

DİKKAT! AŞK ÇIKABİLİR

EPHESUS
1. Baskı
30.000

Onunla ne zaman karşılaşmıştı? Ne zaman ve nerede? Hayatına girmesi hangi kahrolası sebep yüzünden olmuştu? Bu kadın, bu... Bu ileri derecede tuhaf kadınla nasıl buraya kadar gelmişlerdi? Başının dinmeyen ağrısı İlkim Acaroğlu ile şu an burada ne işi vardı? Onunla sahiden evleniyor muydu yani? Evlilik... Aptallıktı. Tek kelimeyle. Martin Turner evlenilecek bir adam değildi. Asla da olmayacaktı. Hayır, eğlenilecek bir adam da değildi. O hiçbir kadına eğlence olmazdı, kadınlar onun eğlencesi olurdu ancak. Oysa şimdi yanında oturan kadın değil eğlence, sadece işkence oluyordu.

Mavi gözleri, bu rüküş ve bakımsız kızın üzerinde sonsuza kadar öfkeyle gezinebilirdi. Ama bu ona sonsuza kadar katlanmayı gerektirirdi ki, genç adamın buna hiç niyeti yoktu. Onunla evlenip ülkesine döndüğünde yani Amerika'da, onu terk edecekti. Zaten kızın istediği de buydu. Stanford'da okuyan müstakbel karısı o kutsal, erişilmez okuluna, sıkıcı kampüsüne, kıymetli derslerine kavuştuğunda Martin Turner da huzura erecekti. Yine bağımsız bir adam olacak, yine kimseye hesap vermediği kaygısız, karanlık, gücü elinde bulundurduğu hayatına dönecek ve bu lanet olası baş ağrısından ebediyen kurtulmuş olacaktı.

Dudaklarını öne uzatıp sağa sola kıvıran, okuduğu her neyse ondan başka hiçbir şey görmeyen kızı incelemeyi bırakarak başını camdan tarafa çevirdi. Kulaklarına arada sırada minik homurtular, Türkçe birkaç tanıdık kelime doluyordu. Genelde istediği her şeye gücü yeten bir adam olarak, kulaklarını onun sesine kapatamamak ne büyük acizlikti. Ya da gözlerini onun rüküşlüğüne... Baktığı yerde onu görmemeyi de dilerdi şüphesiz. Ancak bunların hiçbiri elinden gelmiyor ve elinden gelmeyen bu şeyler onu fena halde kızdırıyordu.

"Kes sesini!" diye bağırdı İngilizce olarak.

Genç kız başını kaldırıp Amerikalı adama baktı. Sanki bir araçta olduğunu, dahası o araçla kendi nikâhına gittiğini yeni fark ediyormuş gibi bir müddet etrafı inceledi. Ders çalışırken içine girdiği o görünmez hücresinden çıkmıştı.

"Ko...konuşuyor muydum?" diye sordu kekeleyerek.

Müstakbel kocası küfreder gibi yanıtladı. "Hiç sustun mu?"

İlkim başka bir şey söylemeden hafifçe diğer tarafa döndü. Yanında somurtarak oturan adama kızgın olsa da, tek dostu olan kitaplar ona yeterdi nasıl olsa. Ancak o yoğun gerginliğin altında daha fazla çalışamayacağını anlayarak "Bugünlük bu kadar yeter," demişti ki, yeniden konuştuğunu fark ederek korkuyla döndü. Martin'le bakışları buluştuğunda işaret parmağı ve başparmağını birleştirip dudaklarına götürdü. Hayali bir fermuarı çeker gibi yaparak zorlukla gülümsedi. Her zamanki kızgın çehreden daha iyimser bir ifade alamayınca da gözlerini ondan çekti. Ardından devasa gözlüğünü çıkararak gözlerini ovaladı. O sırada esneyince incecik bir ses daha dudaklarından firar etti. Yeniden kaçınılmaz olarak öfkeli adama baktı. Büyük bir kabahat işlemiş gibi.

Martin Turner kıpırtısızdı. Kızgın olduğu açıktı ancak ifadesine bir başka duygu eklenmişti; şaşkınlık. Kızın gözlerini ilk kez görüyordu sanki. Doğru; gözlüğü olmadan ilk kez görüyordu o ürkek gözleri. İlkim'in yüzünü tek kaşını kaldırarak, ilgiyle izledi. O büyük, çirkin gözlüğü olmadan biraz şey görünüyordu... Şey... Farklı. Dahası onu güzel bile bulmak üzereydi ki kız yeniden gözlüğünü gözlerine geçirdi. Yüzünün neredeyse yarısını kapatan gözlüğüyle her zamanki ders delisi öğrenciye dönüşmüştü. Martin tamamen yabancı bir kadınla evlenmek üzere olduğunu o an anladı. Eli istemsizce belindeki silaha gitti. Birinin kafasına sıkmayı nasıl da isterdi. Birinin değil aslında tam olarak onun. *Karısının!*

BÖLÜM 1

"Alo!"

"Bir tanem?"

Genç kız şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Duraklamadan "Yanlış numarayı aradınız?" dedi telefondaki kişiye.

Karşıdan bir kıkırdama geldi. "İlkim, sen değil misin o?"

Evet, İlkim'di ama arayan kimdi? Genç kız kendisine kimsenin 'bir tanem' demediğini iyi biliyordu. Çekinerek cılız bir sesle "Ki...kimsiniz?" diye kekeledi.

Bir kahkaha duyuldu. "Ah benim şekerim... Üçüncü sınıftan Gizem."

"Gizem mi? Özür dilerim ama çıkaramadım," dedi genç kız.

En son beş yıl önce Gizem isminde bir tanıdığı olmuştu. Lise son sınıfta arka sırasında oturan Gizem'i hatırlamıştı. Sadece saçı ve makyajıyla ilgilenen ünlü bir ailenin kızıydı Gizem. Onunla pek bir samimiyeti yokken o kız bir gün elini omzuna atarak şımarık bir şekilde "Kanka ne haber?" diyerek kendisiyle arkadaşlık kurmuştu. İlkim insanlara kolay güvenen bir kız olarak Gizem'e gülümsemiş ve çekinerek "İyi," diye yanıt vermişti. Böyle bir kızın, diğerlerinin 'inek' olarak gördüğü kendisiyle ne işi olduğunu merak etse de üzerinde durmamıştı. Sonrası ise çorap söküğü gibi gelmişti. Matematik sınavında Gizem'in kâğıdını doldurmuş, Fizik sınavında da bütün sorularda ona kopya vermişti. Verdiği şeyler sadece kopyalar değildi, zira ona en uçtaki hayallerini, sırlarını da anlatmıştı. Sınıfın en çalışkan öğrencisi olan-tabii kendisinden sonra-Kerem'den hoşlanıyordu o sıralar. Tek dostu Mine'den bile gizlediği Kerem'i de anlattığında, Gizem ona çapkın çapkın bakarak ikisinin arasını yapacağına söz

vermişti. Ve okulun son günü yapacağını yapmıştı. Kerem artık Gizem'le *çıkıyordu.*

İlkim, bu kötü anıları hatırlayarak telefondaki kızın o Gizem olmamasını diledi. 'Gizem' kâbuslarının ismiydi ne de olsa. Bundan ürkerek sus pus sesiyle "Hangi Gizem?" diye sordu.

"Ah, ben üniversiteden... Bitki Filogenetiği dersini alıyorum. Hani Suat Hoca'nın öğrencisi..."

İlkim, kızı hatırlamadı. Kendisi pekâlâ Suat Hoca'nın gayri resmi asistanı olabilirdi ancak kırk kişilik sınıfta ismini bilecek kadar tanıdığı kimse yoktu. İlkim, Suat Hoca'nın geç kalacağı günlerde derslere giriyor ya da sınavlarda kâğıtları dağıtıyordu. Geçen sene mezun olduğu Moleküler Biyoloji ve Genetik bölümündeki öğrencileri düşündüğünde, ismini hatırladığı kimseyi bulamadı. Sima olarak anımsadığı birkaç kişi sınıfın en başarılı öğrencileriydi, zira sık sık Suat Hoca'nın odasına geliyorlardı ve İlkim de uzaktan uzağa sohbete eşlik ediyordu. Ve içlerinde Gizem diye birini kesinlikle hatırlamıyordu.

Bir tik gibi alışkanlık edindiği şekilde gözlüğünü gözüne itip, ciddiyetle gülümsedi. Sanki kız karşısındaymış gibi saygın bir sesle "Seni tanımadığım için çok özür dilerim, Gizem," dedi. Kıza ayıp olmasın diye onu tanımış gibi yaptı.

"Harikasın."

"Şey, beni neden aramıştın? Yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu bir an sonra.

Gizem derin bir nefes aldı. "Yoo, hayır. Sadece bu akşam sınıftan kızlarla bir yerlere gitmek istiyoruz. Bizimle takılır mısın?"

"Ben mi?" diyen İlkim büyük bir şaşkınlıkla konuştu. Bu telefon konuşmasının sonunda kesinlikle yanlış İlkim'i aradıklarını söyleyeceklerdi. Hayatında hiç böylesine bir teklif almış mıydı? Hem de üniversiteden kızlarla? Kesinlikle hayır!

"Evet. Düşündük de, Suat Hoca birkaç aydır seni feci halde yordu. Stres atarsın bizimle."

İlkim öylesine müthiş bir sevinç hissetti ki, kıza teşekkür edip, ne kadar ince olduğuna dair bir dizi nutuk çekti. Ancak

teşekkür faslı bittiğinde akşam saat sekizden sonra dışarıya çıkmayan bir kız olarak yapacağı reddediş için dudaklarını büzdü. "Üzgünüm ama gelemem," dedi endişeli sesiyle.

İzin alma konusunda bir sıkıntısı yoktu, zira boşanmış ebeveynlerinden annesinde kalıyordu bu aralar. O da şu an Fransa'daki moda defilelerinden birinde olmalıydı. Yani istediği saatte çıkmakta özgürdü ama dışarıya çıkmaktan–özellikle geceleri– pek hazzetmediği için bu teklifi geri çevirmek istedi. Ancak telefondaki kız o kadar ısrarcıydı ki, İlkim kendi değer yargılarını sadece bir kereliğine çiğneyip bu teklifi kabul etti. Gizem'in büyük bir elem içindeymiş gibi gelen sesiyle yelkenleri suya indirmişti. Hem annesi kızlarla *gecelere aktığını* duysa, muhtemelen sevinçten bayılırdı. Ne de olsa kendisine hep asosyal olduğu için kızıyordu. Yine de bu akşam dışarıya çıkma konusunda başka bir sorun daha vardı. Kendi sorunu değil, kızların sorunu. Onları da düşünmeliydi, değil mi?

"Ama sizin yarın sınavınız var?" dedi açık bir kaygıyla.

Gizem gururlu bir tavırla "Ders çalışmaktan öldük zaten. Kutlama yapmak istiyoruz," diye yanıt verdi.

"Şey, Gizemciğim. Belki de sınavdan sonra kutlama yapmak daha iyidir."

"Aaa, kızlar... İlkim bizi ekiyormuş," diye seslendi Gizem, yanındaki gülüşüp duran kızlara.

Bunu duyan genç kız atılarak "Ö...özür dilerim. Ekmiyorum tabii," dedi mahcupça.

"Bana bak İlkim, başka bir planın mı var? Yoksa boyfriend'inle mi çıkacaksın?" diyen Gizem kıkırdarken, arkadan bir kahkaha dalgası koptu.

İlkim panikle "Hayır!" diye atladı. "Benim erkek arkadaşım yok."

"Tamam, harika o zaman. Akşam saat sekizde alayım mı seni?"

"Ah hayır, zahmet etme Gizemciğim. Ben taksiyle gelirim. Neresi?"

"Bebek'te, Sixth Sense Clup adında bir yer. Bulabilir misin?"

"Şey, bu dediğin yeri bilmiyorum. Oralara hiç gitmedim."

"En kuytu yerdeki bilmem ne kütüphanesini sorsam bilirsin ama."

"Kitapları seviyorum," dedi genç kız. Karşıdan sadece oflama sesi geldi. Boş bir tenekeden çıkan sese benziyordu bu ses.

Uzun süren bir sessizlik olunca, İlkim araya girme ihtiyacı hissetti. Sanki barlar yerine kütüphaneleri bilmek büyük bir ayıpmış gibi dudaklarını bükerek, bir kez daha özür diledi. Hayatını işgal eden ve kötü bir şey olarak zihnine kazınan çalışkan, daha doğrusu *inek* öğrenci imajından utanmaya zorlanıyordu. Babası bundan utanç değil, gurur duyması gerektiğini söylerken, annesi ise büyük bir kabahat olarak görüyordu. Genç kız kütüphaneleri bilmenin entelektüel bir bilgi olduğuna dair bir konuşma yapmak yerine, bu konuyu görmezden geldi. Barı kast ederek "Taksici bulur nasılsa," dediğinde, kızlardan bir alkış koptu.

En sonunda telefonu kapattığında uzun süre bir şey yapamadan öylece kaldı. Ancak dalıp giderek dakikalarını boşa harcadığını fark edip, yeniden çalışma masasına geçti. Önündeki ansiklopediyi alıp göğsüne bastırdı. Annesinin tabiriyle *normal arkadaşlarla* normal bir gece geçirecekti. Sevinmeliydi ancak kaybedeceği zamanı ve gitmezse okuyabileceği makaleleri düşünüp, canının sıkılmasına izin verdi. Sonra "Bir kerelik bir şey olmaz," diyerek pembe kalemini yeniden kavradı.

Bilmediği şey ise, o bir kereliğin başına ne facialar açacağıydı!

❧

Mart ayı, bu ülkeyi ziyaret etmek için çok yanlış bir zamandı. Kış öylesine bastırmıştı ki, New York'un rahat ve alışıldık yaşantısından uzakta bir tür pranga gibi elini kolunu bağlamıştı. Ancak Martin Turner bundan şikâyet etmeyi bıraktı. Her şeye rağmen Üstüner Grup'la çok kârlı bir iş anlaşması yapmıştı. Yakın dostu Tuna Üstüner'in konuğu olarak Ankara'da iki gün geçirmiş, bir diğer iş ortağı Tekin Soyönder'le gireceği bir otel projesi için de İstanbul'a gelmişti. Tekin'le anlaşmalarında birkaç pürüz çıktığı için dönüş gününü ertelemek zorunda kalmıştı. Pazartesi

günü Amerika'ya dönmek üzereyken hava muhalefeti yüzünden uçuşlar ertelenince, genç adam bundan son derece rahatsızlık duymuştu. Öfkeliydi. Hem de fena halde.

Otel yolunda yüzüne yerleşen sert ifadeyle caddeleri izledi. Loş aracında kayıtsız, mavi gözleri koyulaşmış, adeta laciverte dönmüştü. Kızgın çehresi, kendisine bakanları sadece görünüşüyle öldürebilecek kadar öfkeliydi. Aksiliklerden nefret ediyordu. İşteki aksilikler, Türkiye'deki aksilikler, ülkesi Amerika'daki aksilikler... Şimdi de evine dönmesini engelleyen havanın çıkardığı aksilik. Her şeye karşı bir öfke hissediyor, güçlü bedeninden yayılan tek şeyin bu öfke olduğunu göremiyordu. Maryson'a göre bu onun kronik sorunuydu. Martin Turner öfkesiyle bir duvarı yıkabilir, kızgın, mavi gözleriyle bir adamı devirebilirdi. Mizacı kötüydü.

Bugün için öfkeli olmasına neden olan haklı bir sürü sebebin yanında, Amerika'daki işler de canını sıkıyordu. Rakibi Rothman Group'a bir gözdağı vermenin zamanı gelmişti. Otomatik silahlarla şirketin Philadelphia'daki ofisini taratmalıydı belki de. Böylesi bir gözdağı o aşağılık adamı kesinlikle yıldırabilirdi ama kız kardeşi Maryson'ı düşünüyordu. Onunla mahkemelerde karşı karşıya gelebilirdi. *Eğer hakkında bir dava açılırsa, iddia makamının avukatı olacağım,* demişti. Martin onunla sorun yaşamak istemiyordu. Bir de kahrolası çenesini çekemezdi. Ancak Rothman'a karşı bir şeyler yapması gerektiğinin de farkındaydı. İhale rakamını ele geçirip Rothman'a satan adamını geçen hafta yakalamıştı. Bu işi bitirene kadar kendisine rahat yoktu. Ve lanet olsun ki, hiç bilmediği bir ülkede adeta kapana kısılmıştı.

Telefonunu çıkarıp sağ kolu olan Brain Adler'i aradı. Rothman'dan bir hamle olup olmadığını sorduğunda, Brain herkesin tetikte olduğunu söyledi. Ancak Martin bu yanıtla rahatlamadı. Buraya kendi jetiyle gelmediği için daha da öfkelendi. Sanki kar yağışı jetine ayrıcalık tanıyacak ve kendisini Amerika'ya götürecekmiş gibi. Lanet olsun, sanki bu mümkünmüş gibi. Öfkesi yakışıklı yüzünü daha da gererken, birkaç kadeh içebileceği bir yerlere gitmeye karar verdi. Otele dönüp aptal romantikler gibi kar

yağışının dinmesini beklemek yerine şoförüne bir bara çekmesini emretti.

Türk şoför kısa bir süre düşündükten sonra, patronunu güzel kızlar bulabileceği elit kulüplerin olduğu bir caddeye götürdü. İstanbul'un bir kısmını esir edercesine kaplayan kar, sanki o semte hiç yağmamıştı. Etraf ışıl ışılken, gürültülü mekânlar kış mevsiminin soğuk ve münzevi yanını göstermiyordu. İçeride olduğu kadar dışarıda da yoğun bir kalabalık vardı. İnsanların yalnızlıktan adeta iğrenerek kaçtığı belli oluyordu. Genç adam da onlardan biriydi. Kadınlar kısa eteklerinin üzerine şık kürkler çekmekle yetiniyor, erkekler lüks araçlarıyla doğrudan kapının önünde durup birkaç adımda barlara girecek şekilde bir vale hizmeti alıyorlardı. Martin lüks gece kulübüne yalnız girdi. Başka bir ülkedeyken adamlarıyla dolaşmıyordu. En azından bu ülkede biraz olsun rahatlamak, kafasını dinlemek, özgür hissetmek istiyordu. Karanlık bir adam olmanın çekilmez yanlarından kurtulmanın bir yoluydu bu.

Gürültülü ve loş mekânda gözleri öncelikle kadınların üzerinde gezindi. Hoşnutsuz bakışları, sıradan yüzleri şöyle bir turlarken çoğunluğun esmer kızlar olduğunu görüp çatık kaşlı, sert ifadesini bar tarafına çevirdi. Onun tarzı sarışınlardı ancak Türkiye'de doğal sarışın bulmanın zorluğunu iyi biliyordu. Yapaylarına da katlanabilirdi ama gözlerine yalnızca birkaç kadın hoş görünmüştü ve onların da yanında çirkin adamlar dikiliyordu.

Martin Turner bu gecenin son derece verimsiz geçeceğini anlayarak boğazını ıslatması için bir şeyler istedi. Sabırsız hareketleriyle hoşnutsuzca etrafını izlerken önüne konan içkiyi aldı. Kollarını bara yaslayıp bardağını iki eliyle ovaladı. Kulağına dolan müzikle ya da etrafındaki kimseyle ilgilenmeyerek, çatık kaşlarını önünde dizilmiş olan şişelere dikmişti. Bir an sonra omzuna tüy hafifliğinde bir el dokundu. Refleks olarak hışımla o eli tuttu ve kendisinden sertçe ayırdı. Diğer eli ceketinin altından Sig Sauer marka silahını kavramıştı.

Karşılaşabileceği en yanlış adamın omzuna elini koyan kız, düşecek gibi geriye sendeledi. "Hey yakışıklı rahat ol!" dedi şuh bir sesle.

Martin iri bedeniyle hafifçe kıza döndü. Öncelikle süzdü onu. Siyah, spotlar altında parlayan, daracık bir elbise giymiş olan sarışın bir kızdı. Yüzü aşırı makyajlıydı ancak katlanılamayacak kadar çirkin de değildi. Onunla ilgilenmeye karar vermişti ki, kız şuh bir sesle "Ben Gizem," dedi.

Genç adam elini uzatan kızın kendini tanıttığını anladı. Elini sıkmayarak "Turner," dedi ikinci adıyla.

Kız tek kaşını kaldırıp İngilizce olarak sordu. "Amerikalı mısın?"

Martin usulca başını salladı. Sonra ayartıcı, mavi gözleri kızın eteğinden bacaklarına kaydı. İncecik, çırpı gibi ayrık bacakları vardı. Kendisine asla hitap etmeyen, daha fazlası için tüm şevkini kaçıran bacaklardı. "Çekil önümden," dedi sertçe. Bu kızla tek saniye dahi kaybetmeyecekti.

Gizem, bu kati ikaza aldırmadı. Adama yaklaşarak ensesine inen, hafif uzun, simsiyah saçlarına dokunmak için elini uzattı. Martin ansızın kızın bileğini kavrayarak tehlikeli bir tonda "Defol!" dedi.

Kız, adamın mavi gözlerine müthiş bir nefretle baksa da, tek kelime edemedi. Korkmuş muydu? Ah, kesinlikle. Adam öylesine hiddetli bir bakış atmıştı ki, aklı biraz olsun başında olan her kız koşarak ondan uzaklaşırdı. O da öyle yaptı. Saçlarını savurarak arkasına döndü. Martin bu defa onun kalçalarına baktı. Vasattan ötesi değildi ve vaat ettiği şeyler korkunçtu. Gizem denen kız gözden kaybolmadan önce birini görerek coşkuyla elini kaldırdı. Martin onun bir erkek gördüğüne emindi. Av olmadığı için memnun olarak yeniden önüne döndü.

Oysa Gizem'in gördüğü kişi bir erkek değildi. Senenin en zor dersinin asistanı ve kesinlikle saf bir aptal olan İlkim denen kızı görmüştü. Gizem, İlkim'in geleceğine nedense ihtimal vermiyordu. Ne de olsa bu inek tipli tanımlanamayan cisim, derslerden başka bir şey görmeyen, yakışıklı Suat Hocalarını dahi fark

edemeyecek kadar o devasa gözlüklerinin ardında, bambaşka bir dünyada yaşayan biriydi. İlkim Acaroğlu, dünyanın görüp göreceği en masum kızdı. Kolayca kandırılan, kolayca avuca alınan, herkese kolayca inanan, hayatında derslerinden başka bir şeye yer olmayan biriydi. Şimdi de buradaydı işte. Ve Gizem, Bitki Filogenetiği dersinden AA ile geçeceğinden kesinlikle emindi.

İlkim'in köşelerden birine adeta kaçıp saklandığını görünce gülerek kıza yaklaştı. "Merhaba İlkim, ben Gizem. Geldiğine çok sevindim," dedi elini uzatarak. "Korkma!"

İlkim sarsakça sağ elini uzatıp, sol eliyle de gözlüğünü o malum rutin hareketiyle gözlerine bastırdı. "İ...İlkim," dedi kekeleyerek. Tedirgin olduğunda dili düğümleniyor, kekeliyordu. Aslında genel olarak yabancılarla konuşurken kekeliyordu. Ne söyleyeceğini bilemeyeceği zamanlarda da tedirgin oluyor ve bu diline yansıyordu. Kekelemeden, çatır çatır konuştuğu tek yer ders notlarını okuduğu ve kendini huşuyla notlarına kaptırdığı o anlardı. Şimdi bu gürültülü ve korkunç derecede kalabalık mekânda ise haddinden fazla tedirgindi. Kendisini vahşi ekosistemde *tehdit altında olan bir tür* gibi hissediyordu.

"Masamız şurada, gel," diyen Gizem, elini kızın omzuna attı.

Tıpkı beş yıl önceki Gizem'in yaptığı gibi. İlkim çekilmek istedi ancak kız mahcup olmasın diye zorunlu olarak onun kolunun altında kalmaya devam etti.

"Sen, bayağı titriyorsun İlkim. Sorun ne?"

"Şey, burası çok... Yani yanlış anlama eminim çok zevkli bir kızsın ama seçtiğin bu yer biraz basık. Daha sakin bir yere mi gitsek? Be...ben kapalı, dar ve kalabalık alanlarda fazla kalamıyorum."

"Ah, neydi şu fobinin adı, ondan mı var sende?"

"Klostrofobi mi? Ah, hayır ama burası normal birini bile boğabilir."

"Merak etme masamız bar kısmından uzakta, daha sakin bir yer."

"Ta...tamam," diyen genç kız çantasına daha da sıkı sarıldı. Ondan güç alıyormuş gibi iki eliyle kulpunu sımsıkı kavramıştı. Ne de olsa içinde *Fırsat bulursam okuyabilirim,* diye düşünerek getirdiği birkaç not vardı. Onlardan başka güç alabileceği daha iyi bir şey yoktu. Ürkek adımlarıyla masaya giderken, yanında çılgınca dans edenlere tuhaf bakışlarıyla bakıyordu. Öyle ki, onları gözlüğüyle bile idrak edemiyormuş gibi gözlerini sonuna kadar açmıştı. Aman Allahım, o adamın eli kızın neresinde dolaşıyordu öyle! Genç kız utanarak bakışlarını dans edenlerden çekti. Başka bir gezegene gelmiş gibi hissediyordu. Nerede Stanford'un Yüksek Lisans programı, nerede hemoglobinin orak hücre versiyonları gibi birbirine yapışıp, üst üste yığılan liflerini andıran bu iç içe geçmiş tuhaf insanlar... Tamamen bambaşka, yabancısı olduğu bir yerde, korunaksız, tek başına hissediyordu. Annesi bu halini görse, hâlâ kendisiyle gurur duyar mıydı? Ah, muhtemelen. Ona göre arkadaşlarının olması, hele ki bir erkek arkadaşının olması müthiş bir akademik kariyerinin olmasından çok daha iyiydi.

İlkim Acaroğlu en sonunda masa denilen yere ulaştığında şaşkınlıkla baktı Gizem'e. Masa falan göremiyordu. Hayır, bu olsa olsa boğazına bir kazık geçirilmiş, sonra dekorasyon sektörüne feda edilerek ters çevrilmiş bir denizanası olurdu ki, bu da fazlasıyla iyimser bir yorumdu. Küçücük bir sehpaya masa mı diyordu bu kız? Üstelik oturacakları herhangi bir şey de yoktu ve ayakta duruyorlardı.

"Ne oldu İlkimciğim? Rengin soldu iyice."

"Gizem, ben gerçek bir masadan bahsettiğini sanıyordum," diye yanıtladı İlkim, kocaman gözlüğünü bir kez daha gözlerine iteleyerek.

"Ama barlara oturmak için gelinmez ki bir tanem. Hem eminim gün boyu sandalyenden kalkmamışsındır. Bence poponun da biraz hava almaya..."

"Aman Allah'ım, bu çok ayıp Gizem!"

Gizem yüksek sesle bir kahkaha atarken "Kendini biraz rahat bırak," diyerek İlkim'in çantasını kaptığı gibi masanın üstüne koydu. Hedefi olan çantayı.

"Hayır, hayır... Çantam bende kalsın. İçinde önemli şeyler var," diyen genç kız çantasını panikle kapınca, bütün kızlar birbirine bakıp çaktırmadan gülümsediler. Aslında İlkim'i biraz sersemletip sınav sorularını fısıldamasını sağlayacaklardı, ancak görünen o ki, kızın çantası çok daha fazlasını vaat ediyordu. İlkim kendisi hakkında dönen tüm bu planlardan habersiz bir şekilde çantasına yönelirken, Gizem nazikçe elini tutarak "Bir şey olmaz, biz buradayız. Rahatla artık," dedi.

İlkim onun dost canlısı gözlerine güvenerek usulca başını salladı. "Peki," derken utanarak gözlerini kaçırdı.

Diğer üç kız coşkuyla, yapmacık bir şekilde alkışlarken İlkim ilk kez o an gülümsedi. "Hadi tadını çıkar," diyen diğer kızın kendisini tanıtmasıyla hanesine üç yeni arkadaş daha ekledi. Tek dostu Mine'den ve arada sırada görüştüğü kuzenlerinden başka şahane kızlarla arkadaştı artık. Üstelik hepsi Türkiye'nin en köklü üniversitelerinde okuyan çalışkan, başarılı öğrencilerdi. Yani tamamen İlkim'in zevkine sahip, onunla aynı hevesleri, heyecanları paylaşan tipler. Mine en yakın dostu olabilirdi ama Sanat Tarihi okuyarak kendisinden başka bir alana kaymıştı. Bu yüzden konuştukları konular sınırlıydı. Oysa bu kızlarla sabaha kadar bilimden, eğitimden, son günlerin müthiş deneylerinden konuşabilirdi. Bu hevesle, iri gözlüğünün altından parlayan gözlerini sonuna kadar açıp konuşmaya başladı. "Duydunuz mu kök hücre çalışmalarında Oxford Üniversitesi çığır açan..."

"İlkim, buraya eğlenmeye geldik tatlım," diyen Gizem genç kızın sözünü kesti.

"Şey, bilim de eğlencelidir ama..."

"Şu an değil hayatım. Hadi, bir şeyler içelim," diyen Melisa isimli kıza boyun eğen İlkim "Peki, nasıl istersen," diye yanıt verdi. Heyecanını dizginleyemeden coşkuyla devam etti. "Ben ısmarlıyorum."

Kızların hepsi onay verdi. Ne de olsa İlkim, içlerindeki en zeki ve en başarılı kız olmakla kalmıyor, aynı zamanda en zengin kız olarak da diğerlerine fark atıyordu. İlkim'in babası Haldun Acaroğlu çok zengin bir işadamıydı. Yani bu kızla iyi birer

arkadaş olmaları her açıdan mükemmel olacaktı. En azından İlkim'in bu gece fazlasıyla işe yarayacağı açıktı.

"O zaman seninle birlikte bir şeyler almaya gidelim," diyen Gizem yeniden kızın kolunu kavradı.

İlkim samimiyetle gülerek "Tamam," dedi. Ardından çantasını almak için uzandı. Kızlar bir kez daha buna engel olmak üzereyken "Kredi kartım içinde," diyerek safça açıklama yaptı. Hepsi birden gülümsediler ancak çantasını almasına da ses etmediler. Nasılsa gece uzundu ve İlkim'in çantasından o sınav sorularını almak için bolca vakitleri vardı.

İlkim içki içmediği için meyveli soda alırken, Gizem kendisine ve arkadaşlarına bira almıştı. Tabii İlkim'in kasaya ödeme yaptığı anda da sodasının içine kısa sürede kafayı güzelleştirecek uyuşturucu bir hap atmayı da ihmal etmemişti.

Yeniden yerlerine döndüklerinde genç kız sodayı hızlıca içti. Diğerlerinin yoğun ilgisi altında keyifli bir sohbet için çırpınsa da, kızların tek konuştukları yakışıklı erkekler ve onların birtakım uzuvlarıydı. Mesela okuldaki bir çocuktan bahsederken *baklava* diyorlardı. İlkim bir erkek ve baklavayı yan yana seksi bir şey olarak düşünemediğinden kaşlarını çattı. Sonra Gizem'in az önce bir Amerikalının baklavaları üzerine konuşmasını şaşırarak dinledi. Tuhaf gözlerle onları izlerken, bir an sonra keyfi yerine gelmeye başladı. Gece güzelleşiyor muydu yoksa kafası mı iyiydi? İlkim kanına yavaşça yayılan ısıyla hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şey yaparak, müzikle beraber salınmaya başladı. Başı da hafiften dönüyordu ama bedeninin kontrolünü yitirmiş gibi kendisine engel olamıyordu. Öyle ki, biri dudaklarının kenarından kavrayıp kulaklarına doğru çekiyor ve kendisini zorla gülümsetiyordu sanki. Ah, hayır. Gülümseyen ve delice kahkaha atmak isteyen sadece kendisiydi.

Kızların gülüşmelerine eşlik ederek şuh bir kahkaha attı.

"İşte böyle tatlım, anı yaşa!" diyen Gizem çaktırmadan Melisa'ya göz kırparken, İlkim gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirip "Carpe diem," diye bağırdı.

"Ah, carpe diem bebeğim," diyen Gizem, kızın kafasının yerine dumanlı olmamasından korkarak, her ihtimale karşı "İlkim kimciğim, hadi bize bir şeyler daha al," diyerek kızı piste itti.

"Alırım tabi Melisa," diyen genç kız ise yüzleri karıştıracak kadar görüşü bulanıklaşsa da bunu fark edemiyordu. "Melisa... Ah, Melisa bir çiçek demek, Melissa officinalis."

"Evet, evet, bir çiçek demek. Hadi güzelim, git artık!"

"Tamam, kendime de o şahane sodadan alacağım," diyen İlkim, kahkahasına engel olamıyor gibi yanaklarını şişirdi. Sonra gürültüyle kahkaha atıp, gözlüğünü gözlerine iteledi. Sanki görebiliyormuş gibi daha da bastırdı ortasını. Oysa etraf bir dönme dolaptaymış gibi dönerken, ayaklarının altındaki zemin kayarak zorlukla yürümesine neden oluyordu.

Güç bela bara ulaştığında kıkırdayarak "Başımı döndüren sodadan istiyorum!" diye bağırdı.

Barmen gülümsedi. Kız feci halde kafayı bulmuştu. Ona sert bir içki vermenin en iyisi olduğunu düşündü.

İlkim bir kahkaha eşliğinde "On tane ver! On kişiyiz," diye zorlukla söylendi. Sağa sola yatıp dururken hacıyatmaz gibi dengesini tuhaf bir iradeyle sağlamayı başarıyordu. Ancak sağ tarafına biraz fazla kayınca, kalınca bir erkek sesi kulağının dibinde küfreder gibi yankılandı. İngilizce konuşuyordu.

"Çekil üstümden sarhoş aptal!" demişti.

İlkim çenesini kaldırıp dudaklarını büzdü. Ayıkken böylesi dev gibi bir adam karşısında tek kelime edemezdi ama şimdi deli cesaretine bürünmüştü. "Çekilmezsem ne olur?" diye sordu. İngilizcesi de fena halde yamulmuştu.

"Çekilmezsen, saçından tutup üstümden atarım seni," dedi genç adam.

"Vay canına! Yap da görelim," diyen kız yüzünü net göremese de beyaz gömleğini ve hafif uzun saçlarını seçtiği adama akıl almaz bir şekilde meydan okudu. Meydan okumakla kalmadı, bir de adamın üzerine eğildi. Tabii çok iyi bildiği fizik kurallarının da bir sınırı vardı. O an dengesini yitirerek yüz üstü

adamın sert göğsüne adeta yapıştı. Bir kayaya yüzüstü çakılmış gibi feci bir ağrı hissetti.

Adam hışımla tabureden kalkmak isterken, İlkim düşmemek için kollarıyla onu sarınca vücuduna daha da sıkı yaslanmış oldu. Aynı anda sımsıcak hissetti.

"Çek ellerini üstümden!" diye bağıran genç adamın göğsüne sokulmuş halde yüzündeki acıyla irkildi. Yanağı onun bir taş kadar sert olan göğsüne adeta toslamış olsa da, kollarıyla daha doğrusu vantuzlarıyla öyle bir dolanmıştı ki, sarıldığı adam ondan kopamıyordu.

Ancak bir an sonra gayriihtiyari yüzünü çekti. Sonra kollarından birini sarıldığı adamdan çekip, kapı tıklar gibi adamın göğsüne iki kez elinin tersiyle vurdu. Alaycı bir sesle konuşmaya başladığında "Bu da ne, bir tür lithops mu?" diye sordu.

Genç adam sinirle "Ne?" diye bağırdı.

"Hiç duymadın mı cahil? Li...lithops, yaşayan taşlar demek. Yani bir tür organizma. Şey gibi... Ne gibiydi sahi? Puff, boş ver. Senin göğsün de kesinlikle bir taş! Bu durumda sen de *yaşayan taş* oluyorsun," diyen genç kız avucunun içiyle adamın öfkeyle inip kalkan göğsünü yavaşça okşadı.

Martin Turner bu hareketle kaskatı kesildi. Bu aptal kız kimdi ve kendisini böyle okşayarak ne yapıyordu?

Kızın sıcak avucu altında teni sızlarken "Lanet olsun," diyerek kızın bileğini müthiş bir kuvvetle sıkıp, bir de geriye büktü.

Genç kız acı içinde kasıldı. "Ah, sinirlerim ezildi."

Adam onu hışımla geriye iterken, iri gözlük kızın burnunun üstünde yamulmuş, çapraz bir şekilde kafasına çıkmıştı. İğrenir gibi bakışlarıyla onu süzerken genç kız gözlüğünü yeniden gözlerine geçirdi. Güç bela durabildiğinde boynunu geriye atıp, bu uzun boylu yaşayan taşın yüzüne baktı. Tek görebildiği çatık kaşlarının altında parlayan masmavi gözleriydi.

"Gözlerin okyanustan duru bir parça gibi," dedi. "Çok güzel!" Şimdi de bir erkeğe iltifat mı etmişti?

Martin kaşlarını daha derinden çatıp, tekinsiz bakışlarıyla kızı inceledi. Tanrı'nın belası bu kız da kimdi böyle? Genç adam daha önce böylesine vasat, çirkin, rüküş bir kız görmediğine yemin edebilirdi. Yürüyen bir hurdalık gibiydi. Üzerinde doksan yaşında kadınların giydiği iri motifli bir hırka, altında daracık bir kot vardı. Saçları inanılmaz derecede özensiz bağlanmış, dolgun dudakları renksiz, devasa gözlüğüyle fazlasıyla iç karartan türdendi.

"Seni hangi çöplükten buraya getirdiler?" diye gürledi.

İlkim onu anlayamazdı. Tek yapabildiği cümlenin içindeki birkaç kelimeyi işitmekti. Şuursuzca "Çöpleri yakıta çevirerek geri dönüşümde çığır açan ülke hangisi biliyor musun?" diye sordu. Ardından bir kahkaha atıp işaret parmağını kaldırdı. Hırkasının kolları parmaklarına kadar uzanıyordu. "İsveç!" diye bağırdı. "Yaşasın İsveç," diye bir kez daha bağırırken dili düğümlenmeye başladı.

"Lanet olası, kes bağırmayı ve defol gözümün önünden!" diyen Martin bu defa kızın omzunu dürttü.

İlkim geriye sendeleyerek gözlüğünü düzeltti ve gözlerini kocaman açtı. Adamı bütünüyle görmek ister gibi onu süzdü. Gördüğü adamdan hoşnutsuz kalıp, dudakları küstahça kıvrıldı. "Gözlerin güzel olabilir ama hiç çekici bir erkek değilsin," dedi akıl almaz biçimde.

Martin'in eli yine silahına gitmişti. Diğer eli ise saçlarında gergince dolaşıyordu. Duyduğu hakareti işitmemiş gibi "Bana mı diyorsun?" diye bağırdı. Çıkmayan bir leke gibi üzerine yapışan bu kız, artık kendisini fena halde şüphelendirmeye başlamıştı. Bir amacı olabilir miydi?

"Evet, sana diyorum. Kaba, cahil adam... Gözlüğün bile yok. Suat Hoca senden daha yakışıklı!"

Martin Turner kızı öldürebilirdi. Tabii, eğer ortam bu kadar kalabalık olmasaydı. Onu saçından tutup, buradan kapı dışarı etmek için her şeyi yapabilirdi. Neyse ki barmen araya girerek "On bira hazır!" diye bağırdı.

İlkim zafer işareti yaparak elini kaldırdı. "Ben kazandım," dedi sonra. İşaret parmağı Martin'in göğsünü dürtüyordu.

"Neyi sen kazandın?" diye gürledi adam.

Kız kafasını kaşıdı. Kazandığı her neyse onu hatırlamaya çalışmadı. Omuz silkerek "Hoşça kal yaşayan taş," dedi ve arsız bir kahkaha atıp tepsiyi kavradığı gibi adım attı. Ancak ağır bardaklar ve birbirine dolanan ayakları yüzünden geriye dönüp gitmesi gerekirken, en olmadık şekilde öne büküldü. Tepsideki bardaklar kaydı, genç kız dengesini yitirip öne savruldu ve sonunda–kaçınılmaz olarak–Martin'in tam ayaklarının dibinde yere kapaklandı. Her bir bardak ayrı közler saçarak un ufak oldu.

Genç adam küfrederek geriye kaysa da, pantolonunun alt kısmı sırılsıklam olmuştu. Kaskatı bir öfkeyle, ayaklarına kapanmış olan kızı kolundan ve saçından kavradığı gibi onu sertçe ayağa kaldırdı. Kızın zayıf bedenini kabaca ve ölümcül bir öfkeyle sarsarken "Seni öldüreceğim!" diye tısladı.

İlkim *Çok da umurumda!* diyen bir bakışla adama gülümserken bedeni kontrolünden çıktı, bir kez daha ona sokuldu. Yaşayan taşına. Yorgun bir iç çekişle adamın göğsüne yaslanıp "Omnis cellula a cellula," diye inledi. Sonra şuursuzca tercüme etti. "Hücreler bölünür."

"Şimdi ben de seni böleceğim," diyen genç adam, kızın beline sarılıp onu kendisinden uzaklaştırmak isterken omzuna bir el dokundu.

"Ses çıkarma ve şimdi benimle gel!" diyen bir adam, hayır iki adam hem Martin'in, hem de İlkim'in kolundan kavradı.

"Siz kimsiniz?" diye gürledi Martin Turner.

"Narkotik," diyen sivil polis, kıza bakarak "Sevgilin kafayı bulmuş, şimdi merkeze geleceksiniz," diye yanıtladı.

Martin nefretle "Sevgilim mi?" diye sormuştu ki, mekândan paldır küldür çıkarıldılar. Dışarıya adım atmasının hemen sonrasında ardı ardına flaşlar patladı. Yanında ve arkasında iki polis, kolunun altında ise kendisine sımsıkı sarılan kafayı bulmuş bir kız duruyordu.

BÖLÜM 2

Martin Turner, karanlık bir adam olarak pek çok kez polis merkezine düşmüş olabilirdi ama bu denli aşağılayıcısını daha önce hiç yaşamamıştı. Kendisine bir halat gibi dolanmış olan yabancı bir kız yüzünden böyle bir şeyin olması ise canını fena halde sıkıyordu. Geçmişinde pek çok skandalla gazete manşetlerini süslemiş olsa bile, dönüp bakmayacağı kadar çirkin bir kızla basılmış olması da işin bir başka berbat yönüydü. Feci halde sinirliyken, etrafı kırıp dökme isteğini zorlukla bastırarak polis aracına bindi. Kendini kaybetmiş ayaklı bir hurdadan farksız olan kız ise hâlâ birtakım saçmalıklar sayıklıyor ve lanet olsun ki koluna daha çok yaslanıyordu.

Türkçe konuşup, "Midem... Of... Midemde sanki çamur sirkülâsyonu var," diyen kızı anlamasa da kendisine hakaret ediyormuşçasına kötü bakışlarını ondan ayırmıyordu. Öte yandan polislerle işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğinden karşı koymak yerine durumu vakur bir metanetle kabullenmişti. Şimdilik... Üstelik öncesinde bu kızı tanımadığını, onun kesinlikle sevgilisi olmadığını, bu gece değil uyuşturucu alkol dahi almadığını defalarca söylemişti. Hem Türk polisine böylesine bir kızla değil sevgili olmak, onu karanlık işlerinde kurye olarak bile kullanmayacağını nasıl açıklardı ki? Kimse güzellik kriterlerini sormuyordu. Ne büyük hata. Sorsalar bu kızın kendisine yirmi kilometreden fazla yaklaşmasına izin vermeyeceğini söylerdi. Bu onlar için yeterince ikna edici olurdu. Kim bu kızla sevgili olmak isterdi ki?

"Polis amca çok gürültücüsün. Şu telsizi susturun lütfen!" diyen İlkim ise başım öfkeli bir ifadeyle somurtan Martin'in omzuna biraz daha yaslayıp, gözlüğünün ardındaki hafif aralık bakışlarını aracın içinde hoşnutsuzca gezdirmeye başladı.

"Başka bir emriniz var mı hanımefendi?"

Genç kız kafası dumanlı olsa da bu cümledeki alayı fark etti. Ah, bu polisler kesinlikle kibarlıktan anlamıyordu. Omuz silkerek "Notlarım?" diye sordu.

"Ne notları?" dedi genç olan polislerden biri.

"Şey... şey notlarım... Sahi ne notlarıydı? Puff... Hey yaşayan taş, sen ne notları olduğunu biliyor musun?"

Martin kızın Türkçe sorusunu anlamadı. Anlamayı da istemezdi zaten. Ancak onun o cılız, kedi miyavlaması gibi ürkek sesini işitmek dahi öfkesini katlıyordu. Üstelik kızın kafası kendi omzundayken sanki bir tür ölümcül virüs bulaşmış gibi rahatsız oluyordu. Başını eğip kızına kulağına doğru "Çekil üstümden!" diyerek tehditkârca fısıldadı.

İlkim kafasını kaldırıp adamın mavi gözlerine kendi koyu yeşil gözlerini sonuna kadar açarak baktı. Gözlüğü yine kaymıştı ancak derisine yapıştırmışlar gibi çıkmak bilmiyordu. Genç kız gözlüğünü düzeltip, genişçe sırıttı. Dudaklarını öne uzatıp İngilizce olarak "Seni tanıyorum," dedi. Tamamen sallıyordu. Ne de olsa pek bir şey görmüyordu ve gördüğü birtakım nesneler rengârenk balonlardan oluşuyordu. Bir saniye önce kurduğu cümleyi dahi unutarak genç adama sırnaşıp, sadece başıyla değil, tüm vücuduyla ona sokuldu. İçten içe kıkırdama sesi geliyordu.

Martin derin bir soluk alıp dişlerinin arasından "Ben de seni öldüreceğim," diye fısıldadı.

Öndeki polislerden yaşlı olanı, genç olana sordu. "Ne konuşuyorlar?"

"Adam kızı öldürecekmiş."

"Ne? Kızı tehdit mi ediyor yoksa?"

Genç polis memuru tek kaşını alayla kaldırdı. İki sevgilinin kavgasına şahit olduklarını düşünerek "Sanırım biraz ateşli bir çift," diye sırıttı.

İlkim bu cümleyi işitince öne uzanarak "Güneş de çok ateşli bir şey. Sürekli patlıyor. Nasa'ya göre Dünya'da böyle bir patlama olsa hepimiz çevirme oluruz. Siz de 'polis şiş' olurdunuz,"

diyen kız, incecik sesiyle bir kahkaha atmadan önce eliyle pa
lama efekti yaparak şişkin yanaklarını *puf* diyerek boşaltt. Ar
dından gülümsemesini keserek ciddi görünmeye çalışıp "Nede
her şey bu kadar renkli ki? Çocuk parkı mı burası?" diye sordu

Yaşlı polis gür, çatık kaşlarını daha da çattı. "Bu geveze kı
ne diyor, Allah aşkına?"

"Kız kafayı fena bulmuş," diyen genç polis ise sadece sırıtt

❧

Araçtan indiklerinde İlkim artık Martin'e tutunmuyordu. Genç adam onu kollarından sökmeyi sonunda başarmıştı ancak kız kendi başına zorlukla yürüyordu. Kalabalık polis merkezi ve etrafa dolan gürültüler İlkim'in şaşkınlığını arttırırken, buranın neresi olduğunu düşünüp duruyordu. Üstelik bir şeylerini de kaybetmişti ama bir türlü hatırlamıyordu. Elleri fazla boştu. Avuçlarını uzatıp "Kayboldu," diye bağırdı bir an sonra.

Genç polis memuru onu kolundan kavrayarak, eğlenircesine "Kaybolan nedir bayan?" diye sordu.

İlkim gözlüğünü ittirdikten sonra başını kaldırıp sırıttı. "Bi... bilmiyorum." Martin'e dönerek "Sen biliyor musun?" diye sordu. Martin ona ters ters baktı. Kızın dilinden hiçbir şey anlamasa bile, durmaksızın konuşması karşısında rahatsız oluyordu. Tanrı aşkına neden bu kadar gevezeydi?

"Pekâlâ, şimdi oturun bakalım," diyen genç memur onları kalabalık, geniş bir holde boş bir masaya oturttu. İngilizce olarak "Sizden başlayalım?" diyerek Amerikalı adama baktı.

Martin o kararlı ifadesiyle doğrudan "Size daha önce de dediğim gibi bu kızı tanımıyorum," dedi.

"O sizi tanıyor gibi ama!"

İlkim polisin sesiyle diğer sandalyeden aptal aptal sırıttı. Uzansa Martin'e dokunacak gibiydi ancak neyse ki kafasını masaya yaslayıp gözlerini kapatmış ve aralarındaki teması kesmişti. Ara ara kıkırdayıp gülümsemek dışında hareketsiz duruyordu.

"O da beni tanımıyor. Sadece düştü ve ben de onu kaldırdım!" diye devam etti Amerikalı adam.

"Bizi kandıramazsınız. Gece boyu sarılmış bir haldeydiniz."

"Bunu bana değil, ona sorun. Bana sarılıp duran kendisiydi," diyerek eliyle kızı işaret eden genç adam, İlkim'i tepeden tırnağa öfkeli bakışlarıyla süzerek devam etti. "Tanımadığı adamlara ne maksatla sarılıyormuş ben de bilmek istiyorum. Ya da boş verin, umurumda bile değil. Sadece bu lanet olası yerden gitmek istiyorum."

Martin'in sesi öylesine hiddetliydi ki genç memurun kaşları çatıldı. Sahiden kızı tanımıyor olabilir miydi? "Hangi ülkenin vatandaşısınız?"

"Amerika Birleşik Devletleri. Konsolosluktan yetkililer de bu olaya müdahale edecektir."

Polis memuru gerildiğini gösterircesine koltuğuna yayıldı. "Bu ülkede bir suç işlediyseniz, bizim yasalarımıza göre yargılanırsınız Bay Turner. Ve eğer suçunuz kanıtlanırsa Obama bile gelse sizi kurtaramaz!"

Martin Turner pek çok polisle irtibatı olan biriydi. İşleri kendi usulünce çözen bir adam olmak bunu gerektiriyordu. Ona göre yasaların çözemediği şeyler, kendi yumruğu dahası kendi silahıyla kolayca çözülebilirdi. Pek çok kez de çözmüştü ancak böylesine bir polisle daha önce karşılaşmamıştı. Bu çaylak memur, kim olduğunu bilse yine de bu kadar cüretle konuşur muydu acaba? Asla. Martin ona kim olduğunu hemen burada göstermek ister gibi öne eğildi. Mavi gözleri, titreşen florasan ışığı altında cam gibi berraktı. Tavizsiz bir sesle "Peki o halde, suçlarımı kanıtla!" diye tısladı.

Genç memur rahatsızca homurdandı. Martin'den çekinir gibi elleri silahına gitti. Sonra bir poşete konmuş olan genç adamın silahını tutup havaya kaldırdı. "Belki de kullandığın bu oyuncak yasal bile değildir!"

Martin Turner alayla gülümsedi. Buna cevap bile vermeyecekti.

İlkim orada bir yerlerde, kafayı bulmuş bir halde kendi dünyasında sırıtıp duruyordu. Birtakım sesler işitse de, ne olduğunu anlamayacak kadar kendini kaybetmişti. Kafasını kaldırıp gözlüğünü çıkarmadan kazağının koluyla gözlüğün camını dıştan

sildi. "Of, niye her yer ateş gibi sıcak ve kırmızı?" dedi peltek leşen diliyle.

Karşısındaki küstah Amerikalı adamdan ötürü gerilmiş olan polisi memuru, hıncını kızdan çıkarmak ister gibi bağırdı. "Çünkü cehenneme düştünüz!"

İlkim beyaz, düzgün dişlerini gösteren bir kahkaha atarken Martin'i işaret etti. "Bu da zebani mi?"

Polis memuru da tüm gerginliğini silen bir kahkaha patlatınca merkezin içi gülüşmelerle yankılandı. Kendisi hakkında konuştuklarını anlayan Martin Turner başına bu belaları açtığı yetmezmiş gibi, şimdi de ahlaksızca gülen bu kızı kucağına yatırıp tokatlama isteğiyle adeta azgın bir boğa gibi homurdandı.

Genç memur "Her neyse... Sizi şimdi adli tıbba göndereceğim. Bakalım neler varmış kanınızda?" diyerek Amerikalı adama hitaben İngilizce konuştu.

"Tüm bu saçmalıklar ne zaman biter?"

"Bu gece misafirimiz olur musunuz Bay Turner? Size Türk konukseverliğini göstermek isteriz."

Martin'in öfkesi, nerede tutuluyorsa oraya dar geldi. Bir nehir gibi taştı ve hızla kızın yakasını kavradı. Tüm geceyi bu kahrolası karakolda geçirmesine neden olan kızı ölümüne sarsarken "Seni lanet olası aptal!" diye bağırdı.

İlkim kendini kurtaramadı, zira ne olduğunu anlayacak durumda bile değildi. Ancak polis memuru kızı bu vahşi adamın elinden çekip almayı başarmıştı. "Bir daha ona dokunacak olursan değil bir gece, bir yılda buradan çıkamazsın!" diye bağırdı sonra.

Martin'in tek yanıtı ikisine de korkunç bakışlar atmak oldu.

❧

İlkim, adli tıptan dönüş yolunda nispeten kendisine gelir gibi oldu. Öncesinde lavaboya gidip kusmuş ve midesindeki o feci hapın geri kalanlarından kurtulmuştu. Etrafı kaplayan rengârenk görüntüler kararmaya başlamış, görüşü netleşirken başındaki ağrı daha da artmıştı. Gece en geç saat on birde uyuyan biri olarak, saatin sabaha karşı iki olması da durumunu kötüleştiriyordu.

Araç içinde görüşü daha da berraklaştığı bir an kafasını çevirdi. Yanında devasa boyutlarda bir adam oturuyordu. Koltuğundan kayıp iyice cama yapışarak adama döndü. Bu da kimdi böyle? Tanıdık biri değildi. Zira etrafında bu kadar sinirli bir ifadeye, bu kadar sert bir çehreye sahip olan kimse yoktu. Gözlüğünün konumunu düzeltip bir daha baktı. Aynı anda genç adam da dönünce bakışları buluştu.

"Ah, özür dilerim," dedi Türkçe ve hemen önüne döndü. O an bir polis aracında olduğunu anladı. Ürpererek "Ne... ne oluyor?" diye sordu.

"Kız kendine geldi," dedi bir polis memuru. "Gözaltındasınız hanımefendi."

İlkim ağzını genişçe açarak "Be...ben mi?" diye kekeledi. Sonra eli başına gitti. Ne biçim bir ağrıydı bu? Kaşları acıyla bükülürken dudaklarından kelimeler zorlukla döküldü. "Kafama Polibius'tan* bu yana çıkan tüm biyoloji kitaplarıyla vurmuş gibiler."

"Uyuşturucu kullandığınız için olabilir mi? Sevgilinizle beraber zanlısınız hanımefendi."

Genç kız 'uyuşturucu zanlısından' çok 'sevgiliniz' kelimesine takıldı. Bakışları yeniden bulanıklaşıp, midesine keskin bir ağrı saplanırken "Benim sevgilim yok," dedi.

Polis memuru sırıttı. "Bunları ifadenize saklayın."

İlkim Acaroğlu hayatında hiç karakola düşmemişti. Değil bir zanlı olmak en kıytırık bir davada tanık bile olmamıştı. Mahkeme salonları ya da gözaltına dair bildiği tek şey ara ara izlediği dedektiflik dizileriydi ki, orada da işin adli tıp boyutuna, cinayetlerin çözülmesine dikkat kesilirdi. Kesinlikle büyük bir hata vardı. Bunları söyleyip itiraz edecekken susmayı tercih etti. Ancak aklını meşgul eden şeyi sormadan da edemedi.

"Kiminle sevgiliymişim?"

Polis memuru gülecekti ki, bu defa bunu yapmadı. "Yanınızdaki adamla. Bir Amerikalı. Martin Turner. Yoksa onu tanımıyor musunuz?" diye sordu ciddiyetle.

* Polybius: Yunanlı bilim adamı. (Ed.)

İlkim dönüp Martin'e baktı. Bakışları bir kez daha kesişti. ğinde İngilizce olarak "Merhaba," dedi.

Genç adamın gözleri kısıldı. Mavi gözleri derinlikli bir ifa- deyle parlıyordu ancak o derinlikte kızı boğmak ister gibiydi. "Kimsin sen?" diye sordu öfkeyle.

"Ö...zür dilerim, bir yanlış anlama olmuş sanırım. Ben sizi tanımıyorum. Şey... Polislere sevgili olduğumuzu mu söylediniz?"

"Ben demedim! Senin gibi bir kızla sevgili olacak kadar be- yinsiz mi görünüyorum?"

İlkim çekinerek gözlerini kaçırdı. Kaygı anlarında olduğu gibi gözlüğünü iteledi. "Değilsinizdir herhâlde," dediğinde in- cinmişti. Bir erkekle sevgili olmayı kendisi de istemiyordu ancak bu kadar açıkça dile getirilmesi kalbini kırmıştı. Sonra bu kalp kırıklığından çok daha önemli bir şey doldu zihnine.

"Aman Allah'ım! Çantam, notlarım, sınav sorularım neredeler?"

"Çantanız polis merkezinde olabilir. Eşyalarınıza el konuldu."

Genç kız polisin sesiyle rahat bir nefes aldı. Kendi felaketin- den bile daha önemliydi o çanta. Kaybolursa kesinlikle mahvol- muş demekti.

Sonraki dakikalar boyunca yanında oturan somurtkan ve tehlikeli adama bakmamaya çalıştı. Aklı notları ve sınav soru- larıyla doluyken onu düşünemezdi ancak düşünüyordu işte. Gözlü- ğünün ardından çaktırmadan Amerikalı adama baktı. Siyah bir mont giymişti. Saçları hafifçe uzun ve siyahtı. Gözlerinin mavi olduğunu hatırlamıştı. Az önce kendisine bağırırken o mavileri laciverte dönmüş, Pasifik'in en karanlık noktası gibi kabarmıştı. Boyunun ne kadar olduğunu bilmese de 1.90 olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu adamla ne işi vardı sahiden? Hayatında böylesine bir adamla yan yana bile oturmadığı halde şimdi sev- gili mi olmuştu? Kalbi hızlandı bu düşünce ile. Adam bir ker- tipi değildi. Pekâlâ, eğer Harvard Üniversitesi'nden bir öğretim görevlisiyse tipi olabilirdi ancak daha çok tehlikeli birine benzi- yordu. Organ kaçakçısı mıydı yoksa?

Genç kız bu düşünce karşısında dehşetle doldu. Organ mafyasına dair binlerce hikâye okumuştu. Nabzı korkuyla hızlandı ve süratle hırkasını kavradı. Elleri titriyordu. Bir anda pantolonunun düğmesini açınca, Martin dönüp kıza baktı. Lanet olası aptal soyunuyor muydu? Önce şaşkınlıkla, sonra ilgiyle kızı izlemeye başladı. İlkim pantolonunun belini hafifçe eğerek hırkasını kaldırıp böbreklerini kontrol etti. Sonra midesini ve eliyle pankreasını buldu. Ardından panikle kalbine dokundu.

"Oh! Her şeyim yerinde," diye mırıldandı. O an yanındaki genç adamın kalçasıyla beli arasındaki çıplak tenine baktığını görünce hızla hırkasını indirdi. Organları yerindeydi ancak beyni kesinlikle eksikti. Bir adamın yanında ne yapıyordu böyle?

İnleyerek "Organlarımın çalındığını sandım," dedi.

Martin kızın yanıtıyla sinirle güldü. "Sen delisin, değil mi?" diye sorduğunda ciddi görünüyordu.

Genç kız "De...deli mi? Hayır!" diye fısıldadı. Gözlerini, o tehlikeli mavilerden kaçırıp gece karanlığını seyretmeye başladı.

El yordamıyla organlarını aradığını sonradan hatırlayacak ve böyle bir şey yaptığı içi tam bir gerizekâlı gibi göründüğünü anlayacaktı. Ancak şimdi kafası iyiydi. Kesinlikle iyiydi.

Martin Turner kızın kalın kıyafetlerinin altında ne olduğunu bir saniye bile düşünmemişti. Ancak şimdi düşünmeye başlıyordu. Bu deli kızın incecik bir beli vardı. Yüzü vasat olabilirdi ancak beli güzeldi doğrusu. Yine de ona dair fanteziler üretmesi o kadar güçtü ki. Belki yüzüne bir zamanlar çıktığı Victoria's Secret mankeni olan sarışın afet Shannon Knox maskesi taksa bir işe yarardı. Ah hayır, bu kekelemeleri ve aptalca sorularıyla onun bir dört göz fosilden daha fazlası olmasına imkân yoktu

Merkeze yeniden geldiklerinde İlkim çantasını bulamadı. Yoktu. "Gizemlerin laneti!" diyerek dudaklarını büktü.

"Cep telefonunuz da mı yoktu yanınızda?" diye soran polis memuruna bakarak "Cep telefonu kullanmıyorum," dedi.

Adamın kaşları havaya kalktı. İfadesi gibi sesi de alaycıydı. "Bu çağda cep telefonu kullanmayan biri ha!"

İlkim ona TÜBİTAK'ın cep telefonu zararları üzerine yaptığı araştırmaların çıktısını verip okumasını söyleyebilirdi ancak çekinerek "Kanser yapıyor," diyebildi sadece.

Polis memuru onu ciddiye bile almadı. "İsterseniz ailenizi arayıp yerinizi bildirebilirsiniz," diyerek hem Türkçe, hem de İngilizce açıklama getirdi.

Genç kız korkarak "Hayır, asla olmaz! Babam duyarsa utancımdan ölürüm," dedi.

Martin ise buradaki adamlarından birini arayarak onlara birtakım talimatlar verdi. Ardından ifadeleri alındı ve kan testi sonuçlarının beklenmesi için nezarete gönderildiler. İlkim utanç içinde tüm gece düşünüp durdu. Sınav yarın saat on ikideydi ve yetişemezse Suat Hoca'nın gözünden fena halde düşüp zemine çakılacaktı. Tabii bir de babası vardı. Şu an Kazakistan'daki bir yatırım için yurt dışındaydı ancak bu kötü haberi her an işitebilirdi. Hayatının en berbat günüydü ve bu da yetmezmiş gibi mafyavari bir adamla tanışmış, dahası onunla sevgili olmuştu.

Sabah olduğunda hem İlkim, hem de Martin tamamen uyanık ve rezil bir gece geçirmişlerdi. İkisinin hücresi birbirinden uzak olsa da, aynı soğuk ve katı mekânda bulunuyorlardı. Sabah saat sekizde kan testlerinin sonuçları çıktı. Sekiz buçukta da serbest bırakıldılar.

Martin tamamen temiz çıkmıştı. İlkim'de ise salvia divinorum isimli bir bitkiye rastlamışlardı.

Genç kız şaşırarak "Salvia divinorum mu?" diye sordu. Ah lanet olsun, bu bitkiyi biliyordu. Yasal bir bitkiydi ancak kısa süreliğine bir insanı süpermen olduğuna ikna edecek kadar kafa buldurabilirdi. Zira kendisi de ayıldığında az çok neler hissettiğini hatırlamıştı. Etrafı renkli bir dünya olarak, bir disco topu gibi görmüştü. Söylediği sözleri ise düşünmek dahi istemiyordu.

Hele sevgilisi olarak adı çıkan adama bakamıyordu bile. Kendisi yüzünden bu Amerikalı da kötü bir gece geçirmişti. Onda kesinlikle özür dilemeliydi. Polislerin yönlendirmesiyle arka kapıdan çıktılar. Genç polis memurunun dediğine göre, dün gece birkaç gazeteci görüntü almıştı ve çıkışta yeniden alabilirlerd

İlkim bu haberlerin babasının kulağına gitmemesi için dua ederken, Martin'in peşi sıra koşarak dışarıya çıktı.

Buz gibi bir hava yüzüne vurunca, hırkasının kollarını parmak uçlarına kadar çekti. Ne montu vardı yanında, ne de çantası. Telefonu yoktu ve acil telefonların yazılı olduğu rehberi de çantasında kalmıştı. Ezbere bildiği babasının numarasını elbette aramayacaktı. Ancak ne kadar sefil bir halde olduğunun farkına bile varmayarak Martin'in yolunu kesti.

"Ben, sizden özür dilerim. Be...benim yüzümden..." demişti ki, genç adam işaret parmağını kaldırıp tehdit edercesine salladı. "Önümden çekil!"

"Biliyorum kızgınsınız. Ben olsam ben de kızardım ama bilerek yapmadım. Kızlar bana bir şaka yapıp sodama hap attılar sanırım. Sonra da nasıl olduysa size çarptım belli ki. Talihsizlik işte."

Genç adam bu sözleri işitmedi bile. O kadar öfkeliydi ki, etrafta yüzlerce polis olmasa kızı boğabilirdi. Üstelik hâlâ karşısına geçip konuşabilecek kadar da deli cesaretine sahipti bu kız. Tek kelime etmeyip kızın omzunu iki parmağıyla itti. Ona dokunmak bile istemiyordu. Yüzü memnuniyetsizce çatılmıştı.

Martin önünden bir dev gibi geçip giderken İlkim koşarak onun koluna dolandı. Ürkek gözleri öylesine kederliydi ki, birazdan ağlayacaktı. Adamın bakışlarının ellerine kaydığını görünce ona dokunmayı bırakıp kollarıyla kendini sardı. Biraz tedirgin, biraz korkuyla "Beni de evime bırakır mısınız?" diye sordu.

Martin ilk anda bu cümleyi anlayamadı bile. Soru öylesine sıra dışıydı ki. Anlaşılan bu kız, yardım istediği adamın onu öldürmek için fazlasıyla hevesli olduğunu göremiyordu. Üstelik bir de açıkça cinayete teşvik ediyordu. Hayır, ona daha fazla katlanamazdı. Bakışlarını kızın kötü kıyafetlerinden kaldırıp yüzüne götürdü. İntikamın o tatlı, sıcak hissi kanına yayıldı. Kızın hafifçe burnuna düşmüş gözlüğünü, ondan her iki dakikada bir gördüğü gibi gözlerine itti. Sert sesiyle yanıt verirken bedeni kaskatı, öfkesi maddeseldi. "Hayır!" dedi doğrudan.

İlkim ısrarcıydı. "Lütfen... Bakın arayabileceğim ki...kimsem yok! Babam çok zengin bir iş adamıdır. Karşılığını size öder."

"O halde babanı ara!" diyen Martin Turner kızı bir kez daha reddetti. Aslında kendisinden yardım isteyen bir kıza, üstelik tam dişine göre olan yirmi üç yaşındaki bir kıza–sorgu sırasında kızın yaşını ve ismini öğrenmişti–yardım etmek için bir saniye bile düşünmezdi. Yardımlarının sonunun nerede biteceği de açıktı ancak bu kızla değil. Hayır, lanet olası bir Çirkin Betty ile değil. Babasının zengin olduğunu söylerken doğruyu söylediğine inansa da, bu hurdadan farksız görüntünün ancak bir eve size aitmiş gibi olduğunun da farkındaydı.

"Gözümün önünden defol!" diye tısladı.

"Biliyor musunuz, British Colombia Üniversitesi tarafından yapılan bir araştırmaya göre iyilik yapmak kalp ve beden sağlığına iyi geliyor. Yüz altı genç üzerinde yapılan deneylerde kan basınçları, vücut kitle endeksleri ve kalp ritimleri..."

"Hey dört göz fosil, kes kesini. Şimdi!"

"Dö...dört göz fosil mi?" diyen genç kız bir kez daha gözlüğüne dokundu. Hayatının en önemli yardımcısı olan gözlüğüne. Bu adamın kendisine hakaret etmesine alışmıştı ancak gözlüğüne bile laf söylemesi karşısında, nadiren ortaya çıkan öfkesiyle cılız bir şekilde "Onlara dokunma!" dedi.

"Bu aptal gözlüğün ne kadar çirkin olduğundan ya da yüz yaşında bir bunak gibi kıyafetler giydiğinden haberin yok, değil mi?"

Hayatının nadir öfkelenmelerinden birini yaşayan genç kız, nadir itirazlarından birini de yaparak "A...ama ben miyopum. Bu suç mu?" diye sordu.

"Suç değil, ama senin gibi bir tipin sokağa salıverilmesi kesinlikle suç!"

İlkim soğuktan tir tir titrerken inleyerek yanıt verdi. "Benim neyim var ki?"

Martin'in mavi gözleri kızı baştan ayağa küstahça, aşağılarcasına süzdü. "Sorun da o zaten. Hiçbir şeyin yok!" dedi ve arkasını dönerek kızı yüzüstü bıraktı.

Genç kız orada soğuktan donarcasına titrerken, Martin'in adamları aracın kapısını açmış patronlarını bekliyorlardı. Martin Turner, polislerin şüphesini çekmemek için aracını kendi kullanmaya karar verdi. Uçağı da kaçırmıştı ve bir gün daha bu ülkeye katlanmak zorundaydı. Katlanmak zorunda olmadığı ve sonunda kurtulduğu o lanet olası kız önünden geçerken, aracını çalıştırmayıp onu izledi. Daha doğrusu kalçalarını. En azından o kısmı güzel bulmuştu. Tabii bir de biçimli bacakları vardı kızın. Uzun hırkasının altından net olarak seçilmese de giydiği dar kotla bütünleşmesi göze güzel geliyordu. Kalçadan itibaren kızın aşağı bölgesi başka birine aitti sanki. Üstü tam bir faciaydı. Bu kötü hırkayı giyerek ne yapmaya çalışmıştı acaba? Ya o saçlar... Sonra o dev gözlük, kekelemesi... Bir bütün olarak yürüyen bir kadavra gibiydi. Daha doğrusu üşüyen bir kadavra. Martin kaşlarını çatıp kızın uzun botlarıyla karlara bata çıka yürüyüşünü izledi. Bu aptal kız, elleriyle kendisini öyle sarmaya devam ederse, az sonra kayıp feci halde düşecekti.

"Bana ne!" derken sıcak aracının keyfini çıkardı. Cipini kullanmaya başladığında İlkim'i unutmuştu. Park alanından çıkıp anayola girdiğinde kırmızı ışıkta bekleyen o kızı bir kez daha gördü. Evine kadar yürüyerek gidecekti herhâlde. Bunu düşünmeyi boş verip, kızın önünden son sürat geçti. Ancak sadece on metre gidebilmişti. Trafiği kilitlememeye dikkat ederek geri geri hamle yaptı. Bu iyiliği kızın güzel bacaklarının hatırına yaptığını söyledi kendisine. Ha, bir de kendi kalp sağlığı için. Dört göz fosil, iyilik yapmanın kalbe iyi geldiğini söylemişti. Ah, sağlıklı ve müthiş bir kalbi olsa da, fazlasından zarar gelmezdi nasılsa.

Aracı durduğunda camı yarıya kadar indirdi. "Hey, Betty!"

İlkim hızla eğildi. "Sen?" diye fısıldadı adamı görünce.

"Bin!"

Genç kız hızlıca aracın ön koltuğuna kuruldu. Oturur oturmaz anbean kabaran bir titreme nöbeti geçirdi. Ellerini birbirine

sürtüp nefesiyle parmak uçlarını ısıtırken, "Ço...çok teşekkürler," diye kekeledi. Bu defa ki kekelemesi tedirginlikten değil soğuk tandı. Zira tam anlamıyla donuyordu.

"Çok naziksiniz!" diyerek Martin'e baktı.

"İnan bana güzelim, hiç de nazik değilimdir," diye yanıt verdi genç adam.

'Güzelim' kelimesi İlkim'i baştan ayağa heyecanla sarstı. Bugüne kadar hiçbir erkek kendisine *güzelim* dememişti. Annesi *prensesim, toptişim, fındık içim, kalbimin miniği, pembiş ojem* ve hafif dişlek olduğu için *farem* bile derdi. Hoş, ara sıra *güzelim* de derdi ancak daha çok kızmaya meyilli olduğunda. Babası ise yalnızca ismiyle hitap ederdi. Haldun Acaroğlu dozunda samimiyetiyle güya İlkim'in şımarmasını engelliyordu. Ancak *kızım* demek bir evladı nasıl şımartabilirdi, İlkim anlamıyordu. Öte yandan bu yabancı genç adam kendisine 'güzelim' derken alayla söylemiş olsa bile–ki güzel olmadığım açıkça ilan etmişti–içinden bir kıpırtının geçmesine sebep olmuştu. Bu kıpırtıyla kızardığını anladığında yüzünü boynuna gömdü.

"Nerede oturuyorsun?" diyen Martin bakışlarını bir anlığına kızın bacaklarına dikti. O çirkin gözlüğü daha fazla görmek istemediği için yüzünden ziyade vücuduna odaklanıyordu. Olmayan göğüslerini izlemek yerine şekilli bacaklarını seyretmek daha hoş olduğu için de oraya bakıyordu.

Genç kız "Yo...yolu ben tarif ederim," diyerek kekelediğinde genç adam omuz silkti. Mümkün olan en kısa sürede onu evine götürmek, ondan kurtulmak istiyordu. Tabii, sabahın bu saatinde İstanbul trafiğinde bu dileğine kavuşması zor olunca, kızla konuşmaya karar verdi. Kim bilir başka hangi deli yönlerini öğrenecekti.

Eğlenir gibi bir ifadeyle "Eroinman mısın?" diye sordu.

İlkim kulaklarına inanamıyordu. Çirkin olduğunu söylerken bile bu denli aşağılanmamış gibi "Asla!" diye bağırdı. Sesi net ve kekelemeden çıkmıştı.

"Ama hap içiyorsun. Favorilerin neler? Extacy, captagon?"

"Polislere de söylediğim gibi birilerinin oyununa geldim. O hapların sadece bitkilerini biliyorum. O da derslerden kalan bilgilerimle. Bugüne kadar hiç uyuşturucu görmedim bile."

Martin dalga geçercesine tek kaşını kaldırdı. Doğru mu söylüyordu? Muhtemelen. Bu kızın istese bile uyuşturucu diye bir paket tuzu çekeceğinden emindi. İnsanlığa açılmamış bir münzeviden farksızdı. Dünyanın kötülüklerini bırak, iyiliklerinden bile habersizdi. Tanrı aşkına, 21. yüzyılda yaşayan hangi genç kız bu kıyafetleri giyerdi ki? Güzellik bu kızın yanına bile yaklaşmamıştı. Kimin umurunda? Kendi hayatında neler neler görmüştü. Görüntü olarak hiç beklenmeyen tiplerin en ağır komalara girdiğine şahit olmuştu. Kendisi uyuşturucu gibi aşağılık bir işe asla bulaşmamış olsa da, görmediği pislik kalmamıştı. Bu kızın da tek sözüne bile güvenmemeliydi belki de.

Genç adam, kıza dair merakını geçiştiremeyince sorularına devam etti. "Peki, o gece kulübünde ne işin vardı?"

İlkim gözlüğüne dokunup "Arkadaşlar dışarı çıkmam için çok ısrar ettiler," dedi.

"Dışarıya adım atmayan bir kız kurusunun yani!"

Adamın her kelimesi yergi içerse de genç kız gururla yanıt verdi. "Ders çalışmayı yeğliyorum. Boş heyecanlar peşinde koşmak bana gö...göre değil!"

Martin, kızın dün gece ellerini uzatıp notlarını sorduğunu hatırlıyordu. Kafası ayık olduğu bir an kendisine de notlarının nerede olduğunu sormuştu. Bunun merakıyla "Ne okuyorsun?" diye sordu. Kız cevap vermeden de "İlkokul mu?" dedi. Daha fazlasını beklemiyordu sanki.

İlkim tatlı bir tebessüm attı. Sanki adam hoş bir espri yapmış gibi gülümsemişti. Ah, insanları hep en iyisiyle değerlendirirdi. Kendisi nasılsa onların da öyle olduğunu samyordu. Koyu renk gözlerini genç adama dikti ve "Stanford Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi alacağım," diyerek hafifçe gülümsedi.

Martin aracını neredeyse yoldan çıkarıyordu. Bu yürüyen kadavra kendi ülkesinin en saygın eğitim kurumlarından birinde mi okuyacaktı yani? Tek kaşını kaldırıp ona baktı. Kızın yüzündeki

masum gülüşü görünce, bir an oraya takılı kaldı. Gözleri renkli miydi? Düşünmedi. Trafiği kontrol ederek bir kez daha İlkim'e döndüğünde, kızın dudaklarını yeni fark etmiş gibi irkildi. Dolgun, çıkık, öpülesi dudaklardı. İki ön dişinin hafifçe dişlek olması onu seksi bir kadın yapmaktan uzak olsa da, görünüşüne sevimlilik katıyordu. Ve genç adamın sevimli kadınlarla hiç iş olmazdı.

"Şu inek öğrencilerden birisin demek? Aklını yalnızca kariyerle bozan tiplerden!"

Genç kız titremesi biraz geçince "Ben aklımı kariyerle bozmadım. A...aslında çok çeşitli zevklerim var," diyerek hafifçe itiraz etti.

Amerikalı adam, onun zevklerinin arasında moda olmadığından emindi. Hayvan ve çevre sevgisine dair şeyler zırvalayacaktı kesin. Ancak kız konuştuğunda onun tam bir *inek* olduğunu anladı.

"Ben Latinceyi seviyorum. Sadece alanım olan Moleküler Biyoloji ve Genetik için gerekli olan Latince'yi değil, hayatın her alanına dair kelimeleri ezberliyorum. Sonra boş zamanlarımda genel görelilik teorisi, kara delik ve kozmik parlamaları, Nobel alan bilim adamlarının en ilginç yönlerini..."

"Kes şunu!" diyen genç adam kızın sözünü kesti. Sesi oldukça sertti. "Tanrı aşkına, sen ne biçim bir dünyada yaşıyorsun? Merkür'den inmiş gibisin. Kafamı şişirdin lanet olası!"

"Ö...özür dilerim," diye inledi genç kız.

Martin sahiden öfkeyle bakıyordu. Bu kız insanın hayatını iki saatte tüketir, ruhunu emip bitirirdi. Lanet olsun, kim böyle facia bir kıza katlanırdı ki? Tek kelime daha etmemeye yemin ederek aracını sürmeye devam etti. Bir tür kâbusta gibiydi. Kahrolası yolun bir an evvel bitmesini dilerken telefonu çaldı.

Genç adam çatık kaşlarıyla açtı telefonu. "Sana Türkiye'deyken arama demiştim!" diye gürledi.

Karşıdaki kişi durmaksızın konuşurken İlkim onun sesini telefondan işitiyordu. Bir kadındı ve ileri derecede bildiği İngilizceye göre kadın bu adama "Seni delice özledim," diyordu.

Bir an sonra konuşma bazı edepsiz yerlere kayınca genç kız kulaklarını kapatmak istedi. Ah hayır, telefonun sesi neden bu kadar güçlüydü ya da gözlerinin aksine kulakları neden bu kadar sağlıklıydı?

Martin Turner sarışın kadının özlemlerini ve yatağın boş olmasını herhangi bir heyecan kıpırtısı olmadan dinledi. Kadının susacağı yoktu ve genç adam telefonu onun suratına kapatıp kurtuldu. Ardından İlkim'e bakarak "Sevgilin de yok değil mi?" diye sordu.

İlkim sadece kafasını sallarken Martin fısıldayarak "Kim seninle sevgili olur ki?" diye mırıldandı. Genç adam kendi kendine konuşmuş olsa da kız onu işitmişti. Sevgili gibi bir derdi olmasa da, bu söz incinmesine neden olmuştu. Karşı çıkmak için delice bir istek duysa da sustu. Hep yaptığı gibi. Ne zaman hakkı çiğnense ya da kötü bir cümle sarf edilse, kendisini savunmak yerine sessizce konunun kapanmasını tercih ediyordu. Düşmanlık ya da kin duyacak kadar zaman kaybetmek istemiyordu. Aklını bu aptalca duygularla değil, tamamen kutsal ders notlarıyla doldurmak istiyordu. Tabii aşk da buna dâhildi. Hiçbir erkeğe o niyetle bakmıyordu. Suat Hoca'nın bilgisi zaman zaman onu etkilese de kısa sürüyordu. Aklını meşgul edecek duygu yoğunluklarıyla zaman kaybedemezdi. Masasına oturduğunda sadece derslerine odaklanmalıydı, yabancı bir adama değil. Eğer bir gün ders notları arasında aklına bir adam gelirse, işte o gün o adama aptalca âşık olmuş demekti. İlkim'in âşık olma kriteri buydu. Ömrü boyunca da kimseyi derslerinden daha fazla düşünmemişti. Bir gün bunu yapacak olursa, o adam yüksek kariyerli, IQ'su üç haneli biri olurdu muhtemelen. Âşık olacağı adam öncelikle sahip olduğu donanımla onu etkileyecekti. Çoğu kadın ve erkeğin–tıpkı bu kaba adam gibi–güzelliği en başa koymasına kızıyordu.

Genç kız Martin denen adamın ne türden kadınlardan hoşlandığını anlamıştı. Aslında çoğu erkek o tip kadınlardan hoşlanıyordu. Güzel bacakları, havalı saçları ve güzellik yarışmalarından dereceleri olacak kadar şahane görünen kadınlar herkesin

favorisiydi. Oysa güzellik ne kadar göreceliydi. Bir gün kendisini bu haliyle sevecek bir adam bulursa, onunla evlenip biri uzay mühendisi, diğeri beyin cerrahı olacak iki çocuk yapacaktı. Kariyeri gibi evliliği de planlıydı.

Yol boyunca üstünden geçtiği fikirlerinin hâlâ oldukları yerde durduğunu görünce sevindi. O salvia divinorum bitkisinin katkısından bir şeyleri atmadığına memnundu. Gizem'i hatırlayınca da onu gördüğünde bu yaptığı için iyice kızmaya karar verdi. *Utanmazım kızlar çantamı eve getirmişlerdir,* diye düşünürken lüks semtlerine girince, kendi villalarını genç adama gösterdi.

"Burada mı oturuyorsun?" diyen Martin bir kıza, bir de oturduğu semte baktı. Babası belki de kendisi kadar zengindi ancak kızından haberi yoktu anlaşılan. Kızı tam anlamıyla bir sefildi.

"E...evet," diyen İlkim araba durunca "Bir dakika bekler misin, lütfen?" diye sordu.

Genç adam kaşlarını çattı. Bu kızdan koşarak uzaklaşmak isterken değil bir dakika, bir saniye bile kaybetmek istemiyordu ancak merak da ediyordu. "Ne yapacaksın?" diye sordu gergin bir şekilde.

"He...hemen dönerim," diyen kız arabadan çıkıp, eliyle beklemesini işaret etti. O villaya girdiğinde genç adam da görkemli cipinden çıkarak kendisini dışarıya attı. Ağaçların üstü hâlâ beyazdı. Çatılar da öyleydi ancak yollar tamamen karlardan arınmıştı. Hollywood'taki villasının olduğu semte benziyordu. Bu rüküş Çirkin Betty'nin bu kadar zengin olup kariyerle aklını bozması genç adamı sinirlendirdi. Sersem kadınlara katiyen tahammülü yoktu. İşte o sersem de yine belirmişti karşısında.

Kız kendisine doğru yürürken, bir de karşı cepheden süzdü onu. Zayıftı ancak boyu çok da uzun değildi. Yine de o kıyafetler içinde fazlasıyla *facia* görünüyordu. Yüzüne dair bir fikir üretmek, o devasa gözlük yüzünü kaplarken mümkün değildi. Gülen bir yüzle yanına gelen kız elini uzattı. Martin gergin bir şekilde eğilip, kızın eline baktı. İrice bir para yumağı gördü.

"Ço...çok teşekkür ederim size. Bu da hizmetinizin karşılığı," dedi genç kız.

Martin Turner en adi adamlardan bile böylesine bir hakaret işitmemişti. Gürleyerek "Sen benimle dalga mı geçiriyorsun?" diye sordu.

İlkim ürkek gözlerini adamın mavi gözlerine kenetleyip "Ha...hayır, asla! Sadece beni bıraktığınız için karşılığını ödemek istiyorum," derken korkmaya başlamıştı. Adamın neye kızdığını anlayamamıştı.

"Sen beni özel şoförün mü sandın?" diyen adam kızın ensesinden kavrayıp kendisine çekerken mavi, öfkeli gözleriyle ona öldüresiye baktı.

İlkim acıyla kasılıp inledi. "Be...ben sadece yardımınızın bedelini ödemek istedim."

"Bana para teklif ederek ne yapmaya çalışıyorsun? Senin o aptal parana ihtiyacım mı var sence?"

"Şey, üzgünüm. Lütfen bunu bir aşağılama olarak görmeyin. Sadece taksiye binince de para ödenir ve..."

"Ve ben ticari taksi değilim seni sersem!"

"Alırsanız içim rahat edecek," diyen kız gerçek bir iyiliğin peşinde olsa da, parasının haddi hesabı olmayan bu adamı küçümsediğini fark edemiyordu. Oysa Martin'e göre kız bunu bilerek yapıyordu. Anlaşılan bu Çirkin Betty sandığı kadar aptal değildi. Kızın ısrar etmesiyle daha da deliye dönerek, onu sertçe çevirip cipine yasladı. Üzerine eğildiğinde bedenleri birbirine geçmişti. Dışarıdan bakan biri için fazla samimi ve dip dibe görünseler de genç adamın umurunda değildi. Tüm ağırlığıyla kızın üzerine çökerken, eliyle ince boynunu kavrayıp "Karşılığını başka şekilde almamı istemiyorsan, kes sesini," diye tısladı.

İlkim safça "Karşılığını her türlü ö...ödeyebilirim," dedi.

Genç adam öfke ve alayla güldü. "Bu vasat vücudunla mı? Dene bakalım!"

Kız şaşkınca inlediği sırada adamın tutuşu gevşedi. Bakışları kızın hafifçe düşmüş olan gözlüğünden dudaklarına indi. Aralık dudaklarından çıkan soluklar kendi dudaklarına değiyordu. Ve o an kızın göğüslerinin olduğunu fark etti. Bir anlık bir istekle

yavaşça kızın yüzüne eğildi. Teninin hoş kokusu genzini doldurup, tatlı kıvrımları bedenine kenetlendi. O kızarık yanaklara, o davetkâr dudaklara biraz daha eğilmişti ki "Aman Allah'ım!" diyen bir kadın cırlaması sokakta yankılandı.

Son derece şık ve pahalı bir kürk giymiş olan orta yaşlı sarışın bir kadın, uzun topuklarını dikkatle sürüyerek onlara doğru yürüyordu. Bakışları Martin'e takılmıştı ve genç adamı müthiş bir ilgiyle süzmeyi ihmal etmiyordu.

"Anne!" diye incecik inleyen İlkim, üzerindeki adamı itmeyi bile düşünemeyecek kadar şaşkındı.

Annesi ise son derece memnun bir sesle yeniden konuştu. "Miyop prensesim. Demek haberler doğru. Ah, demek bu adamla sahiden sevgilisin! Tebrikler miniğim."

BÖLÜM 3

İlkim Acaroğlu ana kuzusu değildi. Annesi Ayşen Hanım'ın elit kimliğine uyan bir kız da değildi. Gerçek hayatta karşılaşmaları çok zor olan iki kadın olarak, anne-kız gibi kaçınılmaz bir ilişkinin içinde olmaları ise olsa olsa kaderin bir cilvesiydi. Ayşen Hanım kendi genlerini taşıyan bir kızın, nasıl olup da bu kadar tuhaf göründüğüne şaşırmayı bırakmıştı. Eh, yirmi üç yıldan sonra da alışmaktan başka bir şey elinden gelmiyordu. Kızı uslanmaz bir rüküş, bakımsız bir dişi, kadın ırkının en zayıf halkalarından biriydi ancak zayıflığının aksine bu yerleşik karakteri çeliktenmiş gibi değişmek bilmiyordu. Onu pek çok kez kuaförlere, dünyaca ünlü şık mağazalara, defilelere götürmüş ancak İlkim'in somurtan suratıyla kendi ruhunu sıkıp durmaktan öteye gidememişti. İlkim, bir ders müptelası, daima sınıfının birincisi, sosyal hayatın hiçbir ilişkisinde kitaplarla kurduğu ilişkiden daha fazlasını yaşamamış biriydi. Ve bir erkek arkadaş, bu kızın hayatında süslenmekten, defilelerden, cımbızlardan, makyaj fırçalarından bile sonra geliyordu. Oysa yanılıyordu. Kızı şu an bir erkeğin–ah, hem de Yunan heykellerine modellik yapmış bir erkeğin–kıskancında görünüyordu. Ayşen Sipahi daha önce böylesine müthiş bir manzara görmediğine yemin edebilirdi.

Kadın uzun topuklarını sürüyerek İlkim'e eriştiğinde Martin kendini kızdan ayırdı. Hâlâ öfkeli olması bir yana, sinsi bakışlarından hiç hoşlanmadığı başka bir kadına daha katlanması gerekiyordu.

Ayşen Hanım İngilizce olarak kendini tanıttı. "Ah, merhaba, ben İlkim'in annesiyim."

Martin bu bilgiyle ilgilenmedi. Kızın yakasını kavradığı gibi onu aracından çekti. Arabasının kapısını açmak üzereyken iri eline kırmızı ojeli, bakımlı, kürklerin altından uzanan bir el dokundu. "Bizimle bir kahve içmez misiniz? Lütfen."

"Hayır," dedi genç adam. Mavi gözleri kadından kızına kayıyordu. Bu yürüyen kadavra muhakkak ki evlatlık ya da üvey çocuk olmalıydı. Ve bu kadın kesinlikle onun biyolojik annesi gibi durmuyordu. Aslında annesi olma ihtimali de yüksekti zira kızı gibi yapışkanın teki çıkmıştı. Genç adam kadından ötürü kapıyı açamayınca onun yüzüne çatık kaşlarıyla baktı. "İzin verir misiniz?" derken de soru sormuyor, açıkça tehdit ediyordu.

"Ah, katiyen izin vermem, olmaz! Şimdi benimle geliyor ve kızımla nasıl tanıştığınızı anlatıyorsunuz."

İlkim kadının arkasından ofladı. "Anne bu adam benim se... sevgilim değil!"

"Emin öyledir kızım. Neyse ki senin ne kadar utangaç olduğunu iyi biliyorum. İtiraf etmekten çekiniyorsun ama az önce sizi gördüm."

"Az önce ne gördün anne?"

İlkim bu defa yüksek sesle sormuştu. Annesinin aşırılıklarına tahammül etmeyi öğrenmişti ancak bu konuda değil. Bu yabancı ve fazla öfkeli adamla sevgili olmadıklarına ikna etmeliydi annesini.

Tabii frekans olarak kendisinden hayli uzak olan Ayşen Hanım, kızını ciddiye almayıp sırıttı. Hayranlık dolu bakışlarını Martin'den çekip İlkim'e doğru dönerken çapkınca "Az önce öpüşecektiniz," dedi.

Genç kız ağzını öylesine bir şaşkınlıkla açtı ki, kapamayı bir süre boyunca düşünemedi. "Ö...öpüşmek mi?" diye inlerken annesi tek kaşını kaldırıp adamı süzdü. "Senin yaşında olsaydım, annem gelmeden önce bir öpücük çalmayı başarırdım, ah benim saf miniğim."

"Anne! Bir adamın ağzını kendi ağzımla test etmeye hiç hevesli değilim!"

"Ah, saf mı dedim, salak demeliydim. Bu test değil meleğim, bu aşk! Bir gün gerçekten öpüştüğünde sözlerimi hatırla!"

"O günün geleceğini sanmıyorum."

Ayşen Hanım kızının sözleri üzerine tek kaşını kaldırdı. Martin'i kalite kontrolü yapar gibi tepeden tırnağa süzdü. Ardından Nostradamus edasında kısık bir sesle kehanetini fısıldadı. "Yakında kızım, çok yakında. İyi bir öpücük alacaksın."

İlkim eğer yapabilseydi, şuh ve güçlü bir kahkaha atardı. Zira annesinin sözlerine hakikatli bir kahkaha atması gerekiyordu ancak sadece alaycı bir tebessümle baktı kadına. Sevgili annesi, bir de kendisine hayal dünyasında yaşadığını söylerdi. Oysa görebildiği kadarıyla annesi gerçek bir hayalperestti.

İkisinin tuhaf konuşmalarına ve edepsiz bakışlarına yeterince katlanmış olan genç adam bir ailenin iki kadınının birden deli olmasına şaşırdı. Yine de bu mesele kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Nihayet aracının kapısını açabildi ve kadının engeline takılmadan koltuğuna kuruldu. Ancak aracı çalıştırmadan evvel kızın annesi camı tıklattı. Genç adam kadının işitmeyeceğinden emin ahlaksız bir küfür savurdu. Çaresizce camı indirirken kaba bir sesle "Ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece tanıştığımıza memnun oldum genç adam. Kızımı ne zaman görmek istersen gelebilirsin."

Martin mavi gözlerini kısan, yapmacık bir gülüşle "Gelirim," dedi. Aslında kadına cehenneme gitmesini söyleyecekti ancak yaşından ötürü alay ve kibirle yanıt vermekle yetinmişti. Kadın kendini camdan ayırırken genç adamın bakışları kızına kaydı. İlkim denen yürüyen patates çuvalına. Ya da yürüyen pırasa mı demeliydi? Kızın çıkıntı yapan hiçbir yeri yoktu. Düz, hatta fazla düzdü. Kalçaları hoş olabilirdi ama bu berbat hırka içinde bir bütün olarak, taze bir pırasanın ruha bürünmüş hali gibi görünüyordu. Ve Tanrı şahitti ki, gözlerine ittiği o gözlüğü kırmak istiyordu. Bir gün bunu sahiden yapacaktı. *Bir gün mü?* Sanki onu yeniden görecekmiş gibi içinden geçen bu hisle rahatsız oldu. Tam dönecekken de kız elini kaldırıp parayı sallayınca genç adam duramadı. Aracın içinde yalnızca kendisinin duyacağı

tek hecelik, öfke dolu bir kahkaha attı. Bu kız sahiden zırdeliydi. Yeniden kıza döndüğünde dudaklarında az önceki gülüşün izi vardı. Tehdit edercesine eliyle boğazını kesiyormuş gibi yaparken *Seni öldürmeden önce çekil,* demek istiyordu ancak İlkim bu tehdidi anlamadı. Sadece aptal aptal gülümsedi Martin'e. Ve kaçınılmaz olarak gözlüğünü itti. Genç adam küstahça olsa da, bu kez sahiden hafifçe ona gülümsedi. Bu kız zırdeliydi ancak biraz da tatlı olduğunu itiraf etmeliydi. Birazcık. Bir fino köpeği ne kadar tatlıysa, işte o kadar. Martin Turner fino köpeklerine beş saniyeden fazla tahammül edemezdi. Beş saniye de dolmuştu. Kıza son bir bakış atarken cipini çalıştırdı ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

"Kavga mı ettiniz benekli kelebeğim?" diyen Ayşen Hanım aracın arkasından bakarken sordu.

İlkim onu işitmemeyi tercih ederdi. Bu hayatta direnip, itiraz edebildiği tek kişi annesiydi. Az önce yeterince itiraz etmişti ve şimdi direnme zamanıydı. Elbette pasif direniş yaparak doğrudan eve yöneldi. Annesini, bu adamı tanımadığına, onun gibi kaba ve cahil bir Amerikalı ile sevgili olamayacağına ikna etmeye çalışmadı.

Annesinin sosyete haberlerini takip ettiğini ve muhtemelen birkaç siteden haberleri gördüğünü tahmin etti. Neyse ki annesi, babasına durumu anlatmazdı zira ikisi pek iyi anlaşamıyordu. Sevindiği bir diğer nokta da annesinin ona uyuşturucu işini hiç sormamasıydı. Muhtemelen Ayşen Sipahi, *Hayatta her şey denenmeli!* görüşüne sahip olduğu için bunu dert etmiyordu. Ya da bir sevgili haberi, uyuşturucu şüphesinden bile daha önemli bir şeydi. Her neyse. İlkim rahatlamış olarak evine girdiğinde, çantasının orada olduğunu görünce çok sevindi. Gizem denen kız sahiden iyi biriydi demek. Ortalıktan birdenbire kaybolduğunda çantasına sahip çıkmış ve anlaşılan eve getirmişti. Bu da Suat Hoca'nın sınavına yetişeceğini gösteriyordu. Annesi evin içinde dolanıp bavullarından çıkarmaya çalıştığı yeni kıyafetlerini kızına gösterme hevesi içindeyken, bir yandan da kaçınılmaz olarak Martin'den bahsedip duruyordu.

"Fındık kremam, bu adamı sakın kaçırma. Öğrendiğime göre çok zenginmiş. Üstelik de çok yakışıklı. Ah, bana da muhteşem bir damat olacak. O kendini beğenmiş kokona Alina Tekdemir'e atacağım havayı düşünüyorum da... Oh! Şahane."

"A...anne, korkarım ki kimseye havaya atamayacaksın. Çünkü adam çekti gitti ve hayatımızdan çıktı. Bunu ne zaman anlayacaksın? Tabii, böyle bir adamla katiyen evlenmeyeceğimi de bilmen gerekiyor. Benim nasıl erkeklerden hoşlandığımı..."

"Biliyorum meleğim. Senin nasıl erkeklerden hoşlandığını gayet iyi biliyorum. Dirseği yamalı ceket, altına kadife pantolon, içine oduncu gömleği giyen... Yüzde yüz astigmat olan, ah miyop da olur... Sonra kafasında kalmış iki tutam saçıyla, rüküş bir Einstein çakmasından, imitasyon bir erkekten hoşlanıyorsun. Erkek ırkının yüz karası yani."

"Saç mevzusu hariç evet. Erkek ırkının yüz karası değil, insanlığın yüz akı olmalı. Görünüşü de tam tarif ettiğin gibi. Çok seksi değil mi anne?" diyen genç kız, her türden kelimenin anlamını bilse de seksinin anlamından bihaber olduğunu annesine gösterdi.

Kadın evi inleten bir kahkaha attı. "Evet, tatlişim, çooook seksi. Bir çim adam ne kadar seksiyse, o kadar seksi."

İlkim sadece gülümsedi. Annesinin espri anlayışını seviyordu. Bir gün kendisine getirdiği damadı da sevecekti. Stanford'da rüzgârın lehine döneceğini biliyordu. Orada, Amerika'da, dünyanın en saygın üniversitesinde sadece hayallerinin kariyerine değil, hayallerinin profesörüne de kavuşacaktı. Bundan emindi.

❧

Annesinin çenesinden zorlukla kurtulan genç kız saat on birde okula varmayı başarmıştı. Suat Hoca'yla son kritikleri yaparken, soruların üstünden bir kez daha geçtiler. Suat Hoca kırk iki yaşında ancak yaşından daha genç gösteren bir profesördü. İlkim'in annesinin bahsettiği türde, 1960'lardan fırlamış bir İngiliz erkeğine benziyordu. Beyaz tenli, açık kumral saçlı, uzun, ince bir adamdı. İlkim'i asıl etkileyense derin bilgisi ve dünyanın

çeşitli yerlerinde çıkmış bilimsel makalelerden verdiği örnekleri. Suat Hoca soruların kontrolünü yaparken, İlkim profilden onu izliyordu. Yüzündeki hayranlık dolu sırıtıştan haberi yoktu.

"Sınav kâğıtlarını hazırlayabilirsin," dedi Suat Hoca.

Genç kız başını sallayıp, gözlüğünü itti. Adama gülümsedikten sonra fotokopi makinesinin başına koşup soruları çoğalttı. Sınavdan on beş dakika önce de sınıfa girerek, cılız sesiyle kuralları anlattı. Onu pek ciddiye alan yoktu ancak Gizem'in gülümseyen yüzü kendisini daha iyi hissettirdi. Konuşması bittiğinde kızın yanına gidip, çantasını evine bıraktığı için teşekkür etti.

"Ah, çok üzüldüm hayatım. Demek uyuşturucu şüphesiyle seni gözaltına aldılar?"

İlkim utanarak başını salladı. Verdiği bu bilginin ışık hızıyla sınıfa, dahası okula yayılacağından haberi yoktu. "Evet, ama bir şey bulamayınca serbest bıraktılar." Gizem'in bir tür şaka yapmış olma ihtimalini düşünerek ürkekçe sordu. "A...aslında ben de anlamadım. Senin haberin yok değil mi? Yani şey... Sodada mı bir şey vardı acaba? Bir tür uyuşturucu çıktı. Yasal bir şey ama beni serseme çevirdi."

Gizem kızın safça bakan gözlerine kendinden emin bir bakış attı. "Ah, öyle mi? Bilmiyorum ki tatlım. Belki de o barmen içine bir şeyler attı. Sana nasıl baktığım gördüm. Bence onun verdiği soda seni çarptı."

"Nasıl baktı ki?"

"Yiyecekmiş gibi. Çocuğu etkilediysen..."

İlkim, Gizem'in yalanını sorgulamadan, şaşkınlıkla gözlerini sonuna kadar açtı. Böyle bir etkiye sahip olmadığından emindi. Kızın çapkın bakışlarından utanıp "Hiç sanmıyorum," dedi. Sonrasında bu meseleyi uzatmadı. Utancı hâlâ tazeydi ve üzerine konuştukça katlanıyordu.

Sınav başladığında Suat Hoca yarım saat kadar sıraların arasında dolaştı. Herkes harıl harıl soruları çözüyordu. Adam sınıfı ilk kez bu denli huşuyla sınav kâğıtlarını doldururken görüyordu. Şaşırsa da, daha ziyade memnun oldu.

"İlkim şunlara bak, soruları nasıl da çözüyorlar. Herkes ya çok çalıştı, ya da ben çok kolay sordum."

Sınav sorularının kendisinden çalındığını ve tüm sınıfa el altından dağıtıldığını aklına dahi getirmeyen genç kız, iyimser ve mutlu bir şekilde gülümsedi. "E...evet hocam. Dersi o kadar iyi anlatıyorsunuz ki, anlamamak imkânsız."

Suat Hoca kıza hafif bir gülüş attı. "Yanılıyorsun. Şimdiye dek dersimi ilk seferde tamamen kavrayan tek bir kişi oldu."

"Kim o hocam?" diyen genç kız, gözlüğünün ardından hayranı olduğu adama baktı.

"Elbette sensin. Bu bölümdeki en zeki kişi sensin İlkim."

Genç kız utanarak gözlerini kaçırdı. Kızardığını yanaklarını basan ateşten anlıyordu. Mahcupça "Te...teşekkür ederim," dedi.

Sınav bitip kâğıtlar toplandıktan sonra, genç kız gün içinde başka işi olmadığından evine döndü. Evde her zamanki gibi ders çalışırken babası aradı. İlkim Acaroğlu'nun hayatta en çok korktuğu ve çekindiği kişi babasıydı.

"E...efendim babacığım," diyerek konuşmaya başladığında tedirginlikten ölüyordu.

Genç kız babasının uzun nutuklarından birini daha usanmadan dinledi. Bir yandan da seviniyordu. Babasının olan biten hiçbir şeyden haberi yoktu. Uyuşturucu olayını duyarsa, kendisine fena halde kızacağını biliyordu. Telefonu kapattığında tamamen rahatlamıştı. Babası Türkiye'ye bu gece dönecekti ve o döndüğünde tüm karmaşa yatışmış olacaktı.

Martin Turner oteline döndüğünde, Türk kızlarına dair pek de iç açıcı izlenimler edinmediğini anladı. Etrafta güzel sayılacak kadınlar çoktu ancak hepsi kusurluydu. Çünkü onlar esmer, siyah saçlı kadınlardı. Kendisi tam bir 'sarışın sever'ken, bu ülkede aradığı türde birini bulamayacağını biliyordu. Kimseyi de aramıyordu ancak tek gecelik bir arkadaş fena olmazdı. Tabii bir de şu dört göz fosil vardı ki ortalamayı iyice düşürüyordu. Durduk yere aklına o kız geldiği için gerildi. En belalı çetelerden ya

da fazla cüretkâr rakiplerden bile, ondan kurtulduğundan daha kısa sürede kurtulmuştu. Onunla bir kez daha karşılaşırsa, bu kez öncekine göre nazik olmayacaktı.

Genç adam İlkim'den dolayı sertleşmiş ifadesiyle otele giriş yapmıştı ki, telefonu çaldı. Arayan Türk ortaklarından Tekin Soyönder'di. Onunla daha birkaç gün evvel yeni bir anlaşma imzalamıştı ve bildiği kadarıyla herhangi bir pürüz yoktu. Tekin'in neden aradığını merak ettiğinden, doğrudan konuyu sordu.

"Turner, bir iş mevzusu var. Ben ilgilenmedim ancak belki sen ilgilenirsin."

Martin işin ne olduğunu merak etmişti. Ancak Tekin detayları telefonda değil, yüz yüze anlatmak istediğini söyledi. Martin genç adamı otel lobisinde beklediğini söyleyerek telefonu kapattı. Yarım saat sonra Türk ortağı lobiye gelmişti. Tekin Soyönder de karanlık bir adamdı. Tuna Üstüner gibi kanun dışı yollara bulaşmamış bir adam değildi. Hakkında pek çok soruşturma olduğunu biliyordu. Martin onun bu yönünü takdir ediyordu. Eh, ne de olsa kendisi de sorunları kanunlarla değil, kendi yollarıyla çözüyordu. New York'un sayılı korkutucu adamlarından olması bunu gerektiriyordu. Tekin de İstanbul'un en tehlikeli adamlarından biriydi muhtemelen.

İki genç adam otelin müşterilerine açık lobisinde kısa bir görüşme yaptılar. Tüm bakışlar ikisinin üstündeydi. Daha doğrusu tüm kadınların bakışları. Martin Turner hafif uzun saçları, koyu mavi gözleri, tıraşlı yüzü ve sert bakışlarıyla, Tekin Soyönder ise simsiyah, kısa saçları, siyaha yakın koyu gözleri ve kendisini daha da erkeksi–aynı zamanda tehlikeli–gösteren bıyığı ve kirli sakalıyla tipik karanlık adam görüntüsü sergiliyorlardı. İkisinin boyu hemen hemen aynıydı ve yan yana geldiklerinde, dünyayı baştan ayağa sallayabilecek kadar azılı iki suç adamı gibi görünüyorlardı. Tekin sert çehresiyle etrafı yokladı. Şüpheli bakışları çekmek istemiyordu ancak siyah takımı içindeki fit vücudu ilgi odağıydı. Kadınların bakışlarının haricinde erkekler de *Bunlar kim?* dercesine onlara bakarken, orada bulunan tüm insanların fazlaca şüpheli olduğunu fark edip daha da sert bir ifade takındı.

Bakışlarıyla birkaç adamı korkutup önüne dönmeye zorlasa da, kadınların hayranlığını arttırdı sadece.

Genç adam kalın, tok sesiyle Amerikalı ortağına işi anlattı. "Kazakistan'da küçük bir petrol şirketi var. Hazar Denizi kıyısında yeni bir rezerv bulunmuş. Tabii sermayeleri yok. Sicilya'dan küçük bir İtalyan şirketi bunlardan haberdar olup, ortaklık için görüşmeye başlamış. Bir de Türk ortakları var. Adam geçen hafta fizibilite için Astana'ya gitmiş. Kârlı bir iş gibi görünüyor. Ruslar ve diğer Amerikan firmaları bu işe üşüşmeden belki sen el atmak istersin. Eminim bizim Türk şirketiyle birlik olup, kısa sürede İtalyanları saf dışı bırakabilirsin."

Martin bu öneriyi makul buldu. Elbette kabul etmekten şimdilik uzaktı.

"İtalyanlar ortaklık görüşmeleri için Türkiye'ye geliyor. Türk şirketin sahibini tanıyorum. Seni de toplantıya aldırırım."

Amerikalı mafya "Bu işten senin kârın ne dostum? Bildiğim kadarıyla bir fırsat varsa sen kaçırmazsın," diyerek alaycı bir ifadeyle Tekin'e baktı.

"Petrolle ilgilenmiyorum. Fazla karışık," dedi genç adam. Ardından geriye yaslanıp, Martin'e bakarak tek kaşını kaldırdı. "Bu aralar silah işine gireceğim."

Martin Turner bu adama güveniyordu ancak mesleğinden ötürü tamamen güven duyması imkânsızdı. Bir sorun ya da bir tuzak olursa bunun hesabını Tekin'den çıkaracağım gösteren sert bir bakış attı. Mavi gözleriyle öylesine tehdit ediyordu ki, tuzak olması durumunda onunla kıyasıya savaşmaya hazır gibiydi.

Tekin Soyönder bu açık ikazı anladı. Gergince "Toplantıya katılır ve kendin karar verirsin," dedi. Sözlerini bitirir bitirmez ayağa kalktı. Başka bir görüşmesi olduğunu söylerken Martin'le son kez el sıkıştı.

Tekin gider gitmez Martin otelin önünde bekleyen adamlarını çağırdı. Onlara ortağının söylediği şirketleri araştırmalarını ve en geç bir saat içinde bilgi vermelerini istedi. Yeniden odasına çıktığında Amerika'ya dönmek için birkaç gün daha bekleyeceğini anladı.

İlkim iki gün boyunca sıkı bir programa girmişti. Stanford'a kabul edildiğinden bu yana tüm üniversite geçmişinin üstünden geçiyor, aslında unutmamış olsa da bilgilerini tazeliyordu. Tabii bir de durmaksızın araştırma yapmıştı. Stanford'da son iki yıl içinde çıkan bütün bilimsel makaleleri okuyacak ve okula gittiğinde her şeyden haberdar olacaktı. Annesinin dırdırları altında çalışması zor olsa da, babası yurt dışından yeni döndüğü için onun evine gitmemişti. Ancak ertesi gün babası tarafından çağırıldı. Evine değil, holdinge.

Genç kız babasının işlerinin yoğunluğunu biliyordu ancak kendisini böyle apar topar çağırması karşısında şaşkındı. Şaşkınlık belki de iyimser bir duyguydu, zira korkudan ölüyordu. En son lisede Gizem'e kopya verip yakalanmak üzereyken hissettiği o büyük, müthiş korkunun bir benzerini hissediyordu. Babası onu asla şirkete çağırmazdı. Hayır, onunla akşam yemeklerinde aynı masada oturur, sıradan birkaç konuşmanın ardından odasına çekilirdi. Babasına şirket işlerini sormadığı halde, babası durmaksızın ona okulunu ve derslerini sorardı. İlkim hepsine gururla yanıt verir ve Haldun Bey'in yüzündeki hoşnut bakıştan, en az Latince yeni kelimeler öğrendiği zamanki kadar mutlu olurdu. Oysa bugün içinde fazla bir heyecan ve kanında bol miktarda adrenalin dolaşıyordu. Sakin hayatındaki en büyük heyecanlardan biriydi.

Şirkete vardığında Yardımcı Müdür Yılmaz Özavcı'yı gördü. Yılmaz denen adam babasının güvendiği genç ve yetenekli biriydi. İlkim onu birkaç kez eve geldiğinde görmüştü.

"İlkim, burada ne arıyorsun?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum Yılmaz Bey, babam çağırdı ama..."

"Baban mı? Baban seni şirkete neden çağırsın ki? Üstelik bir saat sonra önemli bir toplantısı var."

Genç kız bu bilgiyle dudaklarını ısırdı. Gözlüğünü beceriksizce gözüne itip, geniş kabanına sıkıca sarıldı. Kaygısı ve korkusu gittikçe daha çok belirginleşiyordu. Babasının odasına

varınca titreyen eliyle kapıyı usulca çaldı. Sekreter kadın bile ona şaşkınlıkla bakarken, İlkim sarsak adımlarıyla odaya girdi.

Haldun Bey elli beş yaşında, güçlü, kuvvetli, dinç bir adamdı. Ortalama boyu ve hafif göbeği görünüşünün sertliğini ve azametini kapatmıyor aksine ona tuhaf bir otorite sağlıyordu. İlkim, kızı olmasaydı bile babasından korkacağına çok önceden karar vermişti. Babası da, şu Amerikalı yaşayan taş kadar tehlikeli bakışlara sahipti.

Kız içeriye girer girmez "Bu ne?" diye gürledi yaşlı adam.

Elinde bir gazete tutuyordu ancak konuşurken gazeteyi kızın üzerine doğru fırlatmıştı. İlkim titreyerek gazeteyi yerden aldı. 'Bomba Kulüp' başlığına sahip bir gazete ekiydi ve ilk sayfasında bir davet haberi vardı. Genç kız iki gün öncesinin tarihini taşıyan gazetenin bir cemiyet eki olduğunu anladı. Sosyetenin o bitmek bilmez dedikodularını duyuran bir ekti. Gözleri aşağılara kayınca gördüğü haberle kaskatı kesildi.

İlkim Acaroğlu Sevgilisiyle Beraber Uyuşturucu Baskınında Gözaltına Alındı.

Haberin başlığı yeterince utanç vericiydi ancak içeriği genç kızın nefesini kesecek kadar aşağılayıcıydı. "Acaroğlu Holding'in, gecelerde görmeye alışkın olmadığımız kızı İlkim Acaroğlu Amerikalı olduğunu öğrendiğimiz genç bir adamla basıldı. İkilinin gece boyunca samimi oldukları gözlenirken, gecenin finalini karakolda yaptılar. İlkim Acaroğlu uyuşturucu madde kullanmak şüphesiyle karakola götürüldü. Sevgilisinin uyuşturucu taciri olduğu sanılıyor!"

Genç kız okuma yetisini kaybetmiş gibi bir duraklayıp, bir hecelerken cümleler tükenince fotoğrafa baktı. Kendi sırıtan yüzünü, kaymış gözlüğünü net olarak fark etti. Tabii bir de o adama koala gibi dolandığını da. Mafyanın yüzü görünmüyordu ancak buna gerek de yoktu. İlkim o aptal ifadesiyle yeterince açık bir poz vermişti.

İnleyerek "Baba, ben hiçbir şey kullanmadım!" dedi. Kekelememiş ve doğrudan konuşmuştu. Kendisini aklama ihtiyacı o

kadar baskındı ki, tüm eksikliklerini dahi gidermişti sanki. "Bak, bu adamı tanımıyorum ve sevgilim de değil."

"Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın İlkim. Bunca yıldan sonra böyle bir rezalet yaşadığıma inanamıyorum!" Haldun Acaroğlu kızına bakıyor ancak bakışlarıyla onu alıp idam sehpasına götürüyordu sanki.

"Baba lütfen, eğer dinlersen sana aklandığımı söyleyeceğim. İnan bana kanımda hiçbir şey bulamadılar."

"Bunun ne önemi var? Sen bir kere benim adımı lekeledin. Hem de Amerikalı pezevengin tekiyle sarmaş dolaş olarak!"

"Baba lütfen!"

"Daha fazla dinlemek istemiyorum. Bundan sonra tüm kredi kartlarına, tüm parana el koyuyorum. Annenin evine gitmeni de yasaklıyorum. Bende kalacaksın ve gözetimim altında olup, evden dışarıya adımını dahi atmayacaksın!"

"Ama baba! Biliyorsun ben Suat Hoca'nın asistanıyım ve onunla..."

"Kimseyle görüşmeyeceksin İlkim! Stanford'a gitmene de izin vermiyorum!"

"Ne, nasıl? Bunu yapamazsın. Olmaz," diyen genç kız gözyaşlarıyla babasına baktı. Yeşil gözleri karanlık bir ormanın gür ağaçları arasında saklı kalmış bir nehir gibi cansızdı. Kalbi patlarcasına, korkudan ölürcesine işittiği sözleri hazmetmeye çalışıyordu. Ancak babası aldırmadı ve gerçek bir diktatör gibi emirlerini yağdırmaya devam etti. İlkim onu acımasızlığı ve soğukluğuyla tanıyordu. Kızına karşı bile acımasız olduğunu şimdi görüyordu. Elleri titrerken gözlüğünü iteledi. Sarsak adımlarıyla babasının masasına koştu.

"Yapma, yalvarırım!"

"Ben de istemezdim ancak bunu hak ettin. Seneye bir kez daha başvurursun ancak bu sene cezalısın!"

"Bırak gideyim o halde. Amerika'da olursam gözünün önünde olmam. Utanç duymazsın."

"Hayır! Kararımı verdim. Sorumsuzluğunun nelere mâl olduğunu görmen ve hayatın boyunca bir daha böyle büyük bir hata yapmaman için bu cezaya katlanman gerek. Aslında bu bir ceza bile değil, bir ders. Hayatında seni anlık hatalardan, skandallardan kurtaracak bir bedel. Her neyse, son sözlerim bunlar. Şimdi çık!"

Genç kız babasının gözlerini kaçırması ve hiçbir şey olmamış gibi önündeki dosyaya gömülmesini müthiş bir şokla izledi. Duyduklarını hâlâ idrak edemiyor gibi kalakalmıştı. Gözyaşları yanaklarından şuursuzca iniyor, solukları hıçkırıklarla bölünüyordu. Hiçbir zaman babasının otoritesini sorgulamamış, ona karşı çıkmamıştı. Şimdi de yapmayacaktı. Yapamıyordu. Hayatının göz göre göre ellerinden alınmasına karşı sesi çıkmıyordu. Karakterinde isyan yoktu. Sessizce kabullenecekti. En azından babasına karşı böyle olacaktı ancak belki Suat Hoca'yla konuşursa, o adam babasını ikna edebilirdi. Gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülürken kasvetli odadan çıktı. Çıkmadan önce babası cüzdanını, kredi kartlarını, kısacası çantasını masaya bırakmasını istedi. Onu bir şoför alıp evine, daimi hapishanesine götürecekti zaten.

Personel tuvaletinde gözlerini ovalayıp berbat haldeki yüzünü yıkadı. Gözleri kızarmıştı. Aynadaki aksine bakarken kendisini hiç olmadığı kadar yenik hissetti. Yirmi üç yıl boyunca her gece evde oturduktan sonra, bir gece dışarı çıkmasının bedeli bu olmamalıydı. Diğer insanlar için hayat bu kadar kolayken, kendisi için neden böylesine ağırdı. Daima uzlaşmıştı. Herkesle. Ailesiyle, çevresiyle, okuluyla... Asla sorunlu biri olmamıştı ve bir kez olsun hata yapma lüksü yok muydu? Yoktu. Babası zalim bir adamdı. Genç kız onun sözlerinden dönmeyeceğini biliyordu. Çaresiz bir kabullenişle yeniden gözlüğünü taktı. Bir an önce buradan gitmek istiyordu. Babasından uzağa... Koşar adımlarla lavabodan çıkıp asansöre yöneldiği sırada bir başka kâbus karşısında belirdi. Bu gerçek olamazdı ama gerçek olduğunu biliyordu. Felaketinin sorumlusu olan adam, o Amerikalı mafya tam karşısında duruyordu.

Martin Turner da en az İlkim kadar şaşkındı. Kızı öfkeyle izlerken onun burada karşına çıkmasıyla kaşları çatıldı. Bu kızın burada ne işi vardı? Genç adam, kızarık olduğu için yeşil rengi daha da net seçilen kızın gözlerine kendi öfkeli bakışlarını kenetledi. Bir süre boyunca onu süzdü. Dudakları hafif aralanmış, afallamış görünüyordu. Kendisi gibi. Ona bağırıp çağırmak isterken biri kıza seslendi.

"İlkim, buraya gelsene," dedi bir erkek. Martin adamın ne dediğini anlamadı ancak kızın burada tanınan biri olduğunu fark etti. O an aklına bir bilgi doldu. Kız 'babam çok zengin' demişti. Bugün burada, petrol işini konuşacağı adam, yürüyen kadavranın babası olabilir miydi? Yanındaki adamına "Şu kızın kim olduğunu bulun ve sen, gözünü ondan ayırma," diye emir verip, kendisini karşılayan bir başka adamın yönlendirmesiyle tanışma odasına geçmek için kıza doğru yürümeye başladı.

Genç kız Martin'in bir kral gibi yanından geçişini izledi. Babası bu adamın kim olduğunu biliyor muydu? Gazetede yüzü ve adı yoktu ama araştırmış olabilirdi. Aman Allah'ım, babası Amerikalıyı tehdit mi edecekti? Ah, mümkün değildi. Bu yaşayan taş babasının iki katı uzunluğunda ve iriliğindeydi. Eğer öfkelenirse Haldun Acaroğlu'nu tek eliyle bile duvara yapıştırabilirdi. İlkim ilk kez içinde bencilce bir his duyarak bu korkutucu adamın, babasına karşı koymasını ve onu yakalarından tutup sarsmasını hayal etti.

Mesela Haldun Acaroğlu'na bağırırken *Kızını nasıl yüksek lisansa göndermezsin?* diye hesap sorabilirdi.

Bu akıl almaz düşüncesinden ötürü kendine kızan genç kız Yılmaz Bey'in çağrısıyla onun yanına gitti. Adam fena halde kaygılı görünüyordu. En azından kendisi kadar korku doluydu.

"İlkim, İtalyanca biliyor musun?" diye sordu doğrudan.

Genç kız şaşkınca baktı ona. Cevap veremeden adam devam etti. "Bulduğumuz İtalyanca tercüman bir kaza geçirmiş, gelemiyor. Lütfen bana İtalyanca bildiğini söyle."

İlkim kekeleyerek "Bi...birazcık. Yani dersini almıştım ve lisedeyken bir yaz tatilimi İtalya'da geçirmiştim. La...Latince biliyorum biraz, İtalyanca da ona yakın zaten."

"Bunu istemiyorum senden. İtalyanca anlıyor ve konuşabiliyor musun? Az da olsa, lütfen. Toplantı başlamak üzere ve ben artık bir tercüman bulamam. Bu İtalyanlar İngilizceye çok hâkim değillermiş. Zaten konuştuklarında İngilizcelerinden bir halt anlamadım. Anlayacağın, bir tercüman şart!"

"Sanırım yapabilirim," diyen genç kız adamın rahat bir nefes alması karşısında mutlu oldu. Ancak o an aklına bir fikir geldi. "Yaparım ama yüz liranı alırım," dedi.

Babası az önce her şeyine el koymuş ve kendisini eve göndermiş olabilirdi ancak İlkim üniversiteye gitmeli ve kesinlikle Suat Hoca'yla konuşmalıydı. Bu yüzden taksi parasına ihtiyacı vardı.

"İki yüz lira veririm. Yeter ki şu işi hallet."

"Ta...tamam," diyen genç kız hızla toplantı odasının olduğu bölmeye götürüldü. Yılmaz içeriye İtalyanların girmesinin ardından İlkim'i durdurdu. Bu adam kızın saflığından haberdardı. Teşekkür etmek için onu kendine çekip sarılırken, cebine küçük bir dinleme cihazı attı. Elbette İlkim bunu görmedi. Zaten görmüş olsa da bir düğme olduğunu düşünürdü.

Genç kız Yılmaz Bey'in eşliğinde içeriye girerken Haldun Acaroğlu kızını yeniden gördüğü için sinirlenmişti. Aynı sinirden Martin'de de vardı. Bu aptal patates çuvalı burada ne arıyordu? Yılmaz Bey hem Türkçe, hem de İngilizce durumu anlatıp odadan çıktı. İngilizce tercümana gerek yoktu, zira Haldun Acaroğlu uzun yıllar Londra'da yaşamıştı. Ancak İtalyanca İlkim'in sırtına binmiş ağır bir yüktü.

Genç kız, babasının gazetedeki adamın Martin Turner olduğunu bilmediğini fark etti. Bunun üzerine sevindi. Çünkü babası hem kendisini, hem de o adamı burada öldürebilirdi. Amerikalı adamın, üzerine diktiği tehlikeli bakışları altında zorlukla çeviri yapıyordu. Babasının sert sesiyle verdiği emirleri dinlerken, bir süre boyunca cümlenin İtalyancasını düşünüp ardından

İtalyanlara yanıt veriyordu. Birkaç yerde hata yaptığını da biliyordu, zira zavallı iki adam tam anlamıyla bön bön bakıyordu.

Öte yandan yaptığı en büyük hatanın ne kadar aptalca olduğundan da habersizdi. İlk olarak Martin'i gösterdikten sonra, babasının şirketini temsilen de kendisini gösterip, o klasik cümleyle "Bizler şirket evliliği yaparak ortaklık kurmak istiyoruz," demeye çalıştı.

Ancak Martin'den sonra kendisini gösterip cümleyi İtalyancaya "Bizler evlenmek istiyoruz," diye çevirdi. Bunu fark etseydi çığlığı basardı ama kesinlikle farkında değildi.

İtalyanlar bu bilgiye gülümseyerek, genç kızın elini sıkıp tebrik ettiler. Ardından bozuk İngilizceleriyle Martin Turner'a "Congratulations,*" dediler. İki genç, bu tuhaf adamların neden kendileriyle tokalaştığını anlamadı. İtalyanlar da bu önemli toplantıda kızın evlilik haberini onlara bildirmelerini anlamamışlardı ancak bu konu üzerinde durmadılar.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayan Haldun Bey kızına bakıp "Neden el sıkışıp, tebrik ediyorlar?" diye sordu.

İlkim titreyen eliyle gözlüğünü itip "Şey... Sa...sanırım ortaklığınızı tebrik ediyorlar," dedi. Sonra babasının aynı cümleyi İngilizce olarak Martin'e söylediğini duydu.

Ah, lanet olsun! Ortada çok fazla karmaşık şey vardı ve genç kızın yüksek IQ'su dahi bu olayları kavrayamıyordu. Amerikalı tehlikeli adam, babasının ortağı çıkmıştı. *Bu korkunçtu.* İngilizce bilmeyen İtalyanlara berbat bir çeviri yapıyor ve muhtemelen işi batırıyordu. *Bu faciaydı.* Okulu elinden alınmış, beş parasız bir kızdı. *Bu trajikti.* Babası Amerikalı adamın gazetedeki sevgili olduğundan habersizdi. *Tek iyi şey buydu!* Kendisi az sonra ölecekti. *Bu ise hemen olmalıydı.*

Genç kız toplantının bir an evvel bitmesini beklerken, sonuç olarak araştırmalara devam edileceği bilgisini iletti. Her üç taraf da imza atmaktan uzaktı. Böylece üzerine sorumluluk binmiyordu. Ne de olsa bir sonraki toplantıda tercüman kendisi

* İng. Tebrikler. (Ed.)

olmayacak ve kesinlikle daha sağlıklı bir görüşme yapılacaktı. Derin bir nefes alarak adamların odadan çıkmalarını izledi. Ardından kendisi de çıktı. İki İtalyan adam şirketten ayrılınca, Martin ayaküstü Haldun Bey'le konuşmaya başladı. O sırada İlkim de gizlice Yılmaz Bey'den parasını alıyordu.

Genç kız parayı kaptığı gibi hızla asansöre yöneldi. Düğmelere basıp dururken tam kapılar kapanmak üzereydi ki, Martin Turner da içeriye girdi. Genç adam doğrudan kızın gözlerine bakıyor ve bakışlarındaki şüpheyle genç kızı sorguluyordu.

Kapılar kapandığında bir saniye geçirmeden kıza döndü ve onu tepeden tırnağa inceledi. Bakışları İlkim'i duvara dayanmaya, korkuyla sinmeye zorladı. Genç kız paniklemiş bir halde gözlüğünü iteleyip yutkundu. Amerikalı adama dünyadaki en büyük kötülüğü yapmış gibi hissediyordu. Elbette ona ne yaptığını biliyordu ancak bildiği şey, bardaki o malum olayla sınırlıydı. Ve adamın kendisine verdiği zarar hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Hayatı ellerinin arasından alınmıştı. Bu bilgiyi hatırlaması kendisinin de öfkelenmesine neden oldu. Aynı çatık kaşlarla Martin'e bakarak "Ne var?" diye sordu. Sesinin şiddetini yükseltmek istese de ancak bir kuş gibi cıvıldamıştı.

Martin ona daha korkutucu bir bakış attığı gibi, aynı anda hışımla duvara yapıştırdı. "Kimsin sen?" diye bağırdı kızın yüzüne.

Genç kızın kalbinden yoğun bir korku yükseldi. Adamın eli boğazını sıkarken "Ki...kimse," diyebildi zorlukla.

Martin tutuşunu gevşetti ancak mavi gözlerinden sıçrayan öfke ateşi gittikçe harlanıyordu. "Bana yalan söyleme! Baban ne iş çeviriyor. Hemen öt!"

"Ba...babam mı? O sizinle ortak olmak istiyor. Bizim karşılaşmamız ise sadece tesadüf."

"Tesadüf ha! Cebine konulan dinleme cihazı da mı tesadüf?"

"Ne? Bakın ben anlamıyorum. Kimse cebime ci...cihaz falan koymadı."

Martin kızın yüzüne nefretle gülümsedi. "Konuşmaları neden kaydettiniz?"

"Sahiden..."

"Bana aptal numarası yapma! O adam senin cebine bizden gizlediği bir cihaz koydu ve sen de konuşmaları kaydettin. Bunu neden yaptınız? Maksadınız nedir?"

"Bi...bilmiyorum."

Genç adam kızın üzerine biraz daha eğildi. Uzun boyundan ötürü İlkim'in üzerinde istediği baskıyı kurabiliyor, onu duruşuyla yıldırabiliyordu. Ancak kızın hakkını vermeliydi ki, çok iyi rol yapıyordu. Bu pırasanın bir ajan olabileceğini nereden bilebilirdi ki?

"Tekin Soyönder mi yaptırdı yoksa?"

"Tekin mi? Ta...tanımıyorum o adamı."

Genç adamın yüzü, İlkim'in yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Biraz daha eğilse ona temas edebilirdi. Kızın korkak gözlerine kesinlikle kanmamalıydı. Bakışları yavaşça daha aşağılara, kızın dudaklarına indi. Bir eliyle hâlâ kızın boğazını tutarken, diğer eliyle de belini kavramıştı. Aralı bacaklarına da kendi dizini koymuş ve kızı bedeniyle kıskaç altına almıştı. Sandığı gibi kızın pırasa olmadığını ona dayandığında hissetti. Pekâlâ, bir kadın gibi sıradan dolgunluklara sahipti. Dudakları ise fazla davetkârdı ancak bu davete icabet edecek değildi. Ne de olsa hepsi birer oyundu. Bu kız sahte biriydi, tamamen yalancı biri. Bir leke gibi ona yapışmasının arkasında başka bir sebep olmalıydı. Bir art niyet.

"Konuş!" diye bir kez daha gürlediğinde İlkim yutkundu. Gözlüğünü ittirme dürtüsü adamın yaptığı işkenceden daha büyük bir rahatsızlık veriyordu. Ancak ellerini kaldıramıyordu. "Lü..lütfen bırakın!" diye inlerken Martin gözlerini kızın dudaklarından çekti. Yüzüne kibirli bir bakış yerleşirken, "Bana her ne tuzak kuruyorsanız hesabını vereceksiniz," dedi.

Karanlık bir adam olarak sayısız tuzakla karşılaşmıştı ancak bu kadarını ilk kez görüyordu. Bu facia kız ya babasının ajanı ya da belki de Tekin denen aşağılık adamın sevgilisiydi. Ancak hayli iyi rol yapmıştı. Bugüne kadar rakiplerinin, üzerine saldığı pek çok kadın olmuştu. Çoğu fahişe kılığında kadınlardı. İlki

denen bu kız ise inek bir öğrenci kılığında barda ona yapışmış, sonra kendisini eve bıraktırmış, şimdi de burada karşısına çıkmıştı. Tüm bunların tesadüf değil, açık bir komplo olduğunu biliyordu. Öyle ki, polisleri dahi ayarlamış olabilirlerdi. Bu işin arkasında lanet olası Rothman bile olabilirdi. Kim bilebilir. Bildiği tek şey, bu kızın çok iyi kamufle edilmiş bir ajan olduğuydu.

Ancak kendisi de birini konuşturmasını iyi bilirdi. Asansör açıldığında kimseye aldırmadan kızı bileğinden kavrayıp, peşinden sürüklemeye başladı. "Bağırır veya konuşursan seni burada öldürürüm," diyen genç adam silahını gösterince İlkim inleyerek başını salladı.

Ürpererek cılız sesiyle sordu. "Be...beni nereye götürüyorsun?"

Bu sırada holdingden çıkmışlardı. Genç adam kızın sorusuna yanıt vermeden, onu arabasının ön koltuğuna oturttu. Kibarca değil elbette fırlatırcasına. Birinin kendisine müdahale etmesine izin vermeyecek şekilde hızlı hareket ediyordu.

"Kıpırdama!" diye tıslarken İlkim'in tüm bedenini müthiş bir korku sardı.

Adam şoför mahalline geçip gaza bastığında, genç kız adeta korkudan ölüyordu. "Ne...nereye götürüyorsun beni? Okula gitmem gerek," diye inledi.

Martin tek saniyelik bir bakışla kızı tümden susturdu. O kadar öfkeli ve aklı o kadar karışıktı ki, önüne çıkanı arabasıyla ezebilir, bu kıza da çok daha beterini yapabilirdi.

"Lütfen bakın, ben hiçbir şey bilmiyorum!"

"Bilip bilmediğini öğreneceğiz!" dedi genç adam.

İlkim kötü düşüncelerden en kötülerini kaçınılmaz olarak hayal etti. "Nasıl?" diye sordu gayriihtiyari .

"Birini konuşturmanın yöntemini iyi bilirim küçük hanım!"

"Beni kaçırıp, bana işkence mi edeceksin?" diye bağırdı genç kız.

Martin Turner ona sesini kesmesini buyuran bir bakış attı. Sonra telefonunu çıkarıp, adamlarından birini aradı. Sertçe emrini verdi. "Şehir dışında, kullanılmayan, ıssız bir eve ihtiyacım var!"

BÖLÜM 4

Şehir dışında, kullanılmayan, ıssız bir ev. Orada başına ne gelecekti? Kahretsin! Genç kız bu korkutucu cümleyi işitince derhal araya girdi. Ellerini panikle sallarken gözleri kocaman açılmıştı. "Olmaz! Hayır, hayır. Ev olmaz!"

Martin ona alayla baktı. "Otel olmasını mı tercih edersin?"

İlkim o an kıpkırmızı kesildi. Kast ettiği şeyi ancak bu kadar kaba ve adi bir adam o tarafa çekebilirdi. Bir an olsun kekelemeyerek yanıt verdi. "Bay Turner, korkunç olduğunuz kadar ahlaksızsınız da!"

"En iyi huyum ahlaksızlıktır. Diğerlerini görmek istemiyorsan, kes sesini dört göz fosil!"

İlkim başına gelecekleri hayal bile edemiyordu. Her şey berbattı. Lanet olsun, kaçırılıyordu. Kaçırılmak kötü bir şeydi ancak ondan daha kötüsü de vardı. Ah, evet. Okula gidememek, kurtarıcısı olan Suat Hoca ile görüşememek tüm bu felaketlerin belki de en kötüsüydü. İlkim bugün okula gidemezse, yüksek kariyer hedeflerini ancak rüyasında göreceğini biliyordu. Ve Stanford... Hayallerinin üniversitesi, hayallerinin aşkı ellerinden yavaşça kayıyordu. Her şeye müsaade etmişti. Hayatına dokunulmasına ve ona müdahale edilmesine. Babasının belirlediği okullara gitmiş, onun sözünden bir an olsun çıkmamış, ona asla itiraz etmemişti. İtiraz etmek için bir sebebi de olmamıştı. Biyolojiyi, genetiği, bilimi seviyordu. Mikroskop altında gördüğü küçücük dünyaları da seviyordu. Tıpkı kendi hayatı gibiydi orada her şey. Dışarıdaki herkes bir çiçeğin büyüleyici güzelliğine hayran oluyordu. Sıradan insanlar pembe çiçekleri seviyordu ya da sarı, kırmızı... Kimse rengin, çiçeğin özüne inmiyordu. Oysa İlkim, o

görüntünün ardındaki gerçekliği, öz benliği seviyordu. Mikroskoptan bakarken, çiçeğe pembe rengi veren o müthiş mekanizmayı seviyordu. Güzelliğin görünen kısmını, bayağılığını değil, işin derinini seviyordu. Ve sevdiği her şey gittikçe uzaklaşıyordu. Stanford'a gitmek istemesinin bir diğer sebebi de, kendisine baktığında içindeki derinliği görecek olan hayallerinin erkeğini bulmaktı. Görüntüye aldırmayan, bacak ve boy delisi olmayan birini. Kendisini sadece kalbinden ötürü sevecek, bilgisini takdir edip olmayan güzelliğini önemsemeyecek birini bulacaktı orada. Aşkı oradaydı. Oysa bu kaba adamla beraber ümit ettiği her şey gittikçe silikleşiyordu.

"Dur!" diye bağırdı. Daldığı düşüncelerden bir anda uyanmıştı. Bir şeyler yapmalı, artık birilerine karşı koymalıydı.

Genç adam kızın çığlığını duyunca, ona eğlenerek baktı. Sesinin böylesine güçlü çıkabileceğine kim inanırdı ki? Yanıt vermedi. Aracının hızını düşürmeden navigasyonu kullanarak şehir dışına sürmeye devam etti.

"Dur diyorum sana, dur yoksa çığlık atarım."

"Atabilirsin. Seni engelleyecek değilim."

İlkim tüm bedeniyle genç adama dönüp "Beni kaçıramazsın, bu yasadışı. Eğer beni bırakırsan, kimseye tek kelime etmem. Yemin ederim!" diye bağırdı.

Çığlıkları işe yaramayınca kanuni yükümlülükleri devreye sokmak, böylece adamı korkutmak istemişti ancak bu karanlık adama olabilecek en yanlış şeyleri söylüyordu.

"Yasadışı şeyler en büyük hobimdir," diyen Amerikalı adam, kızın karşı koyuşlarıyla dalga geçtiğini gösteren bir bakış attı.

Genç kız yılmadı. Her şeyi denemeliydi. "Hapse gireceksin?"

"Daha önce de girmiştim. Artık hapishaneler bile konforlu."

"Asılacaksın?"

"Seni kaçırdım diye mi? Eminim birileri bunun için bana plaket bile verir."

"Ne? Kim sana plaket verecek?"

"Sana katlanamayan bir sürü kişi olduğuna bahse girerim."

Genç kız yapmacık bir gülüş attı. "Ben senin gibi toplumda tehlike yaratan biri değilim. Aksine eğitimim ve donanımımla insanlığa fayda veriyorum."

Martin kızın sözlerinin ardından onu edepsizce inceledi. Sonra yüzünü buruşturdu. Gördüklerinden hoşnut olmayarak kibirle yanıt verdi. "İnan bana, bu görüntünle sadece işkence veriyorsun dört göz fosil. Göz zevkim hiçbir zaman bu kadar aşağılanmamıştı."

"O halde senin gözlerin benimkilerden bile daha bozuk!"

Adam öfkeli bir kahkaha attı. Bu kızın sadece kekeleyebildiğini sanıyordu ancak gördüğü kadarıyla iyi de yanıt veriyordu. Ne olursa olsun, onu aşağılamaktan geri duramıyordu. Ona saniyelik bir bakış atarken arsızca sırıttı.

"Eğitimle kafayı bozup, diğer her şeyi unutmuş bir aptalsın. Karşımda yürüyen bir kütüphane var sanki."

"Bunu işitmek bana sadece gurur verir," diyen İlkim başını gururla kaldırdı.

"Yürüyen kütüphane olmak mı gurur verici? Evinde ayna yok değil mi?"

Martin'in alaycı cümleleri İlkim'in duvarlarını çatırdatmaya başlıyordu. Onun bu konuşmayı nereye bağlayacağını bildiğinden "Aynaya ihtiyacım yok," diye söylendi.

"Öz güvenin hayranlık verici."

"Bana hayran mı oldun şi...şimdi de?"

Genç adam kızın yanıtıyla küstah bir gülüş attı. Cevabı hoşuna gitmişti ama kekelemesi değil. "Tanrım, hayır! Yürüyen kadavra kekelemeye başladı. Birazdan tamamen çekilmez biri olup, her otuz saniyede bir özür dileyeceksin. Ancak bu defa yutacak değilim. Şimdi sussan iyi edersin."

Genç kız adamı ikna etmekten uzak olduğunu bilse de, yalvarmaya başladı. "Benim okula gitmem gerek. Lütfen... Bırakın beni, Suat Hoca'yla görüşmeliyim."

Martin'in kaşları çatıldı. Bu Suat denen kişi de kimdi? Tekin denen o adinin bir adamı olmalıydı. Kızın okul palavralarına

inanacak değildi. Onun ne işler çevirdiğinden emin olana kadar durmayacaktı. Pek çok düşmanı vardı. Tekin de dost kılığında bir düşman olabilirdi ancak en az onun kadar kızın babasına da güvenmiyordu. Konuşmaları kaydetmeleri, toplantıdaki bilgilerin birtakım yerlere sızacağı anlamına geliyordu. Belki şu petrol işi tamamen yalandı. Belki de büyük bir anlaşmayla hayali bir ortaklık kurmaya itiliyordu. Ve işin sonunda, onu dolandırabileceklerini sanıyorlardı. İhtimaller ve düşmanlar çoktu. Güven vermeyen tipler yerine bu kızı göndermekle akıllılık etmişlerdi. Kimse ondan şüphelenmezdi. Kendisi de şüphelenmemişti ancak bir yere kadar. Bu lanet olası yürüyen kadavra sadece çok iyi gizlenmiş profesyonel bir *ajan* olmalıydı. Martin bundan çok emin olmasa da, bu kızın başına bela olduğunun farkındaydı. Bunun sebebini öğrenecekti.

Kızın yalvarmalarına da kanacak değildi elbette. Ondan işittiği hiçbir yemine inanmıyordu. O cılız, ürkek sesini duymaktansa zor bir çatışmanın ortasında kalmayı tercih ederdi. Bu sırada telefonu çalınca düşüncelerinden arındı. Arayan adamı ona güvenilir, şehrin bayağı dışında, etrafında yerleşim yeri olmayan ideal bir yer tarif etti. Martin oraya gidene kadar kıza katlanacaktı. Ondan sonra bu kızın işkenceye katlanması gerekiyordu, zira ona yapacaklarına tahammül etmesini beklemiyordu.

İlkim ise artık pes etmiş bir halde başını soğuk cama dayayarak usul usul ağlıyordu. Kaçırıyordu. Tüm fırsatları tek tek kaçırıyordu. Aklı tamamen eğitimiyle dolmuşken, hiç tanımadığı gizemli bir adam tarafından zorla alıkoyulmak dahi umurunda değildi. Olayın vahameti, kaçan Stanford'dun yanında görünmez kalıyordu. O kaba Amerikalıya *Suat Hoca'yla görüştükten sonra beni kaçırmaya devam edebilirsin,* diyecekti neredeyse. Her şeyiyle dibe batmıştı.

Son bir karşı koyuş için arabayı süren kızgın Amerikalıya döndü. Gözlüğünü ittirerek "Beni kaçırarak sadece kendine zaman kaybettiriyorsun," dedi.

"Benim zamanımı düşünme dört göz. Seninle geçirdiğim zamanın her saniyesine değecek."

Genç kız dolu gözlerini Martin'e daha da bir inatla dikti. "Her ne umuyorsan yanılacaksın. Be...benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin. Tabii sana biyoloji öğretmemi istiyorsan, o başka."

Martin'in yanıtı öfkeli bir bakış oldu. "Maskeni düşüreceğim."

"Kaba, cahil, ahlaksız ve şimdi de paranoyak. Bir psikiyatra görünmeyi hiç düşündün mü?"

"Peki ya sen, bir estetisyene görünmeyi hiç düşündün mü?"

İlkim bu yanıtla genç adamı açıkça kınayan, onu küçümseyen bir şekilde gözlerini kıstı. "Bir parça et için kasap önünde bekleyen kediden farkın yok. Bu sadece mide bulandırıcı."

Martin Turner bu sözlerin muhatabı olarak kendisini görmüyordu. Yine de bu aptal kızı aşağılama isteği baskındı. "Diğer kızları kıskanmak yerine kendine bakmalısın. Eminim bu kadar çirkin olmasaydın, seni de bir bekleyen olurdu."

İlkim Acaroğlu zekâsından ötürü çok kez övülmüştü ancak dış güzelliğini kimse övmemişti. Övülecek bir şeyi olmadığının da farkındaydı. Yine de genç bir adamın bu cümleleri kurması incinmesine neden oldu. Bu adamın düşüncesini neden önemsediğini dahi bilmeyerek "Be...benim de bir bekleyenim var!" diye atıldı. Ah, ne büyük palavra!

Martin tek hecelik kötü bir kahkaha attı. "Bir köpeğin mi var? Seni bekleyen bir fino mu?"

Genç kız dişlerini birbirine bastırdı. "Hayır, seni etobur mafya! Beni bekleyen kişi şey... şey..." Sahi kaç erkek tanıyordu? İsmini vereceği, onu sevgilisi yerine koyacağı bir arkadaşı dahi yoktu. Martin'in tek kaşını kaldırıp ona bakması ve alayla sırıtması karşısında "Su...Suat Hoca işte. O beni bekliyor. Bana âşık!" diye bağırdı.

Martin ona inanmadı. Hem aracını kullanıp, hem de kıza hükmeden, onu küçümseyen bakışlar atabiliyordu. "Şu Suat dediğin adam kör mü?"

İlkim ona bir şey fırlatmak isterdi. Mesela Bilim Teknik dergisini kafasına indirebilirdi ama yanında hiçbir şey yoktu. Sadece

nefretle baktı. "Suat Hoca bana fena halde âşık," diyerek meydan okumasını sürdürdü.

Martin Turner bu kıza birinin âşık olacağına ihtimal bile vermiyordu. Mesela bu kızı öpmek, bir kaktüsü öpmeyi istemekle aynı hissi taşıyor olmalıydı. Suat denen adamın da derslerle kafasını bozmuş, akıl ve göz sağlığı yerinden olmayan, yüz yaşında saçsız bir profesör olduğunu düşünüp iyice keyiflendi. Keyfinin tam ortasında, kızın bir ajan olamayacağına dair onu ikna etmeye çalıştığını anladı. Lanet olası kız, safça konuşup aklını başka yerlere sürüklüyordu. Muhtemelen şu an içten içe gülüyor olmalıydı. Onunla sohbet etmesinin gerçek bir üniversite öğrencisi olduğuna inanmasına yol açtığını fark etti. Kahrolası bu kız, gerçekten profesyonel bir ajandı. Bu andan itibaren nezaketi yasaklıyordu. Kıza anladığı dilden konuşacaktı. Aracı küçük çiftlik evine girdiğinde burasının istediği şekilde bir yer olmasını umarak telefonu kapattı. Cep telefonu sinyallerinden yerlerini bulabilirlerdi. Bulacaklarına da emindi. Ancak o zamana kadar kızı konuşturmuş olmayı diliyordu.

İnsan izinden uzak, kullanılmayan evin küçük bahçesinde yaşama dair tek bir işaret yoktu. Şehirde çoğunlukla erimiş olan kar, burada dipdiri ve canlıydı. Tüm doğa bembeyaz bir esaret altında, sessiz bir örtünün hükmüne girmişti. Sesler dahi işitilmiyordu. İlkim manzaraya hayranlıkla baktı. Böyle bir evde çalışmak tüm zihnini ve çakralarını açardı. İnsan burada kendisini tazelenmiş hissederdi. Kısa bir mutlulukla doldu. Bir an için kaçırıldığını bile unuttu ancak Martin'in sinirli sesini işitince gerçeğe dönüş yaptı.

"Sessizce in arabadan!"

Genç kız başını salladı. Küçük bir tik sesi geldiği an aracın kapısını açtı. Martin inmeden hemen önce kendisini dışarıya atıp, hızla koşmaya başladı. Plansız bir şekilde sadece kaçıp gitmeye odaklanmıştı.

"Lanet olası aptal!" diyen Martin beceriksizce kaçmaya çalışan kıza bağırdı. "Az sonra düşeceksin. Orada kalıp beni bekle!"

Ve İklim o an sendeleyerek dizlerinin üstünde yere düştü. Karlara bata çıka koşmak imkânsızdı. Ayaklarında tenis raketi olsaydı şimdiye kadar uçmuştu bile. "Aptallık etme raketi nerede bulacaksın?" derken çöktüğü yerde elleri karlara battı. Martin'in alaycı sesini işitirken karları biraz daha eşeledi. Birkaç saniye sonra irice bir kartopu yapmıştı.

Ayağa kalkıp döndüğünde, karşısında bir duvar gibi heybetle dikilen adamdan korkmamaya çalışarak "Yaklaşma bana!" diye bağırdı.

Martin hayatı boyunca bu kadar komik bir silahla tehdit edilmemişti. Cam gibi mavi gözlerini sonuna kadar açarak kıza yapay bir korkuyla baktı. "Beni onunla mı vuracaksın?"

"E...evet!" diye kekeledi genç kız.

Martin daha da yaklaştı. Elbette yürüyen kadavranın elindeki kartopundan korkmuyordu ancak onu eline geçirdiğinde kızın korkmak için iyi sebepleri olacaktı. Neredeyse üç adım kala kız elindeki topu hışımla adama attı. Kartopu adamın kaşında patladı.

"Tanrı'nın belası sürtük!" diye gürleyen adam yere düşmüş olan büyükçe taşa baktı. Bu saf sandığı sinsi kız karın içine taş koymuştu. Alnından incecik bir kan sızmaya başlarken İlkim adamın bayılmadığını görüp yeniden koşmaya başladı. Oysa en azından sersemleyip yere düşmesi gerekiyordu. Karın altında o iri taşı bulduğunda, bunun kurtuluşu olduğunu sanmıştı ancak bu devasa adamı sadece hafifçe yaralamıştı. Ve şimdi adam öfkeli bir boğa gibi ardından geliyordu. İlkim ilk kez o an feci halde korktu. Kalbi patlayacak kadar hızlı çarparken adamın küfürlerini işitince, öleceğinden artık emin olmuştu.

Allahım yardım et, diyemeden kolundan sertçe çekildi ve bedeni Martin'e dönerken sırt üstü karlara düştü. Kendisiyle beraber genç adamı da sürüklemişti. Amerikalının o koca bedeni kızın zayıf vücudunun üzerine örtünmüştü.

İlkim nefes bile alamıyordu. Üzerindeki ağırlığı itmeye çalışırken Martin ellerini yere bastırıp kızın üzerinde yükseldi. Aralarında tek santim bile boşluk yoktu. Kızın gözlüğü yarı yarıya çıkmıştı ve saçları yüzünün bir kısmını kapatmıştı. Genç adam

kızın yüzünü görme ve ona hiddetini haykırma isteğiyle saçlarını yüzünden çekerken gözlüğünü de kabaca yüzüne itti. Kızın titreşen gözbebeklerine karşılık kendi gözlerinden lavlar fışkırıyordu. Alnındaki kan yolu ise durmuştu ancak kızıllık şakağına kadar inmişti.

"Bu yaptığına pişman olacaksın!" diye fısıldadı kızın gözlerine bakarak. Sesi kısık ancak ölümünü ilan eder gibi tehlike içeriyordu. "Sana yapacağım işkencelerden sonra bu aptalca hareketin için pişman olacaksın!"

"Bi...bir kez daha olsa, yine yaparım," diyen kız zorlukla da olsa karşı koyabildi.

Martin kaşındaki kanı elinin tersiyle sildi. Sesi kati ve oldukça korkutucuydu. "Kimin fahişesi olduğunu öğrenene kadar, yaşayacağın işkencelerden daha fazlasını yapmamam için yalvaracaksın!"

Genç kız korkuyla derin bir nefes aldı. Adamın duru, mavi gözlerinden öfkesini okumak mümkündü ve vaatlerini gerçekleştireceğinden delice korkmaya başladı. Kaygısı bir yumru olup boğazına oturdu. Derince solumazsa ölebilirdi. Büyük bir nefes almak istedi ancak göğüsleri adamın sert kaslarına temas etti. Daha fazlası için yer yoktu. Bir kayaya toslamış gibiydi. "Ben kimsenin fahişesi değilim! Lütfen bırak beni."

Martin'in bakışları ansızın kızın titreyen dudaklarına kaydı. Sıcak nefesi kendi dudaklarına vuruyordu. Korkuyla soluklanıyordu. Kızın yüzünden korkuyu okumak mümkündü. Kapana kısılmış bir fare kadar çaresizdi. Biraz daha üzerine eğildi. Boynuna doğru yanaştığında kızın kokusunu duydu. Onun tenine has bir kokuydu. Parfüm olmadığına emindi. Sıcak, davetkâr bir koku tüm hücrelerini canlandırdı. Dudakları neredeyse kızın tenine değecekti. Diliyle oraya dokunmak dürtüsü dayanılmaz hale geldi. Hızla kendini çekti. Bir kadavrayı arzuladığına inanamıyordu. Kısacık bir an ona dudaklarıyla birtakım işkenceler yapmak istediğini itiraf etti ancak o kadar kafayı yememişti. Çirkin kızları düşünmezdi bile. Bu yüzden sinirle homurdanıp ayağa

kalktı. Kıza yapacağı tehditleri uzaktan da söyleyebilirdi. Koku sunu duymadan. İnip kalkan göğüslerini hissetmeden.

Yakasından kavradığı İlkim'i bir çuval gibi peşinden sürüklemeye başladı. Ancak kız, adamınki gibi dev adımlara sahip olmadığından, ne kadar hızlı olsa da ona ayak uyduramıyordu. Bu yüzden kazağının yakası daralıyor, boğulacakmış gibi oluyordu. Öksürmeyi bile başaramıyordu. Kalbi ağzından fırlayacak kadar soluksuz kalmıştı.

Adam onu evin karlardan temizlenmiş verandasına fırlatır gibi itince, kapının iki yanındaki tahta kolona yaslanıp derin nefesler aldı. Ancak sadece bir saniye için. Yeniden yakasından kabaca tutuldu ve adamın elleri arasında sürüklendi.

Martin kapının anahtarını, adamının söylediği gibi kapının sağ üst köşesindeki küçük bir girintide buldu. Tek eliyle kapıyı açarken, diğer eliyle İlkim'i tutuyordu. Kızın kaçmaya gücü yoktu ancak genç adam yeni bir sürprizle de karşılaşmak istemiyordu. Gür, çatık kaşları altındaki tehlikeli bakışlarla İlkim'e baktı. "Sakın yeni bir aptallık yapma!"

"Kaçmaya çalıştığım için be...beni suçlayamazsın!" diyen genç kız kullanabildiği eliyle gözlüğünü ittirdi.

Martin ona kötü kötü bakmaya devam etti. "Ben de senden kaçmayı isterdim ama yakama neden yapıştığını öğrenmeden olmaz."

"Ben sana yapışmadım," diyen kız sessizce mırıldandı. "Bunların hepsi Gizemlerin laneti."

Genç adam onun saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemiyordu. İlkim'i yakasından tutup, fırlatır odaya gibi attı ve kızın dengesini sağlamasını izledi. Bu işin daha fazla uzamamasını, bir an önce bitmesini dileyerek köşedeki bir sandalyeyi çekti ve kızı buyurgan hareketlerle oturttu. Bir köy evi olduğundan, içeride pek çok malzeme bulunan bu evde halat bulması da son derece kolay oldu. Kızı sandalyeye bağlayıp, kaçışını imkânsız hale getirdi. Hâlâ gerginliği silinmemişti ve İlkim konuşacak olursa ona şiddet bile uygulayabilirdi. Aslında çok daha beterini yapmak istiyordu ancak acıyı kademe kademe arttıracaktı.

"Üşüyor musun?" diye sordu kıza.

İlkim onun sesindeki alaycı tona aldırmayıp "E...evet," diye inledi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyen genç adam şömineye bir sürü odun atıp ateşi yaktı. Alev harlanana kadar da devam etti. Genç kızın sandalyesini kolayca iterek, tam olarak ateşin karşısına getirdi.

İlkim içinden geçen o kötü hissi görmezden geldi. İyimser bir beklentiyle "Ateşe çok yakın duruyorum, biraz geriye al be... beni," diye kekeledi.

Martin'in yanıtı korkunçtu. "Amaç da o zaten. Ateşe yakın olmak seni ısıtacak. Hem de fazlasıyla."

"Ne? Beni yakacak mısın? Allahım, hayır! Lütfen bı...bırak beni. Korkuyorum!"

"Korkmak iyidir. İnsanın dilini çözer. Şimdi konuş!" diyen genç adam kızın sağında, bir dev gibi dikilip ona öfkeyle baktı. "Tekin Soyönder mi tuttu seni?"

"Ah, hayır! Dediğin adamı tanımıyorum bile."

Ateş harlarken İlkim'in yüzüne sıcaklık vurmaya başladı. Üşümesi geçmişti ancak dakikalar sonra terlemeye başlamıştı. Oda hâlâ soğuktu. Sırtı üşürken ön tarafı pişiyordu. Yüzü ateşin etkisiyle kıpkırmızı olmuştu.

"Baban neler çeviriyor o halde? Neden seni bana gönderdi?"

Genç kız sıçrayan küçük kıvılcımlara dolu dolu gözleriyle bakıyordu. "Ba...babam beni sana göndermedi. Kimse beni göndermedi."

Martin tek eliyle sandalyeyi biraz daha öne doğru itti. Genç kızın alnında terler birikmişti. Kıyafetleri olduğu için ateş vücuduna ulaşmıyordu ancak yüzü yanıyordu. Sıcaklık doğrudan yüzüne vurduğu için dudakları hararetten ötürü kurumuştu ve soluk dahi alamıyordu.

"Barda neden karşıma çıktın? Bana neden sarıldın?" diyen genç adam, kızın yüzünü avuçlayıp öfkeyle kendisine doğru

kaldırdı. İlkim'in tenine değen eli sımsıcak oldu. Kızın yüzü alev kadar sıcaktı.

"Bilmiyorum. Soda beni çarpmıştı, kendimde değildim. Bilmiyorum. Lü...lütfen, yanacağım!"

"Çok mu ısındın? Üşümen geçti mi, seni yalancı küçük fahişe."

Genç kız konuşamadı. Göz kapakları ağırca indi. "Acıyor," dedi sadece. Ateş doğrudan yüzüne geliyordu. Biraz daha harlanırsa montunu tutuşturabilirdi. Bu korku ona yetip gerçekleri itiraf ettirmeliydi ancak kızın itirafı bir türlü gelmiyordu. Genç adam kızın az sonra bayılacağını anlayıp, ipleri bıçakla tek hamlede kesti. Montunun yakasından kavrayıp, onu sertçe duvara yapıştırdı. İlkim'in gözlüğü burnunun ucuna kadar inmiş, gözleri kapanmıştı.

"Hey, dört göz fosil!" diyen genç adam kızın alnına vurdu. Gözlüğü düşmeden evvel de gözlerine itti.

İlkim ansızın derin nefes alarak yüzünü kaldırdı.

"Serinledin mi?"

"Sı...sıcak!" diye inledi genç kız. Yüzü hâlâ kızarık, dudakları aralıktı.

"Çok mu sıcak?" diyen genç adam, eğilip botundan bir bıçak çıkardı. Genç kızın gözleri işte o an açıldı. Yeşil gözlerini korkuyla dikti ona. Heyecandan ve korkudan kalbi durmuş gibi, kaskatı kesilmişti.

Martin kızın montunu kabaca çekip yere fırlattı. Ardından İlkim'in boğazlı kazağına bıçağının ucunu değdirdi. Tam kızın çenesinin altından örgüyü usulca kesti. İlkim elleriyle adamı itmeye çalıştı ancak Martin kızın iki bileğini de tek eliyle kavrayıp başının üstünde birleştirdi. Üzerine abanmış ve bedeniyle onun bedenini hapsetmişti.

"Ne...ne yapıyorsun? Çek o bıçağı!" diye inleyen kız, sivri aletin kazağını kesmesi karşısında acıyla inledi.

Martin uzun ve iri vücudunu kıza biraz daha bastırdı. Alnına düşen siyah saçlarını bıçağın sivri ucuyla geriye itelerken, mavi gözleri kısılmıştı. Kızın heyecandan hareketsiz kaldığını görünce

bıçağı aşağıya doğru kaydırmaya devam etti. Ta ki göğüslerinin arasındaki o derince oyuğa kadar. Sıkı örgüden kazağın yakalarını çekiştirip kızın tenini açığa çıkardı. Kazağın altında sadece siyah sutyeni vardı. Çamaşırın bir kısmı görünüyordu ancak görünen minicik kısmı genç adamı hazırlıksız yakaladı. Elinde birtakım aletler, silahlar olmadan işkence etmek zordu. Bu yüzden kızı ısıtmak sonra dondurmak fikri ağır basmıştı ancak bu görüntüyü beklemiyordu. Siyah iç çamaşırı kızın küçük göğüslerinin bir kısmını sımsıkı kapatmıştı. Güneş bile görmemiş teni pürüzsüz ve saklı bir hazine gibiydi. Genç adam ansızın uyarıldığını hissetti ve bu hisden nefret etti. Yine de gözlerini o tenden alamıyordu. Vücudunun altındaki sıcak beden ve gördüğü pürüzsüz ten karşısında bakışları bir müddet daha orada, İlkim'in göğüslerinde oyalandı. Korkuyla nefes alan kızın yükselip alçalan tenini zevkle izledi.

"Ba...bana tecavüz etme! Hayır, Lütfen," diye ağlayan kız başını pes edercesine eğince irice bir gözyaşı damlası iki göğsünün tam ortasına düştü.

Martin'in bakışları iki dolgun tepenin ortasından daha aşağılara kayıp giden o damlada kaldı. Bıçağın ucu kızın tenine hafifçe değerken, oraya kendi elleriyle dokunmak istedi. Ancak nihayet kendine geldi. Lanet olası kıza işkence ederek onu konuşturmayı hedefliyordu, onun teniyle kendisine işkence etmeyi değil. Bıçağın ucunu kızın çenesine değdirip hafifçe batırdı.

İlkim bu keskin acıyla başını kaldırdı. Canı yanmıştı ancak asıl korku daha büyüktü. Gözleri. Adamın mavi, arzulu gözleriyle kenetlendi. Bükülmüş kaşlarını düzelten bir şaşkınlık yerleşti yüzüne. Böylesine yakından ilk kez bakıyordu bu adama. Korkuyordu ve korkması gerektiğinin farkındaydı ancak başka bir his de duymaya başlamıştı. Anlamını ve sebebini bilmeden o masmavi gözleri adeta bakışlarıyla içmeye devam etti. Aynı bakışlarla karşılaşınca, bu tuhaf gerginlik dizlerindeki mecali bitirdi. Omuzları çökerken adama yaslandı.

Martin kızın belini kavrayıp kendisine çekti ve ikisi de anlaşılmaz bir ilgiyle birbirlerini süzdü. Martin, İlkim'in kıpkırmız

olan yanaklarını, hâlâ sıcak olan yüzünü inceleyip durdu. Kıza yakından baktığında sandığı kadar çirkin olmadığını fark etti. Gözlüğüne rağmen gözlerinin rengini seçti. Yeşildi. Koyu, kahveye yakın yeşil. Ve dolu doluydu. Azgın bir deniz gibi kabarmış, hızla titreşiyordu. Ona başka şeyler yapmak istiyordu. İşkencenin başka türlüsünü. Kıvrandıran ve inleten türdekini. Sert ifadesi ve ifadesinden daha sert bedeniyle kızı tümüyle hissediyordu. Bu kıza çekiliyordu. *Lanet olsun!*

İlkim de çoktan ona çekilmişti. Katili olmaya yakın bu adamın mavi gözlerini arsızca incelemeye devam ederken pişmanlıktan uzaktı. Aptalca düşünceler kalbini esir alırken korkudan değil, bu defa heyecandan kalbi çarptı. Daha önce bu kadar berrak mavi gözler görmemişti. Alevlerin sıcaklığının yerini başka bir sıcaklık almıştı. Bacaklarına tırmanan, kanını esir alan bir sıcaklık. O an kendine gelir gibi oldu ve inanılmaz bir suçluluk hissedip gözlerini kaçırdı. Çenesinde minicik bir sızı duyuyordu. Ters bir hareket yaparsa bıçağın sivri ucu derine gömülebilirdi.

"Yalvarırım bı...bırak beni," dedi zorlukla. Korkuyordu ancak ölmekten değil, çok daha beterinden. Martin Turner denen bu adamdan kaçmalıydı. İnledi. "Ben ajan değilim. Kimlik numaramı, kimlik bilgilerimi veririm. İstediğin kadar incelet. Hiçbir şey bulamazsın."

Martin'in bakışları kısılırken o ruhsuz, korkutucu adama keskin bir dönüş yaptı. "Sahte kimlik çıkarmak saniyelik bir iş," dediğinde kızın bedenine değil, sakladığı gerçeklere ve maskesine dikkatini vermeyi seçti. "Kimin çıkarlarına hizmet ettiğini birazdan anlatacaksın," diyerek tek eliyle kızın kolunu kavrayıp, diğer eliyle sandalyeyi ve yerdeki halatı kaptı. Bu kadar maskaralık yetmişti. Kararlarından taviz vermemeliydi.

İlkim adamın elinden kurtulamıyordu. Ancak bunu denemedi bile. Bir bıçaktan delicesine korkmuştu. Ona karşı çıkmaya artık cesareti yoktu. Bu yüzden adamın kendisini sürüklemesine izin verdi. Dışarıya kadar. Martin sandalyeyi bahçede karların ortasına koydu. Orada durup iki yakasını birleştirip kendine sarılmış olan kıza doğru yürüdü. İlkim geri geri kaçsa da, bir an

sonra tahta duvara yaslanmıştı. Adamın kendisini götürüp sandalyeye oturtmasına izin verdi. Sonra yeniden sıkıca bağlandı. Bu defa ateşin karşısında değil, buz gibi havanın, karların tam ortasında. Üstelik yırtık kazağından dolayı üst kısmı neredeyse çıplak bir haldeydi. Keskin soğuk hava iğne batması gibi vücuduna dolarken acıyla inledi.

"Yeter artık!" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Martin kızın tam karşısına geçip izledi onu. Daha önce bir kadına işkence yapmamıştı. Aslında belki de yapmıştı ancak başka yollarla. Bu kız ise her şeyi hak ediyordu. Onun barda yanına gelmesini tesadüf olarak göremiyordu. Ya da karakola düşmelerini. Aynı şirkette bulunmaları da sadece bir rastlantı olamazdı. Kızın, ortak olacağı adamın kızı olması da hayli tuhaftı. Daha gizemli bir şeyler vardı ancak kız çetin ceviz çıkmıştı.

"Konuş!" diye bağırınca İlkim hafifçe sıçradı. Sımsıkı bağlandığı iplerin kendisine müsaade ettiği kadarıyla. Sonra burada öleceğini anlamış gibi gözlerini kapattı. Bedenine soğuk, donduran hava sinsice vuruyordu. Yırtık yakalarından içeri girip tenine batıyordu. Tir tir titriyordu. Az önceki terler bir buz gibi ensesini ve boynunu yakıyordu. Dudakları zangır zangır titrerken konuşmaya başladı. Mırıldanır gibi. İncecik, cılız bir sesle. Martin onun itiraf ettiğini düşünüp kötü bir sırıtış gönderdi. Kızın sesini yeteri kadar işitemeyince dudaklarına doğru eğildi.

"Ti plazmit genel olarak bitki genomuna entegre olan bir ya da daha fazla T-DNA bölgesi, bir vir bölgesi, bir replikasyon merkezi, konjugatif transferin gerçekleşmesini sağlayan..."

Genç adam İlkim'in ne dediğini anlamıyordu. Omzunu dürterek "İngilizce konuş!" diye bağırdı.

İlkim şuursuzca ders notlarını hafızasından okur gibi devam etti. Sesi titremenin etkisiyle kesik kesik, çok cılız çıkıyordu. Bilinci kapanıyordu, hissediyordu bunu.

"Sana İngilizce konuş diyorum!" diyen genç adam kızı kuvvetle bir kez daha dürttü. İlkim'in dudaklarına hoşnut bir gülümseyiş yerleşirken yavaşça sustu. Kelimeler hecelere sonra harflere dönüştü ve en sonunda tamamen yok oldular.

Martin öfkeyle kızın çenesini tutup yüzünü kaldırdı. Dudakları morarmış ve gözleri kapanmıştı. Kız bayılmıştı.

Küfretti. Bir kızın kesinlikle işitmemesi gereken ağır bir küfürdü bu. İçine girmediği kirli iş kalmamıştı ve sokaklardan pek çok şey öğrenmişti. Bunların başında sayısız küfür geliyordu. Kızın iplerini çözüp onu kucağına alırken de küfretmeye devam ediyordu. Bu yürüyen kadavra bayılmış olsa da, vücudu hâlâ titriyordu ve Martin onu durdurmak için kendi göğsüne sımsıkı bastırmaktan başka çaresi kalmadığını da biliyordu. Kızı eve taşırken, hafifliği karşısında memnun oldu. Bir de bu lanet olası kıza binek olmaya hiç niyeti koydu. Onu bir süre kucağında tutmaya devam etti. Doğru yere bırakana kadar. Doğru bir yer yoktu. Lanet olası kızı şöminenin başına oturttu. Ancak hâlâ kendi kucağındaydı.

Genç adam yere kabaca attığı bir kilimin üzerine oturduğunda İlkim kucağında tir tir titremeye devam ediyordu. Onu neden bırakmadığını kendisine sormadı. Ayılana kadar böyle tutacaktı. Eğilip kızın yüzüne baktı bu defa. Gözlüğü sahiden bir organ gibi onunla bütünleşmişti. Bir an aradığı tek maskenin bu çirkin, devasa gözlük olduğunu düşündü. Açıktaki eliyle uzandı ve onu çıkarmak için müthiş bir istek duydu. Kızın gözlüğünü tam ortasından tutarak hafifçe çekti ancak tümünü çıkarmadı. Bir an sonra da yeniden yerine itti ve ne hali varsa görmesini dileyerek kızı yere bıraktı. Bırakır bırakmaz kız ateşe doğru dönerek cenin pozisyonu aldı. Martin yaptığından pişman olmuştu. Onu kaçırırken fevri bir karar verdiğini şimdi anlıyordu. Bu kızdan nefret ediyordu. Burası açıktı. Karşısına çıkıp, her şeyi mahvedip durduğu için onu öldürmeyi, en azından bir güzel pataklamayı da istemişti ancak buraya kadar olanları beklemiyordu. Hele onu duvara dayadıktan sonra olanları.

"Kahretsin!" diyerek ellerini saçlarına daldırdı.

Hava çoktan kararmıştı. Kız orada titreyip dururken gitmeyi düşündüyse de, sonunda ayılmasını beklemeye karar verdi. Yiyecek bir şeyler de yoktu ancak endişelenmiyordu. Bir gece yemek yememek kızı da, kendisini de öldürmezdi.

Genç adam gece boyunca İlkim'in ne maksatla hayatına girdiğini, onun aslında kim olduğunu bulmaya çalıştı. Bir şeyleri mantıklı bir zemine oturtamıyordu. Riski göze alıp adamlarından birini aradı. Kızın bahsettiği Suat denen adamı bulmalarını istedi. Belki düğümü o adamla çözebilirdi. Telefonuna Tekin'in çağrısı gelince öfkeyle meşgule verdi. O adamın, o karanlık ve kendisi kadar mafya olan adamın bir şeylerin içinde olduğuna emindi. "Tekin'in sevgili misin?" diyerek İlkim'e kızgın bir ifadeyle baktı. İlkim uykusunda kaşlarını çattı.

Martin kızı evin içindeki tek yatağa yatırmıştı. Yatak çift kişilikti ve kendisi de kızın yanına uzandı. İlkim'in ellerini kafasının üstünde yatağın başlığına bağlamıştı. Böylece tehlikeleri bertaraf etmişti ancak durum bir hayli tuhaftı. Yatağında bir kadın duruyordu ve ona dokunmuyordu. Başka zaman veya şartlarda, mesela bu kız esiri olmasa ona dokunur muydu?

"Asla!" diyerek gözlerini kapattı. "Pırasalarla işim yok!" derken uyumayı düşündü. Hayır, uyumak mümkün değildi. Bu kahrolası yerde ajan olduğundan şüphelendiği bir kızla aynı yatağı paylaşıyordu. Ona, işkence bile denmeyecek birtakım şeyler yaptıktan sonra şimdi yan yana yatıyorlardı. Durum komik ve çok saçmaydı.

Martin bu durumun ancak böyle deli bir kız yüzünden bu hale gelebileceğini düşündü. Mesela, yanında sarışın ya da esmer, güzel ve alımlı, tipik bir ajan olsaydı şimdiye kadar onu konuşturmuş ve buradan çoktan gitmiş olurdu. Belki de onunla başka şeyler bile yapardı ancak bu dört göz fosille bir yatağa mahkûm gibi kalakalmıştı. Kızı yan çevirdiği için kendisi ona dönünce sırtını görüyordu. Üzerlerinde tozlu bir örtü vardı ancak bu İlkim'in çıkıntılarını gizleyemiyordu.

"Çirkinsin. İnan bana, çok çirkinsin," diyerek kızın sırtına doğru konuştu. Sanki birileri İlkim'in güzel olduğunu söylemişti. Kaşlarını çatıp somurtarak gözlerini kapattı. Uyumalıydı artık. Lanet olası uyku, neredeyse gelmeliydi.

İlkim sabah üşüyerek uyandı. Genç kız nerede olduğunu anlayınca korkuyla sıçramak istedi ancak elleri bağlıydı ve kollarına kramp girmişti. Çığlık atmak üzereyken birden sustu. O adam yoktu. Başını çevirip odanın diğer tarafını kontrol ettiği halde onu göremedi. Ancak telefonunun orada olduğunu fark ettiğinde, adamın dışarıda bir yerde olduğunu anladı. Ellerini çözmesi imkânsız gibi görünüyordu. Başını kaldırıp düğüme baktı. Parmakları düğüme ulaşmıyordu ama kuvvetlice çekerse bir boşluk bulup tek bileğini kurtarabilirdi. Denedi. Sayısız kez çırpındı. Bilekleri halatın sert dokusuyla kıpkırmızı oldu. Dakikalar sonra hafifçe gevşeyen aralıktan tek elini zorlukla kurtarabildi. Derin bir nefes bırakıp özgür kalan eliyle diğer elini de kısa sürede çekip çıkardı. Koşarak adamın telefonunu kavradığında cihazın açık olması karşısında neredeyse sevinçten ağlayacaktı.

Hayır, ilk aklına gelen polisi aramak değildi. Doğrudan üniversitenin ilgili bölümünü aradı. Çıkan telesekreteri işitince hızlıca dâhili numarayı tuşladı. Bir yandan odanın içinde pencere kenarına gidip Martin'e bakmaya çalıştı. Onu göremeyince yeniden şömine başına gitti. Suat Hoca'nın odasının telefonu çaldığı halde açılmıyordu. Genç kız heyecandan kaskatı kesilmişti ki, kapı gürültüyle açıldı.

Martin, İlkim'i camdan görmüştü. Hışımla odaya girip, elindeki odunları yere fırlattı ve kızın üzerine yürüdü. Sertçe telefonu kaptı. İlkim'in yakasını kavramak için uzandığı an karşı taraf telefonu açtı. Karşıdan gelen sese İngilizce olarak "Kimsiniz?" diye sordu.

Adam birkaç saniyelik duraklamanın ardından "Ben Profesör Suat Göksel. İstanbul Üniversitesi Öğretim üyesiyim. Neden aradınız beni?"

Martin telefonu adamın suratına kapatıp, alayla güldü. Kızın telefondan polisi aramadığını görünce "Sen sahiden kafasını kariyerle bozmuş olan bir ineksin değil mi?" diye sordu.

Bundan emin olmuş ve açıkça rahatlamıştı. Onun korku dolu gözlerine bakarken yeniden telefonu çaldı. Arayan buradaki işleriyle sorumlu adamıydı. "Efendim, kızın bilgilerine ulaştım.

İstanbul Üniversitesi Moleküler Biyoloji ve Genetik Bölümü'nden mezun. Bu sene Stanford'a kabul edilmiş. Ayrıca Suat dediğiniz adam..."

"Tamam. Gerek kalmadı," diyen Martin adamının sözünü sertçe kesti. İlkim hakkında öğreneceklerini öğrenmişti. Ancak adamının diyecekleri bitmemişti.

"Şey... Efendim, buradaki gazeteler ve internet siteleri sizi yazıyorlar!"

Martin bu sözler üzerine sertçe "Nasıl?" diye sordu.

Adam, telefonun diğer ucundayken bile korkar gibi ağır ağır yanıt verdi. "Dedikodular ve haberler yayılmış durumda. Kızın annesi, sizin damadı olduğunuzu söyleyen bir röportaj vermiş. Bugün ülkenin en büyük gazetesinin magazin ekine manşet olmuşsunuz. Haberde aynen şöyle yazıyor; *Acaroğlu Grup'un sessiz kızı İlkim Acaroğlu, geçen gece barda sarhoş olarak görüntülendiği Amerikalı nişanlısı Martin Turner'la evliliğe hazırlanıyor.*"

Martin, İlkim'in kaygılı gözlerine ta derinden bakarken "Ne?" diye gürledi. Bakışları kızı boğacak gibiydi. Adamı ise, Amerikalı mafyayı öfkeden çıldırtan haberi okumaya devam ediyordu.

"Genç âşıkların romantik bir kar tatiline çıktığı da gelen haberler arasında."

BÖLÜM 5

Martin Turner işittikleriyle bir an kalakaldı. Adamı, hâlâ haberin devamını okurken, onun gerisini duymaya ihtiyacı yoktu. Telefonu karşıdakinin suratına kapatıp, bakışlarını kıza dikti. Gözleri ona binlerce mermi gönderiyor gibi öfkeliydi. "Senin yüzünden!" diye tısladı. Kızın üzerine doğru yavaş adımlarla yürürken mavi gözler, karanlık bir okyanusa dönüşmüştü.

İlkim her saniye kendisine daha da yaklaşan adamı görünce geri geri gitmeye çalıştı. Eliyle gözlüğünü iterken "Be...ben ne yaptım?" diye sordu.

Martin'in hamlesi onu hazırlıksız yakaladı. Genç adam iki adımda kıza erişerek sertçe yakasından kavradı. "Senin yüzünden bu kahrolası haberler dönüyor?"

"Ne haberi?"

Genç adam kızı tepeden tırnağa küstahça, hoşnutsuzca süzdü. "Gazetelerde seninle evleneceğim yazıyormuş!"

"Ne?" diyen İlkim gözlüğünün kenarından kavrayıp "Ben seninle evlenmem ki!" diye söylendi. Sanki adam kendisine evlenme teklif ediyordu da reddediyordu.

"Ben seninle evleniyor muyum?" diye gürledi Martin.

"O halde haberler nasıl çıkmış?"

Genç adam kızı kuvvetlice sarstı. "Bana yapışıp durduğun için olabilir mi?"

"Bana kanser hücresi muamelesi yapmayı keser misin? Sana yapışıp durmadım!"

"Kanser bile senden iyidir!" diyen genç adam arkasını dönüp ateşe doğru yürüdü. Ne yapabilirdi? Hayatı boyunca yaşadığı en büyük çıkmazlardan biriydi bu. Kadınlar kendisine daha önce

de sayısız tuzak kurmuştu. Hamilelik veya bir bebekle... DNA testiyle hepsini bertaraf edebilirdi ancak bu pırasanın oyunu sahiden zekiceydi. Kız zekiydi tabii, aptal olan kendisiydi.

"Seninle hiçbir koşulda evlenmeyeceğim!" diyerek İlkim'e bağırdı.

Genç kız dudaklarını büktü. Onun yaptığı gibi kibirle bakmak isterdi ancak bu tür şeylerden habersizdi. Entrika ve ihtiras da onun genlerine işlememişti. Çaresizce karşı çıktı. "Ben de seninle evlenecek değilim!"

Martin'in yanıtı kızla dalga geçmek oldu. Aşağılayan bir gülüş atarak "Senin gibi bir kız için piyango olurdum," dedi.

İlkim de ona gülümsedi. Tıpkı adamın yaptığı gibi alayla "Kendimi bildim bileli cehaletle savaşıyorum. Şimdi kalkıp da cahilliğin vücut bulduğu bir adamla neden evleneyim?" diyerek karşılık verdi.

Genç adam küfreder gibi homurdandı. Bu kızın dili mi çözülüyordu yoksa içindeki küçük yırtıcı kedi mi uyanıyordu? Umurunda değildi. Ondan bir an önce kurtulmalıydı ve tam da bunu yapacaktı. Onun ajan olmadığına ikna olmuştu. Tüm bu tuhaflıklar kızın doğasında vardı. Aklını kariyerle bozmuş, Stanford Üniversitesi'ne gitmeyi hayati bir olay haline getirmişti. Dünyada böyle inek tipler kaldığını bile bilmezdi. Ama vardı işte. Karşısındaki facia kız tam da böyle bir şeydi. Artık onunla işi bitmişti ve bu ülkeden gitmek, kendi dünyasına dönmek istiyordu.

Kıza kötü bakışlar atıp "Yürü," diye emretti.

İlkim gözlerini genç adama şaşkınca dikti. Yeni bir işkence daha mı yapacaktı? Korkuyla sindi. "Ha...hayır! Hiçbir yere gelmem. Anlamıyor musun, ben casus değilim!"

"Biliyorum. Yürü şimdi!"

"Biliyor musun?" diye bağırdı kız. Adama inanmıyordu. Bu kaba, duygudan yoksun, mafya bozuntusu onun bir ajan olmadığını biliyor muydu yani? Öfkeden titrerken gözlüğünün ardından ona nefretle bakıp "Bana boş yere mi işkence ettin?" diye sordu.

Martin sırıttı. "Bir neden üzerine işkence görmeyi mi tercih ederdin?"

"Sen, sen... Adi, aşağılık bir mafyasın! *Pabucumun Mafyası!*"

Martin son kelimeleri anlamadı, zira kız Türkçe bağırmıştı. Türkçe bağırmaya da devam ediyordu. "Korozyona uğramış makine rezistansı, deforme olmuş sarkmış deri, tartarlı diş minesi, genetiğiyle oynanmış hastalıklı, manyak adam!"

Genç adam kızın yakalarından kavrayarak "Sanırım bana kendi dilinde küfrediyorsun?" dedi.

İlkim onu iki eliyle hışımla itti. "Babam...babam seni öldürecek. Duydun mu? Bunu ona anlatacağım!"

"Babandan korkar gibi bir halim mi var, dört göz?"

Yoktu tabii. Allah'ın belası mafyanın kimseden korkar gibi bir hali yoktu. Genç kız yine de yılmadı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Tüm bunlar bir kâbus olmalıydı. Bu adam yüzünden okulundan, yüksek lisansından, uğruna yıllardır çabaladığı her şeyden olacağına inanamıyordu.

"Hayatımı mahvettin!" diye bağırdı, adamın göğsüne güçsüzce vurarak.

Martin kızın bileklerini kavrayıp hışımla onu kendisine çekti. Bedenleri arasında sadece elleri vardı. Yüzleri birbirine yine kaçınılmaz olarak çok yakındı. Kızın üzerine hafifçe eğilerek daha da yaklaşmıştı. Memnuniyetsiz bakışlarını yüzünde gezdirdi. Onu incelerken gördüklerinden rahatsız oluyormuş gibi sordu. "Sen buna hayat mı diyorsun?"

İlkim bu yoğun bakışlar altında gözlerini kırpıştırdı. Elleri özgür olsa gözlüğüne dokunurdu ancak adamın iri avuçlarıyla sıkıca kavrarımıştı. "Ben hayatımı seviyordum," dedi fısıldayarak.

"Sana hayatın hiç tatmadığın yönlerini gösterirdim ancak buna değmezsin ve inan ki tipim değilsin!"

Genç kız şaşkınlıkla "Ne...neyin değilim?" diye sordu.

Genç adam kızı inceledi. Ona edepsiz bir yanıt verecekti ancak kızın işittikleriyle düşüp bayılacağından emindi. Sadece "Kes sesini artık!" dedi.

Ardından kızın bileklerini bırakmayarak onu peşi sıra sürüklemeye devam etti. Önce şömineyi söndürdü. Dağınıklığa aldırmadan kızı dışarıya çıkardı. Onu buraya getirirken yaptığı gibi kaba bir şekilde aracın ön koltuğuna fırlattı. Cipini çalıştırırken "Kaçabilirsin. Eğer istiyorsan kaçabilirsin ancak İstanbul'a yürüyerek dönmek zorunda kalırsın," diyerek tehdit etti. "Ya da hiç dönemezsin!"

Kız heyecanla "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Küçük fareyi deliğine tıkmaya."

"Eve mi? Beni evime mi götürüyorsun?" diyen İlkim mutlulukla parlayan gözlerini genç adamın mavi gözlerine dikti. Martin bir an ona bakakaldı. Bu kadar coşkulu olmak mümkün müydü? Bir çocuk gibi az önce ağladığı şeyi unutup heyecanlı ve mutlu görünmek... Aklına küçük yeğeni Janet geldi. O da böyle anlık parlamalarla, kocaman açılmış gözleriyle ona bakardı. Ancak Janet altı yaşındaydı. Bu kızla arasında hiçbir bağ, hiçbir benzerlik yoktu. Yine de ikisi bir araya gelince neler olabileceğini düşündü. Sonra bu düşüncesini sonlandırdı.

İlkim ise mutluluktan yerinde duramıyordu. Saat henüz sabahın dokuzu bile olmamıştı. Midesi kazınsa da umurunda değildi. Öncelikle üniversiteye gitmeliydi. Artık önünde engel yoktu. Bu kaba adam nihayet yola gelmişti. Kendisini bırakması bir yana şehre de götürüyordu. Neredeyse ona minnettar olacaktı. Ellerini çırpıp Türkçe olarak haykırdı.

"Ah, inanamıyorum! Sonunda Suat Hoca'yla görüşeceğim!"

Martin elinde olmaksızın kıza döndü ve kendisine bakan kocaman açılmış yeşil gözleri gördü. Başını sallayıp yapmacık bir rahatsızlıkla ofladı. Bu kızdan kurtulacaktı ve çok az kalmıştı. Bir daha bu çocukça gülümsemeyi görmeyecekti.

"Beni okuluma bırakır mısın? Lütfen!" diyen kızın sesiyle kırk beş dakika sonra aralarındaki sessizlik bozuldu.

"Beni özel şoförün mü sandın?"

"Ne param, ne de cüzdanım yanımda. Üstelik okulum buraya çok yakın. Lütfen," diyen genç kız yalvarırcasına bakınca,

Martin onu bırakmayı kabul etti. İlkim'in tarifiyle aracını okula doğru sürmeye başladı. Hem yaptığı işkenceler için de bir telafi olacaktı bu. Kıza boş yere kötü davranmıştı. Bunu kabul ediyordu. Ancak kendisine yaşattığı rahatsızlığın bedelini ödettiğini de düşünüyordu. Yine de bu kadar ağır bir muameleyi hak etmemişti. Tek suçu fazla saf, çokça inek olmasıydı. Bu da olsa olsa o ahmak babasının suçuydu.

Okula yaklaştıklarında İlkim heyecanla bağırdı. Eliyle birini işaret edip gülümseyerek konuştu. "Aman Allahım, bu Suat Hoca. Kampüsün içinde. Durabilirsin."

Martin keskin bir hamleyle durdu. Genç kızın umutları hızla yeşerirken kekeleyerek "Te...teşekkür ederim Bay Turner," dedi.

Genç adam kızın kibarlığı karşısında tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırarak baktı. "Defol artık," dediğinde sesinde öfke yoktu. Onunla flörtleşir gibi muzipçe konuşmuştu.

Kız henüz gitmeye niyetli değildi. Öylece durup, ona bakınca genç adamın kaşları çatıldı. İlkim'in gülümseyen dudakları aralanmıştı.

"Sandığım kadar kötü biri değilsiniz. Bana yaptıklarınıza rağmen böyle düşünmem tuhaf ama buna inanıyorum nedense."

Bu kız gerçekten saftı. Martin ona bezgince bakıp "İnan bana, iyiliğin yakınında bile değilim. Git artık!" diyerek kızın üzerinden uzanıp kapıyı açtı. Koluyla ona temas ettiğinde İlkim hafifçe irkildi. Artık gitmeliydi ama kalakalmıştı. Aralarında sanki konuşulmayan bir şey vardı ve hemen konuşsalar iyi olacakmış gibi baktı Martin'e. Oysa adamın mavi gözlerinde gördüğü tek şey, kızgınlıktı. Dışarıyı işaret etmesiyle utanarak kapıya uzandı. Bir saniye içinde kendini hızla arabadan dışarıya attı ama gitmedi. Eğildi ve kapıyı kapatmadan önce gülümsedi. Bu gülüş, genç adamı hoşnut olmadığı bir heyecana sürükledi.

"Defol artık," dediğinde İlkim gözlüğünü iteledi, dil çıkardı ve kampüse koşmaya başladı.

Martin kızın ardından bakarken aracı çalıştırmadı. "Lanet olası dört göz fosil! Senden kurtuluşum yok mu?" derken kızı izlemeye devam etti.

Şu Suat denen adamın kıza olan aşkını görmek için öylece durdu. Bu kıza birinin âşık olması tuhaftı ve buna kendi gözleriyle şahit olmadan inanmayacaktı. Kız yanına gittiğinde adam âşık biri gibi coşkulu davranmadı. Aksine kıza sinirle bakıyordu. Martin pek de uzak olmayan bir mesafeden onları izlerken, adamın kıza bir sürü şey söylediğini gördü. Daha doğrusu bağırıyor gibiydi. Ve o dört göz fosil başını eğip, bir çocuk gibi azarları işitiyor olmalıydı.

Genç adam "Bana ne?" diye düşünüp aracını çalıştırdı.

İlkim, Suat Hoca'yı görmenin hevesiyle koşturuyor, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Bu adam kendisinin 'süpermen'i olacaktı. Ah, buna yürekten inanıyordu. Onu görünce hevesle bağırdı.

"Suat Hocam!"

Adam ilk seferde İlkim'in seslenişini duydu. Arkasına döndüğünde kızı baştan ayağa öfkeyle süzdü. Olabildiğine sert bir sesle konuştu. "Karşıma çıkmanı beklemiyordum!"

Kız şaşkınca "E...efendim?" diye sordu.

"İlkim seni kovuyorum! Duydun mu beni, bundan sonra sakın sınıfıma, dersime gelme!"

"Ne? Ama hocam... Neden? Ben... Ben ne yaptım ki?"

"Ne mi yaptın? Tüm sınıfa soruları dağıtmışsın!"

Genç kız şaşkınlıkla ağzını sonuna kadar açtı. Kafasını sağa sola sallarken "Hayır! Yapmadım," diye inledi.

"Herkesin 100 alması tesadüf mü? Bir öğrencime sordum ve şüphemi doğruladı. Sorular senden çıkmış!"

"Ama...ama nasıl olur?" diyen genç kız utançla başını eğdi.

İnanamıyor, dehşetle düşünüp duruyordu. Kime, ne zaman vermişti soruları, bulamıyordu. Buna rağmen kabahatli olduğunu kabul edercesine "Ö...özür dilerim. Lütfen affedin," derken Stanford dahi aklından çıkmıştı.

"Affetmem mümkün değil. Dua et ki, okulun resmi öğrencisi değilsin. Tüm kariyerin biterdi."

Genç kız o an Amerika'daki Stanford işini, yüksek lisansını hatırladı. Bu maksatla gelmişti ancak yaşananların utancından konuya girmek dahi istemiyordu. Ancak yapmalıydı. Tek umudu bu adamken çekip gidemezdi.

"Hocam, sizden bir iyilik isteyecektim..."

"İlkim, seninle görünmem bile hata. Hem hangi yüzle iyilik dileniyorsun? Şimdi git! Seni daha fazla görmek istemiyorum."

"A...ama hocam..."

Suat Göksel, kaba bir şekilde kızın kolunu tutup, ona doğru yavaşça bir adım attı. Dişleri arasından nefretle "İlkim, git!" diye tısladı.

Genç kız ağlamaklı gözlerini kaldırıp, bunca zamandır herkesten fazla değer verdiği adama baktı. "Yaptıklarımdan sonra bana bu muameleyi mi reva gördünüz?" diye sordu cüretle.

"Bunu hak ettin. Senin yüzünden komiteye hesap verdim."

"Bu tür hatalar olabilir, bunları herkes yapabilir ancak kariyerinin başında size aylarca hizmet etmiş öğrencinizi öylece kovacak mısınız?"

Suat Hoca şaşkınlıkla İlkim'e baktı. Bu kız ne zamandan beri bir şeyleri sorguluyordu. Onu kullandığı doğruydu, bunu inkâr etmeyecekti ancak kız buna gönüllü olmuştu.

"Sen her şeyi batırdın. Kendini de bitirdin tabii. Seni asistanlıktan azlediyorum, anlamıyor musun?" diyen adam kolunu kavradığı kızı sertçe itti. Tam o anda kendi kolunun üstüne çelik gibi sert, kaskatı bir el uzandı ve ölümcül bir baskıyla kolunu sıktı.

"Elini kızın üstünden hemen çek!"

İlkim dehşetle sağına döndü. Ah, hayır! Bu Amerikalı mafyanın burada ne işi vardı. Ona şaşkınlık ve biraz da hayranlıkla bakarken "Se...sen?" diye mırıldandı.

Suat Göksel eliyle şuursuzca hâlâ kızın kolunu sıkarken şaşkınlıktan kalakalmış, kendisine göre hayli uzun olan ve konuşmasından yabancı olduğunu anladığı adama bakıyordu. Adam korkunç derecede sinirli görünüyordu.

Martin bir kez daha dişlerinin arasından tısladı. "Elini çek dedim!"

Profesör elini kızdan çekemedi. Kızgın ve afallamış halde bir İlkim'e, bir de yanındaki onu koruyan adama bakıyordu.

"Bu da kim?" diyerek İlkim'e döndüğünde genç kız ona yanıt veremedi. Nasıl yanıt verebilirdi ki? *Beni kaçıran adam,* mı diyecekti?

Ah, utançla Martin'e karşı koydu. "Lü...lütfen siz karışmayın. Bu benimle hocam arasında..."

Martin adamın elini kızın kolundan söktü ve yerine kendi elini koydu. Ardından İlkim'e tepeden bakarken "Şimdi benimle geliyorsun," diye buyurdu.

Genç kız şaşkınca "E...efendim?" diye sordu.

Martin ona çatık kaşlarıyla bakarken "Benimle geliyorsun!" diye bir kez daha emretti. Sesi boğuk, bakışları kısıktı. Kıza öfkesinin son raddesinde bakıyordu. İlkim'in inat edeceğini anladığında "Bu kültür mantarının sana hakaret etmesine daha ne kadar izin vereceksin? Hiç mi gururun yok?" diye bağırdı.

Suat Hoca yanıt verecek cesarete sahip değildi. Adamın silahını görmüş ve görüntüsünün korkutucu olduğunu kavramıştı. Onun yerine kızın yanıt vermesi profesörü hayli şaşırttı. Konuşmaktan bile olan aciz bu kız, bu korkunç adama meydan okuyordu.

"Şu an Suat Hoca'yla önemli bir meseleyi çözüme kavuşturmamız gerekiyor. Gelemem."

"Hayır, gerekmiyor. Yürü!" diyen genç adam kızı bir kez daha kaçınılmaz olarak sürüklemeye başladı. İlkim bileğindeki acıyla inleyip kaşlarını büktü. Suat Hoca'ya dönüp "Özür..." demişti ki Martin kızı sertçe durdurdu. Bu Türkçe kelimeye aşinaydı. Dört göz, polis merkezinde durmaksızın bu kelimeyi kullanmış ve genç adam bunun özür dilemek olduğunu anlamıştı. Kıza kötü bakışlar atarken vaadini gerçekleştirecekmiş gibi bağırdı. "Şu aşağılık adamdan bir kez daha özür dilersen, onu burada öldürürüm!"

Genç kız gözlerini sonuna kadar açtı. "Sana ne oluyor? Ne den karışıyorsun?"

"O adam sana hayvan gibi davrandı!"

"Hayvan gibi mi?" diyen genç kız Martin'i inceledi. Sonrasında hayatının en güçlü kahkahasını attı. Daima cılız olan sesi bu kez sahiden bayağı yüksek çıkmıştı. Öyle ki Martin bile kızın bu şuh gülüşü karşısında şaşırıp sırıttı. Onun ne kast ettiğini anlasa da, cümlesindeki 'hayvan'ı üzerine almadı elbette. "Sende potansiyel var, küçük fare," derken bakışlarından okunan tek şey, edepsiz bir ilgiydi.

Genç kız alayla söze girdi. "Bana, senin davrandığının yarısı kadar kötü davranan olmadı. Suat Hoca haklı olarak azarlıyordu beni. Çünkü ben her şeyi hak ettim."

"Hak ettiğin çok şey var; mesela iyi bir dayak!" diyen genç adam korkutucu bakışlar atarak, kızın itiraz etmesine fırsat vermeden peşi sıra onu sürüklemeye devam etti.

Duraklamadan arabasına getirip ön koltuğa oturttu. İlkim dehşetle bakınca Martin konuşma ihtiyacı hissetti. "Seni evine götürüyorum!"

Genç kız bu defa ona itaat etti. Kendisini evine götüreceğinden emindi. Az önceki sahiplenişi karşısında adamın kredisi artmıştı. İlkim, bu kaba adamın tuhaf kibarlığı karşısında şaşkındı ancak umursamadı. Suat Hoca'yla başka zaman, daha sağlıklı bir anda konuşacaktı. Şu an evine gitmeye ihtiyacı vardı. Üzerindeki yırtık kıyafetlerden utanıyordu ve bunu kendisine yapan adamın haydutluğunu bile unutmuştu. Montunun fermuarını boğazına kadar çekmiş, çekebilecek sınır kalmamasına rağmen hâlâ çekiştirmeye devam ediyordu.

Martin de aracına kurulmuştu. Kızın yakalarını çekiştirmesi ona yaptıklarını hatırlattı. Tabii bir de kızın bedenine dair görüntüleri. Bu detayı unutmayı seçerek "O adam sana neden öyle davrandı?" diye sordu.

İlkim omuz silkerek dudaklarını büktü. Ağlayacak gibi ses duygulu çıkıyordu. "Sınav sorularını çaldırmışım. Bu yüzden herkes sınavdan yüz almış."

"Bunun, o mantar beyinlinin ihmali olmadığını nereden biliyorsun?"

"Suat Hoca'nın mı? O dünyanın en temkinli adamıdır."

Martin kıza küçümser bir bakış attı. "Sana âşık olduğu da koca bir palavra, değil mi?"

Genç kız utançla gözlerini kaçırdı. Yalanı aşikâr olmuştu. "Haklıydın," dedi. "Kimse bana âşık olmaz."

Martin ukalaca sırıttı. "Ben her zaman haklıyım, küçük fare."

"Peki, şimdi niye bana yardım ediyorsun?"

"Vicdan azabı."

Genç kız abartılı bir tavırla "Kafana bir şey mi düştü?" diye sordu.

"Kafama dört göz bir baş belası düştü," diyen adam arsızca göz kırptı.

İlkim anlık, sarsıcı bir heyecanla kalbinin gümbürdediğini hissetti. Adamın göz kırpması dünyanın en harika şeyiymiş gibi onu sımsıcak etti. Kaçınılmaz olarak tebessüm ederken şuursuzca gözlüğünü itti. Birbirlerine bir müddet bakakaldılar. Martin kızın gülüşünü aklına kazıdı. Onu neden o adi adamın elinden kurtardığını da düşünmedi. Çaresiz bir kıza acımıştı. Daha fazlası değildi. Ve yine bu acınası kız, kendisi yüzünden babasından fena halde azar işitecekti.

İlkim de bu durumu fark edip, dehşetle "Hayır, olmaz! Babam seni görürse kesinlikle cinayet çıkar!" diye inledi.

"Seni ve babanı bir kez daha görmek istemediğime emin olabilirsin. Sadece evine bırakacağım. Kimseye bir açıklama yapacak değilim."

Genç kız bu küstah yanıtla sinirlendi. Misilleme yaparak "Ya polislere? Seni şikâyet edeceğimi hiç düşünmedin mi?" diye sordu.

Kızın kendinden emin tavrı karşısında Martin kibirle "Bunu yapmazsın güzelim," dedi. Bakışları tehdit eder gibiydi.

"Neden yapmayayım?"

Adamın o rahat, eğlenir tavrı ansızın silindi. Gergince "Çünkü seni buna pişman ederim," dediğinde, İlkim korkuyla koltuğuna

sindi. Onun kibarlığı buraya kadardı işte. Tehditler ve işkenceler altında ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Üstelik bir de babasının gazabı vardı ki, buna katiyen katlanamazdı. Okuldan kovulmuş, Stanford'dan azledilmiş, bir mafya tarafından işkence görmüş tam bir ezikti. Sıkıntı bir ilmek gibi boğazını sıkmaya başladı. Daralıyordu. Hayatta değer verdiği hiçbir şeye sahip değildi. Sevdiği her şey ufuk çizgisi kadar uzaktı. O ise uzaktan, sadece o çizgiye bakıyordu. Onlara erişmesine imkân yoktu. Tüm bunların üstüne bir de babasına katlanamayacaktı.

Bu yüzden "Beni annemin evine bırakır mısın?" diye sordu.

Martin omuz silkti. Kızı nereye isterse oraya bırakacaktı. Sonrasında da ondan ebediyen kurtulacaktı. Tabii kaçınılmaz olarak babasıyla da konuşması gerekecekti. Bunun farkındalığı ile sıkıntıyla ofladı. Kızın çektikleri umurunda bile değildi.

Eve yaklaştıklarında Martin o kâbus dolu anları yeniden yaşadı. Daha önce bu semte geldiğinde kızın bambaşka bir dünyada yaşayan annesiyle karşılaşmıştı. Onu bir kez daha görürse, bu defa yeterince sakin kalamayabilirdi. İlkim arabadan iner inmez kızın yüzüne bir kez olsun bakmayarak hızla gaza bastı. Sanki o kadın köşelerden birinden çıkacaktı.

İlkim adama teşekkür etmek için eğilmişti ki, araç ansızın hareket edince neredeyse ezilecekti. "Kaba adam!" diyerek gözlüğünü ittirdi. Martin'in aracı son sürat gözden kaybolurken "Umarım bir daha karşılaşmayız," dedi. Aklı o sırada Amerikalının Suat Hoca için savurduğu tehdide kaydı. Yüzüne sıcak bir gülüş yerleşse de, hemen kendisine kızdı. "Bu adam hayatına viral enfeksiyon gibi daldı ve sen aptal aptal sırıtıyor musun?"

Montunu daha sıkı kavrayarak evine girdi. Annesi evde manikürcüsüne azarlar yağdırıyordu. İlkim bu manzarayı görünce daha da sıkıldı. Babasının gazabı mı iyiydi, annesinin bu hali mi, emin olamadı.

"Aman Tanrım! Benim şirinem gelmiş. Çekil sen çekil," diyen Ayşen Hanım yanındaki manikürcü kızı gönderdi. İlkim annesine dehşetle baktı. Kadın ojeli ellerini bir korkuluk gibi havaya kaldırmış kendisine yaklaşıyordu.

"Anne bir Alien gibi görünüyorsun."

Kadın güçlü bir kahkaha attı. "Ah, benim kozadan çıkmamış tırtılım şaka da mı yaparmış?" diyen kadın, kızına uzandı. İlkim hafifçe eğilip, annesine şöyle bir sarıldı. Ojenin kokusuna dahi tahammülü yoktu.

Kızı montunu çıkarıp sıcak evde ferahlama ihtiyacı hissederken kadın İlkim'den çok ojelerine dikkat kesilerek "Martin'le bir ön balayına çıktınız, ha?" diye sordu.

"Ah, evet!" diyen genç kız yapmacık bir sesle annesini yanıtladı.

Ayşen Hanım kızına çapkın bir bakış atmak için döndüğünde, onun yırtık kazağını görünce gözleri sonuna kadar açıldı. "Ah, kızım bu da ne?"

"O adam yaptı," diyen genç kız ağzından bir anda çıkan bu cümleyle annesine şaşkınca baktı. "Yani, şey... O yapmadı. Kazaydı." Ah, kahretsin! Annesine o adi adamın kendisini kaçırdığını söylememeliydi. *Seni pişman ederim!* diye tehdit etmişti ve o tehditten ölümüne korkuyordu.

"Ah, benim gözü açılmamış sığırcık yavrum. Sen o adamla üstünüzü başınızı yırtacak kadar... Ah, ne kadar ateşli..."

"Anne, bu da ne demek?"

Ayşen Hanım yapay bir kızgınlık belirtisi gösterse de, hemen ardından gülümsedi. "Sonunda evleneceğin ve ona kendini sunacağın bir adam bulman çok hoş bir şey fındık kremam. Ama o işi yapmadan önce beni aramalıydın."

"Hangi işi anne?" diyen İlkim, bir an sonra onun neyi kast ettiğini anladı. Afallamış bir halde "O işi yapmadım!" diye bağırdı.

Ayşen Hanım *Tabii tabii,* diyen bir bakışla kızını inceledi. Yakası yırtılmış bir kazak başka neyin işareti olabilirdi ki? Yine de kızının üstüne gitmeyip, konuyu kapattı.

Genç kız o gün babasının hiddetinden annesi sayesinde kurtulmuştu. Babası birkaç sefer evi aramış ancak annesi ona hakkıyla yanıtlar vermişti. Ayşen Hanım kırılgan ve kibar bir sosyete hanımefendisi olsa da, eski kocasına karşı koyabilen tek insandı.

Bu yüzden kızını ezdirmeden, ona iki gencin arasındaki işe karışmamasını söyledi.

İlkim annesinden, babasından, o Amerikalı mafyadan uzakta bir gece geçirmenin hevesiyle yatağına kıvrıldı. Notlarına, makalelerine bile bakası gelmemişti. Aklı sürekli o küçük dağ evine kayıyor, adamın kendisine yaptığı işkenceleri hatırlıyordu. Tüm işkencelerden daha baskın olan şey ise Suat Hoca'ya karşı kendisini koruma sıydı.

"Ne tuhaf bir adamsın," derken sayısız kez o sahne gözünde canlandı. Martin'in buzdan kristaller gibi masmavi gözlerinin, o iri vücudunun Suat Hoca'ya karşı nasıl da kavgacı olduğunu hatırlarken yanaklarına ateş basmıştı. Elinde olmadan sırıtıp yastığına sarıldı. Gözleri kapandığında dudaklarında hâlâ tebessüm vardı.

Sabah erkenden kalkıp, kahvaltı hazırlayan evin yardımcısı Melek Teyze'ye yardım etmek İlkim'in en sevdiği uğraşlardan biriydi. Melek Teyze'ye kimseye anlatamadığı özel şeyleri anlatırdı. Âdet sancıları ya da kalp çarpıntıları gibi çok mahrem konuları annesinden evvel bu kadınla konuşurdu. Kadın her sabah gelip, öğlen evine gidiyordu. İlkim gün boyu okulda, annesi de parti, davet ve kulüplerde olduğu için evde pek bir iş çıkmıyordu.

Ayşen Hanım saçlarında bigudiler, üzerinde şık bir sabahlıkla aşağıya indiğinde İlkim'in o çok kızdığı şekilde saçına kalem tutturduğunu gördü. Kalem ve kâğıtlar kızının hayatını esir alırken, Ayşen Hanım kızının ne zaman gerçek bir kadın olacağı hakkında endişeler duyuyordu. Neyse ki koca adayı ona ışık olacaktı. O adamın kızını değiştireceğinden emindi. Ve kızı ne kadar inkâr etse de, onların sahiden sevgili olduklarını biliyordu. Kadının bu fikri, o gün öğleden sonra da tasdiklendi.

İlkim odasındaki bilgisayarından Stanford'a mail atarken annesinin sesini aşağıdan işitti.

"Kızım koş, bak kim gelmiş!"

Kimin gelmiş olduğunu genç kız tahmin edemiyordu. Evine gelen arkadaşları yoktu. Bir sürprizle Mine'nin geldiğini düşünüp, koşarak aşağıya inmeye başladı. Salonu görecek kadar indiğinde öncelikle adamın belden aşağısı görüş alanına girdi.

Sonra tümüyle Martin Turner denen o mafyanın evinin salonunda ayakta dikildiğini gördü.

"Bu...burada ne işin var?" derken gözlüğünü gözlerine daha sıkı yasladı. Yanlış ya da hayal gördüğünden emindi.

Genç adam kıza gülümsedi. Hafifçe ve kadınları afallatan harika bir tebessümle. Bu gülüş onun hayal olmadığını gösteriyordu. İlkim hayalinde bile bu kadar şahane bir gülüş göremezdi. Hipnotize olmuş gibi gözlerini kırpmadan bakarken, Martin usul usul merdivenlerin başına gitti. Pahalı, şık takımı içinde hayli karizmatik görünüyordu. Uzun saçlarını geriye yatırmış, mavi gözlerini açığa çıkarmıştı. Hedefindeki kız kendisine doğru yavaşça gelirken, tek ayağıyla ilk basamağa bastı. Kızın elini korkuluk üzerinden kavrayan genç adam, o zayıf bedenini süratle kendisine çekti.

Genç kız şaşkınlıktan bir adım daha atamadığından ayakları birbirine dolandı. Üçüncü basamakta adamın göğsüne doğru düşüşe geçti. Martin kıza sımsıkı sarılıp, bedenini kendisine doğru kaldırdı. Birbirlerine adeta yapışmış bir halde duruyorlardı. Kızın afallaması geçmeden Martin tek eliyle onun ince belini tutarak, diğer elini cebine götürdü. İkinci basamakta kızın bedenine sarılmış bir halde kısık, ayartan, çapkın gözleriyle kızın gözlüklü, kocaman açılmış gözlerine bakarak "Benim evlenir misin?" diye sordu.

İlkim'in dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözlerini iki kez kırpıştırdı. Adamın gülümseyen yüzü ve teklifinin tuhaflığıyla kalakaldı. Burnunun dibinde ise kırmızı bir kutu, kutunun içinde de tek taş bir yüzük duruyordu.

❧

İki Saat Önce...

Martin Turner, Tekin Soyönder'in telefonunu yeni kapatmıştı. Ortağına kendisi için ajan tuttuğunu düşündüğünü açıkça itiraf etmiş, karşılık olarak Tekin'den son derece alay dolu bir kahkaha işitmişti.

"Dostum, sana zarar vermek isteseydim bunu arkandan bir ajan göndererek yapmazdım. Kendim de halledebilirdim," demişti genç adam.

Martin ona işinden ötürü kimseye güvenmediğini söylerken "Sana da asla güvenecek değilim," demişti.

Tekin de ona küfretmiş, en sonunda telefonu gülüşerek kapatmışlardı.

Telefon kapanır kapanmaz yeniden çalmıştı. Bu defa arayan Haldun Acaroğlu olmuştu. Genç adam, ondan bir dolu tehdit alacağına emindi ancak yaşlı adam soğukkanlı ve sakinleşmiş bir halde kendisiyle görüşmeyi talep etmişti.

Martin, Haldun Acaroğlu'nun teklifini kabul ederek, doğrudan holdinge gitmişti ancak yarım saat kadar hiç yoktan bekletildi. Bunun bir tür aşağılanma aracı olarak kullanıldığının farkındaydı. Yılmaz denen dalkavuğun sırıtan yüzünü görmek de Martin'i delirtiyordu. Nihayet patronun ofisine girdiğinde yaşlı adamın bir kral gibi kendinden emin oturduğunu gördü. Karşısına geçip onun gibi rahat otururak konumunun daha aşağı çekilmesine izin vermedi.

"Seni buraya neden çağırdığımı biliyor musun?" diye sordu yaşlı adam.

Martin'in mavi gözleri kısıldı. "Tahmin ediyorum sadece."

"Kızımla aranızda lanet olası her ne varsa bir an önce çözülecek!"

"Kızınla aramızda hiçbir şey yok ve olamaz!"

"Onu neden alıkoydun? Seni öldürmemem için bana bir yanıt ver!"

Haldun Acaroğlu, bir yaşlıya göre fazla sinirliydi. Martin yaşlı bunağın kalp krizi geçirip yığılacağını düşündü. Kendinden emin bir tavırla "Senin ne işler çevirdiğini kızından öğreneceğimi düşündüm," dedi. Fazla küstahtı.

"Ne?" diye gürledi yaşlı adam.

Martin geriye yaslanırken ceketi hafifçe kaydı. Silahının görünmesinden memnun oldu. Düşman topraklarında olsa da,

durumu lehine çevirmeli, rakibini korkutmalıydı. "Yılmaz denen adamın, kızının cebine dinleme cihazı koyduğunu gördüm. Bundan haberin olmadığını söyleme!"

Haldun Acaroğlu işittiklerini bir an anlamadı. Ardından tüm ofisi inletir gibi "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdı.

Martin bir kez daha yineledi. Şüpheleri üzerine kızını konuşturmak için onu kaçırdığını itiraf etti ancak ona dokunmadığını söyledi. En azından adamın düşündüğü tarzda şehvetli bir yaklaşımla dokunmamıştı. Irzına geçmemişti yani. Aslında dokunmuş olduğunu da biliyordu, Onun vücudunu ahlaksızca incelemişti ancak bunu kızın babasına itiraf edecek kadar aklını yitirmemişti.

Öte yandan Haldun Acaroğlu, Genel Müdürlerinden Yılmaz Özavcı'nın yaptığı şeye inanmadığını söyledi.

"İnanıp inanmaman senin meselen. Ya sen, ya da o adam bir şeyler çeviriyorsunuz ancak umurumda değil. Ortaklıktan çekiliyorum."

"Seni bu yüzden çağırmadım!" diyen yaşlı adam Martin'e nefretle karışık kötü bakışlar atarken doğrudan konuya girdi. "Kızımla evleneceksin!"

Martin Turner, bu teklifin açık bir tehdit olduğunun ve sonunda konunun buraya kadar geleceğinin farkındaydı. Tekin ona Türk âdetlerinden bahsetmişti. Bir kızla, bekâr bir kızla ve lanet olsun ki kendisiyle adı çıkmış bir kızla baş başa, gözlerden uzak bir tatil geçiremezdi. Ne maksatla olursa olsun, bunun bu ülkede katiyen bağışlanmayacağını söylemişti. Muhtemelen bu adam da kendisini affetmeyecek, belki açık bir savaş ilan edecekti.

Martin çok kez savaşmıştı. Bu defa bunu istemiyordu. Bu defa savaşmadan kazanmak istiyordu. Adamın teklifine küstahça gülümserken ellerini birleştirip kalın, kendinden emin sesiyle yanıt verdi.

"Kızınla evleneceğim."

Sonra durdu ve adamın bu cümleyi idrak etmesini bekledi. Bir an sonra "Tek bir şartla!" dedi. "Kızınla evlenmem, o facia

kızını karım olarak yanımda götürmem için şartımı kabul et mek zorundasın."

Yaşlı adam geciktirmeden sordu. "Şartın nedir?"

Martin Turner ceketinin yakasındaki ufacık bir tozu silker gibi yaptı. Son derece kayıtsız ve tavizsiz duruyordu. Gözlerini yeniden yaşlı adama diktiğinde şartını sundu. "Acaroğlu Holding hisselerinin yüzde onunu istiyorum."

Haldun Acaroğlu öfkeli bir adamdı ve duyduğu akıl almaz cümle, öfkesinin arzı delip geçmesine neden olacak kadar ahmak çaydı. Amerikalı adamın sunduğu teklifi duyunca hışımla koltuğundan fırladı. Karşısında küstahça oturan ve böyle bir cümle kurmaya cesaret eden adamı orada öldürebilir gibiydi. Öfkeden gür, gri kaşları daha da çatılmış, yaşlılığından ötürü gözlerini çepeçevre saran kırışıklıkları belirginleşmişti.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Sen benim kızımı satılık mı sandın?"

"Sen de beni aptal mı sandın?" diyen Martin ağır ağır yerinden kalktı. Kendisine tepeden bakan bir adamı kabullenecek değildi. Konumları eşit, dahası kendisi yüksekte olmalıydı. Uzun boyundan ötürü bu avantajı sağladığında bakışlarına müthiş bir sertlik yükledi. "Verdiğim oran, kızınla evlenmemin bedeli olarak gayet makul, hatta düşük bile. O kızla evlenmeyi kabul etmem için hisselerinin yüzde ellisini istemediğime dua et!"

Yaşlı adam kalp krizi geçiriyor gibi kesik kesik soluklar aldı. "Kızımın adını lekeledin ve onu temizlemeye mecbursun. Yoksa ben sen temizlerim!"

Martin Turner lakayt bir tavırla kollarını açtı. Arenada rakibini bekleyen korkunç gladyatörler gibi savaşmaya hazır görünüyordu. "Yap o halde!" dedi meydan okuyarak. "Ancak kaybedeceklerinin kazanacaklarından fazlası olacağını unutma!"

Haldun Acaroğlu tehdidin böylesine rastlamamıştı. Yarı yaşındaki bir adamın bu ukala sözleriyle neredeyse öfke krizine girecekti. Ama aynı zamanda da bu sözler kendisini sindirmişti. Karşısında duran serserinin hiçbir şekilde ondan korkmadığını fark edince, aklı karanlık düşüncelerin istilasına uğradı. Kızını

satmakla eş değer olan bir şeyi yapabilir miydi? Sırf kendi itibarı, sırf kendi adı için bunu yapabilir miydi?

Adamın umursamazca odadan çıkmak için hamle yaptığını görünce "Bekle!" diye seslendi.

Martin hafifçe döndü ona. Sert bakışlarıyla konuşmaktan usanır gibi bir hali vardı. "Söyle," diye buyurdu.

Yaşlı adam başını öne eğdi. Bakışlarını maun masanın parlak cilasında gezdirmeye başladı. Belli ki kızını satıyor olma düşüncesinin utancını yaşıyordu. Ancak hâlâ bir şeyleri kurtarabilmenin umudu bu fikrinden ağır basıyordu. "Peki!" dedi tek düze bir sesle. "Hisselerimin yüzde onunu sana bırakacağım. Karşılığında mümkün olan en kısa sürede kızımla evleneceksin."

Amerikalı mafyanın gözlerine zafer ifadesi yerleşti. Elbette paraya ihtiyacı yoktu ancak zengin olduğu için ayağına gelen fırsatları tepen bir enayi de değildi. Hem Türkiye'de sağlam bir yatırımı olacak, hem de kendisi bu ortaklıkla daha da güçlenecekti. Fazla paranın zararı olmazdı. Tabii yürüyen bir kadavra ile evlenme işini de bedavaya getiremezdi. Madem o kızı kendi himayesine alacaktı, karşılığını da görmeliydi. Üstelik onunla evlenmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Türkiye'de işlerin nasıl yürüdüğünden elbette haberdardı. Öte yandan bunu kârlı bir iş anlaşmasına çevirmesine engel bir durum bulunmuyordu ve şimdi bunu yapacaktı. Bedeli o kızla evlenmek olsa bile bu altın değerindeki fırsatı kaçıramazdı. Yeniden adama döndüğünde "Şu işi halledelim," dedi ve koltuğa bir kral edasıyla bir kez daha kuruldu.

Haldun Bey de koltuğuna oturduğunda anlaşmanın ilk şartını gerilerek söyledi. "Kızımın bu anlaşmadan katiyen haberi olmayacak!"

BÖLÜM 6

İlkim, hayatındaki en delice şeyi işittiğine emindi. Biri kendisine evlenme teklif ediyordu. Deliliğin bir kısmı buydu ancak daha da delice olanı o kaba, o mafya adamın bunu teklif etmesiydi. Terbiyesizlik olmasın diye kahkaha atmadı ancak annesi onun yerine son derece yüksek sesle bir kahkaha atmıştı. Tabii kadının gülüşü İlkim'in aksine son derece mutlu ve memnun olduğunu gösteren şen bir kahkahaydı.

"Aman Tanrım! Benim pamuk şekerim duyuyor musun? Şu an bir evlilik teklifi aldın!"

"Du...duyuyorum anne," diyen genç kız şokunu atlatamamış bir halde Martin'e bakıyordu. Romantik bir evlilik teklifi almıştı. Burnunun dibindeki tek taş yüzük ve bu Amerikalı adamdan-kabul etmeliydi ki, hayli yakışıklı bir adamdı–gelen teklif başka bir kadına delice çığlıklar attırabilirdi. Ancak kendisi bu histen çok uzaktı. Adamın mavi gözlerinin güzel rengi bir anlığına kalbini çarptırsa da, onun bir tür hafıza kaybı yaşadığına, beyninin yerinden çıktığına emindi. Etkilendiğini göstermemek adına acemice gülümsedi. Bunu yaparken alaycı olmayı planlamıştı ancak bu kibirli serserinin alaycı bakışlarıyla yarışamazdı elbette.

Bu sırada annesi coşkuyla söze girip, iki gencin arasındaki sessizliği, gergin bakışmayı kesintiye uğrattı. "Ben sizi yalnız bırakayım. Ah, bu özel anı bozmak istemem," diyen Ayşen Hanım, üst kattaki yatak odasına gitmek için merdivenlere yöneldi. Kızının yanından geçerken İlkim'in kulağına Türkçe olarak "Sakın bu harika adamı reddetme küçük pembe fiyonkum," diyerek kızının poposuna bir de çimdik attı.

İlkim annesine öfkeyle bakarken annesinin Martin'e olan hayranca bakışlarını görüp ofladı. O gider gitmez de genç adama dönüp "Bu da ne...neydi?" diye kekeledi.

Yalnız ve tehlikeli derecede yakın olmalarından ötürü ani bir heyecan kalbine yerleşince bir adım yukarıya çıkmak istedi. Ancak Martin onun belini daha sıkı kavrayıp adım atışını engelledi. "Sana, hayatında kimseden duyamayacağın bir teklif yapıyorum dört göz."

İlkim onun çapkın sözleri ve az önceki romantik tavrına uymayan alaycı hitabıyla "Nedir bu? Mafyalıktan sonra aktörlüğe mi soyundun? Ne...neden rol yapıyorsun?" diye sordu.

Genç adam kızın zekâsının hakkını vermeliydi. Eh, boşuna o plazma ekran gözlükleri takmıyor, o kariyer zırvalıklarıyla insanların kafasını şişirmiyordu. "Rol yaptığımı anladın demek. Tabii ki anneni kandırmak içindi, sevgili karıcığım."

"Karıcığım mı? Bay Turner hangi gezegende yaşıyorsunuz?"

"Sanırım senin olmadığın bir gezegen bu. Her neyse, şimdi teklifimi kabul etmek zorunda olduğunu sana bildirmem gerekiyor."

Genç kız adamın kendinden emin sözleriyle şaşkınca gözlerini açtı. Gözlüğünü itelemek için sol elini kullandı bu defa, zira sağ eli hâlâ adamın bileğinde kısılıydı. Nispeten sinirli bir sesle yanıt verdi. "Zorunda mıyım? Ben mi zorundayım? Ha...hangi aptalca sebep yüzünden seninle evlenmeye mecburum ki?"

"Benimle adın çıktı dört göz. Ayrıca baban da bunun için seni zorlayacak ve en önemlisi, hayatımı, itibarımı mahvettin. Senin yüzünden adım uyuşturucuya karıştı. Bunların tümünü temizlenin iki yolu var."

"İlki evlilikse, diğerini seçiyorum," diye bağırdı genç kız.

Martin'in mavi gözleri öfkeyle koyulaştı. Yüzünde öylesine küstah bir ifade vardı ki, genç kızın kaşları çatıldı. "Diğer seçenek, kibarca söylemem gerekirse *seni ortadan kaldırmam*. Bunu istediğine emin misin?"

"Be...beni ortadan kaldırman mı? Sen beni kibarca tehdit mi ediyorsun?"

"Kabaca tehdit etmediğime şükret!"

Genç kız korkuyla inledi. Kibarlık buysa kabalığı görmeye hiç niyetli değildi. Ancak yılmayacaktı. Hayatındaki en saçma şeyi, en yanlış adamla yapacak değildi.

"İstemiyorum!" diyerek karşı çıktı.

Martin sıkılmış gibi gözlerini kapattı. "Sanırım anlamıyorsun! Benimle evlenmeye mecbursun ve birkaç gün içinde bunu yapacağız."

İlkim'in gözleri işittiği bu kati sözler karşısında doldu. Başka bir yol olmadığını bu kızgın adama bakınca anlıyordu. Ona bakarken, babasının görüntüsünü de az çok tahmin ediyordu. Babası zorlamış olmalıydı. Tabii, tüm bu rezilliklere sessizce katlanacak bir adam değildi Haldun Acaroğlu. Genç kız, ruhunun yerinden sökülüyor gibi olduğunu hissetti. Evlilik bu hayatta tüm önemli planlarını yazdığı o listeye girmeyen, akıl almaz bir şeydi. Evliliği düşünüyordu ancak hayatının önceliğinde yer almıyordu. Üstelik böyle bir adamla... Ah, onunla evlenmektense belki de ölmek daha mantıklıydı. Lanet olası adam ise kendisini sahiden öldürebilirmiş gibi bakıyordu. Zaten ondaki bu öldürme potansiyelini dağ evinde görmüştü. Ondan ne kadar korktuğunu da anbean hatırlıyordu. Dudakları titrerken burnunu sızlatan bir acıyla gözlerine yoğun yaşlar birikti.

Martin, kızın koyu yeşil gözlerinin buğulandığını, gözbebeklerinin titreştiğini gördüğünde ona ne kadar da yakın olduğunu fark edip bir adım geri çekildi. Anlaşılmaz bir rahatsızlık bedenini ele geçirince, kızın dolu gözlerindeki o acılı bakışı silmek için bir şeyler yapma ihtiyacı hissetti. Ancak ağlamaklı küçük kızları avutan tipte bir adam değildi. Bakışları bir kez daha sertleşti ve "Sakın karşımda ağlamayı deneme!" diyerek gergince konuştu.

İlkim adamın tehdidiyle hıçkırığını tutmak zorunda kaldı. Ondan korktuğu su götürmez bir gerçekti. Adamın boyu alt basamaklarda olmasına rağmen kendisinden bir karış uzun, üstelik bedeni de bir duvar gibi iriydi. Kendisi ise her anlamda kapana

kısılmış bir fareden farksızdı. Ancak kapandaki fare bile, bir parça peynir uğruna o uğursuz yola girmiş ve orada tuzağa düşmüştü. Ya kendisi? Bir peyniri bile yoktu. Ancak bir anda uğruna tuzağa düşmeye değer o şeyi buldu. Yaşlar yavaşça gözlerini terk ederken kalbine müthiş bir rahatlık yerleşmeye başladı. Evliliği reddederse tüm yıl boyunca babasının gardiyanlığında bir hücreye tıkanıp kalacak ve nefes aldığı her an boş yere geçecekti. Oysa Stanford'a gidebilirse, kariyer hedeflerine de ulaşabilirdi. Ve bu adam, bu kaba mafya kendisinin kariyer bileti olabilirdi.

"Eğer Stanford'a gitmeme izin verirsen seninle evlenirim," diyerek ansızın söze karıştı.

Martin bu teklifle tek kaşını kaldırdı. Bu kızın bir yerlere gitmesi umurunda mıydı? Hayır. İstediği yere gidebilirdi, zaten gitmesi de ancak kendinin lehine olurdu.

"Kabul!" dedi düz bir sesle. "Benim tek kurtuluşum o evlilik olacak, aynı şekilde senin de kurtuluşun olacak. Sana Stanford'u bahşedeceğim küçük kız."

İlkim gözlüğünü ittirdi. Bir çocuk gibi bükülmüş, kırgın dudaklarına hafif bir gülüş yerleşti. Garantilemek ister gibi bir kez daha sordu. "Evliliği kabul edersem, üniversiteye gitmeme izin vereceksin. Babamı da bu konuda ikna edeceksin."

"Babanın artık sana karışabileceğini mi sanıyorsun? Evlendiğimiz andan itibaren sadece bana ait olacaksın!"

Genç kızın gözleri bu sözlerle irice açıldı. Martin kızın yüzüne bir hükümdar gibi baktı. Az sonra ona kölesi olacağını söyleyecek kadar otorite yayıyordu. Ancak tam aksine kızı azat eden cümleler kurdu. "Bu doğru. Hukuken bana ait olacak, benim sorumluluğumda bulunacaksın. Baban dahi sana karışamayacak. Korkma, kollarına pranga vurup seni yanımda tutacak değilim. İstediğim en son şey, seni daha çok görmek. Evliliğimiz sadece bir yükümlülük. Sen okuluna gidecek ve beni görmeyeceksin, ben de işime bakacak ve seni görmeyeceğim. İkimiz için de son derece makul."

İlkim onun ukala sözlerini işitmemiş gibi son cümlelerine odaklanıp hevesle "Makul," diye yineledi. Ancak bir sorun vardı.

Bu iş nereye kadar sürecekti? Okulda olduğu müddetçe kimli-
ğinde evli yazması sorun değildi ancak tüm ömrü boyunca bu
adamın gölgesi altında yaşamak bir işkence olurdu.

Martin kızın düşüncesini okumuş gibi devam etti. "İki yı
dolduğunda sessizce boşanırız."

Haldun Acaroğlu boşanma konusundan bahsetmemişti ancak
Martin ömrünün sonuna kadar bu kıza katlanamazdı. Belki onu
bir daha görmeyecekti ancak böylesine çekilmez bir dört gözle
evli olduğunu bilmek dahi kendisini öfkelendiriyordu. Üstelik
evlilik, yüzükler, yeminler sadece bir tür kelepçeydi. Sarışın bir
afetle kelepçeli olmaya katlanabilirdi ama bu kızla olmaya asla
dayanamazdı. İki yıl bile uzun bir süre olsa da, onu görmeye-
cek olduğu için son derece kısa da olabilirdi.

İlkim de benzer düşüncelerini dile getirdi. "Bo...boşanacak
mıyız? Sahiden bunu yapar mıyız? Çünkü ben seninle evli ka-
lamam!"

"İnan bana dört göz, ben de seninle evli kalamam. Burada
durup sana biraz daha bakarsam, gözlerime yaptığım işkence-
den sonra kör olabilirler."

İlkim'in yüzünden alaycı bir gülüş geçti. Adamı, işin ehliy-
miş gibi kibirle süzdüğünün farkında değildi. Ne zaman bu ka-
dar cesurca cümleler kurmaya başlamıştı sahi? Gözlüğünü itti
ve çenesini dikleştirdi. "Ancak bir sanatçı baktığı eserin değerini
anlayabilir. Cahil bir adam gördüğü şeyin sadece dış güzelliğiyle
ilgilenir. Oysa usta kişi ona bakar bakmaz kıymetini bilecek ka-
dar derindir. Senin gibi sığ adamlar ise yüzeysel bakışlarıyla o
eserin değerini düşürür ancak!"

Martin aldırmazca sırıttı. Kızın sözlerine başka zaman olsa
güçlü bir kahkahayla gülerdi ancak şu an konuşan kız o rüküş,
asosyal, yürüyen kadavraya hiç benzemiyordu. O kadar kendin-
den emin ve ciddiydi ki, genç adamın bakışları İlkim'in bir an ol-
sun kekelemeyen dudaklarında takılı kaldı. Kızı inceledi sonra.
Öylesine toplanmış saçlarını, dev ekran gözlüklerini... Ve du-
daklarını... Hafifçe çıkık üst dudağını, dolgun alt dudağını, beyaz
dişlerini ve ardında kuytulara saklanmış olan dilini düşündü bir

an. Kahretsin, aşağıya inmesi gerekirken sırf dudakları üzerinde saniyelerce oyalandı. Amacı, kızı usta bakışlarla incelediğini gösterip sonunda onun bir tenekeden farksız olduğunu söylemekti ancak dudaklarına bakmak bile kendisini sarsıp geçti. Ve aşağılara inmeye cesaret edemedi. Eğer yürüyen bir kadavrayı güzel bulmaya başlarsa, kendisini bir akıl hastanesine tıkacaktı. Kızın gözlerine doğru yeniden yükseldi. İlkim'in irice açılmış gözlerine bakarken hâlâ avucunda olan bileğini biraz daha sıktı.

"Ben ne sanatçıyım, ne de bir usta. Yine de baktığım kadının ne olduğunu anlayabilirim. Benim için orayı doldurup doldduramayacağı tek kriterdir, dört göz fosil."

"Nereyi?" diye sordu genç kız.

"Yatağımı," diyen adamın gözleri aşağılamaya yakın bir bakışla kızın yüzünde gezindi.

İlkim bu sözler üzerine kızarıp utanmalıydı ancak hissettiği şey utanç değil, öfkeydi. Gururla yanıt verdi. "Ve ben de öyle bir kız değilim."

"Tanrı'ya şükür ki ben de o kadar delirmedim."

"Seni kökünden sökülmüş, ancak masa olmaya yarayan quercus!" diyen genç kız ona öfkeyle bağırdı.

Martin kızın bileğini yeniden sıktı. "Bu da ne demek?" derken mavi gözleri kızın üzerinde tekinsizce geziyordu.

"Bu meşe ağacının Latince ismi. Biliyor musun, en sağlam kütükler meşeden çıkar. Tıpkı senin gibi," diyen genç kız bileğini sertçe çekti ve öfkeyle arkasını döndü. Saçının kuyruğu bu keskin hareketle Martin'in dudaklarına sürtündü. Hafifçe olsa da genç adam kızın kokusunu bir kez daha aldı. Gözleri bir saniyeliğine kapanırken merdivenleri tırmanan kızın ardından çapkınca sırıttı. Sözleri umurunda bile değildi. Karşı koyuşları ise keyfini yerine getirmişti. "Belki de yatağımı doldurabilirsin dört göz," diye fısıldadı. İlkim onu işitmedi. Martin bu kez kızın işiteceği şekilde bağırdı. "Cevabını duymadım!"

İlkim merdivenlerin başında adama döndü. Afili bir cümle arayışı içinde kıvrandı ancak bir şey bulamadı. Çenesini dikleştirdi.

Bu görüntü onu güçlü bir kadın gibi gösterebilirdi, tabii gözlüğünü o rutin hareketle itmeseydi. "İşlemleri halledin. Evleneceğim."

"Akıllı birisin," diyerek küstahça gülümsedi genç adam.

İlkim dudaklarını büzdü. "Ama sen değilsin," dedi ve gözden kayboldu. Kaybolmadan önce de şımarık kızlar gibi "Hıh" yaptı. Genç adam onda kışkırtmaya dair güçlü bir potansiyel olduğunu bir kez daha anladı. Mavi gözleri arzuyla parlarken, bu kızla yapacaklarına dair birtakım şeyler hayalinde canlandı. Sonra hızla düşüncesini sonlandırdı. Kadınlardan epeyce uzak kalmıştı. Amerikalı sevgilisi Barbara'ya ihtiyacı vardı ancak bu ihtiyacı birkaç gün daha bekleyecekti.

İki hafta sonra gelinlik alışverişinden dönüyorlardı. Konsolosluktaki işlemler bitmiş ve genç çifte nikâh izni çıkmıştı. Tabii haberlerin gazetelere yayılması, itibarın toparlanması, dolayısıyla meşru bir birliktelikle evlenmelerinin duyurulması için de birkaç yere beraber gitmeleri, görüntü vermeleri gerekmişti. Bu anlardan biri de gelinlik alışverişiydi. Martin Turner gibi karanlık bir adamın bu dünyada en az gördüğü şey, belki de gelinlerdi. Düğünlere asla katılmaz, zaten bu kutsal bağı da sadece aptallık ritüeli olarak görürdü. Oysa şimdi kendisi evleniyordu. Hem de kiminle! Yanında oturan kıza döndü. İki hafta boyunca bu kız kendisini o kadar çok delirtmişti ki, genç adam lanet olası hisseleri de bırakıp gitmek için sayısız girişimde bulunmuştu. Ancak Amerika'dan gelip ayak işlerine yardımcı olan adamı Brian'ın iknalarıyla bir şekilde burada kalmayı başarmıştı. Yine de o kız alışveriş boyunca kendisini tam anlamıyla kızgın bir boğaya çevirmişti. Yüzde on hisse, milyon dolarlara denk geldiği için de bir şekilde bu kıza katlanmayı öğrenmesi gerektiğinin farkındaydı.

Bir türlü gelinlik beğenemeyen genç kızı köşede sıkıştırıp kolunu öfkeyle sıkan genç adam, "Tam beş saattir sana ve annene katlanıyorum. Şimdi lanet olası bir gelinliği on beş saniye içinde seçmiş olacaksın!" diye tısladı.

İlkim, artık bu adama itiraz eden cevaplar verebiliyordu. "Burada bilimsel bir analiz yapıyorum Bay Turner. Biyolojik proporsiyonuma en çok uyan gelinliği giymem şart."

"O halde kahrolası bir beyaz önlük giyip kafana duvak takmalısın belki de. Ya da bir çuval giy. Bu vasat bedenine başka bir şey gitmez."

Genç kız ona kötü bakışlar atıp gözlüğünü iteledi. Martin kızın bu hareketi karşısında daha da sinirlendi. Eliyle o çirkin gözlüğü parçalamak istedi ancak sadece kendi dişlerini kıracak seviyeye gelebildi.

İlkim ise onun ikazlarını pek de dinlemeyeceğini gösterir gibi yanıt verdi. "Bu işi anneme bırakmadığım için şükretmelisin. Çünkü üç gün daha bu mağazada esir kalabilirsin. İnan bana işini kolaylaştırıyorum."

"Seninle hiçbir işim kolay değil," diyen genç adam onu savurur gibi bıraktı. İşaret parmağını uzatırken de tehdidini sakınmayarak tısladı. "Şimdi bir gelinlik seç, yoksa burada toplu katliam olacak!"

İlkim adamın buz gibi sesi ve silahının görüntüsüyle baştan ayağa titrerken daha önce az çok beğendiği bir gelinliği alıp kekeleyerek "Bu...bunu alıyorum," dedi.

Martin onu hâlâ korkutuyor olmaktan ötürü küstahça gülümsedi. Nihayet alışveriş bitince kızın annesini başka bir araçla gönderip, gazetecilere malzeme olsun diye onu kendi arabasına bindirdi. Öfkesi hâlâ dipdiri olarak kıza döndü. Giderken olduğu gibi dönüş yolunda da o aptal ders notlarını okuyordu.

Genç adam kızdan gözünü ayırmadan düşünmeye başladı. Onunla ne zaman karşılaşmıştı? Ne zaman ve nerede? Hayatına girmesi hangi kahrolası sebep yüzünden olmuştu? Bu kadın, bu... Bu ileri derecede tuhaf kadınla nasıl buraya kadar gelmişlerdi? Başının dinmeyen ağrısı İlkim Acaroğlu ile şu an burada ne işi vardı? Onunla sahiden evleniyor muydu yani? Evlilik... Aptallıktı. Tek kelimeyle. Martin Turner evlenilecek bir adam değildi. Asla da olmayacaktı. Hayır, eğlenilecek bir adam da değildi. O hiçbir kadına eğlence olmazdı, kadınlar onun eğlencesi olurdu

ancak. Oysa şimdi yanında oturan kadın değil eğlence, sadece işkence oluyordu.

Mavi gözleri, bu rüküş ve bakımsız kızın üzerinde sonsuza kadar öfkeyle gezinebilirdi. Ama bu ona sonsuza kadar katlanmayı gerektirirdi ki, genç adamın buna hiç niyeti yoktu. Onunla evlenip ülkesine döndüğünde yani Amerika'da, onu terk edecekti. Zaten kızın istediği de buydu. Stanford'da okuyan müstakbel karısı o kutsal, erişilmez okuluna, sıkıcı kampüsüne, kıymetli derslerine kavuştuğunda Martin Turner da huzura erecekti. Yine bağımsız bir adam olacak, yine kimseye hesap vermediği kaygısız, karanlık, gücü elinde bulundurduğu hayatına dönecek ve bu lanet olası baş ağrısından ebediyen kurtulmuş olacaktı.

Dudaklarını öne uzatıp sağa sola kıvıran, okuduğu her neyse ondan başka hiçbir şey görmeyen kızı incelemeyi bırakarak başını camdan tarafa çevirdi. Kulaklarına arada sırada minik homurtular, Türkçe birkaç tanıdık kelime doluyordu. Genelde istediği her şeye gücü yeten bir adam olarak, kulaklarını onun sesine kapatamamak ne büyük acizlikti. Ya da gözlerini onun rüküşlüğüne... Baktığı yerde onu görmemeyi de dilerdi şüphesiz. Ancak bunların hiçbiri elinden gelmiyor ve elinden gelmeyen bu şeyler onu fena halde kızdırıyordu.

"Kes sesini!" diye bağırdı İngilizce olarak.

Genç kız başını kaldırıp Amerikalı adama baktı. Sanki bir araçta olduğunu, dahası o araçla kendi nikâhına gittiğini yeni fark ediyormuş gibi bir müddet etrafı inceledi. Ders çalışırken içine girdiği o görünmez hücresinden çıkmıştı.

"Ko...konuşuyor muydum?" diye sordu kekeleyerek.

Müstakbel kocası küfreder gibi yanıtladı. "Hiç sustun mu?"

İlkim başka bir şey söylemeden hafifçe diğer tarafa döndü. Yanında somurtarak oturan adama kızgın olsa da, tek dostu olan kitaplar ona yeterdi nasıl olsa. Ancak o yoğun gerginliğin altında daha fazla çalışamayacağını anlayarak "Bugünlük bu kadar yeter," demişti ki, yeniden konuştuğunu fark ederek korkuyla döndü. Martin'le bakışları buluştuğunda işaret parmağı ve başparmağını birleştirip dudaklarına götürdü. Hayali bir fermuarı

çeker gibi yaparak zorlukla gülümsedi. Her zamanki kızgın çehreden daha iyimser bir ifade alamayınca da gözlerini ondan çekti. Ardından devasa gözlüğünü çıkararak gözlerini ovaladı. O sırada esneyince incecik bir ses daha dudaklarından firar etti. Yeniden kaçınılmaz olarak öfkeli adama baktı. Büyük bir kabahat işlemiş gibi.

Martin Turner kıpırtısızdı. Kızgın olduğu açıktı ancak ifadesine bir başka duygu eklenmişti; şaşkınlık. Kızın gözlerini ilk kez görüyordu sanki. Doğru; gözlüğü olmadan ilk kez görüyordu o ürkek gözleri. İlkim'in yüzünü tek kaşını kaldırarak, ilgiyle izledi. O büyük, çirkin gözlüğü olmadan biraz şey görünüyordu... Şey... Farklı. Dahası onu güzel bile bulmak üzereydi ki kız yeniden gözlüğünü gözlerine geçirdi. Yüzünün neredeyse yarısını kapatan gözlüğüyle her zamanki ders delisi öğrenciye dönüşmüştü. Martin tamamen yabancı bir kadınla evlenmek üzere olduğunu o an anladı. Eli istemsizce belindeki silaha gitti. Birinin kafasına sıkmayı nasıl da isterdi. Birinin değil aslında tam olarak onun. *Karısının!*

❧

"Gelinlik, duvak, ayakkabılar. Sonra kalemlerim, kitabım, makaleler, sözlük. Her şey hazır anne. Haydi!" diyerek hafifçe seslendi.

Bir yandan içinde dokümanları olan büyükçe çantasını taşıyıp, diğer yandan gelinliğini bir kolunun altına sıkıştırmaya çalışıyordu. Tek omzundan düşen kalın kazağı ve burnunun ucuna kadar inmiş irice gözlüğü ise durumu daha da içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu. Bugüne kadar pek bir şeyden şikâyet etmeyen biri olabilirdi ama bu kadarı artık fazlaydı.

"Anne haydi!" diyerek bu defa yüksek perdeden bağırdığında uğursuz bir korna sesi de elit ve sessiz semti kısa sürede kaotik bir gürültüyle doldurdu.

"Geldim kızım. Çiçeği yukarıda unutmuşsun. Aman Allahım, o valizde ne var?"

Ayşen Hanım görkemli evinin merdivenlerinin başında durup ayıplayan bir ifade ile kızına baktı. İlkim'e ait, içinden kâğıtlar sarkan çantadan memnun olmadığı aşikârdı.

"Anne biliyorsun o valiz değil, benim ders çantam. İçinde de notlarım var. Lütfen bir tür drosera capensis* görmüş gibi bakma!"

"İlkim, benim ballı çöreğim. Kendi nikâhına gidiyorsun ve yanında notlarını götürmen büyük bir ayıp. Kocan görürse ne der? Ayrıca sakın onun yanında bu Latince zırvalıklarıyla konuşma!"

"Kocammış! O kaba, cahil, mafya adam asla kocam olmayacak. Ne şartlar altında evlendiğimizi sen de biliyorsun. Şimdi gelinliği ve diğer ıvır zıvır şeyleri sen tut, Latince kutsal metinlerimi de ben."

"Ah, İlkim! Kızım bak, Martin geldi ve seni salona götürmek için dışarıda bekliyor. Şimdi bana, o notları kocanın yanında okumayacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Okumam gerek annecim. Bilmem farkında mısın ama kızın Stanford Üniversitesi'ne kabul edilmiş bir yüksek lisans öğrencisi..."

Genç kız sözlerine devam edemeden annesi elini kaldırdı. Geçen hafta Paris'ten özel olarak getirttiği manikürcü kızın maharetini göstermek ister gibi bakımlı, görkemli, hanımefendi elini... "Stanford umurumda değil! Umurumda olan yarınki manşetler. Hem sadece bizim gazeteler değil, Amerikan gazetelerinin de manşetleri. Müstakbel kocanı ve beni utandırmayacak kadar hanımefendi bir kız ol. Şimdi!"

İlkim sıkıntıyla ofladı. "Peki. Sırf o mafya adam fay hattından beter kaşlarını daha da çatmasın diye eğitimimi riske atacağım, oldu mu?"

Ayşen Hanım gülümsedi. Hayatının yetmiş yılının tüm akademik safhalarını planlamış olan kızına sarıldı. Sanki o aptal notları okumasa hayatı bitecek gibi tedirgin olan biricik kızına. Evleniyordu. Küçük kızı. Kötü biten evliliğinin tek güzel yanı, bir tanecik, çekingen, asosyal, başarı delisi, sessiz, sakin İlkim'i

* Drosera capensis: Bir tür etobur bitki. (Ed.)

evleniyordu. Kızı, Amerikalı kocasını onaylamıyor olabilirdi ama Ayşen Hanım onun mutlu olacağından emindi. Ne de olsa Martin Turner ünlü bir işadamı, hayli zengin, genç ve yakışıklı bir erkekti. Genç bir kız, kocası olacak adamda başka ne isterdi ki? Ve İlkim onunla evlendikten sonra tüm kariyer masallarını unutup evinin kadını olacaktı.

Kızını dışarıya çıkarırken, öfkeli damat onları görünce aracından yavaşça indi. Yüzünde aynı hoşnutsuz ifade, bakışlarında memnuniyetsizlik vardı. Genç adam İlkim'i görmezden gelip doğrudan annesine yöneldi. Kadının elindeki gelinliği alıp bagaja attı. Şoförü koşarak geldiğinde adama kapıları açmasını emretti. İlkim kendisine kapıyı açan adama teşekkür etmeden evvel annesiyle vedalaşıp arka koltuğa kuruldu. Oturur oturmaz notlarını çıkarıp gözlüğünü sıkıca gözlerine yasladı. Annesi ve o kaba adam dışarıda bir şeyler konuşuyorlardı. Genç kız dudaklarını büzüp yeniden notlarına gömüldü. Birkaç dakika sonra da kapı açıldı.

Martin Turner üzerindeki simsiyah takımla fazlasıyla yakışıklı görünüyordu. Annesi ondan bahsederken, *Kocan çok çok çok*– ve uzayan bir sürü çoktan sonra–*yakışıklı* diyordu. Oysa İlkim'in yakışıklı tanımına uymayacak kadar sert hatları vardı bu adamın. Yine de hakkını vermeliydi. Birkaç hafta önce dönüp bakmayacağı bir adamken, şimdi diğer tüm kadınların fena halde ilgisini çeken bir adam olduğunun farkındaydı. Diğer kadınların. Elbette. Kendisinin dikkatini çekemezdi, katiyen. *Ah, ne palavra!*

Martin de bir müddet kızı süzdü. En az karakteri kadar tuhaf bir ismi olan ve bir saat içinde evleneceği bu kızı. İlkim... Türkçe söylenişi zor olsa da karşılığı güzeldi kelimenin. Birilerinin *İlk*'i olabilirdi bu dört göz kız. Ama kendisinin değil. Zaten kendisinin olsa olsa sonu olurdu. *Lanet olası!* Kucağında kalınca bir kitap, kazağının içinde kaybolmuş elinde pembe bir kalem tutuyordu. Saçları... Tanrım, o facia saçları yine atkuyruğu yapılmış, o berbat devasa gözlüğü gözlerini çepeçevre sarmıştı. Bu kadının yaşından haberi var mıydı? Martin onun yirmi üç yaşında olduğunu biliyordu ama bu haliyle orta yaş krizine girmiş tiplere benziyordu.

Ağır Amerikan aksanını daha da belirginleştiren çekici bir vurguyla İngilizce konuşmaya başladı. "Karım olmaya hiç de uygun değilsin!" dediğinde sesinde açık bir nefret vardı.

İlkim kaşlarını kaldırdı önce. Üzerinde hiç oje olmayan, dipten kesilmiş tırnaklara sahip ince, zarif parmaklarıyla gözlüğünü aşağıya indirdi. "İki metrelik bacaklarım, üç kiloluk memelerim olsun isterdin herhâlde. Beynimin de muhtemelen elli gram olması hoşuna giderdi."

Martin alayla güldü ve kıza doğru tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Hiç olmazsa bir kadınsın. Yine de bu aptal kazağın altında ne var, merak etmeden duramıyorum," diyerek onun kazağını çekiştirdi.

İlkim uzun lacivert kazağını adamın elinden kurtardı. Ona karşı bağışıklık kazanmamış olsaydı yine kekeler ve korkup sinerdi ama bu adamla onca zamandan sonra mücadele etmeyi, en azından denemeyi öğrenmişti. "Onun altında ne olduğu seni ilgilendirmiyor, tabii Meme ve Endokrin Cerrahisi ile bir ilgin yoksa."

Genç adam daha da geniş güldü. Bir an sonra kızın kolunu sertçe tutarak kendisine çekti. "Beni rezil etmeni istemiyorum! O gelinliği giydikten sonra saçını ve makyajını lanet olası bir gelin gibi yap. Ve bu inek gözlüğünü çıkar. Yoksa onları ellerimle un ufak ederim. Duydun mu?"

İlkim Acaroğlu hayatında bu denli büyük bir hakarete maruz kalmamış gibi irkildi. Kolunu adamın elinden çekmek istediyse de başaramadı. Yine de kendine hâkim olamayarak Martin'e karşı çıktı.

"Gözlüğüme dokunursan, en sevdiğim kalemimle kornea ve irisinin yerini değiştiririm anladın mı? Ve saçlarım seni hiç ilgilendirmez. Sonra makyaj falan da yapmayacağım!"

"Bu ölü suratıyla mı evleneceksin?" diye gürleyen genç adam kızı biraz daha kendisine çekti.

İlkim onun kollarında çaresizce çırpınırken incecik inledi. "Fibulana* sert bir tekme atmadan önce bırak beni."

Martin aldırmadı. "Demek makyaj yapmayacaksın?" derken bakışları kızın dudaklarına kaydı.

"Evet!" diye yanıt verdi genç kız.

* Fibula: Baldır kemiği. (Ed.)

"O halde seni canlandırmak bana kaldı," diyen adam kızın "Ne?" diye şaşkınca sormasına aldırmadan sertçe saçından kavradı. Kahverengi saçlarını sıkıca bağlamış olan tokayı çektiğinde genç kız acıyla inledi. Kızın uzun saçları ellerine dökülürken ikinci hedefine yönelip gözlüğünü çekip aldı.

Miyop olan İlkim'in bakışları gözlük çıkar çıkmaz kısıldı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Harika, şimdi de hiçbir şey görmüyorum."

Martin elini kızın saçlarına daldırıp, dağınık olana kadar kabaca karıştırdı. "Görmene gerek yok," diyerek yüzünü avuçladı. Bakışları o fazlasıyla çekingen, davetkâr dudaklarına kayarken küstahça devam etti. "Hissetmen yeterli!"

Genç kız bu kısık, arzu dolu ve kendinden emin sesle heyecan içinde adama baktı. Uzağı göremiyor olması iyi miydi, emin olamadı. Belki de yakını görmemeliydi, zira tam dibinde olan o müstakbel kocasını şimdi net olarak görüyor, sanki aralarındaki tüm duvarların yıkıldığını fark ediyordu. Yüzünü kavrayan iri ellerin tutuşunun sert olması bir yana, o tutuştan tenine bir ısı yayılıyordu. Daha önce bu denli yoğun bakışlarla karşılaşmamış olan genç kız yutkundu. Gözlerini kırpıştırırken elini gayriihtiyari gözüne kaldırdı. Gözlüğünün çıkmış olduğunu bile unutarak derince soludu. Gelecek olanı biliyordu.

"Be...beni öpecek misin?" diye sordu. Sonra bu soruyu nasıl sorabildiğini düşünüp kendine kızdı.

Martin'in dudakları kıvrıldı. Kıza daha da yaklaştı. Yavaşça, ağır ağır "Öpeceğim," dedi ve nefesi kızın yüzüne şöyle bir dokunup geçti.

İlkim karşı koymalıydı belki de ancak yapamadı. Kalbi delice bir gümbürtüyle atıyordu. Yüksek lisans mülakatına ya da sınavlara girerken bile böylesine müthiş bir heyecan hissetmemişti. Kendisinden asla beklemeyeceği ve sonradan delice pişman olacağı bir şey yaparak gözlerini kapatıp dudaklarını araladı. Sanki öpüşmeyi çok biliyormuş gibi hazır görünmeye çalıştı. Hazırdı ve bu hali de bunu gösteriyordu. Düne kadar kaba ve cahil bulduğu adamın onu öpmesini hevesle bekledi. İlk öpücüğü olacaktı. Anlamlı olması

gerekiyordu ancak genç kız o anlamın ne olduğunu düşünmedi. Sadece bu yakışıklı adamın kendisini öpmesini istedi. Kendisini arzulamasını... Dudaklarına istekle dokunmasını ve tutkuyla öpmesini... Heyecan dolu çarpıntıları ise sadece Martin'den bir öpücük almak için değildi. Kendisi de onu öpmek istiyordu. Hayatının en delice, en mantıksız, en akılsız isteğiydi bu.

Yüzünü tutan eller kasılırken başı öne doğru çekildi. Genç kızın kalbi ağzından fırlayacaktı. O müthiş gerilim ve gelmek bilmeyen öpücüğün verdiği heyecanla dudaklarını ısırdı.

Bir saniye sonra kulağının dibinde yankılanan o alaycı, aşağılayıcı sesi işitti. Adam ukalaca "Bir kaktüsü öpecek kadar aklımı yitirmedim!" dedi.

Ve genç kız o an gözlerini açtı. Şaşkınca ve sonuna kadar hem de. Adamın eğlenir hali, kibirli bakışları ve hafif küstahça gülen dudaklarını görünce şoke olmuş bir halde bakakaldı. Fena halde aşağılanmıştı ancak bunu yapan o Martin Turner denen Amerikalı mafya değildi. Bizzat kendisi buna sebep olmuştu. Aptallığına yanıyordu. Hem de cayır cayır.

Hızla yüzünü çekti. Gururu nasıl da kırılmıştı. Bir erkeğin birkaç saniyelik öpücüğü için bile yeterli teşvik veremiyordu. Şehvet düşkünü olduğu her halinden belli olan bu etobur mafyayı bile etkileyemiyordu. Sonra ansızın kendisinden nefret etti. Olduğu kişiden nefret etti. Gerçek bir kadın olamayacağından nefret etti. Ve o an Stanford'dan bile nefret etti.

Gözleri dolu dolu Martin'e bakarken, kendisini durmaksızın aşağılayan bu adamdan da nefret etti. "Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı. Tek damla gözyaşı sağ yanağından aşağıya indi. Adamın elinde tuttuğu gözlüğü alıp gözlerine yerleştirdi. Ve gözlüğünden de nefret etti.

O an kalbi intikam fikriyle delice attı. Kendi kendine söz verdi. Öyle bir gelin olacaktı ki, bu en dayanaklı kütüğün, yürüyen taşın, bu kaba adamın o küstah ağzını beş karış açmakla kalmayacak, hücrelerini, iç ve dış organlarını, olmayan kalbini, kornea ve irisini, genlerini, kromozomlarını bile şaşkınlıktan sarsıp geçecekti.

BÖLÜM 7

İlkim Acaroğlu intikamını alacaktı. Karar vermişti.

Bunu nasıl yapacağını pek bilmese de, içinden geçen o yoğun intikam fikrinden başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ağlamaklı halinden dolayı burnu akmaya başlayınca, kazağının parmaklarına kadar inen koluyla burnunu sildi. Kendini tümüyle bu adamdan saklamak, kalbinin nasıl da kırıldığını gizlemek istiyordu ancak pek de başarılı olamıyordu.

Martin ise kızı bir kez daha aşağıladığı için keyifliydi. Ancak onun burnunu çektiğini işitince bu eğlence hissinden nispeten uzaklaşarak kıza baktı. Dört göz fosil kırılmış mıydı? Kesinlikle. Öte yandan kızı küçümsemek için yeni bir fırsata daha kavuşmuştu. Kibirli bir şekilde konuşmaya başladı. "Seni öpmedim diye ağlaman çok acıklı."

İlkim onun sesini işitince hızla döndü. Gözlüğünün ardından bakan öfkeli gözleri dolu doluydu. Bakışları bulanık olsa da Martin'in yüzünü net olarak seçebiliyordu. Onun kendisine böyle alayla gülmesi karşısında elinden olmadan bağırdı. "Be... beni öpmedin diye ağlamıyorum!"

"Neden ağlıyorsun o halde?"

İlkim'in dudakları aşağıya kıvrıldı. Ağzını açtı ancak bir saniye sonra durdu. Bocalarken hızla atılıp düşünmeden yanıtladı. "Her yıl binlerce caretta caretta yavrusu denize ulaşamayıp öldüğü için ağlıyorum!"

Martin tek hecelik bir kahkaha attı. Bu kızla eğlenmeye başlıyordu. Onu kolundan tutup tekrar kendisine çekerken "Sana bir öpücük borcum olsun, dört göz fosil. Eğer bir gün sahiden bunu istersem, seni oracıkta öpeceğim," dedi kısık sesiyle.

Müstakbel kocasının bu yanıtıyla genç kız daha da sinirlendi. Bu defa sesi değil ama elleri titremeye başlamıştı. "Dudaklarını ipotek altına aldığını mı sanıyorsun taş kafa? İstediğin an öpücüğümü alabileceğini mi düşünüyorsun, ha? Buna izin verecek bir aptala mı benziyorum?"

"Elbette. Az önce seni öpmediğim halde kendinden geçiyordun. Gözlerini kapatıp, dudaklarını araladığını unutmadım," diyen adam hafifçe gülümserken kızı ayartmak istercesine mavi gözlerini açtı ve eliyle gür, siyah saçlarını geriye iteledi. Bu çapkın tavrıyla kızı doğrudan tesiri altına alıyordu.

İlkim'in bakışları o elle beraber adamın saçında gezindi. Bir an kendi eliyle bunu yapmak istedi. Hayatındaki en tuhaf istekti bu. Dokunmak istediği pek çok şey vardı. Mesela mezuniyet diplomaları, eski Latince yazmalar ya da AA ile geçtiği sınav kâğıtları... Ancak bir adamın saçlarına neden dokunmak istediğini anlamıyordu. Bu isteği geçiştirerek gözlerini yeniden müstakbel kocasının mavi gözlerine kenetledi. İnatlaşarak ve çoğunlukla kendini yalanlayarak devam etti.

"Beni öpmeni falan beklemiyordum. Gö...gözlerimi kapattığımda uykum gelmişti. Biraz kestirmek istemiş olamaz mıyım? Ayrıca beni öpmeye yeltenirsen, bundan nefret edecek ve sana asla izin vermeyeceğim!"

"İddiasına var mısın?"

"Varım! Nesine?"

"Bir öpücüğüne?"

Bu sözleri işiten genç kızın gözlerine hafif bir keyif yerleşti. Ölümüne kavga ederken bir anda beliren bu kahkaha isteği de neydi böyle? Sanki bu adamla atışmaktan zevk alır gibi kalbine yerleşen bu tatlı his, hiç de hayra alamet değildi. Üstelik dudakları da bu keyiften nasibini alıp tebessüm etti. Sesinde alay, cümlesinde eğitiminin üstünlüğünü kullandı. Kendinden emin konuştu. "Sen tam bir taşsın biliyorsun değil mi? Bir lithops, bir yaşayan taş!"

"Bunu bir iltifat olarak görüyorum, dört göz fosil."

"Zeki biri olsaydın hakaret olarak görürdün?"

Ve Martin kızın sözleriyle yeniden sinirlendi. Tuttuğu kolu daha da kuvvetle sıkarken "Bana bir kez daha hakaret etmeye kalkışırsan, sana da diğerlerine yaptığımı yaparım."

"Kime?"

"Bana yanıt vermeye cesaret edenlere ne yaptığımı bilmek istemezsin, yürüyen kadavra!"

"Onları Nazi fırınlarında sabuna mı çevirdin Führer?"

Genç adamın bakışları kısılırken kızın yanıtıyla yeniden kaçınılmaz olarak gülümsedi. Ancak konuştuğunda bu tuhaf piyesi sonlandırmak isteyen sert bir sesle devam etti. "Artık sesini duymak istemiyorum. Gözlerim seni görüp yeteri kadar işkence çekiyor. En azından kulaklarım sağlam kalmalı."

İlkim cevap vermek için atıldı ancak adamın meydan okuyan bakışlarını görüp korktu. Ona karşı çıkmak için gereken cesarete sahip olsa da, daha fazlasını yapamazdı. Neticede bu adam bir mafyaydı ve kendisinden hoşlanmıyordu. Ters bir durumda izi bile görünmeden ortadan kaldırılabilirdi. Susarak yeniden başını çevirdi. Nikâhına gidiyordu ancak cenazesine gidiyor gibi korkuyordu şimdi. Bu adam hayatını cehenneme çevirecekti.

❧

Davetin olduğu salon küçük ancak ihtişamıyla göz alıcı bir yerdi. Zaten yakın dostlar arasında kutlanan bir nikâh olacaktı. Buna rağmen konukların arasında üst düzey devlet adamları, Amerikan Konsolosluğu'ndan yüksek mevkideki görevliler ve iki ülkenin önemli iş adamları da vardı. Martin'in ortağı Tekin Soyönder geceye yanındaki kızıl saçlı bir kadınla katılmış ve genç hanımların tüm bakışlarını üstüne çekmişti. Amerikalı mafyanın bir diğer ortağı Tuna Üstüner ise davete iştirak edememişti. Mazeret olarak eşiyle arasındaki birtakım problemleri göstermiş, Martin de bunu üstelememişti. Tuna'nın da kendisi gibi fazlasıyla sıra dışı bir evlilik yaptığını biliyordu. Ve onun karısının kendi deli karısı İlkim'den bile daha çılgın olduğuna bizzat şahit olmuştu. Geçen yaz aylarında Deniz denen o kızın, üzerine

kahve dökmesiyle Ankara'daki Üstüner Holding'de küçük çaplı bir kriz çıkmıştı. Ancak ortağının kıza olan tavrı Martin'i de şündürmüştü. Tuna Üstüner o kıza gerekenden fazla öfkelenmiş hatta onu bir tür tuhaf sahiplenmeyle kendisinden uzaklaştırmıştı. Sonra da onunla evlendiğini duymuştu. İkisinin de eşleri çok, çok tuhaftı. En azından Tekin'in aklı başında bir kadınla evlenmesini diliyordu. Ancak yine de o deli kız Deniz'in aksine kendi karısı bir tür küçük, zararsız bir kediden farksızdı. Tabii ara ara hırlayan bir kedi olsa da, İlkim yine de uysaldı. Martin bu kızın kendisine sorun çıkartmayacağını umuyordu. Salona girerken aklı bu düşüncelerle çalkalanıyor, yaptığının delilik olduğunu durmaksızın tekrarlıyordu.

Gelen misafirler salona alınırken İlkim ve Martin, gelin ile damat için ayrılan yere geçtiler. Ayşen Hanım gelin odasına girmek isteyince İlkim ona engel oldu. Annesinin müdahalelerini istemiyordu, zira sade bir gelin olacaktı. Annesine kalsa yüzüne boya fıçısına daldırıp daldırıp çıkarırdı. Bu ise kendisine son derece tersti. Zaten içeride bir kuaför olacak, o da saçı ve makyajıyla ilgilenecekti. Annesine güzel bir gelin olacağına söz verip onu gönderdi. Martin ise yandaki damat odasına geçtiği için onu göremiyordu.

Evleneceği adam olmasına rağmen onu daha fazla görmek de istemiyordu. Tuhaf bir çekimle Martin Turner denen adamın yanında kendini hem güvende, hem de son derece güvensiz hissediyordu. Suat Hoca'ya karşı kurtarıcısı olmuşken, bizzat kendi karakteriyle celladı oluyordu. İlkim ondan hem korkuyor, hem de... Devamını düşünemeden birinin seslendiğini işitti. Kendisini girdiği o karanlık dehlizlerden çıkaran bu sesle irkilen genç kız, kafasını dışarıya uzattı. Sesi tanımıştı ancak en yakın arkadaşını görünce neredeyse mutluluktan bayılıyordu.

"Mine!" diyerek heyecanla kollarını açtı.

İsviçre'de Sanat ve Medya Tasarım okulunda okuyan kız koşarak geldi ve İlkim'e sımsıkı sarıldı.

İlkim onunla hasret giderirken "Geleceğini beklemiyordum," dedi ve içeride duran kuaförden kendilerine birkaç dakika için izin vermesini istedi.

Mine kapıyı arkalarından kapatırken hevesle konuştu. "En yakın dostumu bu özel gününde yalnız bırakacak değildim." Sonra İlkim'in hâlâ değişmemiş, kariyer delisi kız olduğunu makyaj masası üzerinde duran kalınca kitaptan anlayarak yapmacık bir tavırla somurttu.

İlkim ise dudaklarını büzüp ona evliliğin detaylarından bahsedip, böyle bir adamla evlenmesinin tek nedeninin yüksek lisansı olduğunu söyledi. Mine onun için üzülmüş olsa da, düğün gününü en özel şekilde geçirmesine yardım etmeye karar verdi. Ancak aklına takılan bir şeyi söylemeden de geçemedi.

"Yan tarafa giren adam müstakbel kocandı sanırım?"

"Uzun boylu, bir dev gibi iri, kaşları çatık ve mafya görüntüsünde olansa evet!"

Mine hafifçe tebessüm etti. "Ah, evet bir tanem. Çok yakışıklı ve güçlü bir görünüşü var ama kabul edelim ki, senin tarzın değil."

İlkim, Mine'ye bakarken eliyle gözlüğünü düzeltti. "Evet, benim tarzım değil ve olamaz. Ama onu yakışıklı bulmana şaşırdım. Gö...görmeyeli değişmişsin. Avrupa'da olmak zevksizleştirmiş seni."

Mine omuz silkip gülümserken, tıpkı İlkim'in yaptığı gibi onun gözlüğüne dokundu. "Gözünde bu kocaman mercekler olduğu için kocana dikkat edememiş olmalısın hayatım. İnan bana o çok yakışıklı biri ancak yanındaki kadın kimdi?"

İlkim'in yeşil gözleri şaşkınca açıldı. "Kadın mı?"

"Evet, sarışın bir kadın damadın odasına girdi. Seninkini gördüğünde açıkça kıvırtarak *Ouuhh may gaaat!* diyerek işveyle koşmaya başladı."

"Bi...bilmiyorum Mine. Belki de Martin'in bir arkadaşıdır. Hem bana ne ki?"

"Sahiden sana ne mi? Gidip adamdan hesap sormayacak mısın?"

İlkim hesap sormak istedi bir an. O kadının kim olduğunu delice merak etse de, merakını böyle gereksiz şeylere yönlendirmek hoşuna gitmedi. Gerginlikten kekeleyerek yanıt verdi. "Bak bi...biz gerçekten âşık falan değiliz. Ne demeye hesap so...sorucağım?" dese de kalbine oturan rahatsız hisle kitabını çekip kucağına aldı.

❧

Martin damat odasında damatlığını eline alıp somurttu. Evlenmek berbattı ancak imzalar atılır atılmaz yeni bir imza daha atılacaktı. Bu ise Acaroğlu hisselerinin yüzde onunun imzasıydı. Bunun keyfiyle bir ıslık çalarken ta dışarıdan gelen, son derece gür ve hızlı hızlı yaklaşan topuk seslerini işitti. Kapıyı açmıştı ki, dışarı çıkamadan biri boynuna atıldı ve aynı anda dudaklarına yapıştı.

Genç adam öfkeli ve kati bir hareketle boynuna sarılan çıplak kolları tutup, kadını kendinden ayırdı. Öfkeden deliriyordu. "Barbara!" diye gürledi.

Sarışın kadın derin dekolteli, mavi, payetli elbisesi, abartılı makyajı ve şuh bakışları içinde bir hayli çekici görünüyordu. "Sevgilimin nikâhına geldim," derken de yapay bir kızgınlık, aynı zamanda arzulu bir sesle konuşuyordu. Sevgilisinin evliliğini bile son derece olağan karşılıyor gibiydi.

Martin onun boğazını sıkmak istedi. Burada ne işi vardı, ne cüretle nikâhına kadar sızabilmişti? Üstelik kadın Amerika'dan buraya kadar gelmişti. "Senin burada ne işin var?" diye hesap sorarken, sarışın kadına bir yanardağ gibi patlamaya hazır bir halde baktı.

Barbara gözlerini kıstı. "Sen benim sevgilimsin!" Ellerini beline dayayıp "Ve evleniyorsun!" diye devam etti.

Martin ona sevgiliden ziyade başka birtakım şeyler üzerine arkadaş olduklarını bağıra çağıra söylemek istiyordu ancak hesap verecek de değildi. Ona defolup gitmesini söylemek için ağzını açmıştı ki, Barbara devam etti. "Ama karını gördüm. Bir işler çevirdiğini anladım. O kız senin tipin değil ve yanına yaklaşamaz

bile. Bir bana bak, bir ona. Söylesene sevgilim, neden o çirkin kızla evleniyorsun?"

Genç adam, bir kez daha üzerine atlayacak gibi duran kadına gergince baktı. Biri onları bu halde görürse bu evlilik, dolayısıyla milyon dolarlar kaçabilirdi. Kadının çıplak kolunu kavrayıp "Git buradan, derhâl!" diye emretti. Cümlesi biter bitmez kapısı çalmaya başladı. İlkim'in o ürkek sesini işitmişti.

"Aç şu kapıyı!" diyordu kız.

Martin öfkeli bir hamleyle kapıyı açıp henüz gelinliğini giymemiş olan kıza baktı. Barbara'nın vermiş olduğu öfke İlkim'i görünce daha da kabardı. Bir sarışın kıza, bir karısı olacak kıza bakıyordu. Lanet olası İlkim denen bu yürüyen kadavranın sevgilisiyle arasındaki fark, galaksilerden bile büyüktü. Şimdi daha net görüyordu bunu.

İlkim ise Mine'nin sözlerini sindirememiş ve yine sonradan kendisine kızacağını bilse de, damat adayına hesap sormaya gelmişti. Pekâlâ, bu evlilik bir anlaşma olsa dahi kendisinin bir gururu vardı. Kocası kapı arkalarında sarışın bombalarla özel olarak ne görüşüyor olabilirdi? Biri ya da bir gazeteci görürse uyuşturucu skandalından bile daha ağır bir şey olurdu bu. Manşetleri bile gözünün önüne getirebiliyordu.

Sosyetenin çirkin kızı İlkim Acaroğlu Amerikalı damadı tarafından nikâhında aldatıldı!

Ah, genç kız bayılacak gibi sarsıldı. Bu sadece skandal ihtimalinden ötürü değil, Martin'in yanındaki kızdan da kaynaklanıyordu. Zira sarışın kadına bakarken tam kalbine kazık çakmışlar gibi hissetti. Kadının üzerindeki saks mavisi elbise kısa değildi ancak vücudunu bir eldivenden farksız bir şekilde sımsıkı sarmış ve tüm yuvarlak, kocaman, savaş güllelerini andıran dolgunluklarını meydana çıkarmıştı. Dudağında onu inanılmaz şuh gösteren kıpkırmızı bir ruj vardı ve sarı saçları dümdüz bir fönle omuzlarına dökülmüştü. Ondan nefret etme isteği uyandı içinde. Dünyada nefret ettiği kimse olmamıştı. Kızdıkları vardı ama nefret, İlkim'e göre çok aşırı bir duyguydu. Buna rağmen bu kadından nefret etmeye doğru son sürat gidiyordu.

Tedirgince "Bu ba...bayan da kim?" diye sordu, birkaç saat sonra kocası olacak adama. Aynı anda kolunda sıcak bir temas hissetti. Mine arkasında duruyor ve koluyla İlkim'e dokunuyordu. Ona güç vermek, destek olmak istiyordu.

Martin, İlkim'e bakarak kızgın bir ifadeyle "Seni ilgilendirmez," dedi. Bu yanıtla Barbara'nın yüzünden ani bir gülüş geçti.

"Nasıl ilgilendirmez? Bu kadın senin karın olacak," diyen Mine arkadan küçücük, ufacık boyuyla müdahale etti. Martin'in yarısı kadar ya vardı ya yoktu. İlkim'le yaşıt olsalar da dümdüz kısa küt saçları ve kısa boyuyla bir lise öğrencisine benziyordu.

"Sen de kimsin?" diyen Martin kıza kötü bir bakış attı ancak yanıt vermesini beklemeden İlkim'e döndü. "Çık şimdi, işim var."

Genç kızın kalbindeki çarpıntı daha da güçlendi. "Be...ben, sizi görünce sormak istedim."

"Sorma!" diye gürledi adam. "Bu kadının kim olduğu seni ilgilendirmez!"

İlkim kaygıyla gözlüğüne dokundu. Ne cevap verebilirdi ki? Hiç. Yine de aptalca bir kıskançlık yaptığının fark edilmemesini umarak en akılcı bahaneye sığındı. "Birileri görürse yanlış anlayabilirler.

Martin alayla güldü. "Her şey zaten o kadar yanlış ki. Şimdi çık bu odadan."

Genç kız kırgın sesiyle "Peki," dedi ve Mine'nin kolundan kurtulup odadan koşarak çıktı.

Mine de peşinden çıktığında "Neden o aşağılık adama layıkıyla bir cevap vermedin," diye sordu.

İlkim omuz silkti. "O kadının kim olduğu beni sahiden ilgilendirmez Mine."

"Belki de sevgilisi, ya da metresi..."

"Umurumda değil!"

"Değil mi? Neredeyse ağlayacaksın."

İlkim bu cevapla gözlerini kaçırdı. Ağlamaklı olduğunu ve kalbindeki tuhaf hissin berbat bir acı verdiğini biliyordu ancak geçiştirmek istedi. Zayıf omuzlarını üzüntüyle düşürdü. "Evet,

ağlayacağım ama onun gibi bir adamla evlendiğim için. Mine, lütfen bana yardım et," dedikten sonra da kıza muhtaçlıkla baktı.

Mine bükülmüş kaşlarıyla "Ne istiyorsun benden hayatım?" diye sordu.

"Beni güzel bir kadın yapabilir misin? Belki asla güzel olamam ama hiç olmazsa gelinliğim içinde iyi görünmek istiyorum."

"Hayatım zaten profesyonel bir kuaför içeride seni bekliyor!"

"Evet, ama şu boya işinden, yani ma...makyajdan sen anlarsın. Ne de olsa Sanat okulunda okuyorsun. Beni zarif bir kadına çevirebilirsen..."

Mine muzaffer bir edayla gülümsedi. "Sen çok güzel bir kızsın meleğim. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Ah, Mine, teşekkür ederim. Ben orijinal bir tablo sayılmam ama hiç olmazsa başarılı bir röprodüksiyon olsam bile yeterli."

Genç kız İlkim'in yanıtıyla tatlı tatlı gülümsedi. "Ne kadar orijinal olduğunu herkes görecek bir tanem."

❧

Martin artık beklemekten usanmış bir halde odada öfke oldu voltalar atıyordu. Barbara'ya tehditkâr bir bakış atmış ve onu birkaç saniye içinde aşağıya göndermiş, böylece tehlikeyi savuşturmuştu. Şimdi de müstakbel gelinini bekliyor, beklerken de öfkeden çıldırıyordu. İlkim'in yapacağı hazırlığın en fazla beş dakika olması gerekirken kız tam yarım saattir odasından çıkmıyordu. Anlaşılan sıradan, en azından normal bir geline benzemesi için bayağı uğraşmaları gerekiyordu. Onu beklerken bu kasıntı ifade ile aşağıya inmemek, en azından gerginliğini atlatmak için telefonuna yöneldi. Tek akrabası olan ablasını aramak, eğer uyanmışsa yeğeni Janet ile konuşmak istiyordu.

Amerika'da gün yeni ağarmış olduğu için Maryson'ın sesi uykuluydu. Ona hızlıca Janet'in uyanıp uyanmadığını sordu. Ablası böyle bir günde kendisini aramasına şaşırarak gelinin nerede olduğunu sordu. Neticede erkek kardeşinin evlendiğini biliyordu. Bu evliliğin şartlarından da haberdardı ancak düğün günü aranmayı yine de beklemiyordu.

"Lanet olası karımı bekliyorum Mary!" dedi gergin bir sesle. Maryson kendisinden üç yaş büyük olsa da, Martin büyük kardeş gibi davranıp kadını azarlamakta bir sakınca görmezdi. Öte yandan bu dünyada asla kızmadığı tek kişi altı yaşındaki minik yeğeni Janet'dı.

Ablası bu adamla başa çıkamayacağını anlayıp telefonu küçük kızına verdi. "Martin!" diyen kız, sabahın yedisi olmasına rağmen son derece dinç sesiyle dayısını yanıtladı. Genç adam minik kızın sesini duyunca kendisini iyi hissetti ve ona gelirken ne hediye getirmesini istediğini sordu. Janet ondan hediye olarak karısını istedi. "Gelin istiyorum Martin dayı. Annem dedi ki, senin bir karın olacakmış. Onu bana hediye olarak getirebilir misin? Biliyorum yeni yıl hediyemi çoktan aldın ama senin gelinini görmek istiyorum."

Martin küçük yeğeninin hevesli sesiyle gülümsedi. Gerginliği silinmiş olsa bile bir başka konu canını sıktı. İlkim'i ailesiyle tanıştırmayacaktı elbette. Kızdan en kısa sürede kurtulmayı umarken, onu bir de özel hayatına mı sokacaktı? En sonunda, Janet'in hediyesini getirmeye çalışacağım söyleyerek telefonu kapattı. Biraz olsun gevşemiş olarak odadan çıktı. Yanına gelen hizmetlilere esip gürlerken hışımla İlkim'in kapısını çalmaya başladı.

Kapıyı açan kişi, karısının küçük kız kardeşi gibi duran arkadaşıydı.

"Gelin geliyor! Biraz sabredin lütfen."

"Bir saniye daha beklersem, o dört göz fosil tek başına gidip evlen..."

Ve o an kelimeler genç adamın ağzına tıkıldı. İlkim, yan taraftan çıkarak kendisini müstakbel kocasına gösterdi. Martin gözlerine, dahası aklına, beynine inanmayarak karısını inceledi. Tabii doğru kişiye bakıyorsa! Zira baktığı kız İlkim'e hem benziyor, hem de katiyen benzemiyordu. O sahiden güzel olmuştu. Bir peri kızına benzediğini söylerse abartmış olmazdı. Bir kere o berbat gözlüğü çıkmıştı. Gözleri uzağı göremiyor olduğu için bakışları kısık olsa da, genç adam o diri, o canlı yeşil rengi seçebiliyordu. Gelinliği çok, ama çok fazla mütevazı olduğu için

üzerinde şık bir elbise gibi duruyordu. Duvağı arkasına gizlenmiş, saçı ise önden kabarık bir şekilde tepeden bir topuzla toplanmıştı. Kendisine zaman zaman sevimlilik katan dişlekliğinden ötürü hafif çıkık dudakları, sürdüğü kırmızı rujla can alıcı şekilde parlıyordu. Makyajı yok denecek kadar azdı ancak bir bütünlük içinde kız şahane görünüyordu. Ve Martin Turner yüzüstü betona çakılmış gibi hissediyordu.

Ağzını ve gözlerini ne kadar süre açık tuttuğunu fark edip, bu afallamış, aptal ifadeyi yüzünden sildi. "Sen o musun?" derken de gözleri çapkınca kızın üzerinde gezinmeye başladı.

"Ki...kim miyim?" diyen kızın kekelemesi onu ele veriyordu.

Martin ayartıcı sesiyle konuşmaya devam etti. "Dört göz fosil... Bu sahiden sensin."

Genç kızın dudakları büküldü. "E...evet benim. Sadece gözlüğümü çıkardım. Bu yüzden uzağı göremiyorum. Ve ne kadar şahane ki, seni bile net seçemiyorum."

"O halde yakınına gelirim," diyen Amerikalı adam, iki adımda kıza erişip tam önünde bir duvar gibi kaskatı durdu. Eliyle kızın çenesini tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Şimdi beni görüyor musun?"

İlkim heyecan içinde kekelememeye çalıştı ancak başaramadı. "E...evet. Mafya adamlarının gülebildiğini bilmezdim."

Martin'in çekici gülüşü yayıldı. Çapkın mavi gözleri kızın dudaklarında fazlaca oyalanırken "Yürü," diye buyurdu. Otoritesini sarsmayarak emretmiş olsa da, sesinde sertlikten ziyade eğlenen bir tını vardı.

Genç kız tam kendisinin yürüyebileceğini söyleyecekti ki, bileğindeki o sert tutuşla ansızın kalbi gümbürdemeye başladı. Zarif gelinliğindeki şık dantellerle örtülü göğsüne elini dayadı. Bu çarpıntı hayra alamet değildi.

"Allahım, kalp spazmı mı geçiyorum? Oysa genetik olarak böyle bir hastalık yok bizde. Acaba bana da babamın familyasından mı geçti?" diye mırıldandı.

"Tanrı aşkına, ne susmak bilmez çenen var," diyen genç adam kıza tepeden bir bakış atarken, beyazlar içindeki halini zevkle izledi. Kim derdi ki, bu kız böylesine değişecek, kabuğunu kırıp içinden bir peri çıkacak... Aslında değişen tek şey yüzüne sürülmüş birkaç boya ve çıkmış olan devasa gözlüğüydü. Kız hâlâ aynı kızdı. Hâlâ aynı asosyal ve ürkek kız. Eli bile aynı rutin hareketle gözlüğünü itmek ister gibi sık sık gözüne değiyordu. Genç adamın kısık bakışları bir müddet daha kızın üzerinde oyalanırken, gerginliğinin boyut değiştirdiğini anladı. Güzel bir kadınla evleniyor olsa bile evlilik fikri hâlâ aptalca, hâlâ son derece gereksizdi. Düştüğü durum kendisini rahatsız etmeye devam ediyordu. İlkim'in güzelliğini bir arzu nesnesi olarak kullanmayı istese bile, bir kadınla evli olmak onu boğuyordu. Kararını değiştirmeyeceğini söyledi kendine. Bu kızı gönderecekti. Ne olursa olsun kararı kesindi. Emindi bundan.

"İlkim!" diyen bir ses arkalarında yankılanınca, öncelikle Martin döndü. Kız da yavaş bir hareketle dönünce "Suat Hoca!" diye inledi.

Genç adamın bakışları hemen sertleşti. Varlığını göstermek ister gibi kızın bileğini biraz daha sıkarak canını yaktı. İlkim acı içinde Martin'e bakarken Suat Göksel uzaktan konuşmaya başladı.

"İki dakikan var mı? Böyle geldiğim için özür dilerim ama nikâhından sonra seni göremeyebilirdim."

Türkçe konuşmaları anlamayan Martin "Ne diyor?" diye gürledi. Adama bakarken sert çehresi daha da kasılmıştı.

İlkim tedirgince gözlerini kırpıştırdı. "Hi...hiçbir şey. Sadece benimle konuşmak istiyormuş."

Martin karısına öfkeyle bakıp adama döndü. İngilizce olarak Suat Göksel'i tehdit eden cümleler kurdu sonra. "Onunla konuşacağın hiçbir şey yok kültür mantarı. Şimdi defol!"

"İlkim'e haksızlık yaptım ve ondan özür dileyeceğim," diyen Suat Hoca onlara daha da yaklaştı.

Genç kız hocasıyla konuşmak için bileğini çekmek istedi ancak Martin o bileği bırakacak gibi durmuyordu. "Bırak beni. Hocamla konuşmak istiyorum."

"Bu piç kurusu seni aşağıladıktan sonra hâlâ onunla konuşmak mı istiyorsun?"

Genç kızın güzel gözleri şaşkınlıkla açıldı. Suat Hoca'yı net göremiyor olsa bile Martin'in öfkeden laciverte dönmüş gözlerini rahatlıkla seçebiliyordu. "Bana aşağılıkça davranan tek kişi o mu?"

Amerikalı mafya bu sözlerin muhatabı olsa da umursamadı. Kızdan gözlerini çekti ancak ölümüne sinirliydi. "Şimdi evleniyoruz ve siz ikiniz hiçbir şey konuşmayacaksınız," diyerek kızı hışımla çevirdi. İlkim'i yeniden götürmeye çalışırken bu defa sürüklediği kızın adım atmadığını fark etti. Zira İlkim'in diğer bileği Suat Hoca tarafından kavranmış ve o tarafa doğru çekiştirilmeye başlanmıştı.

"Öğrencimi rahat bırak. Onunla yalnızca bir saniye..."

Suat Göksel sözünün devamını getiremeden suratına hiç beklemediği bir anda sert bir yumruk yedi. Olduğu gibi sırtüstü yere devrilirken burnundan kanlar sızıyordu.

Martin tek eliyle kızın bileğini acıtırcasına sıkarken, diğer elinin işaret parmağını ona uzatıp, adama gürledi. "Bu kadın benim karım ve benim izin olmadan ona yüz metre bile yaklaşamazsın! Sakın bir daha deneyeyim deme, bu kez tek yumrukla kurtulamazsın elimden!"

Suat Hoca geri geri sürünürken İlkim dehşetle inledi. Bileğini yeniden çektiyse de, adamın tutuşundan kurtulması yine imkânsızdı. "Bırak beni kaba adam! Nasıl yaparsın bunu? Suat Hoca ülkenin en önemli bilim adamlarından biri!"

"Bu onun bir şerefsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyor, lanet olası dört göz!"

İlkim son hitapla beraber daha da sinirlendi. Martin'in, Suat Hoca'ya neden bu kadar düşmanca davrandığını düşünemeyecek kadar delirmişti. Hışımla Mine'ye dönerek "Gözlüğüm!" diye bağırdı.

Mine ise İlkim'i bu denli sinirli gördüğü başka bir anı hatırlamıyordu. "Hayatım gözlüğünü takmayacaktın hani?"

"Mine, o lanet olası gö...gözlüğümü ver!" diyen İlkim'in Türk sözleri Martin'i meraklandırsa da daha çok öfkelendirdi. Kızgın onların ne konuştuğunu anlamaya çalışırken karısının küçük kadaşının gözlüğü çıkardığını fark edip İlkim'e nefretle bakt

Kızı tehdit edercesine sinirle konuştu. "Onu takmayacak

Tehdidi İlkim'i yıldırmadı. Kabaca aldığı gözlüğü aynı kalı lıkla gözüne yerleştirdi. Sonra Martin'in elinden kurtuldu ve kafasını dikleştirip tek başına salona inmeye başladı. Mine ardından koştururken Martin Turner deli karısına bakıyordu. İlk günkü o kızla, şimdiki İlkim arasında ne kadar da fark vardı. O ürkek, özür dileyen kız bir Amazon gibiydi bugün. *Gözlüklü bir Amazon!* Ayağındaki topukludan ötürü sarsakça yürüyen İlkim'e bakarken dudakları kıvrıldı. Hoşnuttu bu durumdan. Onun isyankâr halini sevmişti. Kızın asi davranması iyi bir şeydi ancak kendisine karşı değil. Mesela şu yerdeki mantara böyle karşı koyabilseydi, belki de bu kadar ezilmezdi.

Kaçınılmaz olarak yeniden sinirledi. "Lanet olası yürüyen dört göz!" derken yeniden Suat'a döndü. Orta yaşlı adam yerden kalkmış ve belli etmeden kaçmaya çalışıyordu. Elini adama doğrultup "Karıma yaklaşırsan, seni öldürürüm," dedi ve kendisi de salona inmeye başladı.

İlkim kapı girişine yaklaşınca durdu. Çünkü bir lav gibi tutuşmuş olan kocasını beklemek zorundaydı. Tek başına içeriye girerdi ancak Mine kendisini uyarmıştı. Oflayıp dururken Martin'in yanına gelmesiyle elini sinirlice ona uzattı. Genç adam kıza öldürecekmiş gibi baktı. Neredeyse, *Yüzde on hisseye dua et, yoksa şimdiye dek seni öldürmüştüm,* diyecekken son anda iradesine hâkim oldu. Kolunu uzattı ve kızın titrek eliyle kendisine sokulmasına izin verdi. İkisi aynı anda gerginlikten patlayacak gibi birbirlerini süzdüler. Gözlerini ilk kaçıran İlkim oldu, zira Martin'in o sert çehresiyle baş etmek zor gelmişti.

Genç adam ise bakışlarıyla hâlâ onu korkutabildiğini anlayıp nispeten rahatladı ve düğün marşı eşliğinde içeriye adım attılar.

Yeminler iki ülkenin yasalarına uygun olarak yapıldı. İmzalar ise kızın titreyen eli, erkeğin gergin tavırlarıyla atıldı. Zorlukla gülümsemek bir yana, her ikisi de ölümüne nefret ettiği biriyle evleniyor olmaktan dolayı fena halde rahatsızdı. Ta ki öpüşme bölümüne kadar...

Nikâh memuru gelini öpme izni verince Martin usulca karısına döndü. Devasa gözlüğü hâlâ gözündeydi. Sırf inat olsun diye o çirkin şeyi taktığını biliyordu. Ancak bunu ona ödetecekti. Kameralar ve misafirlerden dolayı kızın karşı koyamayacağını bildiğinden, küstah bir bakışla elini kaldırarak gözlüğü çıkardı. İlkim dudaklarını öfkeyle sıkıp beceriksizce gülümsedi. Etraflarında flaşlar patlarken mafyanın biriyle kavgaya tutuşacak değildi. Ancak yeni bir öpücük krizi bu kavga isteğini savuşturup, yerini bambaşka bir heyecana bıraktı.

Martin Turner da heyecanlıydı. Kızı öpecekti. Öpmesi gerekiyordu ve Tanrı şahitti ki, bunu istiyordu. Kızın yüzünü avuçlarken ellerinin altındaki sımsıcak tenin ateşi parmaklarından vücudunun olmadık yerlerine ulaştı. Mavi gözleri kısıldı ve dudaklarına hafif bir gülüş yerleşti. Kimsenin işitemeyeceği bir sesle "Seni öpeceğim dört göz," dedi.

İlkim ise "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, dudaklarını hafifçe kıpırdatarak.

Martin'in yanıtı alayla gülmek oldu. Kızın üzerine doğru hafifçe eğilirken, o dolgun dudaklara büyülenmiş gibi takılmıştı. Ancak henüz yarı yolda boğuk, sert ve güçlü bir ikaz sesi işitti. Kızın babası olacak o yaşlı bunağın salonu inleten bir öksürük sesi çıkardığını işiten genç adam, kızın dudaklarını es geçip yanağından öptü. Sadece ufak bir temas olsa da fazlasıyla sarsıldı ve bir an kızın dudaklarını öperken neler hissedeceğini düşündü. Ancak anlaşmaya aykırıydı bu. İlkim Acaroğlu'na katiyen dokunamaz, onu öpemezdi bile. Beraber olmak ise ancak Kaf Dağı'nın arkasına ulaşmakla mümkündü.

Bu anlaşmadan haberi olmayan İlkim'in öpülmeyen dudaklarına bir kez daha acı bir tat yerleşti. *Neden beni öpmüyor?* diye düşünmeden edemedi. Sonuçta numara yapacaklardı ancak

Amerikan mafyası bundan bile kaçıyordu. İlkim ilikl... dar hissettiği şeyin hayal kırıklığı değil, memnuniyet oldu... düşünmeye çalışsa da, buna inanmaktan çok uzaktı.

"Gözlüğümü ver!" dedikten sonra adamın sertçe elin... lüğünü bıraktığını fark etti. Flaşlar patladı ve iki genç foto... çılara döndüler. Sonra Martin elini ansızın kızın bileğinden ... ğıya kaydırdı. Adeta okşar gibi kızın çıplak tenine sürtündü... iri avucuna onun zayıf elini kıstırdı. Genç kız ilk kez ele ele t... tuştuklarını fark edip, kalbinin çarpıntısından ötürü yine delice bir endişe duydu. Tüm bunlar bittikten sonra bu aptal çarpıntı için doktora gideceğine yemin etti.

Gösteriş oyunları, çevrilen piyesler, yeminler ve imzalardan sonra Ayşen Hanım kızını bir köşeye çekmiş ve ona sarılmış ağ... lıyordu. "Ah, benim çilek reçelim. Bu günleri gördüğüme inanamıyorum," diyen kadın, elindeki peçeteyle özenle gözlerini si... meye başladı. Bunu yaparken gözlerini irice açıp dudaklarını aşağıya büküyor ve sırf makyajı dağılmasın diye yaptığı bu tu... haf ifadenin ne kadar komik olduğunu göremiyordu.

"Anne, bu gerçek bir evlilik değil. Lütfen ağlamayı keser misin?"

Ayşen Hanım, Valentino marka elbisesini düzeltirken kızına ayıplar bir ifade ile baktı. "Öyle değilse bile, bunu gerçek bir evliliğe çevir o halde!"

İlkim omuz silkip gözlüğünü gözlerine iteledi. Annesine karşı koyarsa sabaha kadar burada durabilirlerdi. Üstelik çoktan merak ettiği bir şey vardı ki, o da kocası ve babasının nerede ol... duğuydu. İki adam bir süredir kayıplardı. Onların muhtemelen iş görüşmesi yaptıklarını düşünürken gözleriyle etrafı taramayı sürdürdü. O sarışın Amerikalı kadını görünce bakışları hemen kısıldı. Avını süzen dişi aslan edasında kadını inceledi. Evet, sarışın kadın güzeldi. Kahrolası bir artiste benziyordu. Ve o kadının kim olduğunu bilememek kendisini neden bu kadar geriyordu, İlkim anlayamıyordu.

Kıskanç bakışlarıyla onu incelerken kadının çıkışa doğru yürüdüğünü görüp sevindi. Defolup gidiyor olabilir miydi? Kadın

çıkıp gittiğinde rahat bir nefes aldı ve annesini tebrik için gelen sosyete kadınlarına emanet edip Mine'yi bulmaya gitti.

❧

"Ve tamamdır," diyen Martin anlaşmayı imzalayıp dosyayı yaşlı adama uzattı.

Haldun Acaroğlu kravatını gevşetip dosyayı damadının elinden aldı. Anlaşmayı imzalarken sıkıntılıydı. Bu anlaşma sanki kızının tapusuydu ve onu bu Amerikalı adama devrediyordu. Rahatsız olsa bile üzerinde durmadı. Gazeteler yarın bu büyük aşkı yazacak ve konu kapanacak, böylece hem kendi, hem de kızının itibarı korunmuş olacaktı.

"Bir kez daha uyarıyorum seni. Kızım hisseler karşılığında onunla evlendiğini asla bilmeyecek!"

Martin yaşlı adamın tehditkâr bakışlarına aynı korkutucu bakışlarla karşılık verdi. "Kızına hiçbir şey anlatmayacağım!"

"Ve ona dokunmayacaksın da."

"Bunu istediğimi de sanmıyorum!

Yaşlı adam damadına kötü bakışlar attı. Sonra iki adam el sıkıştı ve birbirlerine son sözlerini söylediler. Bu arada hafifçe kapanan kapı sesini de işitmediler. Tabii onları dinlemiş olan Barbara'dan da haberleri yoktu.

Sarışın kadın Martin'i takip edip, o vasat gelinin babasıyla birlikte bir tür lobi olan geniş bir alana gittiklerini görüp peşlerine takılmıştı. Anlaşmayı da, konuşulanları da işitmiş olarak oradan ayrıldı. Sevgilisinin neden evlendiğini, dahası bütün her şeyi öğrenmiş olmanın hevesiyle dudaklarına sinsi bir gülüş yerleşti. Eline iyi, sahiden iyi bir koz geçmişti.

❧

Nikâh törenin ve kutlamanın sonunda genç çift alkışlar eşliğinde davetin yapıldığı salondan çıktı. İlkim son kez annesi ve babasıyla sarılıyormuş gibi yaparken kötü bir rol kabiliyeti sergiledi. Buradan çıktıktan sonra zaten evine gidecekti ancak kameralara mutlu, aynı zamanda hüzünlü, yuvadan uçan bir gelin gibi görünmesi gerekiyordu. Pek başaramasa da Martin Turner

denen o kaba adamın iyi bir centilmen rolü kestiğinin farkın daydı. Zira adam aracın kapısını açıp kendisini içeriye alıyor elini öpüyor, durmaksızın arzulu bakışlar atıyordu. İlkim onun lanet olası adi bir yalancı olduğunu bilse de, hareketleri karşı sında heyecanlanıyordu.

Devasa büyüklükteki cipe oturduğunda kocasının şoför mahalline geçişini beklerken bakışları ansızın yine o kadını seçti Sarı saçlı, mankeni andıran o çekici kadını. Demek gitmemişti Aynı anda yüzü düştü ve kadına ne denli nefret dolu bakışlar attığını fark etmeyerek onu inceledi. Aksine, kadının bakışlarının Martin'de olduğunu görebiliyordu. Hem de açık bir ahlaksızlıkla. Kur yapmaktan hiçbir halt anlamayan bir kız olsa da, kadının açıkça kur yaptığını o bile fark edebiliyordu. Sarışının kadının güzelliği karşısında öfkeyle dolup, gözlüğünü hızla gözlerinden çekip çıkardı.

Stres anlarında gözlüğünü iteliyordu ancak çok fena stres anlarında gözlüğünü silme ihtiyacı hissediyordu. Büyük ve siyah çerçeveli gözlüğünü gelinliğin eteğine sürterken kocası yerine oturup aracı çalıştırmaya başladı.

Martin etrafa son bir kez el sallarken aracı keskin bir hamleyle kaldırıp yola çıktı. Kıza bakmıyor olsa da, bir şeyler yaptığını fark edince ona döndü. Ancak gözlüğü çıkmış İlkim'i görmeyi beklemiyordu. Kızın adeta gözlüğünü parçalamak ister gibi camını sildiğini görünce alayla güldü.

"Gözlüğünü kıracaksın," dedi eğlenerek.

"Sana ne?" diye bağırdı genç kız.

"Biraz daha sert olmanı isteyecektim dört göz. O lanet şeyi kırarak, hem bana, hem de insanlığa büyük bir hizmette bulunabilirsin."

İlkim sıkıntıyla oflarken bakışlarını gözlüğe çevirip hışımla ovalamaya devam etti. Sonra ansızın, hiçbir şekilde planlamadan "O kadın kimdi?" diye sordu. Oysa yanıtı saatler önce kaba bir şekilde almıştı.

Martin'in tek kaşı havaya kalktı. Karısının kimi kast ettiğini biliyordu. Kıza küstahça bakarken yanıt verdi. "Barbara mı? Hatırlıyor musun dört göz, bu seni ilgilendirmez demiştim."

Demek adı Barbara'ydı. Tam da kötü kadınlar gibi. İlkim midesindeki kasılmayla acı hissetti. Kalbinden sonra midesi de *error* veriyordu. Ancak bu, konuyu kapatacağı anlamına gelmiyordu. İnatlaştı. İnatlaştığını da fark etti ancak vazgeçmedi. Bu adamla birlikteyken hiç yapmadığı şeyler yapıyor, hiç hissetmediği duygular tadıyordu. Kızgınca "Kimdi?" diye tekrar sordu.

Martin bir kez daha kıza döndü. Hep olduğu gibi ona dalga geçen bir bakış atmayı planladı ancak bu defa yapamadı. Kızın gözlüksüz, yeşil gözleri alev alev parlayarak ona bakıyordu. Trafikte olmasa durup seyredecek kadar kendinden geçmek üzereydi. Gözlerini zorlukla yola verirken "O kadın önemsiz biri," dedi kızı rahatlatmak ister gibi. "O kadın yani Barbara benim...benim..."

İlkim alıngan ve tedirgince "O kadın senin ne...neyin?" diye sordu.

Genç adam bunu neden yaptığını bilmese de İlkim'in yinelenen sorusunu yalan söyleyerek yanıtladı. "Sadece benim asistanım," dedi. Ve sonra yine kıza dönüp ayartan bir bakış attı. Aynı anda İlkim'in de bakışları yumuşadı. Genç kız rahatlayarak dudaklarını ısırdı. Ne beklediğini bilmiyordu ancak 'asistan' yanıtı onu hayli memnun etmişti.

Sesinin coşkusunu ayarlamadan bu defa heyecanla kekeledi. "Ne...nereye gidiyoruz?"

Martin kıza dönmeden çekici sesiyle arzulu bir koca gibi "Romantik bir balayına çıkıyoruz karıcığım!" dedi ve ardından İlkim'in gözlüğünü, şaşkınca burnunun üstüne taktığını görüp yeniden kaşlarını çattı.

Kızın duymayacağı kadar kısık bir sesle de dişlerinin arasından tısladı. "Gözlüğünle vedalaş dört göz! Onu elimle un ufak edeceğim!"

BÖLÜM 8

İlkim kulaklarına inanamıyordu. Balayını işitmemiş olmayı dilerdi ancak gözlerinin aksine kulakları gayet sağlamdı. Bu adamla balayına gitmek, Guantanamo'da hapis yatmaktan bile kötüydü. Üstelik oradakileri aratmayan işkencelerle karşılaşacağını biliyordu. Ürkerek ve biraz da korkarak bir kez daha üstünden geçmek ihtiyacıyla "Balayı mı?" diye sordu.

Genç adam yandan, saniyelik bir bakışla karısını süzdü. "Evet, şaşırdın mı dört göz? Evlenen çiftler balayına gider. Üstelik bizim gibi çok âşıklar adeta uçarak gider."

İlkim dudağını eğdi. Martin'in sesindeki o alaycı tonu taklit ederek "Ah, ne âşık, ne âşık..." dedi. Ancak gerçeği fark edip yeniden konuştu. "Balayı gibi bir saçmalığı sahiden yapmayacağız değil mi? Beni eve bırakır mısın lü...lütfen?"

Kocasının kaşları imayla havaya kalktı. "Bu bence de fazlasıyla saçma ancak anlaşılan ikimiz de iki günlüğüne birbirimize katlanmak zorunda bırakıldık."

"Öyleyse bitirelim ve bu zorunluluk sona ersin!"

"Yapamayız güzelim. Peşimizde azgın bir basın var."

İlkim *'güzelim'* hitabıyla gözlerini sonuna kadar açtı. Ondan ikinci kez bu hitabı duyuyordu. Bu kaba adam o kutsal kelimeyi ağzına gelişigüzel alıyordu ve İlkim'in nazarında ne kadar değerli bir kelime olduğunu fark edemiyordu. Genç kız bir gün bu kelimenin samimiyetle kendisine söylenip söylenmeyeceğini merak etti. Bir tür alayla değil, içtenlikle 'güzelim' diyen bir adam olacak mıydı hayatında? O an herhangi bir adamdan bunu duymayı isteyip istemediği konusunda kararsızlığa düştü. Sadece Martin Turner'dan duymak istediğini kendine itiraf edecek kadar

cesur değildi. Onun tarafından güzel bulunmayı bu denli istemesini anlayamıyordu. Gözlerini kaçırdı ve dikkatini başka bir şeye odaklamak istedi. Bunu bulmakta da gecikmedi.

"Notlarım!" diye bağırdı...

Martin kızın Türkçe nidasını anlamadı. Ne için haykırdığını da sormadı. Umurunda değildi.

Genç kız bu defa İngilizce olarak "Ne kitaplarım, ne notlarım, ne de kıyafetlerim yanımda!" diye inledi.

"Şu an annenin evine gidiyoruz. Hazırlanman için yarım saatin var!"

Bu cümle genç kızı yatıştırmadı. "Annem yanıma almayayım diye kesin notlarımı saklamıştır!" diyerek, üzüntüyle kocasına baktı.

Adamın yanıtı tek düze ve soğuktu. "Bu beni neden ilgilendirsin ki?"

❧

Kıbrıs'ı seçmek Haldun Acaroğlu'nun fikriydi. Nisan ayının ilk haftaları için gidilecek en ideal yerlerden biri ona göre Kıbrıs'taki lüks otellerdi. Üstelik hem yakınlık olarak ideal bir mesafede, hem de basın tarafından şüpheli bulunmayacak kadar uzak bir yerde bulunuyordu. Kızını o adamla yurt dışına göndermek istemeyince de Kıbrıs'tan daha ideal bir yer bulamamıştı.

Martin bu detaylarla ilgilenmiyordu. Sadece hafta sonunun geçip gitmesini ve bir an evvel Amerika'ya dönüş gününün gelmesini istiyordu. Bu kızdan ve onun kendisine hissettirdiği tüm o kötü düşüncelerden arınmak, uzun zamandır yapmadığı şekilde birini komalık yapacak kadar yumruklamak da istediği başka bir şeydi. Uçaktan inip otele gidene kadar konuşmadılar. Genç kız daha çok annesinin hazırlamış olduğu valizin içinde neler olduğunu merak edip duruyor, bu merakı yüzünden yanındaki adamla geçireceği günleri dahi düşünemiyordu. Martin ise bir iş olarak bakıyordu bu duruma. İş seyahatlerinden birine çıkıyor gibiydi bu kızla olan yolculuğu. Bulabildiği en iyimser yorum buydu.

Aynı odada kalacaklarını öğrenmek ise ikisinin o ana kadarki sakinliğini bozan bir bomba etkisi yaptı. Otele girip resepsiyona vardıklarında görevli kız onlara balayı süitinin ayrıldığını söylemişti. İlkim bu yanıtla neredeyse çığlık atıp itiraz edecekken, Martin ona kötü bir bakış attı. Otelde çıkacak bir rezilliği göze alamazdı. Lila rengindeki üniforması içinde bir hayli heyecanlı görünen resepsiyonist kız, Martin'e hayranlıkla bakarken "Bir sorun mu var efendim?" diye sordu.

Genç adam, İlkim'in belinden kavrayıp onu sertçe kendisine yapıştırdı. Yalandan bir gülümseyiş göndermekte zorlanmadı, zira haftalardır bu berbat rolün içindeydi. Kızın yanağını öper gibi eğilip tenine dudaklarıyla dokunduğunda İlkim baştan ayağa güçlü bir akıma tutulmuş gibi irkildi. Adamın sıcak nefesi kulaklarını okşayınca neredeyse yere yığılıyordu. Neyse ki kocasının güçlü kolları tarafından sarmalanmıştı. Kendisini güçsüz ve yenik hissettiği yetmiyormuş gibi, şimdi bir de tehlike altında hissediyordu. Adam açıkça tehdit ediyordu.

"Aptal gibi davranmayı kes! Gerçekler meydana çıkarsa, bunu sana ödetirim."

Resepsiyonist onların tutkuyla fısıldandıklarını, açıkça oynaştıklarını düşünüp kaşlarını çattı. "Bir sorun var mı efendim?" diye yinelerken Martin sertçe "Hayır! Tek sorun bir an evvel odamıza çıkamamamız!" dedi. Bunu söylerken sahici ve sabırsız bir âşık gibi görünmeyi başarmıştı.

"Hemen efendim!" diyen resepsiyonist, süitin elektronik kartını genç adama uzatırken bir görevli de valizleri kucaklamıştı. Martin'in bir valizini ve İlkim'in iki tane devasa valizini taşırken zorlanıyor gibi durmuyordu. Oysa genç kız valizlere bakarken dahi yoruluyordu. Annesi bavulları çoktan hazırlamış ve İlkim'in sadece laptop'unu almasına müsaade etmişti.

"Neye ihtiyacın varsa hepsini koydurdum, ahududulu pastam," demişti evden aradığında. İlkim o an annesinin valizlerin içine ne koyduğunu merak etmeyi bıraktı. Yanıtları kendisini korkutmaya başlamıştı.

Odaya çıktıklarında açık balkon kapıları ve yazdan kalma sıcacık hava genç kızın tüm duyularını açtı. Koşarak çift kapılı balkona ulaştığında böyle geniş ve görkemli bir alan görmeyi beklemiyordu. Süitin balkonu da odaları kadar gösterişli ve büyüktü. Duvar dibine dayanmış küçük çiçek saksılarının içindeki rengarenk mine çiçekleri ve ekinezyalar göreni büyülemeye yetiyordu. İstanbul'da havalar hâlâ soğuk olmasına rağmen, Akdeniz'de sımsıcak esintiler dalgalanıyordu. Beyaz rengin hâkim olduğu balkonda hasırdan koltuklar ve şık bir masa, iki tane şezlong ile uzun ayaklı bir sehpa vardı. Genç kız hiçbirini kullanmayacak olmanın kederiyle dudaklarını büzdü. Ancak muhteşem deniz manzarasını seyretmek neşesini yerine getirdiği gibi tüm kaygılarını da silip götürdü. Öyle ki, valizleri ve notlarını bile unutmuştu. Karşısında tamamen çıplak bir halde uzanan denizi seyrederken gözlüğünü iteledi. Sanki daha iyi bir açıdan görebilirmiş gibi.

O kadar dalmıştı ki, arkasından yaklaşan ayak seslerini bile işitmedi. Martin yanına kadar gelip o iri bedeniyle balkon duvarına yaslanınca genç kız gözlerini manzaradan çekti. Daha iyi bir manzara görmüştü. Arsızca baktı genç adama. Ceketini çıkarmıştı. Beyaz, dar gömleği altında vücudu tüm acımasızlığıyla meydandaydı. Acımasızdı, zira bakanın ağzını kurutabilirdi. İlkim'i belki bu denli sarsmamıştı ancak genç kız ona bakarken yüzünden başka yerlerine odaklanmaya başladığını da fark etmişti. Bu adamı gördüğü ilk günler pek de yakışıklı bulmadığını biliyordu. Şimdi baktığı kişi kendisini yalanlar gibi gözlerine muhteşem bir seyirlik sunuyordu. Dar, beyaz gömleği içindeki bedenini beyaz duvara yaslamış, o kaslı, iri kollarını göğsünde birleştirmişti. Yüzündeki klişe ifade ilk günküyle aynıydı. Ancak bu defa gözlerinin o saf maviliğini, o mavinin de karşısındaki deniz gibi berraklığını görebiliyordu. Genç kız bir erkekte mavinin bu kadar iyi durabileceğini daha önce fark etmemişti. Siyah, enseye inen uzun saçlar, mavi alaycı gözler ve beyaz gömlek... Öldürücü bir birleşim gibiydi. Bir depo klor bile bu kadar öldürücü olamazdı.

Genç adam da ona bakıyordu. Az önce kızın sesi soluğu ke-
silince merak etmişti onu. İlkim'in balkondan sarkarcasına man-
zaraya daldığını gördüğünde düşeceğinden endişe duymuştu.
Öylesine bir huşuyla dalmıştı ki, neredeyse sarkar bir halde ol-
duğunun farkında değildi. Bu duruş dengesini her an yitirecek
bir tehlike içeriyordu. Bu yüzden bir an için korkmuştu. Elbette
bunu kıza belli etmedi. Onun hiçbir şeyi hakkında endişelenmek
istemiyordu. Üstelik ondan kurtulmak istiyordu ve düşerse tama-
men kurtulabilirdi. Kahretsin! Bu berbat bir düşünceydi. Martin
ansızın bastıran bu korkunç his karşısında öfkelendi. Bu öfkesini
İlkim'den çıkarmak ister gibi ona kızgınca baktı.

"Sanırım intihar etmek üzeresin ama bence bunu Stanford'a
saklamalısın. Senin gibi ders delisi asosyal bir kız, bir kampüste
ölmeli ki, ruhu huzura ersin!" diyen genç adam aralarında uza-
yıp giden sessizliği böldü.

İlkim adamın mavi gözlerine o kadar dalmıştı ki, sözlerini
bile sonradan işitti. Dudakları en sonunda kıpırdanmayı başa-
rırken, fısıldar gibi yumuşacık bir sesle yanıt verdi. "İntihar et-
mek gibi bir düşünceye asla sahip olmadım. Ben hayatla ve ken-
dimle barışık biriyim."

Martin acımasızca dalga geçmeyi sürdürdü. Bakışları kızın
üzerinde hoşnutsuzca gezerken "Bu görüntüye sahip olup, ken-
disiyle barışık olmak bir plaketi hak ediyor doğrusu," dedi.

Genç kız omuz silkti. Dümdüz bir sesle "Saygı duyuyorum,"
diye konuşmaya başladı. Kalbi incinmiş olsa da belli etmedi. Çe-
nesini dikleştirerek Martin'e yanıt verdi. "Sadece kendi hayatıma
ve kendi bedenime değil, yaşamdaki bütün varlıklara saygı du-
yuyorum. Tüm canlılara. Yani insanlara, bitkilere ve hayvanlara
da... Bu yüzden sana da saygı duyuyorum!"

Genç adam bedenini duvardan ayırdığı gibi kızın üzerine
yürüdü. Aralarında geniş bir mesafe olsa da, İlkim'in kaçabile-
ceği tek yer onlarca metre aşağısıydı.

"Sen bana az önce hayvan mı dedin?" diye gürlerken kızın
kolunu kavrayıp bedenini sertçe kendisine çekti.

"Ben tüm canlılara, insanlara ve hayvanlara saygı duyuyorum dedim. Bu cümleden hayvanı üzerine alman benim değil, senin kabahatin!"

Bu yanıtı beklemeyen Martin Turner kızın üzerine daha da eğildi. "Buradan kazara düşüp yarın manşetlere intihar etti olarak çıkmak istemiyorsan, sakın benimle dalaşma!"

"İtaat mi edeyim?"

"Hep söylüyorum, zeki bir kızsın!"

"Ama bir koyun değilim!"

"İtaat etmek koyunluk değil, dört göz fosil! Bir yaşam dürtüsü. Senin o aptal kitaplarında güçlü olanın zayıf olanı doğadan sildiği yazmıyor mu?"

"Ve beni doğadan sileceksin, öyle mi?"

"Buna çok istekliyim!"

İlkim dalaşma tehdidini işitmemiş gibi buna devam etti. Mine kendisini görse ağzı beş karış açılırdı. Kimseye hakkıyla itiraz edemediği halde bu adama karşı sadece itiraz değil, savaşma isteği de ağır basıyordu. Ah, onu sahiden mağlup etmek için kıvranıyordu. Ancak bunu bedenen ya da fiziksel özellikleriyle yapamayacağını bildiğinden, sözleriyle yapmak istiyordu. Bu maksatla cesurca "Güçlü olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Martin kızı ciddiye almadı. Gülümsedi. Katışıksız bir alayla. "Kendini benimle mi kıyaslıyorsun? Tek darbemle seni öldürebilirim."

"Fiziksel güç senin çabanla elde ettiğin bir şey değil. Bu doğuştan sana yüklendi. Çünkü erkeksin. Ben de kadın olarak sana bu konuda meydan okuyamam."

"Bu benim güçlü olduğumu gösterir seni aptal!"

İlkim öfkelendi ancak göstermedi. Bu sığ düşünceli adamı alt etmek istiyordu. Eğer bedeniyle yapamıyorsa, beyniyle yapmalıydı. "Neden bir yarışma yapmıyoruz?" derken de fazlasıyla heyecanlanmıştı.

"Ne tür bir yarışma?" diyen genç adamın gözleri kısıldı. Eğlendiği açıktı.

"Bilgi yarışması. İkimizin de uzmanı olmadığı konular hakkında. Fiziksel güç gerektirmeyen, tamamen objektif koşullar altında gücünü ispat edebileceğin bir fırsat olur."

Martin bu yanıtla tek kaşını kaldırdı. "Sen delisin!"

Kız aldırmadı ve meydan okudu. "Ben senden daha güçlüyüm. Bilginin gücü. Ama sen sistemin en zayıf halkasısın!"

Genç adam onun ima ettiği hiçbir şeyi umursamıyordu. Alaycı ve katı sesiyle "Stanford'a kabul edildiğin için kendini Stephan Hawking* mi sanıyorsun?" diye sordu.

Genç kız da gözlerini kıstı. Kolu hâlâ adamın avucunda, bedeni hâlâ onun hükmü altındaydı. "Demek fizikçilerden de haberdarsın. Hawking'i bilmene fena halde şaşırdım."

"Beni yürüyen bir ot yığını mı sandın?"

Genç kız mırıldandı. "Yaşayan taş sanmıştım daha çok."

Adam "Ne?" diye gürledi.

Kız kaygıyla gözlüğünü iteledi. "Ot değilsen ve gücünü ispat etmek istiyorsan bir yarışma yaparız ve kazanan gücünü kanıtlamış olur. Karşılığında da diğerinin bir isteğini yerini getiriz."

Martin bu vaatle başını hafifçe sağa eğdi. "Ne isterse!" derken sormuyor emrediyordu.

Kız başını salladı. "Evet."

"Sorgulamadan, koşulsuzca onun isteğini yerine getirecek!"

"Kabul ediyorum!"

"Ben de!"

Ve el sıkıştılar. Az önce birbirlerinin boğazına sarılmak isterlerken şimdi ellerine sarılmışlardı. Genç adam da bunu fark ettiğinde kızın elini biraz daha sıktı. Avucunda onun yumuşak, ürkek dokunuşunu hissetti. İlkim bu sert tutuştan elini kurtarmak için çabaladı ancak kocası izin vermedi. Genç adam kızın elini biraz daha sıktı ve kız acıyla gözlerini bükene kadar devam etti.

En sonunda ayrıldıklarında aralarında konuşulmayan ancak varlığı neredeyse cismi olarak hissedilen bir gerginlik vardı.

---

* Prof. Dr. Stephen Hawking: İngiliz fizikçi, evrenbilimci, astronom, teorisyen ve yazar.

Genç kız heyecandan sarsılıyor adam ise ona sadece çatık kaşlarıyla bakıyordu. Çözemediği bir şey sanki ruhunu ele geçiriyordu. Kadınlarla uzun uzadıya konuşmalara girmezdi. Elbette Maryson hariç. Bir de işle ilgili görüşmeler. Sosyal hayatın hiçbir yerinde kadınlar kendisini bu denli delirtmiyordu. Ama bu kız... Başının belası bu dört göz fosil, neredeyse yumruklarıyla duvarı delmesine neden olacak kadar kafa tutuyordu kendisine. Üstelik ürkek haliyle... Onunla dalaşmayı kesecek hamleleri de biliyordu. Boğazından kavradığı gibi ömrü boyunca onun konuşmamasını, itaat etmesini sağlayabilirdi ama yapmıyordu. Aslında sevmişti bu atışmaları. Sadece atışmaları, onu değil! Ondan hoşlanmıyordu bile. Görmeye bile dayanamıyordu. Tabii ki... *Yalancı!*

Kendini yalanladığı her an öfkesi de artan genç adam, İlkim'e artık gitmesini buyuran bir bakış attı.

Genç kız onun buyurgan, despot tavrıyla kaşlarını çatsa da bu defa karşı koymadı. Kaygılandığında yaptığı gibi kekeledi. "Ba...bavuluma bakayım."

Martin bir kapı, bir duvar gibi dikildiği kızın önünden çekilirken, şimdiden ondan ne isteyeceğini düşünmeye başladı. Kazanacağı kesindi ve kızdan alacağı şey kendisini memnun etmeliydi. Ve o an ne isteyeceğini buldu. Bunu, o daracık kot pantolonun içindeki kalçasına bakarken bulmuştu. Sırıttı. Eğlenecekti. Hayır, tek başına değil, kızı da eğlencesine ortak edecekti. Haldun Acaroğlu'nun dayattığı anlaşma maddesini hatırladı sonra. Kendi kendine mırıldanırken keyifliydi. "Canı cehenneme!"

İlkim koşarcasına valizlerine yöneldiğinde elini kalbine bastırıp derin derin soluklandı. Neden böylesine heyecanlanmıştı ki? O adamla baş başa olmanın gerginliği olmalıydı bu. Doğrusu Latince sözlüğünü görmek tüm bu gerginliği giderebilirdi ancak onun valizlerde olmadığını iyi biliyordu. Bu lanet olası adama bakmak artık kendisini korkutmuyor, heyecanlandırıp kalbini gümbürdetiyordu. Bu histen hoşlanmamıştı. Derhâl notlarına gömülmeliydi ancak kurtarıcısı olan ders notlarını bulamayacağından emindi. Eve gittiğinde fazla bir şey alma ihtiyacı

hissetmemişti ve lanet olsun ki, kimse evden bu kadar uzakt
şacaklarını da söylememişti.

Bu hisle daha da öfkelenip valizi hışımla açtı. Açtığı gibi
cecik inledi. Neyse ki balayı süitindeki yatak odası bambaşka
yerdeydi de, o küstah mafya bu hayal kırıklığı dolu sesini işitm
yordu. Zira valizin içinde gördüğü şeylere hâlâ inanamıyor
Annesi, Ayşen Hanım sadece bir valizi iç çamaşırlarıyla dold
muştu. Ancak hiçbiri sıradan şeyler değildi. Hepsi rengârenk,
tah kapatacak kadar dantelli ve lanet olsun ki, çok *seksiydi!*

Eline aldığı mor, göğüs kısmı tümden dantelli babydoll
tutup kaldırdı. Bu tuhaf kıyafete hipnotize olmuş gibi baka
ken onun bu kadar minicik ve karşı tarafı net gösterecek kad
şeffaf olması karşısında dehşetle inledi. Sonra onu fırlatırcasın
yatağa attı. Ardından bir sutyen çıkardığında neredeyse bayıl
yordu. Destekli sutyene adeta iki zeplin takmışlardı. Bunu g
yerse 80 beden olan göğüsleri 110 beden görünebilirdi. Onu d
fırlattı. Bir tür canavara bakar gibi tüm fantezi iç çamaşırların
çıkardı ve içinde kendisine uygun tek bir parça bulamadı. Hepsi
dantelli, şeffaf ve küçücüktü. Başı büyük beladaydı...

Bir umutla diğer valizi açtığında aynı hayal kırıklığıyla ağ
lamaklı oldu. Annesi o valizin içine üç tane gece elbisesi koy
muştu. Üçü de birbirinden görkemli, fazla dekolteli, İlkim için
saçma sapan kıyafetlerdi. Dior marka, siyah elbisenin tam kal
çasına kadar inen derin bir sırt dekoltesi vardı. Eteği uzun ola
bilirdi ama tüm sırtı ayan beyan meydandaydı. Elie Saab marka
olan kırmızı elbisenin de minicik, parlak taşlarla dolu, upuzun
bir eteği vardı. Diğeri ise prenses kıyafetini andıran, toz pembe
straplez bir elbiseydi. Elbiselerin altında kutularında duran üç
çift yüksek topuklu–daha doğrusu gökdelen yüksekliğinde-plat
formlar ise İlkim'in nefesini kesmeye yetmişti. İntihar edecekse
kendini bu ayakkabılardan aşağıya atabilirdi.

Ve tüm bu işe yaramaz parçalardan sonra valizin dibinde bir
tane kot pantolon, bir tane de ince, kalçaya kadar inen bir kazak
bulabildi. En azından bunlara şükretti. Ve iç çamaşırı olarak ne
ler giyeceğini kara kara düşünmeye başladı.

Kızın odasındaki sessizlik Martin'i meraklandırdı. Bir an için odaya dalma isteğiyle oraya hareket ettiği sırada telefonu çaldı. Genç adam bakışlarını cihaza kaydırdı. Arayan ablasıydı.

"Tanrı aşkına, Martin! Senden buna bir son vermeni istemiştim!"

Martin kadının öfkeden kuduran bağırışıyla telefonu kendinden uzağa çekti. Kaşları çatılırken sertçe "Neden bahsediyorsun lanet olası?" diye bağırdı.

Maryson da bağırdı. "Seth'in peşine taktığın adamdan!"

Genç adam öfkeden kaskatı kesildi. "Fark etmiş mi?"

"Etmiş elbette. Herkesi gerizekâlı mı sanıyorsun?"

"O herifin gerizekâlı olduğunu sanmıyorum, bundan eminim!"

Maryson karşı taraftan ofladı. Aralarında koca bir kıta ve okyanus olmasına rağmen kadının bu derin sıkıntısı Martin'in saçlarını havalandıracak kadar güçlüydü.

"Bir dahakine daha dikkatli olacağım," diyerek ablasını teskin etmeye çalıştı.

"Bir daha olmayacak! Bir paranoyak gibi davranmaktan vazgeç. Seth, Janet'a zarar vermez!"

"Sana da zarar vermezdi ancak burnunu kırdığını unuttun sanırım."

Maryson sosyal konumuna yakışmayacak şekilde küfretti. O muhteşem eğitimli, hanımefendi karakterine uymayan esaslı bir küfürle Martin'e bağırdı. Ona bu iğrenç anıları hatırlattığı için bir kez değil, tam üç kez o kelimeyi tekrar etti. "Siktir!" Sonra telefonu hışımla duvara fırlattı.

❧

New York – Amerika

Elini alnına dayanan Maryson Turner, sesli sesli derin soluklar aldı. Eski kocası Seth'le işler asla yolunda gitmiyordu. Erkek kardeşi Martin'le de elbette. Lanet olası iki adam el birliğiyle hayatının içine ediyorlardı. İkisinin birbirlerinden ne kadar nefret ettikleri mühim değildi. Maryson ikisinden de her şeyden çok nefret ediyordu zaten.

Az önce yaşananları hatırladı. İki eliyle tezgâha yaslanıp başı fes alıp verdiğinde karşısında sadece Seth'in yüzü vardı. Hâlâ aynı vurdumduymaz serseri bakışı.

Küçük kızı çantasıyla kapıda belirmiş ve kendisi yemek yapparken "Anneciğim, babam geldi," demişti.

Maryson kızına gülümsemiş "Babanı bekletme," diye uyarı etmişti.

"Beni beklemeyi sorun etmez," diyen Janet, babasına benzeyen gür saçlarını savurup mutfak masasının üstündeki oyuncağı Bayan Pupper'ı göğsüne yaslayarak annesine son kez gülümsemişti.

Bu sırada babasının "Janet, bebeğim geç kalıyoruz," diyen sesini işitmişlerdi. Maryson, Seth'in buyurgan sözlerine kızmış olsa da kızına belli etmemişti. Kızını öperken de "Babana sorun çıkarma," demişti. Aslında Janet'ın o aşağılık adama sorun çıkarmasını her şeyden çok isterdi ancak çocuğuna babasını kötüleyen kadınlarda biri olamazdı. Bu yüzden onu daima ikaz ediyordu.

Bahçeye çıktıklarında da o adamı görmüştü. On üç yaşından beri sık sık gördüğü ve hayatından çıkmayan, çıkması da mümkün olmayan o adamı. Seth Lyons kafasındaki Teksas şapkasını bu sıcak günde bile çıkarmaya niyetli değildi. Dahası Maryson'a doğrudan göz göze gelmemek için şapkayı yüzüne daha çok indirmişti. Ancak onunla kaçınılmaz olarak göz göze geldiğinde bakışlarının fark edildiğini anlamıştı. Tıpkı kadının bakışlarını fark ettiği gibi. Apaçık bir düşmanlıkla birbirlerini izlemeye başlamışlardı.

Genç kadın sadece altı ay evli kaldığı adama bakmıştı. Uzun yıllardan beri tanıdığı, bütün çılgınlıkları yaşadığı o arabacı ırmircisine. Hâlâ olduğu yerde sayan bir serseriydi. Otuz beş yaşında olmasına ve kendi yerini açmasına rağmen bir bohem hayatı yaşıyor, gününü içki ve kadınlarla geçiriyordu. Gözlerinde o boş vermişliği gördüğünde Maryson deliriyordu. Tanrı'nın belası adam bir baba olduğunu da çoğu zaman unutuyordu. Görüntüsü sadece adi bir hergele olduğunu haykırıyordu genç kadına.

Eski kocasının üzerinde taba rengi ağarmış bir deri mont ve altında dizleri yıpranmış, yeşile yakın bir kot vardı. Ellerini ön

ceplerine koyup, sırtını yüksek bahçe çitlerine dayamıştı. Koyu kahverengi gözlerini olduğu yerden görebilmişti Maryson. Seth, bir doksanlık boyuyla kardeşi Martin'le beraber evine giren en korkutucu adamdı. Buna rağmen ona bakarken korku değil, nefret duyuyordu. Burnunu kırdığı günden beri ondan nefret ediyordu. New York'un en serseri adamına âşık olduğu için kendisinden de nefret ediyordu. Ondan hamile kalıp hayatından çıkaramadığı için kendisinden bir kez daha nefret ediyordu. Sadece Janet'tan nefret etmiyordu ve geçmişte ona babasının bir ölü olduğunu söylemediği için hâlâ hayıflanıyordu.

Seth Lyons'a mecburdu. Onu her hafta sonu görmeye mecburdu. Yasalar kendisini bu adamdan kurtarmak yerine, onu hayatına daha çok sokuyordu. Kızının velayeti kendisinde olsa da, Janet hafta sonları babasında kalıyordu. Bu durum Seth'in her Cumartesi günü, onun zengin ve lüks semtindeki o muntazam dekore edilmiş yan bahçesinde, hep aynı kıyafetler içinde, hep olduğu yerde, hep kapıya yakın o çite dayanmasına neden oluyordu. Maryson artık onu görmek istemiyordu. Ona baktıkça tüm aptallıkları karşısına diziliyordu. Onunla akıl almaz beraberliği ve sonra mutsuz evliliği. Ne sanmıştı ki? Bir hergeleden farkı olmayan Sert Lyons'un adam olacağını mı?

"Seni son kez uyarıyorum Maryson. Kardeşin olacak o adama söyle, bir daha benim ve kızımın peşine adam takarsa ikinizi de buna pişman ederim!"

Maryson onun, kızıyla ilgilenirken içmediğine ve dağıtmadığına emindi ancak Martin'i ikna edemiyordu. Seth'in altı yıl önce yüzüne attığı o yumruktan sonra kardeşi, bu adamın Janet'ı almaması için elinden geleni yapmıştı. Hatta yargıçları bile tehdit etmişti. Ancak yine de buna engel olamamıştı. Kız kardeşini yasalarla ondan koruyamadığında da peşine adamlarını takmıştı. Ama en az Martin kadar gözü kara olan Seth, hepsini fark etmiş ve onları bir güzel elinden geçirmişti.

Şimdi yine Maryson'ı tehdit etmişti. Genç kadın Martin'i savunmayı istemiyordu ancak eski kocasına karşı onu savunması gerektiğini biliyordu. "Martin sana asla güvenmeyecek!"

"O piç kurusunu elime geçirdiğimde bana güvenmesi gerek tiğini görecek!"

Mary bu sözlerle alayla gülmüştü. "Martin'i dövecek misin yani?"

"Dövmek iyimser kalır, onu öldüreceğim."

"Tabii ayık kalmayı başarırsan!"

Mary'nin yanıtı genç adamın sert çehresine bir nefret ifadesi yerleştirmişti. Sonra durup kadını incelemişti. Yüksek sosyeteden, bilgili, kariyerli eski karısını. Kendisine layık olmayan aristokrat Maryson Turner'ı. Ondan nefret ediyordu ve kızı için tüm bu kepazeliğe katlanmak genç adama ağır geliyordu. Marysonla neden hayatından çıkaramıyordu ki?

"Sana ne kadar ayık olduğumu göstermek isterdim Maryseth."

Genç kadın bu hitapla irkilmişti. Lise zamanı, aptal birer âşıkken isimlerini birleştirmiş ve bu saçma sapan lakabı bulmuştu. Tuhaftır ki, onunla evlendiklerinde bile genç adam karısına Maryseth diyordu. Tabii genellikle yatakta.

Genç kadın bir zamanlar delice âşık olduğu bu adamdan o ismi duyunca, o günleri hatırlamış ve kalbi çarpmaya başlamıştı. Seth'i unutmuştu, bundan emindi ancak kendisine ne zaman Maryseth dese, işte o zaman bundan o kadar emin olamıyordu.

Janet evin verandasında göründüğünde iki yetişkin gördükleri o atmosferden çıkmış olsalar da, Maryson hâlâ öfkeyle homurdanıyordu. .

"Hoşça kal anne," diyen kızı, pembe çantasını sırtına geçirdiği gibi babasına koşmuştu.

Seth eğilmiş ve kızını coşkuyla omzuna atmadan önce yanağına sıkı bir öpücük bırakmıştı. Janet kıkırdamış ve o an Mary'nin son, kendisini uzun zamandır kimsenin böyle öpmediğini anlamıştı. Seth'in öpüşünü hatırlamaya çalışmış ve aynı anda kaskatı kesilmişti.

Lanet olsun! Onu ve dokunuşlarını deli gibi özlemişti!

İlkim sıcak bir duştan sonra aradığı rahatlığa kavuşacağını düşünüyordu. En azından banyoda yıkanırken nispeten gevşemiş ve tüm bu keşmekeşliği unutacak değerli birkaç saniye bulabilmişti. Kocası olacak adamın süitten çıktığını biliyordu. Bu yüzden sıcak duşun keyfini daha uzun süre çıkarabildi. Kendini küvete bıraktığında gözleri kaydı ve tatlı bir uykunun esaretine doğru yürümeye başladı. Gözlerini kapattığında önündeki sonsuz karanlıktan biri usulca kendisine yaklaşmaya başladı. Bir adamdı. Yüzü net değildi ancak vücudundan onun güçlü biri olduğu fark ediliyordu. Adam gittikçe yaklaştı ve yüzü flu bir görüntüden aydınlığa kavuştu. Küstah dudakları hafifçe kıvrılmış, kısık mavi, safir gözleri tutkuyla bakmaya başlamıştı. Dalga geçer gibi değil, bir sevgiliye bakar gibi. Öylesine seyredilesi bakmıştı.

İlkim nefes nefese gözlerini açtı. Neredeyse boydan boya küvete gömülüyordu. Hızla soluklanırken şampuan bölmesine koyduğu gözlüğünü kavrayıp ıslak yüzüne geçirdi. Kalbi hâlâ gümbürdüyordu. O mafyayı rüyasında görmenin etkisini üzerinden atmaya çalıştı. Başarılı olamayınca küvetten çıktı ve yapabileceği en iyi şeye odaklanmaya çalıştı.

Nemli saçlarını kurutma zahmetine bile girmeden doğrudan dizüstü bilgisayarını açtı. Depoladığı binlerce makale ve ders notu vardı. Yanında getirmemiş olsa da, körelmeyecek kadar çok hazineye sahipti. Üzerine geçirdiği uzun kazağı ve kotuyla, duvara dayanmış küçük masaya gitti. Ancak orada oturmanın sıkıntısını katlayacağını anladığında masayı balkona doğru çekti ve gözlüğünü düzeltip notlarını okumaya başladı. Birkaç kez esnemiş olsa da uyuyamazdı. O adamı bir daha rüyasında göremezdi. Bu tehlikeli ve yasak bir düşmüş gibi genç kızı tepeden tırnağa kıpkırmızı ediyordu. Hem uyumasına da imkân yoktu ki. Annesinin eseri o berbat iç çamaşırları kendisine dikenler gibi batıyordu. Hepsi son moda ve pahalı markalar olsa da, İlkim kendini dantellerle sarılı minicik şeylerin içinde, hayatında hiç olmadığı kadar rahatsız hissediyordu. Elini sık sık sutyenine götürüp kazağın altında çekiştiriyordu ancak yapacak bir şey yoktu. Tüm bu işkencelere ve tüm bu kasıntılara katlanmak

zorundaydı. O adamdan sonra bir de kendisini öldürmeye yeltenmiş bu dantel canavarlarıyla uğraşmaktan başka çaresi yoktu.

Martin havuzda yüzmek ve spor salonuna inmek için balayı süitinden ayrılalı iki saatten fazla olmuştu. Bu zorunlu tatilden kurtulamıyorsa ondan zevk almayı öğrenmeliydi. Enerjisini boşaltabileceği kadar koşu bandında koşmuş, ağırlıkları kolayca kaldırmış, kollarını yeterince germişti. Odaya çıkıp iyi bir duş aldıktan sonra akşam yemeğine inmeyi planlıyordu. Süite geldiğinde kızı tam karşısında bulabileceğini düşünmüyordu ancak İlkim oradaydı. Balkona doğru dönmüş bir halde, önündeki dizüstü bilgisayarın klavyesinin üzerinde kollarını birleştirmiş, başını da oraya yaslamıştı. Genç adam İlkim'in sırtını görüyordu ancak omuzlarına dökülen açık saçlarını ilk kez fark ediyordu. Duş aldığını tahmin etmek zor değildi. Saçları kabarmış ve bukleleşmişti. Gür, kahverengi saçları ilk kez açıktı. Her bir tel, umarsızca kızın bedenine yayılmıştı.

Genç adam gülümsediğini fark etmeden karısına doğru yürüdü. İpek bir ağ gibi tepesini saran saçlara dokunmak istedi ancak yapmadı. Sadece seyretti. Yüzünün sağ tarafı çok az görünüyordu. Gözlüğü yoktu ve dudakları dışa bükülmüştü. Eliyle o dudaklara dokunmak istedi. O an gözleri bilgisayar ekranına kaydı. Kızın e-mail sayfası açıktı. Ve gelen kutusunda Suat Göksel'den bir *mail* olduğunu gördü. Onu açmadı bile. Ne de olsa o aşağılık adam Türkçe yazmış olmalıydı. Sadece sildi. Kızın hiçbir şekilde görmemesini umarak silinen kutusunu da temizledi ve o kan o minicik tık sesiyle İlkim gözlerini açtı.

Neyse ki Martin elini fareden çekecek zamanı bulabilmişti.

"Sen ne yapıyorsun?" diyen kız, el yordamıyla gözlüğünü bulup klasik hareketiyle gözüne yasladı. Yüzü tamamen görününce güzel saçları net olarak ortaya çıkmıştı.

"Boynun tutulabilir dört göz," dedi genç adam. Sözleri önemsemiyordu. Bakışları doğrudan kızdaydı. Ve onun dokunulası saçlarında.

İlkim saç tokasını bulma ihtiyacıyla etrafa bakındı. Birkaç saniye sonra onu koltuğun üstünde buldu. "Benim için endişelendiğini

söyleme," derken elleriyle saçlarını topladı. Martin neredeyse ona engel olacaktı.

Dikkati dağılsa da belli etmedi. Alayla yanıtladı kızı. "Tuhaf ama endişelendim. Sana bir şey olursa kim benim maskotum olacak?"

Genç kız dudaklarını büzdü. "Hiçbir şekilde maskotun değilim."

"Ama olacaksın!" dedi genç adam. Bakışları kızı edepsizce süzüyordu. İddiayı kazandığında ona yapacaklarından sonra İlkim'in maskot olması zaten kaçınılmaz olacaktı. Onu arzuladığına şaşırsa da, biliyordu. Bu kızı istiyordu. Altında ya da üstünde... Kazağının içinden çıkacak sürpriz hazineler olduğunun da farkındaydı. Ve elbette iddiayı kazanacağından da emindi.

İlkim de onun yüzündeki o ukala, kararlı bakışa kızsa da belli etmedi. "Gerçekten yarışmayı kazanacağını düşünüyorsun!" derken gözlerini şaşkınlıkla sonuna kadar açtı. Adamın sırıtışı karşısında dudakları büküldü ancak gözleri zevkle parladı. Bakışları aşağılara kaydığında Martin'in bedenini fark etti. Tamamen ter içinde kalmış bir adamdı. Gri tişörtü boynundan itibaren ıslaktı ve vücuduna yapışmıştı. Tüm kasları alenen ortada, tüm erkeksiliği bir anıt gibi tam karşısında dikiliyordu. Dizlerine inen siyah şortu içinde bir fitness hocasına benziyordu ve mafya görüntüsünden bir hayli uzaktı.

İlkim ataerkillikten ve maçoluktan katiyen hoşlanmazdı. Eşitliğe inanırdı. Çoğunlukla kadınların daha yetkin olduğunu bile düşünürdü ancak bu adamın yaydığı otorite karşısında kendisini tamamen silik ve yenik hissetti. Kadınsılığı yoktu, cazibesi sıfırdı, çekici ve alımlı sayılmazdı. Sadece biyolojik olarak bir kadındı ancak ruhunda dişiliğe dair tek bir şey yoktu. Olmasını diledi bir an. Saf bir bencillikle Barbara denen sarışına rakip olacak bir kadın olmayı ve bu adamın iktidarını taşıyabilen gerçek bir eş olmayı diledi. Sadece bir saniyeliğine...

Sonra silkinip kendine geldi. *Bilime* ihanet ediyordu. Dişilik konusunda tam bir acemi olabilirdi ama söz konusu bilgiyse işin ehli sayılırdı.

Meydan okuyarak "Hadi, şu işi yapalım!" dedi.

Martin'in tek kaşı öylesine bir imayla kalktı ki, genç kız kı kırmızı kesildi. "O iş derken, ya...yarışmadan bahsediyorum

Genç adam sırıttı. "Yapalım," dedi ayartıcı bir tonlamayla.

İlkim havadaki ağır tutkudan uzaklaşmak için koşarak bi gisayarına gitti. Zaman zaman sorularını çözdüğü yabancı be site biliyordu. Her alanda sorularla karşılaşabiliyordunuz ancak İlkim biyoloji sorularını es geçip genel kültüre tıkladı.

"Burada yirmi soru var. Şimdi sana bir kâğıt vereceğim ve her sorunun sana göre doğru şıkkını not edeceksin. Tıpkı benim gibi. Sorular bitince cevaplar çıkacak. Oradan karşılaştırma yapacağız. Klasik bir test mantığı."

Genç adam usulca başını salladı. İlkim titreyen eliyle ekranı açtı ve on saniye içinde cevaplanması gereken sorular ekranda belirmeye başladı. Adam kayıtsız duruyordu ancak kendisi üniversite sınavına girmiş gibi heyecandan ölüyordu.

İlk soru geldi.

Dünyanın oluşumunu açıklayan teori hangi isimle anılır?

Genç kız hevesle Big Bang yazan C şıkkını not etti. Bu kendi alanına yakındı ancak cahil mafya bile bilebilirdi. Fazlasıyla kolaydı.

İskoç erkeklerinin giydiği eteğin adı nedir?

Annesinin okuduğu İskoç romanlarından biliyordu bunu. Hızlıca yanıt verdi. B- Kilt.

Silahlara Veda, Güneş de Doğar, İhtiyar Adam ve Deniz adlı kitapların yazarı ABD'li gazeteci ve edebiyatçı kimdir?

Bu mafyanın uzmanlık alanı olabilirdi. Ne de olsa silahlardan bahsediyordu. Ancak İlkim de yanıtı biliyordu. A- Ernest Hemingway.

Romen rakamlarında hangi sayı yoktur?

İlkim kalemi çenesine dayadı. Emin olamıyordu ve süre akıyordu. Lanet olası mafya yanıtını yazmıştı. Göz ucuyla adamın ne yazdığına bakmak istedi. Martin iri eliyle kâğıdını kapatıp kıza göz kırptı. Karşılık olarak İlkim'in kalbi göz kırptı sanki

Baştan ayağa heyecanla kasıldı. Öyle ki ekrandaki yeni soruyu son saniyede gördü.

Bir gün kaç saniyedir?

Ah, bunu iki saniye içinde hesaplayabilirdi. Mafya'nın aksine. Zira Martin'in kaşları öylesine çatılmıştı ki, ekrana kafa atacak gibiydi. Keyifle gülümsedi.

Fifa kurallarına göre Futbol maçlarında oynanan topun ağırlığı ne kadardır?

Genç kız çuvalladı. Dudaklarını ısırırken bakışları Martin'e kaydı. O da biliyor gibi durmuyordu. Ne de olsa Amerikan futbolunu sormuyordu. Elit Amerikalılar futboldan pek hoşlanmazdı.

Yirmi soru bittiğinde İlkim kaybedeceğinden emin gibiydi. Hayatında okumadığı, haberdar olmadığı şeyler görmüştü. Filmler ve artistler gibi. Birkaç soruyu rastgele yanıtlamış, bazılarını ise mantıkla salladığını düşünmüştü. Ancak sonuçları feci halde merak ediyordu. Heyecanla Martin'e bakarken "Hazır mısın?" diye sordu. Adamın elleri silaha aşina olmalıydı ancak İlkim onun kalem tutuşundan bile etkilendi. Lanet olası kalbi de bu görüntü karşısında bir bomba gibi infilak etti. Genç kız gözlüğünü itip kocasından daha fazla etkilenmemek için derin bir nefes aldı.

Genç adam kâğıdını açtı ve mavi gözleriyle küstahça kıza baktı. "Hazırım. Peki, sen hazır mısın, kaybetmeye?"

İlkim titredi. Bu yaşayan taş, nasıl da kendinden emin konuşuyordu. Gözlüğünü ittirip "Hazırım," dedi.

Ve cevaplara tek tek baktılar. Kimi zaman Martin'in, kimi zaman İlkim'in kaşları çatıldı. İlk on soruyu ikisi de tamamen doğru yanıtlamıştı. Ancak sonraki sorular farklılaşmaya başladı. Bildiklerinin karşısına artı koyarken, yanlış cevaplara eksi atıyorlardı. Martin birkaç artı koyarken, İlkim'in eksileri çoğalıyordu. Hepsi bittiğinde genç kız elleri titreyerek saydı artı'larını. Saymayı bitirdiğinde genç adama baktı ve "Kaç doğru?" diye sordu.

Martin "Senin ki?" derken gergin görünüyordu.

Kız gözlüğünü iteledi. Tedirgince "O halde aynı anda söyleyelim," diye teklif etti.

Genç adam başını salladı. "Üç deyince."

Bir, iki, üç...

"16"

"17"

Kazanan belliydi. Genç kız adamın ağzından çıkan yanıtla kaskatı kesildi. Saniyeler sonra ayağa fırladı ve hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Dans etti. Delirmiş gibi. "Kazandım! Ben, ben kazandım!" diye bağırırken şimdi de zıplamaya başlamıştı.

"Olamaz!" diye gürleyen adam kızın kâğıdını sertçe elinden çekip artılarını saydı. Dört göz fosil, 17 doğru yanıtla kazanmıştı. Martin öfkeden deliriyordu. Kızın sevinç nidalarıyla daha da öfkelenerek, iri bedeniyle hışımla ayağa fırladı. Elini ona uzatıp tehdit edecekti ancak *küçük fare* kıkırdayıp "İsteğimi yerine getireceksin!" dedi.

Martin onurlu bir adam olarak görmüyordu kendini ama kıza verdiği sözü tutacaktı. Yanıt vermeden doğrudan banyoya girdi. *Kahretsin!* Ona dair tüm planları suya düşmüştü. Eğlenemeyecekti. Dokunamayacaktı dört göze. Ürperen tenine ya da o çirkin kazağın altındakilere... Ah, lanet olsun! Genç adam düşündükçe deliriyor ve hayatta bu kadar öfkelendiği başka bir anı hatırlamıyordu.

Kızın gelen sesi ise kızgınlığını bir volkan gibi fokurdatıyordu. İlkim, içeride bir ilkokul şarkısını bağıra çağıra söylüyordu.

❧

Genç kız akşam boyunca ne isteyeceğini düşünüp durdu. Martin tek başına yemeğe inmişti ve İlkim'i davet bile etmemişti. Yenilmek o devasa gururuna ve görkemli erkekliğine öyle bir darbe indirmişti ki, İlkim'i görmeye bile katlanamıyor, onu boğacak gibi sinirleniyordu. Bu yüzden kıza biraz olsun nezaket göstermeyip kapıları menteşelerinden sökercesine hışımla çarpıp çıkmıştı.

Genç kız onun kabalığına alışkındı. Bu yüzden dert etmedi. Üstelik çok da mutluydu ve onu alt etmişti. Şimdi işin asıl zor kısmı, ne isteyeceği sorunu vardı.

Yeni kitaplar isteyebilirdi. Ya da gözlüğünü rahat bırakmasını. Belki de Barbara'yı kovmasını istemeliydi. Saatlerce düşündükten sonra, en sonunda buldu. Büyük bir mutlulukla aşağıya koşarken kocasının barda ya da kumarhanede olacağından emindi. Yemeği çoktan yemiş, bu iki yerden birine gitmiş olmalıydı. Ondan isteğini yerine getirmesini söylediğinde adamı bir kez daha alt edeceğini biliyordu. Bu sırada kumarhaneye girmeden önce çeşitli yerlere asılmış bir afiş dikkatini çekti.

'Tüm Konuklarımız Bahar Balosuna Davetlidir.'

Genç kızın bu dünyada en son isteyeceği şey bir baloya gitmekti. Bu yüzden bunun üzerinde durmayıp, hızlıca kumarhaneyi taradı. Martin Turner orada yoktu. Ardından bara girip, onu en uçtaki bir taburede otururken buldu. Sırtı kapıya dönüktü ve L şeklindeki barın üstünden bir kadınla konuşuyordu.

Genç kız ani bir kıskançlığın tüm bedenini sarmasına izin verdi. Morali daha da bozulmasın diye kadına dikkat bile etmedi. Sarışın Barbara'dan sonra esmer bir güzelle de rekabet edemezdi. Yine de ilkel bir kadınlık dürtüsü duyarak oraya gidip Martin'e sokulmaya karar verdi. Böylece kadına bu adamın kime ait olduğunu gösterecekti. Loş ışıklar ve hafif bir müzik ruhunu okşarken kocasına doğru usulca adım attı. Onu yenmiş olduğunu bile unutmuş, sadece yalın bir bencillikle bu yakışıklı adamın kendi kocası olduğunu ilan etmenin derdine düşmüştü.

Mesafeler tükenip tam arkalarında durduğunda ne kadın, ne de Martin onu fark etmişti. Genç kız adamın omzuna dokunacakken Martin'in o şoke edici cümlesini işitti.

"Hayır, evli değilim!" demişti.

İlkim duraklayarak barmene döndü. Martin'i önemsemeyen bir yabancı gibi davrandı ve kocası tarafından tam da öyle görüldüğünü bir kez daha anladı.

Esmer kadın konuştu bu sırada. Genç adama biraz daha yaklaşarak şuh sesiyle "Ama yüzüğün var," dedi.

İlkim o an kendi yüzüğüne baktı. Vardı ama neye yarardı? Adamın sesi bir kez daha acımasızca çıktı. "Karımdan ayrılacağım."

"Neden? Yoksa onu sevmiyor musun?"

Martin'in omuzları havalandı. Alayla gülmüştü. "Onu sevmek mi? Tanrı korusun onu görmeye bile dayanamıyorum!"

"Çok mu çirkin?" diye sordu kadın.

Genç adam çenesini kaşıdı. İlkim daha fazlasını işitecek güce sahip değildi. Gözleri dolmuş, sarsılmış bir halde taburesinden kaydı. Gözlüğünü düzeltti ve arkasını döndü. Saçının kuyruğu Martin'in boynuna hafifçe sürtündü ve genç adam huylanarak yavaşça döndü. Karısının gittiğini, dahası bir süredir orada olduğunu görmedi. Yeniden esmer kadına baktı ve sorusuna yanıt verdi.

❧

Bir saat sonra Martin Turner bar taburesinden kalkıp odasına gitmek istedi. Kendi isteğini yerine getiremeyecek olmanın gerginliğini ve öfkesini taşıyor olsa da, İlkim'in dileğini de merak ediyordu. Karşısındaki esmer kadını ayartmak çok kolay olacaktı ancak genç adam buna yeltenmedi. Sadakat ve evliliğin kutsallığına olan inancından dolayı değildi. Sadece... Sadece istememişti. Belki de üşenmişti. Üstelik hâlâ kızgındı ve yenilgiyi hazmedemiyordu.

Asansöre bindiğinde çehresi o kadar sertti ki, birkaç kişi sadece onun ifadesinden korkup asansöre girmediler. Martin insanları korkuttuğu için memnundu. Ve memnun olmadığı bir şey vardı; artık o kızı pek korkutamıyordu. Zira o ayaklı pirananın dili çözülmüştü ve kendisine açıkça karşı geliyor, isyan ediyordu. Onu yeniden sindirmeliydi. O aptal bilgi yarışmasından dolayı öfkesi tepesindeyken, bu gece tam da bunu yapacaktı.

Odanın kartını kapıya geçirdiğinde çıkan incecik sese kilitlenmişti. Sanki tek bir çıt sesi bile kafasına balyozlar indiriyordu. Ancak odaya girdiğinde mutlak bir sessizlik ve kapanmış ışıklardan ötürü rahatsız edici bir karanlık bedenine çarptı. Dört gözle fosil neredeydi? Genç adam kapıyı ardından kapatıp süitte yürümeye başladı. Tam karşısında açık duran balkon kapılarının önündeki beyaz tüller hafifçe dalgalanırken, balkonda bir karaltı

olduğunu gördü. O kız olmalıydı. Yine bir şekilde sızıp kalmıştı herhâlde. Hafifçe oraya yürürken anlaşılmaz bir hissel yoğunluk genç adamı heyecanlandırdı. Nitekim gördüğü kişiyle ansızın durakladı.

Perdelerin açıklığında bir kadın silueti görünüyordu. Geceden daha karanlık bir elbise giymişti ancak elbise gündüzden daha fazla ışık saçıyordu. Parlak, simsiyah, daracık kumaş kadının sadece kalçasını ve bacaklarını kapatmaya yetmişti. Sırtı tamamen açıktı ve sırtının ortasına kadar inci bir kolye kat kat yayılmıştı.

Saçları iri bukleler halinde sağ tarafına alınmış, elleri balkon tırabzanına dayanmıştı. Öldürücü bir görüntüydü. Nefes kesen, ağız kurutan bir güzellik uzanıyordu önünde.

Martin o an yanlış odaya girdiğini anladı. Arkasını dönüp gitmek üzereyken masanın üstündeki İlkim'in gözlüğünü fark etti. Ve fark ettiği bir şey daha vardı; kapıyı kendi kartıyla açmıştı.

Dudaklarından "Tanrım!" diyen bir kelime çıktığında genç kız ağır ağır döndü.

İlkim kışkırtıcı bir göz makyajının çevrelediği gözlüksüz gözlerini kısıp, kıpkırmızı bir rujun sürülü olduğu dudaklarını araladı. Yüzü şahane görünüyordu ancak şahane olan bir başka şey de derin göğüs dekoltesiydi.

"Senden ne isteyeceğimi buldum," dedi yavaşça.

Martin, İlkim'e bakarken onu işitmedi bile. Dünyadan kopmuş ve uzay boşluğuna savrulmuş gibi hissediyordu. Çarpılmıştı adeta.

BÖLÜM 9

Genç adam yanlış kadına bakmıyorsa, rüya gördüğüne emindi. Belki de kafayı bulmuştu ancak pek bir şey içmediğini hatırlıyordu. Sarhoş ya da uykulu değildi. Gördüğü şey gerçekti. Karşısındaki kişi gerçek bir kadındı ama İlkim denen dört göz fosil olamazdı. Büyük bir hata vardı bu işte. Yanlış kargo gelmişti. Paketten çıkması gereken şey bu görüntü değildi. Bu kadın... Bu... Bu güzelliğin vücut bulduğu insan karısı olamazdı.

Sorarcasma "Sen o değilsin?" dedi. Kızın az önceki cümlesini bile işitmemişti.

İlkim bu sözlere aldırmadı. Kocasının şok geçireceğini biliyordu, zira kendisi de tam böyle bir şok geçirmişti. Ancak adamın bu kadar şuursuzlaşmasını, hacıyatmaz gibi sağa sola sallanmasını da beklemiyordu. En fazla kaş çatıp, gözlerini kısardı. Ama Martin Turner tam anlamıyla afallamış, aptal bir serseme dönmüştü.

"Ben İlkim Acaroğlu'yum ve konumuz bu değil," diyen genç kız yavaşça kocasına doğru yürüdü. Giydiği yüksek topukludan ötürü ikinci adımda ayağı burkuldu ve acıyla kasıldı. Aldırmadı. Yürümeyi yeni öğrenen bir çocuğun azmine sahipti. Düşecekse de, bu adamın karşısında olmamasını diledi. En sonunda ona eriştiğinde makul bir mesafede durup Martin'in koyulaşmış gözlerine baktı. Kekelemesi onun kim olduğunu avaz avaz bağırıyordu. "Se...senden isteyeceğim şeyi diyorum, onu buldum."

İstese canını verecek bir adamın hayranlığıyla ona bakıyordu kocası. Genç adam nispeten kendine geldiğinde, elini kaldırıp isteğini söylemesini buyurdu. İlkim'in tüm istekleri yerine gelecek gibiydi. Böylesine alımlı bir kadını geri çeviremeyecek bir

centilmenin ruhuna sahipti o an. Kıza bakarken büyük bir memnuniyet duyuyordu. Onu izlemenin zevk vereceğini daha önce söylemiş olsalar, muhtemelen kahkahayla gülerdi. Ancak şu an gözlerine yaşattığı bu zevki sonsuza kadar sürdürebilirmiş gibi keyifli görünüyordu. Kızın yanıtından önce bir adım yaklaştı ona. Gördüklerinden fazlaca hoşnut, hafifçe gülümsedi. İlkim'in genel olarak ürkekliğine hiç de uymayan bu vamp kadın görüntüsüne nasıl geldiğini merak ediyordu. Beklemeden, kızın isteğini söyleyecek olmasına aldırmadan aklından geçen soruyu sordu. "Söylesene kendine ne yaptın böyle? Nasıl yaptın?"

İlkim tedirgince gözlerini kaçırdı. "Sadece birazcık farklı olmak istedim."

"Birazcık mı?" diyen Martin sırıttı. Mavi gözleri ahlaksızca İlkim'in göğüs dekoltesine kayıyordu ancak oraya fazla dikkat kesilmek diğer yerlerine haksızlık olacağından, göğüslerinden aşağısına da indi. Vitrine bakar gibi... Kızın siyah, parlak elbisesi sadece gözlerini değil, ruhunu da kamaştırıyordu. Kollarını sıkıca saran kumaş, omuzdan küçücük bir parçayla doğrudan V şeklinde göğsüne iniyordu. Önü gibi arkası da fazla cüretkârdı. Hem de bakanı hayli mutlu edecek kadar. Kalçasını saran kumaşla da kızın dolgun hatları olduğu gibi ortadaydı. Martin bu görüntü karşısında müthiş bir istek duydu. Kahretsin ki, pırasayı yine arzuluyordu. Hem de fena halde. Bu kez bundan o kadar da rahatsızlık duymuyordu çünkü onu arzulamak sağlıklı bir erkek olduğunu kanıtlıyordu. Gören her erkek onu arzulardı ancak bu düşünce üzerinde daha fazla durmadı genç adam. Onu kimse görmeyecekti, yalnızca kendisine aitti bu kadın.

Bir adım daha yaklaşıp var olan tüm mesafeleri kapattı. "Şimdi gerçek bir usta gibi karşımdakinin değerini görüyorum," derken küstahtı.

Genç kızın bakışları buzdan oklar gönderiyordu. "Senden değer biçmeni isteyen yok!"

"Ne istiyorsun?" diye sordu genç adam. İstediğini verecekti. İstediğini vermek ve istediğini almak da arzuladığı şeylerdi.

"İddiayı ben kazandım ve istediğim şeyi yapacaksın. Senden isteyeceğim şey de..." diyen İlkim, susup elini kaldırdı ve işaret parmağını uzattı. Sonra adamın göğsünü dürttü. Akıl almaz bir çimde cesur ve küstah görünüyordu. "İstediğim tek şey benden uzak durman! Duydun mu? Bana sakın karışma ve neler yapğımla ilgilenme!"

"Neler yapacaksın?" diye gürledi genç adam.

"Sana ne? Seni yarışmada alt ettim ve senden istediğim tek şey de beni rahat bırakman! Uyacaksın!"

Allah kahretsin! Biraz daha devam ederlerse İlkim düşüp bayılacaktı. Hayatında bu denli aşağılanmamış, kırılmamış ve bu yüzden intikam hissiyle bu denli dolu olmamıştı. Ancak kocasının ardından iş çevirmek bir nebze kolaysa da yüzüne karşı itiraz etmek ölümüne zordu. Eğer birkaç dakika daha laf dalaşına girerlerse kekeleyecek, kaygılanacak, gözlük arayışına girecek, en kötüsü de yine sinip, susup kalacaktı. Bu yüzden gitmeliydi. Nereye olursa... Tercihen baloya. Sadece bu odadan çıkmalıydı, on saniye içinde...

Bir kez daha, kendinden beklemeyeceği bir cüretle parmağını adamın göğsüne değdirdi ve onu hafifçe itti. "Uzak dur benden! Tek dileğim bu!"

Martin tehdit gibi çıkan bu cümleyle öfkelendi. Onun neyi kast ettiğini bilmiyordu ancak kendisine emir verilmesine alışkın değildi. Kızın elini kavrayıp kuvvetle sıktı. "Sana yakın olmak istediğimi de nereden çıkardın?"

Genç kız elini hışımla çekti. "Harika o zaman. Bana karışma ve ben de sana karışmayayım. İki yabancı gibi. Sahte evliliğimizin te...tek gerçek yanı bu. İki yabancı oluşumuz."

Genç adam düşünmeden, fevrice yanıt verdi. "Benim için hava hoş. Seninle yabancı olmanın nesine itiraz edebilirim ki?"

"Peki, o halde. Şimdi... Hoşça kal," diyen genç kız adamın önünden çekilip kapıya doğru ilerledi. Ayağı bir kez daha burkulmasın diye çok, çok yavaş adımlar attı.

Martin onun kapıya gittiğini görünce "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Kız kendisine dönüp kötü bakışlar atınca, ellerini kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Sadece merak ettim."

"Merak etme!" dedi genç kız ve kapıyı açtı.

Hayır, bu ikaz Martin'i durduramazdı. Merak etmemek elde miydi? Bu lanet olası kız nereye gidiyordu? Üstelik yarı çıplak bir şekilde ve üstelik gözlüğünü bile almadan.

"Gözlüğünü unuttun," diye bir kez daha seslendi.

İlkim ona dönmedi bile. "Gözlüğe ihtiyacım yok!" diyerek kapıyı çarptı ve kendini koridora attı.

Çıkar çıkmaz yana kayıp duvara yaslandı. Gözleri karşısındaki kötü bir tabloya takılırken gördüğü en son şey tablodaki nesnelerdi. Sadece soluklanıyor ve hafifçe gülümsüyordu. Bu kişisel tarihi açısından miladıydı. Bu bir devrimdi ve İlkim de bunun farkındaydı. Güzel giyinmek ve güzel bir kadın gibi görünmek değil, bir erkeğe karşı koymak, ona isyan etmek ve onu alt etmek... Yüklendiği öz güveninden ötürü kendini kucaklamak istiyordu. Nefesi düzelene kadar orada kaldı. Buraya kadar her şey harikaydı ancak ya bundan sonrası? Şimdi ne yapacaktı?

Martin'i o barda kendisine hakaret ederken işittikten sonra, güzel bir kadın olmak ve onun ağzını beş karış açmak istemişti. Yapmıştı da. Doğrusu potansiyeli olduğunu bilmiyordu ancak denemişti. Annesinin aldığı siyah elbiseyi ve güzel pabuçları kucaklayıp otelin güzellik salonuna inmiş, baloya katılacağını söylemişti. Kısa bir bekleyişin ardından sıra kendisine gelmişti. Kızlar nasıl bir şey istediğini sormuşlar ve İlkim sadece "Çekici," demişti. Bu kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini bile bilmiyordu ancak işi bittiğinde kuaför kız "Kesinlikle çok çekici görünüyorsunuz," demişti.

İlkim'e göre çok çıplak görünüyordu ancak kızın kendisini ikna etmesine izin vermişti. Cesarete ve gaz verilmesine ihtiyacı vardı. Aynadaki görüntüsüyle şoke olmuş olsa da, yeterince güzel göründüğüne emin olmak istiyordu.

"Sahiden güzel olmadım ama beni ikna etmek için bunu söylüyorsunuz," dediğinde, kuaför kız dargın bir ifade ile bakmış

ve sonra tüm güzellik salonuna dönüp "Bu hanımefendiyi çirkin bulan var mı? Lütfen söylesin. Alınmayacak," diye sormuştu.

Hıncahınç dolu salondan tek bir kişi bile çıkmamıştı. Belki bazıları homurdanmış ancak kuaför kız onların sadece kıskançlıktan böyle davrandıklarını söylemişti. Nitekim İlkim çıkmadan evvel de yaşlıca bir kadın yanına gelip "Sen bekâr mısın?" diye sormuştu. İlkim yüzüğünü oraya gelmeden önce çıkarmıştı. Kadına bakıp "Evet, bekârım," demişti. Martin'in yaptığı gibi soranlara yalan söylüyordu. Kadın ise ona göz kırpmış ve oğluyla tanışması için dakikalarca dil dökmüştü.

İlkim en sonunda oradan kaçmıştı. Bu yaşına kadar, annesinin ısrarlı çabaları sonucu bile bir güzellik salonuna girmemişti. Ancak bir erkek tarafından yaralanmak hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yapmasına neden olmuştu. Genç kız yaptığından memnundu elbette. Aynaya bakarken kendisini beğenmişti. Bu gecelik bir külkedisi masalı yaşamayı istemişti. Külkedisinden bir prensese dönüşmüştü. Yakışıklı prens masallardakinin aksine tam bir aşağılık olabilirdi ama belki de prenses bu defa ikinci adamı seçmeliydi. Ne yazık ki ikinci adam da yoktu. Bu masalda aslında bir prenses de yoktu. Kalbi kırık bir kadın vardı sadece. Bu da bir masal değil, olsa olsa trajedi olurdu.

Genç kız kocasından duyduğu onur kırıcı şeyleri aklından atamadığından, yaptığının bir işe yaramış olmasını umdu. Ve bu gece karşısına fazlasıyla ikinci adamın çıkacağından habersiz, kendisini duvardan çekip asansöre yöneldi. Baloya gidebilir miydi sahiden? Tıpkı o masaldaki gibi merdivenlerden iner ve herkesi büyülerdi. Aptal prensi ise odasında bekleyip öfkeden kudururdu.

❧

Martin hâlâ şaşkındı. Ve de öfkeli. Karısına ne olmuştu böyle? Elinde tuttuğu gözlüğü bir sağ eline, bir sol eline alırken avuçlarında paramparça etmek istedi. Durup baktı sıradan gözlüğe. Pahalı bir markanın çirkin bir modeliydi. Kırmak istemişti onu. Hem de en başından beri. Bunu yapacaktı da. Şimdi elinde fırsat vardı ancak yapamıyordu. Gözlüğü kırarsa İlkim lens takabilirdi

ve bu da güzelliğini kapatan devasa gözlüğün tamamen yok olması demekti. Yani onun o muhteşem güzelliğini halka arz etmekti. Serseri adamların, ırz düşmanı tecavüzcülerin, art niyetli adilerin önüne atmak demekti karısını. Oysa bu gözlüğü takınca kimse İlkim'e dikkat etmiyordu. Tıpkı kendisi gibi...

"Aptalın biriyim!" derken gözlüğü biraz daha sıktı. Onu kırmaya cesareti yoktu. Artık yoktu.

Sarışınları seven bir adam olmasına rağmen, esmer karısı sanki üzerinden dozerle geçmiş gibiydi. İlkim'in o çirkin kazağının altındakini merak etmişti daima ama üzerinde kıyafetleri varken de o bir elmastı. Taşların, kayaların, kimi zaman çamurlu diplerin, kuytuların içinde bulunan bir elmastı İlkim. Kendi dünyevi, yüzeysel gözleriyle üzerindeki çamuru görmüştü daima. Oysa o, hakiki işlenmiş bir pırlantaydı. Hayatında kimse hakkında bu kadar yanılmamıştı. Gelinlik içinde olduğu gibi gece elbisesi içinde de parıldıyordu. O kadın güzeldi. Bakarın gözlerini zevkle mutlu etmeye yetecek kadar... Martin'i mutlu etmemişti ama. Ona bakmak içinde arzunun uyanmasına, onu öpme isteğine neden olup gözlerine gerçek bir zevk yaşatsa da, İlkim'i başka erkeklerin de görecek olması öfkelenmesine sebep oluyordu. Tanrı aşkına, onun o saf aklına kim girmişti? Kim onu huzurlu uykusundan uyandırıp kurtların içine atmıştı? Lanet olsun, buna izin veremezdi. Kâğıt üstünde de olsa o kadın kendisine aitti. Tüm sorumluluğu Turner soyadının altındaydı ve şimdi yarı çıplak bir halde binlerce kişilik bir otelde kayıplara karışmıştı.

Hışımla ayağa fırladı genç adam. İlkim'i bulmalıydı. Kimse onu keşfetmeden getirip, yine o çirkin kazağını giydirmeli, o berbat gözlüğünü takmalıydı. Süitten çıktığında nereye gittiğine aldırmadan asansöre yöneldi. İlkim gibi ders ve kariyer delisi bir kız, o kıyafetle nereye gidebilirdi? Kahretsin! Hiçbir yere...

Sert soluklarıyla iri gövdesi yükselip alçalırken, yumruğunu asansör aynasına indirmemek için kendisine zorlukla hâkim oluyordu. Başka katlardan şık kadın ve adamlar asansöre doluşunca onlara nereye gittiklerini sordu. 'Balo' cevabını alınca da suratı daha da asıldı. İlkim oraya gitmiş olamazdı. Bu fena halde

saçmaydı. *Balo ve dört göz fosil...* Bir bilim semineri veya eğitim konferansı değildi ki. Bir baloydu. Beş yıldızlı otellerde zaman zaman tertip edilen bir tür eğlenceydi bu. *Eğlence ve İlkim...* Bunlar yan yana bile gelemezdi. Geldiğinde ortaya ne çıkardı, Martin düşünmek bile istemiyordu.

❧

Kalabalık genç kızın bütün cesaretini silip süpürdü. Tüm bu delilikleri hayata geçirirken bir an olsun cesaretini yitirmemişti ancak bu kadarı sahiden fazlaydı. Baktığı tüm kadınlar annesinin suretindeydi. Annesinden bir salon dolusu vardı sanki. *Gösteriş ve lüksüz çıkmamın zararları*, diye düşündü. Ama belki de bazı şeyleri net olarak görememek şu durumda daha iyiydi. Kınadığı ve yadırgadığı o kadınlardan biriydi artık. Mevcut cesareti de umduğundan ufak oldu. Geniş ve lüks kapıların ağzında durup içeriyi incelerken, oraya giremeyeceğini anladı. İlkim Acaroğlu olarak böyle bir yere ait değildi.

İlkim Turner! diye düzeltti kendisini ve bu adamın ismini anmak tüm bedenini serin bir yel gibi sardı. Onu önemsememesi gerekiyordu. 'Evli değilim' ve 'karım çirkin' demiş olsa bile umurunda olmamalıydı. Kahretsin ki, fena halde umurundaydı. Martin tarafından güzel bulunmamak onu kırmıştı. Peki, ama neden? Genç kız bunun yanıtından korkuyordu. Bu yüzden tüm bu delilikleri nihayete erdirmesi gerektiğini anladı. "Yapamam," dedi bu yüzden. "Yapamam!"

"Hanımefendi... İyi misiniz?" diyen kalın bir ses ensesinde yankılanınca irkilerek döndü. Bir adamdı. Gençti ancak kocası kadar yakışıklı olamazdı. Adam kızın yanıtını beklemeden devam etti. "Benimle gelmek ister misiniz? Yalnızım."

"Nereye?"

Adam gülümsedi. Kibar birine benziyordu. "İçeriye... Tabii bir partneriniz yoksa."

Bu çılgınlığı yapmaması gerektiğini bilen ve tek başına bu kıyafetle baloya katılmaktan korkan bir kadın olarak *Partnerim var*

deyip adamı geçiştirmeliydi, ancak yapmadı. Böyle bir intikam yolu seçtiyse sonuna kadar gitmeliydi. "Yo...yok," dedi tedirgince.

"O halde... Lütfen..." diyen adam kolunu uzattı. Genç kız bu adamın kibar bir centilmen olduğunu düşündü. Birkaç dakika onunla konuşmakta ne sakınca vardı ki? Hem bundan yüzyıllar öncesinde bile kadınlar balolarda tanımadığı adamlarla dans ediyorlardı. Üstelik ünlü bilim adamları, daima en olmadık yerlerde bir şeyleri keşfetmişlerdi. Belki kendisi de kariyerine üstün bir başarı getirecek bir şeyler bulurdu. Genç kız bu aptalca davetin kendisine bilim adına bir ilham vereceğini sanmasa da, bu adamla ayak üstü sohbet etmekte bir sakınca görmedi. Hem belli mi olur, belki adam da öğretim üyesi ya da bilimle uğraşan kalifiye biriydi. İlkim en iyimser yorumuyla, en kötümser ruh hali içinde adamın koluna girdi ve siyah bir kuğu gibi içeriye süzüldü.

İçeride tatlı bir vals müziği yankılanıyordu. Konuklar Türk stilinde dans ediyor ve İlkim onları zevkle izliyordu. Havalar henüz yeterince ısınmadığı için salonun açık hava kısmı kapatılmıştı. Kapatılan bu kısımda da dekoratif bir havuz ve üzerinde melek figürü olan küçük bir fıskiye vardı. Havuzun etrafına konmuş fuşya rengindeki masalarda ayak üstü bir şeyler içiliyordu. Genç kız yabancı adamın içki teklifini reddetti. Gözlüksüz olmasından dolayı zaten gözleri yarı yarıya bulanıktı, bir de alkolle kafasını bulandırmamalıydı. Üstelik iki damla alkolle bile sarhoş olduğunu hatırlıyordu. Üniversitenin mezuniyet balosunda arkadaşlarının ısrarlarıyla hayatında ilk kez alkol almış, gecenin sonunda da ufak çaplı birkaç kriz yaşamıştı. Bu yüzden ilk seferi aynı zamanda son seferi olmuştu. Hem, bu gece zaferini kutlayacaktı, hezimetini değil. Adamın, meyve suyuna viski koydurduğundan habersiz dolu bir kadeh içeceği iki dikişte midesine indirdi. Ansızın bastıran midesindeki yanmayla "Acı," diye inlerken eli karnına gitti. Meyve suyunun tadını garip bulsa da, bunu içeceğin kötü kalitesine bağladı.

Adam ise kızın acemiliği karşısında gülümsedi. Çekingen kızların ihtiyacı olan cesareti onlara nasıl vereceğini bilen gerçek

bir playboydu. İlkim'e yaptığı da tam olarak buydu. Kızı ayartmaya çalışan çapkın bir sırıtışla "Sizi otelde ilk kez görüyorum. Yeni mi geldiniz?" diye sordu.

İlkim "Evet," dedi ürkekçe.

"Yalnız mısınız?"

"A...ailem var."

"Anlıyorum," diyen genç adam, gözlerini kızın dekolteside den zorlukla ayırırken "Dans etmek ister misiniz?" diye sordu.

İlkim gözlüğünü itme dürtüsüyle elini kaldırdı ancak yan yolda gözlüğünün olmadığını fark edip, elini hafifçe salladı. Midesinden tenine yayılan sıcaklıkla gülümserken yanıt verdi. "Hayır, danstan pek anlamıyorum. Aslında konuşuruz diye ummuştum."

Adam şaşırdı. "Elbette. Ne konuşmak istersiniz? Sizin gibi güzel bir kadının ilgisini hangi konular çeker?"

Genç kız kızardığından emin gözlerini kaçırdı. Adam yabancı olduğu için onu net olarak görüyordu. Yüzündeki o hafif aranlık dolu bakışı yanlış görmediğini umarak "Human Genome Project hakkında konuşmaya ne dersiniz?" diye sordu.

"Efendim?"

"Yani İnsan Genom Projesi. Genlerin biokimyasal şifresini çözen, birçok ülkenin destek verdiği, gen haritasını çıkarmayı amaçlayan ve bunu başarmış projeden bahsediyorum. Hiç duymadınız mı?"

"Şey..." diyen adam çenesini kaşıdı. Kıza inanamadığı açıktı. "Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Ben bilim ve özellikle biyoloji konusunda şaka yapmam," diyen genç kız adama kötü bir bakış atarak "Sanırım bu tür şeyler ilginizi çekmiyor?" diye sordu. Sanki herkes bu konuda uzman olmalıymış gibi sesi suçlar çıkıyordu.

"Aslında biyolojiden çok fizikle ilgileniyorum güzel bayan. Sizin fiziğiniz de..."

Genç kız adamın cümlesini bitirmesini beklemeden inledi. "Ah! Siz de şu kasaplardansınız değil mi?" diye sorduğunda, zavallı adam bir deliye denk geldiğine ikna oluyordu neredeyse.

Kıza Ne? diye soramadan İlkim "Her neyse, teşekkürler," diyerek arkasını döndü. Bu adamla işi yoktu ve olamazdı. Fizik gibi *kutsal* bir dalı, kadın bedenine indirgeyen bir angutla ne konuşabilirdi ki?

İlkim sıkılıp oflarken bir başka erkek yanına yaklaşmıştı bile. Bu defaki adam daha iri yarı ve keldi. Karanlık bir görüntüsü vardı ancak İlkim'in genel anlamda adamlar üzerine bir bilgisi olmadığından, bu adamın da ne kadar karanlık olduğunu bilemezdi.

Adam doğrudan "Elbiseni sevdim fıstık!" diyerek kızın tam dibine sokuldu.

Alkol tesirini yavaşça gösteriyordu. Bu yüzden İlkim kendisini pek iyi hissetmemeye başlamıştı. Adamın sözleriyle dudaklarını büzdü. Çok da aklı başında olmayarak sordu. "Sen bana Pistachio mu dedin?"

Kaba adam yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Fıstığın La...Latincesi. Bana bununla mı iltifat ediyorsun?"

İri yarı adam gözlerini sonuna kadar açtı. Kıza küfretmiş gibi "Özür dilerim güzelim. Kabalık ettim," dedi.

Genç kız suratını daha da astı. Bu adamın fıstığın Latincesini bilmesini elbette ummuyordu ancak hiç olmazsa kendisine bir çiçekle seslenebilirdi. Sarsakça "Ama bana chamomilla diyebilirsin," dedi.

"Efendim?"

"Bu da papatyanın Latincesi. Biliyor musun, bana dört göz fosil yerine papatyam diyebilirsin."

"Dört göz, ne?"

"Ah, yok bir şey."

Adam kıza biraz daha yaklaşırken, onun kafayı bulduğunu anladı. Sarhoş bir kadını odasına çıkarmanın önündeki tek engel hesapta olmayan bir sevgili ya da kocaydı. Bu yüzden aralarındaki mesafeyi azaltıp kızın yüzüne doğru eğildi ve çapkın bir sesle "Evli misin? Başımıza bela olacak bir kocan var mı?" diye sordu.

"Koca mı?" diyen İlkim gözlerini sonuna kadar açtı ve yanaklarını şişirdi. Sonra gülmemek için kendini tutuyormuş gibi yaptı. Bir müddet bu şekilde muzipçe durduktan sonra, yanaklarını boşaltarak tüm havayı adamın yüzüne püskürtüp kahkaha attı. "Kocam yok. Bak, yüzüğüm de yok. Niye mi? Çünkü evli değilim, seni şapşal!"

Adam sırıttı. İki dirseğini masaya dayayıp alttan bir bakışla kızın yüzüne gülümserken "Benimle gelmek ister misin?" diye sordu.

Genç kız tam burnunun dibindeki adama kaşlarını çatarak bakıyordu. Bir şey demeliydi. Bunun farkındaydı ancak doğru kelimeleri toparlayamıyordu. Üstelik başında hafif bir dönme ve midesinde yanma hissediyordu. Kendine gelme umuduyla dirseğini masaya dayayıp, başını avucuna yasladı. Dudaklarını hoşnutsuzca öne uzattığı için öpücük bekliyormuş gibi görünüyordu. Tabii gözlerini de kapatmıştı ve bu her adam için mutlak suretle bir öpüşme davetiydi.

Adam da davete icabet edecek gibi duruyordu. "Seni buradan öpeyim? Çok hızlısın güzelim." İlkim onu duymamıştı bile ama adamın umurunda değildi. Kızı öpecekti. Üstelik nispeten kalabalıktan uzak oldukları için birileri tarafından görülme riski de yoktu. Yavaşça kıza doğru eğilirken bir eliyle İlkim'in omzunu tutup çıplak tenini hafifçe okşamaya başladı. Tam bu sırada ceketinin yakasından öyle bir çekildi ki, neye uğradığını şaşırıp hışımla geriye kaydı. Kıç üstü yere düşmeden önce dengesini sağlayan adam, kendisine bunu yapmaya cüret eden kişinin üstüne atlamak üzereydi ki, bu defa kravatından yakalandı. Mavi, keskin bakışlı, öfkeden kısılmış gözler ona bakarken, boğuk gibi bir ses de kulaklarında yankılandı.

"Karımdan uzak dur!"

Adam homurdandı. Amerikalı olduğunu anladığı kocaya bakarken İngilizce olarak yanıt verdi. "Bana evli değilim demişti!"

Martin adamın yanıtıyla, hışımla İlkim'e döndü. Kıza öldürücü gözlerle bakıyordu. Onun baloya gitmesini beklemiyordu açıkçası. Ama burada bulmuştu işte. Akıl almaz bir şekilde adamın biriyle

sırıtıp durmuş, sonra onu geri çevirip diğerine gitmişti. Martin ilkini de görmüştü. Salona girdiğinde İlkim bir adamla konuşuyordu. Ancak kız adamın yanından ayrılınca, bir köşede durup onu gözetlemişti. Genç kız yanına gelen diğer iri yarı adama gülümsemeye başladığında, Martin tam anlamıyla baştan ayağa öfkeli bir fıçıya dönmüştü. Adamın, karısının üzerine eğildiğini görünce zaman kaybetmeden onlara doğru yürümüş ve çıkacak rezaleti bile umursamamıştı. O aşağılık adamın İlkim'e dokunmasını engelleyememişti ancak onu öldürebilirdi. Yapacaktı da. Tabii önce karısının işini bitirecekti.

İlkim'e yıkıcı bir öfke ile bakarken "Sen evli..." demişti ki, durup soluklandı. Soluklanmazsa patlayacaktı. "Bu adama evli olmadığını mı söyledin?" derken gürlememek için dişlerini sıkınca, çenesine gergin bir acı saplandı.

İlkim, Martin'in sesiyle başını kaldırdı. Kocasını görünce gözleri ansızın öylesine parladı ki, genç adam bile bunu fark etti. Yüzünde de aptal ama fazlasıyla tatlı bir sırıtma vardı. "Hangi adam?" diyen kız şaşkınca sordu.

Martin döndü ve adamın kaçmış olduğunu fark etti. "Hangi adam olduğunun ne önemi var, lanet olası? Eminim hepsine evli olmadığını söyledin!"

"Sen de söyledin!" diye bağırdı kız.

Martin onu anlamadı. Sormadı da. Sadece bu dört göz fosili buradan götürmenin hevesiyle, kızın kolunu acıtırcasına sıktı. "Gidiyoruz, yürü!" dediğinde İlkim kolunu sertçe çekti. Kararlı bir sesle itiraz etti. "Ben gelmiyorum!"

"Gelmiyor musun?"

"Sağırlık mı var Bay Turner? Size sağır fosil desem hoşunuza gider mi?"

Genç adam elinde olmadan öfkeyle gülümsedi. "Ölü bir fosil olmadan önce yürü!" diye tısladı kızın kulağına.

İlkim'in başı döndü. Dengesi sarsıldığı için adama tutundu. Tıpkı tanıştıkları ilk günkü gibiydi. O barda, ona rastladığında olduğu gibi adama sokulmuştu. Martin o zaman kızı kendinden

söküp atmış ve bir tür kene gibi yapışmasından nefret etmişti. Oysa şimdi kızı kendinden uzak tutmak adına hiç bir şey yapmıyordu. Aksine onu tek koluyla daha sıkı sardı ve çıplak sırtına avucuyla dokundu. "Yine mi kafayı buldun?"

Genç kız dudaklarını astı. Kafasını kaldırıp, sokulduğu adama dil çıkardı. "Kafam kayıp mı olmuştu ki bulayım?" Sonra öylesine bir kahkaha attı ki, genç adam eliyle kızın ağzını kapatmak zorunda kaldı.

"Bırak beni," diyen İlkim, Martin'in tüm kabahatlerini hatırlayıp "Başka kadınlara gitsene sen!" diye bağırdı.

"Başımda senin gibi bir bela varken, nereye gidebilirim?" diyen genç adam, kızı sertçe daha çok kendisine yapıştırıp, yürütmeye başladı.

İlkim ona karşı koyuyor ancak o çelikten kollara tesir edemiyordu. "Bu gece benim gecem. Eğlenmek istiyorum. Annem gibi olmak istiyorum. Bu gece Ayşen Hanım'ın ruhunu taşıyorum," diye mırıldandı. Martin tek kelime anlamadı ve kızı yürütmeye devam etti. Öfkeden deliriyordu ve neden bu kadar kızdığını kendisine dahi açıklayamıyordu. Elbette, kaybettiği için olmalıydı. Mağlubiyeti tatmamış biri olarak, kafayı otlarla bozmuş, vasat bir kıza yenilmek gururuna dokunmuştu. Vasat mı! Bu kız mı? Tanrı aşkına, bu kız şu haldeyken kitle imha silahından bile daha tehlikeliydi. Ve genç adam eğer buraya zamanında gelmemiş olsaydı, onu kurtların kapacağından emindi. Şimdi ise Azrail'inin kolundaydı, zira onu odaya çıkardığında kesinlikle bir güzel pataklayacaktı.

Havuzun kavisli yollarına yakın yürürken İlkim kendini çekmek için nafile yere çaba gösteriyordu. Kafese tıkılmış bir serçe gibiydi. Uçamıyor, kanat çırpamıyor, hatta ötemiyordu bile. O kuş kafesini kıramazdı belki ancak kendisi bu esaretten kurtulacaktı.

"Bırak beni, seni yaşayan taş!" dediğinde tüm gücüyle adamı iki eliyle itti ve en sonunda ondan kurtuldu.

Evet, ondan kurtulmuştu. Ama kurtuluşu çok kısa sürecekti, zira adamı ittiğinde Martin sırtüstü dekoratif, küçük havuza düşmüştü.

Kızın çığlığı ve çıkan su sesiyle salondaki herkes onlara döndü. İlkim o an şuuruna biraz daha sahip oldu. Bu farkındalıkla ağzı kocaman açılırken "Aman Allahım, öldüm ben!" dedi ve hızla ayakkabılarına eğildi. Eline aldığı yüksek platformlarla tam dibinde duran bir kadına şuursuzca baktı. "Koşmam gerek!"

Kadın başını salladı ve "Bence de," dedi kısık bir sesle.

Genç kız ayakkabıları kadının kucağına itti. "Bunlara ihtiyacım yok," derken pabuçlarını kadına bırakıp hızla çıkışa koşmaya başladı.

İlkim, Martin'in havuzdan çıkmasını beklemeden var gücüyle koşuyordu. Nereye gideceğini ise bilmiyordu. Sahi, bu lanet olası kapı neredeydi? Solukları düzensizleşip, paniği artınca kapıyı bulmakta daha beter zorlandı. Neyse ki iki saniye sonra kendini lobiye atabilmişti. Asansör beklerken tam anlamıyla korkudan ölüyordu ve oradan kendisine doğru gelen kocasını görebiliyordu. Adamın üzerinden sular adeta fışkırdayarak akıyor, yüzü ise İspanya'daki festivalden kaçan, sırtına yüzlerce ok saplanmış bir boğa gibi öfkeli görünüyordu.

Martin sırılsıklam bir halde tüm salonun, yüzlerce kişinin içinden devasa bedenini sürükleyerek hızlı adımlar attı. Koşmadı çünkü İlkim'e yetişeceğini biliyordu. En azından kızın kuytu bir koridora kaçana kadar zamanı olsun istiyordu. Çünkü onu bu kalabalıkta eline geçirirse, yüzlerce kişi bir cinayete anbean tanıklık edecekti. Oysa ortada iz bile bırakmadan bu kızın işini bitirmek istiyordu. İlkim'in otomatiğe bağlamış bir halde asansörü çağırması karşısında hızını arttırdı. İki adım sonra ona erişecekti ve bunun o kapılar kapanmadan önce olmasını diliyordu. Tam kapıya yanaşmıştı ki, ağır metal kapılar sessizce birbirine ulaştı. Son bir çabayla elini uzatan genç adam asansörün kapısını açmayı başaramadı ve orada, kapı önünde, üzerinden hâlâ sular damlarken ayakta dikilmeye devam etti.

Bundan sonra yapılacak iki şey vardı. Kendi dilinde hayli ağır bir küfür savurmak ve koşarak merdivenleri tırmanmaya başlamak.

İlkini yapmış olsa da, ikincisini yapamazdı. En üst kattaki süite varana kadar İlkim değil odadan çıkmak, İstanbul'a bile varmış olabilirdi. Oysa onu kaçmadan yakalamak istiyordu. Bir yere kaçmadan. Çünkü o kendisini bekleyen bir hediye paketiydi ve onu kendi elleriyle parçalayarak açacaktı. Bu yüzden diğer asansöre yöneldi. Üzerinden sular akmasına aldırmadan elini sertçe kapıya geçirirken bir küfür daha savurdu. Dakikalar sonra açılan ikinci asansöre geçti ve metal yığınının kendisini avına götürmesine izin verdi. Onun öfkeli, sert çehresini ve sınırsızlıklam korkunç cüssesini gören kimse Martin Turner'in çıktığı asansöre binmeye cüret edemiyordu.

❧

"Ellerim titriyor, Allah kahretsin, ellerim..." diyen genç kız bir yaprak sallanan ellerine bakıp iyice panikledi. Portföyünün arka gözüne sıkıştırdığı odanın kartını bulmaya çalışmak dakikalarını almıştı zaten. Şimdi bir de titreyen elleriyle kapıyı açmak ölümüne sebebiyet verecekti. Onu ölüme götüren pek çok şeyin olduğundan elbette haberdardı. Mesela kocası. Birazdan ensesinden kavradığı gibi süitin balkonundan aşağıya atacaktı.

"Allahım lütfen," diye inlerken, kapı nihayet açıldığını bildiren o küçük, muhteşem sesi çıkardı. Genç kız derin bir nefes aldı ve odaya adımını attı. Kurtulmuştu. Ölüm tehlikesi artık geçmişti ancak buradan derhâl kaçmalıydı. Kapıyı kapatmayı unuttuğunu fark edince hızla kulpu kavradı, ancak kapı bir duvara toslamış gibi hareketsiz kaldı. Genç kız korkarak başını uzattığında Martin eliyle ona engel oluyordu.

İlkim geri geri yürümeye başladığının farkında değildi. Yakınızca üzerine gelen adama konsantre olmuştu. Kaçışının olmadığını bilse de kaçıyordu işte. Bu da temel bir dürtüydü. *Hayatta kalma dürtüsü.*

"Bak ö...özür dilerim. Havuza düşmeni istemezdim ama..."

Martin kapıyı öylesine sertçe kapattı ki, çıkan ses oteli baştan ayağa titretmişti neredeyse.

"Özürlerini çok dinledim dört göz. Artık yeni şeyler bulmalısın," diyen genç adam kızın korkudan kaskatı kesilmesiyle kısmi bir tatmin yaşadı. Asıl rahatlamayı onu öldürünce yaşardı şüphesiz ancak bunu yapmayacaktı. Önce ona gereken dersi, aynı şekilde verecekti.

"Demek o aşağılık adamlara evli olmadığını söyledin?"

Genç kızın başı dumanlı, ifadesi sersemlemiş olsa da, kocasının sorusunu anladı. Havuza itilmek yerine buna mı takılmıştı yani? Ancak henüz tam anlamıyla ayık olmadığı için Martin'e kendisinin de aynısını yaptığını söyleyemedi.

"Sö...söyledim ama..." dedikten sonra durdu ve saçını yüzünden itti. Alışık olduğu şekilde bağlanmamış olan saçları inatla yüzüne düşüyordu. Yeniden konuştuğunda gözlüğünü takmış olmayı diledi. Şu ana kadar gözlüğünden güç aldığını fark etmemişti. Ansızın bastıran kavga isteğiyle sırtını dikleştirdi. Öfkeli bir sesle, gözleri cehennem ateşi gibi parlayan adama bağırdı. "Evet, evli olmadığımı söyledim. Ne var? Bana karışmayacaktın. Şartım buydu. Unuttun mu?"

Martin en sonunda sınıra geldi ve arayı hızla kapattı. Kızın minicik bir çığlık atacak zamanı olmuştu ancak fazlasını yapamadı. Adam koluna öylesine sıkı sarılmıştı ki, kendini tek adım geriye itemiyordu.

"Karışacağım dört göz! Sana fena halde karışacağım!" derken kızı banyoya sürüklemeye başladı.

İlkim gerçeği dehşetle fark etti. Daha doğrusu gerçekleşmesi en korkunç ihtimali. "Ha...hayır! Beni küvette boğacak mısın?" diye sorduğunda zaten korkudan ölmek üzereydi.

"İyi fikir. Bu aklıma gelmemişti!"

Genç kız inledi. Karşı koymak işe yaramıyordu ve yolun sonuna geldiğini anlamıştı. Ürpererek kaderine razı oldu. Banyoya itildiğinde büyük küvete bakıp, korkuyla kocasına döndü.

"Küvete gir!" diye bağırdı genç adam.

İlkim gözlerini sonuna kadar açtı. Kocasının karanlık bir adam olduğunu biliyordu ancak sahiden bunu yapacağına inanamıyordu.

Aklına türlü türlü ölüm fikirleri gelirken "Yoksa bana bileklerimi kestirip, intihar süsü mü vereceksin?" diye sordu.

Martin, eğer bu kadar öfkeli olmasaydı kahkaha bile atabilirdi. Bunun yerine kızı küvete doğru savurarak alayla konuştu. "Aklın cinayet işlerine çalışıyor. Yoksa öğrenci kimliği altında gizlenen profesyonel bir katil misin?"

"Katil diye sana derler," diye bağıran genç kız çaresizce küvete girdi. Bacaklarını kaldırmak zorunda olduğu için çıplaklığı da artmıştı. Martin şimdi kıza bakarken arzudan çok nefret duyuyordu. Tüm adamlar onu bu halde görmüşlerdi. Dekolteesinden de kim bilir daha nelerini fark etmişler, aç kurtlar gibi ona saldırmak istemişlerdi. Bunun kendisini niçin bu kadar öfkelendirdiğini düşünemiyordu şu anda. Üstelik boynuzlanmış bir koca olarak görülürken, yüzlerce kişinin içinde suya düşmesi de aynı bir rezaletti elbette. Bugüne kadar kimsenin, özellikle adamlarının ya da sıradan adamların yanında yumruk bile yememiş biriyken, bir kadın yüzünden aşağılık bir şekilde havuza düşmüştü. *Hem de süs havuzuna!*

Genç adam dişlerini sıkıp küvetteki karısına baktı. İtaat etmesi bu defa kötü hissettirmişti. Çünkü kız böylesine umutsuzca boyun eğince, ona yapacakları konusunda kararsızlığa düşüyordu.

Onun güzel yüzüne ve kederli ifadesine aldırmayacaktı. "Otur," diye emretti.

İlkim pahalı elbisesi içinde korkarak küvete oturdu. Dizlerini karnına çekti ve kollarıyla kendini sardı. Başını kaldırdığında buğulu gözlerle baktı kocasına. O mavi gözler laciverte yakın koyulaşmıştı. Çehresi o kadar katıydı ki, genç kız ne düşüneceğini bilemedi. Hem ürperdi, hem de heyecanlandı.

"Sakın ağlama!" diye tısladı Martin. Kız hissizce bakarken duş başlığını kavradı ve soğuk suyu sonuna kadar açtı. İlkim zaten onun buzdan soğuk bakışlarıyla ölümüne üşürken, bir de yapacaklarını anladığında gözlerini sonuna kadar açtı. "Lü...lütfen yapma," diye inledi.

"Durumu eşitleyeceğiz önce!" dedi Martin.

Genç kız kendisini balkondan denize atmadığı için şükretmeliydi belki de. Eğer ıslanacaksa bu en acısız yoldu ancak yine de sonradan olacaklardan korkuyordu. Kollarıyla kendini daha sıkı sararken kalbine yerleşen o acı dolu baskıyla "Yap artık!" diye bağırdı.

Martin alayla güldü ve kızın üzerine duşu tuttu. Aslında yapmak istediği şey, nefessiz kalıp çırpınana kadar suyu yüzüne tutmak ve iyice korkutmaktı. Bunu yapamıyordu. Şimdi yaptığı şey ise aptalca su savaşı yapmaya benziyordu. Ona kıyamıyor oluşu karşısında daha da öfkelendi ve yeterince ıslanmış olan kızın kolunu yeniden kavrayıp sertçe ayağa kaldırdı. Suyu kapattıktan sonra onu küvetten çıkarıp yeniden salona götürdü.

İlkim rezalet haldeki elbisesi içinde, yüzüne düşmüş sırılsıklam saçlarıyla tir tir titriyordu. Soğuktan olduğu kadar, düştüğü durumun içler acısı olması da titremesini arttırıyordu. Kollarıyla kendini sarmaya devam ederken inledi. "Ye...yeter artık!"

"Demek evli değilsin, demek beni aldatacaktın!" diyen adam kızın tenini acıtan tutuşunu kuvvetlendirdi.

Genç kız son cümleyle gözlerini sonuna kadar açtı. Sarhoşluğunun geçtiğini fark etmişti ancak tam anlamıyla ayık sayılmazdı. Bu seferki sersemliğinin sebebi kocasının sözleri, davranışları ya da belki de kıskançlığıydı. Normal çiftler gibi değillerdi ki. Hayır, eğer başka bir adamla gitseydi, bu aldatma olmazdı. Yapacağından değil ama Martin'in bunu bir aldatma olarak görmesi karşısında daha da şaşırdı. Kocasının açıkça onu kıskandığını anladığı an içinden geçen sıcak bir his, titreyen bedenini yatıştırmaya yetti. Tüm bu kabalığın kıskançlıktan dolayı olduğunu bilmek nispeten iyi hissettiriyordu.

Martin ise öfkeyle kızı savurur gibi itti. Ardından masanın üstündeki gözlüğü aldı ve tek hamleyle kızın ıslak yüzüne geçirdi.

"Bundan sonra gözlüğünü çıkarırsan, seni öldürürüm!"

İlkim tam anlamıyla afallamış halde kollarını çözdü. Nihayet gözlüğüne dokunabildiğinde "Ne dedin?" diye sordu şaşkınlıkla.

Genç adam tehdit edercesine parmağını kaldırdı. "Bundan sonra o gözlük uyurken bile gözünden çıkmayacak!"

"Sen delirmişsin!" diyen kız sırf o istemiyor diye gözlüğünü çekip çıkardı. "Gözlüğümden nefret ediyordun?"

"Hâlâ ediyorum ama bu senin o berbat şeyi takmak zorunda olduğun gerçeğini değiştirmiyor!"

"Allah'ın belası! Sen gerçekten delisin!" diyen kız bir an sonra gözlerini kocaman açtı. Sanki yeni bir şeylerin farkına varmış. Ah, hayır! Bu adamın sahiden kendisini kıskandığını mı düşünmüştü? Büyük aptallık. Şimdi gerçeği görüyor gibi kalbinden incecik bir sancı geçti. "Anladım," dedi önce. Sonra bakışlarını yere eğip, ağlamaklı sesiyle devam etti. "Herkese ne kadar çirkin bir karın olduğunu göstermek istiyorsun, değil mi? Beni bu yolla alt edeceksin!"

Martin bu cümleyle daha da öfkelendi. İki elini birden saçlarına götürdü ve ıslak, uzun saçları geriye iteledi. Kızın neyi ima ettiğini anlamayarak homurdanır gibi sordu. "Ne demek bu?"

"Bana 'dört göz fosil' diyorsun! Papatya da diyebilirsin ama hayır! Güzel sözler yerine dört göz fosil! Çünkü aşağılıyorsun beni. Sonra gidip bar kadınlarına çirkin olduğumu söylüyorsun"

Kocası hâlâ anlamıyordu. Kıza daha da yaklaşırken bakışları suçlar gibiydi. "Sen ne saçmalıyorsun? Kimseye çirkin olduğunu söylemedim!"

"Söyledin! Seni duydum. Bugün odadan çıktığında bana gülmedin mi? Esmer bir kadına kur yapmadın mı? Ona evli olmadığını söylemedin mi?" diyen İlkim de kocasına yaklaşıyordu. Konuşurken farkında olmadan küçük adımlarla ona doğru çekiliyordu. "Yüzümü bile görmek istemediğini söylemedin mi? Karın çok mu çirkin diye sorduğunda 'evet' demedin mi?"

"Demedim!" diye gürledi Martin. Kızın çoğunlukla gerçekleri haykıran bu isyanıyla tüm mesafeleri kapattı. Sertçe kollarını sıkarken "Senin çirkin olduğunu söylemedim!" diye bir kez daha bağırdı.

"Yalancı pisliğin tekisin. Bırak beni," diyen genç kız dolu dolu gözleriyle adama baktı. Gözlük tutan eli titriyordu ve onu gözlerine geçirmek istiyordu. Elini kaldırdı ve kocasının tutuşunun izin verdiği şekilde gözlüğünü taktı.

Martin'in tutuşu gevşedi. Kıza baktı. Saçları gerçek bir şelale gibi yüzüne inmişti. Islaktı. Her yeri... Boynu, omuzları ve kolları kasılmış göğsü öne doğru kabarmıştı. Kavgaya devam edecekmiş gibi bir hali vardı. Fazlasıyla cüretkâr görünüyordu. Her anlamda...

"Bu aptal şeyi takmadığın için aşağıdaki o piç kurusu herif-lere gittin, değil mi?"

"Ne diyorsun?" diye inledi genç kız. Dudakları titriyordu. Avaz avaz ağlayacak gibiydi.

"Gözlüğün olsaydı o adi adamlardan birinin tam bir serseri olduğunu, diğerinin de Rus mafyalarına benzediğini görürdün!"

Mafya lafı genç kızı güldürse de hemen ardından yeniden somurttu. Martin kızın kollarını okşar gibi sıkarken konuşmaya devam etti. "Bu gözlük senin ayrılmaz bir parçan, dört göz fosil. O gözlerinde değilken yanlış adamlara gidiyorsun!"

"Doğru adam mı var sanki?"

Martin hafifçe gülümsedi. Gerginliği ve öfkesi canlı olsa da kızın çocukça alınması onu gülümsetti. Kısa bir an için elbette. Sonra gergince "Var," dedi. Duraklamadan da devam etti. "Doğru adam benim!"

Genç kız gözlerini kocaman açtı. Ipıslak kıyafeti içinde hayli tuhaf, bir o kadar da çekici görünen kocasına bakmaya daha fazla dayanamadı. Utanarak kaçırdı gözlerini. Bastıkları yer ıslak bir küre olarak ikisini çepeçevre sarmıştı. "Sen en yanlış adamsın! Üstelik beni çirkin buluyorsun, beni görmek bile istemiyorsun. Nasıl doğru adam olabilirsin ki?

"Göstermemi ister misin?" diyen genç adam kızın yüzünü avuçladı. Bakışları yeniden buluştuğunda kızın yanıtını beklemeden devam etti. "Bu halinle bile güzel olduğunu ve seni kesinlikle çirkin bulmadığımı göstereceğim."

İlkim hiçbir şey anlamasa da, onunla kelime oyunlarına girecek gücü kendinde bulamadı. Alay edilmesine ise bu saniyeden sonra dayanamazdı. Bu yüzden tüm iradesini kullanıp

"Çekil!" diye bağırarak adamı itti ve kendi odasına gitmek için hızla uzaklaştı.

"Orada dur!" diye bağıran kocasına bakıp orta parmağını kaldırmak istediyse de, bunu yapacak kadar delirmemişti. Ölümden kurtuldum diye sevinirken, yeniden bir tehlike ile karşı karşıya kalamazdı. "Yalanlarını dinlemek, alaylarını işitmek i...istemiyorum," deyip, koşarak yatak odasına gitti. Kapıyı henüz açmışken ki kolundan sertçe çekildi.

"Sana dur dediğimde duracaksın!"

Genç kız kaskatı bir ifadeyle kendisine bakan adama ayrı şekilde baktı. "Bana hiçbir şekilde karışamazsın! Seni yendim ve isteğimi yerine getireceksin! Bırak artık beni," dediğinde belinden sımsıkı çekildi.

Martin kıza derinden çattığı kaşlarıyla bakarken mavi gözleri arzuyla yanıyordu. Sesi de sert ve buz gibiydi. "İsteğimin canı cehenneme," dedikten sonra kızın yüzünü avuçladı ve onu sertçe *öpmeye* başladı!

İlkim başta neye uğradığım anlamadı. Bir duvar gibi hareketsiz dururken dudaklarının üstündeki sert ama aynı anda ateşli şeyle kalbi çarpmaya başladı. Elleriyle Martin'in kaslı omuzlarına yükselirken farkında olmadan gözlerini kapattı. Harika hissediyordu. Bedenini esir alan sıcak bir his, tatlı bir irkilme yaşattı. Dudakları acımasızca öpülürken, tırnaklarını elinin altındaki katı bedene geçirdi. Hissettiği tüm o titremelerin yerini müthiş bir heyecan almıştı. Martin'in tutuşu olmasa yere yığılabilirdi.

"Dudaklarını arala!" diyen öfkeli sese hızlıca itaat etti.

Düşünmeye fırsat bulamadan dudakları aralandı. Az önce ölümüne kavga ettiği kocasının öpücüğünün farkına yeni varmış gibi panikledi sonra. Beyni buna bir son vermesini haykırıyordu ancak yapamadı. O kısacık sorgulama anı da silinip gitti, çünkü diline değen Martin'in dili tüm hücrelerini zevkle titretti. Kendini ona bıraktı ve ürkekçe dilini ıslak kuytuluğa itti. Martin bu hamleyle kızın belini kuvvetle sıkarken bedenini ona daha çok yasladı. Delirmek üzereydi. İlkim'in böyle bir tadı olacağını hiç düşünmemişti. İyiden iyiye kendini kaybetmeden dudaklarını

çekti. Tek bir saniyeliğine. Kızı yeniden öpecekti ancak öncesinde buyurur gibi ikaz etti. "Biyolojiyle değil, benimle öpüşüyorsun. Sakın unutma bunu."

Kızı bir kez daha hafifçe öptü ve sertçe sokulmadan önce küstahça sırıttı. "Tadını çıkar dört göz... papatyam!"

BÖLÜM 10

İlkim ilk öpücüğünü ve ilk iltifatını alırken kalbindeki çarpıntının tüm dünya tarafından işitileceğini düşündü. Sonra bu düşüncesi de silindi. Zira düşünmek şu durumda yapamayacağı bir şeydi. Yapması gerekiyordu belki de. Belki de düşünmeli ve bu akıl almaz meydan okumayı geri çevirmeliydi ancak buna güç yoktu. Martin'den gelen bu tatlı saldırıyı kabul etti. İlk öpücüğünü reddetmekte ya da kocasının yüzüne okkalı bir tokat atıp *Bu ne cüret?* diye bağırmak için hiç de aceleci davranmadı. Bunun için sonradan kendine kızacaktı belki ama şu an değil. Şu an sadece hissediyor, sadece bu tuhaf duygu yoğunluğunda ezmekle ilgileniyordu. İlkim'in ilk öpücüğü çok güzeldi. Güzel olduğu kadar yasaktı da. Genç kız bu gerçeğin farkına yeniden vardığında kendisini hafifçe çekti. Kocasının dudaklarıyla kendi dudakları arasında, soluklanacak kadar mesafe bırakmıştı. Yeniden öpecekti de bir an için kararsızlığa düşmüş gibiydi. Oysa yapmamalıydı. Yapmaması gerektiğini bilecek kadar mantığına güvenen biriydi. O halde neden engel olamıyordu kendisine?

Gözlerini kaldırıp Martin'e baktı. O mavi, arzulu gözleri görünce karşı koymak daha da güçleşti. Üstelik kocası yeniden öpüşmek için eğildiğinde İlkim yine karşılık verdi. Kısa bir an için öptü o dudakları. Sonra adeta haykırarak "Hayır," dedi. "Hayır! Ya...yanlış bu!"

"Hayatında yaptığın en doğru şey!" diyen kocası ona kibirli bir bakış attı. Kızın ansızın durması keyfini kaçırdığı gibi egosunu da sarsmışa benziyordu. Hangi kadın bu noktadan sonra kendisine itiraz edebilmişti ki?

Genç kız kendisini biraz daha çekti. Bedensel temasları kesildi ancak bakışları birbirine kenetliydi. "Biz gerçekten evli değiliz. Beni öpmen sadece bir hata."

"Senin karşılık vermen de hata o halde!"

İlkim karşılık vermiş olduğunu biliyordu. Bunun düşüncesi bile utanıp kızarmasına yetiyordu. Kabul etse de, dile getirmedi. "Her neyse," dedi beceriksizce elini sallayarak. Her kriz anında olduğu gibi yine doğru cümleler kurmaktan uzaktı. "Unutalım bitsin," dedi. Aklına gelen en iyi cümle buydu.

Martin unutmak istemiyordu. En azından şu an için devam etmek istiyordu. "Sen de istiyorsun güzelim."

"İ...istemiyorum artık!" diyen genç kız yalan söyledi. Belki de hayatındaki en gerçek istek buydu ancak bu şartlar altında değil. Kâğıt üzerindeki bir evlilikte değil. Kendisinden nefret eden bir adamın, o harikulade öpüşüyle değil. Bir tür savaş verir gibi ve rakibini mağlup etme isteğiyle olmayacaktı bu öpücük. Meydan okuma olmadan, saf ve masum bir niyetle öpülmek istiyordu.

Martin, İlkim'in yanıtıyla kaşlarını çattı. Kıza doğru yeniden hafifçe bir adım attı ancak İlkim geriye kaçtı. Bu karşı koyuş genç adamı daha da sinirlendirdi. "Peki," dedi sertçe. Ardından tehdit edecekmiş gibi kıza baktı. "Bundan sonraki öpücük için sen yalvaracaksın!"

"Bundan sonraki mi? Yalvarmak mı? Ben mi?" İlkim hakiki bir şok yaşıyordu. Bir öpücük için yalvarmak kendisine ne kadar uzak, çılgınca bir varsayımdı böyle.

"Evet," dedi kocası. Eli, onu boğmak istercesine kıza uzandı. İlkim'i öpmekten zevk almış ve bu öpücüğün düşündüğü kadar kötü olmadığını, aksine aklına bile gelmeyecek kadar mükemmel olduğunu kendisine itiraf etmişti. Bu dört göz fosili arzulamış ve onu öpmüştü. Bundan asla pişmanlık duymuyordu ancak kendisini geri çeviren ve gururunu kıran bu aptal kadın kesinlikle pişman olacaktı. Bu düşüncesini İlkim'in yüzüne haykırdı. "İlkim Turner! Kocandan yeni bir öpücük almak için yalvaracaksın!"

Kız duraklamadan yanıt verdi. "Rüyanda mı?"

Genç adam yüksek perdeden öfkeli bir kahkaha attı. "Ro... yayı sen göreceksin pırasa! Sana verdiğim öpücük rüyana gi... cek ve yenisi için seni kıvrandıracak!"

"Buradan Uranüs'e merdiven dayayan bir teknoloji gerçek... leştiği gün olur ancak bu dediğin!"

Adam tek kaşını alayla kaldırdı. "O kadar uzak değil dün... göz fosil! Çok yakında!"

İlkim yeniden *fosil* olduğunu fark edip somurttu. "Sana hiç... bir zaman yalvarmayacağım. Ama belki de hayatımdan dedi... man için bunu yapabilirim."

"Göreceğiz!" dedi adam. Kendinden hayli emin bir tavırla... sırıtıyordu. İlkim'i ayartacağını biliyordu, çünkü kızın verdiğ... karşılığı iliklerine kadar hissetmişti. Sadece tahrik ve teşvik ge... rekiyordu. Bu hislerle kıza derinden bakan Martin'in gözleri is... temsizce odanın içine kayınca yatağın üzerindekileri fark etti. Ve o an, birdenbire yeniden uyarıldı. İlkim'e ait olan son derece cüretkâr, dantelli ve açık iç çamaşırlarını görünce onları doğru... dan kızın üzerinde hayal etti. Bu hayal aklını alıp yerine dantel... yığını koymuştu sanki. İlkim yalvaracaktı sözüm ona, ama genç adam kızı o an yatağa atmak için yalvarmaya hazır kıvama gel... mişti. Zorlukla yutkundu ve alaycı yanını kuşanmış olduğunu... umarak konuştu. "Bunlar senin mi?"

İlkim dehşetle işaret edilen yatağa baktı. İnleyerek oraya koştu ve tüm çamaşırları hızla kucağında topladı. "Be...benim değil" dedi yalan söyleyerek.

Martin ona inanmadı. Gözünün önüne gelen görüntüleri kov... maya çalışarak "Bir pırasa bunları giyse, ne olur ki?" diye sordu.

O kaba mafya geri gelmişti. İlkim gözlüğünü iteledi. "Hiçbir şey olmaz," dedi pes ederek.

Martin bundan o kadar da emin değildi. Siyah bir elbise bile İlkim'i başka bir gezegenden gelmişe çevirdiyse, bu çamaşırlar içinde Victoria Secret mankenlerine şapka çıkartabilirdi. Şapka... ların çıkmasından çok kızın üzerindeki elbisenin çıkmasıyla il... gilenen genç adam, biraz daha burada kalırsa aklının çıkaca... ğını anlayıp, son bir kötü bakış atarak kapıya yöneldi. Kapıy...

çarpmadan önce de parmağıyla kızın gözlüğünü işaret edip "Bu gözlük gözünden asla çıkmayacak!" dedi.

İlkim homurdandı. "Seni ilgilendirmez. O benim şahsi malım!"

Adamın yanıtı kaba ve bencilceydi. "Sen de benim şahsi malımsın!"

Eli dolu olmasa kocasına tokat atmak için fazlasıyla hevesli olan genç kız sadece dudaklarını ısırdı. Sonra adam kapıyı çarptı ve kızı öylece, incitilmiş bir halde bırakıp çıktı.

İlkim o gece sahiden rüyasında öpüştüğünü gördü. Soluk soluğa gecenin bir yarısı uyandığında yüzünden terler akıyordu. Bedenini yakan rahatsız edici kazağına aldırmadan yataktan çıktı. Uyumak için rahat bir pijaması bile yoktu. Prangadan farksız o berbat çamaşırlarla uyumaktansa kazağıyla yatağa girmiş ve yaklaşık iki saat boyunca pişecek kıvama gelmişti. Sızıp kaldığında ise Martin'in kendisini öptüğü o rüyanın en tatlı yerinde uyanmıştı. Nefes nefese bir yudum suya muhtaç halde kıvrandı. Odada su bulamayınca mecburen çıkmak zorunda kaldı. Gözlüğünü takmadan ışığa dokundu. Ardından kapıyı hafifçe, gürültü yapmamaya özen gösterecek şekilde açtı. İnce koridordan geçerken salondan gelen ışığı fark etti. Mutfak olarak kullanılan küçük alana girmeden önce Martin'in salonda ne yaptığını merak ederek oraya gitme isteğiyle doldu.

Çıplak ayaklarıyla minik adımlar atıp, sessizce yürümeye devam etti. İçeriyi görecek kadar yürüdükten sonra hızlıca odaya göz gezdirdi. Saat gecenin dördüydü. Kocasının kumarhaneye gittiğini düşünecekti ki, onu gördü. Martin, İlkim'in ders çalıştığı masanın önündeki sandalyede uyuyakalmıştı. Genç kız bir süre ona baktı. Uyuduğu pozisyon o kadar yanlıştı ki, kocasına bir anatomi dersi vermeyi istedi. Muhtemelen sabah uyandığında boynu tutulacak ve beline feci bir ağrı saplanacaktı.

"Oh olsun!" diyerek dudaklarını büzdü.

Sonra geri dönmek için hamle yaptı ancak orada kaldı. Bu kadar kötü biri miydi? Bir adamın fena halde acı verici ağrılar çekmesinin kendisine ne faydası olabilirdi ki? Aksine muhtemelen zararı olurdu, zira bu huysuz adam yarın uyandığında çektiği

sıkıntılardan ötürü daha da sinirli ve daha da çekilmez olmuş lirdi. En iyisi onu uyandırıp kanepeye yönelmekti.

Genç kız sessiz adımlarıyla Martin'e yaklaştı. Önündeki ma sada sadece telefonu duruyordu. İlkim yatarken bilgisayarını ve kitabını almıştı. Uyumadan önce göz gezdirmek istediği halde tek kelime okumak istememişti. Aklı öpüşmeye kaydıkça başka bir işe konsantre olamıyordu. Boş masa kendisini hüzünlendir rirken kocasıyla arasındaki mesafeleri kapattı. Adamın tam ö binde masa ile koltuk arasındaki boşlukta durup yavaşça "Hey diye seslendi.

Martin'den yanıt gelmedi. Uykusu da kendisi gibi ağırdı. Genç adam başını geriye atmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bacaklarını genişçe açarak çok rahatsız edici bir konumda uyuyakl luyordu. Sert hatlı, keskin yüzündeki o somurtan ifade uyurken bile duruyordu. Dudaklarından sanki her an kibir dolu cümle ler çıkacak gibiydi. Mavi gözleri alayla kısılacak ve kendisine küçümseyici bakışlar atacaktı. İlkim onun bakışlarını unutamı yordu. Balkonda onu beklerken, içeriye girdiğinde yaşadığı şe kinlığı hatırladıkça mutlu oluyordu. Kısa bir süreliğine de olsa kendini ona beğendirebilmişti. Müthiş bir tatmindi bu. Ama ge cenin sonraki saatlerinde her şey eski haline dönmüştü. Külkedisi hizmetçi kılığında adi prensine yakalanmıştı sanki.

Genç kız kendisini üzen düşüncelerden arındı ve Martin'i dürtmek için elini kaldırdı. Ancak o el yarı yolda durdu. Elini genç adamın omzuna gitmeliydi fakat saçına yöneldi. İki yan dan yüzüne düşmüş, siyah uzun saçlara dokunma isteği kuvv tüm bedenini istila etti. Ellerini o saçlara daldırmak istiyordu. Tanrı aşkına, ne tuhaf bir istekti bu! Bir erkeğin saçlarıyla ne işi olabilirdi ki? Ama yapmak istiyordu işte.

Düşünmeden içinden geldiği gibi davrandı. Kararsız eli adam ın saçına dokundu. Sonra parmak uçları onun tenine değdi. İç kildi, sarsıldı ve heyecanlandı. Tam o sırada ne olduğunu anla yamadan hışımla kolundan çekildi ve bir anda kendisini sırtüstü masaya yatmış halde buldu kendini.

Öylesine kuvvetle yakalanıp havalanmış, sonra öylesine sert bir hamleyle masaya yatırılmıştı ki, tüm eklemleri ağlatacak kadar acıyordu. Eğer yüzüstü bu halde masaya çarpsaydı muhtemelen dişleri ya da çenesi kırıldı.

Acıdan gözleri dolduğunda keskin bir şekilde inledi.

"Tanrı'nın belası ne yapıyorsun?" diyen adam kızın üzerine eğilmiş, dahası o güçlü eliyle boğazını sıkmıştı.

İlkim çırpınamadı bile. Ağzı kocaman açılmış, gözlerinden kayan yaşlar şakağından açık saçlarına karışmıştı.

Genç adam kendine geldiğinde elini çekti. Refleksleri daima iyiydi ve uykuda bile olsa kendisine kaçak, gizli bir şekilde dokunanları alt edecek kadar işinin ustasıydı. Karanlık bir adam olmanın gerekleriydi bunlar. Anlık refleksiyle düşmanı sandığı ve masaya boydan boya yatırmış olduğu kıza bakarken "Beni öldürmeyi mi düşünüyordun?" diye gürledi.

İlkim kafasını ya da boynunu oynatamadan gözlerini Martin'e çevirdi. Göğsü korkuyla inip kalkarken "Sa...sadece seni uyandırmaya çalışıyordum," dedi zorlukla.

"Bir düşman gibi yaklaşarak mı?"

"Nazikçe omzundan dürtmek istedim. Of, sırtım!"

"Omzumdan mı? Kafama dokunuyordun seni aptal."

İlkim utançla gözlerini kapattı. Ah, hayır! Nereden anlamıştı orasına dokunduğunu? İnkâr etmek en mantıklı yoldu. "Hayır, omzuna dokundum."

Martin sertçe soluklanırken işaret parmağıyla alnını gösterdi. "Tam olarak burama dokundun! Lanet olası bir silah namlusu sandım," derken kızın ellerine sonra yere baktı. İlkim sanki profesyonel bir suikastçıydı ve bir yerlere bir Glock saklamış gibi davranıyordu. Bu akıl almaz düşünce genç adamı gülümsetti. Kız onu öldürse bile, bu bir tabanca ile olmazdı. Onun çok daha iyi silahları vardı.

Zavallı kız kocasının kurduğu akıl dışı varsayımlardan haberdarmış gibi inledi. "Off, başım acıyor! Ben bir ajan ya da kiralık katil değilim, seni kafasız taş! Sadece sana iyilik yapmak

isteyen bir yardımseverim. Ama senin şu yaptığına bak. Asıl beni öldürmek isteyen sensin!"

"Sana inanmıyorum dört göz fosil!"

İlkim inlemeye devam ederek masadan kalkmaya çalıştı. Ancak Martin şüpheli gözlerle ona bakarken, bir eliyle de omzunu bastırıp kalkmasına engel oldu. "Önce üzerini arayacağım! Bu silah veya bıçak olmadığına emin olmalıyım."

"Sen bir paranoyaksın!"

"İntikam almak isteyen kadınların kocalarını parçaladıklarını, hatta çok daha fazlasını yaptıklarını biliyorum dört göz. Bi cani olmadığını anlamam gerek."

"Eğer o kadınlardan biri olsaydım, bunu ilk gün yapardım seni manyak!"

"Kes sesini ve kımıldama!"

İlkim şaşkınca ağzını açtı. "Beni aramayacaksın!"

"Tam olarak bunu yapacağım."

Martin diğer elini de kızın omzuna koyarak hareket etmesini engelledi. İlkim bacakları aşağıya sarkarken, masanın üstüne apaçık uzanmış bir halde şaşkınca adama bakıyordu. Bu sırada Martin'in elleri okşarcasına omuzlarından aşağıya inmeye başladı. Genç kız kazağı kalın olmadığı için adamın on parmağından yayılan tüm dokunuşları anbean hissedebiliyordu. Elleri usulca göğüslerine yaklaşırken heyecandan soluksuz kaldı. "Dur," diye inledi İlkim. "Oraya dokunamazsın."

"Bu sadece bir rutin. Başka bir anlam yükleme."

Genç kız bu alay dolu küstah yanıt karşısında "Ben değil, sen anlam yükleme!" diye bağırdı.

"Rahat ol dört göz. Dokunuşlarımın hiçbir anlamı yok!"

Ah, bunu bir de İlkim'e sormalıydı. Kız titrememek için kendisini zorlarken, Martin onun omuzlarına ve kollarına dokundu. Ardından yavaşça ellerine indi. Kızın soğuktan buz tutmuş ellerini kavrayıp, başının üstüne götürdü. Yeniden kollarından aşağıya, koltuk altlarına ve göğüslerine indi. Kız ürpererek farkında olmadan kendini yükseltti. Pek de dolgun olmayan kabarıklı

isteyen bir yardımseverim. Ama senin şu yaptığına bak. Asıl beni öldürmek isteyen sensin!"

"Sana inanmıyorum dört göz fosil!"

İlkim inlemeye devam ederek masadan kalkmaya çalıştı. Ancak Martin şüpheli gözlerle ona bakarken, bir eliyle de omzuna bastırıp kalkmasına engel oldu. "Önce üzerini arayacağım! Bir silah veya bıçak olmadığına emin olmalıyım."

"Sen bir paranoyaksın!"

"İntikam almak isteyen kadınların kocalarını parçaladıklarını, hatta çok daha fazlasını yaptıklarını biliyorum dört göz. Bir cani olmadığını anlamam gerek."

"Eğer o kadınlardan biri olsaydım, bunu ilk gün yapardım seni manyak!"

"Kes sesini ve kımıldama!"

İlkim şaşkınca ağzını açtı. "Beni aramayacaksın!"

"Tam olarak bunu yapacağım."

Martin diğer elini de kızın omzuna koyarak hareket etmesini engelledi. İlkim bacakları aşağıya sarkarken, masanın üstüne apaçık uzanmış bir halde şaşkınca adama bakıyordu. Bu sırada Martin'in elleri okşarcasma omuzlarından aşağıya inmeye başladı. Genç kız kazağı kalın olmadığı için adamın on parmağından yayılan tüm dokunuşları anbean hissedebiliyordu. Elleri usulca göğüslerine yaklaşırken heyecandan soluksuz kaldı. "Dur," diye inledi İlkim. "Oraya dokunamazsın."

"Bu sadece bir rutin. Başka bir anlam yükleme."

Genç kız bu alay dolu küstah yanıt karşısında "Ben değil, sen anlam yükleme!" diye bağırdı.

"Rahat ol dört göz. Dokunuşlarımm hiçbir anlamı yok!"

Ah, bunu bir de İlkim'e sormalıydı. Kız titrememek için kendisini zorlarken, Martin onun omuzlarına ve kollarına dokundu. Ardından yavaşça ellerine indi. Kızın soğuktan buz tutmuş ellerini kavrayıp, başının üstüne götürdü. Yeniden kollarından aşağıya, koltuk altlarına ve göğüslerine indi. Kız ürpererek farkında olmadan kendini yükseltti. Pek de dolgun olmayan kabartıları

daha da göz önüne gelince Martin soluksuz kaldı. Sanki çırılçıplakmış gibi kıza bakıyordu. Hoş, etkisi hemen hemen aynıydı. Elleri yavaşça göğüslerinin üzerinden geçerken kızın sutyen takmadığını anladı. Avuçlarının altında onu tamamen hissediyordu. Ürpermiş ve arzunun belirtileriyle dolmuştu. Lanet olsun! Ellerini oradan çekmek istemiyordu. Orada saatlerce, günlerce, asırlarca oyalanabilir ve İlkim'i bu masada kıvrandırabilirdi ama yapmadı. Karnına indi ve huylanıncaya kadar göbeğini okşadı. Pantolonunun ceplerine hafifçe dokunduktan sonra kollarından tutup kızı kaldırdı. Daha fazlası için isteği vardı ancak cesareti yoktu. Kızın masumiyetini bu masada, hemen şimdi alabilirdi.

İlkim de onun dokunuşlarını sevmişti. Adam üzerini aramamış, adeta becerikli bir şekilde okşamıştı. Tuhaf bir istek ruhunu ele geçerse de, hazzı yarım kaldı. Martin dokunurken son derece kibar olsa da, kollarından tutup kaldırdığında yine o kaba adama dönüşmüştü.

Oturur vaziyette duran genç kız, kafasını kaldırıp adama baktı. "Seni öldürecek bir şey bulabildin mi?"

Martin sırıttı. "Beni öldürebilecek çok şeyin var güzelim," diyerek kızı kaba bir şekilde masadan indirdi. "Odana git!"

İlkim bu buyurgan sözlerle ve tenindeki karıncalanmayla adama kötü bakışlar attı. Onunla tartışabilirdi ancak yapmadı. Tek kelime etmeden odanın yolunu tuttu. Tam koridordan dönmek üzereyken durdu. "Sırtıma bakmadın. Ya arkama sakladıysam?"

Martin omuz silkti. "Oradan bir Kalaşnikof çıkarsan bile beni öldüremezsin dört göz!"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü henüz hareket etmeden ölmüş olursun."

İlkim bir an Bay ve Bayan Smith'in o meşhur sahnesini hatırladı. Mutfak tezgâhının altında ya da duvarlardaki gizli bölmelerde saklanan silahlarını kuşanıp, birbirlerine ateş ettiklerini hayal etti. Gülmemek için kendine zorlukla hâkim olurken çenesini dikleştirdi. "Beni hafife alma ve sakın sabrımı zorlama," dedi kendisinden beklemeyeceği bir cüretle. "İstediğimde ben de çok tehlikeli olabilirim."

Martin onun ne kadar tehlikeli olabileceğini giydiği o elbise nin içindeyken fark etmişti zaten. Buna değinmedi. Yerine ... etti. "O zırvalık dolu ders kitaplarınla kafama mı vuracaksın

İlkim kaşlarını çatıp, saçını savurdu. Tam arkasını dönmüş ki, Martin'in tehdidini işitti. "Sana gözlüğünü çıkarmayacak demiştim!"

Genç kız gözlüğünü o an kırmak istedi ancak ona kıyamayacağını biliyordu. Lanet olası mafya, uyurken bile takması konusunda ciddi görünüyordu. Ancak kendisi ciddiyetten uzak dalga geçen bir yanıt verdi. "Gözlüğüme tatil verdim. Dinlensin yor." Sonra arkasını döndü ve gecenin kalanında *Keşke şunu de seydim,* diyerek kıvranacağı yatağına yöneldi.

Martin kızın ardından çapkın bakışlarla sırıttı. Onu kandırmak ne kadar da kolaydı. Elbette kızın zarar vermek için usulca yaklaştığını bir saniye bile düşünmemişti. Dürterek uyandırmak istediği konusunda da ona inanmış ama belli etmemişti. Onun üstünü aramak ise sadece kendi zevki içindi. Kızın bedenini keşfetmiş, ona kendi rızasıyla dokunmuş ve dokunuşlarının İlkim'i nasıl da heyecanlandırdığını fark etmişti. Çok daha fazası için kızın kendisine yalvarması yakındı. Martin reddedilmiş olmanın intikamını alacaktı.

❧

Sabah uyanmak genç kız için hayli zor oldu. En geç saat sekizde uyanan İlkim, o gün on bire kadar uyuduğuna inanamıyordu. Eh, tüm geceyi uykusuz geçirdiği için normaldi. Martin'le masa macerasından sonra zorlukla uyuyabilmiş, gözlerini her kapattığında kocasının dokunuşlarını hissetmişti. Tuhaftı elbette. Tensel anlamda hiçbir deneyimi olmasa da, o dokunuşlardaki şehvetli anlamı fark etmişti. Bu şehveti de tüm zerresinde hissetmiş, daha fazlasını istemişti. Bunun başka koşullar altında başka insanlarla olması durumunda iğreneceğini biliyordu ama Martin'le olması garip bir hoşnutluk veriyordu.

"Hayır, ben bu değilim!" demesi de işe yaramıyordu. Evlendiği kişi sıradan bir adam olsaydı, İlkim Acaroğlu muhtemelen

ruhunu koruyabilirdi. Oysa Martin'le zaman geçirdikçe o eski, sönük, asosyal, ders delisi kızın bir kadına dönüştüğünü fark ediyordu. Annesi gibi oluyordu belki de. Kınadığı tüm şeyleri yapmaya başlıyordu. Makyajdan, modadan, giyinmekten anlamayan ve bunlardan asla hoşlanmayan bir kızken, şimdi bu tür şeyleri bilmeyi istiyordu. Alımlı ve çekici bir kadın olmak istiyordu. Olmak istemesi bir işe yaramıyordu elbette. Martin Turner'ın bakacağı türde bir kadın olamayacağından emindi.

İlkim sıkıntılı düşünceleri arasında her zamanki sıradan kıyafetlerini giyip, odadan çıktı. Saat on biri geçmişti. Yorgundu ve durmaksızın esniyordu. Buna rağmen Martin'i salonda dimdik bir şekilde görünce, tüm yorgunluğu ansızın yok oldu. Kocası bir eli cebinde, telefonla konuşuyordu. Üzerindeki şık takım içinde gayet dinç görünüyordu. Onunla göz göze geldiğinde İlkim açıkça heyecanlandı. Adam ağır, sert Amerikan aksanıyla karşısındakini azarlarken, genç kız kendisi azarlanıyormuş gibi hissediyordu. Bakışları nasıl da hükmediciydi.

Martin kızın bir robot gibi kalakaldığını görünce telefonu kapattı. Yavaşça kıza yaklaşırken "Seni bekliyordum," dedi.

İlkim gözlüğünü iteledi. Heyecandan eli titriyordu. "Neden beni bekliyordun?" diye sordu.

"Kahvaltıya inmek için. Tam iki saattir uyanmanı bekliyorum."

Kocası sinirli değildi. Hayır, ima eden ya da alaycı bir tavırda da değildi. İlkim onun muzipçe baktığını fark edince gözlerine inanamadı. "İki saattir beni mi bekliyorsun?"

"Evet, dört göz papatya."

Genç kız bu kaba iltifata bile sevindi. Dün gece kendisini öptüğünde de böyle demişti. "Neden bekledin?"

"Seninle kahvaltı yapmak istiyorum karıcığım. Çok mu tuhaf?"

"E...evet, tuhaf. Benimle bir şeyler yapmak istediğine inanamıyorum."

"İstiyorum," dedi genç adam. Bakışları muzipten çapkına kaydı. "Seninle çok şey yapmak istiyorum ancak şu anki konumuz kahvaltı. Şimdi... Buraya gel."

Genç kız bu emredici sözle dudaklarını astı. "Nereye?"

"Buraya. Koluma gir. Aşağıya ineceğiz."

"Efendim?"

Genç adamın kaşları aniden çatıldı. Yine öfkelenmişti işte. Kızmadan sadece birkaç saniye durabilmesi onun en kötü huylarından biriydi. Bağırırcasına konuştu. "Her cümleme soruyla mı yanıt vereceksin? Soru sormaya ve bir şeyi ikinci kez duyarak anlamaya alışkın olabilirsin ancak ben o aptal derslerinden biri değilim. Ne diyorsam onu yap. Şimdi!"

Bir kez daha *Anlamadım?* diyecek olan İlkim kaşlarını çattı.

Martin kızın bocaladığını görünce kolunu uzattı. "İlkim Turner, derhâl koluma gir!"

Genç kız heyecanla kocasına baktı. Az önce de emrediyordu ancak son cümlesi karşısında heyecanlandığını gizleyemedi. Öyle ki, eleştirip durduğu ataerkil toplumların, erkeklerine itaat eden kadınlarından biri gibi hissediyordu kendisini. Ancak bu defa bundan rahatsızlık değil hoşnutluk duydu. Sanki Martin kendisini sahipleniyor, koruyordu. Soyadını bile kaskatı bir sinirle söylerken, orada bir *sahiplenme* görüyordu genç kız. Bu adama ait olmak... Bu fikir karşısında daha da heyecanlandı. Çekingen adımlarıyla ona yaklaştı ve uzattığı koluna girdi. Temasla beraber kalp atışları hızlandı. Başını kaldırınca Martin'le göz göze geldi. Adamın bakışları yumuşaktı, sıcaktı ve... ve... nefes kesecek kadar çekiciydi.

Bakışlar kenetlendi. Ansızın... Adamın mavi gözleri çapkınlıktan uzak, hayranlığa yakın bir ifadeyle süzdü kızı. Genç kızın dudaklarına tebessümü aşan, geniş bir gülümseme yerleşti. Ve o an, bu adama dair düşüncelerinin boyut değiştirdiğini, beyninden giden kötü sinyallerin kalbine vardığında yerini en güzel hislere bıraktığını fark etti. Korktu bu duygudan. Daha fazlasına cesaret edemeden gözlerini kaçırdı. Gözlerini ondan çekse de, bedeniyle o sert gövdeye yaslanmaya devam etti. Bir an sonra adamın, kendisini yürütmesine izin verdi. Korumacı hareketleri ve naif bakışları içini kıpır kıpır ediyordu.

"Dün geceki rezaletten sonra bugün kesinlikle güler yüzlü ve çok âşık görünmemiz şart. Bu yüzden dediklerimi iyi dinle!"

Ve bu sözlerle İlkim'in tüm heyecanı ansızın söndü. Tabii ya... Bu adamın sahiplenici ve kibar olduğuna nasıl inanmıştı ki? Hepsi bir roldü. Havuz faciasından sonra yaşanan skandalı örtbas edecek bir mizansendi.

"Mutlu bir çift gibi davranacak ve sık sık aptalca gülümseyeceğiz."

"Peki."

Kızın tekdüze yanıtı genç adamı öfkelendirdi. "Böyle kazık yutmuş gibi dikilmektense, bana aşkla bakabilirsin!"

Martin'in alaycı sesiyle İlkim başını kaldırdı. "İçimden gelmiyor, ne yapabilirim?"

"Getir o halde! Benim gibi, işte böyle," diyen genç adam karizmatik bir gülüşle kızın aklını allak bullak eden bir bakış attı.

"Yalan söylemek kadar rol yapmakta da ustasın ama ben bunlardan anlamam."

Adam sesli bir homurdanmayla karşılık verdi. "Sanırım iş başa düştü. Seni kıvama getirmeliyim."

"Efendim?"

Genç kız yanıt beklerken Martin kızı kendinden ayırdı ve o güçlü kolunu beline attı. Parmakları İlkim'in sırtından, belinin aşağısına-neredeyse kalçasına-okşayıcı bir şekilde indi. İlkim onun dokunuşlarıyla "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tai masajı. Hiç duymadın mı? Tam burana dokunmak seni daha iyi hissettirecek. Sinirsel bir şey. Başka anlam yükleme!"

İlkim bu masaja ve şifa veren dokunuşlara dair hiçbir şey bilmiyordu ancak safça Martin'e inandı. Başka anlamlar yüklemeyecekti ama kocasının o delici bakışlarını gördükçe bu kaçınılmaz oluyordu. Dün akşamdan beri kaçıncı dokunuşuydu bu? Ve tüm bunlar anlamsızdı, öyle mi? İlkim düşünmemeyi denedi. Martin'e inandı. Tai masajı yapmasına izin verdi. Asansöre gidene kadar neredeyse tüm gerginliğinden kurtulmuştu ve bunu masajın şifasına bağladı. Martin Turner tarafından alçakça kandırıldığının

farkında değildi. Bu adamın, kadınları baştan çıkarmak için çok iyi numaralara sahip olduğunu da bilmiyordu elbette.

❧

Kahvaltı saatinin bitimine az bir süre kalmış ve misafirlerin çoğu otelin bu kısmını boşaltmışlardı. Ancak meraklı birkaç kişi İlkim ve Martin'i görünce yerlerinde oturmaya devam ettiler. Genç adam karısını orta masalardan birine yönlendirdi. İlkim'in dip bucak bir yerde oturma tercihini görmezden gelip, herkesin onları görebileceği, tüm hareketlerinin gözlenebileceği bir masayı seçmişti. Kıza hafif tebessüm atarak, oturması için sandalyesini çekti.

İlkim bu nezaket karşısında şaşkınca bakarak sandalyesine oturdu. Ardından genç adam kızın kulağına eğildi ve dokunacak kadar yaklaştı. "Biraz gülümse dört göz!" diye emrederken, görenlere malzeme olsun diye kızın yanağını hafifçe öptü. İlkim bu öpücüğün tesiriyle gözlerini sonuna kadar açtı, sonra gülümsemesi gerektiğini hatırlayıp hafifçe tebessüm etti.

"Sen burada bekle sevgilim, tabağını ben getireceğim," diyen kocasının sesini orada bulunan herkes işitmişti. İlkim bu cümlenin rol icabı olduğunun farkındaydı. Yine de 'sevgilim' hitabı onu hem heyecanlandırmış, hem de mutlu etmişti. İlk kez biri ona *sevgilim* diyordu. Rol yapmadan gülümsedi.

Kahvaltı, oteldeki diğer konuklar için yapılan bir gösteriş oyunundan ötesi değildi. İlkim rol olduğunu bilse de, Martin'in kibarlığından etkileniyor, sohbetinden keyif alıyordu.

Martin kahvaltı sırasında ablasından bahsetti. "Senden bile daha fazla baş belasıdır," dediğinde genç kız gücenmek yerine gülümsedi.

"Umarım senin hakkından geliyordur."

"Mary bana karışamaz ama onun altı yaşındaki ufaklığı Janet tepemden inmez."

İlkim o an, Martin'in sırtına çıkmış altı yaşındaki küçük kızı hayal etti. Kalbi hızlandı bir kez daha. Bu defa kendi çocuklarını düşünmüştü. Çocukları... Onun ve Martin'in... Çocuk fikrini

bugüne kadar aklına bile getirmeyen ve kariyerine mutlak bir engel olarak gördüğü bir bebek düşüncesi şu an içini kıpır kıpır etmişti. Silkinip kendine geldi. Gerçekleşmesi imkânsız bu aptalca düşüncelerinden kurtulmalıydı.

"Mary ve kocası iyi anlaşıyorlar mı peki? Umarım bizim gibi değillerdir," diyerek kendi hayallerinden uzaklaşmayı denedi.

Aynı anda kocasının derinleşen öfkesini gördü. "Onun kocası yok!"

"Öldü mü?" diye soran genç kız acıyla bakıyordu.

"Keşke ölseydi. Ne yazık ki yaşıyor ama bir gün onu ben öldüreceğim.'"

"Aman Allahım, sen ne dediğinin farkında mısın?"

Martin, İlkim'e kötü bir bakış attı. Ne dediğinin elbette farkındaydı. Kız kardeşinden ve kocasından bahsetmekte bir sakınca görmedi. Sert sesiyle Mary ve kocasının durumunu anlattı. "Seth denen pislik, kız kardeşimin ilk aşkıydı. Mary liseden beri onu seviyordu. Ancak o aşağılık adam, Mary'yi daima oyaladı. Kız kardeşim evlendiğinde yirmi altı yaşındaydı. Yirmi yedisine girmeden boşandılar."

"Ah, çok üzücü. Mary onu bu kadar seviyorsa neden ayrıldı?"

"Çünkü kocası aşağılık bir serseriydi. Mary'yi darp etti."

İlkim bir an atılıp, Martin'e itiraz etmeyi ve onun da kendisini darp ettiğini söylemeyi düşündü. O kulübede yaptığı işkenceleri hâlâ unutamamıştı. Eğer Seth denen adam bir serseriyse, Martin tam bir adiydi. Ancak bu mutluluk rollerini bozacak ve Martin'i öfkeden kudurtacak şeylerden bahsetmedi. Sadece kız kardeşi için üzüldüğünü söyledi.

Martin ise İlkim'in ilgili tavrı karşısında karısını memnuniyet içinde izledi. Hiç itiraz etmeden bu aptalca oyuna girmiş ve buraya kadar gelmişti. Ona yaptıklarından sonra İlkim hâlâ itaat ediyordu. Genç adam karısına bakarken, ona karşı gösterdiği nezaketin sahiden rol olup olmadığını düşündü. İlkim Turner'ı, bu dört göz fosili sahiden önemsiyor olabilir miydi? Ona durmaksızın dokunmak istediğini ve bunun için iyi bahaneler bulduğunu

biliyordu ama İlkim'in kendisini reddettiğini unutamıyordu. En kekçe bir gururla kendi kendisiyle iddiaya girmişti; birlikte olma- larını isteyen tarafın İlkim olmasını sağlayacaktı. İlkim'i ayartacak, baştan çıkaracak ve sonra onu kendi rızasıyla yatağına alacaktı. Bu yüzden onunla ilgileniyor, güya diğerlerine malzeme olsun diye nezaket gösteriyordu. Diğer insanların ne düşündüğü hiç bir zaman umurunda olmamıştı, şimdi de değildi. Sadece İlkim'i kandırmak istiyordu. Onunla olmak istiyor ve onun da kendisine koşarak geleceği o anı bekliyordu. Dört göz fosil aptalca redde- dişinin karşılığını ödeyecekti.

Kıza karşı kayıtsız kalamadığının farkındaydı. Dün gece başka erkeklerle gördüğünden beri, sürekli onu düşünüyordu. Aklı kont- rolünden çıkmış gibiydi. Kaçmak istediği, yüzünü bile görmek is- temediği bu kızı yanından ayıramıyor, ona dokunmak, saçlarını okşamak ve Tanrı şahitti ki onu bayıltana kadar öpmek istiyordu.

Lanet olsun, kendisine ne oluyordu böyle? Yoksa... Yoksa ona... "Hayır," dedi sertçe. Eli de hışımla masaya inmişti.

Genç kız bu ani hamle karşısında korkuyla sıçradı. Şaşkın bir halde "Ne hayır? Ne oluyor?" diye sordu.

Adamın kaşları çatıldı. "Hiç, hiçbir şey... Eğer yediysen kal- kalım."

İlkim yemeyi bir süre önce bitirmişti zaten. Martin'le sohbe- tin tadını çıkarıyordu ancak bunu belli etmedi. "Kalkalım," dedi ve adamın gelip sandalyesini çekmesine izin verdi. Nezaketinin gerçek olmasını dilemek ise uç, çok uç bir istekti.

Hava o günlerde şahaneydi. Akdeniz kıyılarında yazdan ha- ber getiren sıcak esintiler, iki genci tatlı bir şekilde kuşatmıştı. Genç adam açık havanın etkisiyle gevşedi. İlkim'e dair düşünce- rinin, daha doğrusu hislerinin yarattığı öfkeyi atmıştı. Bu kadına dokunmayı sevmişti. İşte şimdi de inanılmaz bir şekilde içinden geçeni yapacaktı. Onun elini tutacaktı. Etraftaki insanlara mal- zeme olsun diye... Elbette... *Palavra!* Sonunda kızın elini kavradı. İlkim tereddüt edince, Martin iri avucundaki eli sıktı. Sanki teh- dit ediyor, *Tut elimi lanet olası!* diyordu. Tehdidi işe yaramış gibi

birkaç saniye sonra kızın eli gevşedi. Parmakları usulca kapanırken, elleri bütünüyle birbirine dolandı.

Bu şekilde el ele deniz kıyısında yürümeye başladılar. Görenler onlara ilgiyle bakıyordu. İlkim bunların bir tiyatrodan öteye gitmemesi karşısında heyecanlanmamalıydı ancak adamın eli kendi elindeyken kesinlikle soğukkanlı olamıyordu.

Bir saat kadar el ele yürüdüler. Otelin dışına çıktıklarında bile genç adam kızın elini bırakmadı. Sanki ezelden beri sevgiliydiler ve daima el ele geziyorlardı. Martin onu önemsemekten çok daha fazlasını yapıyordu. Ellerini hemen çekmeliydi ancak buna yeltenmedi bile. Güneşin, denizin ve elbette yanındaki güzel kadının tadını çıkardı. Kızın elini daha sıkı kavrayarak, başparmağıyla avuç içini okşadı. İlkim bu dokunuşla kafasını çevirip Martin'e baktı. Kocası, yaptığı şeyin farkındaymış gibi durmuyordu. Büyüyü bozmadı ve kendi kendine gülümsedi. Martin Turner'la olmaktan zevk alıyordu. Hem de çok fazla.

Yürüyüşün ardından birlikte otelin barına gittiler. Henüz açılan barın tek tük müşterileri vardı. Dün İlkim'e sarkıntılık eden ve Martin'in Rus mafyasına benzettiği adam da sarışın bir kızla beraber uzak bir masada oturuyordu. Martin adamı görünce, bakışlarıyla onu tehdit etti. İlkim'e uzaktaki bir masayı göstererek, oraya gidip kendisini beklemesini söyledi. Genç kız itiraz etmeden masaya yöneldi. Birkaç dakika sonra Martin de gelmiş ve kızın karşısına oturmak yerine tam yanına kuruluvermişti. Üstelik koluyla kızı sahiplenir gibi sararak, onun kendisine ait olduğunu adeta tasdiklemişti. Bir rutini yapar gibi rahat bir tavırla kıza sarılırken hiçbir şey olmamış gibi sordu. "Şimdi de sen ailenden bahset. Annen ve baban ne zaman boşandılar?"

İlkim beline sarılmış ve kendisini bir tür kafese tıkmış olan kocasının–başka zaman olsa bunaltıcı olarak göreceği–ilgisinden memnun bir şekilde ona doğru döndü. Yüzleri çok yakındı. Gülümsediğini fark etmeden "Ben yedi yaşındayken boşandılar," dedi.

"Ebeveynlerin boşanması bütün çocukları mutsuz eder ama anlaşılan sen o çocuklardan biri değilsin," diyen genç adam kızın yüzündeki sırıtışa alayla baktı.

İlkim hemen somurttu. Keyifli olmasının asıl sebebini gizleyerek, boğazını temizledi. "Yani... Şey... Elbette çok mutsuz oldum. İçime kapandım."

"Bu yüzden mi ders delisi oldun? Sadece başarıya odaklandın?"

"Belki de... Küçük yaştan beri sadece başarmak için çabaladım. Ama seviyordum da. Kitaplarımı, okulumu ve başarmak istediklerimi seviyordum. İlgisiz bir ailem vardı ve ben kaçışı kitaplarımda buldum. Oradaki problemleri çözdükçe mutlu oluyordum. İşe yarar hissettiriyordu. Üstelik ailemin de takdirini alıyordum. Babam sadece okulumu sorardı. Annem ise daima gezmelerdeydi ve karnelerimle gururlanırdı. Yani ya derslerime vakit geçirecektim, ya da annemle... Sonunda onun gibi olmak tan korkuyordum. Küçükken bile o pahalı kürklerinden çok korkardım. Ona benzemek istemedim. Bu yüzden kendim oldum."

Martin kızın hikâyesini dinlerken farkında olmadan elini uzatıp, onun saçlarını okşadı. Ruhundaki yaraları tamir etmek ister gibi yüzüne dokundu sonra. Yanağından usulca kaydığında İlkim kederle gülümsedi. Kızın acıları vardı; derinlerde... Kendi ailesi henüz küçükken ölmüştü ancak İlkim'in ailesi varken yoktu. Bu daha üzücüydü. Karısının gözlerine derinlikli bir ifade ile bakarken "Annen gibi olmadığına sevindim," dedi.

İlkim bu söze kızabilirdi ama haklı olduğunu biliyordu. Adamın dokunuşları kendisini rahatlatırken, fısıldar gibi devam etti. "Annem ve babam dünyanın en farklı iki insanı. Hatırladığım kadarıyla çok fazla kavga ediyorlardı ve o şekilde devam etmek yerine ayrılmaları daha iyi oldu. Pek anlaşamıyorlardı."

"Bizim gibi..."

Martin'in yanıtı kızı buz gibi irkiltti. Son iki üç saattir gayet iyi anlaşıyorlardı aslında. Misilleme ihtiyacıyla "Biz de onlar gibi boşanacağız," dedi. Kalbi bu fikirle devrilmiş bir kuleye döndü.

Adam yanıt vermedi. Yüzündeki ifadeden duygularını okumak imkânsızdı. Ne *evet* diyen bir işaret yaptı, ne de *hayır* dedi.

"Belki," dedi sadece ve kızı sorular içinde bıraktı. Ardından "Dans edelim," diyerek elini uzattı. Teklif etmiyor, buyuruyordu.

İlkim ona şaşkınca baktı. Bu kaba mafya babası dans etmek mi istiyordu? Genç kız o an kulaklarına dolan müziği fark etti. Roxette'in *It Must Have Been Love* şarkısı çalıyordu. O kadar romantik ve içtendi ki, kendisini buna kaptırdı. Rol icabı bile olsa dans etmek istedi. Dansın *D*'sinden anlamasa bile...

"Peki," diyerek kocasının elini sımsıkı kavradı. Bakışları doğrudan Martin'e dikilmiş bir halde piste gitti.

Şarkı ikisini de içine aldı ve bakışları öylesine derinden kenetlendi ki, İlkim gözlüğünü bile hatırlamadı. Kaygıdan ölmesi gerekiyordu. Bir adamla el ele tutuşuyordu ve onunla dans edecekti. Hem de dans etmeyi bilmediği halde... Şimdi çoktan kaçmış ve moleküler biyolojiye gömülmüş olmalıydı ancak sadece Martin'e bakıyordu. Heyecandan bayılırcasına. Bir süre hiç konuşmadan hareket ettiler. İlkim'in eli, Martin'in avucunda terliyordu. Nefessiz kalıyordu adeta. Yaşadığı duygu yoğunluğu kendisini ağlatacaktı neredeyse. Bu tuhaf hissin hiç de iyiye alamet olmadığını bilse de ve hatta bu histen delice korksa da kendisini çekmek istemiyordu. Gözlerini kocasının sert gövdesine, ceketinin altından seçilen belirgin kaslarına dikmiş, rastgele adımlar atıyordu. Hiç kıpırdamasa da olurdu. Martin onu öylesine sıkı ve kuşatıcı bir şekilde tutmuştu ki, kendisini havada salınıyor gibi hissediyordu.

İlkim, adamın bakışlarının yüzüne sabitlenmiş olduğunu bildiğinden kafasını kaldırmaya da cüret edemiyordu. Dans sırasında birkaç kez kocasının ayağına basınca mahcupça gülümsedi. "Dans etmeyi bilmiyorum," diye itiraf etti. Bu adamın kollarında konuşmadan durmaktansa, atışmak daha iyiydi belki de.

Martin tek kaşını kaldırdı. Hatasını önemsiyor gibi durmuyordu. İçten bir gülüşle İlkim'in yeşil gözlerine baktı. "Ben de her gün dans etmiyorum. En son kız kardeşimin düğününde dans etmiştim," dedi.

Bu yanıt İlkim'i rahatlatmalıydı ancak aklı Martin'in dans ettiği o kadına kayıyordu. Cüretine şaşırsa da, çekinmeden sordu."Kiminle dans ettin?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Gelinle!"

İlkim tatlı bir kahkaha attı.

Martin de gülümsedi. Kızın tedirginliğinin geçmediğini g rünce de kibarca ikaz etti. "Dans etmeye çalışma. Sadece b nimle uyumlu ol!"

Genç kız başını salladı. Onunla uyumlu olmayı her şeyd çok istiyordu.

Şarkı hafif bir şekilde çalmaya devam ediyor, sözleri İlkim kalbine değiyordu sanki.

"Birbirimize dokunduğumuz andan

Zaman bitene kadar,

Birlikte olduğumuza inandır,

Kalbin tarafından korunduğuma..."

Bu hüzünlü sözler onları anlatıyordu sanki. Genç kız şarkın büyüsüne, Martin'in arzulu mavi gözlerine dalmışken adam gi tikçe yaklaştı. Tutuşu sertleşirken, kızın belinden kavrayıp ken dine daha çok çekti. Bedenlerinin arasındaki mesafe yok oldu. Be kışları kızın dudaklarında, onu öpecek gibiydi. İlkim beklentiy başını kaldırdı. Genç adam daha da yaklaştı. Nefesleri birbirin karışıyordu. İlkim şuursuzca gözlerini kapattı. Öpüşmeye hazırd

Tam o anda Martin'i işitti. "Ayağımı hissetmiyorum!" diye söylenmişti.

Genç kız hızla gözlerini açtı. Şaşkın, yeşil gözleri kocamand Sonra kendi ayağını fark etti. Hâlâ kocasının ayağının üstünde onu eziyordu. "Ö...özür dilerim," dedi panikle.

Martin sırıttı. "Gözlerini neden kapattın?"

"Ben... Şey..."

"Seni öpeceğimi mi sandın?"

Genç kız kaşlarını çatarak, dans etmeyi bıraktı. "Hayır," dedi yalan söyleyerek. "Uykum gelmişti!"

"Ve kollarımda mı uyumak istedin?

Ah, lanet adam! Ne cevap verirse versin, onu kendi lehine çevirebiliyordu. "Bırak beni. Şarkı bitti."

"Hayır, devam etmeliyiz güzelim. Henüz bitmedi."

Oysa şarkı sahiden bitmişti. Martin'in etrafa iyice görünme isteğiyle bunu yaptığını bilen İlkim, yeniden itiraz etti. "Bırak diyorum! Eminim herkes bizi yeterince görmüştür."

"Bizi kimse görmedi," dedi genç adam.

"Ne? Burada birileri vardı ve sen de onlar görsün diye beni dansa kaldırdın!"

"Oturmadan önce barı kapattım, dört göz papatya. Uzun zamandır baş başayız."

Genç kız kocasına inanamıyordu. Başını çevirip loş mekâna baktı. Kimse yoktu. Girerken gördükleri birkaç çift dahi gitmişti. Bir barmen uzak bir noktada kadehlerle ilgileniyordu.

"Anladım. Barı boşalttırdığını herkes duyacak. Tabii bu da bir oyun!"

"Değil meleğim," diyen genç adam, kızı şoke eden bu hitapla ona biraz daha yaklaştı. Bu defa sahiden öpecek kadar yakındı. "Seninle dans etmek istediğim için yaptım."

"Sana inanmıyorum!"

"Umurumda değil," diyen Martin kızı sertçe kendisine yapıştırdı. "Sen benimsin. Seninle ne yapmak istersem yaparım. Bunun için kimseye ihtiyacım yok!"

İlkim bu defa sahiden panikle gözlüğüne dokundu. "Ama ben i...istemiyorum!"

"Neyi istemiyorsun?"

"Beni öpmeni."

"Öpmek mi? Bundan bahseden kim?"

İlkim bir kez daha mağlup edilmenin ve kırdığı potun etkisiyle gözlerini kırpıştırdı. "Beni öpecek gibi eğildin ve bunu i... istediğini biliyorum."

Adam vakur tavrından bir an için bile ödün vermedi. "Hayır, dört göz meleğim. Bunu sen istiyorsun ancak itiraf edemiyorsun. Çünkü korkağm birisin."

"Değilim. Korksaydım, senin gibi bir mafya ile evlenmezdin?"

"O halde benimle evlenmek istedin!"

"Of... Kes şunu. Hiçbir şey anlamıyorum ve kafam karıştı."

Adam sırıttı. "Kafanın karışması normal, çünkü bana âşık oluyorsun!"

İlkim dehşetle kocasına baktı. Bu durumda ne yanıt vermesi gerektiğini bilemeyecek kadar afallamıştı. Tüm gücüyle onu itti. "Sa...saçmalıyorsun! Senin gibi bir adama âşık olacak kadar boş yinsiz miyim?"

Martin kıza kötü bir bakış atıp, sertçe "Peki," dedi. "Sakın benden yana beklenti altına girme!"

Genç kız hayatında işitmediği en büyük hakareti işitmiş gibiydi. Kendisine bile itiraf edemediği gerçekler yüzüne vuruluyordu. *Stanfordlu bir öğrenci ve bir mafya babası!* Genç kız en başta tüm hayat ideallerine aykırı gelen bu kombinasyon karşısında şaşırdı, öfkelendi ve Martin'in kibir dolu, küstahça sözleriyle avanadan çıktı.

"Senin gibi bir kütüğe âşık olacak kadar aklımı yitirmedim. Stanford'a kabul edilen zekâma ters düşer bu. Sen ve ben, öyle mi? Ah, ne kadar aptalca! Hem sana âşık olacak kadınlar, beyinleri estetik operasyonla alınmış, şarküteri reyonlarına konan süt ürünlerine hizmet eden koca memeli inekler olur ancak!"

Hakkıyla hakaret ediyordu. Doğrusu bu kadarını kendinden beklemiyordu ancak öfkeliydi. Yine de son sözlerinin haddini aştığını anladığında dudaklarını ısırarak Martin'e baktı.

Genç adam kızın üzerine eğildi ve omzunu sertçe itti. Mavi gözlerindeki kızgınlık bir yanardağın lavlarıyla boy ölçüşebilirdi. "Seninle evliliğimin de, rollerin de canı cehenneme dört göz fosil! Bir daha karşıma çıkma!"

Bir şimşek gibi gürledikten sonra, bir fırtına gibi kızın önünden çekildi. İlkim'i orada, barın pistinde tek başına bıraktı. Genç kız kocasının dev adımlarıyla kendisini terk edişini izledi. Bir an özür dilemek için atıldı ancak kendinde o cüreti bulamadı. Martin fena halde öfkeliyken karşısına çıkmamalıydı. Şimdilik...

İlkim, kendisini affettirecek bir şeyler yapmadan Martin'in karşısına çıkmak istemiyordu. Onu gördüğünde kaba sözleri için

özür dileyecek ve karşılık olarak ondan da özür beklediğini belirtecekti. Ancak henüz değil. Önce otelin küçük çarşısında hediye bakmak istedi. Bir mafya babasına ne alınırdı, hiçbir fikri yoktu ancak pes etmeyecekti. Kitapçıya girdiğinde ona bir kitap hediye etmenin itici olup olmayacağını düşündü.

Gülümsedi. Muhtemelen kocası dalga geçecekti ancak umursamadı. Gözüne ilişen bir kitapla beraber rafa yöneldi. 'Nezaket ve Görgü Kuralları' yazıyordu kitabın üstünde. Türkçe bir kitaptı ve Martin okuyamayacaktı ancak sembolik bir anlamı olacaktı. Belki kendisi çevirisini yapıp, kocasına okurdu.

O an Martin'in kibarlığı ve tatlı nezaketi gözünün önüne geldi. Barda onları izleyecek kimse olmamasına rağmen yaptığı şık hareketleri ve büyüleyici bakışlarını düşündü. Âşık olma düşüncesi küstahlık içeriyordu ancak genç kız bunun yanıtından feci halde korkuyordu. Bu yüzden bu kadar delirmişti. Martin'in haklı olma ihtimali tüm soğukkanlılığını silip götürmüş ve ona fazlasıyla kaba davranmıştı. Üstelik onun gururunu kırmış ve yetersiz olmakla suçlamıştı. Ah, o mu yetersizdi? Martin Turner'ın bu dünyada kalbini çalamayacağı tek bir kadın olduğuna inanmıyordu İlkim. Ya kendisi? Bunu düşünmedi. Korkuyordu.

Hediye paketi yapılan kitabı iki eliyle göğsüne bastırıp, gülümseyerek otele yöneldi. Otelin kapısına yaklaşırken Martin'i gördü. Kocasının arkası dönüktü. İlkim tam koşacakken, Martin'in yanına gelerek ona sokulan bir kadını fark etti. Uzun bacaklı, mini etekli, kolsuz bir gömlek giymiş, incecik, sarışın bir kadındı. Dehşet içinde kalmış bir halde durup, onları seyretti. Martin kadının kolundan tutup, ayaklarına gelen bir aracın ön koltuğuna oturttu. Ardından görevlilerden biri, bir valiz getirdi. Martin'in valizi olmalıydı. O valizi de aracın bagajına attıklarında genç kız soluksuz kaldı. Sonra kocası görevlilere bahşiş verip aracın şoför mahalline oturdu.

Keskin bir kalkışla araba hareket edince, İlkim'in elindeki kitap yere düştü. Martin gidiyordu. Hem de bir kadınla. Hem de karısını burada tek başına bırakarak, onu terk ederek...

Genç kız, kalbinin iki keskin bıçakla aynı anda yarıldığını hissetti. Gözlerine yaşlar dolarken farkında olmaksızın yerdeki kitaba bastı ve hızlı adımlarıyla koşarcasına otele yürümeye başladı. Bir yandan da inler gibi konuşuyordu. "Gitmeliyim. Buradan hemen gitmeliyim!"

BÖLÜM 11

Genç kız, kendi gözleriyle gördüğü şeylere hâlâ inanamıyordu. Martin denen o alçak adam, bir kadına özel araç tahsis edip onunla gidiyordu. Karısını burada bırakıp, valizini alıp çekip gidiyordu, öyle mi? Genç kız ne yaparsa yapsın kendisini sakinleştiremiyordu. Her şey düzmeceyse ne olmuş yani? Kalbini hissediyordu. Kalbinin anbean nasıl da paramparça olduğunu capcanlı hissediyordu. Ölüyor gibiydi. Solukları tükenmişçesine nefes alamadı. Eliyle yanındaki duvara tutundu. İki büklüm olacak kadar dağılmıştı. Neden böylesine acı çektiğini sorgulamaktan uzak, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını kazağının koluyla silip dik durmaya çalıştı. Gözleri arabanın çoktan kaybolup gittiği yola bakakalırken, inler gibi bir ses çıkardı. Sonra doğruldu ve kendine geldi. O güne kadar hiç olmadığı bir öfkeyle dolu, gözünün önünde beliren Martin'in hayaline baktı.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdıktan sonra koşarak otele girdi. Odalarına varınca eşyalarını toplaması sadece on dakikasını aldı. Annesinin aldığı ve Martin'in sırılsıklam ettiği elbiseyi otel görevlileriyle kuru temizlemeye göndermişti. Gelmesini beklemeden diğer kıyafetleri kabaca valize tıktı. İç çamaşırlarını dün kucağında topladıktan sonra gardırobun dibine atmıştı. Onları da aceleyle halledip tüm izlerini silmiş olduğunu umdu. Dün gece Martin'in dokunuşlarını her zerresinde hissettiği o masayı görünce ansızın heyecanlanması işleri zora soksa da, durmadı. Gözlüğünü iteledi ve son bir kez baktı balayı süitine. Burarın bir balayı süiti olması acısını katlıyordu sanki.

Resepsiyona inince hızla görevlinin yanına gitti. Konuşurken kaygıdan ve acıdan dili dolanmıştı. "Ba...balayı süitinde

kalıyordum. Otelden ayrılmamız gerekti ve bu yüzden hesabı kapatmak istiyorum!"

Görevli, kızın ağlamaktan dolayı kızaran gözlerini fark etmişti. İlkim'e iyi olup olmadığını soracaktı ki, vazgeçti. Onun nasıl bir adamla evli olduğunu biliyor ve açıkça İlkim'i kıskanıyordu. Bu yüzden kocasının onu terk ettiğini sanıp, bencilce gülümsedi. İlkim bu bakıştaki kıskançlığı görecek kadar uyanık bir kız değildi.

"Yani odayı boşaltıyor musunuz?"

İlkim durmayan, inatçı gözyaşlarını akıtmamaya çalışarak "Evet!" dedi sertçe. "Hesabı çıkarın."

Neyse ki babası kredi kartlarına ve banka hesaplarına koyduğu tedbiri kaldırmış ve maddi özgürlüğünü geri vermişti. Yine de otel masrafları hayli çok para ediyordu ve bu durum da İlkim'in öfkesini artırıyordu. O alçak adam kaçıp giderken kendisi burada bir servet ödüyordu. Belki de faturayı o Amerikalı mafyaya postalamalıydı. Hayır, bunun üzerinde fazla düşünmedi. Kredi kartıyla tüm masrafları ödedi ve bavulunu aldığı gibi Kıbrıs'tan kaçmak için aceleyle bir taksi buldu.

❧

Martin Turner bir kadını öldürmeye çok yakındı. İlkim'den sonra öldürmek için heves ettiği bir diğer kadın Barbara olmuştu. Ondan ebediyen kurtulmak ne büyük huzur olurdu. Genç adam arabanın içinde kadına bağırırken, onun yalvarmalarını zar zor işitiyordu. Öfkeden tam anlamıyla gözü dönmüştü.

"Sana beni izleme demiştim, lanet olası!"

Barbara, sürerken ahlaksızca hayaller kurduğu kırmızı rujuna daha çok dikkat çekmek ister gibi dudaklarını öne uzattı. "Ama sevgilim, bunların tümünün yalan olduğunu bilsem de, seni o aptal kadınla yalnız bırakamazdım!"

"Aptal olan sensin!" diyen Martin kadına saniyelik, nefret dolu bir bakış attı. "Ve sakın bir daha karıma aptal deme!"

"Karın mı? Tanrı aşkına, o kadına *karım* mı diyorsun? Ondan bir çöp kutusu bile..."

"Kes sesini diyorum!"

Barbara, Martin'in açık bir tehdit içeren sözleriyle inler gibi bir ses çıkarıp sustu. Sevgilisini birçok kez sinirliyken görmüştü ancak bu kadarı fazlaydı. Neredeyse o çirkin kıza tutulduğunu düşünecekti. Bu düşünce içindeki canavarı uyandırmış gibi nefretle doldu. İlkim denen o Türk kızını, elleriyle parçalayabilecek kadar kızgındı. Ancak Martin'e olan öfkesi de az değildi. Hem şaşkın, hem de kıskançlıkla dolu olan sarışın kadın, en az İlkim kadar büyük bir sorun teşkil eden işaret parmağının kırık tırnağına somurtarak bakıp "Senin yüzünden kırıldı," dedi. Martin'den en azından bir şefkat bakışı umuyordu.

Ancak Martin Turner kırılanın tırnak değil, kadının kafası olmasını dileyecek kadar öfkeliydi. Barbara'ya dönmedi bile. Homurtuya benzer seslerle onu bir kez daha konuşmaması yönünde ikaz etse de, Barbara duramadı.

"Beni sahiden havaalanına götürdüğüne inanamıyorum! Neden bir otele çekmiyorsun sevgilim. Tüm gerginliğini alırım."

O ahlaksız bakışı genç adamı biraz olsun etkilemedi. "Havaalanına götürdüğüm için sevinmelisin Barbara! Seni şu an denize atıp Amerika'ya kadar yüzdüğünü görmek istiyorum aslında."

"Ah sevgilim, hep böyle acımasız oldun!" diyen kadın Martin'in sözlerini işitmemiş gibi şuh bir sesle devam etti. Eli de adamın bacağına gitmiş ve aheste aheste okşamaya başlamıştı. "O kadınla yatmadın değil mi?"

Martin aracı sağa çekti. Keskin bir manevrayla ani fren yapınca Barbara öne savruldu. Neredeyse kafası cama giriyordu.

"Bundan sana ne?" diye gürledi genç adam. Kadının devam etmesine fırsat tanımadan ona buz gibi soğuk, kılıç gibi keskin bir bakış attı. "Seninle işim bitti. Hayatımdan defol Barbara!"

Kadının ağzı şoke olmuş bir halde açıldı. İşittiklerine inanamadığı açıktı. "Benimle işin bitti, öyle mi?"

"Sağır mısın ya da aptal mı? İkinci kez tekrar etmemi istiyorsan senin için yapacağım. Seninle işim bit-ti!"

Kadının gözleri kısıldı. Dudağının kenarına gelen sinsi gü... lüşü gizlemeyi başardı. "Peki," dedi rahat bir kabullenişle. "Şeni... şimdi havaalanına bırak!"

Martin kadından böylesine bir tavır beklemiyordu. Barbara'nın... kolayca pes etmesinden dolayı şüpheye düşse de, umursamadı... Bir an önce otele dönmek istiyordu. İlkim'in peşine takılan sa... pıklar ya da onu tavlamak isteyen Rus mafyası ortaya çıkabilir... Bu düşünce ile daha da sinirlendi. Barbara'yı bile unutup otele... dönecekti ki, kadını fark etti. Başına bela olan eski sevgilisini... bir an önce uçağa bindirmeliydi. Onu otelde gördüğünde, yer... leşmesine bile izin vermeyip postalamak istemişti. Kadının bu... rada işi yoktu. Üstelik hiçbir sevgilisi sınırı bu kadar aşmamıştı... Barbara'nın bavulunu kaptığı gibi bir araç kiralayıp, doğrudan... havaalanı yoluna sapmıştı. İlkim'in bu sahte asistanını görme... miş olması da büyük şanstı doğrusu.

Yeniden gaza bastığında hızını arttırdı. Birkaç dakika sonra... havaalanına varmıştı. Kadını en erken hareket eden uçakla gön... dermek istiyordu. İstanbul'a ilk uçuş yaklaşık iki saat sonraydı... Barbara'ya güvenmediği için bu kadar beklemeyecekti. Bu yüz... den Antalya uçağına bilet aldı. Kadının sorularını duymazdan... gelip, kısa bir açıklama yaptı. "Oradan İstanbul'a git ve sonra da... doğrudan Amerika'ya! Eğer seni bir daha yakınlarımda görür... sem, bu senin için hiç iyi olmaz Barbara. Bilirsin benim tehdit... lerim boş yere değildir!"

Kadın korkmuştu ve bunu belli etti. Amerika'ya dönecekti... Şimdilik... İtaatkâr bir tavırla bileti aldı ve güvenlik noktasına gitti.

"Gitti de ne demek?"

Martin günün sayısız öfke krizlerinden birine daha girmişti... Süite çıktığında kapı duvar olmuş, elektronik kartıyla onu aça... madığı gibi çalmasına rağmen İlkim'den de bir yanıt alamamıştı... Hışımla aşağıya indiğinde görevli durumu açıklamıştı. "Eşiniz... hesabı kapatıp gitti."

Genç adam, uzanıp kadının yakalarına yapışacak kadar kızgındı. "Nereye gitti?"

Görevli kız korku ve endişe arası bir sesle kekeledi. "Bi...bilmiyorum efendim. Sadece ayrıldığını söyledi."

Martin başını çevirip sinirle güldü. İnanamıyor, dahası bir yerleri yumruklayamadığı için içten içe daha da deliriyordu. "Peki," dedi bir an sonra. "Masrafları ben ödeyeceğim. Her şeyin fiyatını çıkarın. Şimdi!"

"Ödemeniz zaten yapıldı, efendim. Eğer otelimizde kalmaya devam edecekseniz yeni giriş yapalım."

"O kızın parasını kabul etmiyorum! Size ben ödeyeceğim dedim!"

Adam gürler gibi bağırınca kız geriye sıçradı. İtiraz etmeye gücü olmasa da mecburdu. "Otelimize ikinci kez ödeme yapamazsınız efendim!"

Martin, tüm o devasa gururunun ve erkekliğinin İlkim tarafından çiğnendiğini hissediyordu. Yaşadığı bu büyük aşağılanmayı daha önce kimse kendisine yaşatmamıştı. O dört göz fosil, o ürkek kadın, onu terk edip gitmiş, üstelik giderken de esaslı bir gol atmıştı. Genç adam kendisini yenik hissediyordu ve en nefret ettiği his *yenilmekti*.

Soğukkanlılığını takınmaya çalışarak kendi valizini sordu. Resepsiyonist bir yerleri arayıp balayı süitinde unutulan eşyalar olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra valizi gelmişti. İçinde birkaç gömlek ve bir takım elbise bulunan valizini alıp, buradan bir an önce defolup gitmek istiyordu. Arkasını dönerken resepsiyonist kızı işitti.

"Efendim, eşiniz elbisesini kuru temizlemeye vermişti ancak almayı unuttu. Onu siz mi alacaksınız?"

Martin kılıfın içindeki elbiseye nefretle baktı. O an zihni, elbiseyi İlkim'in üzerinde gördüğü ana kaymıştı. Bir kıyafet bir kadının üzerinde ancak bu kadar mükemmel durabilirdi. Mükemmel mi? İlkim'e yakıştırdığı bu sıfata şaşırdı. Kim derdi ki, o dört göz ve rüküş kızı *mükemmel* olarak tanımlayacaktı. Genç

adam bunu dürüstçe kabullendi. Karısı o kıyafet içinde kusursuzdu. Bu tatlı anıyla daha da sinirlendi ve görevliye sertçe yanıt verdi. "Hayır! Çöpe atın!"

İlkim zorlukla İstanbul uçağına yetişmişti. Kalkışa bir saatten az kala kendisine bilet almış ve kıl payı uçağa binmeyi başarmıştı. Şanslıydı. En azından daha fazla Kıbrıs'ta kalması gerekmemişti. Öte yandan ne yaparsa yapsın gözyaşlarına engel olamamak, kendisini aciz hissettiriyordu. Koltuğuna kurulduğunda makalelerinden birini çıkardı. Dersleri onu düştüğü bu durumdan çıkaracak bir can yeleği olacaktı. Tabii ya... Moleküller Biyoloji'nin çözüm bulamadığı hiçbir şey yoktu. Kendi kalp kırıklığına da birebir gelecekti.

Ancak bu konuda yanılmıştı. Dudakları aşağıya sarkarken, gözlerinden firar eden bir damla yaş makaledeki makromoleküler kelimesinin üzerine damladı. İlkim gözlüğünü çıkarıp gözlerini sildi ve kalbindeki acının geçmesini dileyerek dua etti.

"Allahım o pabucumun mafyasını öyle bir şaşırt ki, birine silah çektiğinde namlusu kendisini hedef alsın. Beynini patlatsın, kalbini parçalasın. Gerçi beyni yok ama alnından girip kafatasından çıksın!"

Bir an bu görüntü gözünün önünce gelince ürpertiyle sarsıldı. Martin'e bir şey olmasını sahiden ister miydi? Ah, hayır! Belki dizine bir tekme atılmasını seyredebilirdi ama fazlasını değil. Ona karşı bu kadar şefkatli olmak kendisini kızdırsa da, daha fazla beddua edemedi. O adama karşı tuhaf bir zaafı vardı ve bunu kabullenmişti. Zaaftan öteye gitmemesini dileyerek gözlerini kapattı. Belki de uyumalıydı. Gözlerinin önüne gelen o görüntü olmasa bunu başarabilirdi ama yapamıyordu. Martin'in o sarışın kadına olan dokunuşlarını, sonra onu arabaya bindirmesini ve çekip gitmesini hayalinden silemiyordu. Ne kadar acı verici bir anıydı bu! Unutamamak ise tüm enerjisini sömürüyor, ruhunu emiyordu sanki. Ve böyle oturup durdukça, düşüncelerinin en sonunda depresyona gireceğini biliyordu. Annesinin

de çözüm olarak bir şişe *passiflora*'yı* burnunun dibine dayayıp, depresyon ilaçlarıyla ya da daha kötüsü bir güzellik merkezine gidip tüm o cilt bakım ürünleriyle kendisini zehirleyeceğinden de korkmuyor değildi.

Uçaktan indikten sonra doğrudan annesinin evine gitti. Onun yurt dışında olduğunu ummak fazla iyimserlik olurdu, zira Ayşen Hanım kızının düğününü herkese anlatmak için İstanbul'daki bilumum davetlere katılıp, kulüplere gidiyor olmalıydı. İlkim bu yüzden daha sıkıntılı bir ruh haliyle villaya giriş yaptı.

Saat gecenin dokuzu olmuştu. Yardımcıları çoktan evine gitmişti. Dışarıdaki görevli hariç ev bomboş ve sessizdi. Genç kız kendisini çok yalnız hissetti ve kalbi yine acıyla doldu. Annesini bile arayacak kadar yalnızlığından usanıp, evin içinde ona seslendi. Sesi duvarlara çarptı. Işığı dahi açmayarak kendisini kanepeye bırakıp uzandı. Gözleri kapanıyordu. Sadece uyumak istiyordu. Mümkünse bir asırlık uyumak... Kendinden geçer gibi olduğunda gözleri hâlâ nemliydi. Martin'i unutamıyor ve birkaç günde bu adama böylesine bağlandığı için kendisinden nefret ediyordu. Kızgınlık ve acı arası bir hisle uykuya daldı. Gecenin bir yarısı saçları okşanınca irkilerek uyandı.

"Ah, benim krem brülemmmm!"

İlkim çatallaşmış sesiyle "Anne geldin mi?" diye inledi.

"Geldim pofuduk tavşanım. Ama sen neden buradasın? Balayında olman gerekmiyor muydu?"

Genç kız açıklama yapmadan önce doğruldu ve kollarını açtı. Annesi eğilerek ve kederle inleyerek kızına sarıldı. "Ah, minik uğur böceğim, ne oldu sana?"

"O... o adam beni terk etti anne!"

"Ne? Martin mi? Kocan seni terk mi etti? Söylesene adama ne yaptın? Ah, hayır! Sakın ona biyoloji konferansı verdiğini söyleme!"

* Passiflora: Ruhsal sıkıntı, gerginlik, uykusuzluk vb. şikâyetlerin giderilmesinde kullanılan şurup. (Ed.)

"Anne! Ben bir şey yapmadım. Hatta ona hediye bile almıştım! Ama o alçak adam, bir kadınla arabaya bindi, sonra da onunla çekip gitti.

"Doğru adamı gördüğüne emin misin tatlışım?"

"Elbette! Gözlerim bozuk olabilir ama gözlüğüm beni asla yanıltmaz. O gitti. Hem de bir kadınla. Sarışın bir örümcekle."

"Ah, bir tanem benim. Bir kez olsun aramadın mı kocanı? Arayıp bunun hesabını sormalıydın?"

"Telefon kullanmıyorum, biliyorsun."

"Artık kullanmalısın. Kocan kaçıp giderken en azından ona küfredebilirsin değil mi?"

"Küfretmek istemiyorum anne. Onu öldürmek istiyorum."

Ayşen Hanım kızının bakımsız saçlarını okşarken ona göstermeden gülümsedi. Sonra içten bir buseyle yanağını öptü. "Benim küçük kızım âşık mı oldu yoksa?"

İlkim bu gerçekle ansızın kaşlarını çattı. Annesinden gözlerini kaçırırken "Aşk mı? Ben mi? Hem de o kütüğe mi? Anne, sen deli misin? Benim tek aşkım biyoloji!"

"Anlaşılan tek aşkın değilmiş kırpık kuzum. Martin Turner'a fena halde âşık olmuşsun."

İlkim kabullenmeye yakındı ancak yine de kendine yedirememiyordu. Bir bilim sevdalısı olarak, *aşk* gibi şüpheli bir kavrama inanmak için kanıta ihtiyacı vardı. Öyle olmamasını umarak annesine sordu. "Nereden anladın âşık olduğumu?" Annesinin yanılmasını ya da ileri sürdüğü kanıtların yeterli olmamasını her şeyden çok istiyordu.

Ancak kadın çok kararlıydı ve bu sesine de yansıdı. "O adamı başka bir kadınla görür görmez kaçarak buraya geldin. Çünkü kalbin kırıldı. İhanete uğramış hissettin. Eğer onu sevmeseydin umurunda olmazdı, zencefilli balım. Üstelik ağlamışsın. Gözlerin kan çanağına dönmüş. Ve her şeyi geçtim, ben senin annenim. Sen öyle olmadığını düşünsen de seni tanıyorum. Benim küçük kızım âşık olmuş."

Genç kız annesinin teşhisiyle dudaklarını büzdü. "Of anne, ne yapacağım ben? Aşk istemiyorum. Kalbimi hissetmek istemiyorum. Sadece Stanford'u istiyorum. Sadece beyaz önlüğümle bir laboratuvarda insanlığa faydalı olacak şeyler yapmak istiyorum. O adama sarılmak değil."

"Demek ona sarılmak istiyorsun?"

İlkim kederle gülümsedi. Annesinden bir şey saklamak istemeyerek başını salladı. "Beni tuttuğunda hiç düşmeyecekmişim gibi hissediyorum. O kadar sıkı tutuyor ki anne, uçurumun kenarında olsam bile ona güvenebileceğimi biliyorum. Göğsü çok sıcak... Magma tabakası gibi, dünyanın merkezi gibi... Sonra kollarında olmak, koryon tarafından sarmalanmaya benziyor. Yani şey işte, embriyoyu saran zar tabakası. Of anne, yüzünü ekşitme lütfen. Martin de öyle ama... Bir zar gibi, bir koza gibi sarıyor beni. Bir de sertçe çekmesi var ki, kendimi dioneaea muscipula tarafından yakalanan bir sinek gibi hissediyorum. Ah evet, şu et yiyen bitkilerden biri. Beni kavradığında, yiyecekmiş gibi bakıyor çünkü. Genelde sinirli oluyor ve kollarım sıkılmaktan acıyor ama tutuşunu da seviyorum. Biliyor musun, onun doğada bir tanımı bile var. O bir lithops gibi. Türkçesi, yaşayan taş! Kocam da bir taş gibi, bir kaya gibi sert ama yaşayan bir kalbi de var. Çok göstermese de biliyorum anne!"

Annesinin keyfi biraz daha yerine gelmiş gibiydi. Kızının tuhaf açıklamalarına gülümserken elini kavradı. "Senin bir erkek hakkında konuştuğunu görmek beni çok mutlu ediyor İlkim."

"Acı çeksem bile mi?"

"Aşk, acısız olmaz kızarık gözlü meleğim."

"Ama bu kadar acı çok fazla. Anestezisiz kalp ameliyatına girmiş gibiyim. Canlı canlı toraksımı... Şey, yani göğüs kafesimi kesiyorlar gibi hissediyorum!"

Ayşen Hanım şen bir kahkaha attı. Kızına anlayışla bakarken, içten bir sesle konuştu. "Üzülme benim tatlı vişne reçelim. Hadi şimdi odana gidip uyu. Eminim bir yanlış anlaşılma var ve bu konu yakında çözülecek. Martin'in senden kolayca vazgeçeceğine inanmıyorum."

İlkim inanıyordu oysa. Vazgeçmek neydi ki? Adam çekip gitmişti zaten.

Genç kız sabah uyandığında kendisini oldukça bitkin hissediyordu. Artık üniversiteye gitmediği için yapacak bir şeyler bulması daha da zorlaşmış, bu da aklının yine Martin'e kaymasına neden olmuştu. Bir an Suat Hoca'yı arayıp konuşmak istedi. Eğer konuşurlarsa yeniden okula dönebilirdi. Ancak kendini buna hazır hissetmiyordu. Eğer âşıksa ve terk edilmişse depresyona girecekti. O halde depresyonu hakkıyla yaşamalıydı. Evinde oturup kendini cips ve kolaya boğmalı, aptal televizyon programlarını izlemeliydi. Hayır, bunlar hiç de İlkim'e göre değildi. Bir kere kola ve cipsten hayatı boyunca uzak durmuştu. Depresyondayken bile onları tüketemezdi. Peki, ne yapacaktı? En iyisi biyoenformatiğe* gömülmekti.

Annesiyle beraber yemek salonunda kahvaltı yaparken Ayşen Hanım ona günün planını açıkladı. "Akşam saat sekizde Allysia Otel'de Sami ve Necibe Alâr'ın bir yardım balosu var. İşitme engelli çocuklar için yapılan bir şeydi sanırım. Beraber gitmeye ne dersin, fındık kremam? Üstelik bir maskeli balo. Senin için de değişiklik olur."

İlkim dudaklarını büzdü. "Anne, ben senin kızın İlkim'im. Hatırladın mı? Bu tür şeylerden uzak duran kızın. Çocuklara seve seve yardım ederim ancak davete katılabileceğimi hiç sanmıyorum! Üstelik o baloyu tertip etmek için harcanan parayla eminim birçok çocuk tedavi edilirdi. Hiç hazzetmediğim gösteriş budalalığı!"

Kadın ofladı. "Asıl amaç davete katılıp, herkese ne kadar güçlü bir kadın olduğunu göstermek zaten! İnsanlar sana gıpta ile bakacaklar. Kocanın esareti altında değilsin. Özgür bir kadın olarak takdir edileceksin. Düşün bunu!"

"Hayır, anneciğim ben almayayım!"

Annesi yeni bir ikna yoluna başvuruyordu ki, dışarıdaki görevli bir konukları olduğunu bildirdi. Ayşen Hanım bu sırada

* Biyoenformatik: Karmaşık biyolojik verilerin derlenmesi ve analiz edilmesi bilimi.

gelenin kim olduğuna bakmak için kapıya gitti. Gelen kişiyi görünce "Girsin," diye talimat verdi.

İlkim ise kahvaltı tabağındaki tel peynirlerden DNA sarmalı yapmaya çalışırken uzanıp çayından bir yudum aldı. Tam o sırada kocasını kapı eşiğinde görünce çayı boğazında kaldı. Martin öksürük krizine giren ve neredeyse boğulmak üzere olan kıza erişip, hızla kollarına aldı. Ardından kızın başını eğip beline birkaç kez hafifçe vurdu. "Beni gördüğün için bu kadar heyecanlanman onur verici dört göz."

İlkim gözleri yaşarmış, boğazı tahriş olmuş bir halde kendine geldiğinde, hışımla Martin'in kolları arasından çıktı. Şaşkınlıkla adama bakarken "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Genç adam omuzları düşük, gevşek ve delikli bir kazak giymiş karısına baktı. Kazağının altında ince askılı atleti seçiliyor ve öylesine bağladığı saçlarından hafif tutamlar omuzlarına dökülüyordu. Tanrı şahitti ki, bu görüntü göz alıcıydı. Gözlüğünü itelemesi bile Martin'in keyfini katladı. Kıza olan öfkesi sihirli bir şekilde yok olurken, onun görünüşüne nasıl da alıştığını şaşkınlıkla fark etti. Daha birkaç hafta önce bu görüntüye bakıp somurturken, şimdi hoşnut bir halde sırıtıyordu.

Yine de sesindeki öfkeyi tamamen silmeden, gergin bir tonla "Asıl sen burada ne arıyorsun?" diye sordu.

İlkim tek kaşını kaldırdı. Hiç kekelemeden, doğrudan yanıtladı genç adamı. "Burası benim evim! Senin de kendi evinde olman gerekmiyor muydu? Ya da otelin birinde..."

"Öncelikle senin evin burası değil. Senin evin bundan sonra benim yaşadığım yer! Ve ben, karımın kendi evi dışında ya da benden uzakta bir yerde kalmasına müsaade etmem."

Genç kız şaşkınlıkla ağzını açmıştı. İşittikleri akıl almaz şeylerdi. Annesinin bir kenarda sırıtan yüzünü görünce "Anne, bir saniye izin verir misin lütfen?" diye seslendi. Annesi başını salladı ve odadan çıkarken kapıyı genç çiftin üstüne kapattı.

İlkim, Martin'le baş başa kalmanın heyecanıyla eski kararlı tavrının silindiğini fark etti. Kaygıyla gözlüğünü iteleyip sordu. "Şaka mı yapıyorsun? Çünkü bu dediklerin bir hayli komik şeyler."

Martin omuz silkti. "Ben pek şaka yapan biri değilim deyi göz. Komik de sayılmam. 'Senin evin burası değil' diyorsam değildir. Ayrıca bana bir açıklama yapmak zorundasın. Dün otelden çekip gittiğin için ne kadar öfkelendiğimi biliyor musun?"

"Ah, bu senin kronik sorunun Bay Turner. Öfke tedavisi görmen gerek. Hem, sen o kadının yanından neden ayrıldın ki? Benim için mi? Ah, sahiden komik bir adam olamazsın sen! Hayır, hayır, komiklikten ziyade adi bir adamsın!"

Martin bu hakaretlere seyirci kalacak değildi. İlkim'le arasındaki mesafeyi kapatıp, kızın koluna asıldı. Sıktı ve canını yaktığını gördüğünde hafifçe bıraktı. "Neden bahsediyorsun? Ne kadını?" derken bağırmıştı.

Genç kız kendisini çekmek istedi ancak kolundaki el buna izin vermedi. "Dünkü kadından bahsediyorum. Beraber kaçarak gittiğin... Sakın inkâr etme, sizi gördüm."

Martin kaşlarını çattı. İlkim, Barbara'yı görmüştü. *Lanet olsun!*

"O kadın yabancı değildi." Doğru, yabancı değildi ve eski sevgilisiydi. Ancak bunu İlkim'e söyleyemezdi. "O kadın asistanımdı. Düğünde tanışmıştınız," diyerek, otoriter bir sesle yanıt verdi.

Genç kız bu sözlerle kalakaldı. Kadının yüzünü görmemişti ancak sarışın olduğunu biliyordu. Barbara denen o tarantula da sarışındı. Kocası gerçekleri söylüyor olabilir miydi? Hayır, İlkim ona inanmayacaktı. Şu an değil. Bu pekâlâ Martin'in yalanlarından biri olabilirdi.

"Sana inanmıyorum!" dedi kekelemeden.

Genç adam kötü bir gülüşle baktı karısına. "İnanıp inanmaman umurumda değil. Şimdi... Hazırlığını bitir. Gidiyoruz!"

"Gidiyor muyuz? Nereye? Ben seninle hiçbir yere gelecek değilim!"

"Elbette geleceksin! Bu gece Amerika'ya uçuşumuz var. Artık bu ülkeden gidiyoruz."

İlkim delice bir heyecana kapıldı. Ruhu havalanıp uçmak istiyordu. Gitmek mi? Amerika'ya gitmek öyle mi? En çok arzuladığı şey gerçek oluyordu ama yapamazdı. Âşık olduğu adamla

gitmek istese de, ona inanmıyordu. Üstelik Martin'in hiçbir zaman aşkına karşılık vermeyeceğini bilmek, buna rağmen onunla sahte bir evlilik hayatına başlamak ağır gelirdi. Bundan emindi. Stanford Üniversitesi'ne ta Ağustos ayında gidecekti ve şimdiden dört ayı vardı. Tüm bu süre boyunca Martin'e katlanmak ve onun aşkıyla her gün kendini tüketmek akıllıca değildi. Ayrıca adam uslanmaz bir çapkın ve kadın meraklısıydı. Etobur maftaydı bir kere. Ve kendisi... Bu külüstür haliyle onun dönüp bakacağı kadınlardan olamazdı. Her gün koluna başka bir kadın takarsa, azar azar ölürdü.

Bu yüzden itiraz etti. Gerçeklerin acısıyla fiziksel gücü çoğalmış gibi kendini adamın gardiyanlığından kurtarıp, bir adım geriye kaydı. "Bu evlilik sahte ve seninle gelmemin hiçbir anlamı olmayacak!"

"O kadın yüzünden mi böyle davranıyorsun? Kahrolası, sana açıklama yaptım değil mi? O Barbara'ydı diyorum! Bana önemli bir dosya getirdi ve ben de onu havaalanına bıraktım. Otele geri döndüğümde gitmiştin. Daha bana bunun hesabını vereceksin."

"Sen kimsin ki sana hesap vereceğim, ha? İstemiyorum, anlamıyor musun? Stanford'a başlayacağım zaman Amerika'ya gelirim. Şimdi git!"

Martin'in mavi gözleri öfke ateşiyle kızıla dönmek üzereydi. Kızı burada bırakamazdı. Karısını bu ülkede bırakıp, aralarına lanet olası bir okyanus ve binlerce mil koyamazdı. Neden yapamayacağının açıklaması da vardı; İlkim'in babasıyla bir anlaşma yapmıştı. Kızı buradan götürecek ve tüm dedikoduları bitirecekti. Ancak karısı burada kalırsa, evlilikleri haber olacak ve belki de sahte olduğu bile ortaya çıkacaktı. Bu ise anlaşmaya uymaması, yani milyon dolarların elinden kayıp gitmesi demekti. Tabii ki tek sebep buydu. İlkim'i burada bırakamamasının tek sebebi milyon dolarlık hisselerdi. Yoksa kızı diğer adamların keşfine açık bir halde arkasında bırakamamak, onun o güzel gözlerini ve harika vücudunu başkalarının seyretmesi fikrine dayanamamak ya da ona sahip olduğunda yaşayacağını düşündüğü o muhteşem

his değildi. Paraydı asıl sorun ve İlkim'in varlığının bunda hiç bir etkisi yoktu.

Lanet olsun! Martin kendini kandırmanın işe yaramadığını biliyordu. İlkim'i burada bırakırsa felaketler başlayacaktı, evet. Evliliklerinin sahte olduğu meydana çıkacak ve anlaşma bitecekti. Bu kötüydü. Daha kötüsü ise, İlkim saklı bir cevher olarak eskisi gibi kalmayacaktı. Elbette bir gün birileri onu keşfedecekti. Kızın ne türden bir dişiye dönüştüğünü görmüştü. Başka erkeklerin görmesine izin veremezdi.

"Benimle gelmeye mecbursun!" diye bağırdı bir kez daha.

İlkim kollarını göğsünde buluşturdu. "Değilim!"

"Eğer burada kalırsan, basın evliliğimizin sahte olduğunu yazacak! Hangi âşık çift ayrı ülkelerde yaşıyor ha?"

Martin'in sert sesi İlkim'i korkutmuştu. Cevap bile vereme-den, kocası bir kaya kütlesi gibi dimdik ve sert olan bedeniyle tam önüne kadar geldi. "Burada kalırsan baban tüm imkânlarına el koyacak!"

Bu doğruydu. Haldun Acaroğlu bu rezaleti göz ardı etmeyecekti. Ama ne olursa olsun, İlkim'in kararı kesindi. Babası kendisini bir kulübeye atıp açlıktan öldürse de, Martin'le gitmeyecekti. Onunla yaşamak ve her gün kendisini seveceği günü beklemek, onsuz yaşamanın yanında çok daha korkunç görünüyordu.

"Gelmeyeceğim!" diye diretti bir kez daha. Adam bu kadar yakınında dururken, ona karşı koymak güçleşiyordu. Öldürücü bir yakışıklılığı vardı İlkim'in gözünde. Mavi gözleri kısılınca ya da alayla açılınca ona bakmaya dahi doyamıyordu. Uzun boyunun ve iri gövdesinin verdiği heybeti de yok sayması mümkün değildi. Kendinde ona karşı koyacak gücü bulamayacaktı. Kollarını açıp çağırsa, koşarak giderdi oraya. Sokulurdu o sımsıcak sert göğsüne. Orada her şeyi unuturdu ama... Ya sevgisizlik? Aralarındaki uçurumları nasıl kapatacaklardı? Ayrıca bu aşk değil de, bir heves ya da bir anlık kapılma da olabilirdi. Elbette... İlkim başlarda onu hiç de yakışıklı bulmadığını anımsadı. Aksine kaba ve itici gelmişti. Suat Hoca gibi tiplerden hoşlanıyordu o. Üstelik bilimi seviyordu. Kariyer yapmak, gün boyu

merceklerin, mikroskopların arasında kaybolmak istiyordu. Bu adam ise kurşunlar arasında, tehlikenin içinde yaşıyor ve bilimden nefret ediyordu. Baştan ayağa testosteron yüklüydü. Çok eksiydi. Can sıkacak kadar... Kendisi ise dişilikten nasibini almamıştı. Bu adama hiçbir şey veremeyeceği gibi, ondan da hiçbir şey alamazdı.

Üzgün bir ifadeyle "Git artık!" dedi genç kız.

Martin, İlkim'i tokatlamak istiyordu. Hangi kadın ona karşı gelebilmişti ki? Tabii ki bu kız. Ve işte yine yapıyordu bunu. Sinirle homurdanıp parmağını tehdit edercesine kaldırdı. "Benimle geleceksin!"

"Gelmeyeceğim!""

"Geleceksin dört göz fosil! Hayatım pahasına iddiaya girerim ki, uçakta yanımdaki koltukta sen oturacaksın!"

"Ben de iddiaya girerim ki, orada tek başına oturacaksın! Her neyse... Hayalimle sana mutluluklar Martin Turner! Sen o uçağa bindiğinde, ben evimde yani burada kahvemi yudumluyor olacağım."

"Seni öldüreceğim, lanet olası pırasa!"

İlkim elinde olmadan tatlı bir kahkaha attı. Konuşmanın ortasında ölüm tehdidi savurmak tam da bu adama göreydi. Gözlüğünü burnunun ucuna indirip, çıplak gözleriyle Martin'in mavi gözlerine baktı. Sonra iki elini birden adamın göğsüne değdirdi. İtti onu. Kocasına biraz daha dokunmanın keyfini çıkarmak istediyse de yapmadı. Adam hareket bile etmeyince bu defa daha da güçlü itti.

"Çık git diyorum."

Genç adam kızın bileklerini kavrayıp, onu kendine doğru çekti. Gözlerine derin bir ifade ile bakarken "Şimdi gidiyorum ancak gece seni almaya geleceğim!" dedi.

İlkim çenesini kaldırdı. Kararlılığı yavaşça yok oluyordu ancak direnmeye çalıştı. "Gelme!" diye yanıt verdi bir kez daha.

Martin alayla gülüp, İlkim'i tepeden tırnağa süzdü. Sonra bileklerini başparmağıyla okşadı ve kız baştan ayağa ürperirken

usulca onu bıraktı. Arkasını dönmeden önce karısının gözlüğüne dokunup, yeniden gözlerine itti. Çapkın bir sesle konuştuğunda İlkim'i yeniden müthiş bir ürperti sardı. Tatlı, sımsıcak bir histi bu.

"Sen bana aitsin. Bunu aklından çıkarma!" dedi genç adam. Ve arkasını dönüp kapıyı açtı.

Kapı çarptığında çıkan o güçlü sesi İlkim işitmedi bile. Kulaklarında yankılanan ses bambaşka bir şey söylüyordu. *Sen bana aitsin,* diye tekrarlıyordu. *Sen bana aitsin!*

❧

Yirmi üç yıllık tarihindeki ikinci balosuna yine gönülsüzce katılıyordu. Sahi burada ne işi vardı? Ah, elbette... Annesinin oyununa gelmişti. Kendilerine tahsis edilmiş limuzinden inerken, annesi elini tutup "Bu gece gözlük takmadığın için teşekkür ederim bizon kürküm," diye seslendi. "Yerine bu maskeyi takmaya ne dersin?"

İlkim dudaklarını hoşnutsuzca büzdü. "O aptal maskeyi de takmayacağım anne!"

"Peki, maskesiz prensesim. Takma. Bir de bu gece mutlu görünmeye çalış. Sakın oflayıp puflama."

İlkim tam da bunu yapacaktı ancak tam arkasındaki araçtan inen kocasını gördü. O da buradaydı. Şoförü Martin'e kapıyı açtığında genç kız gayriihtiyari oraya dönmüş ve Martin inerken onunla göz göze gelmişti. Zaten kendisinin burada olmasının tek sebebi yine o değil miydi? Annesi tüm öğleden sonra başını şişirmemiş miydi bu yüzden?

"Kocan da katılacak bu baloya. Davetli listesinde adını gördüm. Hem bizim evden çıkarken bana geleceğini söyledi," demişti annesi. Üstelik bu baloya gelirken yanında mutlaka bir kadın olacağını da söylemiş ve İlkim'in aklına böyle girmişti.

Genç kız bu baloya sırf Martin'in yanında bir kadınla gelip gelmeyeceğini görmek için katılıyordu. Kocası tehdit eder gibi "Bana aitsin," diyordu ama gecelere kimlerle katıldığı İlkim'in aklını olduğu kadar kalbini de meşgul ediyordu. İşte bu yüzden buradaydı.

Şimdi kocasına bakarken de araçtan inecek bir kadın görmenin korkusuyla bir süre oyalandı. Annesi de buna izin verdi. Bilerek şoföre bir şeyler hakkında kızan Ayşen Hanım kızını sıkıştırarak izliyordu. Martin'i buraya davet eden kendisiydi ve kızını da bambaşka bir hikâye ile ikna etmişti. Geriye onların birleşmesini izlemek kalmıştı. Tabii biricik karamelli keki inadına bir son verirse...

"Ah, Bay Turner. Sevgili damadım," diyen Ayşen Hanım, Martin'i gördüğünde abartı dolu bir nidayla genç adamı selamladı.

Martin'in gözleri yalnızca karısının üstündeydi. O da maske takmak gibi bir komikliğe yeltenmemişti. Duru, mavi gözleriyle karısının üzerindeki koyu kırmızı, baştan ayağa payetli, kolları ve omzu açık olan, yılankavi bir görüntüyle tüm bedenini saran elbiseye bakıyordu. Gözlüğü yine çıkmıştı. Baştan çıkaran bir ateş parçası değilse neydi? Bacaklarının birbirine dolandığını ve muhtemelen on santimlik topuklularıyla yürümeye çekindiğini görebiliyordu. Usulca kıza doğru yürüdü. Annesini görmezden ve duymazdan gelip kızın tam önünde durdu.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmezdim. Bakıyorum da baloları çok sevmeye başladın? Ne tuhaf öyle değil mi?"

Sesi kinayeli ve öfkeliydi. Bu görüntü kızın annesinin eseri olsa da, Martin onun böylesine süse düşkün sıradan bir kadına dönüşmesini istemiyordu.

İlkim, sımsıkı toplanan saçlarından ötürü tamamen açığa çıkmış yüzündeki hiçbir ifadeyi gizleyemiyordu. Gözlüğü olmadığı için kendini biraz daha çıplak hissetse de, kekelemeden konuştu. "Senin de buraya bir kadınla katılmaman ne tuhaf!"

"Bir kadınla olmadığımı da nereden çıkardın?" diyen adam kıza tepeden tırnağa küstahça baktı.

İlkim'in kalbine çöreklenen o derin korku, gözlerini sağa sola çevirmesine neden oldu. Kadını görmekten korkarken "Ki...kimse yok yanında!" diye kekeledi. İlk fiyaskosunu vermişti.

Martin hızla kızın elini kavrayıp, kabaca kendi koluna geçirdi. "Bu geceye birlikte katıldığım kadın sensin, İlkim Turner. Şimdi... Gülümse!"

İlkim şaşkınlıkla inleyecekti ki, yüzünde flaşlar patladı. Annesi çoktan içeriye sızmış ve kızını korunaksız bırakmıştı. Genç kız o an bu oyunun annesinin başının altından çıktığını anladı. Sinirle homurdanıp adamın kolundan çıkmaya uğraşırken, Martin uzun boyunu biraz eğerek kızın kulağına doğru fısıldadı. "Bu gece gerçek bir çift gibi görünmeye devam edeceğiz. Şimdi rahat dur ve sakın bir aptallık yapma!"

İlkim keyiften uzak gülümserken alaycı sesiyle yanıt verdi. "Ah, anladım. Bu da bir oyun değil mi? Tıpkı Kıbrıs'taki gibi sadece insanlara sunduğumuz bir tiyatro."

"Böyle olması seni rahatsız ediyorsa, bu oyunu gerçeğe çevirebiliriz."

Adamın ayartıcı sesi kızın kalbini gümbürdetirken "Nasıl?" diye sordu şaşkın bir halde.

"Gerçekten karım olabilirsin dört göz fosil!" diyen genç adam etraftan birilerine öylesine selam verdi.

"Olamam," diye inledi kız. "Sen benimle evli olmaktan nefret ediyorsun!"

"Ve sen de benimle?"

İlkim bundan o kadar da emin değildi. Belli etmemeye çalışarak "E...elbette," dedi. "Bu şartlar altında nasıl gerçek karı koca olabiliriz ki?"

"Bence istersek her şey olabiliriz," diyen Martin Turner, kızı baştan ayağa ürperten bir sesle yanıt verdi.

Heyecan içinde âşık olduğu adama baktı kız. "Anlamıyorum," diye mırıldandı dudakları.

"Benimle Amerika'ya gelirsin ve sana nasıl karı koca olacağımızı göstermeme izin verirsin."

İlkim baştan ayağa kızardı. Neredeyse elbisesi ile aynı renk olduğunu fark edebiliyordu. "Seninle gelmeyeceğim ve beni kullanmana da izin vermeyeceğim," derken bu adamın kendisini bedenen istediğinden başka bir şey düşünemedi.

Doğrusu Martin de bunu kabul ediyordu. İlkim'le evli çiftlerin yaptıklarını yapmak istiyordu. Zira böylesine bir mücevhere

sahip olup, onu kullanamamak ahmakçaydı. Bunu itiraf etmedi ve konuyu değiştirdi.

"O halde rol yapmaya devam edelim. Bu gece ve tüm geceler boyunca. Çünkü benimle Amerika'ya geldiğinde de bir müddet bu role uygun davranmamız gerekecek. Amerikan basını beni ve Türk karımı gözetleyecektir."

"Bana benzeyen bir kadın bulup, onu dublörüm olarak kullanabilirsin!"

Genç adam tek kaşını kaldırıp kızın nefesini kesen bir sesle "Sana benzeyen mi? Bu dünyada bir benzerin daha yok dört göz fosil!" dedi.

İlkim o kadar sıcakladı ki, eriyik hale gelecekti neredeyse. Hatta buharlaşabilirdi bile. Âşık olduğu adamın ağzından çıkan bu müthiş iltifata aldanmamak çok zordu. Saflık yapmayacaktı. Ağzını beş karış açıp, ona hayran hayran bakmayacaktı. Tıpkı kocasının yaptığı gibi kendine güvenen bir şekilde gülümsedi. "Beni tavlayamazsın!"

Adamın yanıtı alaycı bir gülüş oldu. Tavlamak mı? Çok daha iyisini yapacaktı.

İki genç, gerçek bir çift gibi salona girdiklerinde gecenin gözdesi olmuşlardı bile. İlkim'i gören yüksek sosyete, kıza şoke olmuş bir halde bakıyordu. Acaroğlu'nun kimsenin bilmediği, gecelerde işi olmayan, asosyal kızı bir prenses gibiydi. Ve dahası, prensesin bir de prensi vardı. Belki İlkim dünyanın en güzel kızı değildi ve salonda ondan çok daha güzel kızlar vardı ama gecenin en çok konuşulan ismiydi. Martin'in kolundan bir an olsun çıkmayarak bu azgın kalabalıkta tek başına kalmamaya gayret gösteriyordu. Ancak onun korkusunu fark eden Martin bilerek kızı kolundan çıkardı. Biraz eğlenmenin zamanı gelmişti. Karısına kızgındı ve intikamını alacaktı.

"Birkaç Amerikalı iş adamı gördüm. Onlarla konuşmaya gidiyorum," dediğinde genç kız panikle "Be...beni de götür," dedi.

Adam başını salladı. "Olmaz küçük külkedisi. Bu erkeklere özgü bir görüşme olacak. Burada bekle ve kalabalığın seni yemesine izin verme!"

İlkim yalvarırcasına kocasına baktı. Alçak adam. Bilerek yaptı yordu bunu. Hem gittiği yerde sadece erkekler de yoktu. Kadınlar da onlara katılmış ve birlikte gülüşerek sohbete dalmışlardı. Üstelik lanet olası kocası, koluna dolanan ve kendini durmadan ona sürten kadını fark etmiyordu. Belki de etmek istemiyordu. İlkim ona ve yanındaki kadına nefretle bakarken annesini bulmayı denedi. Tek başına yamyamlar arasına girmiş şişman bir kadın gibi hissediyordu. Diğer konuklar kendisini afiyetle yiyecekmiş gibi bakarken, genç kızın paniği ayakta durmasına bile izin vermiyordu. Annesini görünce derin bir nefes alıp rahatladı. Ayşen Hanım, yüzlerindeki botokslarla bambaşka bir türe aitmiş gibi duran kendi yaşıtlarının yanında kahkahalar atıyordu.

Merhaba botoksus türü! dememek için kendine zorlukla hâkim olan İlkim, insan ırkından çıkmış kadınların yanına varmıştı. Hepsinin yanakları şişirilmiş, kaşları üç metre yukarıya alınmış ve dudakları ördek gagası gibi öne büzülmüştü. Tuhaftı ama içlerinde en normali annesi görünüyordu.

İlkim kendini bir korku filmi setinde sanacak kadar yoğun bir endişeyle kadınların ilgisini üzerine çekti. Hepsi Ayşen Hanım'ın kızının güzelliğiyle övgüye boğarken, İlkim yaklaşık yarım saat boyunca Botokson gezegenine düşmüş bir uzaylı gibi hissetti.

Asırlar süren dakikalar boyunca onların ilgi odağı olmak bir ilmek gibi boğazını sıkmıştı. Neyse ki kendisini bu tuhaf dünyadan çıkaran Martin'in dokunuşuyla ayıldı.

Kocası kadınları nazikçe selamlayıp herkesin hayranlığını ve gönlünü kazanırken kızın yüzünü tek eliyle okşayıp "Sevgilim, bir dakikanı alabilir miyim?" diye sordu.

Kadınların fısıltısı şuh gülüşlere kaydı. İlkim bir kez daha elbiseyle aynı renge sahip, utançla başını salladı. Adamın elinden tutup kendisini bir köşeye çekmesine izin verirken "Gidiyor musun yoksa? Bana veda etmeye mi geldin?" diye sordu. Bu düşünce kalbini dağlıyordu.

Martin'in mavi gözleri koyulaşmıştı. Loş ışık altında yüzü daha katı görünüyordu ancak bakışlarındaki ahlaksız vaatler

olduğu gibi duruyordu. Kararlı bir şekilde "Gidiyoruz," dedi. "Uçağa yetişmemiz için acele etmemiz gerek!"

Cebinden iki bilet çıkardı. Amerika uçuşunun biletleriydi. Genç kız heyecandan yığılacak gibi olsa da, henüz buna hazır değildi. Tanıştıklarından beri, bu adam ona neler çektirmişti. Bu yüzden onun isteklerine kolayca boyun eğmemeliydi. Öte yandan Amerikalı mafyasının bu kadar ısrar etmesindeki sebebin, sadece sahte evliliklerinin ortaya çıkma korkusu olduğunu bilse de, onun bu ısrarcı tavrı gururunu okşuyordu. Sanki Martin kendisine muhtaçmış gibiydi ve bu his İlkim'i mutluluktan uçuruyordu. Ancak kararından dönmedi. Güçlü olmalıydı.

"Ben daha sonra geleceğim dedim. Bu gece seninle hiçbir yere gelmek istemiyorum! Ve tüm bu oyunlardan da sıkıldım. Bunlar bana göre değil!"

"Elbette değil!" diye bağırdı Martin. Kızın üzerindeki elbiseye dokundu sonra. Eli, göğsünün hemen altına, karnına değmişti. "Bu kıyafetler de sana göre değil. Bu makyaj da... Burada kalırsan bunlara mahkûm olursun ama benimle gelirsen kimseye hesap vermeden özgürce, dilediğin gibi yaşarsın!"

"Gerçekten evli olmadığımız ortaya çıkarsa, bu senin için büyük bir sorun mu olur?"

Olurdu elbette. Türkiye'nin en büyük holdinglerinden olan Acaroğlu Holding'den alacağı yüzde on hisseye mâl olacağı açıktı. Ancak genç adam, daha önemli sebepleri göz ardı etmeyi seçti ve İlkim'i yanında götürmek istemesinin tek sebebinin *para* olduğunu düşünmeye gayret etti.

"Benim bir saygınlığım var. Sahte bir evlilik yaptığım ortaya çıkarsa bu saygınlığım elimden kayar, anlamıyor musun dört göz! Senin zeki olduğunu sanıyordum ama söylesene yanıldım mı?"

"Ben anlıyorum ama sen anlamıyorsun. Saygınlığın umurumda değil. Amerika'ya gittiğinde yalnız olacaksın!"

"Ya baban? O da mı umurunda değil? Sana çok öfkelenecek."

"Babamın klasik tavrıdır. Hep öfkelenir senin gibi... Ama geçer."

"Kızının skandal dolu geçmişi ve sahte evliliği gündem olunca o kadar kolay geçeceğini sanmıyorum!"

"Bu benim sorunum, senin değil!"

"Hayır, benim de sorunum!" diye gürledi genç adam. Kızın çıplak kolunu okşar gibi tutarak, kararlı bir şekilde sözlerine devam etti. "Benim karımsın ve yerin sadece benim yanım!"

İlkim somurtup itiraz etti. "Aynı yerde yaşamamız doğaya bile aykırı. Ben yerkürede medenice yaşıyorum ama sen litolojinin incelemesi gereken bir yapısın. Taş bilimi bir tek senin dilinden anlar. Çünkü taş kafalının birisin! Ah, anlamıyor musun? Biz hiçbir şekilde anlaşamıyoruz ve seninle gelirsem işler daha da kötüleşecek."

"Peki, senin için nazik bir adam olacağım, kahrolası dört göz!"

"Nazik mi? Sen mi? Bana dört göz demeyi bile bırakamıyorsun! Bir mağara adamı ne kadar nazik olabilir ki? Peşinden sürüklerken saçımdan değil de, kolumdan çekerek mi götüreceksin beni? Başka türlü bir nezaket düşünemiyorum!" diyen genç kız kararsız hisleriyle adama baktı.

Martin sırıttı. Çapkın sesiyle kızın kulağına mırıldandı sonra. "Seni peşimden sürüklemeyeceğim güzelim. Buna hiçbir zaman gerek kalmayacak. Çünkü her seferinde kendi ayaklarınla bana geleceksin!"

İlkim bu küstah, aynı zamanda baştan çıkaran sözlerle kalbinde güçlü bir çarpıntı hissetse de, toparladı kendini. Direnişini sürdürmek için kocasının önceki davranışlarını hatırlaması yetti. Biraz naz, biraz alınganlıkla kollarını göğsünde birleştirdi ve kararlı bir ifadeyle "Hiçbir yere gelmiyorum!" dedi.

Martin keskin bir öfkeyle doldu. "İlkim Turner, ya benimle gelirsin, ya da her şeyi mahvedersin!"

"Her şeyi derken neyi kast ediyorsun?" diyen genç kız, az önceki nazını unutup heyecanlanırken kocasına ümitle baktığının farkında değildi.

Martin kıza daha da yaklaştı. Kendini rol yaptığına inandırarak kıza içten bir bakış attı. Kalbinden geçenleri söylüyordu.

Bunların rol yapmakla alakası yoktu. Kahretsin, rol yapmak istemiyordu. "Aramızdaki şeyleri mahvedersin. İnkâr mı edeceksin? Benden hoşlandığını inkâr mı edeceksin?" dedi sertçe.

Kız sarsıldı. *Sen delirmişsin!* diyecekti ki, Martin ona izin vermedi. "Hayır, ben de inkâr etmeyeceğim. Senden hoşlanıyorum dört göz papatya. Ve seninle gerçek bir ilişki istiyorum." Al işte, şimdi de itiraf etmişti. Tabii ki bu da numaraydı. Martin kendini buna delice inandırmak istiyordu. Lanet olası kızdan hoşlanamazdı. Öyleyse kalbi neden böyle hızlı atıyordu? Kalbinin canı cehenneme! Tek gerçeklik yüzde on hisseydi. Yüzde on. *Yüzde yüz ahmaktı bu adam!*

Sevdiği adamın itirafıyla irkilen kız "Ne?" diyerek gözlerini sonuna kadar açtı. Heyecandan kalbi gümbürdüyordu ancak inanamıyordu. "Yalan söylüyorsun!"

Martin içinden "Evet," dese de dışından başını salladı. Sadece kızı buradan götürmeye ikna etmeliydi. Yelkenler ıslanmaya başlamıştı. Devam etmeliydi. Emreder gibi konuşmasını sürdürdü. "Senden hoşlanıyorum ve seni yanımda görmek istiyorum. Bu yüzden gelmelisin. Çünkü gelmezsen her şey biter!"

İlkim'in benzi soldu. Bu adam doğruyu söylüyor olabilir miydi? Kalbi bunu umarken elleri titremeye başladı. "Gerçekten mi? Benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Tüm kalbimle bebeğim."

Ah, genç kızın dizleri kalbini taşıyamıyordu. Bedeni hafifti ancak kalbi gittikçe ağırlaşıyordu. Öte yandan aklı ikaz ışığına basmıştı bile. "Yalan bunlar. İnanmıyorum!" dedi istemeye istemeye.

Martin artık sinirlenmişti. Kızdan uzaklaşırken sahici bir öfkeyle gözlerine baktı. Blöf değildi bu. Hiçbir kadına bu kadar dil dökmemişti. İlkim Acaroğlu'nu, bu silik kızı ise neredeyse yarım saattir ikna etmeye çalışıyordu. *Hisselerin de canı cehenneme!* diyecek bir pozisyondaydı artık. Hoş, hisseleri unutalı neredeyse aştır olacaktı. Bu kızı gerçekten yanında götürmek istediğini biliyordu. Kaçışı yoktu. Ancak gururu vardı. Kıza son kez baktı.

"Peki," dedi sertçe. Daha fazla zorlamayacaktı. Göğsünden derin bir soluk aldığında öfkesini gizleyemediğini gösterdi.

"Gidiyorum! Ve sen de burada yapayalnız kalıp, o aptal kitaplarına gömül! Bir daha beni görmeyeceksin lanet olası!"

Genç kızın kalbine müthiş bir kırılmışlık yerleşti. Martin'in bir kez daha kendisini terk edişini izleyecek gücü yoktu. Ancak yapıyordu işte. Adam yine arkasını dönüp gidiyordu. Kocasının hızlı adımlarla kapıdan çıktığını fark etti. İçinden bir his, ona yetişmesini söylerken aklı *Ona inanma!* diyordu. Kalakaldı öylece. Hareket eden tek şey yanaklarından usulca inen gözyaşlarıydı.

Martin ise dışarıda kendisini bekleyen aracına giderken o kadar öfkeliydi ki, göğsünden alçalıp dışarıya verdiği sert soluklar bir kasırga çıkarabilirdi. O kızın kendisini bir kez daha alt ettiğine inanamıyordu. Amerika'ya gidecekti. Onsuz. Tüm kadınların balıklama atlayacağı teklifi İlkim reddetmişti. Kahretsin, çok ama çok öfkeliydi. Onu istemişti, onu istiyordu! *Kahrolası dört göz!*

Şoförü aracın kapısını açınca adımları daha da hızlandı. Tam bu sırada adını işitti. "Martin Turner!" diye bağırmıştı biri.

Genç adam hışımla arkasını döndü. Merdivenlerin başında iki eli belinde duran ve kısık gözlerine rağmen öfkesini seçebildiği bir kız duruyordu. Kırmızı elbisesi içinde gittikçe harlanan bir aleve benzeyen bu kız, İlkim'di. Karısıydı.

"Seni yaşayan taş... İddiayı kazandın!" diye cırladı kız.

Martin de "Ne iddiası?" diye öfkeyle bağırdı.

"O uçağa bindiğinde yanındaki koltukta benim oturacağına dair iddiaya girmiştin. Kazandın işte!

Genç adamın yüzüne çapkın ve hoşnut bir gülüş yerleşti. Hiç bir zaferinde bu kadar büyük bir tatmin hissetmemişti.

İlkim paytak adımlarıyla, ah hayır, koşuşuyla Martin'e doğru adeta savrulmaya başladı. Topuklularından ötürü her adımda ayağı burkulurken canı acısa da önemsiyor gibi durmuyordu. Martin keyifli ve ayartıcı bir bakışla kızın kendisine doğru gelişini izlerken, İlkim ayakkabılarını çıkardı ve rastgele bir yere fırlattı. Genç adam, bir kelebek gibi uçup, bir peri gibi süzülerek kendisine gelen kızın deliliğini fark edince hızla ona doğru yöneldi.

İki genç yarı yolda sertçe çarpıştılar. Dudakları yakıcı bir özlemle birbirine geçerken, dilleri süratle buluştu ve tutku parlayıp alev aldı. Martin kızın belinden kavrayıp kendine doğru yükseltti. İlkim ise çoktan adamın boynuna sımsıkı sarılmıştı.

Öpüşmeleri dakikaları bulduğunda kız kendini tek bir anlığına geri çekti ve gözleri kapalı, dudakları aralı bir halde nefes nefese konuştu. "Ah, umarım doğru adamı öpüyorumdur. Çünkü buraya koşarken hiçbir şey görmüyordum!" dedi.

Martin geceyi inleten tek hecelik bir kahkaha attı. "Merak etme bebeğim, doğru adamı öpüyorsun. Senin için doğru olan *tek* adamı!"

BÖLÜM 12

New York – Amerika

Kıvrımlı ve kaygan kasaba yolu üstünde, bir ejderhanın yağlı sırtında gidiyormuş gibi hissediyordu. Buna rağmen kendine güveni tamdı, çünkü genel kanının aksine şoförlüğünü son derece iyi bulurdu. 'Kadınların araç kullanmakta iyi olmadığı' saf satasma trafikte gördüğü başka kadınlar yüzünden zaman zaman inansa da, kendisi için bu durum söz konusu değildi. Yine de-varsa-sürücülük reflekslerinin çok iyi olmadığına bu gece kanaat getirmişti. Clove Brook yoluna girmemesi yönündeki ikazları dikkate almadığı ve buzlanan yol söylentisini önemsemediği için başına bunların gelmesi normaldi. *Ah, lanet!* Gecenin bir yarısı yoldan çıkıp hâlâ erimemiş olan kar yığınına gömülen Land Rover'ı yüzünden başının etini yemek istediği tek kişi ise yine kendisiydi.

Maryson Turner, şehre yaklaşmış olduğunu umarak aracın hızını arttırmıştı. Bu iyimser telkinlerinin işe yaramadığı noktada felaketi başlamış ve lüks cipi sinsice kontrolünden çıkmıştı. Araç şans eseri bir ağacın dibindeki kar kümesine girince yapabileceği tek şey, felaketinin üstüne bir sigara yakmak olmuştu.

Janet'tan bir hayli uzak olduğu için dumanı büyük bir keyifle dışarıya veriyordu. Kokacağını dert edeceği hiçbir eşya yoktu. Belki de olmalıydı. Tüm bu ıssızlığın ortasında keyif sigarası tüttürmektense, evinde olup içilemeyen o nikotin zehrinin getirdiği keyifle debelenmeyi tercih ederdi. Tanrı aşkına, bu sahiden korkunçtu. Issız bir kasaba yolunda, cipi karlara gömülmüştü ve kendisi yamuk kaportanın üstüne oturmuş keyif sigarası içiyordu. "Ahmağın birisin Mary!" diyordu kendine. Gülerek ve

alay ederek... İçten içe korkudan ölmek üzere olduğunu unutmaya çalışıyordu.

"Bayan Turner bu geceki elemanım doğum gününü kutlamaya gitti. Yaşlı Sam'i de oraya kadar gönderemem ama bir yolunu bulacağım," demişti Martin'in tercih ettiği tamirci Bousman. Tam yarım saat önce. Hayır, tam olarak otuz sekiz dakika önce. Genç kadına kalsa sigortayı çağırırdı ancak Martin kesinkes ikaz etmişti. *'Aracına bir şey olursa herkesten önce Bousman'ı çağıracaksın!'* Erkek kardeşi kimseye güvenmiyordu ve Mary ondan bağımsız bir iş yapmak istemiyordu.

Bousman'ı beklerken Janet'ı arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmişti. Kızı çoktan uyumuş, bakıcısı Gemma da evine gitmek için Mary'yi bekleyeceğine söz vermişti. Genç kadın sıkıntıyla oflarken sigarasını daha büyük bir iştahla sonuna kadar çekti. Ağzından çıkan buhar ve sigaranın gri dumanı birbirlerine karışarak açık gökyüzüne doğru süzüldü. Uzakta New York'un parlak ve görkemli ışıkları gökyüzünü sarı bir örtü gibi sarmıştı. Mary eldivenlerini çıkarıp rutin hareketlerle dizine vurmaya başladı. Kendiyle böyle yalnız kalmayalı kaç asır olmuştu sahi? Müvekkiller, bitmeyen davalar ve Janet'ın sorunları içinde kendi hayatını unutmuştu. Kendini hatırladığı bu anda, anımsamaktan geri duramadığı biri daha vardı; Seth Lyons.

Mary titreyerek silkindi. Gecenin karanlığında Seth'i hatırlaması hiç iyi bir şey değildi. Çünkü biliyordu ki, onu hatırlarsa özlediğini de fark edecekti. Bu durumda boğazına kadar dosyalara gömülmeyi tercih ederdi. Neyse ki bu sırada bir aracın geldiğini ve yavaşlayarak kendisine yaklaştığına gördü. Bousman'ın kamyoneti olmalıydı. Genç kadın kamyoneti net olarak göremiyordu ancak içinden çıkanın da o orta yaşlı, hafif göbekli tamirci olmadığını biliyordu.

Ay ışığının arkadan vurduğu ve yüzü seçilmeyen kişi aracından yavaşça indi. Mary kaportanın üstünden inip, elleriyle eteğinin arkasını düzeltirken tüm bedeniyle yaklaşan adama döndü. Adamın cüssesi korkutucuydu. Üzerindeki deri mont kısaydı ve altındaki kotu düşük bel, salaş duruyordu. Genç biri olmalıydı.

Kafasında kalın, siyah bir bere olduğunu, ayağında çivili Tekaen botları olduğunu görüyordu genç kadın. Biraz ürperdiğini itiraf etmeliydi. Karşısındaki siluet, korku filmlerinin en tehlikeli karakterlerini andırıyordu. Adamın elinde alet çantası olmasaydı, ruhsatlı silahını kavramış olurdu.

Tedirginliğini gizleyerek, kendinden emin sesiyle "Merhaba Bousman'ın yardımcısı mısınız?" diye sordu.

Adam ansızın durdu. Mary bir sorun olduğunu fark ederek tek adım geriye gitti.

"Maryson Turner?" dedi adam bir an sonra. Sesi genç kadının yakından tanıdığı bir şeyler içeriyordu. Kimi zaman kulağına en ahlaksız sözleri fısıldamış olan, kimi zaman da öfkeli bir tufan gibi kalbini paramparça eden hakaretleri işittiği o sese benziyordu.

Kaşlarını çattı. "Seth?" diye sordu cevabından emin olarak. Belki de silahını sahiden almalıydı.

Eski kocası Seth karanlıklar ardından çıkıp, arabanın farının aydınlattığı bir açıklığa geldi. Koyu gözleri kızgındı ve bakışlarından okunan şeylerden biri de şaşkınlıktı.

Mary de en az onun kadar şaşkındı."Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Saçma bir soruydu. Seth bir tamirciydi. Yıllardır ezberlediği şeylerden biri de eski kocasının mesleği değil miydi? Her şeyi bitiren o kahrolası, can sıkıcı ayrıntı...

"Asıl sen burada ne yapıyorsun?"

Mary bir avukat olmanın soğukkanlılığından uzak, düşünmeden panikle yanıt verdi. "Seni bekliyordum." Sonra dudağını ısırdı. Muhtemelen bir aptal gibi görünüyorum düşüncesinden kurtulamayıp, "Yani bir tamirci, bir tamirci bekliyordum," dedi.

"Bousman kimseyi bulamamış, beni aradı," dedi genç adam.

Maryson başını salladı sadece. İki tamircinin birbirini tanımasından nefret edip, daha da gerildi. Kadının aksine adam, soğukluğun vücut bulmuş haliydi ve görünüşe göre işinden başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Mary onun bu hissiz haliyle başa çıkmakta zorlandı. Kendisinin övündüğü yegâne şeylerden olan dili,

eski kocasının yanında aptalca dolanıp dururken, adam kaskatı bir buz kütlesi gibi, hiç de afallamış görünmüyordu. Seth tam bir duvardı ve Mary ona baktıkça çakılıyordu.

Seth, kadınla karşılaşmasını sağlayan bu tesadüfü can sıkıcı bulsa da, işini yapacaktı. Bozuk cipi görmek için elindeki alet çantasını yere bıraktı. İçindeki metal yığın şangırdayarak asfalt yolda yankılanırken, genç kadın kollarıyla kendini sardı. Eski kocasını görmeye alışamıyordu. Onun yaptığı gibi hiç de umurunda değilmiş gibi görünememek ise canını sıkıyordu.

"Altındakinin bir alışveriş arabası değil, gerçek bir araba olduğunu asla öğrenemedin. İkisini hep karıştırdın!" dedi genç adam. Sesindeki kinaye kadının tepesini attırmaya yetti.

"İstersem bir oyuncak arabayla bile karıştırabilirim. Bu seni neden ilgilendiriyor Seth Lyons? Sen sadece işini yap ve arabamı tamir et! "

Mary bu cümleyi kurar kurmaz pişman oldu. Seth'i aşağılamak istememişti ancak cümlesinin varacağı yer tam da bu nokta olmuştu. Eski kocasının boş vermiş bakışları ya da dudağının tek tarafından kıvrılan o alaycı gülüşünü görmüş olsa da, Seth'in şu an bir kez daha kendisinden nefret ettiğinden emindi. Özür dilemeliydi belki ama gururu bunu yapmaması yönünde kendisini dürtüyordu. Mary de yapmadı. Seth'le ayrıldıklarından bu yana kimse özür dilememişti. Bu saatten sonra yapılacak bir özür de ancak gereksizlik listesinin başına otururdu.

Seth ise kızgındı ve Mary'nin işine yönelik kurduğu o lanet olası kibirli cümle yüzünden aracını daha da bozmak istedi. Bunu yapacak kadar zalim olmadığını kendine tekrar etmezse yapacağını biliyordu. Mary'ye vereceği maddi zararların hiçbir anlamı olmayacağının da farkındaydı elbette. Aptal karısı daha fazla elmas için, daha fazla kürk ve lüks için evliliklerini bitiren bir paragöz değil miydi?

Bir kez daha küfretti içinden. Onun o kariyer deliliği yüzünden bu saatte yolda kaldığını kıyafetine baktığında anlıyordu. Birtakım cebi dolgun adamlarla özel görüşmeler yaptığını ve pahalı davalarda çalıştığını biliyordu. Bunların tümü Seth'in nefret

ettiği şeylerdi. Ve bunları hatırlamak kontrolünü yitirmesine neden oluyordu.

"Gecenin bu saatinde burada ne yaptığını öğrenmek istiyorum!" derken de ne kadar buyurgan olduğunu fark etmedi.

Bu zorba sözler genç kadını sinirlendirdi. Issız yolun ortasında eski kocasına bağırdı. "Bu seni ilgilendirmiyor!"

"Kızımı bir boktan anlamayan liseli bir öğrenciye emanet edip gecenin bir yarısı yola çıktığına göre ilgilendiriyor, seni lanet olası kadın!"

"O kız liseli değil, profesyonel bir bakıcı! Üstelik evim yirmi dört saat özel olarak korunuyor. Senin hurda ve dökküntü evinden çok daha iyi!"

Seth'in gözlerinden alevler fışkırmıyorsa bu, sakinliğini korumadaki başarısındandı. Zira bu sözler üzerine kadını boğabileceğini biliyordu. Mary'nin yetersizlik iddiası yıllar sonra bile kendisini delirtiyordu. Seth, eski karısından bunları işitmeye kesinlikle dayanamıyordu. O sırada çantayı da alıp gitmek istedi. Maryson'a tek bir iyiliği dokunsun istemiyordu. Hâlâ bir savaştaydılar ve hangi ahmak düşmanını tedavi ederdi ki? Seth de bunu yapmayacaktı.

"Başkasını göndereceğim," derken çantayı yerden kaldırdı. Kadına bakmıyor, onun varlığını yok sayıyordu.

Maryson dehşete yakın bir hisle ağzını kocaman açtı. Oysa dehşet duymaktan uzak, buz gibi bir kadındı. Ancak adamın sahiden kendisini burada bırakacağına inanamıyordu. "Beni burada, bu ıssız yolda, aracı bozulmuş bir halde tek başıma bırakıp gidecek misin?"

Genç adam arkasını dönmüştü bile. Durdu ve hafifçe başını çevirdi. İri gövdesi ay ışığını kapatmıştı. "Sen başının çaresine bakarsın. Hep bakmışsındır!" derken iğneleyici konuşuyordu.

Mary ona kalması için tek kelime daha etmek istemiyordu ancak korkuyordu. Lanet olsun, deli gibi korkuyordu. Eğer yarım saat daha burada kalırsa delirebilirdi. "Gidemezsin!" diye bağırdı.

Seth bu sözün altı yıl evvel söylenmesini dilerdi şüphesiz. Kadına alaycı bir gülüş attı. "Gidip gidemediğimi izlemek ister misin?"

Mary ona hareket çekmek istiyordu. *Kibirli piç kurusu, adi serseri...* Eski kocasını başka bir yerden vurmak için küstahça konuşmaya başladı. "Ne o? Seni bekleyen içkilerini mi özledin? İçemediğin için mi kaçıyorsun? Ayyaşın biri olmak istediğin için mi?"

Seth Lyons öfkesini gizlemekte ustaydı. New York'un tanınmış avukatlarından olan eski karısına baktı. "Hayır. Beni bekleyen içki değil, bir kadın. Yatağım soğumadan gitsem iyi olacak."

Mary'nin içine bir yanardağ lavı akmaya başladı. Az önce üşürken şimdi yanıyordu adeta. İçinin dağlandığını ve kızgın korların hücrelerini eritişini hissediyordu. Seth'in bir kadının koynuna gidişi ve kendisini burada, soğuk bir beyaz cehennemde bırakması varolan tüm güçlü yanlarını tüketiyordu. Ona kalması için bağırabilirdi ama arabasını tamir etmek için değil, ruhunu tamir etmek için. Yapmadı.

"Defol," dedi mırıldanarak. "O kadına git!" Arabasının kapörtasına yaslanıp adamın gidişini izledi. Seth'in geniş sırtının, bir kaya gibi dimdik olan bedeninin hiçbir şey olmamış gibi kamyonetine atlamasını ve farlarını gözlerine vuruşunu seyretti. Gözlerine yansıyan gür farlardan kafasını çevirdiğinde Seth'in kamyoneti hızla yanından ayrıldı. Bangır bangır Elvis çalan aşağılık eski kocasına hareket çekse de, adamın bunu görmediğinden emin olduğu için daha da öfkelendi. Pahalı tayyörüyle yola fırladığı gibi bağırdı. "O aletlerini al ve bir tarafına ekle Seth Lyons!"

❧

İlkim ve Martin soğuk bir gecede sıcak bir kucaklaşmayla birbirlerini bulmuşlardı. Çılgınlar gibi dakikalar boyunca öpüştüler. Bu sadece bir öpüşme değil, her anlamda bir buluşmaydı. Çünkü sadece dudakları ya da tenleri değil, kalpleri de birbirine geçmişti. En azından İlkim bunu hissediyordu. Kocasının da bunu hissetmesini istiyordu. Güç bela ondan ayrıldığında adamın masmavi

gözlerini net olarak görüyordu. O gözlerde gördüğü her neyse, genç kızın kalbini havalandırmaya da yetiyordu.

Üstelik Martin az önce *'Senin için tek doğru adam benim!'* demişti. İlkim bu sözlerin etkisiyle adama yeniden sokularak, gerçek karakterine uymayan bir hareket yapmıştı. Gece yarısı bir adama koşmuş ve büyük bir caddenin ortasında onun dudaklarına yapışmıştı. Bunun idrakiyle kendini çekti.

"Utandın mı bebeğim?" diyen Martin kıza gülümseyerek, hayranlıkla bakıyordu.

Genç kız utanmıştı ancak kocasının *'bebeğim'* hitabıyla bu utancı daha da katlandı. Dudaklarını ısırıp hafifçe sırıttı. Gözlerini adamın gömleğine dikmişti ve kafasını kaldırmaya cesareti yoktu.

Martin kızı bırakmadı. Onun, kolları arasından çıkmasına izin vermeyerek yeniden öpmek istedi. İlkim başını eğince, tek eliyle kızın çenesine dokundu ve kendisine doğru kaldırdı. Bakışları yeniden kesiştiğinde "Utanman için sebep yok. Sen benim karımsın," dedi.

İlkim gerçek karısı olmadığını hatırlatmadı. Bunu kendisi de hatırlamak istemiyordu. Ancak bundan sonraki durumlarının ne olacağını da deli gibi merak ediyordu. Şu andan itibaren sevgili oldukları kesinleşmiş miydi? Ah, bundan bile emin değildi. Genç kız hiçbir şey düşünmek istemeyerek kendisini kocasına bıraktı. Martin'in tutuşunu seviyordu. Hele böyle nazikçe yüzünü kavradığında, şapşal bir bakışla ona bakıyor, IQ'sunun tek haneli bir sayıya indiğinden neredeyse emin oluyordu. Aşkın yan etkilerinden en korkuncu, aklı devre dışı bırakıp yedek kulübesine almaktı muhtemelen. İlkim hayatındaki bütün mücadelelere aklıyla çıkmıştı ancak iş artık kalbindeydi. Ve bu organa katiyen güvenmiyordu. Ancak mücadeleden de geri duramıyordu. Yenileceğini bile bile o maça çıkıyor, bundan zevk bile alıyordu.

"Acele etmeliyiz," diyen Martin kızın utanmasını son derece sevimli bulsa da, onu zorlamadı. Üstelik uçağı kaçırma riski varken, ürkek karısıyla daha fazla oynaşamazdı. Kızı elinden tutup, araca yönlendirdi. İlkim o an yalın ayak, buz gibi zeminde durduğunu fark edip hızla arabaya oturdu. Kocasından ayrıldıktan

sonra üşümeye başlamıştı sanki. Martin de kızın kapısını kapatıp, diğer taraftan limuzine kuruldu ve şoförüne aradaki paneli kapatması talimatını verdi. İlkim heyecandan öleceğini sandı. Kocasıyla yalnız kalmak ve onun güçlü çekimiyle başa çıkmaya çalışmak bir amatör gibi hissettiriyordu. Martin'le başa çıkamıyordu, evet! Her şeyi kontrol ettiğini düşünen ve bunu da yapan, böyle kuvvetli bir adamın yanında fazla ürkek kalmak, onunla ne yapacağını bilememek heyecanının en büyük sebebiydi. Bu yüzden öylece durdu ve üşüyormuş gibi yaparak kollarıyla kendini sardı.

"Ayaklarını uzat!" diyen sesi işitince şaşkınca genç adama döndü.

"Efendim?"

"Ayaklarını buraya uzat," diyen Martin, İlkim'le arasındaki boşluğu gösterdi.

Genç kız gözlüğünü itme dürtüsüyle ellerini nereye koyacağını bilemedi. Tıpkı aklını nereye koyduğunu bilemediği gibi. "Ben... Anlamadım?"

Martin tek saniyeliğine gözlerini kapattı. Tahammülü zorlanmış gibi duruyordu. Kızın, neyi kast ettiğini sonsuza kadar anlamayacağını fark edip mesafeleri kapattı. Ardından akıl almaz bir hamleyle eğildi ve kızın ayak bileklerini kavrayıp koltuğa, ah hayır, kendi kucağına koydu.

İlkim bu ani hamleyle çığlığa yakın bir sesle koltuktan kaydı. Neredeyse düşecekken zorlukla dengesini sağladı. Çıplak ayakları Martin'in kucağındaydı ve tabanları onun sert karın kaslarına değiyordu. *Ah, lanet olsun!* Adamın elleri ayaklarını kavranmış ve masaja benzer bir şeyler yapıyordu.

Şaşkınlıktan konuşma yetisini kaybetmiş gibi bir süre ne diyeceğini bilemeyen genç kız, en sonunda "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Martin başını kaldırdı. Mavi gözleri çapkınlığın en ayartıcı bakışıyla kısılmıştı. "Ayakların üşümüş," derken iri elleriyle kızın nazik ayaklarını topuklarından parmaklarına kadar sertçe ovalamaya başladı.

Her ne yapıyorsa İlkim'e o kadar iyi geliyordu ki, genç kız uzanıp, gözlerini kapatmak istiyordu. Gerginliği gittikçe silinip bedeni gevşerken, gözleri adamın koyu mavi gözleriyle büyülenleşti. Martin'in dokunuşları baştan çıkarıcıydı ve İlkim de baştan çıkmak üzereydi. Sadece ayakları değil, tüm bedeni ateş gibi yanmaya başlamıştı. Adamın elleri yavaşça bileklerine çıktığında dudağının tek tarafını ısırdı. Martin kızın ürperen teninde oyalanırken, ellerini yukarılara götürmemek için kendisine zorlukla hâkim oluyordu. Parmakları en sonunda kızın bileklerinden yukarıya tırmanmaya direnemedi. Uzun eteği yüzünden manzara kapalıydı ancak bacaklarının güzelliğinden emindi ve onlara dokunma isteğiyle uyarılmıştı. Artık dayanamadığı bir noktaya gelince, kızın bileklerini tuttu ve bedenini sertçe kendisine doğru çıktı.

"Ayy!" diyerek çığlık koparan İlkim bu keskin hamleyle koltuğa sere serpe uzandığında Martin hızla kızın üzerine kapandı. Ellerini limuzinin deri koltuklarına bastırmış, kızı ezmeyerek üzerinde hafifçe yükseldi.

İlkim darmadağın bir halde adamın kıskacı altında tamamen tuzağa düşmüştü. "Bu...bu da ne?" diye kekeledi.

Genç adam, yandan bir gülüşle kıza baktı. "Seni istiyorum dört göz sevgilim. Ve bu da bir ön seviş..."

Devammı getiremeden İlkim elleriyle onun göğsünü itti. "Hayır! Delirdin mi? Burada mı?" diye sordu.

Martin sırıttı. "Neden olmasın?"

İlkim kocasına inanamayan gözlerle bakıyordu. "Olmaz. İstemiyorum! Bu çok aşağılayıcı..."

Genç adam derhâl kızın üzerinden kalktı. Yeniden yerine oturduğunda kravatını gevşetti ve boynundan çıkarıp yere fırlattı. Sinirli görünüyordu. Bir reddediş daha almıştı. Hayatında tüm istediklerine en fazla dakikalar içinde erişmişti ancak aptal karısının her şeye bir vetosu vardı. Bu ise kendisini fena halde sinirlendiriyordu.

İlkim şaşkın bir halde, tüm bedeniyle usulca kocasına doğru döndü. Biri aracın bir ucunda, diğeri diğer ucundaydı. Genç kız

cesurca aralarındaki mesafeleri aşarak Martin'in tam yanına oturdu. Sonra iki eliyle adamın koluna dolanıp, yüzüne doğru eğildi.

"Bi...biz henüz çok yeniyiz. Yani şey... Ben... Evet, senden hoşlanıyorum ve sen de benden hoşlanıyorsun."

Martin cevap vermedi. Genç kız dudaklarını asıp "Hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Genç adam kızgınca "Devam et!" diye buyurdu.

"Ben ileri gitmeden önce seni tanımak istiyorum. Senin nasıl biri..."

Genç kızın sözleri sertçe bölündü. "Ben buyum İlkim Turner! Beni yeterince tanıdın. Öfkeli ve asabi biriyim! Ayrıca herhangi bir konuda reddedilmekten nefret ederim. Ve nefret ettiğim bir şey olduğunda sakin kalamam!"

"Ne yani, seni reddettim diye bana vuracak mısın?"

İlkim bu soruyu muzipçe sormuştu ancak adamın yanıtı muziplikten uzaktı. "Daha iyi yollar biliyorum!"

İlkim de sinirlendi. "İşkence gibi mi? Bana işkence mi yaparsın?"

Martin çatık kaşlarının altından kıza öfkeli bakışlar attı. "Kanma, hoşlandığım kadına işkence yapmam. Tabii beni aldatmazsa! Bunu affetmem, anladın mı?"

"Ah, sahiden temporal bölgende bir sorun var Martin Turner! Daha bir ilişkiye başlamadan aldatmayı konuşuyorsun!"

"Aldatma demek kahrolası, sadece bir adamla yatman değil! Bana yalan söylemen de bir aldatmadır!"

"Senin de bana o halde..."

Martin kızın yanıtıyla gözlerini kaçırdı. Lanet olası binlerce yalana dolanmıştı. İlkim'e *'senden hoşlanıyorum'* derken sadece milyon dolarları düşündüğünü sanıyordu. En azından böyle olmasını umuyordu. Onu Amerika'ya götürmek isterken de bir sürü yalan söylemiş ve kızın duygularıyla oynamıştı. Öte yandan İlkim'in kendisinden hoşlandığı bilmek müthiş hissettiriyordu. Dört göz fosilin hayatında önemli bir yeri vardı ve Martin bu yeri kaybetmekten korktuğunu itiraf edemiyordu. Ancak

yalanlar ve saklanan sırlar açığa çıktığında kızın duygularının nefrete döneceğini de biliyordu. Ve eğer yalan söylemek bir alışkanlık datmaysa, İlkim'i binlerce kez aldatmıştı. Üstelik buna devam ediyordu. Yine de taviz veremezdi. Bu kız karısıydı ve sözünü dinlemeye mecburdu. Yalan söylemesine ya da başka bir adamla takılmasına müsamaha gösteremezdi.

"Sadece yalan değil lanet olası. Eğer başka bir adamla benden habersiz görüşürsen, bu da aldatma olur, anladın mı?"

"Ya başka kadınlar? Sen de başka kadınlardan uzak duracak mısın?" diyen genç kız kocasına kararlılıkla baktı.

Martin bakışlarını onun dudaklarına indirdi. "Eğer bana istediklerimi verirsen, evet!"

İlkim, ne diyeceğini bilemez bir halde sinirle homurdandı. "Sen de benim istediklerimi vereceksen, neden olmasın?"

"Ne istiyorsun?" diye buyurdu genç adam.

"Nezaket istiyorum ve..."

Hafifçe gülümseyen genç kız bir an sonra gözlerini kaçırdı. Bir erkeğe bunları söyleyebileceğini katiyen düşünemezdi. "Ve... Beni beklemeni istiyorum."

"Hangi konuda?" diye çıkıştı kocası.

"Şey konusunda... Yani... Bi...birlikte uyuma konusunda."

"Sevişmekten mi bahsediyorsun?"

Martin'in hiç bocalamadan direkt olarak sorduğu bu soru karşısında, İlkim biraz uzağa kaymak istedi. Kocasına bu kadar yakın dururken bu konudan bahsetmek gittikçe zorlaşıyordu. Ancak emeline kavuşamadı. Martin kız uzaklaşamadan koluyla omzunu sarmış ve onu kendisine yapıştırmıştı. İlkim birazcık eğilse, adamın göğsüne sokulmuş olacaktı.

"Cevap ver!" diye emretti genç adam.

Genç kız utangaçça "Evet," dedi. "İlk beraberliğimin acele olmasını istemiyorum. Özel olmasını..."

Martin kızın sözünü kesti. "İlk mi?"

İlkim başını usulca salladı. Adam sırıtırken kızı daha sıkı bastırdı kendisine. Böylesine detaylarla hiçbir zaman ilgilenmemişti

Ancak İlkim'in *ilki* olmak gurur verici olduğu kadar, erkekçe bir haz duymasına da neden oluyordu.

"İlkin olacağım ve o an geldiğinde çok, çok özel olacak," derken kızın gözlerine öylesine yoğun bir ifadeyle baktı ki, İlkim bu adama olan aşkının bir tufan gibi tüm bentleri yıktığını hissetti. Utangaçça gülümseyip adamın göğsüne hızla kapandı. Yüzünü onun göğsüne gömerken, kokusunu zevkle içine çekti.

Martin de gülümsedi. İçini bir başka titreten bu kadını, iki koluyla sımsıkı göğsüne hapsetti. Ona yalan söylediğini unuttu ve "Sevgilim," diye fısıldadı. İlkim ona daha sıkı sokulurken kızıl başının tepesinden öptü.

❧

Limuzindeki kucaklaşmadan birkaç dakika sonra araç İlkim'in annesinin evinin önüne gelmişti. Genç kız limuzinden inmeden önce Martin onu bir kez daha uzun uzun öpmüştü. İlkim de utangaçlığının gittikçe silindiğini fark edip, cüretle kocasına karşılık vermişti. Uçağa çok az zaman kaldığı için sadece en önemli notlarını, pasaportunu ve birkaç parça kıyafetini almıştı. Valizinin büyük bir kısmını sözlükler ve kitaplar kaplıyordu. Geriye kalan eşyaları annesinin göndermesini isteyecekti. Annesini hatırlamışken ona bir not bıraktı.

"Anneciğim ben kocaya kaçıyorum. Artık mutlu olabilirsin. Küçük püsküllü kalemin sevdiği adamla gidiyor. Umarım sen de bir gün kendi koryonunu bulur ve sen de sıkıca sarılıp sarmalanırsın. Babamın haberi olmadan Amerika'dan birini ayarlayabilirim sana, eğer istersen tabii. Muhtemelen bir üniversite profesörü olur. Akademi dünyasının bir gelini olmak istersen beni haberdar et. Seni seven biricik kanatsız meleğin İlkim."

Gülücükler koyup, Amerika'ya gönderilmesini istediği şeylerin listesini de ekleyerek notu annesinin yatağının üzerine bıraktı.

Paltosuna sımsıkı sarılarak, neredeyse koşar adım limuzine yöneldi. Martin'in bir telefon görüşmesi yaptığını görünce de durup, onu beklemeye karar verdi. Ancak genç adam diğer elini

kaldırıp karısına göğsüne sokulmasını işaret edince, İlkim hızla onun gövdesine sırnaştı. Bir kez daha.

İlkim, hem Martin'in sıkıca kavrayışından, hem de limuzinin içinin çok sıcak olmasından bunalınca paltosunu çıkardı. Altına ince, beyaz, kolsuz bir tişört giymiş, saçlarını özensizce tepesinden toplamıştı. Vücudu bir yaz günündeymiş gibi alev alev yanıyordu. Martin kızı yeniden kendisine çekerek, çıplak kollarını hafifçe okşamaya başladı. İlkim ise adamın dokunuşlarından, hiçbir dersten almadığı zevki ve keyfi alırken gözlerini kapattı. Mutluluğu, huzuru tarifsizdi.

"Peki, transgenik koyunun karanlıkta neden yeşil ışık yayarak parladığını biliyor musun?"

Genç adam bir kez daha başını *hayır* anlamında salladı. İlkim'in tuhaf sorularından bu kadar eğleneceğini daha önce tahmin edemezdi. Oysa uçak havalandıktan iki saat sonra bile, onun tuhaf bilgilerini dinlemekten keyif alıyordu.

Genç kız çoktan uykuya dalmış diğer VIP yolcularını rahatsız etmemeye çalışarak, Martin'e öğrendiği her şeyi anlatma hevesiyle gözlerini kocaman açmış, konuşmasını sürdürüyordu. Kendinden geçmişti adeta. "İşte bazı bilim adamları tüm bunlara biyoemperyalizm diyor. Aslında bir yandan katılıyorum. Bir şeylerin genlerini değiştirip, ondan bir canavar ortaya çıkarıyoruz. Yani mısır mısırdır. Onu tutup da kavuna çevirmek anlamsız! Türkiye mesela, özellikle hibrit tohumlarda bir tür komployla dışa bağımlı hale getirildi. Zararlı ürünler artık her alanda burnumuzun dibinde ve tüm bu koşullarda sağlıklı kalmak gittikçe zorlaşıyor. Bu yüzden organik ürün ihtiyacı, bugün sadece parası olanların değil, her kesimden insanın... Ah, Tanrım! Neden sıntıyorsun Martin Turner? Burada komik bir şey mi anlatıyorum?"

Genç adam hafifçe öksürerek muzip bir tavırla ciddiyete büründü. "Yok bir şey, saygıdeğer bilim insanı İlkim Turner. Büyük bir zevkle sizi izliyordum. Lütfen devam edin. Neden bahsediyordunuz sahi? Pek dinleyemedim aslında. Yani dudaklarınızı

bakmaktan ve o tişörtünüzdeki dekoltenin daha aşağısında neler olduğunu hayal etmekten pek fazla konsantre olamadım da..."

İlkim bir an somurturken bu sözlerle farkında olmaksızın gülümsedi. Dudaklarına kadar gelip, daha fazla yayılmayı bekleyen tebessümünü silerek "Peki, makarna neden yıkanmaz biliyor musun?" diye sordu şımarıkça.

Martin genişçe gülümsedi. "Yıkanmayacağını kim söyledi? Yıkarsan yıkanır!"

İlkim, adamı öpme ihtiyacıyla kıvrandı. Onun bu kadar tatlı olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Kalbi mutlulukla gittikçe kabarırken, Martin'in ağzından *'seni seviyorum'* cümlesinin çıktığını hayal etti. Gözleri kapandı kendiliğinden. Uyumak gibi tatlı bir şeydi bu hayal. Ancak daha güzeli oldu ve hayalinin bir kısmı gerçekleşti. Kocası ensesinden kavrayıp onu kendine çekmiş ve dudaklarına sımsıkı bir öpücük bırakmıştı. İlkim'in tüm zerrelerini arzuyla titreten arsız, ahlaksız bir öpücüktü bu.

On saatten fazla süren bir uçuşla Amerika'ya indiklerinde, yerel saat sabaha karşı biri gösteriyordu. İlkim nereye gideceklerini deli gibi merak ederken kendini tamamen kocasına bırakmıştı. Amerika'ya gelmek bir rüya gibiydi. Stanford Üniversitesi için aldığı vizenin, bir sevgili için işe yarayacağını nereden bilebilirdi? Üstelik bu sevgili, kocasıydı. Bir ay içinde tanıştığı, evlenmek zorunda kaldığı bir yaşayan taş. Birkaç hafta önce çekilmez bulduğu bu adamdan şimdi bir anlığına bile kopamıyordu. Kendi kendine mırıldandı. "Galium aparine gibi yapıştım adamın eline!"

"Benimleyken daima İngilizce konuş, dört göz papatya. Türkçe veya Latince değil."

İlkim kısık bir sesle söylediği cümlenin Martin tarafından işitilmesini beklemiyordu. "Yapışkan otu gibi yapıştım sana diyorum!"

İtirafı genç adamı güldürdü. "Dilediğin şekilde yapışabilirsin sevgilim."

Genç kız yapışacaktı ama yere. Martin'in karizmatik aksam ve tok sesiyle çıkan bu ayartıcı cümleler, genç kızın dengesini

alt üst ediyordu. Ona aval aval baktığını fark edince başını çevirdi. Aşk konusunda tam bir acemiydi ve böylesine profesyonel bir adamın elinde oyun hamuru gibi olduğunu bilmek canını sıkmak yerine *keyif* veriyordu. İlkim ataerkillikten artık o kadar da nefret etmiyordu. Erkeği böyle biriyse nasıl edebilirdi ki? Saf bir güç, katışıksız bir otoritesi vardı Martin Turner'ın ve kendini ona bırakmak her şeyden güzeldi.

Martin onu bir otele götürmüştü. New York'un merkezinde görkemli bir oteldi. *Bir ev değil, bir otel.* Bu farkındalık İlkim'i rahatsız etmeye yetmişti. Neden rahatsız olduğunu biliyordu. Adamın, kendi ülkesinde karısını götürecek bir evi yoktu. Belki de onu otellerdeki tek gecelik ilişkilerden biri gibi görüyordu. Evine götürmeye değmeyen basit bir kadın olarak... Aptal Amerikalı adam! Bir Türk kızı hakkında böyle düşündüğü için İlkim onu pişman etmek istiyordu. Genç kız bu düşüncenin boğucu havasıyla gerilmiş bir şekilde kaşlarını çatarken gözlüğünü itelediği. Bu alıngan tavrını kocasına göstermedi. Otele girdiğinde onun elini bırakmak için çabalasa da Martin buna izin vermedi. Kızı peşinden sürükleyip resepsiyona götürdü.

Martin'i gören resepsiyonist heyecanla onları selamladı. Genç adam otoriter bir sesle "Süit uygun mu?" diye sordu.

Kız hızla başını salladı. "Elbette efendim."

İlkim araya girdi. Panik ve kızgınlıkla... "Ne süiti?"

"Benim için özel olarak ayrılmış bir oda var. Şimdi oraya gidiyoruz."

İlkim yanıtı işitince derhâl resepsiyoniste döndü. Tek gecelik ilişki fikrinden emin olmuş gibi "Hayır, süit istemiyorum. İki oda verin lütfen. Ya da bana ayrı bir oda!" dedi.

Bu cümleler kocasını delirtmeye yetmişti. Kıza döndüğünde mavi gözlerinden öfkeli oklar fırlatıyordu. "Süite çıkıyoruz!" diyen genç adam kızı önemsemeden bileğini kavradı.

İlkim elini hışımla adamın elinden kurtarıp yeniden resepsiyonist kıza döndü ve yüksek sesle "İki oda!" diye söylendi.

Aynı anda belinde sert parmakların sımsıkı temasını hissetti. Kocası onu kafese tıkmış gibi hükmedici bir tavır gösteriyordu. Üstelik fena halde öfkeliydi. Kızı bir köşeye çekerken de kulağına eğilip sinirle "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diyen genç kız kollarını göğsüne birleştirdi.

"Sana saldıracak bir tecavüzcüye mi benziyorum? Bu yüzden mi ayrı oda istiyorsun?"

Hayır, beni evine götürmediğin için! diyemeyen İlkim, çenesini dikleştirdi. Gururunu çiğneyip de bir metres gibi kendisini otele getirmesinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu haykıramadı. Aptal bir peri masalı umup, pembe panjurlu bir evi düşlediğini söyleyemedi. Bunun yerine geçiştirmeyi seçti. Kızgınca "Neyse işte, ayrı odalar istiyorum!" diye karşı koydu.

Martin bu kez karısının isteğine uymayacaktı. "Gözümün önünden ayrılamazsın! Bu yüzden istemesen de aynı odada kalacağız!" diye buyurdu.

"Kalmayacağız!"

"Bana bak dört göz fosil. Sabrım tam buraya kadar! Amerika'da olduğunu unutma! Yani benim topraklarımda... Bu yüzden itaat et, çünkü başka çaren yok!"

Genç kız tüm cesaretini topladı, pes etmeyecekti. "Gidiyorum o halde," derken kendinden fazlasıyla emindi ve o sönük İlkim'e katiyen benzemiyordu.

Adam oteli ayağa kaldırırcasına gürledi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kendi topraklarıma! Türkiye'ye."

"Sen delirmişsin aptal pırasa! Şimdi beni delirtme ve buraya gel!"

İlkim gerçekleri söyleyememenin kızgınlığıyla Martin'in bir boğa gibi üzerine atlayacağını da göremiyordu. Adam bir hayli kızmış ve herkesin içinde karısından gelen bu itirazla delirmişti. Kızın kolunu kavradığı gibi ölümüne sıktı. İlkim'in canı yandı ancak belli etmedi. Gözleri dolmak üzereydi. Tek gecelik bir ilişki

gibi otel köşelerinde kalmak istemiyordu. Martin'in bu şehirde kendi evinde yaşadığını biliyordu. Buna rağmen, kendisini saygıdeğer bir eve layık görmediği düşüncesi içini yaralıyordu. Ve adamın bu gece ne yapıp edip kendisine sahip olacağını da düşünmeye başlamıştı. Onun niyeti sadece buydu genç kıza göre. Bu düşünce ise kaldıramayacağı kadar ağırdı. O kibar, ilgili adamın, eski etobur mafyaya dönmesini istemiyordu.

Tüm bu sebepler yüzünden "Seninle aynı odada kalmayacağım!" diye diretti.

Martin Turner, sahibi olduğu otelde yaşadığı bu rezalet yüzünden bir cinayet işleyebilirdi. Kendi karısının katili olmaya yakındı ancak sakinliğini korudu. Eğer sakin kalmazsa, bizzat çalışanlarının gözleri önünde bir kadının bağırışı yankılanacaktı. Artık bu skandalı bile önemsemediği bir anda kıza döndü ve bileğini kavradı. İlkim bu defa kaçamayacaktı, zira onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Genç kız kaba bir şekilde adamın peşi sıra sürüklenirken "Yardım edin!" diye bağırdı. Görevliler ise onlara bir tür eğlenceyi seyreder gibi bakıyorlardı. İlkim bir yandan Türkçe küfürler ederken, bir yandan da yürümemekte direniyordu. Ancak Martin'in tahammülü kalmamıştı artık. Aniden kıza döndü. İlkim dehşetle geriye kaçmaya çalışsa da bileğini kavrayan el yüzünden bunu yapamadı. Ve kocasının diğer eli hareketlenirken, kendisine tokat atacağından emindi. Alacağı sert darbeden korkarak yüzünü çevirdiğinde kalbi gümbürdüyordu. Neyse ki beklediği olmadı. Yüzüne tokat yemedi ama poposuna muthiş bir *şaplak* yedi!

Martin onu bir çuval gibi kaldırıp sırtına atmış, bu da yetmezmiş gibi kalçasına oldukça acıtan bir şaplak atmıştı.

Genç kız asansörden inip odaya girerlerken bile adamın omzunda panikle çırpınıyordu. Her çırpınışında Martin, bir tane daha şaplak atıyordu ve acı genç kızın poposundan tüm bedenine yayılıyordu.

"Seni gidi manyak mafya! Tabancası yamulmuş pabucunun mafyası! Zavallı tırtılı boğan katil bitki lateksi! Seni gidi ezik

resesif gen! Allah'ın belası mutasyonik organizma! GDO'lu mı-sır koçanı, kuyruğu ağzından fırlamış lacerta viridis*!"

Martin kızın ne dediğine dair tek bir şey bilmiyor ve onu işitmiş gibi de durmuyordu. O kadar sinirliydi ki, kulaklarından dumanlar çıkarken kızın sözlerini duymaması aslında çok normaldi. Onu süite getirdiğinde yere fırlatır gibi bıraktı. İlkim sendeledi ve sızlayan kıçının üstüne sertçe oturdu. Bu son hamleyle gözleri dolu dolu oldu ve kocasına nefretle baktı.

"Kaba, mafya bozuntusu!"

Martin ayaklarının dibinde yığılmış kıza işaret parmağını uzattı. Tehdidi ve bakışlarındaki öfke korkutucuydu. "Bu odadan iznim dışında çıkmayacaksın!" diye gürledi. Ardından kapıyı kızın üstüne çarpıp gitti.

O gece odaya bir daha dönmedi!

İlkim bütün gece uykusuz, yatağa kıvrılmış bir halde kalakaldı. O kadar kırgın hissediyordu ki, gözlerine dolan yaşlar kendiliğinden boşalıyor, tekrar tekrar doluyordu. Martin'i merak ediyordu. Başka bir odaya mı yerleşmişti, yoksa oteli terk edip evine mi gitmişti, bilmek istiyordu.

"Ona dair hiçbir şey bilmek istemiyorum," dese de sadece kendini kandırıyordu.

Düşünebildiği tek şey oydu. Kocası... Zalim adam. Hâlâ teni sızlarken avucuyla kalçasını ovaladı. Yumruk yese bu kadar aşağılanmayacağını biliyordu. Dudakları aşağı kıvrıldı ve hıçkırığını son anda tuttu. Tüm duyuları Martin'le o kadar doluydu ki, tüm ihtişamıyla uzanan süitin her yerinde yazan 'Turner Hotel' yazısını bile göremiyordu. Sabaha karşı uyuyakalırken, Martin'in hemen yan odada öfkeden delirircesine volta attığını da bilmiyordu.

Martin öfkeliydi, zira hayatında yapmadığı bir başka şeyi daha yapmıştı. Bir kadını açıkça pataklamıştı! Aslında bunu yapmak istememişti ancak İlkim'in o durmayan çenesi ve inatçılığı yüzünden kendini tutamamıştı. Neden aynı odada kalamadıklarını

* lacerta viridis: Bir tür kertenkele

düşünüp durdukça Martin daha da sinirleniyordu. Pekâlâ, o aptal kız sevişemeyeceklerini söylemişti ancak kendisi de onun üzerine atlayacak değildi ya? Bir tecavüzcü gibi davranmasın dan nefret etmişti. Sadece Amerika'da olduğu için İlkim'i gözü nün önünden ayırmak istemiyordu. Düşmanlarına bir açık ver mekten korkuyor ve onların İlkim'i güçsüz ya da anlaşmalı bir evliliğin önemsenmeyen kadını olarak görmelerini istemiyordu. Onun arkasında Martin Turner'ın olduğunu herkese göstermek için İlkim'i yanından ayırmak istememişti. Kızı kendi evine götürerek ürkütmekten çekinmiş, oteline getirmişti. Evine götürdüğünde İlkim'in korkacağını ve o zaman daha çok bir tecavüzcü gibi görüneceğini düşünmüştü. Bir diğer ihtimal Mary'ye götürmekti ancak kız kardeşinin bu gece şehir dışından geç döneceği bilgisini almıştı. Üstelik sadece bakıcıyla Janet evdeyken, gecenin bir yarısı oraya gitmek istememişti. Mary ve İlkim'i yarın tanıştıracaktı. Bu gecenin sakin geçeceğini umarken de karısı delirmiş gibi bir sürü tantana çıkarmıştı.

Martin onu anlamıyordu. O tatlı, ürkek kızın yerine gelmiş olan cadıyı elleriyle boğmak istiyordu. Güç bela uyuduğunda sabaha şirkete gideceği için İlkim'in peşine en güvenilir adamlarından birini taktı. Kızın gözetlendiğinden haberi olmayacaktı.

Nitekim sabah olduğunda genç adam şirketine gitmeden önce kızın kapısını çalmış–aslında yumruklamış–ve uykulu bir halde, komik bir pijamayla duran İlkim'e tehditlerini yağdırmıştı.

"Ben gelene kadar otelden çıkayım deme!"

İlkim gözlerini zorlukla açarken Martin'in ikazıyla kendine gelmişti. "Tamam!" demiş olsa da buna uyacak değildi. Zira uyumadan önce bir karara varmıştı. Tüm bu aşağılanmaya katlanmayacaktı. Bu yüzden Martin gittikten sonra biraz daha uyumuş ve öğlene doğru planını uygulamaya geçmişti.

Amerikalı mafya, hiçbir yere gitmemesi yönünde tehdit etse de, İlkim otellere kapatılan bir metres olmayacaktı. Aklından bir sürü plan, bir sürü ihtimal geçiyordu. Etobur mafyayı bekleyip kendisini onun kölesi yapmayacaktı. Gizlice otelden çıktığında

izlendiğinin farkında değildi. Martin'in adamı her adımını izlerken kız bir taksi çevirip şehrin hemen hemen dışında bir yere gitti.

İlkim oraya giderken Martin ofisinde adamı tarafından aranmıştı. "Efendim, eşiniz otelden ayrıldı. Güneybatı tarafına yöneldi."

Martin bunu işitir işitmez hışımla ayağa fırladı. "Telefonumu bekle!" diyerek adamın suratına kapattı ve yüksek katlı ofisinden asistanına gürledi. "Chrysler'ı hazırlasınlar!"

İlkim, bu genç adamı sevmişti. Sözlerinde samimi görünüyordu. Onunla neredeyse her bakımdan anlaşmak üzereydi. Kendi başına iş yaptığını biliyor ve Martin'den de korkuyordu ancak pişman değildi. Martin'i düşünmeyi bırakarak karşısındaki güven veren adama tedirgince gülümsedi.

"Dediğim gibi birileri soracak olursa benden asla bahsetmeyeceksiniz. Bunun gizli kalmasını istiyorum."

İsmi John Glover olan sarışın, uzun boylu adam başını salladı. "Merak etmeyin hanımefendi. Kimse bilmeyecek. O halde sanırım anlaştık."

İlkim kendisine uzatılan eli hafifçe sıkarken "Anlaştık," dedi.

Tam o sırada hafif aralık kapı gürültüyle sonuna kadar açıldı. Menteşeleri titreyerek ardındaki duvara sertçe çarpmıştı. Bunu yapan Martin'di ve genç adam devasa bedeniyle bir İlkim'e, bir sarışın adama, bir de ikisinin kenetlenmiş ellerine bakıyordu.

Bir kasırga olup gürledi. "Anlaştınız demek!"

İlkim ağzını dehşetle sonuna kadar açarak bir heykel gibi kaskatı kesildi. Kocasının o safir mavisi gözlerinden okunan öfkeyi fark etmesiyle derhâl yanındaki adamın arkasına geçip, oraya sığındı. Ardından inler gibi konuştu. "Size Allah'tan rahmet dilerim bayım!"

Genç adam kızın Türkçe inlemesini anlamayarak "Ne?" diye sordu. Onun da bakışları kendilerine hışımla yaklaşan Martin'deydi.

İlkim adamın kulağına doğru yükselip, kısık sesle cümlesini tercüme etti. "Öldük diyorum Bay John. İkimiz de öldük!"

BÖLÜM 13

"Öldük diyorum Bay John. İkimiz de öldük!"

Zavallı emlakçı John Glover, az önce anlaştığı müşterisinin bir kehaneti fısıldar gibi kulağına söylediği bu sözlerle başşan ayağa ürperdi. Korku adamın kanına yayılırken, içeriye fırtına gibi dalan diğer adama bakıyordu. Kızın neden kaçtığını bilmiyordu ancak kapıdan giren adam üzerine hücum edince kendisi de kaçmak istedi. Ama artık çok geçti.

"Beyefendi durun!" demişti ki, çenesine yediği sert yumrukla geriye yalpaladı. İkinci yumruk adamı yere yıkarken, İlkim odanın köşesine kaçarak emlakçının altında kalmaktan son anda kurtuldu. Hoş, Martin'in korkutucu varlığının altında yeterince eziliyordu. Üstelik bir cinayete tanık olmak üzereydi ve bunu hiç istemiyordu. Kocası zavallı adamı dövülmüş bir kilime çevirircesine yerden yere atarken, kendisi derhâl buradan sıvışmayı istedi. Usul usul odanın duvarından kapıya doğru yürürken kurtuluşuna sadece birkaç adım kaldığını görüp heyecanla titredi. Kapının az önce çarptığı arka duvara eriştiğinde koşarak fırladı. Ama daha ikinci adımda belinden tutuldu ve aniden havaya yükseldi. Ne olduğunu anlayamayacak kadar dehşete düşmüştü.

Martin kızın incecik belini kavradığı gibi ayaklarını yerden kesmiş ve kulağına yapacaklarını fısıldamaya başlamıştı.

"Benden kaçabileceğini mi sandın, aptal dört göz! Şimdi sana tüm yaptıklarının bedelini ödeteceğim!"

İlkim kocasının kolları arasında çırpınırken, yerde çenesini tutan adama bağırıp "Polisi çağırın!" diye seslendi.

Martin, İlkim'i bir kez daha çuval gibi omzuna atarak yerdeki emlakçıya döndü. Bir elini tehditkârca uzattı. "Birine haber verirsen yarın cesedinin her bir parçasını Brooklyn Köprüsü'nden aşağılar! Anladın mı?"

Adam hızla başını salladı. İlkim korkudan incecik bir inilti koyuverse de, kimseye sözünü geçiremeyeceğini biliyordu. Martin'in omzunda taşınıp boş yere debelenirken "Bırak beni! Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye bağırmaya başladı.

"Senin neyin olduğumu göstereceğim dört göz fosil! Bir daha benden habersiz iş çevirirsen neler olacağını da!"

"Sana neden haber vermem gerekiyor, ha? Ne sıfatla?"

"Kocan olarak bana sadece haber değil, hesap da vermen gerekecek. Seni yaptıklarına pişman edeceğim!" diyen genç adam, dün gecekilerden geri kalmayan sert bir şaplağı kızın poposuna indirdi. İlkim irkilip, sızlayan tenini ovaladıktan sonra güçsüz yumruğunu adamın sırtına geçirip bağırdı. "Kocam mı? Ah, senden ancak laboratuvar ortamında üretilmiş sentetik koca olur. Sen bana saygı bile duymuyorsun kas kafalı yaşayan taş!"

Martin kızı sokağa çıkarmıştı ve onu zaten yere bırakacaktı ancak 'saygı duymama' ithamı üzerine bunu daha hızlı ve kaba bir şekilde yaptı. Öyle ki genç kız sokağın ortasında düşmek üzereyken kocasının tutuşuyla zorlukla ayakta durabildi. Adam, heybetli bedeniyle kızı önüne çekti ve iki eliyle kollarını kavradı. Gücünü ve bedeninin verdiği tehdidi, kızın gözünü korkutmakta kullanıyordu. İlkim'in dengede duramayan vücudunu başınca sarsarken "Bu da ne demek, ne saygısından bahsediyorsun?" diye gürledi.

Genç kız dudaklarını büzdü. Kalbi kocasına hesap sormasını söylüyordu. Kendisini neden evine götürmek yerine saygısızca bir otele kapattığını açıklamalıydı. Ancak gururu buna engel oluyordu. Ev ayrıntısından bahsedip, zorla onun hayatına girmeye çalışıyormuş gibi kötü bir pozisyonda görünmek istemiyordu. Bu yüzden farklı bir gerekçe sundu. Bu da geçerli bir sebepti aslında. "Beni şimdi olduğu gibi sürekli itip kakıyorsun

ve bir köle gibi emir verip duruyorsun! Bu, bana saygı duyma-dığının apaçık bir kanıtı!"

"Çünkü benim sözümü dinlemen gerekli ve çünkü ben bu-yum! Sen benim sahipliğimdesin ve bu kölelikse, evet benim kö-lemsin!" diyen genç adam cümlesinin fazlaca küstah olduğunu fark etse de, geri adım atmadı. Aksine otoritesini kuvvetlendi-rir şekilde konuşmaya devam etti. "Bundan böyle asla sözüm-den dışarı çıkmayacaksın. Üstelik burası Amerika, lanet olası! Başına buyruk davranmaman gereken ilk yer!"

İlkim itiraz için ağzını açmıştı ki, Martin'in işaret parmağı kızın tam kalbinin üstüne doğru tehditkârca uzandı. *Buraya bir delik açarım!* mı demek istiyordu? Martin kalın kazağın üstünden kızın yumuşak tenini dürttü. Adamın dokunuşu kızın göğsünü sızlatmıştı ancak Martin de hissiz değildi. Tümünü avuçlama is-teğini zorlukla bastırarak, tekdüze bir şekilde "Kes sesini!" dedi. Ardından elini güç bela oradan çekti ve kızın bileğini tutarak peşi sıra sürüklemeye başladı. İlkim çaresiz bir kabullenişle ko-casının bu hükmedici tavrına boyun eğdi. Chrysler marka lüks arabanın arka koltuğuna itildiğinde de "İşte bundan bahsediyo-rum," diye mırıldandı. Martin'in ikaz edici, tehlikeli bakışlarıyla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Martin öfkeden kendi arabasına bir tekme attı. Hayatına o veya bu şekilde girmiş olan hiçbir kadınla bu kadar uğraşma-mıştı. Baş belası kız kardeşi bile onu bu denli meşgul etmediği halde, o sönük kız, gerçek bir sinir harbine neden oluyordu. Öf-keli ve sabırsız adımlarıyla aracının şoför mahalline kurulduğunda kıza döndü ve çatık kaşlarıyla bir kez daha tehdit etti. "Uslu uslu otur ve beni dinle!"

İlkim gözlüğünü itip, iki kez gözlerini kırpıştırdı. Kollarını göğsünde bağlayarak, başını yana çevirdi ve somurtkan bir su-ratla sokağı izlemeye başladı. Genç adam o an durdu ve karısına baktı. Devasa plazma ekran gözlüğü, makyajsız yüzü, rastgele topladığı kötü topuzuyla–tuhaf ama–feci halde tatlı görünü-yordu. Martin ona bağırıp çağırmak değil, sımsıkı sarmak isti-yordu. Saçlarını kendi elleriyle çözmek ve solgun dudaklarını

kıpkırmızı edene kadar onu sertçe öpmek de, istediği başka şeyleri edip, kaşlarını çattı. Ona dair fanteziler üretmek yerine, onu yola getirecek tehditler savurmalıydı. İlkim denen bu başına buyruk kızı şimdi dizginlemezse, bir daha bunu yapamayacağını bilerek "Bana bak!" diye bağırdı.

İlkim'in gözleri kocasını buldu. Titreşen gözbebekleri korktuğunu gösteriyordu. Genç adam bundan memnun bir şekilde konuşmaya başladı. "İlk olarak, kendine ayrı bir ev tutmayacaksın!"

Genç kız koltuğa iyice kurulup geriye yaslandı. "Nerede yaşayacağım peki, otel köşelerinde mi?"

"Elbette hayır! Nerede yaşayacağına bir çözüm bulacağım."

Ah, aptal Amerikan mafyası... Hâlâ 'evimde yaşayacaksın' demiyordu ve İlkim her an kendini daha çok dışlanmış hissediyordu. Kocası önüne dönüp aracı çalıştırırken İlkim gözlerine yavaşça tırmanan sıcak bir damla gözyaşının akmasına izin vermedi. Gözlüğünü iterken gururlu bir ifade ile "Çözüm bulmana gerek yok! Başımın çaresine bakarım," dedi.

Martin alayla güldü. "Senin başının çaresine bakman bu mu? New York'un en tehlikeli yerinden ev kiralamak mı?"

"En tehlikeli mi? Ben burada senden daha tehlikeli bir şey göremiyorum!"

Martin yanıt vermek yerine öldürücü bir sinirle saniyelik bir bakış attı. "Benim tehlikeli yarımın birazını bile görmüş değilsin dört göz fosil. Bunun için beni tahrik etme!"

"Biliyor musun, benim kimseyle bir derdim yok, seninle bile! Ben ekosistemde doğal yaşama uyum sağlamış, insanlarla ve diğer canlılarla etkileşimi dengeli olan, biyolojik, sosyal, ekonomik ve kültürel bir varlık, doğa yaşam döngüsünü oluşturan zincirin en uyumlu halkalarından biri, sorunsuz bir homosapiens'im. Bu yüzden kimseyle sorunum yok ve olmayacak da."

"Benimle var ama!"

"Senin benimle var. Herkesle olduğu gibi! Basit yapılı molekül seni!"

"Sen diline ekleme mi yaptırdın dört göz? Eskiden karşında iki kelime edemezdin."

"Zorlu şartlara alıştım," dedi genç kız. Başını hafifçe kaldırıp gözlüğünün altından bakışlarına bilgiçlik yükledi. "Sana karşı koyabiliyorum artık. Eh, doğal değil mi? Metabolizmam sana karşı bağışıklık kazandı!"

Genç adam öfkeli bir kahkaha attı. "Bana karşı koyabileceğini gerçekten düşünüyorsun yani?"

İlkim "Ko...koyuyorum işte!" dese de pek başaramadığı kekelemesinden belliydi.

"Ben izin verdiğim için, öyle olduğunu sanıyorsun sadece. Ancak bundan sonra benden en ufak bir nezaket görmeyeceksin! Yine de sana, karşı koyup kaçabileceğin tek bir alan bırakacağım."

"Neresiymiş?"

Kızın saf sorusuyla genç adam sırıttı. "Yatak odamız. Orada dilediğince kaçabilirsin ama kaçmak aklına bile gelmeyecek."

"Seni sapık mafya!"

Martin daha fazla yorum yapmadan küstahça gülümsedi. Aracını New York trafiğinin göbeğine sürdü. İlkim arka koltukta tırnaklarını kemirirken, genç adam dikiz aynasından zaman zaman ona bakıyordu. Sahiden bir ev tutmak için gidip emlakçıyla görüşmüştü. Hem de bu koskoca şehirdeki ilk gününde. Onun hiç de cesur olmadığını aksine fazla korkak olduğunu sanıyordu ancak İlkim tam anlamıyla ters köşe yapmıştı. Martin artık daha dikkatli olması gerektiğinin farkındaydı. Çatık kaşlarıyla kıza bakarken, onunla ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Onu istiyordu ancak hayatını etkileyecek şekilde değil. Orada bir yerde bu kızın varlığının farkında olmak hoştu. Belki de gerçekten ondan hoşlanıyordu ama bu olamazdı. Yapamazdı! İlkim'le gerçek bir ilişkiden kaçıyor olsa bile, karısı olduğunu bilmek iyi hissettiriyordu. Onunla birlikteyken çoğunlukla sinirli oluyordu ancak İlkim'in asiliğine göz yummayacaktı. Ona olan öfkesi bir müddet capcanlı kalacaktı.

Bir saatlik yoldan sonra karısını şık ve elit bir semte götürdü. Birbirlerinin aynısı dubleks daireler genişçe bir yol boyunca yan yana dizilmişti. Tam olarak Amerikan filmlerindeki o şirin evlere benziyordu. İlkim iç çekerek bu harika manzarayı izlerken, heyecanla kocasına döndü. Yoksa Martin'in evi de bunlardan biri miydi? Onu evine mi getirmişti?

Heyecanını gizleyemeden "Burası neresi?" diye sordu.

Martin soğuk bir sesle "Göreceksin," dedi.

İlkim elbette görmek istiyordu. Burada kendisini neyin beklediğini bilmek ve bir an önce onu görmek istiyordu. Ah Tanrım, Martin'in sıcak, tatlı evinin kadını mı olacaktı yani? Heyecandan kalbi hızla çarparken, araç en uçtaki evin önüne park etti.

Genç kız hevesle otomobilden inmek isteyince Martin elini kaldırıp "Bekle!" diye buyurdu.

İlkim somurtarak aracın kapısını yeniden kapattı. İçinden *zorba quercus kütüğü*, diye mırıldandı. Ne de olsa dışından bunu söylemeye cüret edemiyordu. Kocası arabadan çıkıp kendi kapısını açana kadar da bakışlarını ondan ayırmadı. Adam emredici olsa da, kapısını açarak bir anlamda hizmet ediyordu. Bu düşünce genç kızın şımarıkça haz duymasına neden oldu. O an içinden gelen dürtüyü bastıramayıp çantasına yöneldi.

Martin, İlkim'i arabadan çıkarıp kapıyı kapatmıştı ki, onun elini kendi elinde hissetti. Başını eğip kızın, avucuna koyduğu şeye baktı. Bu bir kâğıt paraydı, üstelik Türk lirasıydı.

Kızın yeşil gözlerini kısık bakışlarıyla incelerken "Bu da ne?" diye sordu.

İlkim sırıttı. "Bahşişin delikanlı," dedikten sonra gözlüğünü itti ve Martin'i ayaküstü iki saniyede delirttiğini fark edip keyifle kıkırdadı.

Genç adam avucundaki parayı İlkim'i sıkıyormuş gibi kuvvetle büktü. Bakışları kızın kalçasına kaydığında "Seni öldüreceğim pırasa!" diye tısladı.

İlkim bir çocuk gibi kaygısızca omuz silkti. Martin kızın yanına gelerek kolunu kavradı ve onu beş basamaklı küçük bahçe

kapısından geçirip, evin kapısına çıkan merdivenlere sürükledi. Genç kız heyecan içinde soluksuz kalırken, içeride ne olduğunu, dahası buranın kendi evleri olup olmadığını merak ederek sa-niyelerce bekledi.

En sonunda görkemli evin kapısı açıldı. Kapı eşiğinde onlara bakan hayli güzel bir kadın bir saniye sonra inleyerek Martin'in boynuna atıldı. "Ah, bebeğim," derken İlkim bir adım geriye gitti. Bu kadın da kimdi? Aman Tanrım! Yoksa Martin'in met-resi miydi? Aşağılık kocası sevgilisiyle tanıştırmaya mı getirmişti kendisini. Binlerce tuhaf his ve olmadık komplo teorisi genç kı-zın aklına üşüşürken, halı saha olmak için biçilen çimler gibi hissetmeye başladı. Sanki birileri üzerine basıyor ve hunharca kendisini eziyordu.

"Lanet olsun! Bana çocuğuna seslenir gibi bebeğim demeyi kes artık!"

İlkim, Martin'in sesiyle dünyaya inerken, simsiyah saçlı gü-zel kadına tüm kötü hisleriyle baktı. Kadın da ona baktı ve gü-lümsedi. Alaycı değildi ama İlkim onun üzerine atlamak ve kısa tırnaklarıyla yüzüne dalmak istiyordu. Aşk yüzünden nasıl bir caniye dönüştüğünü sonradan düşünecekti. Şu an Martin'in ha-yatındaki tek kadın olmamanın gurur kırıcı, öfkeli farkındalı-ğını yaşıyordu.

"Kız kardeşimle tanış güzelim. Bu Maryson Turner."

"Ka...kardeşin mi?"

Martin başını sallarken içeriden tiz bir çığlık koptu. Kedi mi-yavlaması ve civciv ötmesi karışımı incecik bir sesti. "Martin!"

"Ve bu da benim kızım Janet. Dayısını çok özledi," diyen Mary, İlkim'in koluna girip onu içeriye çekti."Çok güzel bir is-min var İlkim," derken kıza sımsıcak bir gülüş attı.

Genç kız mahcupça gözlüğünü iteledi. "Anlamını biliyor mu-sunuz?"

Maryson başını salladı. "Martin evleneceğini söylediğinde se-nin ismini sormuştum. Küçük bir araştırmayla anlamını öğrendim.

Umarım benim yakışıklı kardeşimin kalbinin ilki ve tabii sonuncusu da olursun."

İlkim utangaçça bakışlarını kaçırırken, içinden *Umarım!* diye geçirdi. Ardından vicdan azabıyla dudağının tek tarafını ısırıp, özür diledi. "Ben sizi Martin'in sevgilisi sanmıştım. Özür dilerim, hakkınızda kötü şeyler düşündüm."

Bu itirafla Mary'nin kahkahası iki katlı evin tümünde yankılandı. "Ah, hayatım önemli değil ama Martin karısını sevgilisiyle neden tanıştırsın ki? Yanlış anlama Martin'in sevgilisi olduğundan değil. Yani var ama... Ah, ne diyorum ben? Elbette bir sevgilisi yok. Onun sevgilisi ve karısı sensin," diyen genç kadın panikle elini alnına dayadı ve beceriksizce gülümsedi. Aslında kırdığı pot yüzünden kendini tokatlamak istiyordu. "Sanırım aptalın biriyim İlkim. Bu konuşma hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

İlkim, Maryson'ın sözleriyle kalbinin kırıldığını hissetti. Üzgün bir ifadeyle kadına baksa da, uzlaşarak başını salladı. Üstelemedi, cevaplardan korkuyordu. Kolunu avutur gibi okşayan Mary'ye saniyelik bir bakış attı. Aklı başka yerdeydi. Demek kocasının bir sevgilisi vardı? Maryson toparlayacağına işleri daha da karıştırmıştı az önce. İlkim kırgın bir halde kocasına bakarken, onu neden kendi evine götürmediğini anlamıştı. Elbette oraya sevgilisini götürmüşse, karısını götüremezdi. Karısı kendisiydi ama İlkim daha çok bir metres gibi hissediyordu. Bu ise aşağılayıcı olduğu kadar yaralayıcı hatta öldürücüydü. Gözleri doldu ve burnu sızladı. Martin'in, küçük kızı omuzlarına alıp onunla güleştüğünü görmek ve o nefes kesici gülümsemesini izlemek canını daha da acıttı. Onu böylesine sevgiyle gülerken ilk kez görüyordu. Kendisine güldüğünde ya ayartıcı ve çapkın, ya da alaycı oluyordu. Ancak yeğeniyle birlikteyken yüzünde çocukça bir gülümseme vardı ve hayli keyifli görünüyordu. Ondan hiç bir zaman böyle bir gülümseme ya da böylesine içten bir sevgi göremeyecek olduğunu düşünüp daha da çöktü.

Maryson genç kızın, kocasına olan hayranlık dolu bakışlarını görüyordu. Kaba kuvvetten ve zorbalıktan anlayan, bir kadına

iyi davranmayı bilmeyen erkek kardeşinin bu kızın kalbini nasıl çaldığını merak ediyordu. Merak ettiği diğer şey ise Martin'in onu sevip sevmediğiydi. O çapkın mavi gözlerinde hayranlık mı, hoşlanma mı görüyordu ama aşk? Aşk da olmalıydı! Kesinlikle onun için daha önce buraya hiçbir kadını getirmemişti. Bu kız ismen de *ilkti*. Tüm sorularını bizzat kardeşine soracaktı ancak daha sonra. Şimdi ürkek gelinle ilgilenmeliydi. İlkim'e dönerek "Martin'le anlaştığı tek dişi Janet'tır," dedi.

İlkim "Görüyorum," derken acemice gülümsedi. Kendisiyle katiyen anlaşamayan küstah kocası, bir çocuğun ellerinde oyuncak olmuştu ancak hâlâ otoriter bir dev gibi güç yayıyordu. Kocası o kadar uzundu ki, omuzlarında taşıdığı Janet'in başı tavana değmek üzereydi. Üstelik kız altı yedi yaşında olmasına rağmen Martin'in iri omuzlarında daha küçük görünüyordu. Ve kocası. Konuşurken o seksi aksanından hiçbir şey yitirmeden Janet'a Türkiye maceralarından bahsediyordu.

"Demek kendine gelin aldın Martin dayı?"

Janet çekinerek İlkim'e baktığında genç kız el salladı. Janet de dayısının boynunu bırakıp kıza el sallarken Martin onu omuzlarından indirdi. Küçük kızı kollarının arasına alırken bakışları İlkim'deydi. Hafif bir gülüşle onu tepeden tırnağa süzdü. İlkim kendini çıplak gibi hissediyordu.

"Gidip gelinimle tanışmak ister misin?" diyen Martin yeğeninin yere bıraktı.

Janet utanarak başını salladı. İlkim onun gelmesini beklemeden mutfak masasının yüksek taburesinden inip küçük kıza yaklaştı. Klasik olmanın asla işe yaramadığını bilerek "Sen ne kadar da güzelsin böyle... Mesela saçların nasıl böylesine parlak ki? Yoksa güneşten bir parça mı aşırdın?" diye sordu.

Janet kıkırdadı. "Aslında güneş saçlı olmayı isterdim ama güneş yüzünden değil, babam yüzünden böyle olmuşum. Sindy bana, saçlarımın babamın saçlarına benzediğini söyledi."

Mary araya girdi. "Sindy de kim tatlım?"

Minik kız saklanması gereken bir gizi ortaya dökmüş gibi gözlerini kocaman açtı. Cevabı annesinin yerine İlkim'in kulağına

fısıldadı. "Anneme söyleme ama Sindy babamın gelini olmak istiyor."

İlkim *Öyle mi?* diyen bir bakış atıp, ne yapacağını bilemeyerek konuyu değiştirdi. "Sen de gelin olmak ister misin tatlım?"

Martin sertçe araya girdi. "Janet evlenmeyecek!"

Mary'nin abartılı inlemesiyle genç adam ablasına öfkeli bir bakış attı. "Ve sen de evlenmeyeceksin Maryson!"

"Tanrı aşkına, evlenmeyi isteyen kim? Bana ve kızıma ahkâm keserken gidip evlenen sensin. Neyse ki gelinin çok güzel."

Bu cümleyle beraber İlkim ve Martin'in bakışları ansızın buluştu. Adam arzulu, kız ürkek bakıyordu. Gözlerini ilk çeken İlkim olurken, yanaklarına yavaşça tırmanan ateşle başını eğdi. O an yanaklarına iki minicik avuç dokundu. Küçük bir kıkırdama sesi de gelmişti. "Dayıcığım, gelinin domates gibi kıpkırmızı oldu."

Ah, İlkim düşüp bayılmak üzereydi. Küçük kıza yalvarırcasına bakıp devam etmemesini dilerken Martin'in provoke edici sorusu geldi. "Söylesene Janet. Gelinim güzel mi?"

İlkim kaşlarını çatıp ahlaksızca sırıtan Martin'e baktı. Genç adam hiç de oralı olmayarak kıza göz kırparken Janet, zavallı kızı yerin dibine sokacak yanıtı verdi. "İsmi çok tuhaf ama gözlerinin rengini sevdim. Saçları çok çirkin. Bence uzun, açık, sarı saçlar daha güzel. Benim saçlarım gibi olanlar. Bir de memeleri kocaman değil dayıcığım. Sen koca memeleri..."

"Ah, Tanrım! Janet! Kes şunu. Bu ayıp şeyleri nereden öğrendin sen?" diyen Maryson dehşetle araya girse de, kızının bu sözleri Martin'den öğrendiğini anlayıp erkek kardeşine bir şey fırlatmak ister gibi baktı.

Genç adam kız kardeşine aldırmayarak gözlerini küstahça İlkim'e çevirdi. "Evet. Ben koca memeleri severim," dedikten sonra bakışları İlkim'in boynunun altına indi. Orada kocaman bir şeyler yoktu.

"Hayatım sen İlkim'i odana çıkarıp bebeklerini gösterir misin? Ben de Martin dayınla akşam yemeğini hazırlayacağım."

Janet başını sallarken eğilip İlkim'in elini tuttu. Genç kız utangaç bakışlarını küçük kıza çevirip gülümsedi. Hemen ardından Martin'e nefret dolu bir bakış attı. *İnek sevdalısı!* diyerek onun göğsüne acıtan bir yumruk indirmek, dahası o kibirle bakan mavi gözlerine şiş geçirmek istiyordu. Demek sadece bir sevgilisi yokmuş. Koca memeli bir sevgilisi vardı. En yakın zamanda silikon taktırmak için bir doktor bulmalıydı belki de. Hayır, bu kesinlikle olamazdı. Eğer Martin onu sevecekse beş kilo eden göğüsleri yüzünden değil, kalbi için sevmeliydi. Daha azına razı gelmeyecekti.

İlkim, Janet'la konuşup kaynaşacak kadar onun odasında kalmıştı. Yarım saat sonra Mary gelmiş ve yeni gelini kızının anaokulu maceralarından kurtarmıştı.

"Özür dilerim İlkim. Kızımın çenesi açılınca susmak bilmez."

İlkim itiraz edip küçük kızı dinlemekten keyif aldığını söylemişti. Ancak Mary ona inanmadığını gösteren o sinsi bakışıyla bakınca İlkim gözlüğüne dokunmuş ve tedirgince itelemişti. Yine de Mary'nin anaçlığını sevdiğine karar verdi. Erkek kardeşinin aksine kadın son derece güvenilir görünüyordu. Ona içini rahatlıkla açabileceğine bile ikna olmuştu. Nitekim Mary de onu kızının odasından çıkardıktan sonra kendi yatak odasına alıp tüm hikâyeyi bir de İlkim'den dinlemişti.

Genç kadın tüm hikâyeyi dinledikten sonra bilgece gülümsedi. "Anlaşılan tuhaf güçler sizi bir araya getirmiş."

"Uzaylılara inanmıyorum!" diye atladı İlkim.

Mary bu saf kıza hafifçe gülümsedi. Ardından ellerini tutup konuşmaya devam etti. "Tuhaf güçler derken *kaderden* bahsediyorum hayatım. Sizin gibi birbirinden tamamen farklı iki insan ancak kaderin oyunuyla bir araya gelebilirdi. Üstelik tam da Martin'in dediği gibisin."

İlkim telaşla "Martin ne dedi ki?" diye sordu. Kocasının kendisi hakkında söylediklerini bilmek istiyordu.

"Senin fazla masum olduğunu söyledi. Tertemiz kalabildiğini

"Sahiden böyle mi dedi?"

İlkim'in gözlerinden parlayan o heyecan parıltısını fark eden genç kadın usulca başını salladı. "Senin hakkında tam olarak bunları söyledi İlkim. Ama bilinmesini istemeyecektir muhtemelen. Ve bir başka konu da..."

Kadın duraklayınca İlkim ona ilgiyle baktı. Martin'in kendisi hakkında birkaç güzel söz söylemesi kalbini ısıtmıştı. Şimdi de yine böyle bir şeyin geleceğini hissetmiş gibi gülümsedi. Ancak Mary buz gibi sesiyle konuştuğunda genç kızın tahmin edemeyeceği bir başka gerçeği dile getirdi.

"Kardeşim kimseye güvenmez. Benim dışımda. Şimdi hayatında benden bile önemli olan biri var. Evet, bu kişi sensin. Ve seni buraya getirip, benimle tanıştırmaya kadar ileri gittiyse bu, işlerin onun için raydan çıktığını gösterir.

"Na...nasıl raydan çıkmak?"

"Bilirsin, erkekler sevgililerini ailesiyle tanıştırmaktan her zaman uzak dururlar. Evet, sen onun karısısın ve bizimle tanışman gayet doğal bir şey. Tabii evliliğiniz mükemmel bir aşkla başlasaydı bu daha da normal olurdu. Tuhaf tesadüfler yüzünden istemeyerek evlenmişsiniz. Buna rağmen seni benim evime getirdi. Güveniyor sana. Eğer onun güvenini zedeleyecek bir şeyler yaparsan..."

"Beni öldürür mü?"

İlkim sinirle araya girince Mary de sinirle yanıt verdi. "Hayır! Ben seni öldürürüm!"

Genç kız dehşetli bir iniltiyi son anda ağzında tuttu. Mary vaadini yapacak kadar cesur ve gözü dönmüş görünüyordu. Ancak saniyeler sonra bu ruh halinden çıkıp gerçek bir gülümsemeyle İlkim'e baktı.

"Her neyse... Onun güvenini sarsmayacağına eminim. En azından büyük hatalarla. Zira Martin gerçek bir despottur ve en ufak şeylere bile sinirlenebilir. Yine de onun hayatındaki tek kadın sensin. Onu kızdıracak şeylerden uzak dur ve karısı olmanın tadını çıkar."

"Nasıl tek kadın? Onun sevgilisi yok mu sahiden?" diye sordu.

"Onun her zaman sevgilileri vardır. Kaba bir dağ adamı olmasına rağmen kadınlar ona bayılırlar. Ama Martin, hiçbirini benimle tanıştırmadı. Hele Janet'ın yanına yaklaştırmak... Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Sen de bunu unutma lütfen. İyi birine benziyorsun ve Martin'le mutlu olmanı isterim."

"Ben de," diye atıldı genç kız. Hemen ardından tüm aşkını itiraf etmiş gibi şaşkınca gözlerini açtı. Panikle neler saçmaladığını bilmiyordu. "Yani ben de derken, ben de iyi bir insana benzediğimi düşünüyorum. Ah, yani... e...evet iyi bir insanım."

Mary bir kez daha genişçe gülümsedi. Kızın elini tutup onu kaldırdı. "Şimdi aşağıya gidelim, mutfakta bana yardım etmen gerek."

İlkim başını salladı ve kadının kendisini götürmesine izin verdi. O kadar farklı duygular içindeydi ki, hiçbirine yeterince odaklanamıyordu. Martin'in ailesiyle tanışmak bir yandan müthiş hissettirirken, diğer yandan onun şu malum 'sevgilileri' canını sıkıyordu. Kocasının kendisini otele atması ve ardından emlakçının çenesini kırması da bir başka düşündürücü noktaydı. İtiraf etmeliydi ki, o zorba adam tarafından sahiplenilmek–biraz kabaca olsa da–hoşuna gidiyordu. Genç kız tüm bu kaotik düşüncelerinin ortasında hayatının tümüyle değişmesini de bir hayli ilginç buluyordu. Yirmi üç yılda yaşamadığı aksiyonu sadece birkaç günde yaşamış, en akıl almaz davranışlarla bir adama zamk gibi yapışmış, üstelik onunla edepsizliğe varan bir sürü yakınlaşmayı tecrübe etmişti. O an daha önce hissetmediği bir başka aydınlanma yaşadı. *Bir kadın olmak!* Evet, bir kadın gibi hissetmişti. Annesinin krem brülesi, babasının kariyer kölesi değil, bir adamın karısı, Martin'in kadını gibi hissetmişti. Özgürlüğüne düşkün olması gerekirken, bu duygunun esaretinde olmaktan memnundu.

Mary'nin evinin parasal karşılığı muhtemelen milyon dolarlarda ifade ediliyordu. İlkim burasının New York'un, daha doğrusu

tüm dünyanın en pahalı yerleşim yerlerinden olan Manhattan olduğunu biliyordu. Laf arasında kadının avukat olduğunu öğrenmiş ve muhtemelen medyaya yansıyan şu pahalı davalara baktığını anlamıştı. Buna rağmen Mary'nin 'kendini beğenmiş' tavırları yoktu. Aksine kızıyla normal bir anne gibi ilgileniyor ve kendi annesinin aksine ona tuhaf sıfatlarla seslenmiyordu. Anne-kızın mükemmel bir birliktelikleri vardı ve tek eksik bir baba gibi görünüyordu. İlkim de boşanmış ebeveynleri olan bir evlat olarak Janet'a üzülüyordu. Aslında bu küçük kız, babasından uzak diğer çocuklara göre şanslıydı. Zira onun mükemmel bir dayısı vardı.

Martin mükemmel bir koca olmasa da, mükemmel bir dayıydı. İlkim bunu kendi gözleriyle görmüştü. Martin'in bir çocuğun seviyesinde oyunlar oynayıp, şakalar yaptığını görmek kendisini keyiflendirmiş, bu kaba mafyanın sakladığı daha başka hangi kimlikler olduğunu merak etmişti.

Martin, Janet'a karşı çok anlayışlıydı. Kendisine pek sık göstermediği nezaketi hem kız kardeşine, hem de küçük yeğenine gösteriyordu. İlkim, Martin'in ömrü boyunca ona da böyle nazik davranıldığını hayal etti. Bir an içine büyük bir mutluluk doldu. Naziklik bu adamın karakterine ait bir özellik değildi ama istediğinde bunu hakkıyla yapıyordu. Bunu anlaması için limuzini hatırlaması yetiyordu. Zihni limuzinin koltuğundaki sıcak anlara kaydı. Martin Turner, orada ayağını ısıtmakla kalmamış tüm bedenini ateşe çevirmişti. Onun dokunuşlarından yayılan pozitif enerji kızın tüm hücrelerine iyi geliyordu. Kocasının dokunuşlarından tıbbi bir ilaç yapmak isterdi. Muhtemelen bu ilacın adı *Martinol* olurdu ve ne zaman sıkılsa, tek dozla yine muhteşem hissedebilirdi.

İlkim bu tuhaf hayali gözünde canlandırdığında hafifçe sırıttı.

"Masa örtüsündeki armut mu seni böyle güldürüyor?" diyen sert sesi işitince ayıldı. Bakışlarını masanın deseninden çekip doğrudan kocasına dikti. Mary neredeydi?

Genç adam karısının Mary'yi aradığını fark edince "Yukarıda, Janet'ı uyutuyor," dedi.

İlkim gözlüğünü iteledi ve bakışlarını evin içinde gezdirmeye başladı. Heyecandan kalbi gümbürderken baktığı şeyleri görmekten çok uzaktı. Martin'in bakışlarının üzerinde gezindiğini ve kendisini pürdikkat incelediğini biliyordu. Konuşmazsa gerginlikten, heyecandan infilak edebilirdi.

"Bu ev ço...çok güzel," dedi kekeleyerek.

Adamın tek kaşı alayla kalktı. "Mary'nin çenesine rağmen güzel olduğunu kabul ediyorum."

İlkim gülümserken hemen ardından kaşları çatıldı. Kendisi nerede yaşayacaktı? Bu konu hâlâ sonuca bağlanmamıştı ve can sıkıcı bir ayrıntı olarak baş ucunda duruyordu. Martin'e bunu sormadı. Onun ne yapacağını merak ediyordu. Karısının geleceği için nasıl bir evi uygun bulduğunu sormadan görmek istiyordu.

Kızgınca yeniden kocasına döndüğünde Martin'in hafif bir tebessümle kendisine baktığını gördü. Ansızın yakalanmış gibi derhâl kaşlarını çatıp kafasını çevirdi. Yeniden döndüğünde öfkeli görünüyordu. İlkim bu öfkeye alışmıştı.

"Mary hafta sonu için bir davet verilmesini istiyor. Evliliğimizi birtakım çok özel kişilere duyuracak bir organizasyon yapacakmış," dedi genç adam kızgın bir sesle.

İlkim duyduklarıyla panikledi. "Ne gerek var ki? Zaten burada beni tanıyan kimse yok."

"Ama beni tanıyan bir hayli fazla kişi var. Kiminle evlendiğimi merak eden azgın bir kalabalık."

Genç kız bir an için o azgın kalabalıktaki diğer kadınları alt ettiğini düşündü. Martin Turner'ın karısı olmak kendisine nasip olmuştu. Diğerlerine değil!

Bencilce bir sevinç ve gurur gözlerine yerleşti. Martin'e bakarken kendinden son derece emin konuşmaya başladı. "Kadınlar da olacak mı?"

Genç adamın bakışları kısa bir anlığına keyifle, hemen ardından alayla parladı. Küçük karısı kıskançlığa mı başlıyordu? "Olacak," dedi kızın vasat kıyafetlerini süzerken. Sonra yalan söylemeyi tercih etti. İlkim'i yaralamayı... "Genç, bekâr ve elbette çok

güzel bir sürü kadın olacak. Bu yüzden sen de biraz olsun güzel olmaya çalış! Biliyorum, senden imkânsız bir şey istiyorum ama hiç olmazsa şık bir elbise giy! Beni rezil etme!"

Kızın, istediğinde nasıl bir yaratığa dönüştüğünü görmemiş gibi konuşuyordu. Onun hem Kıbrıs'ta, hem de İstanbul'da, gece kıyafetleri içinde bir ışık gibi etrafı aydınlattığını unutmuş muydu? İlkim bu sözlerdeki aşağılanmayı iliklerine kadar hissetti. Güzel olmadığını düşünse de, sevdiği adamın bunu dile getirmesi kalbine oturdu. Üstelik alçak kocası kendisine hâlâ kızgındı ancak o da pek sakin değildi. Şu 'sevgililer' konusu canını sıkıyordu. Hepsinden daha güzel görünmeyi deli gibi istiyordu elbette.

Martin'in keskin mavi gözlerine baktı ve "Onlar olsa olsa yapma çiçek olur, etobur mafya. Ben ise yılda tek bir gece açan selenicereus grandiflorus'um. Ah, yani *gece kraliçesi çiçeği*!" dedi son derece vakur bir tavırla.

Martin hafifçe gülümsedi. "Gece kraliçesi..." derken kızı küstahça, daha doğrusu alçakça süzdü. Onun otelinden ve kendisinden kaçıp tek başına iş çevirdiğini hatırlayınca gülüşü tehlikeli bir öfkeye dönüştü. "Senden olsa olsa dört gözlerin kraliçesi olur," dedikten sonra ayağa kalktı ve ellerini ceplerine koyarak bütün varlığıyla adeta odayı doldurdu.

"Davete kadar Mary'nin evinde kal ve sakın bir aptallık yapma. Bu defa affetmem!"

"Sen nereye gidiyorsun?" diye bağırdı İlkim. Hemen ardından başını eğdi. Cehennemin dibine gitse de umurunda olmamalıydı ama oluyordu işte.

Adam sert duruşunu bozmadı. "Seni ilgilendirmez!" derken kıza son bir bakış attı ve hole çıktı. Kız kardeşine seslenirken sesi nispeten daha ılımlıydı. "Mary gidiyorum ben. Cumartesi akşamı sizi alacaklar."

Maryson merdivenlerin başında durup "Tamam," dedi. Martin kapıyı açmadan önce kadın bir kez daha bağırdı. "Peşimize adamlarını takma! Ben ve İlkim tüm kötülerin hakkında gelecek güce sahibiz."

Martin aralık kapıdan görünen İlkim'e baktı. Kızın bakışları da kendisindeydi. Mavi gözlerini kısarak "Bundan şüphem yok," dedi. Mary'ye verdiği cevap ise başkaydı. "İşime karışma Maryson Turner!" derken kapıyı açmış, cümlesini bitirir bitirmez de çarpıp çıkmıştı.

İlkim heyecandan yerinde duramıyordu. Bu sahiden profesyonel bir güzellik salonuna ilk gelişiydi. Mary'nin ısrarlarıyla cilt bakımına, spa'ya ve masaja girmiş, ovalanmaktan sönük bir balon gibi olduğu yerde büzülmüştü. Saatlerdir burada olmaları yetmiyormuş gibi birkaç saatlik davet için dünyanın masrafına girmişlerdi.

Mary yan masada gözleri kapalı, uykulu bir halde İlkim'e seslendi. "Gevşe hayatım. Sadece bu gece için değil, erkek kardeşimle evli olduğun tüm günler ve geceler için de gevşe!"

Ah, İlkim asla gevşeyemezdi. Martin'le olmanın her saniyesi gerginlikti. Ancak onunla olamamak da ayrı bir stres veriyordu. Tam üç gündür onu görmediği hesaba katılırsa, gerginlikten kütük gibi kaskatı kesilmişti. Öte yandan bu gece onu görecek olmanın tarifsiz heyecanıyla tatlı bir heves vücudunu ele geçirmişti. Onu son sözlerine pişman etmek istiyordu. Çok güzel görünmek ve Martin'in o yapma, süs bitkilerine bakmamasını diliyordu. Prada marka pahalı elbisesini Maryson seçmişti. Pudra renginde, sırtı açık, önden tamamen kapalı kolsuz, uzun bir elbiseydi. Saçlarını bu defa toplamadı zira Mary onun böyle daha seksi görüneceğini kaçamak bir şekilde söylemişti. İlkim de ona uydu ve kendini dünyanın en yetenekli kuaförüyle, en çılgın avukatına bıraktı.

Yarım saat sonra Martin'in özel arabası gelip onları alacaktı. İlkim geniş camdan dışarıdaki yağmuru izleyip dakikaları sayarken heyecandan soluksuz kalıp şıpır şıpır terler akıtıyordu. Mary ise onun bu tatlı heyecanına bir köşeden bakıp gülümsüyor ve Martin'in sahiden şahane bir gelin getirdiğini düşünüyordu. Genç kadın bu sırada titreyen telefonunu fark edince kışlarını İlkim'den çekip telefonunu kavradı.

Karşıdan bir kadın hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Janet çok kötü hastalandı. Kızım iyi değil!" deyip telefonu ansızın kapattı.

Mary bir an kalakaldı. Sonra müthiş bir korkuyla ayağa fırladığında kalbi yerinden sökülmek üzereydi. Kızına bir şey mi olmuştu? Bu düşünce genç kadının ayakta durmasını güçleştirirken koltuğuna yığıldı bir kez daha. Düşünemiyor dahası nefes bile alamıyordu. Onun bu halini gören İlkim hızla yanına gidip ne olduğunu sordu.

İlkim'in dokunuşu Mary'yi hayata döndürdü. "Gitmeliyim," dedi. "Janet'a bir şey olmuş."

"Dur bir dakika. Önce sakinleş. Janet babasının yanında değil mi? Onu arayalım."

"Lanet olsun! Seth'in numarasını geçen hafta silmiştim. İlkim... Ben... Ben hemen onun evine gitmeliyim. Ah, Tanrım, delireceğim. Janet... kızım!"

İlkim başını salladı ve Mary ile beraber koşarak dışarıya çıktı. Şiddetli bir yağmur New York'u esir almıştı. Lüks caddeler yağmurdan kaçışan insanlarla boşalmış, araçlar akmayan trafikte takılı kalmıştı. Buraya taksiyle geldikleri için Mary kaldırımda panikle taksi beklemeye diğer yandan ağlamaya başladı.

İlkim de dışarıya çıkmış, kadını düşmemesi için tutuyordu. Bir an sonra boş bir taksi gelince İlkim "Ben de geliyorum!" dedi.

Mary başını salladı. Topuzu sırılsıklam bir halde ensesine düşmüş, yüzüne inen bukleleri yanaklarına yapışmıştı. Yağmurdan olduğu kadar gözyaşlarından da yüzü ıslanmıştı. "Sen, sen Martin'e git," dedi telaşla ve hışımla taksinin kapısını kapattı.

İlkim'i orada tek başına dehşete düşmüş bir halde bıraktı. Genç kız Mary'nin taksisin ardından bakakalırken yağmur yüzünden kendi kıyafeti de mahvolmuş, makyajı suratından akmıştı. Açık saçlarındaki iri bukleler dümdüz bir halde omuzlarına düşerken gördüğü en son şey, içler acısı haliydi. Arabanın gelmesini ve onu Martin'e götürmesini bekleyip sakin kalmaya çalışıyordu.

Bu sırada valedeki genç bir çocuk koluna dokundu. İlkim hızla ona döndü. "Araba mı geldi? Bay Turner'in şoförü gelecekti," diye sordu.

Çocuk başını *hayır* anlamında salladı ve İlkim'e bir kartvizit uzattı. Martin'in şirketinin siyah, şık kartvizitiydi. Arka yüzünde şunlar yazıyordu. "Davetin adresi son anda değişti. Turner Oteli'nden, Büyük Prag Oteli'ne alındı. Araba gelmeyecek. Taksiyle gelmeniz gerekiyor."

Alttaki imzada Martin Turner adı yazıyordu. İlkim o an kocasına küfretse de hemen önünde duran taksiye atladı. Mary gittiğine göre derhâl Martin'i bulmak için şu Prag Oteli'ne gitmesi gerekiyordu. Taksiciye otelin adını verip kaygıdan ölürcesine derin derin soluklar aldı.

❧

Neyse ki Mary, Seth'in evini biliyordu. Onunla mümkün olduğunca az iletişim kursa da birkaç kez Janet'ı babasına getiren kendisi olmuştu. Yine de telefonunu sildiği için kendine kızıyordu. O adamdan nefret ettiği için uzak durmaya çalışırken kızlarını düşünüp güvenilir önlemler almadığı için lanetler yağdırıyordu. Hem kendine, hem eski kocasına. Ve eğer küçük kızının başına bir şey geldiyse, kesin o alçak adam yüzünden olmuştu.

"Seni öldüreceğim aşağılık Seth Lyons!" derken ağlamaklı bir halde inlemeye başladı. Taksi evin önüne geldiğinde yanına ne cüzdanını, ne de telefonunu aldığını fark etse de, bunun üzerinde durmadı. Hızla arabadan indi ve mütevazı kasaba evlerini andıran müstakil eve koşmaya başladı.

"Hey bayan! Ücreti ödemediniz!" diyen taksiciye dönerek "Bekleyin getiriyorum," derken de Seth'in kapısını yumrukluyordu.

Birkaç saniye sonra kapı hışımla açıldı. Seth bir kasırga gibi sinirliydi ve küfrederek "Hangi pezevenk kapımı böyle çalıyor," diye gürledi. Karşısında eski karısını görünce genç adamın kaşları çatıldı. Mary'ye baktı. Su dolu bir çukura düşmüş sincap gibi sırılsıklam görünüyordu. Koyu makyajı gözlerini çepeçevre sarmış, kaşları acıyla bükülmüş ve soğuktan tir tir titriyordu.

Genç kadın soğuktan olduğu kadar kaygıdan da titrerken "Kızım! Kızıma ne oldu?" diyerek adamın göğsünü tokatlamaya başladı. Seth kadının bileklerini acıtırcasına tuttu ve "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı.

Bu sırada "Anne!" diyen incecik bir ses genç adamın arkasından yankılandı. Mary o an çırpınmayı kesti. Janet orada, elinde oyuncak bebeğiyle son derece sağlıklı bir şekilde duruyordu. Mary gözyaşlarını tutamayarak sevinçten ağlarken "Bebeğim," diyerek Seth'in kollarına yığıldı. Yorgunluk ve kaygı bedeninden öylesine şiddetle çıkmıştı ki, sevinçten dizleri üzerinde duramamıştı. Eski kocasının kollarında soluklamrken bir başka ses işitti. Kızının sesi değildi. "Seth!" demişti bir kadın sesi. Ve Mary adamın omzunun üstünden yükselerek onu görmüştü. Kızıl saçlı, hippi tipli, genç ve güzel bir kızdı.

❧

Martin deliriyordu!

İlkim, karısı ortalıkta yoktu. Genç adam elini sinirle saçlarına geçirip ardı ardına "Lanet olsun!" demeye başladı. İlkim'i bu defa sahiden öldürmemesi için yanında ona engel olacak birinin daha olması gerekiyordu. Ama hayır! Onu bulduğunda o aptal dört gözü kimse elinden alamayacaktı.

Mary'yi aradığında da telefonu açan olmadı. Martin'in gazabı İlkim'den sonra Mary'ye uğrayacaktı ancak önce karısını halledecekti. Karısıyla kız kardeşinin gittikleri güzellik merkezinin numarasını asistanına buldurup orayı aradı bu defa.

"Eşiniz tek başına ayrıldı efendim," demişti görevli. Ve Martin o an sakin kalamamıştı. İlkim'in tek başına nereye gittiğini düşünürken onun muhtemelen yine bir rezalet çıkaracağını fark edip, derin bir soluk aldı. O kızı bulduğunda elleriyle boğacaktı.

❧

Seth'in göğsüne yığılmak zaten yeterince kötüydü ama onun evinde bir başka kadını görmek ölümcüldü. Maryson Turner otuz üç yıllık hayatında neler neler görmüştü. En azılı katiller, soğukkanlı sapıklar, usta dolandırıcılar... Ve cesetler... Parçalanmış,

tanınmayacak haldeki bir sürü ölü beden. Hiçbiri kendisini b kadar sarsmamıştı. Sonradan bunu bozuk psikolojisine bağ yacak olsa da, Seth'in hayatındaki kadını görmek, fani göz riyle imkânsız bir şeye şahit olmak gibiydi. İnanamaması aptal lıktı zira bu adamdan ayrılalı tam altı yıl olmuştu. Ve Seth b rahip değildi.

Olmayabilirdi ama Mary onun rahip olmasını tercih ederdi. Aşağılık adam! Beş para etmez sevgilerini evine getirmesi yet miyor, bir de Janet'la tanıştırıyordu demek? Bu rahatsız edici hisler, Mary'nin kanını emen bir vampir gibi gücünü daha da tü ketirken, bedenin itildiğini fark etti. Genç kadın güç bela kendi başına durabildiğinde, Seth'in iğrenç bir şeyi kucağından atar gibi kendisini ittiğini anladı. Kırgınlık değil kızgınlık duymalıydı ancak incinmişti.

"Anne, senin burada ne işin var? Suya mı düştün?"

Janet ilk kez annesini burada görüyordu. Annesi şimdiye kadar bir ya da iki kez onu bu eve getirmişse de, bu görüntü küçük kız için hayli tuhaftı.

"Ben... Ben..." diyen Mary bocaladıkça Seth sinirleniyordu. "Ben senin iyi olup olmadığını merak ettim tatlım. İyi misin?"

Seth homurdanırken Janet sımsıkı kavramış olduğu oyuncak bebeğini arkasındaki kıza uzattı. "Sindy, Puffer'ı tutar mısın?"

Demek şu yabancı kızın adı Sindy'ydi. Janet'ın geçen gün söylediği isimdi bu. Mary kızın, isminin hakkını verdiğini düşündü. Sindy, Janet'ın oyuncağını alırken gülümsedi. Mary kızına gülümsemesini istemiyor gibi rahatsız oldu. Ancak Janet yanına gelip ona sarıldığında, kızının dokunuşuyla müthiş bir huzura erişip gözlerini kapattı.

"Bebeğim hasta olduğunu sandım."

"Anne ben iyiyim. Hasta olduğumu kim söyledi ki?"

Mary bunun cevabını bilmiyordu. Kızını kucaklayıp kaldırırken sorar gibi bakan eski kocasına döndü. "Biri aradı. Kızım hasta dedi. Ben, ben düşünemedim ve buraya geldim."

"Daha iyi bahaneler bulmasın Mary!" diyen Seth kadına alayla baktı.

Mary kızgınca gözlerini kapattı. Yeniden açtığında eliyle kendini işaret etti. Sırılsıklam kıyafetlerini, akmış olan makyajını, sefilliğini... "Bu halde olmam sana bahane gibi mi geliyor?"

"Anne, baba! Lütfen yine mi kavga edeceksiniz?"

Kadın gözlerini adamın öfkeli gözlerinden çekip bir kez daha kızına baktı. "İyisin değil mi bebeğim. Eğer bir şey varsa bana söylemelisin."

Janet annesinin boynuna sarılırken "Gerçekten iyiyim," dedi. O an arkalarında güçlü bir korna yankılandı. Genç kadın taksiyi unutmuştu. Janet'ın konuşmaları işitmesini istemeyerek küçük kızını yere indirip içeriye gönderdi. Ardından Seth'e baktı. Az önce eski kocasına kızgın olsa da, şimdi mahcupluğun esaretindeydi.

"Şey..." dedi ürkekçe. Bu Mary'nin o her şeyden emin karakterine uymuyordu. "Bana borç verir misin? Taksiye vereceğim."

Seth'in bakışları alayla kısıldı. Mary onun eğlendiğini, dahası kendisiyle dalga geçtiğini anladı. Kalbi hırpalanırken gururluca saçlarını savurdu. "Boş ver!" dedi bağırarak. Arkasını dönmüştü ki, Seth eski karısının bileğine yapıştı. Kadının canını acıtırcasına sıktı. "Al," dedi ve yüz doları avucuna sıkıştırdı. Ardından kibirle "Kim derdi ki para düşkünü Maryson Turner, bir tamirciden para dilenecek!" diyerek kadını iyice aşağıladı.

"Dilenmiyorum!" diye bağırdı genç kadın. Öfkesi koyu gözlerini gölgelemişti. Gururunu ayaklar altına almak istemiyordu. Parayı kabul etmeyecekti ancak korna bir kez daha çalındı. "Bayan, o parayı alın ve bana verin!" diyen taksici aracından indi.

Mary çaresizce parayı kabul etti. Taksici beklemeden kadına erişip yüz doları aldı. Seth adama keyifle bakarken "Üstü kalsın," dedi. Mary orada öylece dururken taksi yeniden hareket etti. Çok sonra kadın, hâlâ beş parasız olduğunu fark edip, evine nasıl dönmesi gerektiğini bilemeyecek haldeydi. Taksiyi gönderdiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Üstelik kaygıdan ve koşturmaktan başı dönmüş, midesi düğümlenmiş, bir bardak suya muhtaç hale gelmişti. Seth'ten su bile istemeyerek ona baktı.

Eski kocası ellerini cebine koymuş, merdivenlerin başında açık kapının önünde dikiliyordu. Hava serin olmasına rağmen üzerinde kurt deseni olan bir tişört, siyah dar bir kot giymişti. Sarı saçları koyu gölgeler altında kahverengiye dönmüş, o sert ve rice pervasız tavrı yüzüne yerleşmişti. Genç kadın onunla uzun uzun bakıştı. Adam küstah, kadın çaresizdi. Ancak sonunda pes eden Mary arkasını döndü.

Seth karısının sefil bir halde gidişini izlerken tuhaf bir haz duysa da, derinlerde rahatsızlık verici bir başka hisle kaşları çatıldı. O an Janet yeniden kapıya gelip "Anne, bizimle yemeğe kal sana," diye seslendi.

Mary'den önce Seth yanıt verdi. "Annenin çok önemli davaları var bebeğim. Kalamaz!"

"Hayır, kalırım!" diyen Mary öylesine ani bir istekle kararını değiştirdi ki, kendisi bile şaşırdı. Gururunu bir yerlerde bırakmış olsa da, Seth'i delirttiğini bilmek çok iyi hissettiriyordu. Adamın kızgın bakışlarına aldırmadan tek kaşını kaldırdı ve evden içeriye girdi. Elini tutan kızının eli olmasa bu kadar cesur olamazdı. Ancak tüm cesareti ikinci adımla beraber silindi.

Seth'in evini ilk kez görüyordu. İlk kez içine giriyordu ve gördükleri kalbini paramparça etmeye yetiyordu.

Bu ev şirindi. Bir evdi ancak dahası bir yuvaydı. Doğrusu Mary bu kadarını beklemiyordu. Yıkık dökük, içki şişeleri olmasını, içerinin küf kokmasını umuyordu ancak mis gibi yemek kokusu, derli toplu, sımsıcak bir ev oluşu özlemini çektiği her şeyin canlanması gibiydi. Seth evin babasıydı ve Janet evin küçük kızıydı. Evin annesi ise kendisi değildi. Hayır, evin kadını Sindy denen bu kızdı. Çünkü genç kızın önünde bir mutfak önlüğü, yüzünde mutlu ev kadınlarının tatmin olmuş o gülüşü vardı.

"Size kurulanmanız için bir havlu getireyim," diyen Sindy önlüğünü çözdüğünde Mary onun bir odaya gidişini izledi. Havluların yerini bildiğine göre sahiden evin kadını olmalıydı. Seth'in yatağını paylaşan biri olmalıydı. Üstelik kızın yaşının küçük olması kırgınlığını arttırıyordu. Muhtemelen ondan on yaş daha

küçüktü. Boğazına bir yumru oturdu. Neredeyse boğulacaktı. Soğukkanlı olabilmek için dua etti.

"Benim birkaç kıyafetim var. İsterseniz getireyim," diyen kız elindeki havluyu uzatırken Mary havluyu kabaca alıp yüzünü ve boynunu kuruladı. Ardından aynı kabalıkla yanıt verdi. "On altı yaş kıyafetlerinin üzerime olacağını pek sanmıyorum."

Soğukkanlı olamazdı. Öfkeli sözlerinin hedefi olan kıza nefretle baktıktan sonra Seth'e döndü. Ona ne kadar adice davrandığını göstermek istiyordu ama adamın umurunda görünmüyordu.

Sindy ise açık bir kibirle "Ben yirmi bir yaşındayım," diye düzeltti.

Genç kadın bu kızla arasındaki yaşı hesapladı. "Tam on iki yıl!" diye mırıldandı. Eski kocasının ise sevgilisiyle arasında on dört yaş vardı. Adi adam! Çıtırları mı seviyordu? Genç kadın ona ne denli kötü bakışlar attığını ancak Seth'in de aynı bakışlarla karşılık verdiğini görünce anladı. Hızla gözlerini kaçırdı. Seth'in, onun burada olmasından nefret ettiğini biliyordu. Ukalaca davranmaya ve Seth ile sevgilisini delirtmeye karar verdi. Elindeki havluyla saçını kuruturken şık elbisesinden görünen dekolteye aldırmadan Seth'in önünde kafasını eğip havluyu saçlarına doladı. Başını kaldırdığında kocasıyla göz göze geldi ve o an kalbindeki gümbürtünün çıplak teninden fark edileceğini görüp dehşetle kendini çevirdi.

"Janet'ın iyi olmadığını söyleyen kimdi?"

Seth'in sesi soğuktu. Mary yeniden kocasına döndü. Nispeten sakinleşmişti. "Telefondaki bir kadındı. Tanımıyorum. Kızının hasta olduğunu söyleyip kapattı."

Genç adam bilmişçesine başını salladı. "Kardeşin denen o mafyanın karanlık işleri olmalı."

"Martin hakkında böyle konuşamazsın," diyen Mary'nin sözlerini kesen Seth, işaret parmağını tehdit edercesine uzattı. "Janet'ın yanında benimle tartışma!"

Mary cevap verecekti ki, ev telefonu çaldı. Seth hızlı bir hamleyle telefonu açtığı gibi az önce bahsi geçen Martin'in sesini

duyunca hemen tanıdı. "Turner!" dedi alaycı bir sesle. "Evet, kız kardeşin burada. Merak etme benim evimde kimsenin başına bir şey gelmez. Herkes son derece sağlıklı!" derken sesindeki açık öfkeyi Janet bile anladı.

Küçük kız annesinin eteğine tutunarak "Martin dayımla babam birbirlerini sevmiyorlar mı anne?" diye sordu.

Mary acemice gülümsedi. "Elbette seviyorlar tatlım."

Bu sözleri duyan Seth telefonu sertçe kapattığı gibi kızına baktı. "Çok seviyoruz birbirimizi hayatım."

Adamın bu dalga geçer gibi kurduğu cümle, Maryson'ın sınırlarını zorlasa da bir şey söylemedi. Aksine küstah bir tavırla yemek masasına oturup, Seth'in kız arkadaşının kendisine hizmet etmesini bekledi. Sindy uzun, dümdüz kızıl saçlarını savurup mutfağa gidince Janet da "Yaşasın annem bizimle kalıyor," diyerek mutfağa koştu.

Küçük kız gider gitmez Seth hışımla eski karısının kolunu kavradı. Buz gibi teninde kıpkırmızı izler bırakana kadar sıktı. Kulağına doğru iyice eğilerek "Sen ne yapmaya çalışıyorsun lanet olası?" diye tısladı.

Mary hafifçe adama döndü. O an Seth'in yüzünün bu kadar yakınında olduğunu bilmiyordu. Tenleri temas edecek kadar yakındı ve genç adamın dudakları kendi dudaklarının hizasındaydı. Konuşmayı unutmuş gibi, bir an ne diyeceğini bilemedi. Seth'le bu kadar yakınlaşmayalı asırlar olmuş gibiydi. İkisi de birbirinin dudaklarına bakıyordu. Mary bu bakışlarda Seth'i hissediyordu. Lise yıllarından beri vücudunun her detayını bildiği gibi, her dokunuşunun, her bakışının ne anlama geldiğini de biliyordu. Ona dair bunca şey bilmek kalbini acıtıyordu. Bildiği bir diğer şey de öpüşmekti. Seth'le bu kadar yakın olduklarında öpüşürlerdi. Daima böyle olmuştu. Seth kalabalığa ya da topluma aldırmadan kendisini sık sık öperdi. Kimseye aldırmazdı ve açıkça umurunda bile olmazdı. O tam bir varoş çocuğu, kural tanımaz bir serseriydi. Mary ona karşılık vermekte, onun arzularını dindirmekte yetersiz olduğunu düşünürdü.

Mezuniyet balosunda salonun en karanlık köşesinde öpüşürlerken, Seth "Rahat ol sevgilim. Kimse bizi görmüyor," demişti. Mary o zaman delice korkuyordu. Seth o pahalı kolejin öğrencisi olmadığı halde, bir şekilde baloya sızmayı başarmıştı. O cesur bir delikanlıydı ama Mary hiçbir zaman onu sevgilisi olarak tanıtmamıştı. Çünkü herkesin kendisinden yüksek beklentileri vardı. Muhtemelen çulsuz bir serseriyle sevgili olduğu için kendisine kızacak öğretmenlerden ve yüksek sosyetedeki arkadaşlarının ikazlarını işitmek istemediğinden Seth'in kimliğini gizlemişti. Bir arkadaşım demişti sadece ve Seth'le aralarını yapmasını isteyen en az on kızı zorlukla savuşturmuştu. Oysa gecenin yıldızı olan serseri, sadece kendisine âşıktı. Bunu bilmek Mary'nin aldığı yüksek notlardan ya da onur derecelerinden bile daha fazla gurur veriyordu kendisine. Şimdi ise yirmi bir yaşındaki kızlarla çıkan ve hâlâ her yaştan kadını kendine hayran bırakan biri olması Mary'nin canını yakıyordu.

Yaşlı mıyım? diye sormamak için kendine zorlukla hâkim olurken Seth'in bir kez daha öfkeyle "Ne yapıyorsun, ha?" diyen tehdidini işitti.

"İstediğin gibi beş parasız ve sokağa düşmüş biriyim. Bu yüzden buradayım. Bu seni mutlu etmiş olmalı."

"Sana dair hiçbir şey beni mutlu etmiyor!" diyen eski kocası kolunu savurur gibi bıraktığında Mary gözyaşlarını zorlukla tuttu.

"Anne! Bak, bu kalpli rostoyu Sindy bizim için özel yapmış."

"Kalpli rosto mu?" diyen Mary tepsideki kalbe baktı. Et dilimleriyle kalp şekli verilmeye çalışılmış, doğrusu başarılmıştı da. Sindy'nin kalbi Seth'e özeldi. Mary bir kez olsun eski kocasına böyle bir romantizm yaşatmadığını hatırladı. Yemek bile yapmazdı ki! Ancak Seth bunu dert etmemişti o zamanlar. Ya da etmişti. Elbette... Şimdi çıtır sevgilisinin kalplerinden hayli mutlu olmalıydı.

Önüne konan bir parça ete bakarken "Çok leziz görünüyor," dedi şımarıkça. Aslında yiyip tadını beğenmemiş gibi yapacaktı ancak çatalı kavradığında yemeğe dokunamadı bile. Başını kaldırıp da Seth'le göz göze gelince az önce bertaraf ettiği gözyaşları

gözlerini doldurdu. Bu mutlu aile tablosunun içinde kendisi o- malıydı. Önlüğü takan ve bu aptal kalbi yapan kendisi olma- lıydı. Seth Lyons ona bu kadar nefretle değil, aşkla bakmalıydı. Hayır, buradaki her şey yanlıştı. Mary daha fazla duramayarak ayağa fırladı. Havlu saçlarından inip yere düştü.

"Ben, ben... Gitmeliyim!" derken bakışları yeri inceliyordu.

"Ama anne hani yemeğe kalacaktın. Bak, bu kalpli yemek."

Mary o kalpten nefret ediyordu. "İ...işim var, bir tanem. Ya- rın ben de sana çileklerden kalpli pasta yaparım ha!"

Ah, lanet olsun! Yirmi bir yaşındaki bir kızla rakip olmuş da onu alt etmeye çalışır gibi, dahası kendini Seth'e ispat etmeye ça- lışır gibi ne aptalca bir cümle kurmuştu. "Yani kalpli değil, çi- çekli yaparım," diyerek panikle çırpındı. Sonra etrafa baktı. Hangi yöne gitmesi gerektiğini anlamaya çalıştı. Çıkış kapısını fark et- tiğinde Janet'a veda bile etmeden evden çıkmak için koşarcasına adım attı. Kapıya ulaştığında gözyaşları yüzünden inmeye baş- lamıştı. Sert akşam ayazı yüzüne vurdu ve baştan ayağa titretti. Merdivenleri inmişti ki, kolundan haşince çekildi.

Yüzünü çevirdi ve Seth'le karşılaştı. Adamın elinde az önce düşen havlu vardı. Bunu mu vermeye gelmişti? Hayır... O an zaman durdu. İki eski sevgili diğerinin yüzünü inceledi. Mary, Seth'in çatık kaşlarının altındaki koyu gözlerinde farklı bir ba- kış bulduğunu düşündü. Nefret değildi. Sanki... Başka bir şeydi. Umut etmesini sağlayacak sıcak bir şeydi. "Bekle," dedi adam. *Bir- raya gel!* deyip kollarını açsa, Mary oraya kapanacağını biliyordu. Geçmişte verdiği acıları silip atacak kadar muhtaçtı bu adama. Ona olan nefretinin aşkından üstün olmadığını biliyordu. Bir tek kıvılcım geçmişin kötü anılarını yok edebilirdi.

"Ne var?" diye sordu ümitle. Bakışları Seth'in kollarına gidi- yordu. Açacak mıydı o kolları? Eski kocasının yeniden konuşma- sını ve umduğu, delice istediği o cümleyi kurmasını beklerken Seth bakışlarını kaçırdı. Bir saniye sonra Mary'ye döndüğünde, genç kadın az önceki duygunun tamamen silinip yerine o kla- sik öfkenin geldiğini kederle fark etti.

"Al bunu! İhtiyacın olacak," diyen adam boştaki elini cebine attı ve kadının avucuna yeniden yüz dolar bıraktı.

Mary paranın üstündeki Benjamin Franklin'e nefretle baktı. Karanlıkta seçilmeyen bir gözyaşı damlası paranın üstüne düştü. Onu yeniden adamın avucuna itti. "İstemiyorum başımın çaresine bakarım!"

Sonra kolunu çekti ve kendine küfrederek merdiveni indi.

Seth bir gürlemeyle "Mary, aptallık etme," diye bağırdı.

"Tek aptallığım hâlâ sana âşık olmam!" dedi adamın işitemeyeceği kadar kısık bir sesle ve gözden kayboldu.

Arkasında bıraktığı adam ise elindeki havluyu sertçe sıktıktan sonra yüzüne götürdü. Gözleri kapanırken Mary'nin saçlarına sardığı, boynunu ve yüzünü sildiği havluyu kokladı. Eski karısının o aşina olduğu kokusunu soludu. Uzun uzun...

İlkim bu terk edilmiş otelde ne aradığını bilmiyordu. Tabelası sökülmüş, bir zamanlar kapı olarak kullanılan metalin üzerindeki silinmiş harfleriyle içler acısı bir halde görünen beş katlı binaya baktı. Oflayarak kocasından gelen kartı tekrar okuyunca adresin tam da burası olduğunu gördü. Anlaşılan Martin Turner denen Amerikan mafyası kendisine kötü bir şaka yapıyordu. Genç kız tüm cesaretini toplayarak içeriye adım attı. Girişten itibaren ağır ve kötü bir koku genzini yakarken "Hey! Kimse var mı?" diye seslendi. Yavaş adımlarıyla içeriye girmeye devam ediyordu.

Koyu renk tuğlalar ve duvarlardaki edepsiz yazılara mümkün olduğunca daha az dikkat kesilerek yukarı kata çıkmaya başladı. Orayı gördükten sonra aşağıya inecek ve burada daha fazla kalmayacaktı. Bu kötü şakayı kim yapıyorsa amacına ulaşamayacak, İlkim'i korkutamayacaktı. Bir kat çıktıktan sonra inecek ve bir taksiyle Mary'nin evine gidip orada bekleyecekti. O an bir telefona en çok ihtiyaç duyduğu andı. Yine de Martin'e yenilmemek, muhtemelen onun hazırladığı eşek şakasıyla alt edilmemek için yukarıya çıkmaya devam etti.

Bir kat çıkmıştı ki, arkasında bir ses duydu. Yavaşça döndü. Gündüz dışarıdan yansıyan loş ışık altında hırpani görünüşlü, saçı sakalı birbirine karışmış, ayyaşın birinin peşinden geldiğini fark etti. Çığlık atarak yukarıya koşmaya başladı. İkinci katta peşindeki adama dönüp bakacakken hızla birine çarptı. Geriye yalpalayıp çarptığı kişiye baktı. Ah, hayır! Çarptığı kişi madde bağımlısı bir gençti ve karanlık içinde korkunç bir siluet olarak dikiliyordu.

İlkim o an korkudan yere yığılmak üzereydi.

Çocuğun bakışları da en az kendisi kadar dehşet içindeydi. Genç kız dizleri titreyerek bir üst kata koşmaya başladı. Aşağıya inemezdi, zira ayyaş oradaydı. Peşinde de elinde tuhaf bir şey olan bir tinerci vardı.

"Allahım, Allahım bana yardım et," diye inlerken kendini kırık dökük bir odaya zorlukla attı. Eski demir kapıyı çarptığında kapı gürültüyle üstüne kapandı. Kapana mı kısılmıştı, yoksa kurtulmuş muydu, bilemiyordu. Kalbi ağzından fırlayacakken karanlık odada içki şişeleri, yırtık kıyafetlerin dertop olduğu bir köşeye kaçtı ve diz çöküp inleyerek ağlamaya başladı.

Orada ne kadar süre öylece kaldığını fark etmeden titreyerek bekledi. Bir an sonra kapı arkasından tok ayak sesleri işitince dizlerini karnına çekip başını dizlerine gömdü. Çıplak kolları, çıplak sırtıyla kendini bir hayli savunmasız hissediyordu. Dahası az sonra ya tecavüze uğrayacak ya da bir tavuk gibi boğazlanacaktı. Korku bir zehir gibi kanına yayılırken genç kızın inlemeleri daha da acılı bir hale geldi. Kendini yapayalnız, korunaksız ve aciz hissediyordu. Burada ölecekti emindi.

Korkuları arasında kapı sertçe açılınca hızla gözlerini kapatıp elleriyle kendini sardı. "Ba...bana yaklaşma," derken Türkçe konuştuğunun farkında değildi. O bağımlı gencin az sonra kendisini öldüreceğinden emin, hayatının en korkunç saniyelerini yaşıyordu.

Adımlar hızlanıp kendisine eriştiğinde İlkim çığlık çığlığa kendisine dokunan kişiye yumruklar indirmeye başladı. "Bırak! Bırak beni!" diye inlerken inanılmaz bir şey oldu ve kulakları tanıdık, çekici, güven verici o sesle doldu.

"Bebeğim... Benim, kocan! Yanındayım... Dur," diyen o sesle İlkim sesli bir şekilde hıçkırarak başını kaldırdı.

Martin'in, âşık olduğu o mavi gözleri kendisine müthiş bir duygu yoğunluğuyla bakıyordu. Islak bedeni ve gözyaşlarıyla parlayan yüzünü kocasına çevirdi. "Sensin! Geldin, geldin," diyerek hızla genç adamın kollarına atıldı.

Martin kızı öylesine sıkı, öylesine sertçe kendine yapıştırdı ki, İlkim'in tüm hatlarını ve tüm bedenini değil, ruhunu da en derinden kendisine karışmış gibi hissetti. Kız acı acı inleyip yüzünü adamın sımsıcak göğsüne gömerken Martin onun çıplak sırtını okşadı.

"İlkim... Benim kraliçem," dedi ve kızın kulağına çekici, şifa verici, iyileştirici sesiyle mırıldanmaya devam etti. "Geldim papatyam. Yanındayım. Sonsuza kadar!"

Genç kız Martin'in bir hayal olduğunu sanıyordu. Bildiği tüm fizik, kimya ve matematik, hatta biyoloji kanunlarına bile uymayan bir tesadüfle kocası kendisini bulmuş ve tüm tehlikelerden çekip kurtarmıştı. Bunu bilimle açıklayamadığına göre metafizikle açıklamaktan başka çaresi yoktu. Elbette rüya gibi gerçek dışı bir şey yaşıyordu. Ya da bayılmıştı ve ruhu Martin'i bulmuştu. Hayaldi bunlar. Gerçek olamayacak kadar akıl dışı bir kahramanlıktı Martin'in yaptığı.

"Hayır, hayır... Burada olamazsın," diye inlerken bedeni sözlerini yalanlarcasına adamın ateşiyle ısınmaya devam etti. Ayazın hüküm sürdüğü bu kış gecesinde ve yağmurdan sırılsıklam olmuş kıyafetleri içinde üşümesi gerekirken soğuğu hissetmiyordu bile. İnsan rüyasında ateşi böylesine yakıcı hisseder miydi? Ya gerçekte? Fiziğe aykırıydı bu. Aşk yüzünden insan böylesine sımsıcak olabilir miydi sahiden?

Genç kız sadece bedenen değil, ruhen de cayır cayır yanmasına neden olan o ikazı işitti o an. "Buradayım. Yanındayım. Bebeğim, benim işte," diyen o sesle içine müthiş bir huzur yerleşirken gözleri açıldı. Ellerinin altındaki ten gerçekti. Bu adam gerçekti ve şu an ona sokulmuş olması da gerçeğin ta kendisiydi.

İlkim başını kaldırdı bir kez daha. Göz bebekleri korkuyla ürpermişken sağ eli adamın yüzüne gitti. Tıraşlı cildine, sert çehresine ve dudaklarına dokundu. "Evet, sen... sen gerçeksin," dedi. Sonra kendini adamın göğsüne daha sıkı gömdü.

Martin derin bir nefes alıp rahatlayarak gülümsedi. Kızın yaşadığı kâbusun farkında, korkusunu en derinden hissedecek kadar onunla dolmuştu. "Üşümüşsün," derken İlkim'in ellerini

kendi iri avuçlarına hapsetti. Sıcak nefesiyle buz kesmiş parmak uçlarını ısıttı. Sonra ısıttığı elleri öptü. Sayısız kez. Ve sevdiğinü tahmin ettiği bir başka yeri, dudaklarını... Öylesine nazikle ve derinden bir arzuyla öptü ki, İlkim yine rüya gördüğünü sandı. Karşılık verip dudaklarını, bu sımsıcak öpüşe bırakıp diliyle adamın derinliklerine daldı. Martin kızı o an daha sert, daha vahşi öptü ancak kendine hâkim olmayı da başardı.

"Hadi kalk! Gitme zamanı," dediğinde kızın ellerini bırakmayarak onu ayağa kaldırdı.

İlkim sendeledi. "Nereye?"

"Evimize!"

Genç kız, var olan son kuvvet kırıntılarını da bu kelimeyle beraber harcadı. Kocasına yaslandı ve yıkılmayacağından emin gözlerini kapattı. Bir saniye sonra uçuyordu. Ayakları yerden kesilmiş, bedeninin dünyayla bağı kopmuştu. Dünyası Martin Turner olmuştu.

Bu izbe apartmanda en büyük korkusunu yaşatan o ayyaş adamı alt katta, camları kırılmış, duvarının yarısı çökmüş bir odanın penceresinde gördü. Adam korkuyla sinmişe benziyordu. Bağımlı genci ise görmemiş, bundan da memnun olmuştu. Aklına takılan soruyu binadan çıkana kadar sormadı. Kocasının kolları arasında taşınıp otomobile bırakıldıktan sonra da bekledi. Martin oturup son bir kez daha "İyi misin?" diye sorunca başını salladı. "Peki, beni nasıl buldun? Maryson'ı mı aradın?"

Genç adam bu soruyu işittiğinde öfkeden kaskatı kesildi. İlkim onun gerginleşen sırtına bakınca bunu anlayabiliyordu. "Mary telefonunu güzellik salonunda unutmuş. Onu aradığımda oradaki kadınlardan biri telefonu açtı. Mary'nin taksiyle gittiğini, senin de ondan birkaç dakika sonra başka bir taksiyle bu otele geldiğini söyledi. Valedeki çocuk kartvizitteki yazıyı okumuş."

İlkim anlayışla başını salladı. Bazı şeyler açıklığa kavuşmuş olsa da, zihnini kurcalayan başka şeyler vardı. "Ama o kartvizitti sen yazmadın mı?"

Martin hakaret uğramışçasına bağırdı. "Elbette hayır! Kart zamanında mı?"

Genç kız otele gelene kadar avucunda sıktığı kâğıdı düşürdü. günü hatırladı. Martin'e sarılırken ellerinden kaymış olmalıydı. "Hayır, ama senin adınla yazılmıştı."

"Nasıl inanabildin? En azından bir kez olsun arayıp teyit et meliydin."

"Senin yazmadığını nereden bilebilirdim ki? Üzerinde 'Turner Otel'den Prag Oteli'ne alındığı yazıyordu," diyen genç kız bir anda durdu. Gözleri kocaman açılırken büyük bir keşif yapmış bilim adamı heyecanıyla bir detayı fark etti. İnler gibi "Aman Allahım," dedi. "Turner Otel... Turner Otel... Beni götürdüğün yer mi? Evet, bu ismi okumuştum ama şimdi hatırlıyorum. Orası senindi. Senin..."

"Bunda tuhaf olan ne?" diyen Martin kıza dönmeden gergince sormuştu.

İlkim utançtan kıpkırmızı kesilen yüzünü çevirip camdan dışarıya baktı. Kocası Amerika'ya indikleri gece onu evine götürmemişti ama kendi oteline götürmüştü. Bu farklıydı. Bu rastgele bir otele gitmekten epey farklıydı. Pekâlâ, tam olarak evi sayılmazdı ama art niyetli bir mekân da olamazdı. Bütün yanlış anlamalarından ötürü özür dilemek için ağzını açmıştı ki, bunu yapmaktan son anda vazgeçti. Bu lüksü bozamazdı. Hayır... Martin sakinleşmişken, böyle tatlı ve nazik davranırken sevimsiz detaylarla onu yeniden sinirlendirmemeliydi. Gülümsedi. Değer görmediğine, ucuz bir kadın gibi otel köşelerine atıldığına dair ruhunu boğan tüm o karamsar düşünceler, toza üfler gibi yok olup gitti. Yerine değer verildiğini bilmenin o güzel hazzı kaldı.

Ancak bu haz da bir süre sonra uçup gitti. İlkim korkuyla bir başka ayrıntıyı fark edince "Mary! Mary'yi aramalıyız. Janet hastalanmıştı," diye atıldı.

Martin kıza döndü. Tek saniyeliğine. Bu kısacık bakışta tatlı bir gülümse vardı. "Mary'ye ulaştım. Bir sorun yokmuş. Janet iyiymiş."

"Nasıl ulaştın? Telefonu yoktu hani?"

"Telefonunu unuttuğu doğru. Onu böylesine unutkan ve sersem yapan şeyin Janet olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden kısa

babasını aradım. Janet hafta sonları o adamda kalıyor. Mary'yi de orada buldum."

"Nefret ettiğin ve durmadan küfrettiğin o adamı mı aradın?"

Martin homurtuya benzer bir sesle "Kahretsin ki evet!" dedi. "Mary ona gitmiş ve Janet iyiymiş."

"Peki, Mary'yi arayan kim? Ve bana o kartı gönderen?"

Martin bu soruyu duymazdan gelmeyi tercih ederdi. İlkim'e hesap vermek istemiyordu. Bir beyinsizden farksız olan eski sevgilisi Barbara'nın çevirdiği bu oyunları ona açıklamak da istemiyordu. Zaten Barbara'yı eline geçirdiğinde o kadına bunların tümünün hesabını soracaktı ancak şimdi İlkim'e bundan bahsedemezdi. "Biri kötü bir şaka yapmış," diye geçiştirmekle yetindi.

İlkim "Kim o?" diye sorsa da Martin onu yanıtlamadı. Kim olduğu İlkim'in problemi değildi. Barbara problemini kendi elleriyle çözecekti.

Bakışlarını yeniden trafiğe çevirdiğinde dikiz aynasından kansına baktı. Aracın içi cehennem gibi sıcaktı ancak İlkim istemsizce titriyordu. "Doktora görünmek istemediğinden emin misin?" diye bir kez daha sordu.

İlkim onunla göz göze geldi. Gözlüğü yoktu ve Martin'in mavi gözleri flu bir görüntüdeydi. Onu yakından görmek istiyordu ancak orada olduğunu bilmek bile yeterince iyi hissettiriyordu. Başını sallayıp "İyiyim, sadece üşüyorum," dedi. İçinden ise muhtaç bir yakarış koptu. *Beni bir an önce evimize götür. Lütfen...*

Genç adam gülümseyerek kızın umduğundan çok daha iyi bir yanıt verdi. "Seni ısıtacağım bebeğim. Sadece bekle."

Martin'in evi Queens Adası'nda, Breezy Point denen bölgede, muhteşem bir okyanus manzarası olan göz alıcı bir villaydı. Modern'di. Her tarafı cihazlarla, teknolojiyle yönetiliyordu. Kapılar ve ışıklar için kumandalar vardı. İlkim hayatında ilk kez bu kadar donanımlı bir eve giriyordu.

Şaşkınlığı geçtiğinde "Seninle sohbet de ediyor mu bu ev?" diye sordu.

Martin tek kaşını kaldırıp, çekici bir gülüşle "Geveze evler-den hoşlanmam," dedi.

İlkim'in tatlı kahkahası kısacık bir an yankılandı geniş odada. Martin onun gülüşünü, sesindeki coşkuyu sevmişti. Karısının evi incelemesini, fark ettiği her detayla ilgilenmesini keyifle seyretti. İlkim'in gözlüksüz olması yüzünden kısık gözleriyle etrafı net göremediğini bilmek muziplik yapmasına neden oluyordu ancak kızın bu akşam yaşadığı şoktan çıkmasına izin vermek için hiçbir hainliğe yeltenmedi.

Dinlenmesini ve rahatlamasını sağlamak için "Sıcak bir duş almak ister misin?" diye sordu.

İlkim ona dönüp başını salladı. "Ama kıyafetlerim Mary'nin evinde kaldı."

"Sorun değil. Sana giyecek bir şeyler bulabileceğimize eminim."

Genç kız bu yanıtla hatırlamayı hiç istemese de, o kötü fikrin kalbine yerleşmesine izin verdi. Kocası giyecek şeyler derken, sevgilisinin kıyafetinden mi bahsediyordu? Ürpererek ve ince kaşlarını çatarak "Asla olmaz!" diye bağırdı. Sesi, geçmişteki bağırma performanslarına göre bir hayli yüksek çıkmıştı.

"Ne olmaz?" diyen genç adam kızın vücuduna dolanmış nemli elbisesine baktı. Arzusunu dizginleyip sorusuna dikkat kesildi. "Giyecek bir şeyler istemiyor musun? Çıplak mı kalacaksın? Bana uyar," derken bir şeyleri dizginlemekte başarılı olamadığı kesindi.

"Ah, tabii ki hayır! Sadece bana sevgilinin kıyafetini verecek-sen, onu giymeyeceğimi söylüyorum."

"Sevgilim mi?" diyen genç adam içki dolabının üstüne konmuş bir kumandaya dokundu. İncecik bir sesin ardından villanın geniş ön camlarındaki stor perdeler usulca aşağıya indi. Manzara kapanmıştı. İlkim kendini bir tutsak gibi hissediyordu. Martin'in gardiyanlığına sözü yoktu ve aslında bunu seve seve çekerdi ancak başka kadınların iğrenç kıyafetlerini giyecek kadar değil.

"Sevgilin yok mu yani? Onu evine getirmiyor musun? Dolaplarında görkemli ve pahalı kıyafetlerini sergilemiyor musun?"

...ormaktan kendini alamadı. Kıskanç bir kadının tüm özel-...lerini sergiliyordu o an.

Martin yanıt vermek yerine kıza yaklaştı. Onun önünde tüm ...şamıyla durduğunda, gözleri kızın yeşil gözlerine çekici bir ...akışla kenetlenmişti. "Görmek ister misin?" diye sorduktan ...nra İlkim'in yanıtını beklemedi. Kaba bir hamleyle kızın bi-...şini kavrayıp kendi yatak odasına sürükledi. Geniş duvar bo-...unca uzanan devasa dolapları tek tek açarken her defasında İlkim'i de açılan kapıya çekiyordu.

"Bana bakma lanet olası, dolaba bak!" diye gürlediğinde İl-kim sıçrayarak bakışlarını kocasından çekti. Ona mı bakıyordu ki? Ah, elbette. Verilen emirle gözlerini dolaplara çevirdiğinde erkek kıyafetleriyle dolu olduğunu görmek içini rahatlatmadı.

"Dolabın bir erkek arının peteği kadar düzenli."

Martin kızın ikna olmayan tavrıyla öfkelendi. "Bu evin hiç-bir odasında kadın kıyafeti yok. Mary ya da Janet'a ait olanlar bile! Eğer şüphelerin devam ediyorsa, bütün odaları gezebilirsin."

Genç kız bu cevap üzerine heyecanla Martin'in sinirli gözle-rine baktı. "Beni inandırmaya mı çalışıyorsun? İkna olmam bu kadar önemli mi?" diye sordu.

Martin bu doğrudan soruyla kaşlarını daha derinden çattı. Lanet olsun! Ne yapıyordu böyle? Dört göz karısına neyi ispat-lamaya çalışıyordu? Tüm yaşamı boyunca özgürlüğüne düşkün ve tek bir kişiye bile hesap vermemiş bir adamken, şimdi birden-bire hayatında ayrık otu gibi bitmiş olan bu kıza nasıl hesap ve-rirdi? Yağlı urgandan ilmeğin boynuna gerilmesinden farksızdı bu. Başına bela olan bu kıza kendini ispatlamaya çalışması yeni-den sinirlenmesine, bağırmasına, dahası bir şeyler kırıp dökme dürtüsüne neden oluyordu. İlkim'e değil ama kendi aptal hare-ketine kızarak dolapların açık kapılarını sertçe kapattı. Masif ah-şaptan ağır kapılar büyükçe yatak odasında derin gürültüler çı-kartırken genç adamın sesi tüm sesleri bastırdı.

"Değil! İkna olup olmaman umurumda değil!" Gergin bir ha-reketle parmağını yatak odasının köşesindeki bir başka kapıya uzattı. "Orada bir banyo var. İstediğini yap ve işini bitirince bu

odada uyu. Su içmek istersen mutfak, çıkıştan sonra solda, Ha-
yır sağda! Anladın mı?"

Genç kız ellerini beline yasladı. En az kocası kadar öfkeli gö-
rünüyordu. "Bana insanlığın epidemiyolojik raporunu sunmu-
yorsun herhâlde. Neden anlamayacakmışım?"

"Stanford'u kazanmış olabilirsin ama hâlâ beni delirtiyor-
sun dört göz!"

"Ve yine *dört göz* oldum! Bir saat önce *kraliçe* diyordun!"

Martin yatak odasının kapısını çarpmadan önce alayla güle-
cek kadar durdu. Kızın suratına kapıyı çarparken küstahça yanıt
verdi. "Merak etme hâlâ kraliçesin. Aptalların Kraliçesi!"

İlkim tek ayağını yere vurarak bağırdı. "Embriyo beyinli,
prematüre mafya. Maymun ailesinin en korkunç orangutanı bile
senden daha kibardır!"

Ve kendi dilinde yaptığı birkaç hakaretin ardından zorlukla
banyoya girdi. Sıcak su hislerini ve sinirlerini yatıştırırken kü-
vetin içinde sırıtmasına engel olamıyordu. Her ne kadar kibar-
lıktan bir nanogram bile almamış kaba bir kocaya sahipse de,
onun evinde, onun yatak odasında ve onun küvetinde olmak-
tan çok mutluydu.

Martin'in tişörtünü üstüne geçirip ayaklarından metrelerce
sarkarcasına inen eşofmanını giyince delicesine bir sevinç duydu.
Üzerindeki kıyafetler erkek kıyafetleri olsa da, İlkim onların
içinde olmayı sevmişti. Giymeden önce koklamış, temiz deter-
jan kokusu haricinde Martin'e dair bir iz bulamamıştı. Şüphe-
siz kocasının kokusunu da sevmişti. Sarıldığında soluduğu o er-
keksi özelliklerinin her birini seviyordu. Çoğunlukla kendisini
delirtse de, ona dair birçok şeyi seviyordu.

Şimdi de onu özlemişti ama bu geniş ve üzerinde bir hayli
kötü duran kıyafetler içinde su almaya bile gidemediği için
Martin'i bir kez olsun görememiş, özlemini gideremeyişti. Yarım saat boyunca geniş camlardan görünen okyanusu seyredip şehrin görkemli ışıkları altındaki loş odada kollarıyla kendini sarıp gülümsedi. Martin'i sevmek iyi hissettiriyordu. Onun kendisini sahiplenişi karşısında kalbi mutlulukla dolup taşıyordu. Ya

Bir gün Martin de onu severse? İlkim o zaman mutluluğun benzine dar geleceğini, kalbini patlatacağını biliyordu. Bu hayalle bir ömür boyu avunabilirdi bile. Yeter ki ondan uzak olmasın.

Ancak şu an ondan uzaktaydı ve işin kötüsü Martin'in nerede olduğunu bile bilmiyordu. Burada mıydı? Hangi odaya çekilmişti? Evin binlerce yatak odası olmalıydı. Tek tek hepsine bakacak gücü olsa da, cesareti yoktu. Bahşedilen bu alandan başka sınır ihlali yapmayacak, o adamın peşinden koşmayacaktı. Merakına bulabileceği tek çare ise uyumaktı. Martin'in dev boyutlardaki yatağına uzanmak iyi gelse de, kendini küçücük hissetti. Küçüklük hissi fiziksel değil, ruhsaldı. Yalnızlığında çaresizce debeleniyor ve kaç gündür aklına ders notlarının bile gelmediğini biliyordu. Ne Latince egzersiz yapası, ne de makalelere göz atası vardı. Aşk sahiden fazla zararlı bir duyguydu. Eğitim karşıtı, anarşik, kaotik ve tehlikeli bir histi. Kanunlarca yasak ilan edilmeliydi.

"Of, Euphorbia milii* gibi olmadık zamanda dikenlerin çıktı," diyen genç kız artık eskisi kadar sade bir hayatının olmadığını fark ederek tavana doğru güçsüz bir nefes bıraktı. O an odanın kapısı öylesine haşince açıldı ki, korkudan baygınlık geçirmek işten bile değildi. Arkadan vücuduna ışık vuran dev gölgeye baktı. Martin! Oda fazla aydınlık olmasa da, İlkim miyop gözlerine rağmen kocasının cüssesini tanıyordu.

"Ne, ne oluyor?" diye sorduğunda tuhaf bir sevinç duysa da, baskın olan şey şaşkınlıktı.

"Aptal bir kanepede uyumak istemiyorum!" diye gürledi adam.

"Kanepe mi?"

"Ve başka yatakta da! Kendi yatağımda uyumak istiyorum!" diyerek kapıyı çarpan genç adam, yavaşça yatağa yürümeye başladı. Kol kaslarını sımsıkı saran kısa kollu, dar bir siyah tişört, gri bir eşofman altı giymişti. Uzunca saçları nemli ve geriye taranmıştı. Mavi gözlerinin üstündeki kaşları kızgın bir tavırla

* Euphorbia milii: Çok dikenli, güzel çiçekli bir tür süs bitkisi. (Ed.)

çatılmıştı. İlkim o gözlerdeki bakışı görmüyordu ancak görmüş olsaydı o saf arzuyu da fark ederdi.

Kocasının yatağın kenarına gelip boş tarafa uzanmasını bir tür hipnoz altındaymış gibi izledi. "Burada mı uyuyacaksın?" derken oturur vaziyete geçti.

Martin ince örtünün altına girip kollarını başının altında birleştirirken "Evet," dedi. "Bu yatak benim!"

"O halde kanepede ben uyurum," diyen genç kız yataktan kalkmak için hamle yaptığında Martin kızın bileğine yapıştı. Onu gerisin geri sırtüstü yatağa devirirken "Gerek yok. Bu yatak yeterince büyük. İkimize de yeter!" dedi. İlkim'in gitmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

Genç kız içine yerleşen garip sevinci bastırdı. Kuralları ve ilkelerini hatırladı. "Olmaz! Bir erkek ve bir kadın aynı yatağa girerse neler olacağım ikimiz de biliyoruz."

"Neler olur?" diyen Martin'in ayartıcı küstah bakışlarına keyif yerleşti.

İlkim dudaklarını büzüp "Biliyorsun işte!" diye mırıldandı.

Genç adam, kızın bileğini başparmağıyla okşadı. "Bilmiyorum anlat."

Ah, bu adam fazlasıyla çapkındı ancak genç kız ona istediğini vermeyecekti. Erotizmden değil, bilimden bahsederek konuşmaya başladı. "Hormonlardan bahsediyorum. Elimizde olmayarak kendi başına hareket eden birtakım şeyler olur. Libido çılgınlar gibi yükselir, isyan eder ve sonra *güm*! Her şey patlar. İşte bu gerçek Big Bang!"

Martin keyifle gülümsedi. "Ben, libidom ve hormonlarımdan kefilim. İsyan falan etmeyecekler bebeğim. Ama sen emin değilsen, bana yapacaklarını seve seve..."

İlkim genç adamın sözünü kesen bir inlemeyle ona baktı. "Bu biyolojik bir şey ve temel ihtiyaçlar hiyerarşisinde..."

"Hey gece kraliçesi, sana söz veriyorum bir şey olmayacak. Ya da anladığın dilde konuşayım eşeyli üremeye hevesli değilim."

İlkim fena halde kızaran yüzünün karanlıktan dolayı görünmediğine sevinirken, dehşetle "Kes şunu," dedi.

Martin kızın bileğindeki elini, onun canını yakacak kadar sıktı. Sonra bir anda elini çekip kollarını açtı. "Buraya gel!" diye buyurduğunda yüzünde şakadan eser yoktu. Ciddiydi, sahipleniciydi ve karşı koyulmazdı.

İlkim onun neyi kast ettiğini anlasa da, anlamazdan geldi. "Nereye geleyim?" diye bağırdı yapay bir öfkeyle.

"Göğsüme... Yani senin anladığın dilde toraksıma!"

"Hayır!" diyen genç kız ellerini dizlerinin üstünde birleştirdi. Geniş tişörtün içinde kaybolmuştu. Martin onu ilgiyle, arzuyla izliyordu. Libidosundan mesul olması kötü bir şeydi, çünkü rahat duracağından artık o kadar da emin olamıyordu. Yine de İlkim'i, göğsüne sokulmuş halde istiyordu. Kızın sımsıcak, narin bedeninin kendi sert hatlarına uyacak şekilde, yumuşak ve kıvrakça oraya sokulmasını istiyordu.

İlkim itiraz ettikçe de, daha da öfkelendi. "Buraya gel dedim! Seni ısıtacağıma söz vermiştim. Sadece onurlu bir adam olarak sözümü tutmak istiyorum."

Genç kız kollarını göğsünde buluşturup sinirli bir şekilde gülümsedi. "Ah, teşekkür ederim ama yeterince ısındım. Üstelik görebildiğim kadarıyla sen de bir ısıtıcıya ya da radyatöre benzemiyorsun!"

"Hiçbir ısıtıcı benim göğsüm kadar sıcak olamaz bebeğim. Şimdi hemen gel," diyen genç adam bir kez daha kollarını açıp kızı göğsüne davet etti.

İlkim onun dengesiz halleri yüzünden, az sonra *Neden buradasın?* diye sormayacağından emin olamıyordu. *İstemem yan cebime koy,* edasında dudaklarını büzdü. "Ne demeye senin göğsüne kapanacakmışım?"

Martin'in yanıtı son sözü sözler nitelikteydi. "Çünkü senin yerin burası." Sonra kızı hışımla kendine çekti ve İlkim'in yüzü sert kaslarına temas edene kadar durmadı. Ağına takılan bir av

gibi kızı sımsıkı sararken İlkim'in verdiği derin nefesin rahatlık tan ve keyiften olduğunu bilip sırıttı.

❧

İlkim bir kedi gibi davrandığının farkına varamayacak kadar derin uykudaydı. Martin ise karısının tam olarak şimanlık bir kedi gibi kendisine sırnaştığını gördüğünde sırıtmış ve kızın tepesindeki yumuşak saçları usulca öpmüştü. Bu kız ne kadar tuhaftı böyle! Tüm gece, tek bir an pozisyonunu değiştirmeden uyumayı nasıl başarmıştı? Martin üç saat sonra kolundaki uyuşuklukla uyandığında, kızın kımıldamadan göğsünde uyuduğunu görmüş, kolunu başının altından çekse de İlkim'i kendinden ayırmamıştı. Kıza olan arzusu capcanlı olsa da, onun masumiyetini ihlal edecek bir şey yapmaya yeltenmeyerek sabaha kadar bu şekilde uyumuştu. Bu şüphesiz çok zorlu bir sınanmaydı, zira genç adam hayatında ilk kez yatağında koyun koyuna uyuduğu bir kadına dokunmamıştı.

Üstelik bu kadının ürkek bir dişi olması ve uykusunda bile biyoloji terimlerini söylemesi karşısında gülümsemişti. İlkim Turner tam bir deliydi. Genç adam karısının hafif bedeninin, üzerinde olması ve ona sarılarak uyuyakalmasından hayatında pek az şeyden duyduğu bir hoşnutluk duymuştu. Hoşnutluk az kalırdı, buna bayılmıştı. Şehvetten uzak, ondan değerli, ruhani bir şeydi sanki bu. Adını söylemeye korktuğu bir şey. Üç harfli lanet olası bir şey. Bir Sig Sauer marka silahtan bile çok daha tehlikeli bir şey.

Kalbi bunu avaz avaz bağırırken kıpırtısız kızı izliyordu. İlkim, küçücük bir harekete bile yeltenmeden altı saat, bu halde uyumuştu. Kızın sıcak solukları kendi göğsüne vururken genç adam onu uyandırmaya kıyamayarak altından çıkmaya çalıştı. Ancak henüz kendini çekmişti ki İlkim, yine bir kedi gibi mesafeyi kapatıp adama daha da sokuldu. Bir eli o sert kasların bir hayli aşağısında karnının üstünde durdu.

"Eğer o elin biraz daha aşağıya inerse, korkarım ki olacaklardan ben sorumlu değilim dört göz!" diyen genç adam, kızın saçlarını havalandıran bir mırıldanmayla konuştu.

Ve İlkim onun sözünü keserek sayıkladı. "Nörofibromatoz
'in sıklığı üç bin doğumda birdir."

Genç adam kızın dudaklarından çıkan tuhaf cümle üzerine
eğildi ve onu öptü. Sakince. Kendisini çekerken "Tanrı'nın be-
lası," dedi ve kızın elini karın kaslarının üstünden çekip yavaşça
tuttu. İri eliyle kızm elini kavrayıp, bir müddet okşadıktan sonra
dudaklarına götürdü ve hafifçe öptü. Ardından kızın uyanma-
sına aldırmayarak yataktan çıktı.

İlkim homurdanarak kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra gözle-
rini açan genç kız, şaşkın bakışlarıyla tavanı seyretti. Sonra rutin
bir hareketle kolunu uzatıp küçük masanın üstündeki gözlüğünü
yokladı. Eli masaya değil, yatağın boş kısmına gelince kendine
geldi. Hızla oturur pozisyona geçip gözlerini ovuşturdu. Görü-
şündeki bulanıklık azalırken, önünde yavaşça bir görüntü belirdi.
Bir adamdı. İri ve uzun. Öyle ki, genç kız gözleriyle onu takip
ederken kafasını tavana doğru kaldırdı. Adam, yavaşça yürüyüp
aralarındaki mesafeyi kapatırken yaklaştığı için görüntüsü net-
leşti ve saniyeler içinde göz göze, yüz yüze, dip dibe durdular.
İlkim'in bakışları Martin'i net olarak görüyordu, öylesine yakındı.

"Günaydın," diyen genç adam, kızın uyku sersemliği geçme-
den eğildi ve dudağına hızlı, sarsıcı, ateşli bir öpücük bıraktı. İl-
kim kaşlarını kaldırıp bu hissi anlamlandırmaya çalışırken bir
kez daha öptü onu. "Uyandırma servisi!" dediğinde, karizmatik
sesindeki muziplik İlkim'in tüm hücrelerine işledi.

Genç kız dudağım ısırıp "Günaydın," dedi sarsakça. Sonra
birden dönüp yatağa baktı. Çok dağınık değildi. Bu, iyi bir şeydi.

"Merak etme bebeğim. Eşeyli üremeye geçmedik."

Genç kız utançla gözlerini kaçırdı. O sırada kocaman esne-
yip bir çuval kadar geniş olan tişörtün bedenine dolandığını fark
edip ayağa kalktı. Martin çoktan banyoya girmişti. Arkadan su
sesleri gelirken İlkim sırıttı. Günaydın öpücüğü verilmesi, aynı
yatakta uyumak ve beraber uyanmak... Tıpkı gerçek bir karı
koca gibiydiler. Ah, ne tatlı bir histi bu! Madem gerçeğe gittikçe
yaklaşıyorlardı, o halde gidip gerçek bir kahvaltı hazırlamalıydı.

Hızla kendine gelip odadan çıktı. Mutfağı bulmak için biraz araştırma yapmıştı zira ev fazlasıyla komplike ve labirent gibiydi. Birçok odanın kapısı kilitli olunca İlkim içeride neler olduğunu delice merak etmişti.

"İşkence odaları mı yoksa?" derken kıkırdıyordu. Bir ay önce sahiden işkence odalarını düşünüp kanı donabilirdi ama şu an bu fikir kendisini eğlendiriyordu. Ah, kahretsin, nasıl bir kadına dönüşüyordu böyle? Her neye dönüşüyorsa, bundan oldukça memnun olduğunu itiraf etti kendi kendine.

Mutfağı koridorun sağındaki ikinci kapıyı açınca buldu. Son derece şık dekore edilmiş, en ufak bir fazlalığa yer olmayan düzenli bir alandı. Sanki bu mutfakta hiçbir zaman bir şeyler pişmemişti. Kataloglardaki örnek mutfaklara benziyordu. Yine de en azından dolapta bir şeyler olacağını ümit ederek bir tür uzay aracına benzeyen buzdolabını açtı. İçerisi doluydu ancak kavanozlarda ne olduğunu bilemiyordu. Amerikan kahvaltı kültürüyle Türk kültürü bir hayli farklıydı. İzlediği filmlerde tuhaf tuhaf şeyler görmüştü. Neyse ki Amerikan yumurtaları normal yumurtalara benziyordu. Beş dakikalık uğraşın ardından tava ve yağı bulduğunda Nobel almış bilim adamı sevincine büründü. Onun Nobel'i, Martin'in takdirini dahası hayranlığını kazanmaktı.

Klasik bir kahvaltı ve sallama çayla masayı hazırlamıştı. Kendi aç olmasa bile Martin'in aç olduğunu umarak tedirgin bir bekleyişe geçti. Bir süre sonra mutfağın dışarıya açılan kapısından çıkıp, karşısındaki okyanusu seyretmeye başladı. Hava bir hayli soğuktu ama İlkim huzurluydu. Makalelerini hatırladığında omuz silkti. Okula dört ay vardı. Tam dört ay. Yani burada Martin'le baş başa, dolu dolu geçirebileceği neredeyse yüz yirmi gün. Neler yapabileceğine dair pek de eğlenceli hayaller bulamadı.

Ansızın saçlarında bir şey hissetti. Bir eldi bu. Uzanıp saç bandını çekmiş ve bağlı olan saçlarını çözmüştü. Hızla arkasını döndüğünde bunu yapanın kocası olduğunu gördü. Düşünmeden gülümsedi.

Genç adam, kızın açık saçlarının yüzünden yana kayışını izlerken elini bir kez daha uzattı. Yumuşak saçları karşısının

yüzünden iterken eliyle yanağını, boynunu okşadı. Sonsuza kadar orada kalır gibi teninde oyalandı. "Seni böyle denize bakarken gördüğümde Miranda tablosu geldi aklıma."

İlkim, Martin'in sakince kurduğu bu cümleyle kaşlarını kaldırdı. "Hiç görmedim o tabloyu."

Genç adamın mavi gözleri karşısındaki denizden daha berrak, cam gibi parlıyordu. "John William Waterhouse'un bir tablosu. Tabloda senin gibi çok güzel bir kadın denize dönmüş ve kim bilir hangi düşünceler içinde kabaran dalgaları seyrediyor. Ne zaman röprodüksiyonları görsem beni düşündürür. Bir şaheserdir."

İlkim, kocasının fark etmeden kendisine *'çok güzel'* demiş olmasının keyfiyle başını salladı. Martin'den beklemediği bir romantizm içeriyordu bu sözler, bu davranışlar... Onunla Louvre Müzesi'ni gezdiğini hayal etti. Gözbebekleri irileşti ve kalbine yerleşen o tarifsiz mutlulukla adamın kollarına atıldı. Plansız ve pervasızca... Bilimin esir ettiği beynini devre dışı bırakıp kalbinin sesini dinleyerek yaptığı bir hareketti bu. Ancak bir saniye orada, kocasının göğsünde soluklanabildi. Martin bir anda kollarından tutup onu kendisinden ayırdı.

İlkim onun bu reddedişine şaşırırken genç adam kaşları çatık bir halde kızı incelemeye başladı. Açık saçları soğuk rüzgârla sağa doğru dalgalanıyordu. Gözlüğün kapatamadığı o tatlı yüzünü soru sorarcasına inceledi ancak cevaptan korktuğunu da biliyordu. İlkim'i kendinden ayırmak istememesine rağmen bunu yapmıştı. Onunla bu kadar yakınlaşmak artık sandığından daha fazla risk içeriyordu. Kızı bedenen istese bile, bu evliliğin bir kumar olduğunun farkındaydı. Zarların düşeş geldiğini sanmıştı önceleri. Zira milyon dolarlık hisselerin devri tamamlanmak üzereydi. Üstelik evli olduğu halde bir eşe sahip olmayacağını sanıp rahatlamıştı. İlkim'i kendi başına bırakacak, eski hayatına devam edecekti. Oysa onu evine getirmiş, önce kollarını ve kalbini, sonra da yatak odasını, kısaca tüm dünyasını bu kıza açmıştı. Bu yasaktı! Olmaması gerekiyordu ve bir an önce durdurmalıydı. Sabahki gibi aptalca romantik hareketlerden uzak

durması gerekiyordu, zira iş işten geçebilirdi. İkilemleri ve dengesizliklerinin de farkındaydı elbette. Âşık bir adam gibi davrandıktan sonra kaba bir adama dönmek kızı delirtiyor olmalıydı. Lanet olsun, buna mecburdu. Korktuğu o duygudan kaçmalıydı. Sonsuza kadar! Kızı itti. Sert değildi ama kaba olduğu açıktı.

"Gitmem gerek," dedi tek düze bir sesle.

İlkim dışlanmışlığın acısını gizleyerek kekeledi. "Kahvaltı ha...hazırlamıştım." Martin'in bir yabancıya döndüğüne şahit oluyordu sanki.

"Kahvaltı hazırlama!" diye ikaz etti adam. "Bu senin işin değil."

"Ben senin de hoşuna gideceğini sanmıştım."

"Gitmiyor. Elini her yere atman hoşuma gitmiyor!"

Genç kız bir an neye uğradığını şaşırıp "Özür dilerim," dedi kırgınlıkla. Kızgın da olmalıydı ancak baskın olan şey *incinmişlikti*. Bu konuyu kapatıp gitmek, Martin'den kaçmak istiyordu. Bu yüzden panik olsa da, konuşmasını sürdürdü. "Mary'ye gidip gözlüğümü alacağım. Ve bu gece orada kalmayı düşünüyorum."

Martin kızın kolunu kavrayıp, buradan başka hiçbir yerde kalamayacağını söyleyecekken durdu. "Nerede kalmak istiyorsan, orada kalabilirsin. Benim için hiçbir mahsuru yok," dedi yalan söyleyerek. Oysa İlkim yeniden ev tutacak olursa, onu bir kez daha durduracağını biliyordu.

Neyse ki kız bu konuyu açmadı. Sessizce mutfaktan çıkarken Martin'in son emrini işitti. "Birazdan asistanım birkaç parça kıyafet getirecek. Onları giyersin. Dışarıda da şoförüm bekliyor. Hazırlandıktan sonra seni istediğin yere götürür."

Genç kız içeriye girmeden evvel döndü. Bezgince gülümsedi. "Gerek yok. Biraz yürümek istiyorum."

İstediğini de hemen yaptı. Üzerindeki kıyafetleri çıkarmadan evin denize sıfır kıyısı boyunca yürüdü. Bu villa tuhaf bir şekilde hem ıssızlık, hem de kalabalık hissi veriyordu. Dünyanın merkezindeydi ama aynı zamanda ayak basılmamış bir kumsalda gibiydi. İlkim bu detaylarla ilgilenip Martin'in kırıcı tavrını unutmaya çalışarak yarım saat boyunca yürüdü. Yeniden eve

geldiğinde ev bomboştu. Martin çoktan gitmiş olmalıydı. Kocasının bıraktığı yüklü miktardaki parayı taksiyle Maryson'ın evine gitmek için kullanacaktı. Kendisi de daha fazla durmadı ve bahsedilen kıyafetleri beklemeden evden çıktı.

Güvenlik görevlilerinin aracın kapısını açmalarına aldırmadan "Yürüyeceğim," dedi. Ardından ürkekçe teşekkür edip sokağa çıktı. Büyük villanın görkemli duvarları boyunca yürüdü. O an karşıdan gelen kadını fark etti. Onu tanıması çok kısa sürmüştü.

Martin'in dediği sarışın asistandı bu. Düğününe kadar gelen, mankene benzeyen o kadın. İsmi Barbara olan...

"Ah, Bayan Turner..." dedi kadın şaşırmış gibi görünerek.

İlkim duraklamadan konuştu. "Kıyafetler için gelmiş olmalısınız ama ben üzerimdekilerle gitmeyi düşünüyorum. Zaten şimdi taksiye binecektim."

"Kıyafetler mi?" diyen Barbara, İlkim'e tuhaf tuhaf bakınca genç kız da kadının ellerinde herhangi bir poşet olmadığını gördü. "Martin sizin kıyafet getireceğinizi söylemişti. Asistanı değil misiniz?"

Barbara bir an durdu sonra gözlerini abartıyla açarak "Ahh, o mu? Elbette asistanıyım. Kıyafetleri getirmedim çünkü... Çünkü Martin... Şey yani Bay Turner sizinle mağazalara bakmamı istedi."

İlkim ona inandı. Barbara'dan hoşlanmasa da kadının yardımını çaresizce kabul etti. Onda kendisini rahatsız eden bir şeyler vardı ancak ön yargılı olduğunu düşünüp bunu geçiştirdi. Kocasının asistanı olan bu kadınla birkaç mağazaya bakıp kendi zevkine uygun kıyafet aldı. Kadın fazla ilgiliydi ve evliliklerinin ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıp, bir yandan da durmadan sorular soruyordu. Mutlu olup olmadıklarını, patronunun öfkesine alışıp alışmadığını... İlkim bu soruları normal bir evliliğin sıradan bir eşi gibi yanıtladı. Sonra kendisinin aradığı cevapları düşündü. Muhtemelen Martin'in her şeyini bilen bu kadından birkaç ipucu almak maksadıyla sormaya başladı. "Bay Turner. Yani kocam şu an şirketinde mi?"

Barbara durdu ve düşündü. Martin'in nerede olduğunu biliyordu. Bugün ayın ikinci pazartesisiydi. Malum toplantı. Yüzüne

kendinden emin bir bakış yerleştiren kadın, "Ah, hayır efendim," dedi yapmacık bir samimiyetle. "Bay Turner şu an Grand La Luxe Otel'de."

İlkim şaşkınca "Otelde mi? Orada ne işi var ki?" diye sordu.

"Önemli bir iş toplantısı var ama oraya eşli katılması gerekiyordu. Size söylemedi mi?"

İlkim başını salladı. Üzüntü ve kıskançlık ruhunu sıkarken "Tek başına gitmiştir belki de," dedi.

"Sanmıyorum. Bayan Stone ile gitmiş olmalı. Şirketin müdürlerindendir kendisi. Çok hoş bir kadındır. Bay Turner'in partnerliğini yapar," diyerek İlkim'i bir çıkmaza sürükledi.

"Partner mi? Yani onunla davetlere mi katılır? Bu kadar mı?"

Barbara gözlerini kısıp İlkim'e acıyan bir bakış attı. "Ne kadar olduğunu Tanrı bilir. Bayan Stone gerçek bir sarışın melektir. Onu koluna takan her erkek ayrıcalıklı olur."

Genç kız bedenine çöken ağır bir hisle ayakta duramadı. Ağzından gayriihtiyari "Sarışın mı?" kelimesi çıktığında, Barbara dehşetle "Ah, yoksa bilmiyor muydunuz? Size kadar Bay Turner sarışın düşkünüydü," dedi. Kendi sarı saçlarını da savurarak İlkim'e bir mağlubiyet daha yaşatmak istiyordu ancak genç kız Barbara'nın sarışın olduğunu fark etmiyordu. "Doğrusu sizinle evlendiğinde çok şaşırmıştım. Onun bir gün Leydi Diana gibi asil bir sarışınla evleneceğini düşünüyordum."

İlkim, Leydi Diana olamazdı ama iyi bir katil olacak kadar berbat ve aldatılmış hissediyordu. Kalbi kıskançlık yükü altında ezilirken Barbara'nın sinsi bakışlarını fark etmeyerek yumruğunu sıktı. Sonra kadına döndü. Bir Amazon gibi kendinden emin konuşmaya başladı.

*

New York'un en karanlık adamları her ay olduğu gibi yine toplanmış ve mevcut sürtüşmeleri görüşmek üzere bir araya gelmişlerdi. Onların durumu tıpkı toprak savaşı yapan Ortaçağ krallıklarına benziyordu. Birbirine saldırmaya hazır bir avuç vahşi ve kötü adam toplanmış anlaşma yeniliyorlardı. En ufak

bir kıvılcımda otomatik silahlar devreye girip Hollywood sahnelerini andırmayan bir çatışma çıkabilirdi. Ortamdaki gerginlik elle tutulacak kadar maddeseldi.

Martin ise diğerlerine aldırmadan gözlerini en azılı düşmanı Pierce Rothman'a çevirmişti. Rothman Grubu'nun patronu işleri geçen ay babasından devralmıştı. Adam otuzlu yaşların başında, genç biriydi. Biraz kısa boylu olması dışında sert çehresiyle karanlık bir tipe sahipti. O da Martin'e bakıyor ve karşılıklı oturmaları diğerlerini önemsiz kılıp birbirlerine, yalnızca birbirlerine dikkat kesilmelerine neden oluyordu.

Birliğin başkanı olan Vairad denen adam, boğuk sesiyle uzlaşmacı bir konuşma yaparken odanın kapısı rahatsız edici bir gürültüyle çalınmaya başladı. Yaşlı adam gergin bir şekilde adamlarına talimat verirken FBI polislerini andıran ve siyah takımlı, gözlüklü adamlardan biri kapıyı açtı.

Toplantıyı böyle kaba bir şekilde bölüp içeriye giren adam, otelin müdürüydü. Tedirgin bakışlarıyla, uzunca masanın başında oturan ve Tapınak Şövalyeleri'ni yönetir gibi duran yaşlı adama bakarak "Böldüğüm için özür dilerim, ama bir kadın... Amerikalı olmayan bir kadın ısrarla buraya girmek istiyor," dedi.

"Kadın mı? Bu toplantıda bir kadının işi yok. Onu derhâl gönderin!" diye gürledi adam.

"Yapamıyorum efendim. Kadın gitmiyor. Kocasını görmek istiyormuş."

Ortamdan kızgın uğultular yükselirken odadaki herkes, New York'un en güçlü adamlarının karanlık toplantısına sızan bu kadının kimliğini merak ediyordu. Vairad, müdüre dönerken gri sakalını sıvazlayarak "Kadının kocası kim?" diye sordu.

"Bay Turner. Martin Turner. Gelen kadın onun karısıymış!"

Bu yanıtla Martin hışımla ayağa fırladı. Şimdiye kadar konuşulanları dinlemediği halde, son cümleyi işittiği an koltuğundan kayıp ölümcül bir sinirle kapıdaki adama baktı. O an adamın arkasından biri girdi. Bir kadındı. Yüzü tanıdıktı ama bir bütün halinde yabancı gibiydi.

"İşte Bay Turner'in karısı buraya kadar geldi! Ne yaptımsa onu gönderemedim," diyen adamı kimse işitmedi. Herkesin gözü kapıdaki çekici kadındaydı.

O an bir ıslık sesi işitildi. Martin'in en azılı rakibi ve düşmanı olan Rothman, İlkim'e bakarak konuşmaya başladı. "Turner'ın karısına bakın! Gerçek bir afet! Tam bir sarışın piliç!"

O an Martin kalakaldı. *Sarışın mı?*

Lanet olsun! Bu doğruydu. İlkim, kapıda dikiliyordu, hem de altın sarısı saçlarıyla!

BÖLÜM 15

Martin dışındaki herkes bir şeyler söylüyor ya da yapıyordu ancak birliğin neredeyse en korkulan, en otoriter adamı hiçbir şey yapamıyordu. Gözleri karısındaydı. İnanılmaz olanı görüyordu. İlkim buradaydı! En olmaması gereken yerde, en olmaması gereken haliyle! Sarı saçlarına bile yeteri kadar odaklanamadı genç adam. Bakışları bir saatin duraklamış yelkovanı gibi kızın meydan okurcasına bakan gözlerine takıldı. Tek bir hamle yapamayacak kadar dağılmıştı. Ancak sonra, afallamak için yeterince zaman tükettiğini kavradı. Kendine geldi. Tahmin bile edemeyeceği kadar katışıksız bir öfkeyle dolmuştu. İlkim'e doğru gitmekten başka bir şey aklına gelmiyordu. Öyle hızlı hareket etti ki, koltuğu gürültüyle geriye düştü. O an Rothman'ın az önceki sözlerini de algılamaya başladı ve asıl hedefinden önce bu adamın çenesini kırmak istedi.

İlkim'e doğru yürümeden önce masanın etrafını dolandı. Rothman'ın kötü bakışları hâlâ İlkim'in üzerindeydi. Anlaşılan Martin'den kendisine dair bir hamle beklemiyordu. Ancak ne olduğunu kavrayamayacak kadar kısa bir sürede sırtüstü geriye kayan adam, onlarca kodaman herifin içinde sandalyesiyle beraber yere devrildi. Ters dönmüş bir kaplumbağa gibi bir süre boyunca düzelmeye çalışsa da, tek yapabildiği düştüğü bu gülünç durumu daha da kötü hale getirmekti. Üstelik henüz doğrulabildiğinde yüzüne öylesine sarsıcı bir yumruk yemişti ki, özenle yana yatırdığı yeniyetmelere benzeyen jöleli saçları alnına düşmüştü. Kan tükürürken "Seni öldüreceğim Turner!" diye bağırdı.

Martin'in yanıtı genç adamın yakalarına yapışmak ve bir yumruk daha savurmak oldu. "Bir daha karıma laf atarsan, seni duvardan cımbızla sökerler. Anladın mı hormonlu pezevenk?"

Rothman korkudan kaşlarını çatarken, kan içinde kalmış ağzını sildi. Yanıt veremeyecek kadar korkmuştu ve diğer adamların içinde kepaze olması bile umurunda değildi. Martin'in arkasından bakarken, onun karısını sürüklemesini izledi. Sarışın kadın gözden kaybolmadan evvel Rothman onun yüzünü beleğine kazıyacak zamanı bulabilmişti.

Martin'in İlkim'i sürüklediği doğruydu ancak bu tabir hafif kalıyordu. Kızı açıkça bir vahşi gibi, ilkel çağların avcı erkekleri gibi, öldürdüğü avını sürüklercesine götürüyordu. Avı henüz ölü değildi ancak bunu yapacak kadar gözü dönmüştü. Martin tam anlamıyla bir hortuma dönüşmüş, İlkim'in tozunu bile bırakmayacak şekilde onu yok etmek istiyordu.

"Bırak kolumu. Bütün sinirlerimi ezdin!" diyen kız boş yere kolunu çekmeye uğraşırken, genç adam onu daha da sıkı kavradı.

"Kes sesini!" dedi ölümcül bir sinirle. İlkim onun mavi gözlerinde ilk kez bu denli karanlık bir bakış görüyordu. Delicesine korkarak zorlukla yürümeye devam etti. Ve sustu. Konuşacak cesarete sahip değildi. Nihayet, aptalca hareket ettiğini bilecek şuura erişmişti. Buraya gelirken yakıcı bir kıskançlığın esaretinde bir Amazon gibi hissetmiş olabilirdi ancak şu an, ayak basılmamış korkunç bir ormana düşen küçücük bir çocuktan farksızdı.

Soru sormayı kesip Martin'in kavramış olduğu bileğindeki acıya aldırmadan dışarıya, felaketine yürüyüşünü izledi. New York'un en görkemli otellerinden biri olan bu yerden, böylesine küçük düşürücü bir şekilde çıkarılmak gururunu kırıyordu. Kimsenin asıl kimliğini bilmemesi iyi bir şeydi ve İlkim daha fazla kamufle olmak için boştaki eliyle sarı saçlarını yüzüne bir perde gibi indirdi. Boydan boya camların, göz alıcı neon ışıkların parladığı otelin çıkış kapısına ulaştığında nedense derin bir nefes aldı. Kurtulmuş gibi rahatlamış olsa da, Martin'in o kısık bakışlarıyla baştan ayağa ürperdi. Kocasının bakışları yeterince soğuk olduğu için dışarıdaki havayı hissetmiyordu bile.

"Şu haline bak!" dedi adam. Sesi ağır bir sopayla çıplak deriye vurur gibi korkutucuydu.

İlkim haline baktı. İğrenç derecede çirkin mi görünüyordu yoksa? Martin'in hayran olması gerekirken, nefretle bakması karşısında kalbine cam kesikleri doldu. Oysa adamın sözleri çirkinliği değil, cüreti hatırlatmak içindi. Zira İlkim, üzerine aldığı uzun beyaz kürk ve içine giydiği camgöbeği renginde, şık elbiseyle güzel bir kadın olduğu kadar, bir aktris gibi de görünüyordu. Elbette bundan haberi yoktu, çünkü güzelliği konusunda pek fazla iltifat almamıştı. Şu an iltifat beklemek ise saçmalığın nirvanası olurdu muhtemelen. Bu yüzden genç kız onun bakışlarını hayranlığa yoramayacak kadar kederliydi. Bu kederle Martin'in aracına bir kez daha kaçınılmaz olarak sertçe itilene kadar orada, dışarıda, bileğinde bir tür kelepçe ile sessizce bekledi. Kocasından bu gece korkuyordu. Hem de hiç korkmadığı kadar çok. Onu bu defa evine değil, bir binanın tepesine götürüp aşağıya atsa ya da ayağına taş bağlayıp bir köprüden suya bıraksa şaşırmayacak durumdaydı.

"Bu defa nereye götürüyorsun beni?" demekten kendini alamadı.

Martin aracını çalıştırmadan önce aynadan kıza baktı. Sarı saçlarına. Fazlasıyla gür, parlak, altın rengindeki saçlarıyla o yabancı kıza baktı. Tanıdığı İlkim'den öyle uzaktı ki, ondan nefret ettiğini fark etti.

"Aptal bir sarışına dönmüşsün!"

İlkim somurturken elini saçına götürdü. "Neyini beğenmedin? Tonumu tutmadı?" diye sordu. Cesareti yeniden gelmişti. "Yoksa sarışınlar gözden değil mi artık?"

"Ne gözdesi?"

"Ah, şimdi de amnezi mi yaşıyorsun? Hafızan mı gitti yoksa beynin mi devre dışı kaldı?"

"Bana bak dört göz fosil, seni bir uçurumdan atmadan önce sesini kes. Merak etme daha sonra konuşman için fırsat vereceğim. Şimdi tüm bu aptallıkların için vereceğin hesaba odaklan!"

İlkim somurttu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dönüştüğü bu âşık kadından düne kadar memnun olsa da, bugün değildi. Hem de hiç! Bir adam için katiyen katlanamayacağı birine

benzemişti. Cadaloz, dırdırcı ve şimdi de sarışın. Ne için pelşo Kendisini durmadan aşağılayan bir mafya için mi? Ah, ne küçük düşürücü, ne gurur kırıcı... Aşk çoğunlukla, aşağı bir konuma razı olmak demekti ancak dibe batmaya katlanamazdı. Madem bu duygu tüm mantıksal eylemlerini en aza indirgeyip, kendisini bir tür tek hücreli canlıya çevirmişti, o halde unutacaktı. Açıkın tıbbi bir çaresi olmasa da, beyninin patates püresine dönüşmesine izin vermesi, uğruna hayatını harcadığı her şeye ihanet etmek demekti. İlkim bu tehlikeyi savuşturmaya kararlı bir şekilde gözlerini kocasına dikti. Bunu yapacaktı. Martin Turner'a kaç günde âşık olmuştu, onu unutması da daha kısa sürecekti.

Tabii elinden sağ kurtulursa...

Elinden sağ kurtulmak bir müddet sonra uzak bir hayal gibi göründü genç kıza. Zira kocası aracını neredeyse iki saat boyunca sürmüş ve okyanus kıyısında ıssız bir koya getirmişti. New York'tan çıkacak kadar yol gitmeleri İlkim'e en kötü olasılıkları düşündürüyordu. Cinayete uygun bir mekân, katil olmaya uygun bir adam vardı ve kendisi de maktul olmaya çok yakın bir kadındı. Derin derin soluyarak Martin'e inanamayan gözlerle baktı. Adamın öfkesini ona arkadan bakarken bile fark edebiliyordu. Onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu tahmin edememek korkusunu körüklüyordu. Bu sırada Chrysler marka lüks araç kumsala yakın bir yolda durunca İlkim aracın kapısını açıp koşmaya başladı. Can havliyle ve umutsuzca... Üçüncü adımda Martin belinden yakalayıp onu durdurmuştu.

"Kaçamazsın küçük plancı! Toplantımı basmanın ve beni tüm o lanet olası ahmaklara rezil etmenin bedelini ödeyeceksin!"

Demek sebep buydu. İlkim üzerinde düşünemedi bile. İrkildi. "Beni boğacak mısın? Cesedimi okyanusa mı atacaksın?"

Kızın gözlerindeki saf korkuyu gören Martin, ansızın onu bıraktı. Bunu sahiden yapacakmış gibi göründüğünü ve kızı nasıl korkuttuğunu o an anlamış gibi kalakaldı. "Aptallaşma kahrolası! Seni öldürmek isteseydim çok önceden yapardım. Bu saatten sonra çok geç kaldım!" diye bağırdı genç adam.

"Saat mi? Cinayet için geç bir saat mi? Daha erken bir saatte mi beni öldüreceksin? Sabaha karşı mı?" diyen kızın komik sorusu başka zaman olsa Martin'i güldürürdü ancak şu an değil. Yeniden kızın bileğine yapışıp onu okyanus kıyısına götürdü.

İlkim yumuşak kumlara bata çıka sürüklenirken kürkü omzundan kayıp çıplak tenini açığa bıraktı. İğne batması gibi keskin soğuk canını acıtsa da aldırmadı. Martin'in kendisini şu an için öldürmeyeceğinden emindi ancak ne yapacağını da kestiremiyordu.

"Şuraya bak!" diye gürledi adam.

Genç kız kapkaranlık okyanusa baktı. Hiçbir şey göremiyordu. Gözlüğü olsaydı da fayda etmezdi. Karşısında derin bir karanlığa girmiş Atlas Okyanusu uzanıyordu. "Ne var orada?" diye bağırdı.

"Orada ailen var," diyen genç adam, kaba bir şekilde kızı kendisine doğru çevirip omuzlarını kavradı. "Okyanusun karşı kıyısında senin tanıdığın insanlar var. Orada seni kurtaracak insanlar var, dünyan orada! Yani millerce uzaklık, binlerce kilometre ve bir kıta ötede! Burada ise ben varım. Sadece ben. Seni koruyabilecek tek insan benim! Senin için sadece ben varım!"

İlkim ince kaşlarını kızgınca çatarak güçsüz bir sesle bağırdı. "Beni kimden koruyacaksın peki, kendinden mi?"

Martin bu cüretkâr yanıta alayla güldü. "Seni kendimden bile koruyamayacak kadar kızgınım kahrolası. Bu yüzden sözümü dinlemeye mecbursun. Çünkü ben kızarsam, seni koruyacak kimse kalmaz! Ve ben kızarsam, zarar veririm!"

"Tehdit mi ediyorsun beni?"

Martin'in yanıtı kibirle bakmak oldu. "Tehdit etmiyorum. Seni gerçeklere karşı uyarıyorum. Bundan sonra atacağın tek bir adım için bile benden izin alacaksın?"

İlkim kahkaha atacak kadar afallamıştı. Geriye gitti. Tek adım. "Şimdi bu adımı attım ya, yapmadan önce sana soracaktım öyle mi?"

"Bana soracaktın!" diye gürleyen adamı kızla arasındaki mesafeyi kapattı. Sert bedeniyle bir duvar gibi kızın tam önünde durdu.

Ancak İlkim pes etmedi. Geriye doğru tek adım daha attı. "Bak, izin almadım," dedi apaçık bir meydan okumayla. Yüzünde ilk kez şuh bir ifade yerleşmişti. Sonra geriye doğru bir adım daha attı. Ve bir tane daha... "Hiçbirinde senden izin almadım," derken tek kaşını kaldırmış, kocasına yırtıcı bir dişi gibi bakıyordu.

Martin de durmadı ve gergin bedeniyle aralarındaki mesafeyi yeniden kapattı. Sonra kısık ve çekici sesiyle "Bir daha yapamayacaksın," dedi. Tavrı oldukça küstah ve sertti.

İlkim alaycı bir bakış attı. Konuşmadı ve geriye bir adım daha atmak için ayağını kaldırdı ancak yere basmadan haşince çekildi. Bir saniye içinde kendisini kocasının kolları arasında buldu. Dudakları müthiş bir ilkellikle öpülüyordu.

Şiddetle karşılık verdi. Elleriyle Martin'in ensesine inen uzun saçları çekiştirip gövdesini adama yasladı. Az önceki yırtıcı dişi bedenini ele geçirmişti. Gözü dönmüş bir halde, adeta Martin'e saldırdı. Ondan aldığı karşılığın da saldırıdan aşağı kalır yanı yoktu. Amerikan mafyası öyle sertçe öpüyordu ki, İlkim nefes bile alamıyordu. Gözleri kapanıp kendinden geçerken, belini sımsıkı kavrayan eli hissetti. Sert parmaklar canını yakıyor olsa da, bu acı bir başka zevke neden oldu. Kendini bıraktı ve inleyerek Martin'le uzun uzun öpüştü.

Genç adam da kendini kaybetmenin eşiğinde, kızın belini kavramış olan elini kalçasına indirip yumuşak hatlarını sıktı. Sonra biraz daha aşağıya indi ve kızın bacağını tutup kendine doladı. Dilleri bir kuytulukta buluştuğunda Martin kızı gittikçe daha çok eğdi, eğdi... Ve en sonunda onu nemli kumlara yatırıp öpüşünü derinleştirdi.

Bir anlığına kendini çektiğinde gözleri kızın arzulu gözlerine kenetlendi. "Sana burada sahip olacağım," dedi, az sonra yapacaklarını ilan ederek. Mavi gözlerinde gözbebekleri büyümüş sesine inanılmaz vaatler yüklemişti.

İlkim küçük bir inlemeyle gözlerini kapattı. Martin her ne yapacaksa istiyor görünüyordu ancak yanıt vermedi. Saniyeler

...sustu. Bu susuşlarda aldığı derin nefeslerle dekoltesiz elbisesinin altında göğsü inip kalkıyordu. Sonra o yeşim rengi gözlerini açıp "Öp beni," dedi dudaklarını aralayarak. Başka bir şey diyemedi, zira Martin çoktan dudaklarına yapışmıştı.

Genç adam bir eli kızın sırtının altındayken, diğer elini onun yüzüne götürüp yanağını okşadı. Aklını kaybedecek kadar yoğun bir arzuyla karısına dokunuyordu. Elleri saçlarından göğüslerine inmek isterken dokunduğu tellerde bir tuhaflık sezdi. Sert öpüşmelerini bozmadan kızın saçını kavradı ve anladı. O an İlkim'in peruğunu fark edip hızla kendini çekti.

"Bu... Bu," dedi şaşkınca. "Peruk mu? Peruk mu taktın?"

Şaşırmış görünüyordu ancak İlkim bu duyguyu hayal kırıklığı sandı. Gözlerini kocasının masmavi gözlerine dikip "Evet," dedi. "Sadece peruk!"

Adamın şaşkın ifadesi ve çatık kaşlarını bir başka şeye yordu. Kırılmış bir edayla ince askısı düşmüş elbisesini düzeltip Martin'in altından kaydı. Bedeni hâlâ adamın öpücüğünün tesiri altında yalpalarken "Boya değil," dedi alınarak. Martin'in muhtemelen gerçek bir sarı saç istediğini düşündü. Eliyle gerçeği andırmayan peruğunu çıkardı sonra. "Sarışın olmadığım için üzgünüm!"

Martin de kalkmış ve kızın önünde durmuştu. "Sarışın olmaman umurumda bile değil!" dedi sertçe.

İlkim bezginçe gülümsedi. "Yalan söylemene gerek yok. Sarışın kadınları sevdiğini biliyorum. Asistanın söyledi. Ah, şimdi fark ettim. O da sarışmdı! Çevrendeki her kadın sarışın değil mi?"

Martin tüm soruları unutup öfkeyle bağırdı. "Asistanım mı?"

Genç kız ona nefretle bakacak kadar çileden çıktı. "Evet, asistanın," dedi bağırarak. "Barbara... Yani sarışın kadın... Bayan Stone da sarışmmış. Otelde miydi o da? Seni mi bekliyordu yoksa? Beni kaçırıp onu ektiğin için bayağı bozulmuş olmalı!"

"Sen ne saçmalıyorsun lanet olası?" diyen genç adam kıza çatık kaşlarıyla bakarken Barbara'yı düşünüp daha da sinirlendi. Tüm sinirini İlkim'den çıkarabilecek kadar öfkeli bir halde kızın kolunu kavradı.

"Bu kez bırak beni!" diye bağırdı kız. Kocasının yeni den-
gesizlikleriyle baş edemiyordu. "Senin sorunun ne? Klinik bir
vaka olduğunun farkında mısın? Yanlış mevsimde göç eden bir
leylek gibi dengesizin birisin! Problemin neyse çöz artık. Çünkü
bıktım senden!"

"Demek bıktın benden?" diyen genç adam kıza kötü bakış-
lar attı. "Bıkman için daha hiçbir şey görmedin bile!" dediğinde
biliyordu ki, öfkesinin kaynağı Barbara'ydı. Ancak İlkim'in kış-
kırtması karşısında sakin kalamadı. Bir bakıma tüm bu karma-
şanın sebebi de bu Türk kızı değil miydi? Onu önemsememeyi
başarabilseydi, bu lanet olası karmaşayı yaşamış olmazdı. Ama
hayır... Lanet olsun! Aklını kaybedecek kadar önemsiyordu onu.
Düşüncelerinin öfke patlamasına yol açacağını anladığında kızın
kolunu kavrayıp, onu bir kez daha arabaya sürükledi.

İlkim ağır bir yenilgi altında gittikçe daha çok ezildi. Martin'in
öpüşmeyi birdenbire kesmesinin sebebi sarışın olmamasının ha-
yal kırıklığı mıydı? Yoksa Bayan Stone'u hatırlayınca, bir an önce
kadını otelden almak için mi böyle acele ediyordu? Bilemiyordu.
Bildiği tek şey az önceki gibi istenmediğiydi. Kumsalda yaptık-
ları ize bakıp daha da yıkıldı. Martin'in öpüşünde 'aşk' göre-
cek kadar kendinden geçmişti az önce. Oysa şimdi yine bir çu-
val gibi sürükleniyordu. Gözyaşları göz pınarlarını doldururken
Martin'in sert tutuşu altında arabaya bindi. Ağlamamaya çalış-
mak nafile bir gayretti, zira çoktan gözyaşları akmaya başlamıştı.

Üç saat sonra kendini, Mary'nin evine atılmış bir fazlalık ola-
rak, bitkin, çaresiz ve terk edilmiş hissediyordu. Martin'e olan
aşkını unutamayacağını, bunu hiçbir şekilde bertaraf edemeye-
ceğini bilmek nefesini kesiyordu. Lanet olası bir tek hücreli canlı
olması ya da beyninin patates püresine dönmesi bile umurunda
değildi. Biliyordu ki, bu saatten sonra yapabileceği tek şey kalbi-
nin çöküşünü, reddedilişinin ağır mağlubiyetini izlemekti.

Ve kendisi Mary'nin evinin önünde öylesine yaralı dururken,
Martin'in tek kelime etmeden çekip gitmesine dayanamıyordu.

Martin çekip gidiyordu ancak Barbara'yı bulmak için. O kadını ve sebep olduğu sorunları halletmediği için kendisine kızarken öfkeden gözü dönmüştü. Hayatına giren bütün kadınlardan bıkmıştı. İlkim'in böylesine bir yer edinmesinden ise rahatsızlık duyuyordu. Barbara konusu yüzünden de daha fazla gerilmek istemiyor ve bu sorunu kökünden çözmek için deliriyordu. Aracını sarışın kadının evine sürüp, onu orada bulamayınca adamlarına talimat verdi. Barbara en fazla üç saat içinde bulunacaktı. Martin onun bulunacağından emindi ancak onu bulduğunda öldürecek kadar ileri gitmeyeceğinden emin olamıyordu. Gözünün önüne durmaksızın İlkim'in sarı perukla kapıda göründüğü o an gelirken, bütün düşmanlarının karısını görmüş olduğunun bilinciyle daha da öfkelendi. Bir saat evinde kum torbasını yumrukladıktan sonra Barbara'nın bulunduğu haberi geldi. Kadını alıkoydukları kulübe giderken zihni yine kaçınılmaz olarak İlkim'le doluydu.

Odaya girdiğinde görüntü umduğu gibi değildi. Eski sevgilisini sinmiş ve korkmuş bir halde bulmayı beklerken, Barbara gülen bir yüzle boynuna atıldı. Martin kadını kendinden söktüğü gibi onun boynunu kavrayıp nefessiz kalana kadar sıktı.

"Seni lanet olası fahişe! İşlerime karışmadan defolup gitmeni söylemiştim!"

Barbara konuşacak kadar nefes alamıyordu. Gözleri kayarken adamın iri elinde çırpınmaya başladı. Martin onu tam zamanında, sersemlemiş bir halde bıraktığında sertçe zemine oturdu. Öksürükleri arasında tekrar nefes almaya çalışıyordu. Ölümden döndüğü halde, yüzünde aynı memnuniyet dolu ifade vardı. Genç adamın öfkesi daha da şiddetlendi.

"İlkim'den, karımdan uzak duracaksın!" diyerek kadının tepesine bir gazap gibi çöktü.

Barbara önüne düşmüş saçlarını şuh bir tavırla savurdu. "Yapamam. O kadın senin karın olamaz sevgilim. O, kadın bile sayılmaz ki! Sana layık değil. Seni tatmin bile edemez! Senin gibi bir erkek benimle olmalı. Gerçek bir kadınla!"

Martin bu sözler üzerine eğilip kadının gözlerinin tam içine baktı. "Seni son kez uyarıyorum Barbara. Hayatımdan defolup

git! İlkim'den de uzak dur! Eğer seninle bir daha karşılaşmasam elimden böyle ucuz kurtulamazsın!"

"Ah, beni hiç tanımadığını görüyorum," diyen Barbara inatla ayağa kalkıp Martin'in tam önünde durdu. "O kızdan sıkılacak ve yine beni isteyeceksin. Ben sadece bunun hızlı olmasını isti yorum. Karının ne kadar aptal olduğunu gör, diye yapıyorum. Sarı peruğu taktığında..." diyen kadın sözlerine devam ederken Martin onu yeniden kıstırdı.

"İlkim'e yaklaşırsan ölürsün!" dedikten sonra telefonunu çı kardı. Adamlarına kadını Avrupa'ya gönderecek uzun süreli bir seyahat ayarlamaları için emir verecekti ki, Barbara telefonu kavra yıp buna engel oldu. Martin hışımla kadının üzerine yürüdü. Tam onu kavrayacakken Barbara "Her şeyi biliyorum!" diye bağırdı.

Martin durdu. Çatık kaşları, öfkeli mavi gözleriyle gürledi. "Ne biliyorsun?"

Kadın zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Kanıla hisseler karşılığı evlendiğini biliyorum. O çirkin kızla babasının yüzde onluk serveti için evlendin. Bu yüzden ona katlanıyorsun! Bildiklerimi ona anlatırsam, hisseleri kaybedersin!"

Martin başını eğip kadına öldürücü bir bakış attı. Ardından Barbara'nın beklediğinin aksine–hafifçe güldü. Küstah ve kendinden emin görünüyordu. "Yap o halde!" dedi otoriter sesiyle. Barbara o an korktu. "Bildiklerin umurumda bile değil. Ama eğer konuşursan, olacakları kendi ellerinle hazırlamış olursun!" dedikten sonra adamını arayıp emrini verdi. Barbara'dan kurtulacaktı.

❧

Tam beş gün boyunca Martin ortalıkta görünmedi. İlkim onu çaresiz bir ümitle beklerken Mary'nin desteğiyle az da olsa ayakta durdu. Adamın kendisinden vazgeçtiğine emindi. Bir kez olsun arayıp sormadığına göre, durum buydu. Mutsuzluğunu Mary'ye göstermemekte son derece iyi rol yapmıştı. Aslında Mary de tuhaftı ve İlkim onun da bitkin görünmesine minnet duyuyordu. Ne de Maryson Turner geveze bir kadındı ve ağzından laf alana kadar durmazdı.

İlkim bu süre boyunca Janet'la ilgilenip, ne zamandır yüzünü bile açmadığı kitaplarına gömüldü. Annesi, babası ve arkadaşı Mine ile telefon görüşmesi yaptı. Geri kalan tüm zamanlarda da Martin'i düşünüp gizli gizli ağladı.

Beş gün boyunca Mary davalarına gittiğinde İlkim, Janet'la kaldığı için küçük kızın anne ve babasına dair birçok şey öğrenmişti. Onların pek fazla bir araya gelmediğini, diğer çiftler gibi medeni bir ilişki ya da arkadaşlık bile kurmadıklarını anlamıştı. Genç kadının, eski kocasının bahsini bile açmaması yüzünden İlkim bu konuyu üstelemedi. Mary'nin yalnız kaldığı zamanlarda üzgün ve ağlamaklı olduğunu fark edip, onun da kendisi gibi aşk acısı çekip çekmediğini merak etti. Ancak Cuma günü Janet'in babası gelince İlkim, genç annenin sorununun kaynağının bu adam olduğunu anladı.

"Janet'ı dışarıya sen götürür müsün hayatım? O adamı görmek istemiyorum!" demişti Mary.

İlkim kadının isteğini seve seve kabul ederek Janet'ı babasına emanet etmek için bahçeye çıkardı. Seth denen adamı ilk kez o an gördü. Mary'ye uymayan pervasız görüntüsüne rağmen sonra derece çekici bir adamdı. İlkim'e göre Martin kadar etmezdi ancak adam bir hayli yakışıklıydı. Ve böylesine aldırmaz bir adamla, dünyanın en kuralcı kadınının nasıl olup da birbirlerine âşık olduğu hayli gizemli bir konuydu.

Elbette aşk söz konusu olunca şaşırmamak gerekiyordu. Bunu en iyi bilenlerden biri de kendisi değil miydi? Ne de olsa Martin'le tek bir ortak noktaları bile yoktu ve o adamı çekilmez buluyordu. Kabaydı, bilimle ilgisi yoktu ve asla ilgilenmeyeceği de kesindi. Üstelik karanlık bir adamdı. Buna rağmen kalbi tıpkı bir gerizekâlı gibi ona âşık olmuştu. Ve onu hemen unutmazsa beyninin yavaşça yok olacağını, depresyondan öleceğini sanıyordu. Bu yüzden İlkim, Janet'ı babasına götürdükten sonra, günün geri kalanı için sevdiği birkaç şey yapmaya karar verdi. New York'ta olmanın tadını çıkaracak ve kim bilir ne bilimsel hazinelerin olduğu bu şehri keşfedecekti. İlk anda müzeleri ziyaret

etmek istedi ancak New York Times gazetesini okurken iç sayfalardaki küçücük bir ilanı görünce oraya dikkat kesildi.

Akıl Oyunları filminde hayatı anlatılan John Nash adlı dahi matematikçinin hayatına dair bir konferans veriliyordu. Cumartesi günü için iyi bir plan sayılırdı.

Mary'yi ikna edemediği için tek başına gidecekti. Mary, canının fena halde sıkkın olmasını bahane etmiş, İlkim de ona bilimin can sıkıntısına bire bir geldiğini söylemişti. Bu yanıtın üzerine Mary omuz silkmiş ve tuhaf bir gizemle "Can sıkıntına iyi gelecek tek şey, kızıl saçlı bir hippiyi öldürmek!" demişti. İlkim bu sözleri anlamasa da, kadını zorlamayıp bir taksiyle konferansa katılmak için evden çıkmıştı.

Konferans salonu, aurası açısından tam kendisine göre bir yerdi. Buram buram bilim kokusu almaktan hoşnut bir tavırla anfi biçimindeki salonda yüksek bir yere oturdu. Oturur oturmaz kendini heyecanla konferansa vermeye çalıştı ancak başaramadı. Yarım saat boyunca konferansın başlamasını beklerken, var olan bir parça hevesi de silinip gitti. Oysa daha birkaç ay öncesine kadar böylesi müthiş bir konferansta tırnaklarını yiyecek kadar heyecanlı olurdu. Şimdi ise sadece başlamasını umuyor ve aklının biraz olsun lanet olası kocasından uzaklaşmasını diliyordu. Buna rağmen konferansın başladığını bile fark etmedi. Kim bilir kaç dakika sonra kendine geldiğinde adamın hangi konu üzerinde konuştuğunu bir müddet boyunca anlamadı.

"Burası boş mu?" diyen bir adamı işittiğinde ona dönmeden sadece başını salladı. Yanına gelenlerle ya da karşısında konuşanlarla ilgilenmiyordu. Tüm bunlar umurunda bile değildi. Düşünceleri John Nash yerine Martin'le kumsaldaki o ateşli öpüşmelerine gidince somurttu. Bir de oflamıştı üstelik.

"Bu kadar ofladığınıza göre konuşma çok sıkıcı olmalı."

İlkim birden baştan ayağa ürperdi. Bu sesi tanıyordu. Heyecanla sağına döndüğünde Martin'in yanında, daha doğrusu tam dibinde oturduğunu görüp bir an nefessiz kaldı. Kocasının kolu kendisine değiyordu ancak ruhu da ruhuna doluyordu.

"Bana değil, şu yaşlı bunaklara bak dört göz," diyen genç adam, kızın gözlüğünün çerçevesine dokunup gözlerine iteledi.

"Sen, buradasın?" dedi İlkim inler gibi. Bir soruydu bu. *Benim için mi buradasın?* diyen bir soruydu.

"Matematiğe merak saldım," diyen Martin ise çapkın ve muzip bakışlarıyla adeta kızı okşadı.

İlkim bir an boyunca ona bakakaldı. Martin önüne dönmüş konuşma yapan adamı ilgiyle dinliyor gibi görünüyordu. *Bu da ne şimdi?* diye düşündü. Yeni bir oyun mu? Bu adam kendisiyle eğlenmek için mi buraya gelmişti yoksa? Varlığı sayısız kez yok sayılmış ve hakarete uğramıştı ancak şimdi buna dayanamazdı. Yerinden kalkıp solundaki montunu alarak çıkışa doğru yürümeye başladı.

Martin, İlkim'in ardından giderken, kızın hızlı kaçmak uğruna kabaca çarptığı bir gence "Sevgilim hamile... Kusmaya gidiyor," deyip dalga geçercesine gülümsedi.

Kızın gitmesine izin veriyordu. Onunla dışarıda hesaplaşacaktı ne de olsa. Dar kotu ve geniş kazağı içindeki karısını ilgiyle izlerken çapkınca sırıttı. Kız konferansın gerçekleştiği binanın lobisine ulaşınca, hızlanarak ona yetişti ve bileğinden kavrayıp durdurdu.

"İlgi duyduğun matematik içeride kaldı!" diye bağırdı İlkim.

Martin'in eli, kızın bileğinden yumruk yapılmış eline kaydı. Yumruğu çözdü ve kızın elini tuttu. Sakin, çapkın ve okşar gibi çıkan sesiyle yanıt verdi. "Daha çok ilgi duyduğum şey burada ama."

"Bu ben değilim herhâlde? Ne de olsa sarışın değilim."

"Sarışın olmanı asla istemezdim. Çünkü sen böyle güzelsin bebeğim. Bu zevksiz kazağın, daracık kotun, 72 inç gözlüğün ve elbette dokunulası bu açık kahverengi saçlarınla..."

"Bu da ne böyle? Sen ne yaptığını sanıyorsun? Beni ayartmaya mı çalışıyorsun? Beni kandırıp sonra da bırakıp gidecek misin? Yoksa bir paçavra gibi yine Mary'nin evine mi atacaksın?"

Martin kızın sözleriyle kaşlarını çatarken başını salladı. Yaptıklarının İlkim tarafından böyle görülmesi canını sıktı. Otoriter sesiyle "Sorunlarımla yüzleşiyorum! Dediğin gibi onları çözmeye çalışıyorum," dedi.

"Evet, sorunlarını çözmelisin. En büyük sorunun da tam bu dengesiz olman? Beyninin serebellumunda sorun var!"

"Hayır kraliçem. Sorun sadece beynimde değil aslında..."

"Nerende olduğu beni ilgilendirmiyor!" diyen kız, elini sımsıkı kavramış olan Martin'den kurtulmaya çalıştı. Başaramadı. Bir an sonra kocasının, avucunun içini okşamasıyla heyecandan olduğu yerde kalakaldı.

Martin kıza mavi gözlerindeki o müthiş duygu yoğunluğuyla bakarak, itiraf eder gibi "Sorunum seninle ilgili," dedi.

Genç kız gözlüğünü iteledi. "Ne oluyor a...anlamıyorum."

"Bak İlkim... Bir kere konuşacağım. Anlayacağın dilden..." diyen genç adam kızın omuzlarını kavrayıp kendisine çekti. Yakınına... Bir solukluk mesafeye. Kızın gözlerine diktiği mavi gözleri parlıyordu. Dudağında keyifli bir tebessüm vardı ve dokunuşu... Dokunuşu İlkim'i baştan ayağa titretiyordu.

"Olan şu; sana bakınca beynimde on iki ayrı bölge uyarılıyor. Bu uyarılan bölgeler de birçok hormonun salımına sebep oluyor. Bu salgıların, beyni uyaran dopamini arttırdığı söyleniyor ve bunun nasıl çılgın bir şey olduğunu bilemezsin bebeğim. Bilime göre dopaminin bir sürü de yan etkisi var. Kalp hızının artışı, kan basıncında yükseliş, iştah kaybı, uykusuzluk... Sonra kalpten bahsetmiyorum bile. Beyinde aktive olan bölge direkt olarak kalbi, kalpte olan hızlanmalar da beyni etkileyecek şekilde kompleks bir döngüye giriyor aslında. Görme merkezinden işitmeye kadar, mideden sindirime kadar tüm vücudum kontrolümden çıkmış durumda!"

İlkim gözleri kocaman açılmış bir halde, "Ben, ben... Hiçbir şey a...anlamıyorum," diye kekelerken, Martin kızın aksine bir saniye bile beklemeden, bir an bile tereddüt etmeden devam etti.

"Kısacası, ben sana aşığım papatyam!"

BÖLÜM 16

Aşk, lanetli bir duyguydu. Masallara konu olması normaldi elbette. Gerçek hayatta işleri zorlaştıracak kadar lanetli, akıl dışı, fantastik ve tepeden inmeydi. Kesinlikle tepeden inmişti. Bir balyoz gibi tam olarak kalbine... Martin Turner, kendine dürüst olmasını söylemişti aynadaki aksine bakarken. Bomboş, ruhsuz ve hissiz evinde yalnız kaldığında aynaya bakarak, daima başkalarını–çoğunlukla İlkim'i tehdit eden–parmağını kendine doğrultmuştu.

"Şimdi bana doğruyu söyle! O kızı neden bu kadar önemsiyorsun?"

Aynadaki aksi somurtmuştu. Martin bağırmıştı. "Konuş, beyinsiz hergele!"

Karşı taraf yine somurtmuştu. Cevap veremeyecek kadar öfkeli görünmüştü. Genç adam kendisiyle kavga edermişçesine bağırmıştı. "Yoksa ona... Kahretsin, bu aşk mı ha? Ona âşık mısın? O kıza... Baştan beri alay ettiğin kıza..."

Aynadaki kişi çenesini kaşımıştı. Gözlerini de kaçırmıştı üstelik. "Tamam, anladım," demişti Martin. "Ona âşıksın. Onu bir ergenin hissettiği heyecanla istediğine göre, o yanında olmayınca öfkeden delirdiğine ve onu başka adamlarla konuşurken bile görmek istemediğine göre, sen o kıza sahiden âşıksın Martin Turner. O kıza... Aman Tanrım, sen delirmişsin kas kafa!"

Aynadaki kişi mavi gözlerini kısmıştı. Nihayet itiraz edecekti. "Delirdiysem delirdim, sana ne? O kızı istiyorum. Lanet olası dört gözü istiyorum. Her zaman ve her yerde! Beş gün boyunca neler çektiğimi biliyor musun?"

Martin Turner yumruğunu aynaya, yani tam olarak kendine indirmek istemişti. Rahatsızlık duymalı ve bu aptal hissin yalan olduğuna kendini inandırmalıydı. Şimdiye kadar yaptığı gibi... Doğru ya! Şimdiye kadar hep bunu yapmıştı. Geçiştirmişti ikilemlerini, dengesizliklerini, öfke krizlerini... Hoşlanmaktan öteye gitmediğini düşünmüş, zaman zaman daha da ahmaklık yapıp bunların bir oyun olduğunu söylemişti kendine. İlkim'i Amerika'ya getirirken ona gerçek bir ilişki istediğini söylemiş ve güya onu kandırmıştı. Aslında kendini kandırdığını görüyordu. Planladığı her şeyin gerçeğe döndüğünü görüyordu ve gerçeğin vardığı yerde *aşk* gibi bir duyguya tosluyordu. İlkim'den uzak geçen beş gün boyunca düşünüp durmuş, mantıklı çıkarımlarla bu fikrinden dönmeyi ummuştu. Oysa şimdi kendisinin kabul ettiği bu aşka, İlkim'i de inandırmaya çalışıyordu. Bir matematik konferansında ve bilim dilinde. Kahretsin, bu aşk değilse neydi?

Bir kez daha bağırdı. "Ben sana âşığım bebeğim!"

İlkim bir adım geriye kaydı. Tamamen yabancı bir adamla konuştuğunu düşünüp kaçmak istiyordu. Karşısındaki adam Martin Turner olamazdı! Bu adam imkânsız cümleler kuruyordu ve kendisi de bunlara inanmanın kıyısında duruyordu. Gözlerinde, alabora olmuş bir geminin kalan o son parça güvertesinde çaresizce bekleyen bir denizcinin bakışları vardı. Kurtulmak istiyordu bir yandan. Diğer yandan çabalamayı bırakıp sulara atlamayı... Martin'in kollarına atlamak ve orada, ihtiyacı olan her neyse ona kavuşmak istiyordu. Yapamazdı. Kulaklarının işittiği bu şeylerin gerçek olamayacağını bilecek şuurdaydı. Ya da değildi. Belki de rüyadaydı, gerçek bir şuursuzlukta, olmayan aşk itiraflarına kapılıyordu. Annesinin, *'aklını başına topla'* hareketi olan kalçasını çimdikledi bu sırada. Aklını başına toplamalı, uyuyorsa uyanmalıydı. Ancak hissettiği tek şey, poposundaki acıydı. Karşısındaki adamın, devasa bir oyuncak ayıya bakan çocuklarınkine benzer o hoşnut bakışlarını görmezden gelmek istiyordu. Bir oyuncak değildi o. Kendisiyle oynanmasına izin vermeyecekti.

Bu sırada "Sevgilim," dedi adam. "Duydun mu beni? Sana *âşığım* dedim."

"Hayır demedin!" diye atıldı İlkim. "Rüya görüyorum. Bu sadece bir rüya, bir hayal, halüsinasyon... Beyin hücrelerim öldü ve şimdi aptalca şeyler görüyor ve... ve..."

Ne demesi gerektiğini düşünürken bileklerinde sımsıkı eller hissetti. Sözleri yeni sözlerle kesilmemişti, dokunuşlarla kesilmişti. "Rüya görmüyorsun dört göz sevgilim. Benim işte. Kocan... Sana âşık olan o adam!"

"O adam bana âşık olmaz. Ben sarışın değilim ve gözlüklüyüm. Ben kesinlikle gözlüklüyüm!"

"Gözlüğüne bile âşık!"

"Ah, kes şunu," diyen İlkim ellerini çekmek istedi ancak yapamadı. Azılı bir suçlu gibi kelepçelenmişti sanki. O an aklı bir köşeden avaz avaz bağırmaya başladı. *Seni şanslı aptal. İtiraz etmeyi kes ve kocanın boynuna atla!*

"Hayır, boynuna falan atlamayacağım," diyerek kendiyle kavgaya tutuştuğunda, Martin kızın bu tatlı şaşkınlığına bakıp sırıttı. "Boynuma atlayabilirsin bebeğim," derken kızın belinden kavrayıp sımsıkı bedenine yapıştırdı.

İlkim küçük bir inleme çıkarıp, pozisyonunun izin verdiği ölçüde çaresizce gözlüğüne dokundu. Şaşkın bakışları zor bir bulmacaya dalmış gibi adama kilitlenmişti. Üstelik onu capcanlı hissediyordu ve rüya görmediğine emin olacak kadar Martin'in teniyle daha da ısınıyordu. Kendisini öpecek gibi bakması karşısında geri çekilmek istediyse de yapamadı. Adamın tutuşu sıkılaştı ve kızı, anahtarı olmayan bir kafese tıktı. İlkim boş yere çırpındı. Bir kaya kütlesi kadar sert bir vücuttan oluşan bu kafesten uçacak güce sahip değildi.

"Bı...bırak beni," dedi kekeleyerek. "Beş gün boyunca ortalıkta görünmediğin halde, şimdi kalkıp bana âşık olduğunu mu söylüyorsun? Az sonra da alay ettiğin için gülecek misin? Beni küçük düşürmek için mi yapıyorsun ha? Eğer öyleyse şunu bil ki, sana i-nan-mı-yo-rum!"

"İnanacaksın!"

"Zorla mı inandıracaksın?"

"Hayır bebeğim. Seni ikna edeceğim. Seni, beş gün boyunca her an, her saniye düştündüğüme ve sonunda bir aptal olup çık tığıma inandıracağım."

"Aptal olduğuna zaten inanıyorum ancak her an beni düştü düğüne inanacak değilim!"

Martin kızın cümlesiyle gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu hamlesi, sinirlenmeye başladığını gösteren ikaz atışı olsa da, İlkim'in umurunda olmadı. "Konferansımı da mahvettin."

Martin ona kayıtsızca baktı. Konferansı düşünen en son kişiydi. İlkim'in de düşünmesine izin vermeyecek bir ateşle kızı kendine daha çok bastırdı. O an çevreleri kalabalıklaşınca İlkim'i kuytu bir köşeye götürmek için etrafa bakındı ancak uygun hiç bir yer göremedi. Bir yer hariç! Hiç düşünmeden kızı doğrudan lavaboların olduğu tarafa sürükledi.

İlkim nereye gittiklerini anlayıp "Delirme!" diye bağırdı. Martin kıza fazlasıyla sert bir bakış attıktan sonra onu doğrudan kadınlar tuvaletine itti. İçerideki iki kadını sadece bakışlarıyla tehdit edip eliyle kapıyı gösterdi. Makyajını tazeleyen kadın rujunu bile sürmeden çıkarken diğeri çoktan koşarak gitmişti. İlkim ise kocasına hayretle, genetiğin en karmaşık konusuna bakar gibi bakıyordu. Doğrusu Martin Turner de genetiğin bir hayli karmaşık bir konusu olabilirdi. Bu adamı ortaya çıkaran genlerin kökenine inmek isteyen genç kız onun bilumum odun cinsiyle akraba çıkacağını bildiği için neticeyi pek de merak etmedi.

Martin eliyle kapıya dokunup dışarıdan girişlere izin vermeyecek şekilde kapattı. Orada durup öylece İlkim'e bakıyordu. Gözlerinden hayranlık okunuyordu, belki biraz dahası fazlası. Ama İlkim bunu aşka yoramayacağını biliyordu. Kocasına olan özlemi ve aşkı yüzünden heyecandan titrememek için dua ederken kızgınca sordu.

"Ne yapıyorsun sen? Ah, inanamıyorum! Kadınlar tuvaletine girmenin nasıl bir rezalet olduğunu biliyor musun?"

"Umurumda değil," dedi genç adam. Bakışlarını karısından ayırmadan, kollarını göğsünde buluşturdu ve kızı daha derinden, adeta ruhunu okur gibi izlemeye devam etti.

"Dün parkta gözlüğünü tam on iki kez iteledin!" dedi bir an sonra.

İlkim anlamadı. Yeniden gözlüğünü itelerken Martin hafifçe güldü. "Ne demek bu?" diyen kız elini kaldırdı ancak son anda gözlüğüne dokunmadı. Gerginlikten, dizleri beceriksiz bir cam-baz gibi titremeye başlamıştı.

"Dün Janet'ı parka götürdün ve o lanet olası şanslı bankın üzerinde otururken tam on iki kez gözlüğünü iteledin."

Genç kızın gözbebekleri titredi. Sadece o değil, dili de düğümlenmişti. "Sa...saydın mı?" diye sordu şaşkınca.

"Evet!"

"Bu akıl alır gibi değil. Sana inanmıyorum."

Genç adamın yamtı sert bir kararlılık içeriyordu. Cümlelerini kendinden bile sakınmadan dürüstçe kurdu. "Aşktan bahsediyorum bebeğim. Aklın canı cehenneme!"

İlkim irkildi. Söyleyecek bir şey yokmuş gibi kalakaldı ancak sonra diyecek bir şeyler bulabildi. Gururunu zedelemeden hakkıyla itiraz etmek için alayla konuştu. "Saymış olamazsın. Bu saçmalık! Ne yani, matematiğe mi merak saldın?"

"Senin için matematiği bile severim!"

"Ama... Ama neden, neden saydın? Yani bu... Çok aptalca!"

"Aptalca olduğunu biliyorum ama hoşuma gitti sevgilim. Düşündüm de, o çirkin gözlüğe rağmen çok güzeldin. Ve gözlüğüne dokunduğun her an, onun yerinde ben olmak istedim. Seni öylece uzaktan seyrederken yanına gelememenin ne kadar berbat olduğunu bilemezsin."

"Neden gelmedin o halde?"

Martin kendini kapıdan çekti. Usulca İlkim'e yürürken, onu sadece gözleriyle hipnoz eden maharetli bir sihirbazdan farksızdı. "Gelemedim, senden kaçmak istedim."

"Benden ne...neden kaçmak istedin?" diye sordu genç kız şaşkınlıkla.

"Sana kapılmaktan korktum ancak çoktan bu amansız hastalığa yakalanmışım."

İlkim anlamayarak "Ne hastalığı?" dedi.

"Senin dilinden konuşursam, Akut İlkim Yetmezliği!"

"Gerçekten komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Komik değilim, ben ciddiyim İlkim."

Martin hızla karısını kollarına çekti. İçeriye girecek kadınlar ya da güvenlik umurunda değildi. İlkim'i aşkla öpmek ve onu aşkına inandırmak istiyordu. Hissettiklerinden emindi. Bu kadına âşıktı! Belki gelip geçici bir histi, belki şuursuzca bir bağlılık, belki bir çılgınlık, belki de aptallıktı ancak bundan emindi. Tam beş gün boyunca ondan ayrı kalmış, bu zamanda hislerini anlamıştı. Aslında beş gün değildi. Çünkü ikinci günden itibaren İlkim'i izlemeye başlamıştı.

Onun Mary'nin evinden çıkmayacağını bilse de aracının içinde, gözlerinde güneş gözlüğüyle, bir yabancı gibi, takıntılı bir hayran gibi durup izlemişti. Bir kez markete gitmişti karısı. Onu gördüğü an tuhaf bir kalp çarpıntısıyla hızla aracından inip kolundan tutarak, kadınını mağarasına götüren ilkel bir adam gibi davranmak istemişti. Yapmamıştı. Sadece durup seyretmişti. Bir kez de İlkim, Mary'yi kapıya kadar geçirmiş ve işe giderken ona el sallamıştı. Kocasını işe gönderen sıradan bir kadın gibi görünmüştü Martin'in gözüne. Bu tuhaf ve rahatsızlık verecek derecede evcil histen nefret etse de, kendisini her sabah uğurlayan İlkim'in hayalinden katiyen nefret etmemişti. Dahası istemişti bunu.

Sonra dün Janet'ı parka çıkarmıştı. Hayır, kızın yürüyüşünü ya da bedeninin hareketlerini doyasıya görecek kadar uzun bir yürüyüş olmamıştı bu. Yolun karşısındaki parkta Janet'ı salıncağa bindirip birkaç kez salladıktan sonra gidip bir banka oturmuşu. Martin o halini de keyifle izlemişti. Kucağındaki kitaba odaklanamadığını, kızın şişen ve sonra sıkıntıyla boşalan yanaklarındaki oflamadan anlamıştı. Ve o kısa oturuşta, dört göz fosili tam on iki kez gözlüğünü itelemişti.

Seth, Janet'ı almak için geldiğinde İlkim onunla bir müddet sohbet etmiş hatta gülümsemişti. Martin bu gülümsemeden nefret etmişti. Aracından fırlayıp Seth'in yakalarına yapışmak için

müthiş bir istek duymuştu. Ve o an durmuş, düşünmüş, neticeye varmıştı. Bu kadına âşıktı! Aşk gibi saçmalıkların toplamından ibaret olan bir duyguyu kendisine yakıştırmasa da, İlkim'e bakmaya dahi doyamamasının tek geçerli sebebi buydu.

Şimdi kadınlar tuvaletinde, karşısındaki kızın hücrelerine kadar nüfuz ettiğinin bilincinde, onunla göz göze, yüz yüze duruyordu. İlkim gergindi. Ellerinin altındaki tenden onun gerginliğini hissedebiliyordu. Hissettiği başka bir şey de kızın gözlüğüne dokunma dürtüsüydü. İlkim'in yerine bunu yaptı. Sağ elini kaldırdı ve usulca gözlüğün ortasına dokunup kızın gözlerine yasladı. İşi bittiği halde elini oradan çekmedi. İri avucuyla kızın yanağını okşadı. Başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde aheste aheste dolaşırken İlkim istemsizce gözlerini kapattı.

"İlkim... Sen... Benim İlkim'sin..." dedi yavaşça. Nefesi kızın dudaklarına değecek kadar yakındı. Üstelik *ilk* olduğunu İngilizce kelimelerle söylemişti. İki dilde karısına *ilk*'i olduğunu yakaran sözlerdi bunlar. Farkında olmasını ve bunu kabullenmesini isteyen bir sesle kızın ruhuna işlemişti.

İlkim o an gözlerini açtı. Gözbebeği büyümüş, bakışlarına bir kez daha şaşkınlık yerleşmişti. Ancak bir an sonra o bakışlar yumuşadı. Gözleri doğrudan, adamın okyanus gibi dingin, sarsıcı, derin mavi gözlerine kenetlenip orada kaldı. O sularda boğulsa da umurunda değilmiş gibi kocasına inanmak üzereydi. Martin'in başka bir söze ihtiyaç duymadan kendisini öpeceğini bilip beklentiyle dudaklarını araladı. Düşlediği ve istediği öpüşme gerçekleşmek üzereyken kapı iki kadının gülüşmeleriyle açıldı. Aynı anda içeride bir erkek gören kadınların ince çığlıkları yankılandı. Tüm sihir bozulmuştu sanki.

Genç kız utançla yüzünü adamın göğsüne gömerken Martin aldırmadı. İlkim'i kendisine daha sıkı bastırıp göğsüne hapsetti. Kadınlara kötü bakışlar atarken, onu bir bebek gibi yürüterek oradan çıkardı. Öpüşmek için çokça zamanları olacaktı. Ve belki de daha iyisi için...

Martin, İlkim'i bir an olsun kendinden ayırmadan konferans salonundan çıkarıp arabasına kadar götürdü. Üşümüş bir sokak çocuğunu alıp ısıtmak isteyen bir hayırsever gibiydi. Oysa İlkim yanıyordu. Martin'in sarılışıyla sımsıcak olsa da, ona daha çok sokuldu. Hevesli görünmemeye çalışıp gülümserken, yüzünü kocasının göğsüne gömüp dudaklarını ısırdı. Bir hayali gerçek oluyordu. Mutluydu! Ah, hem de fazlasıyla. Stanford Üniversitesi'ne kabul edildiğini öğrendiğinde bile bu kadar büyük bir heyecan hissetmediğini hatırladı. Ah, kahretsin. Bu adam kariyerinin önüne mi geçmişti yoksa? Bu rahatsızlık vermeliydi. Kesinlikle! Hayatını adadığı kariyer hedefinin yerine bir adam geçmişti. Hem de yalancı bir mafya! Kendisine durmaksızın hakaretler yağdıran bu adam, moleküler biyolojiden bile daha önemli hale gelmişti. Bu... Bu çok tehlikeliydi.

Somurttu bu yüzden. Üstelik kocasının aracının ön koltuğunda oturduğu için mevki atlamış gibi hissetmesi gerekiyordu ancak sıkıntılıydı. Dağılmış ve savrulmuş kitap sayfaları gibiydi. Bu adam tüm hayatının altına dinamit koymuştu ve *güm*! Her şey patlamıştı.

"Neyin var papatyam? Ders notlarını mı özledin?" diyen genç adam bu sırada konuşmaya başladı. Karısının sıkıntısını fark etmişti.

İlkim ona döndü. Dudakları çocuksu bir huysuzlukla sarkmıştı. "Kendimi rekombinant DNA gibi hissediyorum!"

Martin gülümsedi. "Anlıyorum!"

"Hayır, anlamıyorsun!"

"Karmaşık hissediyorsun bebeğim. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok."

İlkim şaşırarak kocasına baktı. Onu anlamış mıydı sahiden? Ah, lanet olası mafyanın biraz olsun zekâsı vardı herhâlde. Beyninin tüm loblarını ele geçiren dağ adamlığından kalan minik bir yerde anlayış da vardı demek ki.

İtiraz ederek omuzlarını düşürdü. "Karmaşık değilim. Aslında çok netim. Sözlerinin kandırmaca olduğunu biliyorum!"

Martin kıza saniyelik sert bir bakış atıp, "Eğer ikna olman için bilim diliyle konuşmam gerekiyorsa bunu yapabilirim. Hoşuna gittiğini biliyorum," dedi. Çapkın ve muzip bir tavra bürünmüştü şimdi de.

İlkim yelkenlerinin gittikçe suya değdiğini fark etse de direndi. Kollarını göğsünde kavuşturup şımarıkça sordu. "Google'dan ezberlediğin o bilimsel laflarla kurduğun saçma sapan aşk ilanını bir daha duymak istediğimi sanmıyorum! Hayır, teşekkürler almayım."

"O cümleler bana aitti ve emin ol ilan-ı aşk ederken kopya çekmem! Üzerinde kaç saat çalıştığımı biliyor musun?"

"Çalıştığın belli, ama hatalı bilgiler var. Her neyse... Sen kendi dilinde konuşsana... Mafyaca dilinde çok iyi olduğuna eminim."

Martin kısa bir kahkaha atıp, kıza aşk dolu bir gülümseme gönderdi. "İstersen Mozambik dilini bile öğrenebilirim! Ama kendi dilimde konuşmam gerekirse şunu rahatlıkla söyleyebilirim. Çatışmanın ortasında, 45'lik Colt silahında, son mermisi kalan ağır yaralı bir adam gibi hissediyorum. O 45'likteki son mermi sensin papatyam. Kafama sıkmak için kalan son mermi!"

İlkim dehşetle ağzını açsa da, hemen kapattı. Şok içinde Martin'e bakarken, onun şiddet dolu ifadesiyle saf bir korku yaşıyordu. "Benim bilimsel dilim çok daha estetik. En azından başçil!" dedi sataşarak.

"Savaşı ben de istemiyorum. Bu yüzden teslim ol dört göz!"

"Bence kafana sıkmalısın!"

İlkim'in yanıtıyla çekici bir bakış atan genç adam "Beni öldürmeye kararlısın yani?" diye sordu.

Genç kız kimin kimi öldüreceğinden emin değildi. Muhtemelen bu adam, onu öldürecekti. Çünkü kocasına bakmaya bile doyamayacak kadar âşıktı. Martin'in az önce betimlediği o görüntüyü düşünmeye dahi dayanamıyordu. Kocasının yaralı olduğunu düşünmek gözlerinin dolmasına yetiyordu. Ve eğer o aşk ilanı gerçekse, kesinlikle ölürdü. Böylesine bir mutluluğu taşıyacak kadar sağlam bir metabolizması yoktu. Martin Turner

gibi ihtişamın vücut bulduğu bu adam tarafından aşık olunmak, manipüle edilmiş bir gen gibi hissettiriyordu. Kendi olmaktan çıkmıştı.

❧

Martin kızı evine getirdiğinde ona bugüne kadar hiç olmadığı şekilde yumuşak davranıyordu. Onu kendisinden bile ayırmadan yanında götürüyor ve elini bir an olsun bırakmıyordu. İlkim bu yoğun ilgiden memnundu ancak inanma noktasında şüpheleri devam ediyordu. Günler önce ayrıldığı eve yeniden gelmenin hevesi ise bambaşkaydı. Sadece bir gece kalmasına rağmen Martin'in evini sevmişti. Bu evin kadım olmayı ise daha çok seveceği aşikârdı.

"Yine bavulun yok ve yine benim kıyafetlerimle uyuman gerekecek."

Martin'in sesiyle yüzünü kaldırıp ona baktı. Dudakları itiraz edecekken bambaşka bir şey söyledi. "Ve sen de yine kanepede uyumayacaksın!"

Adam gülümsedi. Mavi gözleri loş ışıklar altına koyulaşmıştı. "Ve sen de yine bana sarılacaksın!"

"Asla!" dedi genç kız.

"Göreceğiz!"

Bu *göreceğiz* kelimesi öylesine bir buyurganlık içeriyordu ki, İlkim kocasına mani olamayacağını biliyordu. Onun göğsüne kapanıp uyuma fikri heyecanını arttırıp kanını kaynatıyordu. Gözleri mutfak kapısına takılınca bir kez daha hoşnutsuzca dudaklarını büktü. Martin'in kaba reddedişinden sonra o mutfağa bir daha asla girmeyeceğine söz vermişti. Bir daha gireceğini de sanmıyordu. Bu eve bir daha gireceğini beklemiyordu aslında. Hoş, bu adam söz konusuyken geleceğin, tahmin edilebilecek bir yanı da kalmıyordu. Martin'le dolu olan yeni hayatı her gün başka sürprizler çıkarıyordu karşısına.

"Önce yiyecek bir şeyler bulmalıyız."

İlkim birden kendine gelip "Ne?" diye sordu.

Genç adam kızı bırakmadan mutfağa sürükledi. İlkim'in hâlâ şaşkın olması üzerine gülümsedi. "Diyorum ki, bu mutfakta tecrübesi olan sensin bebeğim. Kocan acıktı!"

"Kafasına bir tava yese doyar mı?"

Martin kızı kendine çekmekten başka bir şey istemiyordu. Ve yaptı da. İlkim'in karşı koyuşlarına kızması gerekirken, bundan keyif alıyordu. Onun çaresizce çırpınmasına aldırmadan kendine sımsıkı bastırdı ve konuşurken bir çapkın gibi değil, gerçek bir Romeo gibiydi.

"Seni öperse doyabilir ancak!"

Sözlerine itiraz hakkı tanımayarak kızı öptü. Onu yavaşça ve sakince öpecekti ancak bir kez dokunduktan sonra sakinlik hali uçup gitti. İlkim'in dudaklarını sertçe öptü, bir müddet sonra aynı karşılığı alınca memnuniyetle gülümsedi. Elleri daha aşağılara gitmek için heveslenmişti. Avucunu İlkim'in tenine bastırarak kalçasına götürdü. Genç kız inleyip dudaklarını araladı. Ancak sonra iradesine sahip çıkmayı başardı. Sımsıkı sarıldığı Martin'in boynundan kollarını çekip kalçasındaki eli tuttu.

"Dur," dedi nefes nefese.

Martin ona sert bir bakış attı. "Durmam için bir sebep yok!"

"Var... Ben... Ben istemiyorum," diye yalan söyledi. Kocasının hakarete uğramış gibi öfkeli bakışlarını görünce onu kırdığını sanarak "Ye...yemek," dedi. "Acıktığını söylemiştin!"

"Pekâlâ..." diyen genç adam, kızın tedirginliğinin üstüne gitmedi. "Yemekte protein haplarını falan getirmeyeceksen bekleyebilirim," dedi.

"Neyi bekleyeceksin?"

Martin sadece gülümserken "Hazır olmanı!" dedi. Kelimelerle değil, bakışlarla niyetini gösteriyordu ancak İlkim onun beden dilinin anlayamıyordu.

"Neye hazır olmam gerek?"

Martin "Zamanı gelince göreceksin," diyerek buzdolabını açtı. "Bakalım yiyecek neler var?" İlkim konuyu üsteleyecekti ancak Martin'in buzdolabına somurtarak bakması karşısında

diyeceklerini unuttu. Kocası dolapta gördüğü hiçbir şeyi anlamıyor gibiydi.

İlkim, bu adamın bilmediği bir şeyler olduğunu görünce şaşırmıştı. Oysa Martin Turner sadece otoritesiyle her şeyi yapabilecek bir adamdı. Buna rağmen dolaptaki şeylerden neler yapılacağını kesinlikle bilmiyordu. Bir süre sonra da bilmediğini itiraf edercesine "En iyisi pizza," deyip dolabı sertçe kapattı.

Genç kız dudaklarını büzdü. "Pizza yemek istemiyorum."

"Sevmiyorsan başka bir şey getirtirim bebeğim."

"Seviyorum ama pizza sağlığa zararlı. İçinde neler olduğunu kim bilebilir?"

Martin kıza döndü. Onu tepeden tırnağa hayranlıkla süzerken karizmatik sesiyle yanıt verdi. "Güzel olan her şey sağlığa zararlıdır. Tıpkı senin gibi... Sen de benim sağlığım için bir tehditsin! Buna rağmen senden uzak kalamıyorum."

İlkim dudaklarını ısırıp kıpkırmızı yüzünü eğdi. Sonra içeriye kaçtı. Koşarken yüzünde tatlı bir sırıtış vardı.

Her şeye rağmen pizzalar yenmişti. İlkim ve Martin tatlı tatlı sohbet etmiş, Janet'in yaramazlıkları hakkında konuşmuşlardı. Elbette Mary ve Seth hakkında da konuşmuşlardı. Martin karısına bir daha Seth'le konuşmaması yönünde esaslı bir tehdit savurup, bir kez daha İlkim'i gücendirmişti. Genç kız onun tehditkâr sözlerinden usanıp yatak odasına kaçmış, erkenden uyuyacağını söylemişti. Martin onun uykusunun geldiğine inanmamış olsa da, kızın gitmesine izin vermişti. Nasılsa biraz sonra onun yanına gidecekti. İlkim'i alt edeceğini, aşkına inandıracağını ve onunla gerçek karı koca olacağını bilerek gülümsedi kızın ardından.

Kocası haklıydı. İlkim'in şu an ihtiyaç duyduğu son şey uykuydu. Martin'den uzak kalmak canını sıkıyordu. Gözlerini kapatıp kollarına atlamak ve aşk itirafına inanmak istiyordu. Bu kadar kolaydı aslında. Kapıyı açmalı, bu odadan çıkıp onu bulmalı, sonra kollarına atlamalıydı. Sadece yapmalıydı.

"Yapamam," diyerek kendine meydan okudu. "O adam bana aşık olamaz. Çirkinim, kekeliyorum, kadınsı değilim ve nefret ettiği gözlüğü takıyorum."

O an odanın kapısı açıldı. Martin yavaşça kapı eşiğinde durup kızı izledi. Kollarını göğsünde birleştirmiş ve işkence edercesine gözlerini kıza dikmişti.

"Neden kapıda dikiliyorsun?" diyen İlkim yatakta oturdu.

"Gelmemi mi istersin?"

İlkim kızardı. "Hayır, tabii ki! Gidip kanepede uyuyabilirsin."

"Kanepede uyumayacağımı biliyorsun. Bana sarılman gerekecek."

"Ben sarılıp uyuduğun bir oyuncak ayı değilim! Ve sen de yalnızlıktan korkan bir çocuk değilsin!"

"Değilim. Ben sadece..." diyen genç adam omuz silkti ve bir çocuk gibi muzipçe baktı. "Sadece aşığım!"

İlkim ise bezgince ofladı. "Yine mi bu konu? Sana inanmadığımı biliyorsun değil mi? Kulaklarında bir sorun yoksa beni duyuyor olmalısın. Sana inanmıyorum. Benimle dalga geçiyorsun."

"Bak, dört göz papatyam. Sana yalan söyleyecek olsaydım bu, aşk gibi bir konuda olmazdı. Bir kadına aşk ları söyleyecek, onun da bu konudaki dırdırını kaldıracak biri değilim. Ama sana izin veriyorum işte... Cıvık bir aşk kadını olup sabahtan akşama kadar kafamı romantik sözlerinle şişirebilirsin. Düşün... Buna katlanıyorum. Ben sahiden âşığım çünkü."

"Sen sahiden bir yalancısın. Senin gibi bir adam kendinden ödün verip de benim gibi birine âşık olmaz. Ben senin kriterlerine uymuyorum bile. Üstelik sen de benim kriterlerime uymuyorsun."

"İkna olman için lanet olası kriterler mi gerek?" diyen Martin bu defa kızmıştı.

İlkim hafifçe pes edecek gibi oldu ancak kararlılığını koruyarak "Elbette," dedi. "Zevklerin, kültürlerin, hobilerin, duygu ve düşüncelerin uyuşması gerek. Ben genotipsem, sen fenotipsin.

İç ve dış gibi yani. Gece ve gündüz gibi. Artı kutup ve eksi kutup gibi. Farklıyız. Asla aynı olamayız!"

"Aynı olmak mı istiyorsun?" diyen genç adam kapıdan geri kildi. Gözleri meydan okuyan, emreden bakışlara sahipti. "Bekle o halde!" derken kaşlarını çatmıştı. Genç kızın yanıtını beklemeden odadan çıktı.

İlkim kocasının nereye gittiğini delice merak ederek yataktan kalktı. Kapıdan çıkmaya cesaret edemedi zira Martin'in yaptıklarına dair hevesli görünmek istemiyordu.

Dakikalar dakikaları bulurken kocasının yokluğu daha da hissedilir oldu. Çekip gitmiş gibi sessizleşmişti ev. Genç kız sıkıntıyla odada dolanırken onu hissetti. Hevesle arkasını dönüp, bir kez daha kapı eşiğinde duran Martin'i gördü. Aynı anda kalbi müthiş bir gümbürtüyle göğsüne dar gelmeye başladı.

"İşte şimdi biraz daha benzedik," diyen genç adam hafifçe tebessüm etti. Bu haliyle o kadar yakışıklıydı ki, İlkim nefessiz kaldı. "Sanırım bunlara bir süre alışamayacağım. Seni tam olarak göremiyorum," diyen adam, aralarındaki tüm mesafeyi hızla kapattı. Kızın şaşkınlığından faydalanıp onu sımsıkı kollarına hapsetti.

İlkim fark etmeden kocasına sarılırken gülümsedi. "Sen... Sen sahiden bunları mı takacaksın?" derken bakışlarını Martin'e, onun mavi gözlerinin üstünde parlayan kocaman gözlüğüne sabitlemişti.

Adam başını salladı. Genç kız daha da geniş gülümsedi ve davet beklemeden adamın dudaklarına yapıştı. Gözlükleri birbirine değerken de fısıldadı. "Dört göz mafya!"

BÖLÜM 17

Öpüşmeleri nerede başlayıp, nerede bitecekti belli değildi. Martin kızı bırakmayacaktı ve İlkim de bırakılmak istemiyordu. İçinden geçeni yapmak, bir kez olsun sonrasını planlamadan davranmak istiyordu. Kollarını Martin'in boynuna sarıp bir balerin gibi parmakları üzerinde yükseldi. Onun boyuna yetişemese de mümkün olduğunca bütünleşmek, sadece bedenen değil kalben de kocasıyla birleşmek istiyordu. Gözlükleri bu birleşmeye engel olduğunda Martin kızın dudakları üzerinde sırıttı.

"Tüm gün bunlara nasıl katlanıyorsun?" diye sordu. Gözlüğü çıkarmak için deliriyordu.

İlkim az önceki fazla cesur tavrından ötürü utanıp kızardı. Martin'in böylesine ateşli bir anın ortasında gündelik hayata dair sorular sormasını istemiyordu. Gerçekten olduğu kişiye dönüşmek demekti bu. Kabuğunu kıran o dişiden uzaklaşmaktı. Al işte! Yine o kız olmuştu. Kaygılı, panik ve asosyal... Ve gözlüğünü iteleyen!

Gözlüğünü inatla iteleyip "Alıştım bu gözlüğe," dedi. "Varlığı ve yokluğu pek belli olmuyor. Gözümde olduğunu bile unutuyorum."

"Alışkanlıklar kötüdür bebeğim. Ben, senin hayatında asla bir alışkanlık olmayacağım. Varlığımı unutamazsın!"

"Bunu yapmam mümkün mü?" diyen kız dürüstçe konuştu. Hafif bir cesaret kırıntısı bulabildiğinde duraklamadı. "Sana bir rutine alışır gibi alışmam mümkün değil. Ama bu saatten sonra sensizliğe alışmam da mümkün değil. Bu beni korkutuyor!"

Martin'in bakışları kısıldı. Kendi dilinde söyleyemediği binlerce aşk sözcüğü sadece bakışlarıyla kızın kalbine doğru yol

aldı. "Alışman gerekmeyecek. O lanet olası gözlükten bile daha çok yer alacağım hayatında," derken sesi kararlılığını belli edercesine otoriterdi.

İlkim kıkırdadı. "Seni de gözlerimin üstünde taşımam gerekmeyecekse sorun değil."

"Beni burada taşıman gerekecek papatyam." Eliyle kızın kalbine dokundu genç adam. "Benim yerim burası!"

Genç kız adamın avucunun altındaki kalbinde büyük bir çarpıntı hissetti. Kocasının sözleriyle dizleri tutmaz oldu ve kendini ona doğru savurdu. Başını göğsüne yaslayıp içinden geçeni yaptı. Ağladı. Usulca ağladı. Mutluluktan ağlamak buydu demek ki. Kalbinde bir karnaval, ruhunda bir panayır varken, gözyaşları da cümbüşüne eşlik ederek, ritimli bir dans gibi hızlıca yanaklarından indi.

İlk kez itiraf etti ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Dudaklarını genç adamın beyaz gömleğinin üstünden, kalbinin olduğu yere değdirdi. Onun kalbine doğru konuşuyordu. "Seni seviyorum, yaşayan taş! Eğer âşık olunca dopamin salımı artıyorsa, şu an dopaminde boğulmak üzereyim. Sana olan aşkım beynimi süngere çevirse de umurumda değil. Tek hücreli bir yaşam formu olsam bile sorun değil. Tek istediğim senin de beni sevmen ve senin de bana herkesten daha fazla değer vermen."

Genç adam kızın itirafıyla gülümsedi. Onun sevgisinin farkındaydı. Kendisi gibi bir adama katlanan bu kızın aşkından emindi. "Ben de seni seviyorum," dedi hızlıca. Kızın sözlerini düşünemeyecek kadar acele etmişti. Söylemesi gereken büyük bir sırdı sanki bu. Sesi kalbinden çıkar gibi boğuk, derinden ve sarsıcıydı. İlkim başını kaldırdı. Gözlerinde hiçbir Afet Kurtarma Ekibi'nin işe yaramayacağı büyükçe bir sel vardı. O sel bir baskına neden olmak, ne var, ne yoksa yıkıp geçmek üzereydi.

Martin ona derin bir bakışla baktı. Sustular ve gözleri konuştu. Bir an sonra genç adam, kızın elini tutup kaldırdı ve gözyansına baktı. Onları ne zaman taktıklarını bilmiyordu ve ne anlamı olacağını da düşünmemişti. Ancak şimdi bu basit yüzüklerin, aşklarının izini taşıdığını anladı. Ne kendisi, ne de İlkim

bu yüzükleri çıkarmaya yeltenmişti. Aslında bu zamana kadar orada varlığı unutulan bir şeydi ancak Martin şimdi bunların anlamlarını kavramıştı.

"Bu yüzükler," derken kendi elini kızın elinin üstüne koydu. "Bizim aşkımızın kanıtı bebeğim. *İlkim ve Martin birbirini seviyor* demek. Asla çıkarmayacağız. Anladın mı?"

Genç kız kocaman açılmış gözlerini kaldırdı. "Asla çıkarmayacaksın," dedi emreder gibi.

Adam başını sallarken gülümsüyordu. "Sen benim *İlkim'sin* dört göz. Ve görünüşe göre *sonum* da olacaksın," derken kızın yüzünü avuçladı. Dolu gözlerinin, bentlerini yıkmaya hazırlanan bir ırmak gibi taşmak üzere olduğunu görüyordu. Kızın tek damla gözyaşı sağ yanağından inerken başparmağıyla o damlayı sildi ve ıslak parmak ucunu dudaklarına götürdü. Sanki ondan gelecek her şeye sahip olmayı dileyen gönüllü bir kölesiydi.

İlkim'i yeniden öpmeden önce fısıldadı. "Seni seviyorum..." Bir kez daha öptü, sonra hafifçe çekildi. "Seviyorum, gözlüğünü ve kazaklarını da..."

Genç kız adamın dudaklarına istekli bir karşılık verdi. Mutluluk gözyaşları birer birer firar ederken hırsla sokuldu ona. Yine de aklına takılan bir şeyler vardı. "Kazaklarım mı?" diye sordu. Şaşkınlıkla bakıyordu yeşil gözleri.

Adam iki eliyle kızın yüzünü okşadı. "Evet, kazakların... Moda dünyasına bir hakaret olarak üretilmiş o şeyler..." Sesi muzip, bakışları ayartıcıydı.

"Ne yani, çirkin mi oluyorum onların içinde?"

Martin başını sağa sola salladı. "Dünyanın en güzel kadını olmak zorunda değilsin zaten."

Genç kız kendini hafifçe geriye çekerken bir çocuk gibi somurttu. "Bu doğru cevap bir değil!"

Genç adam bu defa "Çirkin olman işime gelir. Kimsenin kafasını kırmak zorunda kalmam," diye yanıt verdi.

İlkim daha kötücül bir bakış attı. "Bu hiç doğru bir cevap değil!"

"Hmm..." diyerek gözlerini kısan Martin, bilerek *Sen her ha-linle güzelsin,* demiyordu. Doğru yanıtın bu olduğunu bilse de, İlkim'i kıvrandırmak, belki de biraz sinirlendirmek için "Çirkin kazaklar giymene izin veriyorum," dedi.

İlkim pes edip kendini iyice çekti ve Martin'in kıskacından kurtuldu. Hiçbir güzellik listesinde yer alamayacağını biliyordu ancak en azından kocasının ağzından güzel olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. Saçlarını savurarak arkasını dönmüştü ki, bileğinden sertçe çekildi. Martin, belinden kavradığı gibi onu yatağa itti. İlkim olayın şaşkınlığıyla çığlık atarken genç adam çoktan kızın üstündeki kazağı çekip çıkarmıştı.

"Bu kadar konuştuktan sonra şundan kurtulalım bari."

"Çünkü çok çirkinim, öyle değil mi? Zaten sarışın da değilim. Bir de bu geniş kazaklar içinde göz zevkine hiç hitap etmiyorum. Ah, o gözlerini çıkarıp içine inek gübresi koyarsam..."

Sözleri öpücüklerle bölünürken Martin elindeki kazağı yere bıraktı. Gözlerini rahatsız eden gözlüğünü çıkardıktan sonra da İlkim'in devasa gözlüğünden kurtuldu. Bakışlarından yayılan direnmesi zor bir tutkuyla kızı kıvrandıracak güce sahipti. "Bu aptal kazaklar üzerindeyken bile dünyanın en güzel kadınısın. Ama üzerinde bunlar yokken bambaşka olacağma iddiaya girerim."

Bakışları kızın atleti içindeki teniyle bütünleşti. İlkim ürpererek elleriyle üzerini kapatmaya çalıştı. Ancak Martin bileklerini tutup başının üstünde, yatağa çiviledi. "Seyretmeme izin ver," dedi arzulu sesiyle.

"Seyredilecek kadar iyi değilim!"

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar iyisin papatyam!"

Genç kız bu yanıtla bütün vücuduna sıcak bir yelin üflendiğine yemin edebilirdi. Sırtı kendi isteği dışında kavislenirken, doğaüstü bir varlık tarafından havalanıyor gibi kendini kaldırdı. Aralarındaki mesafeye tahammül edemiyor gibiydi. İstediği bir şey vardı ancak bu şey neydi, adını koyamıyordu. İsimler ve yanıtlar kocasındaydı. En karanlık tutkular onun gözlerindeki derinlikte gizliydi. Bunları açığa çıkaracak cesarete sahip olmayan genç kız sadece gözlerini kapattı.

Dudağının kenarında beliren tebessüm Martin'e yetmişti. Usulca eğildi kızın yüzüne doğru. Hayır, dokunmadı... Teniyle değil, sözcükleriyle dokundu önce. "Seni seviyorum," dedi bir kez daha. Aşk itirafından sonra, sevgisini de bu kadar dürüstçe söyleyebileceğini kendisi de bilmiyordu. Oysa şimdi sayısız kez söyleyebilirdi bunu. Üstelik İlkim'in gülümseyişinin yayıldığını gördükçe daha içten, daha yakıcı bir şekilde haykırma isteğiyle doldu. Tutmadı bu isteği. "Seni seviyorum baş belam..."

Son kelime kızın dudaklarında bitti. Onu sertçe öptü. Ahlaksız sataşmalarla öpücüğünü derinleştirdi. İlkim'in utangaçlığı gitsin diye yaptı tüm hamlelerini. Bu, savaşı hileli yoldan kazanmaktı ancak bu aşamadan sonra geri dönemeyeceğini biliyordu.

"Benim olacaksın!" dedi bu defa. Kızın kulağını huylandıran bir tınıyla söylemişti bunu. Diliyle tenine dokunmuş ve kızı itiraz edemeyeceği bir noktaya sürüklemişti.

İlkim dudaklarıyla Martin'in dudaklarını buldu. Gözlerini açtığında kısık bakışları arzu yüklüydü. Daha önce varlığını hissetmediği bir kadını ortaya çıkarır gibi, şuh bir sesle "Senin olmak istiyorum!" dedi.

Bir an durdular ve onlarla beraber zaman da durdu. Martin'in aklı aniden anlaşmaya gitti. İlkim'e dokunmayacağına dair kızın babasına verdiği söze. Bu anlaşmayı birçok kez ihlal etmenin kıyısına gelmiş ve bir kez olsun tereddüt etmemişti. Şimdi ya kanına sırtını dönüp yüzde on hisseyi alacaktı, ya da tüm maddi çıkarları cehenneme yollayacaktı.

Umurumda değil! demesi yalnızca bir saniyesini aldı. Kızın dudaklarına yeniden kapandığında yüzde on hisseden vazgeçmişti. Artık bu ayrıntı ve tüm o anlaşma kâğıtları umurunda değildi. Haldun Acaroğlu belki hâlâ bir sorun teşkil ediyordu ancak Martin onu da çözecekti. *Herkesin canı cehenneme,* diye düşündü. Tadını çıkarmalıydı İlkim'in. Ve yaptı da...

Ona sahip oldu. Her anlamda... Medeni durumu üzerinde, teni üzerinde ve elbette kalbi üzerinde kalıcı bir yeri vardı artık. Aynı şekilde İlkim de birtakım imtiyazlar edinmişti. Martin'in karısına tüm istediklerini verip, onu mutlu edecekti. Kızın ta

gözlerinin içine bakıp, ona sahip olduğu an buna karar vermişti. Acıdan gözleri dolan kızı bundan sonra tek bir an bile ağlatmıyacağına, daima mutlu edeceğine kendi kendine söz vermişti. Sonra onun derinliklerine karışırken yavaşça öpmüştü.

Acının kalan son kırıntıları silinirken İlkim de ona karşılık vermişti. Bir an bile pişman olmadan kendisini Martin'e sunmuştu. Tamamen ve hiçbir engel öne sürmeden. Ve bu teslimiyeti ödüllendirilmişti. İlkim tahmin edemeyeceği kadar iyi hissetmişti. Martin'in sahipliğini sevmiş ve onu bir kez daha içinde hissetmek için şimdiden arzu duymaya başlamıştı. Yorgunluğu geçince elbette... O tatlı yorgunluk...

"Tüm soyunun, bütün kalıtımsal bilgilerini taşıyan zavallı bir gen gibi yorgunum," dedi Martin'in göğsüne uzandığında.

Genç adamın göğsünden hafif bir keyif hırıltısı yükseldi. "Alışsan iyi olur. Her gece bu yorgunluğu çekmen gerekecek. Ve belki gündüzleri de..."

"Ah, sen deli misin?" diyen kız başını kaldırıp gerçek bir şaşkınlıkla Martin'e baktı. "Her gece se...sevişmek mi? O kadarını yapamazsın!"

"Görmek ister misin?"

İlkim utançla gözlerini kaçırdı. Sadece bir saniyeliğine. Yeniden Martin'in gözlerine bakacak cesareti bulunca başını salladı. "İsterim!" dedi. Sesi Stanford'da muhteşem bir kariyer hedefleyen o ders delisi öğrenciden bir hayli uzak, şuh, arzulu ve kadınsıydı.

Martin tek kaşını çapkınca bir hamleyle kaldırdı. Loş ışıkta mavi gözleri aydınlık bir gökyüzü gibi parlıyordu. Ani bir hamle ile kızı altına aldı. Aralarına giren çarşafı çekip tüm engelleri kaldırdı. Bacaklarını okşayıp karnına bir öpücük bıraktı. Orada oyalanacakken İlkim'in avuçlarını yüzünde hissetti.

"Uzaklaşma," dedi genç kız. "Seni göremiyorum! Gözlerini görmek istiyorum."

Martin sırıttı. Yeniden kızın üzerine eğildi ve onu öptü. Hem de gözlerinden. Dudaklarını gözkapaklarının üzerinde gezdirip "Gözlerin için doktora gideceğiz," dedi.

İlkim'in yeşil bilyeler gibi ışıldayan gözleri açıldı. Bakışları şaşkındı. "Lens takmak istemiyorum! O şeyler gözlerimdeyken sanki tüm vücudumu küçük canavarlar istila edecek sanıyorum!"

"Tanrım! Bu korkunç fikre de nereden kapıldın?"

İlkim omuzlarını silkti. "Onlar yapay üretim ve doğrudan irisimin üstüne gelecek. Metal bir paranın gözüme girdiğini düşünmekle aynı! Bu, dünyayı ele geçirmeye çalışan kötü uzaylılardan bile daha korkunç benim için."

Genç adam gülümsedi. Kızın omuzlarını öperken "Yatağımızda canavarlardan ve uzaylılardan konuşmak istemiyorum. Daha iyi şeyler konuşabiliriz," dedi.

"Ne gibi?"

"Şurandaki benden mesela. Ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?"

Genç adamın eli kızın iki göğsünün arasındaki ince vadideydi. Oradaki ufacık bir bene dokundu ve sonra onu öptü. Ardından elini İlkim'in göğüslerinden göbeğine kaydırarak yoluna devam etti. Genç kız inleyerek gözlerini kapattı. Kendini yükselttiğini bile fark etmediği o an, sürpriz bir sıcaklık içine işledi. Dişlerini sıktı, dudakları aralandı ve kısa tırnaklarını Martin'in omuzlarına bastırıp, o sıcaklıkta zevkle yanmaya yürüdü. Tüm ruhuyla...

İlkim iki gün boyunca Martin'in bütün tacizlerine katlanmak zorunda kaldı. Hemen her seferde poposuna attığı çimdiklere, gözlüğünü ansızın çıkarmasına, çok önemli bir makaleyi okurken bilgisayarı kapatmasına ya da not kâğıtlarını buruşturmasına... Yapabilseydi ona öfkeyle bakardı ancak elinden ve içinden gelmiyordu bu. Sadece dudaklarını asıyor, gözlerini kısıyor ve çocuksu tehditlerini savuruyordu.

"Uğraşmasana benimle! Silahlarını kurcalamamı ister misin?" diye sordu mümkün olduğunca ciddi görünmeye çalışarak.

Martin oturduğu koltuktan kıza bakarken sırıttı. Elinde dertop ettiği notlardan birini İlkim'e bir kez daha fırlattı. "Sen, o aptal ve sıkıcı makalelerini okurken beni bunaltmaktan bıkmadın mı?"

İlkim gözlüğünü iteleyip klavyenin üstündeki buruşuk kâğıt topunu yeniden Martin'e attı. "Seninle tanıştığımdan beri bu zavallı kitaplarımı ikinci plana ittim. Biraz yüz verip şımartmazsam bana küsebilirler."

"Hepsi lanet olası zırvalıklar ve eğer hemen yanıma gelip bana ikna edici bir öpücük vermezsen, Stanford'a gitmene izin vermeyeceğim dört göz!"

İlkim dehşete yakın bir hisle Martin'e baktı. "İşte bu gerçek bir saçmalık!"

"Şaka yaptığımı sanıyorsun değil mi? Okuluna daha üç ay var ve sen şimdiden beni delirtmeye başladın bile."

"Asıl sen, benim notlarımı kıskanarak beni delirtiyorsun. Üstelik Stanford konusunda te...tehdit etmeye hakkın yok," diyerek sesli şekilde bağıran kıza Martin kaşlarını çattı. Genç kız kararlıca devam etti. "Bana Stanford'a gideceğim konusunda garanti vermiştin. Anlaşmada bu yoktu!"

"Anlaşmada sana âşık olacağım da yoktu dört göz fosil!"

"Bu bir hayıflanma mı?"

"Eğer bir saniye içinde kucağımda olmazsan bir tehdit olacak!"

Genç kız konuşamayacak kadar kızgın bir şekilde yerinden kalktı. Martin'e gitmekten başka çaresi olmadığını bilerek somurtkan suratıyla onun tam önünde durup, ellerini beline koydu.

"Ah, sen gerçekten..." demişti ki, Martin onu elinden tutup hışımla kendisine çekti. İlkim çığlık atarak kucağına oturduğunda kocası arsızca sırıtıyordu.

"Ben gerçekten dayanılmazım!" diyen genç adam, ukalaca onun sözlerini tamamladı.

"Ah, evet! Dayanılmazsın ama tahammül edilmesi zor anlarında! Beyninde hasarlı bazı noktalar olduğu konusunda şüphelerim var. Ancak bunlar konjenital kaynaklı değil. Muhtemelen genlerin de sağlam ancak yine de bazı dominant..."

"Bebeğim," diyen Martin kızın ensesini kavradığı gibi onun sözlerini yeniden kesti. "Neden normal kadınlar gibi modadan elmaslardan ya da kürklerden bahsetmiyorsun?"

İlkim gözlerini Martin'in gözlerine keyifle dikti. Bir saniye içinde tüm gerginliği silinmiş gibiydi. "Gösteriş ilgimi çekmiyor." "Mücevherlerin ilgisini çekmesi için neredeyse dua edeceğim bir kadınla evlendiğime inanamıyorum!"

"Sabahtan akşama kadar değerli taşlar aldığın, göğüsleri usta cerrahların elinden çıkma birer silikon balonu olan, kalçasında dünyayı taşıyacak kadar çıkıntı bulunan sarışın bir kadınla mı evlenmek isterdin?"

Genç adam usulca başını salladı. Çekici sesiyle kızın dudaklarına doğru mırıldandı. "Öyle bir kadına âşık olmazdım. Benim âşık olacağım tek kadın sensin. Senin dilinde konuşmam gerekirse, kalıtımın hiçbir aşamasında senin gibi bir organizma daha yok. Türünün tek örneğisin ve sadece benimsin!"

"Evet," diyen İlkim davet beklemeksizin adamın dudaklarına yapıştı. Martin'in ağzı ve diliyle yaptığı o ayartıcı şeylere elleri de eşlik edince, kendini bırakıp teslim oldu. Martin karısıyla her şeyi unutacak bir yavaşlıkta sevişirken unutulan o şeylere kızın bilimsel makaleleri de katılmıştı. İlkim'in notları ve açık bilgisayarı, bir başlarına masanın üstünde dururken, genç kız en çılgın arzulara aklında hiçbir şey olmadan açılıyordu.

O günün tüm öğleden sonrasını koyun koyuna, yan yana, bir an olsun ayrılmadan geçirdiler. İlkim akşama doğru annesini ve babasını aradı. Annesinin kadınca ikazlarını işitmenin artık kendisini o kadar da rahatsız etmediğini gören genç kız, öğrenme hevesiyle Ayşen Hanım'ı dinledi.

"Ah, benim acıbadem kurabiyem. Erkekler, dünyanın en güzel kadını olduğumuzu söyleyip dururlar ama onlara kolayca inanmamak gerek. Kıçına bir eşofman çekerek saçlarına kalem geçirmeye devam edersen, inan bana hiçbir erkeğin gözünde dünyanın en güzel kadını olamazsın. Onlar bakımlı kadınları severler. Hele senin kocan gibi, diğer kadınların leziz bir av olarak gördüğü adamlar, dişilikten uzak bir kadından kolayca bıkabilirler. Bana çektiğin için zaten foccacia ekmeği gibi incecik ve enfes olabilirsin ama erkekler bütün ekmekleri sever. Onun yediği

tek ekmek olmak için bazı şeyler yapman gerekiyor, pembe pa-
lanta yüzüğüm!"

"Peki, ne yapacağım anne? O halde Martin'in benden bı-
ması kaçınılmaz!"

"Ah hayır, benim dolgulu browni'm. Onu bir tür büyü yapıp
gibi kendine bağlayabilirsin!"

"Nasıl?"

"Sana aldığım iç çamaşırlarını hatırlıyor musun? Şimdi hı-
men Fleur of England marka iç çamaşırları satan bir mağazaya
gidiyor ve en çekici kırmızı takımlardan alıyorsun!"

Annesini dinlerken bir yandan bahsi geçen markayı Google'dan
aratan İlkim "Anne, ben bunları giyemem!" diye bağırdı.

"Bunlar sadece senin gelişiminin ilk aşaması, benim saf ba-
har tomurcuğum! Bunları giydikten sonra dudaklarına kıpkırmızı
bir ruj sürüp *üçyüzotuzüç* diyerek kocanın karşısına çıkacaksın!"

İlkim bir anda 'üç yüz otuz üç' derken buldu kendini. An-
nesinin sözlerine ciddiyetle umut bağladığı için kendine kızar-
ken "Kapatıyorum anne!" diyerek bu konuşmayı bitirmek istedi.

"Ah, dur, dur... Bir şey daha var," diyen Ayşen Hanım, İlkim'in
yanıtını beklemeden "Acaba saçlarını mı boyatsan? Martin Tur-
ner sarışın kadınlarla ilgileniyorsa..." demişti ki, İlkim daha fazla
dayanamadan telefonu kapattı.

"Üç yüz otuz üçten ve sarışınlardan nefret ediyorum!" der-
ken Martin'in bir süredir kapıda dikilip kendisini izlediğinden
habersizdi.

"Ne konuştunuz annenle?" diyen genç adam yavaşça kıza
doğru yürümeye başladı. İlkim annesiyle konuştuğu dili bilme-
yen bir kocaya sahip olduğu için memnuniyetle iç çekti. Martin'in
telefon konuşmasını anlaması karşısında utançtan ölebilirdi.

"Hi...hiçbir şey," dedi kaygıyla.

Genç adam kızı belinden kavrayıp kendine çekti. "Anlaşılan
benim hakkımda konuşmuşsunuz. Anlat!" diye buyurdu.

"Hiç dedim ya! Annelerin kızlarına verdiği öğütleri dinle-
dim sadece."

"Neymiş bu öğütler?"

"Kocaların bilmemesi gereken şeyler!" diyen genç kız, adamın omuzlarına sarılırken yüzünü göğsüne gömdü.

Martin onun gözlerini kaçırdığını, utandığını anlamıştı. Karısının birtakım çelişkiler içinde olduğunu fark edip, onu kendinden ayırdı. Çenesine dokunup yüzünü kaldırdı.

"Olmadığın birine dönüşmene izin vermiyorum!" dedi. Sanki anne ve kızın neler konuştuğundan haberdarmış gibi.

İlkim şaşkınca "Ne?" diye sordu.

"Ben seni bu şekilde sevdim. Başka biri gibi görünmeye çalışma. Bundan hoşlanmam!"

"Sen Türkçe mi biliyorsun yoksa?"

"Demek tahmin ettiğim şeyleri konuştunuz!" dedi Martin, hafifçe tebessüm ederek.

İlkim tuzağa düşmüş gibi kaşlarını çattı. "Annem, bir kadının kocası ondan bıkmasın diye neler yapması gerektiğini söyledi. En son sarışın olmamı öğütlüyordu." İç çamaşırı konusunu bilerek gizlemişti.

Kaşlar çatılan bu defa genç adam oldu. "Sarışınları bırak artık!"

"Sen bıraktın mı peki?"

"Hayatımda hiç sarışın yoktu ki!" diye bağırdı adam.

"Asistanın var ya... Sonra şu diğer kadın, Bayan Stone!"

"Asistanımı kovdum!" diyen Martin kızın çenesini kavrayan elini bu defa tehditkârca uzattı. "Ve onu görürsen, konuşmamanı istiyorum. O kadına güvenmiyorum. Sözümü dinle, anladın mı?"

"Barbara denen kadını mı kast ediyorsun?"

"Evet! Onu bundan sonra görmeyeceksin ancak görecek olursan uzak duracaksın İlkim!"

"Neden?"

"Çünkü..." diyen genç adam öfkeyle, iter gibi karısını bıraktı. "Çünkü ben öyle istiyorum!" İlkim tam yanıt verecekti ki, bu defa işaret parmağını uzatıp susmasını buyurdu. "Ve Bayan Stone sarışın değil!"

İlkim inleyerek başını salladı. Kocasına toplantılarında eşlik eden o kadının varlığı gerçekti demek ki! Bir ümitle Martin'in 'öyle biri yok' demesini umarken, kocasının itiraf gibi yanıtının kalbine kötü bir his yerleşti. Martin de karısının değişen, kederleşen ifadesini görünce sert sözleri için pişman oldu. Mesafeleri kapatıp karısını yeniden kendine çekti.

"Sen bu halinle, bu kazakların ve gözlüğün içinde yeterince mükemmelsin."

İlkim gülümsedi. Kaygılı bakışları normalleşirken gülümseyişi yayıldı. Onun tek cümlesiyle dağıldığı gibi toparlanıyordu da.

Genç adam dayanamayarak karısını öptü ancak öyle kolay bırakmadı. Dakikalar sonra ayrıldıklarında "Hazırlan. Bu gece seni dışarıya çıkarıyorum!" dedi.

İlkim gözlüğünü itelerken "Ama notlarımı okumadım," diyordu ki, karşısındaki mavi gözler birer alev topu gibi harlandı. "Peki, kızma mafya kocacığım! Çıkalım ama nereye?"

"Bir bara ne dersin meleğim. Seni ilk kez gördüğüm o gece kulübüne benzeyen bir yer biliyorum. Belki yine sarhoş olur ve üzerime yığılırsın."

Adamın çapkın sesiyle İlkim sırıttı. "Ben içki içmem ve sarhoş olmam. O gün birileri bana kötü bir şaka yapmıştı."

"Hayır, bebeğim," diyen genç adam kızın yüzünü avuçladı. Gözleri kızın gözlerinden kalbine akan bir aşk lavı oluşturmuş gibiydi. Konuştuğunda İlkim sıcacık oldu. "O gün sana yapılan kötü bir şaka değil, dünyanın en harika şakasıydı. Eğer kalan bularak tatlı bir serseme dönüşüp üzerime atlamasaydın, asla tanışmayacaktık."

İlkim sarsıcı bir heyecanı kalbinin derinliklerinde hisseti Martin'in göğsüne kapandığında "Seni o kadar çok seviyorum ki..." dedi.

Martin kızın saçlarını okşayıp onun yerine cümlesini tamamladı. "Genetikten bile daha çok!"

"Evet," dedi kız. "Genetikten, moleküler biyolojiden, Stanford'dan ve sıkıcı notlarımdan bile çok!"

Genç adam kızın tepesini öperken kulağına mırıldandı. "O kutsal ders notlarını sıkıcı bulduğuna göre beni sahiden çok seviyorsun."

İlkim gülümsedi. "O halde dünyanın en çok sevilen kocası sen oluyorsun."

Genç adam sırıttı. "Bu bir onurdur madam!"

❧

Mary tüm haftanın kâbus gibi geçmesine izin vererek, bu acıları çekmeyi de hak etmişti. Kendi infazını kendisi yapmış, ayağının altındaki sehpayı da kendisi itmişti. Şimdi azar azar nefessiz kalıp ölecek olması da kendi suçuydu. Genç kadın tüm hafta boyunca Seth'in evine girdiği ve orada yaşadığı aşağılanma için kendisinden nefret etmişti. O adamla zaten her şey zordu ancak bir de sevgilisi çıkmıştı ortaya. Sevgilisi... Tam on dört yaş daha küçük olan o kız. Sindy! Adına uyacak derecede uzun bacaklı, oyuncak bebeklerden farksız ateş kızılı saçlarıyla Sindy!

Elini saçlarına geçirip aynadaki aksine baktı. Kızılın kendisine yakışıp yakışmayacağını tartıyordu. Gözleri siyah saçlarında gezinirken haşin bir hamleyle elini çekti. "Kızıl olmayacağım!" dedi karşısında düşmanı varmış gibi.

"Senin için değişmeyeceğim Seth Lyons! Geçmişte bir kez bunu yaptım ve bedelini ödedim!" derken burnuna dokundu. Küçük bir müdahale geçiren, kemiği kırılmış burnuna. Tam altı yıl önce, boşanmadan birkaç hafta öncesiydi. Seth'in aldığı pahalı pırlanta kolye Mary'yi delirtmişti. Şimdi düşünmek bile delirtiyordu. Ondan, sevdiği adamdan asla böyle pahalı hediyeler istememiş olmasına rağmen Seth'in tüm parasını buna yatırdığını bilmek canını sıkmıştı. "Alma!" demişti bağırarak. "Bana bunlardan alma!"

"İstediğin kadar gösterişli değil mi?" diyen Seth'in yanıtı Maryson'ı çileden çıkarmıştı.

"Gösterişli olması umurumda değil. Lanet olsun, Seth. Sadece... Ben... Bunlarla mutlu olmuyorum. Senden paranı harcam

beklemiyorum. Lüks ve gösteriş peşinde değilim. Bana bunu verme!"

Seth sinirlenmiş ve kadına kızgınca bakmıştı. Sözlerinin yaralayıcı olduğunu bilmeden yanıt vermişti. "Çünkü zaten bunlara sahipsin, değil mi? Zaten kendi paranla bunu yapıyorsun ve sana aldığım bu ucuz şeylerden nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

"Tanrım. Hayır... Aşkım, bunu nasıl söylersin?"

Genç adam, karısına sırtını dönerek evin verandasını kapatan cam panele yandan yaslanmıştı. Mary'nin parasından, dahası kendi parasından nefret ediyordu. Ona yetememekten ve istediklerini yapamamaktan nefret ediyordu. Kadının *'Hiçbir şey istemiyorum!'* demesinden de nefret ediyordu. Maryson Turner hayatının tümünde lüks içinde yaşamışken evlendikten sonra bir çamurda debelenmeye başlamış gibiydi. Seth ona bakarken bunu görüyordu. Lüks ihtiyaçlarını kısmıştı. Ve Seth buna neden olduğu için her günü sıkıntıyla geçiriyordu. Yıllarca bu gerçekten kaçtığı için evlenmemişti. Ancak bu kadına olan aşkının tüm zorlukları yeneceğine inanarak, onu tutkusuna, hayatına, kalbine ortak etmişti. Bir müddet bunlar sorun olmamıştı ama birkaç ay sonra maddi yetersizlik boğucu, öldürücü olmuştu.

Sinirden sert göğsü inip kalkıyordu. Aldığı her nefes yaşamasına değil, ölmesine neden oluyordu. O an, ansızın basturan müthiş bir öfkeyle sağında duran cama yumruk atmak istemişti. Mary'nin sarılmak için arkasından dolandığını görememiş ve göğsüne kapanacak olan kadını fark etmeyerek yumruğunu onun yüzüne indirmişti. Mary kanlar içinde yere yığılmıştı.

Seth o an hayatının en ağır saniyelerini geçirmişti. Korkuyu iliklerine, hücrelerine kadar hissetmişti. Ve onu kazara yaraladığına hiçbir zaman inandıramamıştı. İşte tüm bunlar yüzünden Mary hastanedeyken ayrılmaya karar verdiklerinde, kadın içindeki her şeyi adeta kusmuştu.

"Bana istediklerimi hiçbir zaman vermedin, veremeyeceksin!" demişti nefretle.

Ameliyattan ötürü gözlerini çevreleyen kasvetli morluklara, burnundaki sargıya aldırmadan, suçlamıştı adamı. Seth

o an Mary'nin gerçekleri haykırdığını sanmıştı, oysa kadın sadece öfkeliydi. Seth'in, burnunu kırdığı gibi o da onun kalbini kırmak için binlerce yalan söylemişti. Yaralanmasının kaza olduğuna bir an olsun ihtimal vermemişti genç kadın. Seth'in bilerek kendisine zarar verdiğini düşünmüş ve o da bilerek onu yaralamak istemişti.

"Dünyalarımız sahiden farklıydı Seth Lyons. Arkadaşlarımın dediklerini dinlemeliydim. 'O beş parasız serseri seni mutlu edemez' dediklerinde onlara inanmalıydım!" demişti. Bu son darbeye katlanamayan Seth hastaneden çıktığı gibi boşanma davası açmıştı.

Mary tüm bunları kendi penceresinden bir kez daha yaşarken gözlerinden istemsizce yaşlar döküldü. Seth'in boşanmak için bu kadar aceleci davranması, ayrıldıktan sonraki her gün canını yakmıştı. O adam kolayca vazgeçmişti. Mary için durum buydu. Seth Lyons kendisini bilerek yaralamış, sonra kaçar gibi hayatından defolup gitmişti. Onu asla affetmeyecekti. Affedilmeyen şeyler listesine şimdi de Sindy denen kız eklenmişti. Mary aynaya bakmaya devam ederken "Aşağılık hergele!" diye bağırdı. Karşısında Seth varmış gibi davranıyordu, çünkü aynada kendisini değil o adamı görüyordu. Onunla bir olduğunu fark edemiyordu oysa.

O an müthiş bir intikam hissiyle doldu. Çabucak telefonunu kavradı ve geçen ay usulsüzlük dosyasına baktığı müvekkilini aradı. David Fischer genç bir İngiliz'di. Büyük bir yatırım şirketinde finans bölümünden sorumluydu. Mary'ye asılmıştı ancak genç kadın–diğer kadınların aksine–ondaki İngiliz aksanını itici bulduğu için adama yanaşmamıştı. Hoş, onu çekici bulsaydı da yaklaşmazdı. Seth'ten beri hayatına hiçbir erkek girmemişti ve böyle gitmesi kendisi için en iyisiydi. Erkekler başa belaydı. Martin ve eski kocasından sonra bu fikrini değiştirecek biri çıkmamıştı karşısına.

David'le iki saat içinde buluşup Seth'in tamirhanesinin yakınlarındaki bir kafeye gitmeyi planladı. Burası İngiliz adamın şirketinden bir hayli uzaktı ve Mary neden böylesine uzak bir

yere geldiğini saçma bahanelerle izah etmişti. Oradaki bistronun kahvesinin özel olduğunu uzun uzun anlatıp, David'i buraya iş rüklemişti. Kafeye ulaşmadan da aracının bozulduğunu söyle yip tesadüfen Seth'in tamirhanesine götürecekti.

Dizlerini açıktan bırakan kısa bir kalem etek, üstüne iç ça maşırını ayan beyan gösteren ince bir gömlek giymişti. Bunla rın tümü oyundu. Genç kadın sadece, Sindy'nin kendisine hiş settirdiklerini Seth'in de yaşamasını istiyordu. Bu maksatla Land Rover'ından tuhaf seslerin geldiğini iddia edip, eski kocasının tamirhanesine sürdü. Seth elemanlarının yanında itiraz edeme yecekti. Mary bundan emin bir halde aracından inerken bilerek David'e gülümsedi.

David, Mary'nin tatlı gülümseyişinden cesaret alıp kadına temas edecek kadar yakın durdu. Cipin gürültülü sesini duyan Seth dışarıya çıktı bu sırada. Ellerindeki siyaha dönmüş bezle parmaklarını ovalarken, kaşlarını çatarak dışarıdaki müşterisine baktı. Mary'yi görür görmez bakışları sertleşti. Eski karısı bir adama açıkça yaslanmış ve öylece duruyordu. Seth bu andan itibaren sakin kalamayacağını bilerek "Ne arıyorsun burada?" diye sordu. Sesi gergin, öfkeliydi.

"Burada ne arıyorsun da ne demek?" diyen Mary alaycı bir sesle sordu. "Cipim bozuldu. Tamirci değil misin? Yoksa bilmeden pizzacıya mı geldik?" Şuh bir kahkaha attı sonra. David'e bakarken onun şaşkın bakışları altında yeniden Seth'e döndü. "Aracımdan tuhaf bir ses geliyor. Lütfen çabuk halledin. Acelemiz var."

Seth kadını boğmak için öne atılmak istedi ancak bir an sonra oyunun farkına varmış olarak, yüzünde tehlikeli bir gülümseyiş oluştu. Bu gülümseme keyiften değildi. Şu an sinirden David denen adamın kafasını koparabilir, etrafı yıkıp dökebilirdi ancak Mary'ye bu tatmini vermeyecekti.

Kadının o kendinden emin, alaycı yüzünden bakışlarını çekip umursamaz bir tavırla cipe yürüdü. Kaportayı açıp birkaç yeri kurcaladıktan sonra "Kyle!" diye bağırdı. Saniyeler sonra içeriden on sekizlerinde bir çocuk geldi.

"Şu arabanın işini hallet!"

Çocuk hızla başını sallarken Seth hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü. Dev gibi uzun, kaslı bedeni, kolsuz tişörtü, belinden inen alet kemeri ve düşük bel pantolonunun içinde genç kadının ağzını sulandırsa da, daha çok öfkelendirmişti. Mary onun kayıtsızlığı–ve elbette çekiciliği–karşısında sinirle topuğunu yere geçirmek istiyordu. Seth'in bu kadar aldırmaz olacağını katiyen beklemiyordu. En azından arabasını tamir etmeyeceğini söylemeliydi. Ama hayır! Bu adam, buz dağından farksız soğuk bakışlarıyla bir kez bakıp çekip gidiyordu. Üstelik diğer adama aldırmadan. Neden kendisi Sindy'yi görünce bu kadar soğukkanlı olamamıştı? Neden bir aptal gibi ağlayarak kaçmıştı? Seth'in yaptığı ise tamamen boş vermişlikti. Mary görmezden gelinmekten nefret ediyordu.

"Faturayı köşedeki kafeye gönderin. David'le orada olacağım!" dedi son bir gayretle.

Seth o an yürümesini kesti. Bir saniye sonra yeniden Mary'ye dönerken gözlerine koyu bir öfke alevi yerleşmişti. Mary bu bakışı okuyup, içten içe neşelendi. Umurundaydı! Ah, kesinlikle Seth Lyons'un umurundaydı. Ancak eski kocası konuştuğunda Mary bir kez daha mağlup oldu.

"Arabanızda bir sorun yok hanımefendi. Sadece kullanmayı bilmiyorsunuz!" demişti Seth. Ve o kadar küçümseyen, aşağılayan bir şekilde hafifçe gülümsemişti ki, Mary yere yığılacak kadar üzülmüştü.

"Yine de bir kez kontrol edeceğim. Merak etmeyin tüm hizmetlerimiz bedava. Bir milyoncu müşterimizsiniz," diyen genç adam dalga geçercesine konuşup, Mary'den yanıt beklemeden yeniden arkasını döndü. Sonra büyük tamirhanesinde gözden kayboldu.

Bu sırada David lafa girdi. "Ne ukala bir adam!"

Mary'nin donup kalmış ifadesini fark etmeyerek kadının koluna dokundu. "Yürüyelim mi?" Mary o an kendine geldi. Yürümek değil, ölmek istiyordu. Başını salladı sadece ve kırık kalbiyle David'in kendisini götürmesine izin verdi.

Sonraki saatler Mary için bir işkence oldu. Adama odaklanamıyordu. David bir şeyler anlatıyordu ancak Mary onu işitmekten çok uzaktı. Sadece başını sallıyordu. Bakışları David'in gözlerinde asılı kalsa da, aklı Seth'in aldırmaz halindeydi. Ondan nefret etmeliydi. Bunu yapmalıydı ancak tek istediği ona sarılmaktı. Gurursuzca bunu yapmak istiyordu. Gözleri dolduğunda irkildi. "Ne kadar zavallıyım," dedi inleyerek.

Adam şaşırdı. "Efendim?" diye sordu.

"Hiç... hiçbir şey."

"Mary, sen iyi misin? Solgun görünüyorsun," diyen David elini Mary'nin yüzüne uzattı. Genç kadın acemi bir gülüşle yüzünü çekti. "İ..iyiyim ben!"

"Gerçekten çok kötü görünüyorsun, Mary. Yapabileceğim bir şey..." diyen adam cümlesini tamamlamadan elini yeniden uzattı. Bu defa kadının yüzüne değil, kısa eteğinin üstünden bacağına doğru. Kadın hamleyi görüp bacağını çekecekti ki, adamın bileğine sımsıkı bir el yapıştı.

"Çek elini!" dedi kalın, kısık bir ses.

Mary hızla başını kaldırdı. Seth tam yanında duruyordu ve öldürücü bakışlarını David'e dikmişti. "Ona dokunursan, seni öldürürüm piç kurusu!"

David hışımla sandalyesinden kalktı. "Sen de kimsin? Ne yapıyorsun?" derken, Seth adamın yakalarına yapışıp onu sarstı. "Şimdi," dedi dişlerinin arasından tıslayarak. "Yaylan!"

Seth onu iterek bıraktığında David, Mary'ye baktı. Sanki ondan yardım dileniyordu. Ancak yanlış kişiye bakıyordu. Çünkü asıl yardıma ihtiyacı olan genç kadındı. Seth kadının koluna yapışmış ve onu kaldırmıştı. Şimdi de sürüklüyordu. Mary'yi zorla çekip götürüyor ve herkesin şaşkın bakışları altında kadını kaçırıyordu. Yine de kimsenin Seth'e karşı koyacak gücü yoktu. Mary sadece bileğini adamın elinden kurtarmaya çalışırken, Seth onu azimle, biraz olsun zorlanmadan kafeden çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı kadın.

Seth ona nefret dolu bir bakış attı. Az önceki adamın, bacağına dokunmasına izin vereceğini unutmazsa onu burada boğabilirdi. Asıl amacını hatırladı. Uzun boyunu bir tehdit unsuru olarak kullandı. Kadının dibinde durdu ve sertçe fısıldadı. "Sana bir ders vereceğim Maryson Turner. Haddini aştın!"

"Ders mi? Sen mi? Ben senin okuma yazma bildiğinden bile şüpheliyim!"

Mary bileğinin daha da sızlamasıyla, bu yanıtı verdiğine pişman oldu. Seth'in korkunç bakışları onu daha çok korkuturken, bu adamın ders derken neyi kast ettiğini anlamaya çalıştı. Onun bu sinirli ifadesiyle yapacaklarına dair tahmin yürütememek kaygısını arttırdı. Muhtemelen en fazla arabasını bozmuş ya da parçalamış olurdu. Hayır, daha fazlasına cüret edemezdi.

Genç kadın Seth'in ellerinde tamirhaneye gelince bu fikrinden neredeyse emin oldu. Arabasını mı dağıtmıştı yani? Verdiği ders bu muydu? Ancak bir an sonra aracının bıraktığı yerde olduğunu görünce, şaşkınlıkla eski kocasına baktı.

"Bıraksana beni! Arabamı gözlerimin önünde parçalayacak mısın? Bana böyle mi ders veriyorsun?"

"Bu kadar küçük düşünmene şaşırdım Mary!"

"Bana Mary deme! Bana Bayan Maryson Turner diyeceksin! Ben senin müşterinim ve sen bana hizmet..."

"O adamın sana Mary demesine izin verirken ona da böyle bağırdın mı, lanet olası sürtük?" diyen adam, kadını tamirhaneye itmeden önce kolundan çantasını çekip aracının içine attı. Mary'nin dehşetli bakışlarına aldırmadan üzerine yürüdüğünde genç kadın o an tamirhanede kimsenin olmadığını fark etti. Kyle denen çocuk ve diğer elemanlar neredeydi?

"Ne...Ne yapacaksın bana?" diye sormuştu ki, Seth ona hafifçe, karanlık bir gülüş attı.

"Hayatın gerçeklerini öğreneceksin Mary. Aşağıladığın şeylerle baş başa kalacaksın!"

Seth'in bu sözleri karşısında iyice korkan kadın, geriye doğru kaçmaya başladı. Tamir dükkânı hayli büyüktü ve etrafta yüzlerce

alet edevat vardı. Mary birini kapıp onun kafasına indirmek istiyordu ancak ikinci adımda Seth kendisine yetişmişti. Kolundan tuttuğu gibi onu tamirhanenin en karanlık köşesine götürüp, canını acıtırcasına yere oturttu. Havanın soğuk olması zeminin buz kesmesine neden olmuştu. Isıtma sisteminin kapatıldığını o an anlayan Mary, Seth'in ellerindeki zincirle ağzını kocaman açtı.

"Bu...Bu da ne?"

Seth onu işitmemiş gibi kadının sol bileğine zinciri dolayıp sımsıkı bağladı. Diğer ucunu duvardaki yüksek bir noktaya astı. Mary'nin bu andan itibaren kurtulması mümkün değildi. Bileği bir kelepçe gibi kuşatılmıştı ve bu ağır zinciri çözmesi imkânsızdı.

"Şimdi..." diyen Seth kadının önünde, onun hizasında yere eğildi. Hamlesinden ötürü alnına düşmüş sarı saçını, siyaha dönmüş parmaklarıyla itelerken kadına nefret dolu bir gülüş attı.

"Bu gece burada kalacak ve bir tamirhanenin nasıl bir yer olduğunu iyice öğreneceksin. Tüm bu aletleri görüyor musun Mary-son Turner? Hepsini ezberle, çünkü yarın seni sınava sokacağım. Eğer testimi geçersen buradan çıkabilirsin," diyen Seth o kadar kararlıydı ki, Mary'nin mavi gözleri dehşetle açıldı.

"Sen delisin! Bana bunu sahiden yapamazsın! Beni burada bırakıp gidemezsin."

"Sana hayatı öğretiyorum güzelim. Daima mesleğime ilgi duymuştun. İşte fırsat. Her şeyi öğren,"

Genç adam çıkmadan önce son hamlesini yaptı. Masanın üstündeki motor yağını alıp hafifçe parmaklarına bulaştırdı. Ardından Mary'nin önünde yeniden diz çöküp bir eliyle kadının çenesini tutarken, diğer elinin yağlı parmaklarını Mary'nin pahalı kremlerle bakım yaptığı yüzüne sürdü. Kabaca değil, okşar gibi yaptı bunu. Yağı, başparmağıyla yavaşça kadının yanağından boynuna, oradan göğüs çatalına kadar indirdi. Elini bir müddet orada oyalanınca, Mary heyecanla hızlı soluklar alıp boynunu geriye itti. Seth'in bu ayartıcı dokunuşlarını çok iyi biliyordu. Onlardan biriydi bu. Boğazı kururken yutkundu ve adama dik rin bir bakış attı.

Seth'in kadının çenesini tutan eliyle, gömleğinin göğüs bölümündeki düğmelerine takılı kalan diğer eli öylece kalırken, bakışlarını Mary'nin mavi gözlerine öldürücü bir tutkuyla kenetledi.

Mary soluk soluğa inledi. "Seth!"

Genç adam kadının yüzünü usulca kendine yaklaştırdı. Gözlerini onun dudaklarına dikmişti. Mary farkında olmadan dudaklarını yaladı. Ancak tenleri birbirine değmeden Seth, kadını iter gibi bıraktı. Katı bir ifadeyle eski karısına bakarken sonunda ayağa kalktı. "Önce yüzündeki yağdan başla Mary. Bu kesinlikle aptal bir bitki yağı değil. Hidrolik yağı. İşte öğrenmen gereken ilk şeyi de öğrendin. Bu iyi bir başlangıç!" diyen adam kadına son bir alay dolu bakış attıktan sonra tamirhaneden çıkmak için arkasını döndü.

"Dur bekle! Bunu yapamazsın... Beni burada bırakamazsın!" diyen Mary de ayağa fırlayıp adamın arkasından koştu. Zincirin izin verdiği yere kadar. Sonra sertçe durdu ve keskin bir hamleyle kalçasının üstüne düştü. Seth bir an arkasını dönüp Mary'ye baktı ama kadının acı dolu ifadesini daha fazla görmek istemeyerek yeniden yürüdü. Tamirhanenin dışına çıktığında son bir kez kadına bakarken kepenkleri indiren kumandayı eline alıp kapama düğmesine bastı. Tamirhaneyi kapatan ağır metal yavaşça inerken genç adam aracın üstündeki kitapçığı fark etti.

Hızla yeniden içeriye girdi ve kadının önüne elindeki kitapçığı fırlattı. Tuhaf aletlerin isimleri ve kullanışları yazılı olan şeye Mary şaşkınca bakarken Seth tok sesiyle "Kitabın bile var Mary! İyi çalış. Geçme notun yüz!" dedi. Kepenkler inmeye devam ederken yeniden arkasını dönmüştü ki, ansızın kafasına sert bir şey çarptı. Ağır demir parçasıyla aldığı darbe genç adamı sersemletti. Öyle ki gözlerinin önünde yıldızlar parlayan çizgi film karakterleri gibi sendelemişti.

"İşte bunu biliyorum. İngiliz anahtarı," diyen Mary elindeki aleti gururla tutarken Seth yavaşça ona doğru döndü. Adamın kafasından incecik bir kan sızarak alnına iniyordu. Mary bu görüntüyle dehşetle inledi.

Seth o an gözlerini açtı ve nispeten kendine geldi. Ancak kepenklerin kapanmak üzere olduğunu fark ettiğinde hızla çıkışa yöneldi. Aldığı sert darbe yüzünden sağa sola kayarken, metal kepenkler o yetişemeden kapandı.

Öfkeyle kadına döndü. Sesi güçlü bir şimşekten farksız, gürleyerek çıktı. "Lanet olası aptal kadın!" Eliyle alnını silip Mary'ye öldürücü bir bakış attı. "Tanrı'nın belası kumanda dışarıda kaldı! Yarına kadar kimse gelmeyecek!" dediğinde Mary ile bu soğuk tamirhanede baş başa kilitli kaldığını fark etmişti.

Mary ise onun sözlerine aldırmadan omuz silkti. "Umurumda bile değil Seth Lyons. Anlaşılan şu mesleğinin dersini bana kendin vermek zorunda kalacaksın!"

Yüzüne hoşnut bir gülüş yerleşen kadın, bileğindeki zincirle çocukça oynayarak ağır metali şıngırdattı.

Seth ise öfkeden gözü dönmüş halde hışımla Mary'ye yöneldi.

❧

Gittikleri kulüp Türkiye'dekine göre fazla kalabalık ve daha fazla kural dışıydı. İlkim bir sürü kişinin illegal otlarla kafayı çektiğine emindi. Elektro müzik mekânı hareketli bir küreye dönüştürüp, adeta tepeden tırnağa sallıyordu. İlkim kocasının koluna dolanmış, onun yönlendirmesiyle sakin bir yere gitmeyi arzuluyordu. Zorlukla yürüyüp kendinden geçmiş bedenlerin arasında ilerlerken, kadınların minicik etekleri, derin dekolteleri karşısında gözlerine inanamıyordu. Yine de Türkiye'deki barda gördüklerinden daha az şaşırıyordu. Artık bazı şeylere alışmıştı. Daima bir münzevi gibi yaşamış olsa da, son bir aydır değişmişti. Biliyordu! Kocası sayesinde dünyaya açılmıştı. Asosyal değildi artık ve eskisi kadar kekelemiyordu. Bu farkındalıkla beraber cesaretin de kanına yayıldığını hissetti. Kendine güven konusunda biraz daha teşvike ihtiyacı olduğunu o an anladı. Çünkü bardaki beyaz kadınların çoğunlukla sarışın olması aklına olmadık komplo teorileri getiriyordu. Kendisinin, kocası tarafından ilk sırada arzulanan kadın olduğundan emin olmak istiyordu. Tam bu sırada

yanından geçen bir delikanlı koluna bir hayli uzun süre temas edip sonra da kalçasını okşayınca dehşetle Martin'e sokuldu.

Genç adam onun bu ani hareketi karşısında, ne olduğunu sorunca İlkim omuz silkti. "Hiç... Sadece burası fazla gürültülü!"

"Kulübün arka tarafı bir tür VIP salonu gibi ve daha sakin. Seni oraya götüreceğim," diyen kocasına gülümseyen İlkim bir anda dudaklarını yalayıp *'üçyüzotuzüç'* dedi.

Martin kızın Türkçe konuşmasıyla kaşlarını çattı. "Anlamadım."

İlkim yanındaki hayli çekici kadınlara nefretle bakıp dudaklarını bir kez daha yeterince çekici olma hevesiyle öne uzatıp "Üçyüzotuzüç," diye fısıldadı. Martin'i şu an tavlaması gerekiyor gibi müthiş bir korkuyla dolmuştu.

Genç adam elinde olmadan bir kahkaha atarken "Seni öpmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Ah, sadece seksi olmaya çalışıyorum!" diyen İlkim dürüstçe hiçbir halta yaramadığını itiraf etti.

"Hey fıstık, sen zaten seksisin," diyen bir ses kulağının dibinde yankılanırken, bu adamı fark eden İlkim'den önce Martin oldu. Amerikan mafya karısını sağına çekip, İlkim'e seksi diyen adamın yakalarından kavradı ve ona sert bir yumruk attı. Kulübe kadın çığlıkları dolarken müzik daha da hızlanmıştı sanki.

"Sen karımla nasıl konuşursun?" diyen Martin yeniden adama yönelip sert bir kroşe daha indirdi. Adam baygın gibi yere yığıldı. Martin onu patates püresine çevirme isteğiyle yeniden eğilince, İlkim kocasının kollarına asıldı.

"Ah, yeter, lütfen dur!"

Genç adam karısına kötü bir bakış attı. "Seninle tanıştığımdan beri paslandım! İzin ver de biraz antrenman yapayım. Ne kadar zamandır kimseyi dövmediğimi biliyor musun?"

"Ah! Sanki ne kadar zamandır su içmediğinden bahsediyorsun! Birilerinin çenesini kırmak senin için bir ihtiyaç mı?"

"Kesinlikle!" diyen genç adam alkışlar ve bağırışlar arasında yeniden yerdeki adama yöneldi.

"Benim için de senin öpücüğün bir ihtiyaç! Şimdi şu lüks artığını bırak da beni öp!" diye bağırdı İlkim.

Martin bir an afallamış bir halde bakakaldı ancak hemen sonra sırıtıp, tek koluyla karısının beline sarılarak onu kendine yapıştırdı. İlkim ince bir inlemeyle adama dolanıp, onu arasıra öperken öpüşmeleri yükselen alkışlarla süratle alev aldı.

Genç adam kızı bırakacak gibi değildi ancak İlkim kendine geldiğinde onlarca kişinin arasında öpüştüğünü fark edip, gözlüğünü iteledi. Martin kızı kalabalıktan uzaklaştırırken hâlâ sırıtıyordu. "Çok tatlısın bebeğim," derken onu yeniden öptü.

Bu defaki daha kısa sürmüştü, zira İlkim kendini çekmişti. Utancını biraz olsun atmak için "Lavabo şurada. Ben hemen geliyorum!" diyerek uzaklaşmak istedi.

Genç adam başını sallayıp, karısının bir tutam saçını yüzünden çekti. "Çabuk gel," dedi başparmağıyla dudağını okşarken. "Seni uzun süre görmeyince yeniden birilerini dövebilirim."

İlkim gülümsedi ve adeta bir kelebek gibi kanatlanarak kadınlar tuvaletine girdi. İçeride bir kadın olduğu için aptal sırıtışını silip, aynadaki aksine baktı. Martin'in aşkı karşısında o kadar mutluydu ki, bunun hiçbir makaleye, hiçbir ansiklopediye sığmayacak kadar harika bir his olduğunu biliyordu.

O an kapı yeniden açıldı ve aynadaki aksinin yanında biri daha durdu.

Bir kadındı. "Sizinle konuşmamız gerek Bayan Turner!"

Bu sarışın kadın Martin'in kovduğu Barbara'nın ta kendisiydi!

BÖLÜM 18

İlkim onu elbette hatırlamıştı ancak kocasının eski asistanı olarak. Pek de hazzetmediği biri olduğu için can sıkıntısı hissetti. Martin'in sebep olduğu tatlı heyecan yerini gerginliğe bırakırken Barbara'ya kötü bir bakış attı. "Ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Burada olmaz!" diyen sarışın kadın, İlkim'e bir avcının kararlılığında bakıyordu. Onu avlamak üzere olduğundan neredeyse emindi. "Zamanım yok. Benimle buluşun. Yarın. Saat on ikide."

"Ne? Ha...hayır, bunu yapamam. Şimdi söyleyin. Çünkü benim de zamanım yok!" İlkim ona av olmayacağını gösterircesine bir ciddiyetle konuştu.

Barbara hiç tedirgin olmadı. Yolunun üstündeki engelleri kaldırmayı aklına koymuş ve bugüne kadar da daima başarmıştı. İlkim gibi standart altı bir kızı alt etmesi sandığından kolay değilse de, yapacaktı.

"Kocanın gerçek yüzünü göstereceğim sana. Yarın saat on ikide diyorum. Martin'in evinin aşağı caddesindeki Riverside Bulvarı üzerinde BLU Kafe'de seni bekleyeceğim. Sakın bundan kocana bahsetme! Çünkü o iyi bir yalancıdır ve beni kandırdığı gibi seni de benimle buluşmaman için kandıracaktır. Her neyse! Gelirsen gerçekleri öğrenirsin ama gelmezsen bir yalanın içinde yüzmeye devam edersin!" diyen Barbara son bir bakışla genç kızı inceledi. Onu ikna ettiğine emin bir gülüşle, fazla beklemeden dışarı çıktı.

İlkim'i orada, sorular ve korkular içinde bıraktı!

❧

Seth, kafasından inip şakağına sızan kanı silerken bir yandan Mary'nin üstüne yürüyordu. Eski karısına ulaştığında iri

elini onun boynuna geçirip "Seni öldüreceğim," diye tısladı dişlerinin arasından.

Mary boğazını sıkan elden kurtulmak için adamın dizine tekme atmak istedi ancak Seth onu savurur gibi bıraktı. Genç kadın öksürüp, acı acı soluklanırken, Seth elini saçlarına daldırıp sakinleşmeye çalışıyordu.

"Beni bir hayvan gibi kafese kapatacağını düşündüğün için bunu hak ettin!" diyen Mary adama öfkeyle baktı. Gözlerini Seth'in alnından inen o incecik kan sızıntısından çekmek istiyor ancak başaramıyordu. Pişman olmaktan nefret ettiği için bakışlarını en sonunda Seth'ten ayırdı. Saniyeler sonra müthiş bir kaygı, kontrolünü yitirmesine neden oldu.

"Janet! Janet'a ne olacak? Lanet olsun Seth.. Kızım..."

Seth, Mary'ye dönüp ona kötü bir bakış attı. Fazlasıyla soğukkanlı olması Mary'nin kızgınlığını arttırdı. Hışımla adama yürüdü ve zincirli bileğini onun göğsüne indirdi. "Janet diyorum gerizekâlı. Kızımız yalnız kalacak. Bakıcısı akşam olduğunda evine gitmek zorunda!"

Genç adam buz gibi sesiyle "Onu evime götürmüştüm," dedi. "Sindy ona bakacak!"

Mary rahatlamak yerine daha da kaygılanıp, öfkelendi. "Sindy mi? Kızımı liseli sevgilime mi bıraktın?"

Seth onun yanlışını düzeltti. "O liseli değil lanet olası. Janet'a senden daha iyi bakacağına da eminim!"

Mary eski kocasının ağzından *O benim sevgilim değil,* cümlesini işitmeyi isterdi ancak adam bunu söylemedi. Öfkesi daha da arttı. Gözpınarları dolarken "Planladın değil mi? Ben burada işkence çekerken Janet ve sevgilinle, evinde iyi vakit geçireceğini düşündün. Janet'a o kızı sevdiremeyeceksin! Sen... Sen..." diyen genç kadınının gözyaşları, devam etmesine izin vermedi. Bileğindeki zincir uğursuz bir gürültüye neden olurken bir kez daha Seth'in göğsüne vurmaya başladı. "Sen aşağılık bir adamsın!"

Genç adam kadının bileklerini kavrayıp ona engel oldu. Yüzüne doğru adeta gürledi. "Kızımla ne yaptığıma karışamazsın

Mary acı içinde baktı ona. Bu defa pes etti ve elleri gibi başı da düştü. Seth'in ellerinden kurtulan bilekleri kemiksiz gibi salanıyordu. Yere çöktü. Teninde buz gibi soğuğu hissederken ağlayarak "Senden nefret ediyorum!" dedi usulca.

Seth gözlerini kadından çekti. Ona bakarsa yanına diz çöküp, sımsıkı sarılacağından korkuyordu. Mary'ye karşı hâlâ zayıftı. Bu canını sıkıyor ve kendisini kızdırıyordu. Mary'den, olabilecek en üst seviyede nefret etmesi gerekiyordu. Başka türlü içindeki öfkeyi, kini dindiremezdi. Oysa şimdi bundan emin değildi. Kadının boş bir şişe gibi devrilmesi karşısında zorlu bir sınanmaya tabi tutuldu. Ellerini aşağıya kadar indirip onun omuzlarını kavramak üzereyken son anda vazgeçti. Elini pantolonunun cebine götürdü. O an cebindeki bir şeyi fark etti. Telefonu yanındaydı...

Telefonu hızla cebinden çıkardı ancak kimseyi aramadı. Sessize alıp yeniden cebine tıktı. Sadece birkaç dakika içinde Kyle gelip onları buradan çıkarabilirdi. Ama bu, Mary'ye vereceği dersin fiyaskoyla sonuçlanması demekti. Bu yüzden bunu yapmadı. Kendisi de hapis kalacak olsa bile Mary'nin cezası daha önemliydi. Şimdi yapılabilecek tek şey, Mary ile kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaktı. Kadına tepeden bakışlar atıp acısıyla dalga geçerken köşeye konmuş radyoya uzandı. Mary'nin pek hazzetmediği heavy metal şarkılarını çalıp, sesini de sonuna kadar açarak onu delirtmeyi umuyordu. En sonunda bir rock kanalı frekansında durdu. Scorpions çalıyordu. Bu genç adam için yeterince sert bir parça değildi. Aldırmadı.

Kadın perişan bir halde ağlarken, Seth kollarını göğsünde birleştirip duvara yaslandı. Ve oradan öylece Mary'yi izlemeye başladı. Kısa eteği yüzünden bacakları alenen ortadaydı. O bacakları görmek, David denen adamın onlara dokunacağı anı hatırlamasına neden oldu. Bunu görmüş ve engellemişti. Neden engellediğini bilmiyordu. Mary'nin başka adamlarla ilgilenmesi umurunda olmamalıydı. Ancak görmeye katlanamayacağı kadar berbat bir görüntüydü bu. O adamın elini koparıp ağzına tıkabilecek kadar öfkeyle dolduğunu anımsadığında, o saf öfke bir kez daha ruhunu esir aldı. Mary'yi sarsıp hayatına giren erkeklerin

hepsini öldüreceğini haykırmak istedi. Yumruk yaptığı elini bir yere indirememek sıkıntısını katlarken, sanki bir düşman gibi Bon Jovi çalmaya başladı.

Mary'nin delice hayran olduğu o adamın sesini işitmek Seth'i öfkeden kudurtmuştu. Yumruğunu hışımla radyoya indirdi. Yere düşen küçük aletten hâlâ sesler yükseliyordu. Seth elinde olmadan on altı yaşına gitti. Mary'yi yeni tanımaya, ona yeni âşık olmaya başladığı yıllara... Aralarındaki tek kavganın Bon Jovi yüzünden çıktığı, aşkın tam bir saflık ve iyi niyetle yaşandığı o muhteşem yıllara...

Bisiklet sürmeyi bilmeyen o beceriksiz kızı ilk gördüğü günü hatırladı. Babasıyla bir arabayı teslim etmek için o lüks semte gitmişlerdi. Dönüşte onu, yani Mary'yi görmüştü. Bisikletine binemeyip arkadaşlarının alaylarına maruz kalan on üç yaşındaki o kızı. Babasına eve sonradan geleceğini söyleyip Mary'nin yanına gitmiş ve dudaklarını sarkıtıp ağlamak üzere olan kıza bakmıştı.

"Ne bakıyorsun aptal? Sen de mi bana güleceksin?" demişti Mary masmavi gözleriyle.

Seth gülmüştü ancak beceriksizliğine değil, onun şapşal sevimliliğine.

"Gitsene!" demişti Mary. Özenle bağlanmış saçlarını savurmuş, sonra pahalı olduğu anlaşılan güzel elbisesiyle kaldırıma çökmüştü. Seth ona tepeden bakıp, şişkin yanaklarını sıkıntıyla boşaltmasını izlemişti. Ve o an âşık olmuştu.

"Yanlış yapıyorsun. Haydi, kalk. Sana nasıl binmen gerektiğini göstereceğim," dediğinde Mary'nin mavi gözleri umutla ışıldamış, hemen sonra üzüntüyle sönmüştü.

"Bisiklet için geç kaldım. Yaşım çok büyük."

"Neden şimdiye kadar öğrenmedin o halde?"

"Bana öğretecek bir ailem yoktu. Aptal bir erkek kardeşim var ama bisikletlerden nefret ediyor. O arabaları seviyor, sanki sürebilirmiş gibi!"

Bu zengin kız, öksüz ve yetimdi. Seth onun paraya sahip olmasına rağmen bir aileye sahip olmadığını görüp, o andan

itibaren Mary'yi korumaya söz vermişti. İşe ilk olarak da ona bisiklet kullanmasını öğretmekle başlamıştı. Maryson sadece bir saat içinde düşmeden bisiklete binmeyi başarmıştı. Karşılık olarak Seth'e sütlü kurabiye yemeyi teklif etmiş, o da bu teklifi kabul etmişti. Mary'den ayrılmak istememişti çünkü. Gizli bir yolla kızın yatak odasına girdiklerinde Mary tatlı bir kaygıyla "Sakın sesini çıkarma! Rosie teyzem seni görürse akşama popomu kızartana kadar dayak atabilir," demişti.

Seth başını sallayıp gülümsemişti. Mary çıktıktan sonra da, pembe rengin can sıkacak kadar çok olduğu odada rahat bir tavırla volta atmaya başlamıştı. Duvarlardaki Bon Jovi posterlerini incelemiş, bu adama hayran olan Mary'yi ilk kez o an kıskanmıştı. O posterleri duvarlardan sökmek istemişti. Tabii yapamamıştı. En azından Mary on altısına gelene kadar Bon Jovi'ye olan hayranlığına müsamaha göstermişti. Ancak onu ilk kez öptüğü o geceden sonra, odasındaki tüm posterleri kendi elleriyle yırtmıştı.

Bu anları hatırlayan Seth, ayağıyla radyoya sert bir darbe indirdi. Sesler tamamen yok olmasa da cızırtılı geliyordu. İşkence edecek kadar karışmıştı frekanslar.

"Kapat şu lanet olası şeyi!" dedi Mary bağırarak.

Seth onu işitmemiş gibi alayla güldü. Sonra kadına küçümseyen bir bakış atıp acımasızca yanıt verdi. "Ne paran, ne de gözyaşların seni buradan çıkarabilir. Boşuna kendini acındırma Maryson!"

Mary'nin bakışları titredi. Islak gözlerinden akan makyajı, yüzündeki kahverengi yağ ve dağılmış saçlarıyla New York'un gözde avukatına hiç benzemiyordu. "Hapse girdiğinde senin paran da işe yaramayacak Seth Lyons! Buradan çıkar çıkmaz seni dava edeceğim!"

Seth eğlenir gibi sırıttı. Mary'nin az önceki yıkık halinin silindiğine anbean şahit olurken, kadın yavaşça ayağa kalktı.

"Janet'ın tam velayeti için mahkemeye başvuracağım. Kızını değil hafta sonları, tüm yıl boyunca göremeyeceksin. Onu senden alacağım!"

Genç adamın yanıtı kadını duvara çivilemek oldu. Mary'yi öylesine sert ve hızlı bir hamle ile duvara dayamıştı ki, kadın kemiklerinin un ufak olduğunu sanmıştı.

"Kızımı ancak ben ölürsem alabilirsin seni sürtük!"

Mary açıktaki eliyle Seth'in yüzüne kayda değer sertlikte bir tokat attı. "Ve Martin'e de haber vereceğim! Kardeşim seni azar azar öldürürken..."

Seth onun saçını kavradığı gibi boynunu geriye bükerek sözünü kesti. Mary'nin acı içinde kasılan bedenine zevkle bakıp, ona tehditler savurmak için ağzını açmıştı ki, bakışları eski karısının göğüs dekoltesine ilişti. Daha yoğun bir öfkeyle kaşları çatıldı. Kadının sutyeni şeffaf gömleğinin altından belli oluyordu ancak şimdi iliklerinin açılmasıyla tamamen meydana çıkmıştı. Bu görüntüyü başka adamların da görmüş olduğunu düşününce, kadının saçını daha da öfkeyle çekti. Mary onun bileğine asılmak için çabalarken acıdan kaskatı kesilip sadece çırpındı.

"Tıpkı bir fahişe gibi giyinmişsin Mary! Ne o? Fiyatını arttırsınlar diye müşterilerinle yatıyor musun?"

Mary zorlukla, kesik kesik yanıt verdi. "Seninle yatmadığım için mi de...deliriyorsun? Evet, onlar fiyatımı arttırıyor ve ben de hizmetlerini görüyorum," diyen kadın planladığı gibi Seth'i kışkırtmayı başardı. Ama yanlış taraftan. Seth kadının saçını bırakıp, sımsıkı bir kuvvetle yüzünü kavradı. Bir an öylece durdu. İkisinin de nefretle bakan gözlerinde öfkeden daha kuvvetli bir duygu vardı. *Arzu!* Adam direnmedi ve eski karısının dudaklarına sertçe yapıştı. Onu vahşice öpmeye başladı.

Mary ne olduğunu anlayacak bilince eriştiğinde, bir süre Seth'in kollarından kurtulmaya çalıştı. Ta ki anılar sinsice gelip tenini uyarana, o eski günlerin capcanlı hissini yaşatana kadar. Seth'in bir vahşi gibi üzerine atladığı zamanları hatırlıyordu. Sevişmeleri sakinlikten uzak geçerdi ve Mary buna bayılırdı. Onu yırtıcı bir kadına dönüştüren o tuhaf zevk kanına dolduğunda, çırpınmayı kesip, Seth'in kollarına tutundu. Kesik kesik inlerken dilini onun derinliklerine daldırıp vücudunu adamın uyarılmış bedenine yasladı.

Seth kadını duvardan çekmeden gömleğinin iki yakasını hızla tutup yırttı. Düğmeler fırladı ve kadın savunmasız kaldı. Açığa çıkan bu öldürücü görüntüye sadece bir an bakan genç adam, sutyenin askılarını tutup aşağıya çekti. Kadının göğüslerini avuçlayıp ağzıyla oraya indi. Mary kendini öne doğru iterken, ellerini Seth'in saçlarına daldırıp, güçlü hamlelerle o saçları çekti. Bir an sonra eteğinin yukarıya sıyrıldığını, bacaklarında o tanıdık elin dolaştığını hissetti. Bacakları kendiliğinden aralanırken, Seth'in montunu çıkarmış, tişörtünü çekiştirmeye başlamıştı.

Genç adam da kadının isteğine uyup hızla üzerindekileri çıkardı. Tek kelime etmeden ve dudaklarını bir an olsun eski kansından ayırmadan, sadece istekle kıyafetlerinden kurtulup, Mary'yi de çıplak bıraktı. Ve tek bir hamleyle ona sahip olup yılların özlemini keskin bir darbeyle gidermeye çalıştı. Ancak ikisi de ne kadar devam ederse etsin, bu özlem kolayca dinecek gibi değildi. Seth kadını duvardan ayırıp, bir sürü aletin dizili olduğu kirli bir tezgâha oturttu. Bir kez daha ona sahip oldu. İkisi de bir an bile pişmanlık duymadı. Sadece tenlerini ele geçiren o etkili arzu canavarının boyunduruğuna girip, onun kölesi olacak kadar kendilerini kaybettiler. Mary son bir hareketle zirveye tırmanıp, uçurumdan düşer gibi parçalanırken Seth'in göğsüne yığıldı. Adamın gövdesinden güçlü soluklar yükselirken, elleriyle kadının belini sarıp onu kendine sımsıkı bastırdı. Yere çöktüğünde Mary hâlâ kucağındaydı. Birbirlerine sarılmışlar, nefes almaya çalışıyorlardı.

Dakikalar sonra bozuk radyodan yeniden o ses yükseldi. Belki şimdiye kadar bir sürü şarkı çalmıştı ancak bu sese kadar ikisi de hiçbirini duymamıştı. Şimdi ikisi de dünyaya inmiş ve kulaklarını o şarkıya vermişlerdi. Bu onların şarkısıydı. Seth nefret etse bile, Mary'nin ısrarıyla bu şarkı onların aşk şarkısı olmuştu. Bon Jovi'nin *I Want You* şarkısı yükselirken Mary hâlâ delice âşık olduğu adama daha çok sokuldu...

O buğulu, sakinleştirici sesle beraber anlamlı sözler tamirhaneyi doldurdu bu sırada.

"Sana süslü arabalar ve elmas yüzükler aldım

Paranın getirdiği her şeyi
Gökyüzünü maviye boyaması için tüm hizmetçileri
Ve haftada yedi gün çok çalıştım
Ve kalbinin saklaması için bir kale inşa ettim
Yapabilsem, bu kelimeleri senin için sarardım"

Mary gözlerini kapatıp "Hayır!" diye inledi. Bu cümleleri ona Seth söylerdi. Ve sonra sıra kendi cümlelerine geldi. Dudakları şarkıyla beraber kıpırdandı. Sözleri, cevap verir gibi adamın kalbine doğru fısıldamaya başladı.

"Hiç yıldızları istemedim
Hiç Ay'ı hedeflemedim
Onları oldukları yerde seviyorum
Tek istediğim sendin
Öyleyse şimdi arkanı dön
Çünkü gerçekle yüzleşemem
Söylemeye çalıştığım şu ki
Tek istediğim sendin
Seni istiyorum
Seni istiyorum."

Ve genç kadın kalbinden geçen yıkıma, içini dolduran özleme yenik düşüp dakikalar sonra uykuya daldı.

Seth bir süre daha kadını kollarında tuttu. Ona sarılmak, yeniden onu hissetmek, derinliklerine ulaşmak o kadar güzeldi ki... Kokusu bile aynıydı. Mary hâlâ o âşık olduğu iyi niyetli, saf kız gibiydi.

"Hayır!" dedi sertçe.

Bir anlık delilikle onu şiddete yakın, öldürücü bir hisle arzulamış olabilirdi ama unutamazdı! Mary'nin ona yaşattıklarını unutması mümkün değildi. Kadını kaba bir hamleyle yere bıraktı. Mary uyanmayarak zeminde kıvrılmaya devam etti. Seth kendini soğuk duvara yaslarken, ellerini saçlarına daldırıp titreyen kadına baktı.

"Her şeyi mahvettin lanet olası!"

Dayanamadı sonra. Mary'yi bir kez daha kollarına alırken, üzerine montunu kapattı. Buradan çıkabilecek bir telefona sahip olsa da kimseyi aramayı düşünmedi. Eski karısı kolları arasında uyurken, onu daha sıkı sarıp gözlerini kapattı. Veda eder gibi... Yarın dünyanın sonuymuş gibi ona doymak istiyordu.

Çünkü biliyordu ki, yarın olduğunda Mary'den nefret etmeye devam edecekti. Tıpkı Mary'nin de ondan nefret edecek olması gibi...

❧

Sessizlik kara büyü gibi ikisinin ortasında uğursuzca duruyordu. Martin kızın halini yadırgamıyor olsa da, kulüpteki cüretkâr kadının gitmiş olmasından ötürü canı sıkılmıştı. İlkim gerçek anlamıyla çekilmez bir kadına dönmüştü. Somurtması bir noktada tatlı olabilirdi ancak bu kadarı açıkça suratsızlıktı. Lavabodan çıktıktan sonra ne olmuşsa olmuş, farklı birine dönüşmüştü. Hayır, aslında kendine dönüşmüştü. Herkesin içinde kabuğunu kıran ve öpüşmek istediğini söyleyen o kadın, asıl İlkim değildi. Asıl olan buydu. Sessiz, somurtkan ve... Ve dört göz!

Genç adam bunları düşünürken aracını yavaşça kullanıyor, dikkatini sadece İlkim'e veriyordu. Alay ve öfkeyle karışık bir sesle "Şu malum günün mü yaklaştı kancığım?" diyerek dikiz aynasından baktığında, İlkim'de herhangi bir kıpırtı dahi görmedi. Martin bu defa daha da şiddetli bağırdı. "Sana diyorum, dört göz fosil!"

Bu ses öyle yüksekti ki, İlkim'in duymaması imkânsızdı. Genç kız usulca başını çevirip yeniden fosil olmanın kızgınlığıyla Martin'e gözlerini dikti. "Ne var?"

"Kadınların yaşadığı şu *özel* gününde misin diyordum. Çekilmez birine döndün de!"

İlkim, bütün gerginliğini Martin'den çıkarmak ister gibi öfke ateşiyle fokurdayarak "Bu benim her zamanki halim! Ayrıca senin le menstrüasyon dönemim hakkında konuşmak istemiyorum!" diye yanıt verdi.

Adamın kaşları çatıldı. "Ne dönemi?"

İlkim oflayarak "Yumurtalarımın hareketinden bahsediyorum Bay Turner! Bu sizi hiç ilgilendirmez," dedi.

Bu yanıt Martin'i eğlendirmişti. Gülümseyerek ve hayranlıkla baktı karısına. Onun verdiği bilimsel ve fazlasıyla komik cevapları seviyordu. Çoğunlukla anlaşılmaz olsa da, onun bu farklılığıyla gurur duyuyordu. Sıradanın, yanına yaklaşmayacak kadar bambaşka biriydi İlkim. "Senin her şeyin beni ilgilendirir, bebeğim," dediğinde sesi hayranlığını, gururunu ve elbette aşkını gösterir nitelikte sımsıcaktı.

İlkim'in gözleri bu yanıtla beraber kocaman açıldı. Bakışları yumuşadı. Kocasına adeta muhtaç bir halde bakıyordu. Dilinin ucuna kadar gelen itirafın sancısıyla kıvrandı. O sarışın kadının söylediklerini anlatmak için yoğun bir istek duysa da, son anda bundan vazgeçti. Merak, bir virüs gibi ruhunu tüketiyordu. Ve biliyordu ki, kadının diyeceklerini öğrenmezse bir ömür boyu bunun pişmanlığını yaşardı. Hayatında şüpheye yer yoktu. Her şey bilimsel bir kesinlikte kanıtlanmalıydı. Zihninde her şey dümdüz ve tamamen görünür olmalıydı. Dalgalara, engebelere izin veremezdi. Bu yüzden sustu. Martin'e, sırlarını açıklamasını istercesine baktı ancak kocası bunu fark etmedi.

"Bebeğim," dedi adam. "Neden durgunsun?"

İlkim omuz silkti. Barbara'nın iddia ettiği gerçekler her neyse, bunları öğrenene kadar konuşmayı unutmak isterdi. "Hiçbir şey. Sadece uyumak istiyorum," dedi bitkin bir şekilde.

Martin homurdanırken aracın hızını arttırdı. Ne olduğunu öğrenmek kolaydı. İlkim'i çözecek birkaç sihirli numara biliyordu. Gülümsedi ona bakarken. Varlığından hoşnut olduğu ve uzun zamandır katlanabildiği tek kadındı o. Tek sevgilisi. Canını sıkan her neyse öğrenip, bunu ortadan kaldıracaktı.

Ancak beklediği gibi olmadı...

Eve girer girmez İlkim kendini banyoya atmış, uzunca bir süre de çıkmamıştı. Martin'in aklından ona katılmak geçmişse de, kapı kilitli olduğu için bu emeline kavuşamamıştı. Bu dakikadan itibaren genç adamın da öfkelenmek için haklı nedenleri

olmuştu. İnatla karısını beklerken, kapıyı yıkıp geçmemek için kendine zor hâkim oldu. İlkim çıktığında da ayakta karşıladı onu.

Açık renk gözleri kısılmış bir halde "Bana hemen ne olduğunu anlatacaksın!" diye buyurdu. Şiddetli bir kasırga olmuş gürlüyordu sanki.

İlkim'in omuzları köhne bir köşk gibi aşağıya düşmüştü. Sanki üzerine binen yükü daha fazla kaldıramıyordu. "Benden sakladığın bir şey var mı?" diye sordu doğrudan. Gözlerini Martin'in mavi denizlerine daldırmıştı.

"Hayır!" diyen adamın yanıtı keskin ve otoriterdi. Sakladığı şeyler olmasına rağmen bunları İlkim'e itiraf edemezdi. Şu an değil!

Ancak karısı diretti. "Eğer bana söyleyeceğin bir şey varsa, şimdi söyle! Yalanlarla yaşamak istemiyorum."

"Ne yalanından bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum işte. Bunun cevabı sende. Benden gizlediğin..."

Martin, genç kadının cümlesini bölen ani bir hamleyle tek adım attı. İlkim tedirgin olup hafifçe gerilerken Martin, daha yavaş başka adımlarla ona erişti. Gözleri, fırtına sonrası bir denizin dinginliğiyle bakıyordu. Kollarından kavrayıp nazikçe sordu. "Ne oldu sana? Aklına takılan bir şey mi var?"

Bu bakışlardan ve bu dokunuştan sonra İlkim'in aklına takılan ne olabilirdi ki? Onu ne kadar çok sevdiğinden başka...

Usulca başını sallayıp adama doğru eğildi. Martin son mesafe kırıntısını da kapatıp karısını kollarına aldı. Öylesine sıkı ve sahipleniciydi ki, İlkim gizlenen yalanlar her neyse, bunlara rağmen Martin'i sevmekten vazgeçmeyeceğini anladı. Başını göğsüne yaslayıp orada kaldı. Ta ki kocasının kollarında yatağa bırakılana dek. Bir an kendi başına, kendi aklıyla kalmak, hiç olmazsa objektif düşünebileceği birkaç dakikaya kavuşmak için yatağın ucuna kaymayı dilese de, Martin onu bırakmadı. Sırtım dönmüş olan karısını çekip bir kez daha göğsüne yasladı. "Kaçma benden," diye fısıldadı kulağına.

İlkim *Nereye kaçabilirim? Her yer seninle dolu,* diye geçirdi içinden. Sadece gözlerini kapattı ve konuk edildiği bu sıcak kuytuluğa

daha çok sokuldu. Kalbine çöreklenen o uğursuz korkuyla da rahatsız bir gece geçirdi.

❧

Maryson sabah üşüyerek uyandı. Tam olarak sabah olup olmadığını içinde bulunduğu ortamdan anlayamıyordu ancak saatler geçtiğini biliyordu. Sırtında duvarın, kalçasında yerin soğukluğunu hissederken ani bir kasılmayla olduğu yerde titredi. Buz dolu bir küvette uyumuş gibi ürperiyordu. Gözleri ve zihni açıldığında aklına dün gece eski kocasıyla yaşadığı o vahşi birleşme geldi. Tuhaf bir şekilde pişmanlık değil, mutluluk duydu içten içe. Bütününe kavuşmuş kayıp bir parça gibi hissediyordu. Ama bütünü neredeydi? O adam, âşık olduğu erkek... Onu aradığı için kendine kızdı. Mutluluk duyamazdı. Bir gururu olduğunu hatırlamalıydı. Yine de Seth'in nerede olduğunu merak ediyordu. Çıkıp gitmiş olduğunu fark etti. Fark ettiği bir diğer şey de kıyafetlerinin durumuydu. Yakaları açık, düğmeleri kopmuş gömleğinin altında hiçbir şey yoktu. Neredeyse çıplak bir haldeydi ve donmaması mucizeydi. Bir kez daha titreyip yakalarını sımsıkı kavrayarak boynunun altında birleştirdi. Eteği de baldırlarına kadar açılmış, ayakkabıları tamirhanenin ortasına fırlamıştı. Utanç içinde yerinden kalkıp üstünü düzeltmeye çabaladı. Loş tamirhanede gözleri karanlığa alışmışken ansızın tamirhanenin kepenkleri açılmaya başladı. Dışarıdan gelen gün ışığı yavaşça içeriye doluyordu. Mary ayakkabısının tekini bulamayıp, diğer tekini eline alırken kepenkler iyice açıldı. Yüzüne vuran sıcak güneşle bir müddet gözlerini kapatıp bu yoğun aydınlığa alışmaya çalıştı. Yeniden gözlerini açtığında menzilinde bir gölge duruyordu. Güneşin arkadan vurduğu devasa siluetiyle Seth orada öylece dikiliyordu.

"Sen, sen nasıl çıktın?" diyen Mary, dün gecenin ateşli anlarının verdiği utançtan uzak kaygıyla sordu.

Seth soru üzerine kayıtsızca baktı ona. "Cep telefonum yanımdaydı. Yardımcımı aradım."

Şaşkınlıktan Mary'nin ağzı sonuna kadar açılmıştı. Hâlâ üzerinde pertisi geçmemişti. Kollarıyla kendini sardı. "Ne dedin sen?"

Telefonun mu yanındaydı? Lanet olası tüm gece boyunca o aptal telefonun yanındaydı ve sen saatler sonra mı fark ettin?"

"Hayır," diyen Seth omuz silkti. "Tüm gece boyunca telefonun yanımda olduğunu biliyordum." Bakışları kadının darmadağınık kıyafetlerinde zevkle gezindi. Mary unutarak kollarını çözdüğünde gömleğinin iki yakası şahane bir seyirlik sunarak açılmış, altında olmayan iç çamaşırı yüzünden göğüslerinden eteğinin beline kadar cüretkâr bir dekolte oluşmuştu.

"Sen... Sen tüm gece boyunca burada kapalı kalmamıza mı neden oldun yani? Doğru mu anladım?"

Adamın küstahça başını sallaması karşısında tek ayağını yere vurdu ancak ayakkabısız olmasından ötürü herhangi bir etki yaratamadı. "Beni tüm gece boyunca bu soğukta bıraktın, lanet olası saatler boyunca o betonunun üstünde... Ah, Tanrım... İnanamıyorum! Neden kimseyi aramadın, neden tüm gece boyunca kilitli kalmayı seçtin?" diye sorarken sesi yumuşamıştı. Seth'in, onunla baş başa bir gece geçirmek için bunlara katlandığını düşünmek istiyordu. Sırf birlikte, baş başa, yan yana olsunlar diye... Bu cevabı duymak için müthiş bir istekle kıvrandı genç kadın. Seth'e bakarken gözleri yalvarır gibiydi. *Lütfen dün gecenin hiçbir anlamı olmadığını söyleme!* diyordu bu bakışlar.

Ancak Seth, Mary'ye istediğini vermedi. Alaycıydı ve kibirle konuşuyordu. "Senin cezan vardı Mary, unuttun mu? Ben çıksaydım senin de kurtulman mümkün olurdu. Senin için kendimi feda ettim."

"Sırf ben çıkamayayım diye burada kaldın, öyle mi?"

Genç adam sırıttı. "Doğrusu buna değdi."

Seth'in bakışları daha da küstahça Mary'nin dekoltesine kayınca, genç kadın o an durumunu fark etti. Elleriyle çıplaklığını gizlerken "Beni kullandın..." diye mırıldandı. Gözlerini ondan çekmiş, yerdeki bir yağ lekesine sabitlemişti. "Beni kullandın! Tanrı'nın belası beni kullandın!" diye bağırarak Seth'e baktı. Bakışlarında nefretin en koyu tonu seçiliyordu.

Adam aldırmadı. Sol elini kotunun cebine koyarken, diğer eliyle kareli gömleğinin cebinden güneş gözlüğünü çıkardı.

Mary ile bakışmaktan kaçınır gibi gözlüğünü takarak aralarına bir duvar örmüştü.

Mary bu sırada histeriye tutulmuş gibi inlemeye devam etti. "Beni kullandın!"

"Kullanılmaktan sen de memnundun Maryson Turner. Çığlıklarını hâlâ kulağımda yankılanıyor güzelim!"

Eğer yakın olsaydı Mary ona bir tokat atardı ancak bu mesafeden tek yapabildiği elindeki pabucunu adama fırlatmak oldu. Topuklu ayakkabı Seth'e ulaşmadan yere düştü. Mary'nin ruhu da öyle... Gittikçe düşüşe geçen, yüksekten sertçe aşağıya inen bir ceset gibi hissediyordu. "Sen adi herifin tekisin! Seni dava edeceğim ve kızımı senden alacağım!" diye bağırdı. Aklına gelen yegâne tehdit buydu.

Seth'in dudaklarını kıvıran hafif bir tebessüm yüzünü aydınlattı. Bu gülüş Mary'ye öldürücü derecede acı verdi. Adam, âşık olduğu o serseriye, o kaygısız gence dönüşmüştü. Ancak sesi, bir zamanlar sahip olduğu o aşk dolu tondan uzak, soğuktu. "Kızımı benden alabileceğini gerçekten düşünüyor musun Mary?"

"Alacağım! Sana karşı güçlü delillerim var! Bölge savcısı ve hâkimini iyi tanıyorum! Bana istediğimi vereceklerdir."

Seth'in sabrı duvarlarını çatırdatmaya başladı. Kadına doğru kararlı ve korkutucu bir adım atarken "Gerekirse Janet'ı senden hukuksuz bir şekilde alırım Maryson! Beni buna zorlama. Çünkü o zaman kızını bir daha asla göremezsin!"

"Yani onu kaçırır mısın?"

"Yapacağımı biliyorsun!"

"Martin seni öldürür!"

"Kolaysa yapsın," diyen genç adam meydan okurcasına kollarını açtı. Sarı saçları arkadan yansıyan güneşle, Mary'nin gözlerini alıyordu. Genç kadın bir adım attı. Sonra bir adım daha... Seth'e doğru yavaşça yaklaşırken gerçek bir yırtıcı gibiydi. "Senin pedofili hastası bir manyak olduğunu söyleyeceğim polislere. Küçük kızlara zaafın olduğunu ve..."

Ve gerisini getiremedi. Seth'in alaycı kahkahası tüm alanı doldurdu. Kadının koluna yapışan Seth Lyons onu kangren yapacak kadar sıkı tutuyordu. "Bu aptalca yalanına kimi inandıracaksın Mary?"

Genç kadın kolunu çekmeye çalıştı ancak başaramadı. "O, o kızdan bahsedeceğim işte... Neydi adı, Sindy mi, Barbi mi? Onun reşit olmadığını söyleyeceğim. Kemik yaşı için test yapılmasını isteyecek ve testler sonuçlanana kadar da hapiste kalmanı sağlayacağım. Öyle kolay çıkamayacaksın oradan!"

"Ya ben sana bir dava açarsam Maryson Turner? Senin avukatlık mesleğinde yükselmek için fuhuş yaptığını söylersem... Hâkimlerle, savcılarla ve müşterileriyle yatan ucuz bir sürtük olduğunu..."

Mary dilediği gibi eski kocasına sert bir tokat atmayı nihayet başardı. Öyle sertti ki avucunda şiddetli bir yanma hissetti. Daha beter bir acının Seth'i bulmuş olmasını dilerken gözleri de yanıyordu. Ağlayamazdı. Şu an değil! Bu kadar güçsüz ve onursuz bir yenilgiyi kabul edemezdi. Seth'e istediğini verip, onun karşısında küçük düşemezdi. Aksine son derece kararlı bir tavırla "Ben fahişe değilim!" dedi bağırarak. *Hayatım boyunca senden başka bir erkekle beraber olmadım,* da diyecekti ki Seth'in buna değmeyeceğini anlayıp sustu.

Öte yandan Seth, yediği tokattan ötürü o kadar öfkeli ve sinirli duruyordu ki, Mary bir adım geriledi. Sert çehresinden genç adamın dişlerini sıktığı belli oluyordu. "Dün gece benimle yattığını unuttun mu Mary! Al işte, hizmetinin bedeli bir sürü para! Tek gecelik bir kadın olduğunu inkâr etme, lanet olası. Ne de olsa bildiğin en iyi şey kendini satmak..." diyen genç adam cebinden çıkardığı bir tomar kâğıdı kadının yüzüne fırlattı.

Mary yüzünü çevirip kalbinin yarılışını anbean yaşarken başının üstünden yere düşen dolarlara baktı. Bu hale gelmesi kendi kabahatiydi. Onunla beraber olmakla en büyük suçu işlemişti ve şimdi idam edilmesi normaldi. Dün gece kendine hâkim olsaydı, Seth'e yenilmeseydi bugün dik durabilirdi. Ancak şu an çökmenin kıyısında zorlukla dengesini sağlıyordu. Boğazına dizilen

hıçkırıklar, ayağından tenine yayılan buz gibi keskin soğuk ve hepsinden daha öldürücü olan Seth'in sözleriyle kaçtı. Arabasına doğru koştu. Elleri zangır zangır titrerken aracına vardı. Her an oraya yığılabilirdi. Yutkunarak "Anahtarımı ver," diye inledi.

Bir saniye sonra bir tıkırtı ayaklarının dibinde yankılandı. Seth'in atmış olduğu anahtarı eğilip aldı. Hıçkırmamak için derin derin solurken güç bela dokundu tuşa. Araçtan çıkan incecik klik sesiyle tam kapıya dokunmuştu ki, kolunda yine o aşina olduğu tutuşu hissetti. Başını kaldırdı. Saçları yüzüne düşmüş ve dolu gözlerini gizlemişti. Saçlarının izin verdiği kadarıyla Seth'e baktı.

Boğuk sesiyle "Mary," diye fısıldadı genç adam. Başka bir şey demek ister gibi kararsız görünüyordu. Bakışları derinleşmiş, kaşları çatılmıştı. Atılıp konuşmak istedi ancak Mary kolunu çekmişti.

"Kızımı alacağım bugün," diye konuştu genç kadın. Sonra adama bakmayarak aracının kapısını açtı. Ani bir kalkışla çalışan aracın içinde, son bir kez Seth ile göz göze geldi. Kalbinde inanılmaz bir çarpıntı baş gösterirken gözlerini kaçırdı ve oradan ayrıldı.

Ardmdan bıraktığı adam ise pişmanlık ateşiyle yanmaya başlamıştı. Mary'ye çok ağır sözler söylemiş, hatta hakaret etmişti. Onu fena halde kırmıştı. Ancak kendisi de bir o kadar kızgındı. Düşünceleri Maryson'la beraber olduğu o ana kaydı. Dün gecenin o muhteşem anlarım hücrelerine kadar hissediyordu şimdi. Seth Lyons esaslı bir karmaşa içindeydi. Mary'den nefret ederken, ona doğru çekiliyordu. Bir kez daha! Yıllar önceki gibi, en yanlış kıza kapılıyordu. O zaman on altı yaşındaydı ama artık büyümüştü. Yeterince büyümüştü. Yeniden sevmek için bir kalp lazımdı ve Seth kendinde böyle bir şeyin olmadığına emindi.

Bir an sonra "Janet'ı alamazsın," diye fısıldadı Mary'nin kaybolduğu yola bakarak. "Kızım... O, bana senden kalan tek şey!"

İlkim gece boyu düşünüp durduktan sonra Barbara ile görüşmeye karar vermişti. Onun diyeceklerini dinlemeli ve şu gerçekler

neyse öğrenmeliydi. Kolay ve hızlı olacaktı. Martin sabah şirkete gidecekti. İlkim de evde yalnız kalacağı için saat on ikide çıkması sorun olmayacaktı. O ana kadar, gerçekleri öğrenene kadar da kocasından kaçmakta kararlıydı. Martin uyanıp, kendisini de zorla uyandırarak öpücüklere boğduğunda ondan kaçmak elbette çok mümkün olmamış ve kolayca ona boyun eğmişti. Öpüşmeleri boyunca Barbara'yı unutup kendini kocasına bıraktı. Bir şeylerin ters gideceğine dair içini kaplayan o huzursuz endişeyle Martin'e cesurca karşılık verip, onunla ateşli bir öpüşme yaşadıktan sonra durdu ve gözlerini sevdiği adama kilitledi.

Karşısındaki mavi gözler koyulaşmış, bir kitap sayfası gibi okunur olmuştu. İlkim de o kitabı okudu. Sonra da yazdı. Martin'in dudaklarına doğru yükselip içinden geldiği gibi fısıldadı. "Seni seviyorum."

Adam, durmadı bu itiraf üzerine. Karısının dolgun dudaklarını açıkla öptü. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

"Gitme," diyen İlkim, Martin'in hafif uzun saçlarını ensesinden çekiştirerek kendine yaklaştırdı. O giderse her şey sonsuza kadar kötüleşecekmiş gibi batıl bir inanç yerleşmişti içine.

Kocası gülümsedi. "Gitmem gerek ancak mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

"Beni yalnız bırakma. Lütfen!"

"İstersen benimle gel. Sana şirketlerimi gezdiririm. Amerikan ekonomisi ve işlerim hakkında iyi bir ders verebilirim."

"Tüm o kasvetli finansal işler, bir nanogram bile ilgimi çekmiyor aşkım. Düşüncesi bile patojen mikroorganizmanın istilasına uğrayan zavallı bir bitki gibi hasta ediyor beni!"

"İlgini çekecek bir şeyler bulabiliriz. Ofisimde, oradaki kanepede, birlikte..."

Martin'in çapkın ayartmasıyla İlkim kıpkırmızı kesilip "Kes şunu," dedi. "Orası iş için kurulmuş bir yer. Amacı dışında kullanılmamalı. Eğer beyin komut vermeyi kesip, ben sindirim yapacağım derse olur mu?"

"Bilmem, olur mu?"

"Ah... Sen beni dinlemiyorsun değil mi?"

Martin alaycı bir gülümsemeyle kıza bakarken "Hayır," dedi. "Bilimsel konularda konuşurken kendini o kadar kaptırıyorsun ki, sadece seni izlemek bile bana zevk veriyor bebeğim. Dinlemeye sıra gelmiyor."

"Bilimi özel hayatınıza alet etmeyin Bay Turner," diyen genç kadın hemen sonrasında tatlı bir gülüş atıp "Şimdi labrumunuzu bana uzatın ve sizi öpmeme izin verin."

"Sanırım bilimi özel hayatına alet eden sizsiniz Bayan Turner."

"Bir kere kuralları çiğneyebilirim," diyen genç kız kocasının öpüşüyle cümlesini devam ettiremedi. Sarsıcı ve aşk dolu bir birliktelikten zorla koptuklarında İlkim'in aklında ne sırlar, ne de gerçekler kalmıştı. Hepsi kaybolup gitmişti. Barbara'yı dahi unutmuş ve dakikalar sonra hatırladığında da söyleyecekleri her neyse inanmamaya karar vermişti. Öncelikle Martin'in dediklerini baz alacaktı, kocasına inanacaktı!

Kafeye geldiğinde Barbara'yı cam tarafında bir masada otururken buldu. Kadının keyifli hali geniş kafenin en uzak noktasından bile seçilecek kadar belirgindi. İlkim onun bu neşesi karşısında, kendi neşesini kaybedip iyice somurttu. Kadının yanına kadar gittiğinde de koltuğa oturmadı. Tepesinde dikilerek "Söyleyin," dedi düz bir sesle. "Çok fazla zamanım yok."

Barbara tek kaşı havada İlkim'e bakarken rahatça koltuğuna yayıldı. Eliyle karşısındaki boşluğu gösterip yanıt verdi. "Lütfen hanımefendi, oturun. Bir şeyler içelim."

"Hayır, istemiyorum. Eğer hemen konuşmazsanız gideceğim!" dedi İlkim. Hâlâ ayakta, kadına yenilmemeye gayret ettiği bir kararlılıkla duruyordu. Ancak Barbara'ya göre vahşi bir ormandaki zavallı bir kedi sayılırdı.

"Peki o halde, hemen konuya gireceğim," diyen sarışın kadın gözlerini kısıp, sinsi bir ifade ile baktı. "Kocan yani Martin Turner, seninle sadece para için evlendi."

İlkim doğal olarak anlamadı. "Ne parası? Benim param yok ki!"

"Senin yok ancak babanın var. Her şeyi biliyorum. Baban ve Martin senin üzerine bir anlaşma yaptılar. Ticari bir mal alım satımı gibi düşün. O anlaşma imzalanırken onları gördüm."

"Bakın, hiçbir şey anlamıyorum ve tüm bunlar birer saçmalıktan öte görünmüyor."

"Peki, sana şöyle diyeyim. Ama önce otur. Çünkü duyduklarından sonra yere yığılabilirsin. Olay çıksın istemiyorum."

İlkim çaresizce koltuğun ucuna kıvrıldı. Gözlüğünü endişeyle itelerken, Barbara elindeki sıcak şarabı dudaklarına götürdü. Yaptığı ve söylediği her şeyden keyif alır gibi bir hali vardı. Bu İlkim için fazlasıyla iticiydi.

"Baban seninle evlenmesi için Martin'e baskı yaptı. O da elbette senin gibi bir kızla evlenmeye niyetli değildi," diyen Barbara *'senin gibi'* derken İlkim'i aşağılarcasına süzmüştü. "Baban, birlikte skandala bulaştığın bu adamın seninle evlenmesi için ona şirketlerinin yüzde onluk hissesini vermeyi kabul etti. Ah, hayır. Bunu baban önermedi, Martin talep etti. Ve düğünde imzaları atarken gördüğüm kadarıyla hisseleri almadan seninle evlenmeyecekti!"

İlkim nefessiz kaldı bir an. Sonra ağır ağır soluklarını düzene sokarken titreyen eliyle yeniden gözlüğünü iteledi. "Siz, siz delirmişsiniz. Bunlara inanmıyorum! Babam bunu yapmış olsa bile Martin, o yapmış olamaz!"

"Anlaşılan babandan çok ona güveniyorsun ama onu ne kadar zamandır tanıyorsun seni küçük aptal? O Martin Turner! Amerika'nın sayılı zenginlerinden biri. Üstelik çok yakışıklı ve nüfuzlu. Bir de kendine bak. Seninle neden evlensin? Aptal gazetelerde iki haberiniz çıktı diye mi?"

Kadının nefreti o kadar görünürdü ki, İlkim bunu iliklerine kadar hissetti. Hışımla ayağa fırladığında "Sen... Sen sadece kıskanıyorsun!" diye bağırdı. Birkaç kişi dönüp ona bakarken utançla başını eğdi.

"Kıskanmak mı? Sana yardım ediyorum. Ona kapıldıysan kendini kurtar diye söylüyorum. Biliyor musun, Martin hakkında binlerce skandal çıktı. Bir kadın çocuğunun babası olduğunu bile

iddia etti. Doğru fazlasıyla klişe bir yalandı ancak Amerikan basınına yetti. Onu günlerce haber yaptılar ve buna rağmen Martin bir kez olsun o kadınla görüşmedi. Düşün, seninle çıkan skandaldan bile daha büyük bir şeydi. Evlenmeyi düşünmek bir yana, kadını kendi elleriyle öldürebilirdi."

Tıpkı İlkim gibi. Genç kız Martin'in kendisine uyguladığı tüm o işkenceleri hatırladı. O adamın skandallara boyun eğmediğini biliyordu ancak birkaç gün sonra bir piyes sahneler gibi evlenme teklifi etmişti. Fazlasıyla şüpheli bu hareketleri karşısında İlkim başta ona inanmamıştı ancak Martin itibardan bahsedip evlenmek zorunda olduklarını söylemişti. Tabii Stanford karşılığında. Oysa şimdi görüyordu ki, bu adam için kaybolan itibarın hiçbir önemi yoktu. Tek mesele hisselerdi. Barbara adi bir kadın olsa bile doğruyu söylüyordu. İçinden *Benimle neden evlensin ki?* diyen İlkim, kadına ağlamaklı gözlerle baktı.

"Onun dediği her şey yalan! Beni de öldürmekle tehdit etti. Bunları sana anlatacağımı söylediğimde, konuşursam beni öldüreceğini... Aman Tanrım!" diyen Barbara bir an sözlerine devam etmeyip kafasını çevirirken İlkim de şuursuzca gözlerini o tarafa çevirdi. Kafenin girişindeki adamı tanımıştı. Heyecandan kaskatı kesilecek kadar hem de. Bu Martin'di ve bir tufan gibi, öfkeden burnundan soluyan bir boğa gibi yaklaşıyordu.

"Ve son olarak," diyen Barbara, bu sırada koluna dokunca İlkim irkilerek kadına baktı. "Martin benim sevgilimdi. Ben asla onun asistanı olmadım. Seninle evlenene kadar benimle birlikteydi. Sarışınları sevdiğini söylemiştim," diyen kadın az sonra başına gelecekleri bilse de son bir gayretle İlkim'e olan savaşını sürdürdü. Kızı ne denli dağıttığını görüp ayağa fırladığında gözleri bir başka kapı aradı ancak bulamadı. Martin'den çekeceği vardı doğrusu. Yine de aldırmadı. Şu aptal Türk kızına gününü göstermişti.

Martin de kadınlara yaklaşırken gözleri doğrudan İlkim'deydi. Ona bakıyordu ve sinirliydi. Ancak hamlesini ilk olarak Barbara'nın üzerine savurdu. Tüm kalabalığın içinde, kimseye aldırmadan sarışın kadının boğazına yapışıp onu ansızın soluksuz bıraktı.

Kadın delice çırpındı ancak adamın elinden kurtulamadı. İlkim bu manzara karşısında dehşete kapılıp Martin'in koluna asıldı.

"Bırak," diye bağırdı çıkarabildiği en yüksek sesle. "Onu öldüreceksin!"

Martin bunu yapmayacaktı. En azından burada değil! Kadın, baygınlık geçirene kadar boğazını sıkabilirdi. Yine de İlkim'in hamlesiyle onu savurur gibi yere bıraktığında Barbara sertçe geriye doğru düştü. Gözleri kocaman açılmış, boynunda kızarıklık oluşmuş ve delice titremeye başlamıştı.

"Şimdi benimle gel, lanet olası!" Martin karısına döndüğünde İlkim şoke olmuş, adım atacak gücü bile kendinde bulamamıştı. "İlkim bana bak! Sana diyorum aptal dört göz!" Onu sarsması işe yaramayınca, ince kazağının üstünden sertçe kolunu tuttu. "Yürü!" dedi emreder bir tavırla. İlkim sendeledi. Kolunu çekmedi ve ona itaat etti. Yeterince rezalet çıkmıştı! Hoş, İlkim bu rezaletleri göremeyecek kadar afallamış olsa da, Martin'in sürüklemesine ses etmedi. Martin bir yandan karısını sürüklerken, diğer yandan İlkim'i takip etmesi için peşine taktığı adama dönüp Barbara'yı gösterdi. "Kadının bu ülkeden gittiğine emin olun, yoksa hepinizi gebertirim!" Adamı başını sallarken o yeniden karısına uzandı. İri avucuyla İlkim'in cılız kolunu kuşatan bir tutuşla kabaca sürükledi kızı.

İlkim boyun eğdi. Başka bir şey yapamayacak kadar düşünceler içinde boğuşuyordu. Ta ki Martin'in arabasına binene kadar. Arabaya oturduğunda gözleri boşluğa dikiliydi. İhanet ve yalanlar denizinde sürükleniyordu. Dalgınlığı Martin'in şoför mahalline oturmasıyla geçti. Genç adam öyle hiddetle direksiyonu yumruklamıştı ki, İlkim'in ayılmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Benimle... Benimle hisseler için evlendin!" diye mırıldandı genç kadın. Gözleri hâlâ dipsiz bir boşluktaydı.

"Kes sesini," diye bağırdı adam.

İlkim boşluktan çıkıp o mavi gözlere kenetlendi bu defa. Şaşkınca, inanamaz bir tavırla "Kes sesini mi? Diyeceğin bu mu yani? Kabul mü ediyorsun?" diye sordu.

Martin de hışımla ona döndü. Konuştuğunda sesi kısık ama buyurgandı. "Şimdi susacaksın. Önce eve gideceğiz ve bana hesap vereceksin! Sana o kadınla konuşmamanı söylemiştim!"

"Ben," diyen İlkim, Martin'in elini tehditkârca kaldırmasına karşısında çaresizce sustu. Kızgınlığını içine attı. Tek yapabildiği gözlüğünü çıkarmak ve kazağına silmekti.

Eve gitmek hiçbir şey değiştirmedi. İkisi de yeterince kızgındı. Martin sadece öfkeli olsa da, İlkim daha çok sırtında bir bıçak varmış gibi hissediyordu. Aldatılmanın, arkadan vurulmanın, onursuzca kandırılmanın acısını yaşıyordu. Zaman kaybetmeden kocasına döndü. Bakışları yalvarır gibiydi. Onun her şeyi inkâr etmesini, kendisini ikna etmesini istiyordu.

"Yaptın mı?" derken sesi titredi. "Babamla, bir iş anlaşması yapar gibi benim üzerime bir kontrat imzaladınız mı?"

Martin kızdan gözlerini çekmeden ona yaklaştı. Yıkıcı kızgınlığını en aza indirgemeye gayret gösterdi. "Barbara ile neden buluştun? Neden bana onunla görüşeceğini söylemedin?"

İlkim inledi. Hayal kırıklığı içinde, dolu gözlerini daha da eğdi. "Cevap bu değil! Bana doğruyu söyle sadece. Yaptın mı? Hisseler için mi evliliği kabul ettin?"

"Evet!" diye bağırdı genç adam. Kızın kollarını da kavramış, okşar gibi başparmaklarıyla dokunmuştu. "Hisseler için bir anlaşma imzaladık ancak babandan herhangi bir şey almadım. Almayacağım da!"

"Yani kabul ediyorsun? Yani sevgin, aşkın her şeyin yalan? Ah, gözlük bile takmıştın! Her şey bir numara ha? Şimdi anlıyorum. Barbara seni tehdit edince bana yaklaştın. Günün birinde gerçekler ortaya çıkarsa bana âşık olduğunu söylemek, beni buna inandırmak için kandırdın. Benimle... Benimle yattın bile!"

"İlkim! Bebeğim, gözlerime bak ve sana olan aşkımın yalan olmadığını gör. Ben, dünyanın tüm servetine sahip olacağımı bilsem bile yalana sığınarak bir kadına âşık olduğumu söylemem. Belki her şey başlarken bir anlaşmaydı ancak anlaşma bozuldu. Sen hayatıma girince bozuldu işte. Seni göndereceğimi. Yanımda bile tutmayacaktım ama yapamadım sevgilim. Tıpkı

hisseleri almadığım gibi. Seni seviyorum ve lanet olası milyon dolarlar umurumda değil!"

İlkim onu işitmemiş gibi sordu. Sesi boğuklaşmış, gözyaşları göz yuvalarına dar gelmişti. "Barbara sevgilindi. Onunla beraberdin. Benimle eğlenirken onunla da yattın mı?"

"Saçmalamayı kes! Türkiye'ye geldiğim gün Barbara'yı hayatımdan defetmiştim! O benim sevgilim değildi. Bana yapışmış bir sülüktü. İhtiyacım olanı verdiği sürece bunu dert etmedim. Ancak ihtiyacım olan kahrolası bir beden değil. İhtiyacım olan şey aşktı, sevgiydi. Ve bunu sende buldum bebeğim. Yalan değil!"

"İ...inanmıyorum!" diye kekeledi genç kız. Diyecek başka bir şey yoktu. Mantığına güvenmişti her zaman. Ve Barbara tam olarak buradan vurmuştu. *'Senin gibi biriyle neden evlensin ki?'* demişti. Doğruydu bu. Kötü, acımasız, soğuktu belki ama doğruydu işte...

"Bırak beni," diyerek geri çekildi.

Martin onu bırakıp düşünmesi için biraz zaman tanıdı. Birkaç saniye kadar... İlkim'in o bilimsel mantıkla örülü aklından geçenlerden korkuyordu. "Sevgilim... Bunların hiçbirinin önemi yok artık," diyerek inatla karısını kavradı. Bu defa kollarından değil, ona sarılarak yaptı bunu. Sımsıkı bir şekilde onu çekip göğsüne yasladı. İlkim orada kalmayı ve bu sözlere inanmayı isterdi. İnkâr etseydi bile inanırdı ama kocası kabul ediyordu işte. Gerçek bu kadar yalınken hiçbir şey olmamış gibi yapamazdı. Gururu sayısız kere kırılmıştı ancak şimdi bir kez daha buna izin veremezdi. Üstelik kırılan sadece gururu değildi. Haysiyetiydi bir de, kalbiydi aynı zamanda.

"Hayır," diyerek Martin'i itti. "Sana inanmıyorum!" Bu defa daha kararlı söylemişti. "Her şey yalan ve düzmece. Babama ne kadar çok benzediğine şaşırmıyorum artık. İkiniz de bencil ve paragöz birer alçaksınız! Benim onurumla oynadınız. İkinizden de nefret ediyorum!"

Martin sözlerin keskinliği karşısında öfkelendi. Kadınları ikna etmek için asla uğraşmamıştı. Şimdi bu kadın durup, kendisine yalvarmasını mı bekliyordu? Konuşup İlkim'e bunu diyecekti ki, genç kadın yeniden hissizce haykırdı. "Ama senden iki

kez nefret ediyorum Martin Turner! Beni satın aldığın için... Ve beni sevgilinle aldattığın için!"

"Sen... Sen delirmişsin dört göz! Senden başka kimse benim sevgilim değil. Kendine gel yoksa pişman ederim seni! Hiç kimseyi, hiçbir kadını hayatıma, evime sokmadım! Buna minnet göstermek yerine akılsızca bana itiraz mı ediyorsun? Şimdi beni kızdırma. Anladın mı?"

İlkim gözlerini sonuna kadar açtı. "Devam edersem beni kovacak mısın yani?"

Martin'in tavrında yumuşama olmadı. Genç kadın atıldı ve "Gerek yok, seni yalancı mafya! Kendim giderim," dedi.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye gürledi genç adam. "Eğer şimdi beni bunlarla suçlayıp defolup gidersen, bir daha gelemezsin dört göz!"

İlkim fevrice konuşmasını sürdürdü. "Tehdit mi bu? Eğer öyleyse şunu bil ki, zaten bir daha gelmeyeceğim!"

Sonra gözlüğünü iteledi, başını dikleştirdi ve sarsak adımlarıyla kapıya yöneldi. Bir yalan denizinde yüzemezdi. Aklını toparlamalı, annesiyle belki de o ticaret delisi babasıyla konuşmalıydı. Bir fikre varmalıydı. Martin'le kalırsa, ona inanırdı. Bu adam, bu kahrolası mafya hiç de ikna edici değilse de, eğer kendisini öperse İlkim yelkenleri suya indirirdi. Biliyordu. Ona inanmak kolaydı. Sırf bu yüzden bu aşağılık konuma düşmemiş miydi? Kararlılığını bozmadan yürümeye devam etti. Kapıyı açmıştı ki, Martin kolundan sertçe tuttu.

"Gidersen," dedi kati bir tavırla, "Her şey biter!"

İlkim müthiş bir korkuyla ağlamaklı oldu. Her şey biterse şüphesiz kendisi de biterdi. "Yapamam," dedi yine de. "Sana şimdi inanamam!"

"Yani her şeyi bitirmeye kararlısın öyle mi?" Mavi gözleri koyulaşmıştı. O sert çehreye sadece öfke yerleşmişti.

Genç kadın diyecek bir şey bulamayıp gözlerini kaçırdı. Allah kahretsin! Bitirmeyi, yaşadığı o muhteşem aşkın sonlanmasını hiç istemiyordu. "Ben... Ben..." demişti ki, Martin onun

sözünü kesti. Genç adam cebinden telefonunu çıkarıp hızla birkaç yere tıkladı. İlkim onu şaşkın gözlerle izlerken ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Genç adam işini bitirince buz gibi bir sesle konuşmaya başladı. "Türkiye'ye ilk uçak gece saat onda. Eğer şimdi gidiyorsan, ülkemden de defol. Seni burada görmek istemiyorum!"

İlkim inlercesine "Ne?" diye sordu.

"Gideceksen eğer, hayatımdan tamamen çıkacaksın! Git ve uçağa bin dört göz. Bu kadar kolaysa yap!"

Sonra arkasını döndü genç adam. Kızı darmadağın, delik bir kayık gibi batmaya mecbur bıraktı. İlkim gururu için gidiyordu ancak Martin de gururu için ona yalvarmıyordu. İki deli âşık olarak birbirlerinin hamlesini beklerken, Martin ödün vermeyeceğini söyledi kendisine. Bu kadına âşık olsa bile, ona onursuzca yalvaramazdı. Onu aptal bir fino köpeği gibi şımartamazdı. Sözlerine inanmalıydı ve bundan başka çaresi olmadığını bilmeliydi. Eğer yapamıyorsa, gitmeliydi.

İlkim de gitti. Adama son bir kez bakıp, gözyaşlarını son bir kez silip, tüm kapıları çarparak lüks evden koşarak çıktı.

❧

Mary öncelikle Janet'ı Seth'in evinden almıştı. Sindy denen kız yine orada, can sıkıcı varlığıyla dururken Mary neredeyse onun boğazına yapışacaktı. Janet'ın merakla sorduğu soruları geçiştirip, arabasını evine doğru sürdü. Seth'e yapacağı şey için önce Janet'ı güvene almalıydı. Tabii kendini de. Dağınık kıyafetlerini yapabildiği en iyi şekilde toparlamış, Janet'a bir şey hissettirmeden evine ulaşmıştı. Ancak tam kapıyı açacaktı ki, birinin kendisine seslendiğini duydu.

İlkim'i tanımıştı.

Arkasını dönüp zorlukla kıza gülümsedi. Seth'le yaşadığı o kötü anları hâlâ atlamamıştı ancak İlkim'in de kendisinden aşağı kalır yanı olmadığını görüp kaşlarını çattı. "Gelsene tatlım."

İlkim başını hayır anlamında salladı. "Gelmeyeyim. Şey ben Türkiye'ye dönüyorum da..."

Mary şaşkınlıkla ona bakarken "Janet, sen içeriye gir bebeğim. Biz İlkim'le az sonra yanına geleceğiz," dedi. Janet gider gitmez yeniden İlkim'e döndü. "Ne oldu? Martin bir şey yaptı değil mi? Ah, aptal kardeşim. Ona bunun hesabını soracağım," diyen Mary telefonunu kavradığında İlkim panikle atıldı.

"Mary dur! Gitmeyi isteyen benim!"

"Neden ama?"

"Ailemi göreceğim Maryson. Sonra görüşürüz," diyen İlkim kocasıyla yaşadığı o kötü anları ve temelli gidecek olmasını sevdiği bu iyi kadından gizledi.

Mary ona anlayışla gülümserken kollarını açtı. İlkim kadına doğru yavaşça yürüyüp şöyle bir sarılmak istedi. Ancak Mary onu çekip sımsıkı kavradı ve aynı anda ağlamaya başladı. İlkim şaşkınlıkla ve kendi acısıyla ne yapacağını bilemediğinden o da ağlamaya başlamıştı. İki kadın Manhattan'ın lüks caddesinde, günün ortasında birbirlerine sarılıp hıçkırarak ağladılar. Ne kadar tuhaf ve ne kadar komik göründüklerine aldırmadan bir süre boyunca iki yaralı kadın olarak, diğerine göre nedensiz bir duygusallıkla ağlamaya devam ettiler.

Mary burnunu çekip kızdan ayrıldığında "Se...sen neden ağlıyorsun?" diye sordu genizden gelen sesiyle.

İlkim de kızarık burnunu çekti. "Sen neden ağlıyorsan o yüzden!"

Maryson bu cevap üzerine dayanamadı ve gözyaşları içinde bir kahkaha attı. "Ah tatlım, ikimizin de sorunları var sanırım. Anlaşılan sen, kaçmayı seçiyorsun. Keşke bunu yapmasan. Çünkü ben kalıp savaşmayı seçiyorum. O lanet olası adama gününü göstermeyi seçiyorum. Sen de bunu yapmalısın!"

"Ben o kadar güçlü değilim Mary. Üstelik düşmanım da karanlık bir adam. Ama eğer sen, eski kocandan, Seth'ten bahsediyorsan o son derece iyi biriydi. Sana ne yapmış olabilir ki? Gördüğüm kadarıyla kibar biriydi de. Martin'in aksine!"

İlkim gözyaşlarını kazağının koluyla silerken, Mary ona yapmacık bir sinirle baktı. Acılarını hafifletmek ister gibi espriyle yanıt verdi. "Seth'ten uzak dur İlkim, o benim!"

Genç kız gülümsedi. "Ah, beni mi kıskanıyorsun? Yapma lütfen."

"O aşağılık adamın çıtır kızlara zaafı var ve sen de fazlasıyla çıtırsın."

"Ben evliyim!"

Mary'nin gözleri neşeyle parladı. "İyi ki evlisin bir tanem," diyerek kızın yanağını okşadı. Gözyaşlarını sildi ve "Martin'in başına gelen en iyi şeysin sen," dedi. "Lütfen onu bırakma!"

İlkim yeniden hıçkırmaya hazır, bir bebek gibi dudaklarını büktü. "Artık gitmeliyim."

Mary ona son kez sarıldı. "Halledeceksiniz bu meseleyi, eminim."

İlkim emin değildi ancak "Umarım," dedi.

Maryson'ın evinden ayrıldıktan sonra nereye gideceğini bilemiyordu. Yanında sadece çantası vardı. Ne bir telefon, ne de bir valiz. Hiçbirine ihtiyaç duymuyordu da. Aslında gidecek olduğuna bile inanamıyordu. Sanki gidemezmiş gibiydi. Martin buna izin veremezmiş gibi. Oysa sadece evinden değil, ülkesinden bile kovmuştu onu. Ne kadar küçük düşürücüydü bu. Belki Mary'yi dinlemeli ve kalıp savaşmalıydı. İlkim bu savaşı vermesi gereken kişinin kendisi değil, Martin olduğunu biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı o adam ama yapacak gibi durmuyordu. İlkim vazgeçilen bir kadın olduğunu idrak ederek daha da kederlendi, daha da öfkelendi...

Buna rağmen bilet aldı. Yalanlarla yaşamaya çalışmak ve bundan bir ümit beklemek onur kırıcıydı. Genç kız bu yüzden unutmak istedi. Martin'den kaçıyor oluşunu, aldatılmanın aşağılık duygusunu unutmak için New York'u keşfetmeye karar verdi. Sokaklarda amaçsızca gezindi. En ünlü cadde olan Times Meydanı'nı kat etti. Sokak dansçılarını izledi boş yere. Hiçbirine ilgi göstermedi ve bakıyor olsa bile onları görmedi. Aklına bir

şeyler yemek bile gelmiyordu. En sonunda iki saatten fazla bir zaman kala havaalanına gitti.

Orada da durum aynıydı. Yaşadığı en kötü gündü. Dersler ve notları hatırlamak bile istemiyordu. Oyalanmak için birkaç Latince egzersiz yapmaya karar verdi ama onu bile yapamadı.

"Dopamin aptalca bir şey," diyerek kendine kızdı. Aşık olmasını bu hormonun çılgınca salımına bağlıyor ve bu durumda Martin'den sonra suçu ona atıyordu.

Somurtmaları arasında en sonunda kendi uçağının çağrısını işitti. Gitmek için artık son düzlükteydi. Finish'e varacaktı ancak yarışı bitirmenin sevincini hissetmiyordu. Kazanmuyordu ki, kaybediyordu! Usulca güvenlik noktasına yürüyüp sıraya girdi.

"Amerikan rüyası bitiyor," diye mırıldandı Türkçe olarak. Önündeki kadın bu Türkçe cümleyi duyunca dönüp kendisini süzdü. "Terörist değilim, panik yapma!" diyerek İngilizcesini en kötü aksanla konuşup kadına kötü bir bakış attı.

Sonra arkasını döndü. Sıra kendisine geliyordu. Önünde sadece iki kişi vardı. Ayrılığa iki kişi... Bir umutla gözleri geniş havaalanını taradı. Filmlerde hep böyle olurdu. O sahneyi yaşamak istedi. Sevdiği adamın koşarak gelişini görmek için arkasındaki bir kişiye sırasını verdi. Ve birine daha... En sonunda sıra kaçınılmaz olarak kendisine gelince dolu gözleriyle baktı. Martin'i görmek için deliriyordu. Bir yerden çıktığını, panikle kendisine koştuğunu görürse her şeyi bırakıp adamın boynuna atlayacaktı. Baktı. Bir kez daha baktı.

"Hanımefendi," diyen güvenlik görevlisini işitince ona döndü. Usulca siyahî kadına yürüdü.

Martin gelecek miydi, gelmeyecek miydi? İlkim minicik bir umuda sahipti ve onu yitirmek istemiyordu.

BÖLÜM 19

Genç kızın beklediği hiçbir şey olmadı.

Filmlerdeki hiçbir klişe kendisine rastlamadığı gibi en ağır dramı yaşayarak tek başına geçti güvenlik noktasını. Eğer yeterince cesur olsaydı, herkesin içinde ağlamayı da göze alırdı ancak yapamadı. Gözyaşlarını sessizce, başı önünde akıtırken, elini alnına dayadı ve kendini yine kendinden yaptığı bir kafesin içinde hapsetti. Martin için değerini görmek ise asıl acı olandı. Gidiyordu evet ama bir sokak aşağıdaki bir yere değil. Ya da başka bir eve değil, başka bir ülkeye gidiyordu. Okyanusun, koca bir kıtanın böldüğü bir ülkeye, kendi ülkesine, Martin'le apayrı olduğu o dünyaya gidiyordu. Ve bu gidiş kocasının umurunda bile değildi.

"Biliyorum, beni sevdiğin yalandı," diye inledi kendi kendine. Martin'in aşk itirafının şimdi hiçbir kıymeti kalmamıştı. Çünkü İlkim ona inanmıyordu. Uçağa adım attığında da gerçeğin en sarsıcı yanıyla karşılaştı. Her adımla beraber ruhu sökülüyordu. İlaçlardan hazzetmemesine rağmen bir kutu, sakinleştirici niteliğinde Xanax'a delice muhtaçtı. Ya da yüksek dozda Marijuana'ya. Yani esrara. Kısacası kafasını uçuracak, Martin'i unutturacak herhangi bir uyuşturucuya...

Ve kadın ne kadar dağılmışsa adam da en az o kadar dağınıktı!

Martin, arzuladığı gibi birilerine dalmaya fırsat bulabildi. İlkim'in ardından kapıldığı o yoksunluk hissine rağmen gururunu ayaklar altına almadığı için memnundu. Bu memnuniyet bok gibi hissetmesine neden oluyordu tabii, ama o bambaşka bir konuydu. Güneşin tepede olmasına aldırmadan kendini bir bara atmıştı. Henüz açılmayan barı açtırmak ise bir hayli kolay olmuştu. Karşı koyan bar sahibini tartaklamak, İlkim'in kendisine

yaşattığı o kötü hissi atan tek ve en harika şeydi. Az önce bir çeneyi kıran ve hafifçe sızlayan yumruğunu ovuştururken, bu kavganın İlkim'i unutturamayacağını anladı. Muhtemelen bir kamyon adam dövse bile İlkim'i unutamazdı. Belki de o dört gözü dövmeliydi. Elbette! Kadınları dövmezdi ancak itaat etmez karısı bu yemini bozması için mükemmel bir örnekti.

"Git ve o aptal derslerine gömül, yürüyen pırasa. Hayatın boyunca hiçbir erkek seni sevmeyecek! Senin peşinden koşan bir tek ben vardım!" diyerek kendi kendine söylendi. Yalan söylediğini biliyordu. İlkim sevilmek için en mükemmel kadındı. Tatlıydı; hem de haddinden fazla. Güzeldi; saklı bir hazinenin esrarını taşıyan, can acıtan bir güzelliğe sahipti. Zekiydi; kaç kişi Stanford'da yüksek lisans yapabilirdi ki? Deliydi; dilinden düşürmediği Latince zırvalıklarıyla bile sevilesiydi. Seksiydi; bir hazine de buydu. Kızın giydiklerinin altından çıkabilecekleri ona bakan kimse hayal edemezdi. Bir tek kendisi bu gizli bilgiye erişmiş ve Tanrı şahitti ki aklını kaybedecek kadar İlkim'in tenini ezberlemişti. Onu özlemek ise İlkim'de nefret ettiği tek şeydi. Onu özlemek istemiyordu. Gitmişse gitmişti. Bitirmeliydi. Bir iş anlaşması yapmış ve neticede anlaşma bozulmuştu. Basitti. Ama değildi işte... Kalbi bu denli ağrırken ve kafasını bir kum torbasına çevirecek kadar içmeyi isterken bu işin basitlikle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. İlkim'i unutamıyordu. Her şeye rağmen onun peşinden gitmeyecekti. Hiçbir zaman kadınların peşinden koşan bir adam olmamıştı.

Unutmak insanoğlunun genlerine yüklenmiş en harika donanımdı ve genç adam buna güveniyordu. Bir gün gelecek o kadın, hatıralarının çatı katında unutulmuş küçük bir detaya dönüşecekti. Anımsadığında belli belirsiz gülümseyecek ve bir saniye sonra aklından çıkmış olacaktı. Şimdilik bu yalana sığınabildi. Yapabileceğinin en iyisi buydu çünkü.

❧

Mary kızını alıp evine geldikten sonra yana yakıla odanın içinde dönmeye, planını hayata geçirip geçirmemek üzerine düşünmeye başladı. Bir saniye sonra yapmaya karar vermişti. Jane'e

odasına çıkarıp eyleme geçti. Öncesinde ofisindeki asistanı aradı ve tüm davaları için yerine yardımcı avukatı Karen Herswick'i koyduğunu duyurdu. Neyse ki gelecek haftalarda sadece iki davası vardı ve onların da işi bitmişti. Kazanacağı garanti olan basit davalardı. Zaman ve mekân olarak bundan daha iyi bir fırsat bulamazdı.

Janet'ı kaygılandırmamak için yüzüne hayli muzip bir ifade yerleştirip konuşmaya başladı. "Hayatım Bayan Puffer'la seni tatile götürmemi ister misin?"

Bayan Puffer kocaman bir kafası, kıvır kıvır iplerden saçları olan yumuşacık bir oyuncak bebekti. Küçük kız sevdiği her şeyi kategorilere ayırmıştı. Ailesi 'nefes alanlar' kategorisinde, en çok sevdiği oyuncağı Bayan Puffer ise 'nefes alamayanlar'da birinci sıradaydı. Ayılıp bayıldığı oyuncağını düşününce ellerini çırptı. "Nereye gideceğiz anneciğim?"

Bu soru Mary'nin üzerinde düşünmediği bir soruydu. Aklından hızlıca bir yerleri geçirdi ve zihninde oluşan ilk ismi söyledi. "McGrath! Harika bir kayak merkezidir."

Aslında kayak merkezi olma sıfatıyla anılmaya uygun bir yer değildi ancak bunu Janet'tan sakladı. Orası on sekiz yaşındayken Seth'le beraber ilk kez New York'tan uzaklaştıkları–aslında tam anlamıyla kaçtıkları–zaman gittikleri Alaska'daki küçücük bir kasabaydı. Janet'ın orayı seveceğini biliyordu çünkü muhteşem bir oyuncakçı dükkânı olduğunu hatırlıyordu. Şansı varsa o dükkân hâlâ yerinde olurdu. Bundan o kadar da emin değildi çünkü tam olarak on beş yıldır gitmediği bir kasabaydı. Bir an Seth'in burayı anımsayıp anımsamayacağını düşündü ancak eski kocasının iki günlük tatil yaptıkları o yeri hatırlamayacağından emin bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki Amazon kadın tavrıyla kızına bilgece baktı ve "Haydi toparlanalım," dedi.

Ne talihsizliktir ki, beklediği gibi uçak biletlerini ayarlayamayınca o gün gidemeyip ertesi sabaha kalmışlardı. Gün ışığı güven verdiği için Mary kaygılanmıyordu. Yola koyulmadan önce Martin'e sesli bir mesaj bırakıp, Janet'la beraber küçük bir tatile çıktığını söyledi. Martin onu arayıp gittiği yerin bilgisini

aldıktan sonra Mary, İlkim konusunu açmaya çalıştı ancak kaba erkek kardeşi hiddete yakın bir sesle konuyu kapattırdı. Mary iki gencin biraz zamana ihtiyacı olduğunu bildiğinden meseleyi uzatmayarak Martin'e veda etti. Erkek kardeşine söylediği yalanı ise düşünemedi. Zira ona küçük bir tatil demişti ama planladığı tatil yaklaşık olarak dört haftayı kapsıyordu. Seth'i delirtecek kadar uzun bir dönemi yani.

Aracıyla yola çıkıp havaalanına varmadan önce direksiyonu Seth'in tamirhanesine kırdı. Önce o muhteşem tatmini yaşamalı ve o aşağılık adama gününü göstermeliydi. Janet'ı küçük bir marketete sokup istediğini almasına izin verdiğini söyledikten sonra kendisi dışarıda kalıp görüş alanındaki tamirhaneyi izlemeye başladı. Yola çıkmadan önce genç bir polis memuru olan Mark'ı aramış ve planı devreye sokmasını istemişti. Bir polis aracı planladığı gibi tam saatinde tamirhanenin önünde duruyordu. Mary de oradan Seth'in dükkânına bakarken polisler eski kocasını kelepçeleyip götürmeye başladılar. İşte o an Mary bulunduğu yerden çıktı ve Seth'in tam karşısında durdu.

Genç adam Mary'yi gördü. Eski karısını... Yüzündeki zafer dolu ifadeyi bulunduğu yerden bile okuyabiliyordu. Mesafe yakın değildi ancak karşısındaki kadının yüzünden geçeni anlamayacak kadar uzak da değildi. Seth o ifadeyi tanıdı. Bu alçak suçlamanın Mary'nin oyunu olduğunu anlayıp, hışımla kadına doğru yürümek istedi. Kollarından tutan polis memurları kaba bir tavırla ona engel olduklarında Seth daha da delirdi.

"Seni öldüreceğim Maryson Turner!" diye fısıldadı.

"Bu bir tehdit mi? Hey Frankie, duydun değil mi? Bu kovboy Bayan Turner'ı tehdit etti."

Genç polis memuru bu tehdidi küçük bir deftere not edip Seth'in omzunu tuttu. "Adamım, Bayan Turner'a bulaşmanın bedelini ödeyeceksin!"

Seth bu cümle üzerine öldürücü bakışlarıyla polis memuruna döndü. "Bunu o kadın mı söyledi?"

Mary'nin bu mesajı kendisine ilettiğini ve nüfuzunu kullanarak şu an tutuklama yaptırdığını biliyordu. Aslında istese bu

iki çelimsiz memuru yere yıkıp, karşısında küstahça duran kadını da boğabilirdi ama yapmadı. Nasıl olsa hakkındaki iddialar asılsız çıkacaktı. Mary'nin oyunu elinde patlayacaktı. Kadına uzaktan sert bir bakış attıktan sonra hafifçe gülümsedi. Bu kibir dolu gülüş, genç kadının dizlerinin bağını çözecekti neredeyse. Seth'i korkutmak ya da ona acı vermek imkânsızdı. Hiç olmazsa nezarette sıkı bir dayak atılmasını dilerdi ancak bu yetkisinin dışındaydı. Şimdilik onu sadece asılsız bir suçlama ve elbette kendisine bir iyilik borcu olan polis memuru Mark aracılığıyla tutuklatmıştı ve çok yakında dışarı salınacağını biliyordu. Olsun... En azından iki gün içeride kalacağı garantiydi. Eski kocası gözaltından çıktığında da kızını asla bulamayacaktı. Dönene kadar da Mary ondan intikamını almış olacaktı. Janet'ı kaçırma tehdidini yapan Seth olduğu halde, Mary şimdi tam olarak bunu yapıyordu; kızını kaçırıyordu.

İlkim rahatsızlık veren on dört saatin ardından uçaktan indiğinde tam anlamıyla bir sarhoş gibi hissediyordu. Uzun uçuşlar yüzünden karışan zaman kavramı Jetlag* olmasına neden olabilirdi ancak bunun Martin'in etkisi olduğunu biliyordu. O adamla ayrıldığına hâlâ inanamıyordu ancak inanacağı gün de gelecekti. Öncelikle babasından hesap sormalı ve bu adi anlaşması için onun ne kadar haysiyetsizce davrandığını hatırlatmalıydı.

Evine bile gitmeden önce doğrudan babasının holdingine gitti. Girişte birçok personelin değiştiğini gördüğünde şaşırsa da, bunun üzerinde durmadı. Hiçbir izin ya da randevu almayarak Haldun Acaroğlu'nun odasına giren koridora saptı. Burada bir sekreterlik masası vardı ve orada oturan kızı da ilk kez görüyordu.

"Hanımefendi giremezsiniz! Kimsiniz," diyen kıza dönen İlkim, günün tüm yorgunluğunu, sıkıntısını ve acısını ondan çıkarır gibi bağırdı. "Ben içerideki yaşlı bunağın kızıyım seni Ribozom beyinli!"

* JetLag: Kısa zamanda uzun mesafeler kat eden insanlarda farklı zaman dilimlerine ulaşılmasına bağlı olarak biyolojik ritmin bozulması. (Ed.)

Zavallı kız bir yandan işittiği hakareti anlamaya, diğer yandan gelen kızın kim olduğunu düşünmeye çalışırken afallamış bir halde kalakaldı. İlkim aldırmadı ve hışımla yaşlı adamın odasına daldı. Haldun Acaroğlu telefonla görüşüyordu. Ansızın ve kabaca açılan kapıyla beraber bakışı oraya kayınca cihaz elinden kaydı. Son anda tuttuğu telefonu kapatan yaşlı adam, kızına gergince "Burada ne işin var?" diye sordu.

İlkim en az babası kadar hissiz bir tonda yanıt verdi. "Nerede olmam gerekiyordu? Kocamın dizlerinin dibinde mi?"

Haldun Acaroğlu yanıt vermeyerek gözlerini kaçırdı. İlkim durmadı. Durmaktan da çok uzaktı. Son sürat konuşmasını sürdürdü. "Beni bir adama sattın, öyle mi baba? Bunu gerçekten yaptın mı?"

Adam bir kez daha yanıt vermedi. Birkaç saniye boyunca sustu. Kızının daima ürkek bakan o gözlerindeki kararlı ifadeyi ilk kez görüyordu. Duruşu da değişmiş gibiydi. İlkim'i tanıyamıyordu. Büyümüş, belki de olgunlaşmıştı. "Başına açtığın onca rezaletten sonra, en iyi çıkış yolu buydu!" dedi boğuk sesiyle.

Kız bu kabulleniş karşısında alayla güldü. "Bir mal gibi satın alındığımı bana ne zaman söyleyecektin?"

"Hiçbir zaman! Bunu bilmen gerekmiyordu!"

"Lanet olası hayatım sen mi yaşıyorsun baba? Bu benim hayatımdı. Kim olduğunu sanıyorsun? Babam olduğun için, işlerimi tuttuğun kuklan olarak mı gördün beni? Ben yıllarca..."

Genç kız devam edemeyerek yutkundu. Boğazına dizilen tüm o suçlamaları dile getirip getirmemekte bir an tereddüt etti. Yılmadı. "Yıllarca beni bir robot olarak gördün. Yapamadığın, başaramadığın her şeyi benim üzerimde denedin. Şimdi de bir mal gibi, satılan bir eşya gibi beni bir adama attın. Adi bir adama!"

Yaşlı adam rahatsızca kravatını gevşetti. Kızın sözleriyle sokulukları düzensizleşmişti. "Kızım," dedi uzun yıllardan sonra. Bu sıfat İlkim'e fazla yapay göründü. "Kızım... İlkim. Her zaman senin için en doğrusunu istedim. Senin mükemmel başarılara imza atmanı istedim. Ama sen bir gecede tüm eserimi çiğnedin.

O bara gittin ve büyük bir hadise çıkardın. Bana başka bir çare bırakmadın!"

"Beni sattın! Ah, inanmıyorum. Beni sattın baba!"

"Parayı teklif eden kocandı! Ben sadece evlenmeni sağladım."

İlkim zaten devrilmek üzereydi ancak bu yanıt ona son darbeyi indirdi. Midesi bulandı bu pazarlık karşısında. Dayanamadı ve bezgince bir koltuğa çöktü. Kalbindeki yıkımı bile hissetmiyordu. Enkazı bile kaldırılmış ve göğüs kafesi tamamen boşalmış gibiydi. Hissiz, bomboş, değersiz hissediyordu. Martin'den kaçıp geldiği için kendinden nefret ediyordu. Ona zarar vermeliydi. Fiziksel ya da psikolojik... Belki yapamazdı ancak o adi mafyanın karşısında acıyla kalakaldığını, kendisine yalvardığını görmek istedi. Parayı o teklif etmişti. Bu doğruydu. Her şey ne kadar da anlamsızdı şimdi. Ancak Martin'e olan kızgınlığı babasına olan kızgınlığını silemiyordu. Yeniden ayağa kalktı.

Bu defa gözlüğünü çıkardı. Geçmişin tüm hesaplarını şu an, burada sorma niyetindeydi. "Beni bunlara mahkûm ettin. Sadece gözlerimin değil, tüm psikolojimin bozulmasına neden oldun," diyen genç kız düşündü. Martin'in, kendisi gibi yürüyen bir vasatlık abidesini tercih etmemesi normal değil miydi zaten? Güzel kızlar, bakımlı kadınlar, konuşma ve sosyal beceriye sahip şuh kadınlar dururken, öyle bir adamın bakabileceği biri olmak sadece bir yanılgıydı. Büyük berbat bir yanılgı...

"Beni aptal bir robota çevirdin. Derslere odaklanmış bir yarış atı gibi... Beni kullandın! Kızım üzerinden o alçak egonu tatmin etmeye çalıştın!" Sonra gözlüğünü yere fırlattı ve üzerine bastı! Tek hamleyle devasa gözlük kırıldı, çerçevesi yamuldu ve İlkim o an derin bir nefes aldı. Sonra yeniden gözlüğüne basarak kalan son parçaları da kırdı. Hayatının tüm yüklerini atmış gibi rahatladı. Babasının yüklediği tüm o vazifeleri çiğner gibi, yılların baskısını alaşağı eder gibi ezdi gözlüğü. Şimdi babasını net göremiyordu ancak bu, sadece gözlüğünün olmayışından değil, gözlerini dolduran gözyaşlarından ötürü bulanıklaşan bakışlarındandı.

Bu sırada babası "İlkim!" diye gürledi.

Genç kız ona kaskatı bir ifadeyle baktı. "Lütfen... Beni rahat bırak artık. Arama ve umursama! O robot bozuldu, o kuklanın ipleri koptu ve o yarış atı artık egale oldu." Sonra alaycı bir gülüş atarak konuşmasını sürdürdü. "Biliyorum, pek umurunda değil ama kızın da iyi değil. Seni gördükçe daha da kötü olacak. Bu yüzden bundan sonra onun hayatından çık!"

Sözleri bitince arkasını dönerek odadan koşarak çıktı. Bu bozuk gözlerle lavaboyu bulmayı dilemek ise yapabildiği tek şeydi. Çünkü feci halde ağlamaya ihtiyacı vardı. Lanet olası kocasına muhtaçtı. Çok fena muhtaçtı hem de. Ondan kaçarken ona sığınmak istiyordu, kanattığı yarasını onun sarmasını istiyordu. Gerçeklerin tuzla buz olmasını, tüm bunların bir kâbus olmasını diliyordu. Hayatındaki en güzel şeyi, aşkı yalansız yaşamak istiyordu. Artık istediği her şey uzaktı. Çok uzaktı... Hayallerden bile uzak...

❧

Bir Ay Sonra...

"Ah, benim krokanlı pastam. Haydi, kalk artık. O ekrana bakmaktan beynin bir bilgisayar çipine dönüşecek diye korkuyorum."

"Anne, gerçekten o AVM'ye gelmeyeceğim!"

"O halde Milano'ya gelirsin!"

İlkim bezgin bir şekilde annesine döndü. Burnunun ucuna getirdiği gözlüğünü gözlerine iterek, "Yarım saat mesafedeki bir mağazaya gelmediğim halde, Milano'ya geleceğimi nasıl düşünürsün?" diye sordu.

Ayşen Hanım çapkınca göz kırptı. "İtalyan erkekleri desem?"

İlkim'in yüzünden anlık bir gülüş geçti. Annesinin tatlı ayartmalarını seviyordu. Yine de--esmer, kavruk, çekici, gür siyah saçlı İtalyan erkeklerine rağmen--başını salladı. "Şu an erkek cinsi ile ilgilenemem. Stanford'a iki aydan az bir zaman kaldı ve okumam gereken binlerce şey var!"

"Hayır kızım, okumam değil *yutmam* gereken demelisin. Bıktım artık şu notları yutarcasına okumandan. Sen henüz yirmi üç yaşındasın çikolatalı makaronum. Oysa sana bakarken o cadı

kaynanamı görüyorum. Yakında o ekrana bakıp gözlerini kısmaktan tıpkı onunkiler gibi uğursuz kırışıklıkların olacak!"

"Anne, senin kayınvaliden öleli neredeyse çeyrek asır olmak üzere. Hâlâ onu mu hatırlıyorsun?"

"Çeyrek asır mı?" diyen Ayşen Hanım abartıyla elini sallayıp çenesini dikleştirdi. "Çeyrek asır önce ben henüz on beşlik bir genç kızdım!"

İlkim elinde olmaksızın bir kahkaha attı. Annesiyle laf dalaşını devam ettirmek yerine notlarına gömülmeyi delice arzuluyordu. Son bir aydır yaptığı gibi. Gününü gecesine katarak neredeyse beş bin sayfaya yakın makale, kitap, doküman okumuştu. Üstelik okumakla kalmamış, esaslı bir öğrenci olarak dersleri üzerine çalışmıştı da. Yapabildiği tek şey buydu. Martin'i unutmanın ve onun dokunuşlarını silmenin tek yolu buydu. Her ne kadar Stanford Üniversitesi'nden bile daha fazla önem verdiği bu unutma işini pek başaramasa da, en azından ağlama seanslarını artık yapmıyordu. Ne zaman gözü dolacak gibi olsa huşuyla Latinceye gömülüyordu.

Annesinin sesi bu sırada ensesinden yankılanırken derin bir nefes bıraktı. Ayşen Hanım, Muhibe Halaskâr'la alışverişe çıkacağını söyleyip odasından ayrılmıştı. İlkim annesi gittiği için sevinse de, yine kendiyle baş başa kaldığı için üzülüyordu. Kalbinde derin bir sancı hissetti. Martin'in neden olduğu hastalığın ince sızısıydı bu. Tanıyordu bu acıyı. Yalnızken mütemadiyen buluyordu kendisini. Yakıyor ve donduruyordu aynı anda. Teninde, içinde, dışında, kafasında ve ruhunda, her yerde hissediyordu bu acıyı. Öylesine boğucuydu ki. Onsuzluğa alışması gerekiyordu bunca zamandan sonra. Çok uzun zaman olmuştu. Asırlar geçmiş gibi. Oysa sadece beş hafta geçmişti. Beş asırdan daha uzun, her saniyesi işkence gibi uzun bir zaman...

İlkim, eskiden asosyaldi ancak sevdiği adamdan ayrılmakla asosyalliğin bir üst modelini yaşıyordu. *'A plus asosyal oldun,'* diyordu Mine. Tatilden dönen en yakın arkadaşıyla bile sadece bir iki kez dışarıda görüşmüştü. Kendini soyutlamak istediği o kadar şey varken normal bir arkadaşla, normal konuşmalar yapmak

zordu. Notları hep AA olabilirdi ama sosyal hayatta dibe batmıştı. Martin sayesinde bir nebze olsun dışarıya açılmış olsa da, yine onun yüzünden eskisini bile aşan bir münzevi hayatına girmişti.

Onu özlüyordu sadece. Dünyada her şeye sahipti ama en önemli şey kayıptı. Sevdiği adam yoktu. İlkim muhteşem bir üniversiteden mezun olmanın hayatın anlamı olduğunu sanırken, şimdi o anlamı bile anlamsız buluyordu. Onun hayatının anlamı o adamdı. Kendisini satın alan, sevmeyen, kovan, peşinden gelmeyen, ya da bir kez olsun aramayan o adamdı. Onu hatırlamak ise acının en saf haliydi. İşlenmemiş acıydı bu. Yoğun ve azar azar öldüren bir acı...

Ve bu acıyla o an aklına dolan bir şeyi yaptı. Haftalardır yapmamaya dair yemin ettiği şeye boyun eğiyordu şimdi. Bilgisayar ekranındaki PDF dosyasını indirdi ve internet sayfasını açtı. Karşısındaki ekrana 'Martin Turner, Turner CEO' yazıp enter'a bastı. Daha önce defalarca gördüğü o fotoğraflar çıktı karşısına. Martin'in gazetelerdeki normal fotoğrafları. Bazılarında kendisi de vardı. Baloya katıldıkları gece çekilen fotoğrafları gördü. Yakışıyorlardı birbirlerine. İlkim kendisinin yanında o adamdan başkasını göremezdi. Kimse yakışmazdı ki yanına. Tek olduğu fotoğraflardan bile kıskandı onu. Yanında sadece kendisi olmalıydı.

Geçen zaman içinde sağma ya da soluna birileri yerleşmiş mi diye merak edip, korkarak da olsa 'Martin Turner, Turner CEO Girlfriend' yazdı. Kocasının kadınlarla ilişkisini merak ediyordu. Unutulup unutulmadığını...

O an ekrana bir sürü fotoğraf doldu. Birkaçında kendisi vardı ancak haberlerin çoğunda başka kadınlar vardı. Ve genelinde de kumral bir kadın görünüyordu. Yaşı, Martin'den biraz daha büyük olduğu anlaşılan o kadına bakarken yandaki ismi okudu; Diana Stone yazıyordu.

"Şu Bayan Stone!" diye inledi genç kız. Martin'e toplantılarında eşlik eden o kadın olmalıydı. Sarışın değildi ama olmasına da gerek yoktu. İlkim'in canını yakan bir kıskançlığa neden oluyordu o kumral haliyle. Kadın, belki kırklarındaydı ancak daha genç gösteriyordu. Alımlı ve zarifti. İncecik bacakları vardı. İlkim,

kadının bacak boyunun kendi boyunun tümüyle amansız bir rekabete girebileceğini fark etti. Yutkundu ve gözleri doldu. Burnunu çektiğinde kendine geldi.

"Pislik, yaşayan taş! Tam bir aplastik anemi örneğisin. Kansız ne olacak! O kadına dolanan ellerinde egzama çıksın. Umarım mafyalar toplantısına su tabancasıyla gidersin. Umarım Bayan Stone'un pigmentleri ölür de saçları bembeyaz olur! Umarım Bayan Stone'un tüm dişleri dökülür. Umarım şirketin iflas eder de kadın pedi satarsın!"

Ve bir dolu bedduanın ardından bilgisayarı öfkeyle kapattı. Tüm bu süre boyunca beklemişti aslında. Martin'den bir hamle gelmesini bekleyerek tam beş hafta geçirmişti. Zavallıca bir umuda sığınıp onun geleceğini sanırken o adam, toplantılara, kokteyllere başka kadınlarla gidip, hiç de umurunda olmadığını açıkça göstermişti. İlkim gözlüğünü iteledi ve dudaklarını aşağıya sarkıttı. Minik bir çocuk gibi dudakları titriyordu. Önemsenmemek neydi, bir ay önce Amerika'dan yollanırken tatmıştı ancak şimdi bir de unutulmanın derin acısını yaşıyordu. İnleyerek mırıldandı. "Ah... Kendimi silybum marianum* bitkisiyle dolu bir kafese tıkılmış gibi hissediyorum!"

İki gün boyunca İlkim kendini o fotoğraflara bakarken buldu. Martin'in yüzüne bakıp üzgün olup olmadığını bilmek istiyordu. Ancak Martin'in yüzünden hislerini okumak mümkün değildi. Zira kocası o duvar gibi ifadesiz tavrıyla tanınıyordu.

"Koca mı?" diyen İlkim kısa tırnaklı parmağını ekrandaki Martin'in gözlerine değdirdi. Bir an eli adamın yüzünü okşamak ister gibi gevşedi ancak durdu. Ondan nefret ederken bile onu özlüyordu. Deli gibi seviyordu onu ama bu, her şeyin sahte ve yapay olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ekrana bakarken dişlerinin arasından tısladı. "Gerçek bir koca değilsin sen, Amerikan mafya. Sentetik koca, Silikon, kauçuk, plastik, teflon koca!"

Kendi dilinde ne kadar küfrederse etsin, Martin'e olan hıncı dinecek gibi değildi. Eğer yeterli cesarete sahip olsaydı Amerika'ya

* Silybum marianum: Devedikeni. (Ed.)

gidip, o adi adamın yüzüne bir tokat atıp geri gelirdi. Bunu rüyalarında defalarca yapmasına rağmen gerçekten eyleme dökecek bir gram cesareti kendinde bulamıyordu. Dahası o kadar güçsüzdü ki, evlilik yüzüğünü bile çıkarmamıştı. Hem Martin'in o sahte evlilik teklifini yaparken verdiği tektaş, hem de alyansı hâlâ parmağındaydı. Onun yüzüğünü çıkarıp çıkarmadığını düşündü. Bir yerlere, belki de okyanusa attığından neredeyse emindi. Bu fikir karşısında kalbi parçalanıyormuş gibi hissederken hızla ayağa kalktı. Elini yüzüklerine götürdü ve çıkarmak için uzattı. Dokunurken yapamadı. Kalakaldı. Yüzüğünü çıkaramazdı. Elinde kalan son şey oydu. Ancak yine de acısı dinmiyor, dinecek gibi de durmuyordu. Düşünüp durmak ve kendiyle yalnız kalmak delirecek gibi hissettirince annesiyle takılmaya karar verdi. Onunla güzellik salonlarına, müzayedelere, alışverişe giderse o kadar sıkılacaktı ki bu devasa, kocaman sıkıntı Martin'in verdiği sıkıntıyı alaşağı edecek, böylece kocasını unutacaktı. Yaptı da. Hafta sonuna kadar annesinin peşinden oradan oraya sürüklendi. En son, kendisini intihara sürükleyecek kadar çok, orta yaşlı, dedikoducu kadının içinde olduğunu fark etti. Bu güzellik merkezinde boğulacağını sandığı bir an hızla ayağa fırladı. Ah, lanet olası bu saçlarındaki el de kimindi?

"İlkim Hanım lütfen rahat durun bitirmek üzereyim!"

Neyi bitiriyordu? Genç kız aynadaki aksini o an fark etti. Biri saçlarına bir şeyler yapıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. Sanki yarım saat önce o koltuğa oturan kendisi değilmiş gibi. Bir robot hissizliğinde annesinin ardından sürüklenirken, her dediğine itaat etmiş olmalıydı.

"Su dalgası yapıyorum. Anlaştığımız gibi. Beğenmediniz mi?" diye sordu genç adam. O kadar kibardı ki, İlkim ona beğenmedim demeye utandı.

"Ah, benim minik pembe elbisem. Unuttun mu, bu akşam bir yardım gecesine katılacaktık? Van'daki bir okul için hani? Neden şimdi böyle yapıyorsun?"

İklim unutmuştu ancak annesine belli etmedi. Usulca başını salladı. Yine de ikaz edemeden duramadı. "Lütfen saçımı abartmayın. Neticede bir yardım toplantısı bu."

Genç adam başını salladı. İlkim o an içerideki diğer kadınlara baktı. Tümü bu geceye mi katılacaktı? Ah, bu kadınların sayesinde ödediği parayla yeni bir okul açılırdı ki!

Yardım gecesi lüks bir otelin salonundaydı. Cemiyetin ara sıra düzenlediği bir tür hayırsever toplantısı oluyordu. İlkim bu yüzden annesinin teklifini kabul ettiğini hatırladı. Yine de onun tüm telkinlerine uymamıştı. Mesela kan kırmızı bir elbise yerine sade siyah bir elbise tercih etmişti. Saçları dalgalıydı ama fazla gösterişli değildi. Diğer kadınların aksine bu geceye uygun bir görüntüde olduğunu biliyordu. Ancak yine bu gecenin aksine pek de parası yoktu, zira babasını babalıktan reddettiği için sorumluluğu annesine kalmıştı. Annesinin Milanolarda, Parislerde yapılan alışverişlerinden sonra kalan parasına... Bu gece için cömert bir bağış yapmayı dilerken, geceyi düzenleyenin Tekin Soyönder olduğunu gördü. Bu adam Martin'in tanıdığı biriydi. İlkim şimdiden ondan hoşlanmamıştı. Adamın da hoşlanılmaya açık bir yanı yoktu zaten. En azından İlkim'e göre!

Bir kere Tekin denen adam fazla sinirli görünüyordu. Görünüşü korkutucuydu ve tıpkı adi kocası gibi boyu upuzundu. İri yarı olması bir yana ince bıyığı, hafif kirli sakalıyla sert görünüşü, bir mağara adamı gibi kati bir tavrı vardı. Pekâlâ, dürüst olmak gerekirse adam fena halde karizmatik ve yakışıklıydı. Yine de kadınların korkması gereken türde biriydi ancak yanından hiç ayrılmayan en az tane beş kadın saymıştı İlkim.

"Bu karanlık adamlarda ne buluyorsunuz?" diye sorarken kendi kocasını hatırladı. Sanki kocası florasan gibi aydınlık biriydi. Tekin kadar tehlikeli olan Martin'i anımsaması hiç hoş olmadı. Boğazı kuruyunca bir şeyler içmek için açık büfelerin olduğu yere gitti. Bir süre orada oyalanmaya karar verdi. Aheste ve boş bakışlarla leziz yiyeceklerin arasından geçerken rengârenk, minicik pastalar ilgisini çekince durdu.

"Bence de bunlar birer şaheser. Ama bir tane daha yersem ideal kilomu aşacağım ve diyetisyenim beni öldürecek!"

Bu ses incecik yankılanmıştı. İlkim kafasını çevirip cümleyi kuran kıza baktı. Kendisinden biraz daha kısa, çok hoş bir kızdı. Yaşları da yakın olmalıydı. Belki bu kız ondan bir iki yaş daha büyüktü ancak buna rağmen, pembe bir prenses elbisesi giymişti. Yirmili yaşların ortasına pek de uymayan şekilde, eteği fırfırlı, üstü fiyonklu ve bu haliyle adeta bir hediye paketini andıran bir elbiseydi. Simsiyah saçları dalgalı ve omuz hizasında kısaydı. Yanakları dolgun, dudakları çıkık, çok güzel bir kızdı. İlkim onun kendisinden daha güzel olduğunu düşünürken kız kahverengi gözlerini irice açarak "Aman Allahım, gözlerinin rengi ne kadar da güzel!" dedi. "Keşke ben de renkli gözlü olsaydım!"

İlkim utanarak kızardı. Kızın sesi incecik, aslında biraz sinek vızıldaması gibiydi ama bir sevimlilik içeriyordu. "Ben Rüya!" dedi genç kız elini uzatarak.

İlkim uzatılan eli sıkarken, diğer eliyle gözlüğünü iteledi. "Ben de İlkim."

"Seni ilk kez görüyorum burada. Aslında kendimi de ilk kez görüyorum! Ah, ben İstanbul sosyetesini tanımıyorum. Ankara'da yaşıyorum da. Sen kimin kızısın?"

İlkim de bu kızı ilk kez görüyordu. Az çok cemiyet içindeki yaşıtlarını tanıyordu ancak Rüya'yı daha önce görmediğine emindi. "Ben Haldun Acaroğlu'nun kızıyım. Adım İlkim."

Bu yanıt Rüya'da herhangi bir uyanış yaratmadı. Samimiyetle üzgün bir ifade takındı. "Babanı tanımıyorum maalesef. Aslında ben İstanbul'daki toplantılara hiç katılmam. Ailem gelir genelde. Ancak şu sıralar annem ve babam, bilmem ne türünü kurtarmak için bir grup hayvanseverle Afrika'ya gittiğinden yerlerine ben bakıyorum."

"Anladım!" diyen İlkim tekrar gözlüğünü iteledi.

Rüya, İlkim'e doğru yaklaşarak ayak parmakları üzerinde yükselip, kısık sesiyle fısıldadı. "Bu toplantıyı yapan adam... Şu Tekin Soyönder. Onu tanıyor musun? Adam mafya babasına benziyor. Nasıl bir hayırsever toplantısı yapar, şaştım kaldım

doğrusu. İsmi de Tekin ama tekinsiz olduğu su götürmez. Bir de çok kaba. Aslında tam bir..."

Rüya burada durup soluklandı. Kullanacağı tabir hanımefendi imajına hiç uymuyordu ve söylemekten çekiniyordu ama dayanamadı. Öfkeyle "O tam bir öküz!" dedi.

İlkim şaşkınca "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

Rüya gözlerini irice açarak dudaklarını büzdü. "Neredeyse beni darp ediyordu! Tehlikeli ve korkunç bir orman kaçkını. Kütük!"

"Ah, bir quercus daha!"

"Efendim?"

"Şey yani, quercus bir ağaç türü. Bilinen adıyla meşe. Benim kocam da öyle. Biraz kütük!"

Rüya omuzlarını titreten küçük bir kahkaha attı. Henüz gülüşünün yarısında ansızın sustu. İlkim bir an kızın neden böylesine kaskatı kesildiğini anlamak için onun baktığı yere odaklandı. Başını çevirdiğinde Rüya'nın Tekin'e baktığını gördü. Ve o adam da, Rüya'ya bakıyordu. Bakışları kızı öldürmek ister gibiydi. Rüya hızla gözlerini kaçırdı.

"Aptal mafya! Ona gününü göstereceğim!"

"Rüya, sen iyi misin?" diyen İlkim kızın korktuğunu görüp omzuna dokundu. Rüya bir bardak suyu tepesine dikerken "O adamla yalnız kalırsam beni öldürebilir ve cesedime intihar süsü verebilir İlkim!" dedi.

İlkim, Martin'le ilk karşılaştıkları zamanları hatırladı. Rüya ve Tekin de tıpkı kendilerine benziyordu. Tekin de Martin gibi korkunç olsa da, gerçekten cinayet işleyebileceğine ihtimal vermiyordu. Ve bir an için onların da evlendiğini düşünüp gülümsedi. Rüya, evci bir tipe benziyordu ve Tekin sahiden karanlıktı. Ne denli tuhaf olurdu ama! Tuhaf ve ilgi çekici... *Ah, neden olmasın?*

Rüya'dan ayrıldıktan sonra yeniden annesinin yanına oturdu. Gece başlamak üzereydi. Tekin kısa bir konuşma için mikrofonu eline aldığında İlkim'in gözleri Rüya'yı aradı. Kızı göremedi. Tekin Soyönder'den kaçmış olmalıydı. İkisi arasındaki şeyi daha fazla merak ederek, yeniden sahneye baktı. Gözlerinin gördüğü

şeyle kalbi duracak gibi oldu. Aslında durmaya meyilli olan sadece kalbi değil, her şeyiydi. Solukları bile durmuştu ve kıpırtısız karşıya bakıyordu. Tam olarak Martin'in mavi gözlerine.

"Sevgili dostum, bu gecenin ilk açılışını yapacak!" diyen Tekin, Martin'i konuklara takdim ederken genç adam kısık, mavi gözleriyle İlkim'i buldu. İngilizce bir şeyler söylüyordu ve sanki salon bomboştu da bir tek İlkim'e hitaben konuşuyordu.

Adamın tehdit eder gibi bakan gözleri kızın titreşen gözbebekleriyle buluşurken, İlkim dehşetle inleyen annesini bile işitmedi. Martin'in sesi kalan tüm direncini silerken, adi kocası dimdik bir şekilde, o muhteşem sesiyle 'beş yüz bin dolar' bağış yaptı. Salondan alkış koptu. Alkışlamayan tek kişi İlkim'di. Annesi bile coşkuyla damadını alkışlarken, İlkim hızla ayağa fırladı. Kaba hareketlerle insanların arasından geçerken pek çok kişinin ayağını ezdi. Çıkmak, kaçmak, Martin'in o küstah gözlerinden ebediyen uzaklaşmak istiyordu. Aslında tam anlamıyla ona koşmak ve dudaklarına yapışmak istiyordu ancak ihaneti unutması mümkün değildi. Tam bu sırada o kumral kadını gördü. 'Bayan Stone!'

Bu kadarının tesadüf mü yoksa bir oyun mu olduğunu bilemeden, gözyaşları yanaklarını ıslatırken kendini lobiye attı. Durdu ve nefeslendi. Elini kalbine koyup heyecandan delice atan organını pataklamak istedi. Bunca zamandan sonra hâlâ nasıl böylesine bir kuvvetle çarpabilirdi. Sanki diri diri, şuuru açık halde elektroşok'a bağlamışlardı.

Dışarıya açılan kapıları seçince gitmek için yeniden hamle yapmıştı ki, sertçe kolundan çekildi. Bu tutuşu tanıyordu. Ve o an kalbindeki voltaj arttı. Ölecekti!

"Bırak beni!" dedi ince ince inleyerek.

Martin karısını bırakmadı. Gergin sesiyle onu kızgınca yanıtladı. "Nereye kaçıyorsun dört göz? Yine mi? Kendi ülkende bile kaçacak mısın?"

"Kaçmıyorum!" dedi İlkim. Başı önüne düşmüştü. Gözlerini Martin'e dikemiyordu. "Seni görmek istemiyorum sadece," diyebildi.

"Kaçıyorsun! Tıpkı bir ay önce yaptığın gibi!"

"Beni sen kovmuştun yaşayan taş, unuttun mu?"

Martin kızın kolunu daha da sıktı. Sinirinden ve gururundan ötürü düşüncesizce onu kovmuştu ancak gideceğini düşünmemişti. Bu detayı İlkim'e söylemedi. "Eğer kaçmıyorsan yüzüme bak!"

"Gözlerime işkence etmek istemiyorum!"

Ah, aptal! İşkence edilen kalbiydi oysa. Martin'e bakmak için deliriyordu.

"Eğer kaçmıyorsan ve yeterince güçlüysen yüzüme bakarsın!"

"Bakamam!" diye inledi kız. "Bir yabancıya neden bakayım?"

Martin'in kaşları derinden çatıldı. Kızın kolunu bırakıp iki eliyle yüzünü kavradı. Karısını, dört göz fosilini nasıl da özlemişti. Tüm planları sadece bu an içindi. Bir ay boyunca bekleyip, en sonunda doğru zamanda hamle yapmıştı. Onu alacaktı. Kendisini affettirecek ve lanet olası gururunu da çiğneyip İlkim'i evine, evlerine götürecekti. Ancak bu direnişi hesaplamamıştı.

"Ben yabancı değilim!" diye bağırırken, sesi müthiş bir sertlik içeriyordu.

"Öylesin," diyen genç kadın taviz vermedi. Bayan Stone'u, olgun kumral kadını hatırlarken en sonunda Martin'e bakabildi. "Bir yabancısın çünkü..." dedi ve durdu. Gözyaşları gözlerini azgın bir nehre çevirmek üzereydi. Taşmadan önce devam edecek zamanı buldu. "Bir yabancısın, çünkü senden boşanacağım!"

❧

Mary, ağır konserve kutularıyla dolu market poşetlerini zorlukla taşıyordu. Bir hafta daha yetecek kadar erzak almış, Janet'la kaldığı küçük, şirin eve götürüyordu. McGrath Kasabası'nda otelden ziyade gerçek bir sıcaklık bulduğu dairesini düşünürken gülümsedi. Kızıyla birlikte kaldığı dairenin alt katında, akşam saat ona kadar açık bir restoran vardı. Tatil fazlasıyla eğlenceli geçiyordu, çünkü restoranın yaşlı sahipleri Bay ve Bayan Rigg'in anılarını dinlemek bile onu mutlu ediyordu. Ve şimdiden

Janet'ın üç tane sıkı dostu olmuştu. Yaşlı çiftin torunlarıyla gün boyu oynuyordu.

Öte yandan Mary, Seth'in kendisine verdiği zararı telafi etmek için en doğru yere geldiğini sanmıştı ancak yanlış bir yerdeydi. Her yer anılarla doluydu. Sadece iki gün kalmış olsalar bile, on beş yıl önceki anılar genç kadının yakasını bırakmıyordu. Seth'e kendini ilk kez bu kasabada vermişti. Onunla ilk kez burada beraber olmuş, tüm hayatını ona adayacağına burada söz vermişti. Ve on beş yıl önce Bay Rigg, yalandan onların nikâhını kıymış, bu deli genç çifti karı koca ilan etmişti.

Mary o anları hatırlayıp gülümserken, kollarındaki ağrıyı bile unuttu. Seth'e dair anıları olmayan bir yere gitmediği için hayıflanmıyordu. Ne yaparsa yapsın, o adamın anılarını bile seviyordu. Bu ruhsal acı, fiziksel acıyla birleştiğinde poşetleri birkaç saniyeliğine yere bırakıp soluklanmak istedi. Bu kasaba Alaska'nın kuzeye yakın bir kasabası olduğu için çoğu yer hâlâ karlarla kaplıydı ve hava eksi derecelerde soğuktu. Karların olmadığı yerlerde buzlar hüküm sürüyordu. Mary'nin poşeti de altındaki buzdan ötürü kayıp devrilince içindeki bir konserve kutusu yuvarlanarak aşağıya inmeye başladı. Genç kadın panik yapmayarak kutunun durmasını beklerken biri eğildi ve kutuyu yerden aldı. Mary başını kaldırıp teşekkür edecekken onu gördü.

Seth kutuyu iki elinde ovalayıp, kendisine öldürecek gibi nefretle bakıyordu.

Genç kadın hiçbir şey düşünmeden ona baktı. Birkaç saniye bakıştıktan sonra aklı yerine geldi ve poşetleri kavrayıp hızla koşmaya başladı. Sanki kaçabilirmiş gibi. İkinci adımda Seth'in, yerdeki buzdan daha soğuk sesini işitti. "İki gündür seni gözetliyorum Mary! Kaçacak hiçbir yerin yok!"

Genç kadın kazık yutmuş gibi durdu. Kalbi fena halde çarparken, yavaşça eski kocasına döndü. Seth'in yakışıklı çehresinden okunan bariz bir öfke, kadının kanını dondurdu.

"Demek kızımı benden kaçırdın Maryson?"

Aslında Mary kendini ondan kaçırmıştı. Janet ise intikamı içindi.

"Evet," dedi dikbaşlılıkla. "Bana yaptıklarına karşılık!"

Seth usulca, adeta işkence veren bir yavaşlıkla kadına doğru yürüdü. Deri montunun altında ellerini ceplerine geçirmişti. Başında siyah bir bere vardı ve hafif uzun saçları berenin altından ensesine inmişti. Mary geçen bir ayda adamın saçlarını hiç kesmediğini fark etti. Tıpkı onun sevdiği gibi uzundu o saçlar. Ellerini uzatıp ona dokunmak istiyordu. Neyse ki kendine gelip soluklandı. Zira Seth, dev gibi boyuyla fazla tehlikeli görünüyordu. Mary bu küçük kasabada kapana sıkıştığını biliyordu.

Temkinli bir adımla geriye kayarken, onun burayı nasıl bulduğunu delice merak ediyordu. "Beni nasıl buldun?"

Seth küçümseyen bir gülüşle "Kadınlar ve aptal romantizm!" dedi. "Seni ilk kez becerdiğim..." demişti ki dişlerini sıktı. Öfkesine o kadar zor hâkim oluyordu ki, ağzından çıkacak kelimeleri bile kontrol edemiyordu. Kaba sözlerini nispeten dizginledi. "Hatırlarsan sana ilk kez burada sahip olmuştum Mary ve sen kollarımda çılgına dönerken, bir gün benden kaçıp gidersen buraya geleceğini söylemiştin!"

Mary böyle bir şey dediğini hatırlamıyordu ancak Seth'in on beş yıl önce söylediklerini anımsaması karşısında heyecanlandı. Bir umut yerleşmişti kalbine. Aptal bir umut! Adam onu öldürmek isterken o, romantik bir beklenti içine giriyordu. Ona kızgındı ancak şimdi kendine de kızarak hışımla arkasını döndü.

"Defol git!"

Seth kadının kolunu kavradığı gibi canını yakarak kendine doğru çekti. "Beni o polislere ihbar edip, defolup gideceğini mi sandın Maryson? Beni hapiste tutmak için kaç kişiyle yattın?"

Mary elindeki poşetleri yere bıraktı. Poşetler kaldırımda kötü bir ses bırakırken Mary siyah saçlarını savurup "Aşağılık bir adamsın!" diye gürledi.

Seth'in tutuşu gevşedi. "Seni öldürmemi istemiyorsan, kızımı yarım saat içinde o bunakların yerine getir. Janet'ı alıp gideceğim!"

"Gidecek misin? Kızımı benden nasıl alacağını düşünüyorsun?"

"Seni bu cehennemde yapayalnız bırakıp gideceğim kahrolası. Ama senin yaptığın gibi Janet'ı kaçırmayacağım. Eğer benimle anlaşma yoluna gidersen, onu kibarca, senden kaçırmadan New York'a götüreceğim. Ama eğer savaşmayı seçersen, onu bir daha asla göremezsin!"

Mary müthiş bir öfkeyle kolunu adamın elinden çekti ancak dengesi alt üst oldu. Ayağı incecik bir buza denk gelirken geriye yalpaladı ve bir anda kalça üstü yere düştü. Dehşetli bir inilti yle yere yığıldığında daha fazla duramayıp sırtüstü kendini karlara bıraktı. Ayağı kırılmıştı, bundan emindi ve baygınlaşacak kadar acı içindeydi.

Seth ise Mary'ye yetişemeyip, onu yerde görünce kalbi ansızın patlayacak gibi kabardı. Bu korkuydu! Bu hissi biliyordu. Kadının başında diz çöküp onu hızla kucağına çekti. Aralık gözleriyle Mary acı acı inliyordu.

"Mary kendine gel! Lanet olsun. Tanrım, Mary," diyerek kadının yüzünü okşarken Mary'nin gözlerinden yaşlar adeta fışkırmaya başladı.

"A...ayağım," diyen kadın o kadar güç bela konuşmuştu ki, Seth onun sesini işitince derin bir nefes aldı. Mary yaşıyordu ve ona bir şey olmadığını bilmek genç adamın sandığından daha fazla bir rahatlama sağlıyordu Kadının yüzünü okşarken "Sakin ol," diye fısıldadı:

Mary bayılmak üzere gözlerini kapattı. Bileğindeki acı dayanılmazdı. "Seth, Seth," diye inledi. "Beni bırakma!"

Genç adam kadına öylesine sıkı sarıldı ki, Mary ölümün kıyısından uzanmış bir ele uzanır gibi adama dolandı. Sorun sadece bacağındaydı ancak acı o kadar yoğundu ki öleceğini düşünmüştü. Seth'in sarılışına kadar... Adama dolanıp yüzünü onun göğsüne gömdüğünde, o tanıdık kuytuluğa özlemle bir kez daha sokuldu. Aynı anda havalandığını hissetti.

Sevdiği adamın kucağındaydı!

"Seni hastaneye götürmem gerek," diyen adama gözlerini kocaman açıp bakmak isterdi ancak canı çok yanıyordu. Tek bir hareket bile acısını katlar gibi olduğundan sadece fısıldadı. "Beni

az önce öldüreceğini söylüyordun, şimdi ku...kurtarmaya mı çalışıyorsun?" Ve acıyla inledi. "Ah!"

"Kes sesini Mary! Tanrı aşkına, lanet olası! Beni delirtmek üzeresin!"

Seth'in bu defaki delirmesi kaygıdandı. Mary'yi sımsıkı kucağına hapsedip, onu panikle taşırken genç kadın sustu ve sevdiği adamın kollarında kendinden geçti.

❧

Ne kadar süre uyumuştu bilmiyordu ancak gözlerini açtığında bembeyaz tavanı görünce acıyla yutkundu.

"Rahat dur Mary!" diyen o tok sesle başını çevirdi. Seth yanı başında oturuyordu. Her zamanki gibi çatık kaşlıydı ve Mary'yi heyecandan öldürüyordu.

İnleyerek "Neyim var?" diye sordu.

Adam gergince yanıt verdi. "Kalça kemiğin zedelendi ve bileğin burkuldu."

Mary kasılarak inledi. Bu acı çağrıyla Seth, kadının başına gidip gözlerine derin bir bakışla baktı. "İyi olacaksın. Sadece rahat dur!"

İyi olacağım söylerken bile azarlıyordu. Mary adamın montunu kavrayıp "Senin yüzünden," dedi.

Seth'in yanıtı daha sertti. "Kızımı kaçırmanın cezası bu, lanet olası!" Ancak bir an sonra Mary'ye daha fazla acı vermemek için sert bir soluk alıp sustu. Sonra iri avucunu istemsizce kadının sıcacık yanağına koyup tenini okşadı. Mary bu temasla gözlerini kapatıp, ağlamaklı bir ifade yerleştirdi dudağına. Seth eğilip o bükülmüş dudakları öpmek istedi.

Bu sırada bir başka ses işitildi. Doktor olmalıydı. "Bayan Turner, gerçekten çok şanslısınız. Ucuz atlattınız," diyen kadın doktor, Mary'ye gülümseyerek baktı. Mary 'ucuz atlatma' tabiriyle kaşlarını çattı. Eğer bu ucuzsa, kötünün ne olduğunu merak etti. Zira kemiklerini canlı canlı kırmışlardı sanki.

Doktor elindeki raporlara bakarken "Aslında ikiniz de şanslıymışsınız," dedi.

Mary "Hayır," diye inledi.

Seth söze karışıp "İkisi mi? Diğeri kim?" diye sordu şaşkınca.

Doktor, genç adama dönüp gülümsedi. "Elbette Mary'nin bebeği!"

Kadının sesiyle Maryson tüm acılarını unutarak, daha büyük bir acıyla dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Seth'in öğrenmemesi gerekiyordu. Lanet olsun, hayır! Ama eski kocası öğrenmişti. Genç adam hışımla kadına dönüp şaşkın ve afallamış ifadesiyle "O... O hamile mi?" diye bağırdı.

Doktor başını sallayıp Mary'ye bakarken ters giden bir şeyler olduğunu anladı. "Sizi yalnız bırakayım."

O çıkar çıkmaz Mary'nin şakaklarından usulca gözyaşları indi. Seth tepesinde durup, öfkeyle bağırdı. "Bana bunu ne zaman söyleyecektin Mary? Çocuğumu taşıdığını ne zaman öğrenecektim?"

Mary yavaşça Seth'e döndü. Başka çaresi olmadığını bilerek, incecik bir sesle "O..." dedi ve sustu. Sonra gözlerini kapatıp inledi.

"O bebek senden değil!"

BÖLÜM 20

Martin Turner'in hayatındaki en berbat bir ay karısından ayrı kaldığı o bir ay olmuştu. İlkim kaçıp gittikten sonra genç adam, birkaç gün boyunca sadece içmişti. Günleri kızarak, homurdanarak, birilerine sataşıp, kavgalar çıkararak geçiyordu. Onun gidişini anlamıyordu. Anlamasına imkân yoktu. Olmayan bir şey için terk edildiğine inanamıyor ve karısının aptallığıyla daha da öfkeleniyordu. Bu öfke hali neredeyse bir hafta sürdü. Ardından büyük bir boşluk geldi. Boşluk... Durumunu tanımlayabilen tek şey buydu!

İlkim'i sevmişti. Onu sahiden sevmişti ama geçici bir hevesle değil. Yavaşça işlemişti o kız kanına. Geçeceğini düşünmüştü ama geçmeyeceğini biliyordu. İlkim'in deyimiyle kalıtımına kadar işlemişti sanki. Genlerine, soyuna, varlığının başlangıç noktasına kadar. Kız mükemmel güzellikte değildi belki ya da cazibesiyle nefes kesmiyordu. Manken ölçülerine de sahip değildi. Boyu normaldi mesela, görünüşü de... Yüzünün yarısını kapatan gözlüğü ve çirkin kazakları vardı. Tüm bunlara rağmen ona âşık olmasını sağlayan neydi, bilmiyordu! Aşkın nedene ya da dayanağa ihtiyacı olmadığını anlıyordu sadece. O kız birdenbire gelip yerleşmişti kalbine. Belki uysallığı, belki uysallığını bile yıkan itaatsizliği... Bilgece cümleleri ya da tuhaf cümleleri... Sadece derse odaklanmış zekâsına karşılık sosyal hayattaki acemiliği... Kız farklıydı. Lanet olası sıradan, biçimli göğüsleri, muhteşem kalçaları, incecik beli olan, manken ölçülerindeki bir halta yaramayan gösteriş bebeklerinden değildi. Görünüşü değildi aşka neden olan. Sevimliliği olabilirdi ama görünüş gibi sığ bir şey hissetmiyordu. Onu başta çirkin bulmasına rağmen şimdi elbette güzel buluyordu ancak bu da aşkın suçuydu. Güzelse onu sevdiği

içindi. Ve şimdi o güzelliğin yerini büyük, devasa bir boşluk almıştı. Tam kalbinde.

İlkim'i kırdığını biliyordu. Onu kovmuştu. Ya da öyle görülmüştü ancak kızın gidebileceğini ummamıştı. Gittiğinde de, gururunu ayaklar altına almamak için ona engel olmamıştı. Ama ondan geriye kalan o kahrolası boşlukta sadece gururu değil, bütün varlığı ayaklar altına alınmıştı. Onu özlemişti. Özlem dayanılmaz olunca eyleme geçmişti. İki hafta sonrasında...

Tüm bu yıkımına ve hatasını telafi etmek için peşinden gelmesine rağmen genç adam karısının söylediği şeyle önce müthiş bir karmaşa sonra derin bir öfke hissetti. İlkim *'Bir yabancısın, çünkü senden boşanacağım!'* demişti. Hem de Martin'in yüzüne! Bu büyük bir cesaret örneğiydi doğrusu.

Cümle havada bir fırtına bulutu gibi asılı kaldı. Gerilimli ve fazlasıyla elektrik yüklüydü. Birazdan tüm enerjisini boşaltan bir şimşekle yankılanacak gibiydi. Bu hiddetin sahibi ise Martin'di ve hedefindeki kişi karısıydı. Şüphesiz böyle bir direnç ya da saçmalık beklemiyordu. Kollarına koşacağına inanmıştı ancak bu tam bir zırvalıktı. Elbette ondan pek çok zırvalık duymuştu ama bu... Bu fazla cüretkârdı. Yine de kontrolünü yitirmedi. İlkim'den çıkan bu tehdit dolu cümleye karşı o kadar kayıtsız kaldı ki, sadece gülümsedi. Alaycı ve umursamazdı.

Genç kız bu tepkiye karşılık ne yapması gerektiğini bilemedi. Martin'in boşanmayı kabullendiğini sanıp zoraki bir metanetle "Gülümsediğine göre sen de boşanmayı kabul ediyorsun! İyi olur. Hızlıca bitiririz bu işi," dedi.

Martin kızın tenini acıtır bir tutuşla "Seni ciddiye aldığımı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

İlkim gözlüğünü iteledi. Kekelemek uzun zamandır yaptığı bir şey değildi ancak eski hastalığına yakalanıp kekeledi. "Be... ben ciddiyim ama! Y kromozomu ne kadar ciddiyse o kadar hem de!" *Ah aptal!* Sadece kekelemek değil, görünüşe göre biraz da saçmalamıştı. Karşısındaki adama bakarken kalkıp bir leylek gibi çiftleşme dansı yapsaydı da şaşırmazdı muhtemelen. Kocasının etkisiydi bu. Beyin; EX!

Oysa genç adam sadece eğleniyordu. "Boşanmak senin sözlüğünde yazan bir kelime değil dört göz! Ağzına bile almaman gerekiyor."

"Ya, öyle mi?" diyen İlkim onunla laf dalaşına giremeyecek kadar şaşkınca baktı.

Adamın yanıtı ise tekdüzeydi. "Benden boşanamazsın. Çünkü buna izin vermem!"

İlkim, o an garip bir rahatlama hissetti. Mutlu gibiydi ancak direnmesi gerektiğini bilecek kadar da şuurluydu ve bu bilinçle devam etti. "Elbette boşanırım. Ömrüm boyunca seninle evli kalmak istemediğime eminim."

"Hayır değilsin!"

"Ne?"

"Ömrün boyunca benimle evli kalacaksın dört göz fosil. Boşuna çırpınma, çünkü ayrılmayı hiç istemiyorsun!"

"Sen de istersin sanıyordum," diyen genç kadın en sonunda biraz güçlenmiş gibiydi. En azından bedenen daha dik durabiliyordu. "Beni kovduğun için buna razı geleceğini düşündüm. Kovduğun bir kadınla evli kalmayı neden isteyesin ki?"

"Seni kovmadım!" diye gürledi genç adam.

Alay etme sırası İlkim'deydi. Tek kaşını kaldırdı. "Beni nereden deyse uçağa kendi ellerinle bindirecektin, unuttun mu? Sürmenaj[1] mı oldun yoksa?"

"Çünkü beni delirtmiştin!"

"Çünkü bana yalan söylemiştin!"

"Çünkü başta seni sevmiyordum, senden kurtulmak istiyordum dört göz!"

"Çünkü şu anda da sevmiyorsun. Sadece ego tatmini!"

"Lanet olsun, hayır! Seni deli gibi seviyorum. Çünkü... Çünkü seni seviyorum işte... Bebeğim bunu yapma! Özür dilerim!"

Son cümleler İlkim'in kalbinin kapısına inen birer koç başı gibiydi. Martin'in o devasa egosuna rağmen nedense içten olduğunu

[1] Sürmenaj: Çok çalışan insanlarda, özellikle erkeklerde görülen bir çeşit zihin yorgunluğu... Unutkanlık, dalgınlık gibi etkileri vardır.

düşünmenin kıyısındaydı. Tüm direnci zayıflıyordu ve yıkılmak üzereydi. Gözlerini kırpıştırıp paniğini gizlemeyi umdu. "Ge... gerçekten sana inanmıyorum!" Oysa Martin inandırıcıydı. Çok fazla inandırıcıydı. Titreyen sesiyle "Git," dedi. "Burada yeterince rezil olduk."

"Umurumda değil," diyen genç adam karısının omuzlarını kavrayıp kendine çekti. "Tüm bunlar sadece senin için..." dedikten sonra da bir eliyle görkemli oteli gösterdi. "Bu gece, bu davet ve tüm bu organizasyon... Sadece senin için. Bir aydan sonra sana gelebilecek cesarete sahip olduğumda, aynı zamanda seni de bana getirecek bir gece düşündüm."

İlkim'in şaşkınlığı kabarıp bentlerini aştı. "A...anlamıyorum," dedi gözlerini açarak.

"Benimle görüşmeyeceğini biliyordum. Ancak böyle bir yardım gecesine katılacağından da emindim. Konuşmamızı sağlayacak tek şey buydu."

Genç kadın büyülenmek yerine öfkelendi. "Yani bu bağış gecesi yalan mı? Ah, seni düzenbaz psödogen*! O çocuklara yardım ettiğin yalan, öyle mi? O zaman da beni parayla satın almıştın, şimdi de yaptığın tam olarak bu!"

Martin'in kaşları çatıldı. Yaptığı sahiden bu muydu? Kabullenişle gözlerini kaçırdı ancak kısa bir anlığına. Yeniden karısına baktığında elini tutuyordu. "Beceriksiz bir âşığım sadece. Elimden gelen tek şey parayla bir şeyleri çözmeye çalışmak ama sen gerçeği görürsün. Görmelisin." Genç kadının elini alıp kalbinin üstüne koydu. "Görmüyorsan bile hisset!" dediğinde İlkim avucunun altındaki kalp çarpıntısıyla elektrik çarpmışa döndü. Elini hızla çekecekken genç adam kızın bileğini bırakmadı.

"Senin için..." diye fısıldadı. Sesi hafif dalgalı bir deniz gibi sakinleştiriciydi. İlkim dalgalara kapılmak üzereydi. Kendini çekip "Seni istemiyorum," dedi inatla. Bir kez olsun gururlu olmalıydı. Martin'in onu kovduğu anı unutamıyordu.

* Psödogen (Yalancı gen): Kodlama yeteneği olmayan genleri ifade eder. (Ed.)

"Ahh, benim karamelli kurabiyem. Demek kocanla barıştın? Sevgili damadım, nasılsın?"

Onları içine düştükleri girdaptan çıkaran Ayşen Hanım oldu. Kadın yaşına pek de uymayan, buna rağmen kendisini bir hayli güzel gösteren yüksek topuklularıyla, tüm oteli inleterek kızına doğru yürüdü. Bakışları Martin'deydi ve ona hayranlıkla bakıyordu.

Genç adam kibarca gülümsedikten sonra kadın devam etti. "Siz, burada konuşacağınıza neden bir oda tutmuyorsunuz? Hazır böyle şahane bir oteldeyken..." deyip bir de kahkaha atınca, onlara bakmayan birkaç kişiyi de oraya çekti. Ancak bu, büyük bir rezalete neden olmak üzereydi, çünkü İlkim neredeyse çığlık atacaktı.

"Anne!" diye tısladı dişlerinin arasından. Türkçe konuştuğu için biraz olsun rahattı. Kuracağı cümleyi Martin'in anlamayacağına sevindi. Kocasının, annesiyle birleşip rezaleti büyütmesini istemiyordu. Kadına kendinden emin bir ifadeyle bakıp, "Bu adam senin damadın değil, tabii başka bir kızın yoksa?" dedi.

"Ahh, benim atmış karatlık pahalı elmasım. Biliyorum, kocan bir hata yaptı ancak gördüğüm kadarıyla senden özür diliyor," diyen kadın Türkçe konuşmasını kesip, İngilizce olarak genç adama döndü. "Ondan biraz daha af dilerseniz, kollarınıza atlayacaktır sevgili oğlum. Kızım çok yufka yüreklidir."

Martin araya girip "Ben kimseden af dilemem!" diyerek gergince konuştu. Lanet olsun, elbette af diliyordu ancak bunu İlkim dışında kimsenin bilmesine gerek yoktu. Bir kadın için tüm ilkelerini çiğnediğinin bilinmesini istemiyordu. Ne de olsa kendi dilinde *özür* kelimesi yer almıyordu ancak dakikalardır karısından özür diliyordu.

"Elbette benden af diliyorsun!" diyen İlkim ise kibirli bir bakış attı. "Neredeyse ayaklarıma kapanacaktın!"

Ayşen Hanım hoşnut bir inlemeyle kızına gurur duyduğunu gösteren bir bakış attı.

"Bana bak dört göz fosil! Elimdeki en iyi af dileme şekli bu. Şansını zorlama çünkü vazgeçmek üzereyim."

Martin bu cümleyi İlkim'e fena halde yaklaşıp sadece onun duyacağı bir şekilde kulağına fısıldamıştı. Ama karşısında aylar önceki suskun kız yoktu. İlkim ona *'Öyle mi?'* diyen bir bakış attı. Ardından İngilizce olarak "Anne, hazırlan gidiyoruz!" diyerek kendini Martin'den çekti.

"Hayır, sadece siz gidiyorsunuz. Karım burada benimle kalacak!" diyen genç adam kayınvalidesine tehditkârca baktı.

Ayşen Hanım derhâl saf değiştirdi ve Martin'e gülümsedi. Adamın otoritesinden memnun, elini kaldırıp kibarca kızına salladı. "Bay bay, benim leziz escargotum!"

İlkim annesine yüzünü buruşturarak baktı. "Anne, bana az önce bir salyangoz yemeği adıyla mı seslendin?"

Ayşen Hanım omuz silkti. "Fransa sosyetesi bu yemeğe bayılıyor bir tanem," dedikten sonra gözden kayboldu.

Genç kadın annesine şaşkın ve elbette midesi bulanmış bir halde bakarken, asıl sorununa odaklanıp Martin'e döndü. "Burada kalmayacağım. Şimdi bırak beni çünkü eve gidip uyumam gerek. Yarın erkenden..."

"Benimle uyumak ister misin bebeğim," diyen genç adam karısının belinden kavrayıp kendine yapıştırdı. Nefesi kızın yüzüne değiyordu. Aldırmadı, biraz daha yaklaştı. Bakışları onun dudaklarındayken İlkim yutkundu. "Seni çok özledim sevgilim. Dokunurken ürperen tenini ve kızaran yanaklarını... Göbeğinin üstündeki küçücük beni, göğüslerinin..."

"Kes şunu! Rezil oluyoruz!" diyen İlkim, soluk soluğa olsa da, konuşabildiği için kendini takdir etti. Doğrusu bunu yapabileceğini bilmezdi. Bu adi adam tarafından böylesine ayartılırken, beyninin hâlâ komut gönderebilmesine şaşırmıştı. Komutlar işe yaramaya devam ediyordu. Şimdi de kendini onun kıskacından kurtarıp geriye çekilmişti. O an aklına diğer kadın geldi. Kumral olan. Bayan Stone...

Alaycı bir gülüşle–ki daha çok içini acıtan bir gülüştü bu–direnmeye devam etti. "O kadını da yanında eşantiyon olarak mı getirdin?" diye sordu. Kocasının bu halleri, af dileyen pişman bir adam için fazla çelişkiliydi.

Martin kızın kimi kast ettiğini anladı. "O kadın benim annem yaşında bebeğim!"

İlkim sinir dolu bir kahkaha attı. "Bu yüzden Google'a *kız arkadaşım* yazınca o kadının adı ve fotoğrafı çıkıyor!"

"Demek Google'da beni arattın?" diyen genç adam bir adım daha yaklaştı. Küstah, kendinden emin ve lanet olsun ki karşı koyulamayacak kadar yakışıklıydı. İlkim yutkundu ve gözlüğüne dokundu. Belki üç sefer bu rutini tekrarladı. En sonunda zoraki bir gayretle "Hiç de aramadım seni! Tesadüfen karşıma çıktın!" diye bağırdı. Tamamen uyduruyordu ve çuvallamıştı...

Martin sertçe "Ben senin, o aptal eğitim sitelerinde tesadüfen karşına çıkacak bir adam değilim," dedi. Ah, kahrolası mafya nasıl bu kadar iyi savunma yapıyordu? "Beni özlediğini itiraf edersen, ben de sana neden Bayan Stone'la dolaştığımı açıklarım!"

"Hah, seni özlemek mi? Bir moda defilesini ne kadar özlediysem, işte seni de o kadar özledim! Aynı kulvardasınız benim için. Önemsizler kulvarı!"

Martin tek kaşını kaldırdı. "Önemsemediğin biri için, hep bu kadar titrer misin güzelim?"

İlkim kendini yeniden çekti. Titriyor muydu? Ah, beyinsiz fizyolojisi! Annesi gibi o da düşman saflarına katılmıştı. Elbette, bedensel olarak kocasına doğru çekildiği bir gerçekti. Bu yüzden, Martin için hâlâ delice atan kalbini ateşlere atmak, ona sarılmak isteyen kollarını prangalara bağlamak, koşmak isteyen ayaklarını zincirlemek istiyordu. Ve bir de dudakları vardı. Onu öpmek isteyen bu kalleş dudaklarına ise koli bandı iyi giderdi doğrusu.

Son bir gayretle "Her neyse... Şimdi gidiyorum. Yarın çok önemli bir görüşmem var. Erkenden uyanacağım," diyebildi.

Martin kötü bir bakış attı. "Kiminle görüşmen var?"

"Ah, Suat Hocamla. Bana Stanford için birkaç doküman verecek."

"Suat Hocan mı?" diyen genç adam, karısının o sünepe hocasını sahiplenen cümlesini duyunca tüm bedeni öfkeyle kasıldı. Doğrusu haftalarca İlkim'le görüşmek için onca plan kurmuş

ve onun orada kendisini bekleyeceğini, bunca zamanlık ayrılıktan sonra kollarına koşacağını düşünmüştü. Ancak unuttuğu bir şeyler vardı. *Çakallar!* Karısına, yani dünyanın en güzel kadınına sahip olmak isteyen o sinsi çakalları hesaba katmamıştı. Müthiş bir kıskançlık ruhunu etki altına alırken, gözlerini öldürücü bir öfkeyle İlkim'e dikti.

"Benimle geliyorsun dört göz fosil!" Ve sonra herhangi bir şey söylemeden kaba bir şekilde karısını sürükledi. Doğrudan resepsiyona... Görevliye bağırıp "En iyi süitin anahtarını ver!" dedi. Sesi şiddetli fırtınalardan daha tehlikeliydi.

"Bu adam beni zorla alıkoyuyor," diyen İlkim ise nafile bir çabayla adamın ellerinde çırpınıyordu.

"Zo...zorla mı?" diyerek korkusunu gösteren görevli, bir İlkim'in *'Kurtar beni!'* diyen yüzüne, bir de Martin'in hiddetli gözlerine bakarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Efendim, şey," demişti ki Martin gürledi. "Sana oda kartını ver dedim!"

Soğuk terler dökmek ya da çeneye bir yumruk yemek arasında gidip gelen zavallı adam İlkim'den beter kekelemek üzereyken tok bir ses duyuldu.

"Sorun mu var?" demişti biri. Bu sesin sahibi fazla gergin gibiydi.

İlkim panikle oraya döndü. Belki de kurtarıcısı olabilirdi bu adam. "Evet, var..." dedi kararlılıkla. Ancak bunu yanlış kişiye söylediğini anlaması kısa sürdü. Bu adam kocasının, belki de kendisinden daha karanlık olan arkadaşı Tekin'di. Adi adamlar birbirlerine adeta sırıtır gibi bakarken, İlkim ofladı. Gözleriyle Martin'i işaret edip Türkçe olarak konuşmaya başladı. "Burasının sizin oteliniz olduğunu biliyorum Tekin Bey. Ve siz de bilmelisiniz ki bu adam beni kaçırıyor!"

Tekin sert ifadesini gevşetip, eğlenen bir tavırla Martin'e baktı. "Onu kaçırıyor musun?"

Martin tek kaşını kaldırıp "Bu seni ilgilendirmez," dedi keyifli bir sesle.

"Doğru ilgilendirmez. O senin kadının."

Ve Tekin bunu der demez, o heybetli vücudunu çevirip İlkim'e sırtını döndü.

Genç kadın, otel sahibi olmasına rağmen bu kadar aldırmaz olması karşısında öfkelenerek bağırdı Tekin'e. "Gerçekten de o kızın dediği gibi tam bir kütüksünüz!"

Martin onun Türkçe cümlesini anlamasa da, karşı koyduğunu düşünerek kolunu daha da sıktı. İlkim acı içinde inledi.

Öte yandan Tekin çatık kaşları, kendisine fazlasıyla korkutucu bir görüntü veren bıyıkları, kibirli dudakları ve bir hayli gergin olan güçlü bedeniyle İlkim'e dönmüştü. "Hangi kız?" diye sorarken tehlikeli görünüyordu.

İlkim çenesini kaldırdı. Bundan sonrasını Martin'in de duymasını isteyerek İngilizce cevapladı. "Rüya işte... Zavallı kıza ne yaptıysanız? Ama şaşırmıyorum. Ne de olsa kocamla arkadaşsınız. Aynı odun cinsinden geliyorsunuz!"

Tekin, Rüya'yı anımsayınca istemsizce kaskatı kesildi. Onu öldürecek gibi duruyordu ve İlkim çaresizce Martin'e sığındı. Rüya'yı hallettikten sonra sıra kendisine gelecekmiş gibiydi.

Martin kızgın olsa da, bu yakınlıktan hoşnut bir şekilde Tekin'e bakıp "Git ve o kızı bul! Karımdan uzak dur dostum!" dedi.

Tekin önce Martin'e, sonra İlkim'e bakıp "Canınız cehenneme," dedi ve Rüya'yı bulmak için yeniden salona döndü.

"Sahiden siz kimsiniz? Bir tür kanser hücresi gibisiniz! İnsanlığa karşı tehdit oluşturuyorsunuz!" diyen genç kadın, Martin'e bakıp geri çekilmek istediyse de yapamadı. Kocası onu tutmuş ve kartı aldığı gibi odaya çıkarmaya başlamıştı.

Mary yavaşça Seth'e döndü. Başka çaresi olmadığını bilerek inecik bir sesle "O..." dedi ve sustu. Sonra gözlerini kapatıp inledi.

"O bebek senden değil!"

Genç adam bir süre boyunca kalakaldı. Doğrusu hayatı boyunca işittiği en saçma şeyi duyar gibiydi. En saçma ve en b... bati Kadın yaralı olmasaydı onu sarsıp aklını başına getirm...

söylerdi ancak Mary'ye bunu yapamazdı. Elbette onu sarsmak, yapabileceğinin çok daha fazlası bir şekilde acı vermek istiyordu ama sustu sadece. İçinde bir yerlerde, bir şeyler ölmüştü sanki. Cansız hissediyordu kendini. Ruhu ve kalbi yok gibiydi. Mary, bir zamanlar sevdiği kadın–lanet olsun, hâlâ deli gibi sevdiği kadın–başka birinden hamile olduğunu söylüyordu. Buna inanabilir miydi sahiden? Yapamazdı!

"Yalan söylüyorsun," dedi kasvetli bir biçimde. Gözlerine ağır fırtına bulutları inmişti sanki. Berbat hissediyordu.

Mary gözlerini ondan saklamak ister gibi yumdu. Gözyaşlarının baskısını hissediyordu. Keskin bir sızı gibi inledi. "Yalan değil!"

"Lanet olası koca bir yalan bu, Mary! Bana bak!" diye emretti adam.

Mary bu andan itibaren güçlü olması gerektiğini bilerek derin bir nefes aldı. Ona dönüp gözlerini açtı. "Ne istiyorsun benden?"

Adam kızgınca gürledi. "Doğrularını söylemeni!"

"Doğruları söylüyorum. Seth, bu bebek senin çocuğun değil."

"Yalancı bir sürtük gibi davranmayı kes, Maryson Turner!"

"Doğru söyledin, ben bir sürtüğüm. Evet, ben buyum. Öyle olduğumu düşünüyorsan pek çok erkekle beraber olduğumu da biliyorsun demektir."

"Kes sesini lanet olası. Elimden bir kaza çıkmadan kes sesini!"

"Peki, o halde susuyorum. Şimdi beni ve kızımı rahat bırakıp git buradan!"

Seth delice arzuladığı gibi kadını sarsmak için tam yanı başına geldi. O iri elleriyle kadının kırılgan omuzlarını kavrayıp yüzünü kendine çevirdi. "O bebeğin babası benim!"

Mary gözyaşlarını akıtmamaya direnerek "Değilsin," diye yanıt verdi. "Pek çok sevgilim oldu Seth. Dikkatsiz olduğumuz bir gün, tedbirsizce davranıp hamile kalmış olmalıyım."

Seth kadını daha da sıktı. İğrenç detayları duymak istemiyordu. Oysa kendi beraberliklerini hatırlamıştı. Tamirhanede... Çılgınlar gibi birbirlerinin üzerine atladıklarında, doğrusu hiçbir şeyi

umursamadıkları gibi korunmaya da dikkat etmemişlerdi. Bebek kendisinden olmalıydı, bundan emindi neredeyse. Ve Mary'nin sözlerinin hiçbir kıymeti yoktu. Kadın yalan söylüyordu. Pek çok sevgilisi olduğuna inanmıyordu genç adam. Onu daima bir fahişe olmakla suçlamış olabilirdi ama asla buna inanmamıştı. Sadece Mary'yi yaralamak istemişti bunları söylerken. Şimdi de kendisine karşı kullanıyordu bunu.

"O çocuk benim!" dedi bir kez daha. Aksini söyleyecek olursa Mary'yi boğabilecek gibi bakıyordu.

Genç kadın ise usançla iç çekti. "Değil dedim. Anlamıyor musun, bu bebek senden değil!"

"Kimden o halde, lanet olası?"

Genç kadın o an gözlerini bir kez daha kaçırdı. Direncinin sonuna gelmek üzereydi. Seth'in kollarına atlayıp hıçkırarak kendini kaybetmek üzereydi. Ah, nasıl da muhtaçtı bu adama. Yapabilirdi. Yapmalıydı belki de. Kendini Seth'e bırakmalı ve korumasını istemeliydi. Bebeğine sahip çıkmasını... Bir aile olmayı... Ancak yapamazdı. Bu adama güvenemezdi. Kendisini bir kez daha terk etmeyeceğini bilemezdi. Ya da şimdi geçmişi unutup kollarına alacağından emin olamazdı. Kalbini susturmalı, aklını devreye sokmalıydı.

"Babasının kim olduğunu neden önemsiyorsun?" diye sordu düz bir sesle. Böyle hissizce konuşmak için yoğun bir çaba göstermişti.

Karşılık olarak adam bağırdı. "Çünkü yalan söylediğini biliyorum!"

"Söylemiyorum. Çocuk senden değil!"

"Kimden diyorum! Kahrolası bir isim ver bana!"

Mary bir an nefessiz kaldı ve sustu. Ne diyebilirdi? İşte bunu düşünmemişti. Atıldı. Aklına gelen o ilk ismi söyledi. "Bebeğimin babası Bay Clark!"

"Clark mı? Kim bu Clark? Onu öldüreceğim."

Mary, Seth'in karşısında artık güçlü durmayı başaramıyordu. "Kim olduğunun bir önemi yok. Lütfen yeter artık. Beni, kızımı ve bebeğimi rahat bırak!" diye inledi.

Ah, ölmek üzereydi. Bir aile olmak için her şey hazırdı oysa. Bunu nasıl da arzuluyordu. Kelimeler boğazına takılıyor ve Seth'e her şeyi söylemek için deliriyordu. Yutkundu ve sustu. İtiraf etmesi işleri daha da zorlaştırırdı. Üstelik Seth de bu bebeği istemezdi. Mary bundan emindi. İkinci bir çocuk, ikinci bir kriz demekti. Aralarında kahrolası bunca sorun varken yeniden velayet işleriyle uğraşamazdı. Bu yüzden bebeğini aldıracaktı. Seth'in bundan haberi olmadan bu işi bitirecekti. Bir kez daha kaldıramazdı. Gözleri sızlarken inledi. "Bırak beni!"

Seth ona şaşkın, umutsuz ve çaresiz bir bakış attı. Sadece bir saniyeliğine. Sonrasında eski adama dönüştü. Mary'den nefret eden ve onu durmadan suçlayan o adama...

"Doğru söylemişsin Mary! Sen... Sen tam bir fahişesin! Bay Clark denen o zengin adamın altına yatarak..." Genç adam devam edemedi. Sert soluklarıyla güçlü bir nefes bırakıp Mary'yi öldürecek gibi baktı. "Kızımı alıp gidiyorum!"

Mary panikle yataktan çıkmak için atıldı. "Hayır!" diye bağırdı. "Seth hayır!"

Ve adamın peşinden gitmek için yataktan kalktı. Koşabileceğini mi sanıyordu? Şişmiş ayağıyla attığı ilk adımda yere yığıldı. Acıyla inlediğinde Seth hızla koştu ve onu kollarına alıp yerden kaldırdı.

"Lanet olsun Mary! Bir gerizekâlı gibi koşmaya mı çalışıyorsun?" diye gürledi o mavi gözlere bakarak.

Mary onun bu öfkeli kaygısıyla hoşnut bir şekilde sımsıkı sarıldı o kollara. Düşmekten korkuyordu. Sadece fiziksel anlamda değil, ruhsal bir düşüş de yaşıyordu. Seth'e sokulup "Lütfen bunu bana yapma," diye inledi. Ve içinden ekledi. *Sevgilim beni bırakma...*

Genç adam durdu ve kadına baktı. Onu bırakmalıydı. Ölüp gitse bile umurunda olmamalıydı ama yapamadı. Kadının mavi gözlerine derin bir duygu yoğunluğuyla baktı. Her şeyi berbat ettiği için ondan bir kez daha nefret etti. Aynı zamanda nefret

ettiği bu kadını çekip sımsıkı dudaklarına yapışmak ve onu delice, kaygısızca öpmek istedi. Bu kadar öfke duyarken nasıl bu kadar isteyebilirdi onu? Tanrım! Onu istemeyen bir erkek olabilir miydi ki bu dünyada? Mary, bu boktan dünyanın en güzel şeyiydi. Onu sevmek bile bir zamanlar güzeldi. Şimdi değil! Şimdi onu sevmek istemiyordu. Sevmek artık acı veriyordu. Mary'yi sadece öldürmek istiyordu. Oysa incinmesine bile dayanamayarak kollarına almıştı.

Nispeten kendine gelip "Kızımın burada kalmasına izin veremem!" dedi sertçe.

Mary pes edip başını salladı. "Peki. Onu götürebilirsin ama benden ayırmadan..."

Adam kızgınca kaşlarını çattı. Mary uzanıp o çatık kaşlara dokunmak, sinirle kıvrılmış o dudakları öpmek istedi. Elini kaldırmıştı ki yarı yolda durdu ve karnına koydu. Bebeğine dokunur gibi, ondan destek alır gibiydi. "Gidelim buradan. New York'a gidelim. Ama benden kaçırma kızımı!"

Seth, Mary ile bu kadar yakın dururken onu azarlayacak, ona bağırıp çağıracak gücü kendinde bulamadı. Sadece başını salladı. Yeniden kadını sedyeye oturttuğunda yüzü Mary'nin saçlarına değdi ve kokusunu arsızca içine çekti. Kabarmış bir arzuyla kadına son bir bakış atıp doktoru bulmaya gitti.

Doktor yola çıkmayı önermiyordu ancak Seth de, Mary de onu dinlemediler. O günün akşamında, Alaska'nın nispeten büyük bir yerleşim yeri olan Yukon'a gitmeye karar verdiler. Oradan havaalanına gidecek ve sonrasında New York'a varacaklardı.

Mary, Janet'ı kaçırmadığı için Seth'e minnettar olup onu kaldıkları odaya götürdü. Babasını gören küçük kız oyuncağı Bayan Puffer'ı bir yerlere fırlatıp, genç adamın kucağına koştu. Seth mütehiş bir sevecenlikle kızını kucaklayıp omzuna attı. Mary gülümseyen bu iki insanı zevkle izledi. Dünyada sevdiği yegâne kişilerdi onlar. Muhteşem bir aileydi ve şimdi bir bebek daha geliyordu.

"Hayır, gelmiyor!" diye inledi. Onu istemiyordu. Kahretsin! Tabii ki istiyordu ama dünyaya getiremezdi. On haftalık olmadan New York'ta güvenilir ve gizli bir kliniğe gitmesi gerekiyordu.

Tabii, Seth'i unutması, o hissiz hayatına dönmesi, sıkıcı dosyalarına gömülmesi de gerekiyordu.

Otobüs yolculuğu felaket derecede kötüydü. Mary, sızlayan ayağı, Janet'ın durmayan çenesi ve elbette Seth'in verdiği o yoğun duygusal baskıyla gözünü bile kırpamıyordu. Otobüste fazladan yer olmadığı için ikili koltukta Seth'le yan yana oturuyordu. Küçük kızları babasının kucağındaydı. Mary ise pencere tarafına dönmüş karanlığı izliyordu. Seth'i unutmak isterken karnında onun çocuğunu taşıması yetmezmiş gibi, şimdi tüm varlığıyla onu hissediyordu. O erkeksi kokusunu ve zorlukla sığdığı koltukta dizine değen dizini. Omuzları da iç içe geçmişti ve lanet olası şartlar yüzünden ona durmadan temas etmesi gerekmişti.

Aldırmaz gibi görünüp, kızıyla babasını birbirine bırakıp Alaska'nın zıtlığını izlemeye başladı. Her yer bembeyaz ve insan izinden uzaktı ancak aksi gibi kapkaranlıktı da. Uzaklarda bir yerlerin, kasabaların ışıkları seçiliyordu. Mary oralara bakarken gözlerinden akan yaşı fark etti. Başının altına koyduğu eliyle Seth'e göstermeden gözyaşını sildi. Sevdiği bu adamla böyle küçük bir kasabada, kaygısız yaşamayı nasıl da isterdi... Janet'la, belki de doğacak oğullarıyla mutlu bir aile olmayı nasıl da arzulardı. Bu imkânsız bir hayal bile değildi. Bu, hayal bile olamayacak kadar ütopikti. Gözlerini kapatıp lanet olası kasabaları görmemek için kafasını çevirdi. Biraz uyku, biraz dinlenme onu kendine getirecekti. Hamilelikten ötürü cıvık bir duygusallığa bağlamıştı. New York'un soğuk, bir duvar gibi sert avukatı olduğunu hatırlamalıydı. Birkaç dakika sonra kendinden geçip uykuya yenik düştü.

Seth ise Janet'ın anlattığı hikâyeleri dinliyordu. Daha doğrusu dinlemeye çalışıyordu. Mary'ye dokunup dururken bu bir hayli zordu ancak neyse ki küçük kızı, kendisini o tehlikeli düşüncelerden uzak tutabiliyordu.

"Larson'ın tıpkı İlkim'in gözlüklerine benzeyen kocaman gözlüklerini takınca fare gibi oldum babacığım!" diyen Janet kasabadaki arkadaşlarından bahsederken genç adam gülümsedi.

Kızı kucağında coşkuyla konuşurken yandan bir bakışla Mary'ye döndü. Karısı dışarıyı izliyor gibiydi. Etraf bir hayli karanlıktı ancak o aptal kadın yine de izleyecek bir şeyler buluyordu demek ki! Kahretsin hayır! Düşünüyor olmalıydı. Âşığını düşünüyordu belki de. Bebeğinin babasını. Seth üzerinde düşünüp durdukça Mary'nin ve Clark denen o adamın bir çocukları olduğuna ikna oluyordu. Adam kimdi öğrenecek ve Tanrı şahitti ki onu pelteye çevirene kadar dövecekti! Muhtemelen nüfuzlu bir iş adamı, belki de savcı ya da hâkimdi. Mary'nin güzelliğinin peşine düşmüş adi bir herifti.

"Lanet olası sürtük!" diyerek bir kez daha Mary'ye öfke kusmuştu ki Janet iri, mavi gözlerini açarak "Babacığım ne dedin?" diye sordu.

Genç adam başını salladı. "Hiçbir şey, meleğim," diyerek kızının altın sarısı saçlarını okşadı. Janet kocaman esneyerek başını babasının göğsüne yaslanıp mırıldandı. "Uykum geldi."

Seth kızına uyuması için daha rahat bir ortam hazırlayıp, başını Mary'nin dizlerine, ayaklarını ise kendi üzerine yerleştirdi. O sırada Mary'nin de uyuduğunu görüp kadına daha fazla bakmamak için başını çevirdi. Ancak Mary hareketlerden ötürü gerinip uykudayken Seth'e döndü ve bir an sonra başı eski kocasının omzuna düştü.

Genç adam sessiz bir küfürle kadına baktı. Ardından avucuyla kafasını itip onu üzerinden söküp attı. Ancak Mary pes etmedi ve bir kez daha başını o sert omza yasladı.

"Senden ölene dek kurtulamayacak mıyım Mary?" diyerek kadını bir kez daha itmesi işe yaramadı. Mary burnunu büzüp dudaklarını kırıştırırken "Seth," diye inledi.

Genç adamın eli uzandı ve kadının saçlarını yüzünden itti. Ancak orada fazla oyalanmadı. Bakışı Mary'nin eline gitmişti. Kadının eli karnının üstündeydi. Başkasından bir çocuk taşıyordu ve Seth ondan nefret ediyordu.

İlkim bir eşya gibi kabaca itildiği odanın içinde Martin'e nefretle bakıp, ellerini beline dayadı. Kekelememek için hemen söze girmedi. Biraz bekledi ve derin bir soluk alıp "Seni aklını kaçırmış lactuca sativa!" dedi.

Kocasına az önce 'marul' mu demişti? Ah, evet. Neyse ki genç adamın, marulun Latincesinden anladığı yoktu. Onun anladığı tek şey kaba kuvvetti. Şimdi olduğu gibi. Karısına kötü bakışlar atıyordu ancak derinlerde sakinleşmeye çalıştığı açıktı. İlkim onu delirtebildiği için mutlu bir şekilde kendinden emin durdu.

"Şu an bir suç işliyorsun. Rızam dışında beni alıkoyuyorsun."

"Suçu her zaman sevdim bebeğim."

"Ah, demek öyle! Amerikan kanunlarından kaçabilirsin ama seni ben, bizzat hapse attıracağım!"

"Senin için müebbet çekerim."

"Ah, dur, dur. Sakın oraya girme!" diyen genç kız yapay bir usançla kocasının sözünü kesti. "Fazla klasiksin, Bay Turner. Hatta bizim deyimimizle, *arabesk*. Her neyse... Şimdi bu piyesten sıkıldım ve gitmek istiyorum."

"Gidemeyeceğini de biliyorsun!"

Martin tek hamleyle kadına erişip onu kollarına aldı. Gözlerindeki muzip parıltı ve dudağındaki küstah gülüşle İlkim'in tüm cesaretini silip götürdü. Az önce akıl almaz şekilde karşı koyup, sevdiği adamla laf dalaşına giren genç kadın, şimdi zavallı bir av gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Çırpınışlarıyla direnmeye çalıştı. O sert gövde ve güçlü kollara karşı pek de etkili bir karşı koyuş gerçekleştirmediğinden son kalesi de düştü. Martin, onu öpmeye başlamıştı. Daha doğrusu tam anlamıyla tenini istila ediyordu. Sert ve tutkuluydu. Kızın karşılık vermekten başka çaresi kalmamıştı. İnleyerek haftalardır özlediği bu adamı öpmeye odaklandı.

İlkim belki yeterince güçlü olsaydı bu amansız savaşta hiç olmazsa düşmanını yaralayabilirdi ancak kısa bir sürede beyaz bayrağı çekip adamın kollarında gevşemeye başladı. O kaskatı bedeni gittikçe çözülürken sımsıkı yumruk yaptığı elleri açıldı

ve Martin'in yüzünü kavradı. Önce yavaş, sonra daha hızlı ve en sonunda son sürat, adamın açlığını kendi açlığıyla doyurmak için öpücüklerine karşılık verdi. Ona bu kadar sıkı sarıldığı için kendine kızabilirdi ama farkında değildi. Ayaklarının altından kaymış zeminin ya da yatağa bırakıldığının bile şuurunda olamayacak kadar güçlü bir tutkuyla Martin'in bedenine kapanmıştı.

Ve şimdi de yatağa uzanmış onun altında kendinden geçiyordu. Genç adam bu görüntüyle kıza göstermeden sırıttı. Yeniden o cadaloza dönüşmesine izin verecek riski göze almadı. Kendini neredeyse on dakika boyunca İlkim'in dudaklarından çekmedi ve en sonunda kadının kalesine sızdığını anladığında silahlarını bıraktı. Yavaşça onu soymaya başladı. Burada bir direnç bekliyordu ama İlkim hevesle elbisesini üzerinden atmıştı. Ayakkabılarını da fırlatmış, Martin'in gömleğini çekiştirmeye başlamıştı.

Genç adam bu cesur dişinin talepkâr tavrıyla kıyafetlerinden kurtulduğunda artık kazandığını biliyordu. Ona usul usul sahip olduğunda haftaların acısını yavaşça çıkarmayı amaçladı. Karısının yarı aralık gözlerine bakarken "Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin," diye fısıldadı.

İlkim onun cümlesini adeta içine çekti. Arzuyla boğuklaşmış sesiyle "Senden nefret ediyorum," dedi.

Yalancı genç adamı gülümsetti. "Sana geçmişi unutturacağım sevgilim," deyip kızın dudaklarına bir kez daha kapandı. İlkim elleriyle onu sımsıkı sardı ve üzerine doğru daha çok çekti. Ancak saniyeler sonra soluk soluğa durdu. "Neden gelmedin?" diye sordu zorlukla. "Seni bekledim..."

"Kızgındım," dedi genç adam. Dudaklarıyla onun boynuna indi. İlkim tırnaklarını kollarına geçirdi ve soracağı diğer soruyu o an unuttu. Nefesi kesilmişti. Tutkunun ve şehvetin esaretinde özlemini giderebileceği kadar kocasına sokuldu.

Kadının odaklandığı tek bir şey vardı. Dindirmek! Acısını, özlemini, arzusunu, savrukluğunu ve dünyanın en beter kaygısını...

Adamın da odaklandığı tek bir şey vardı. Doldurmak! Yaşadığı o büyük boşluğu yeniden İlkim'le, dört göz fosiliyle doldurmak.

İlkim'e azar azar sahip oldu ve sonunda sadece kalbindeki boşluğu değil, karısının boşluğunu da doldurdu.

Doyuma aynı anda ulaştıktan sonra İlkim kocasının üstüne yığılmış ve hemen uykuya dalmıştı. Genç adam karısının sırtını okşayıp, saçlarını öperken kazandığından emindi. İlkim ona aitti. Hâlâ ve her zaman. Bu saatten, bu dakikadan ve elbette bu dokunuşlardan sonra ondan karşı koyuş değil, itaat bekliyordu. Tatlı karısı... Her dakikada bir gözlüğünü iteleyen kariyer delisi küçük karısı özüne dönmüştü. O isyan edemezdi. Kişisel gelişimi ateşli, dikbaşlı, fazlasıyla çenebaz ve tutkulu bir kadına dönüşebilirdi ama asla uzun süre isyankâr olamazdı. Pes edeceği nokta belliydi.

Ancak Martin yanıldı. Karısına saatler boyu müthiş bir tutkuyla, aşkla ve elbette özlemle sahip olsa da, sabah uyandığında onu yatağında bulamadı.

Gergin bir hamleyle yatakta doğrulup ellerini gür saçlarına geçirdi. Kendine gelir gibi gerindikten sonra seslendi. "Bebeğim duşta mısın?"

Tek bir ses yoktu. Karısının kokusu tüm bedenine sinmiş ve varlığı, somut bir formda karşısında duruyormuş gibi olsa da, dünyevi gözleriyle onu hâlâ göremiyordu. Çatık kaşlarıyla yataktan çıkmak için hamle yaptığında komodinin üzerindeki notu fark etti. Küçük bir defter sayfasıydı.

İlkim'in el yazısıyla *"Hizmetiniz için teşekkürler Bay Turner. Fena değildiniz!"* yazıyordu. Bir de para konulmuştu oraya. Bir deste Türk lirası.

Martin karısının sıkı bir gol attığını bilerek istemsizce gülümsedi. Kahkaha bile atabilirdi ancak bir saniye sonra öfkeden gözü döndü. İlkim, zavallı dört göz, bir jigolo muamelesi mi yapmıştı kendisine? Ve filmlerde tek gecelik ilişkilerde erkeğin, kadına para bıraktığı o klişe sahneyi şimdi karısı mı yapıyordu? Onu öldürecekti. Onu eline geçirirse, sahiden öldürecekti!

"Fena değilmişim, ha?" diye tıslarken elindeki parayı ve kâğıdı ölümüne bir kuvvetle sıktı. Sonra soluğu doğrudan karısının annesinin evinde aldı. Ancak orada da sadece can sıkıcı derecede

gülеç kayınvalidesine yakalandı. Bu keyifli ifadeye aldırmadan gürledi. "Karım nerede?"

Ayşen Hanım incecik kaşlarını zarafetle kaldırdı. "Ah, haberin yok mu sevgili damadım? Ama nasıl olur?"

"Neden haberim yok mu?"

Martin'in bir boğa gibi köpürdüğünü gören kadın, tıpkı kızı gibi kekeledi. "O gi...gitti. İlkim, Amerika'ya gitti. Hem de Suat Hocasıyla!"

Ve Martin, o sırada yaşlı bir kadının katili olmak üzere olduğunu anladı. Elleriyle neredeyse kadının boğazına sarılacaktı. Yoğun, yakıcı, alt edici bir öfke gözlerine yerleşti. Kısık sesiyle "O adamla mı gitti?" diye sordu. Kadın başını belli belirsiz sallarken "Ne zaman? Lanet olası, ne zaman kalkıyor uçağı?" diye gürledi.

Ayşen Hanım panikle yanıt verdi. "Evden yeni çıktı sayılır. Yarım saat oluyor."

Martin herhangi bir yanıt beklemeden hışımla aracına gitti. İlkim'i koskoca bir havaalanında, binlerce kişinin içinde katledecekti ancak umurunda değildi.

İlkim oradaydı. Havaalanında, küçük bir GSM şirketinin standının arkasına geçmiş bekliyordu. Beklediği kişi yarım saat sonra göründü. Martin, Amerikan mafyası, adi kocası, delircesine kendisini bulmaya çalışıyordu. Kıkırdayan genç kadın bir nebze endişeli olsa da, kendi kendine mırıldandı. "Amerika'da peşimden havaalanına gelmemenin bedelini ödeyeceksin sevgili kocacığım!"

Neredeyse bir görevliyi ulu orta dövecek gibi sarsan kocasına bakarken arsızca sırıttı. Muhtemelen eline geçtiğinde hayati tehlikesi olacaktı ancak buradan durup onu izlemek harikaydı. Ve klişe film sahnesini de yaşamış olduğunu anladı. Evet, kocası havaalanına gelmiş ve kendisini bulmak için çılgınca koşturmaya başlamıştı. Bu sahne biraz değişmişti ama İlkim, Amerika'da içinde kalan bu ukdeyi gerçekleştirmenin keyfiyle, kendisiyle gurur duyarak Martin'i izlemeye devam etti. Biletsiz ve kimliksiz bir halde, güvenlik noktasını geçip, uçağa kadar gidecek mi diye merak ediyordu. Bunu birazdan görecekti.

Seth ihanet gibi bir şey hissederken Mary ile hiç konuşmadı. Başka bir adamla beraber olmuş bu kadına bakarken sadece nefret duyuyordu. Ona öfkeliydi ancak kızı için, hiçbir şey yapamadan bu duruma katlandı. Janet'ın iyiliği için Mary'ye ne denli adi bir kadın olduğunu yeterince haykırmamıştı. Neyse ki Mary de kendisini zorlamayarak herhangi bir muhaliflik göstermeden sessizce yolculuğu çekiyordu. New York'a dönene kadar da kadın hiç konuşmadı. Onları evine bırakırken sadece tekdüze bir şekilde iyi geceler diledi. Seth onun, evine girerken ağlamak üzere olduğunu düşünecekti neredeyse. Mary yıkık görünüyordu. Aşağılık sevgilisi Bay Clark'ı mı özlemişti? Bu düşünce genç adamı evine gidene kadar rahatsız etti. Hatta evinin kapısını yumruklamasına bile neden oldu. Para karşılığı temizlik ve yemek yapması için tuttuğu yan komşusunun kızı Sindy, evini muntazam bir hale getirmişti ancak Seth eski karısına olan kızgınlığıyla her şeyi darmadağın etti. Yıktı, döktü ve en sonunda sabaha karşı salondaki kanepesinde ellerini başının arasına alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Nasıl yaparsın bunu?" diyerek karşısında duran Mary'nin hayaline öfkesini haykırırken, o hayal bir anda yirmi bir yaşındaki o kıza döndü. Mary'nin deli dolu, ilk genç kızlık yaşlarına...

O zamanlar Manhattan'ın pahalı ve lüks mağazalarını beraber gezmişlerdi. İlişkilerine resmiyet kazandırıp, yüzükleri takacakları gece için şık davet elbisesi bakıyorlardı ancak elbiselerin fiyatları binlerce dolardı. Seth bunları alamayacağını söylemişti. Mary kendisi ödemeyi teklif etmişti ancak genç adam buna yanaşmamıştı. Kızın bileğinden tutup, tüm markaların en güzel kıyafetlerini giymesi için teşvik etmişti. O zamanların popüler fotoğraf makinesi polaroid makineyle de sevdiği kızın fotoğraflarını çekmiş ve "İstediğin tüm elbiselere sahipsin," diyerek fotoğrafları Mary'ye vermişti. Genç kız şımarık bir coşkuyla "Ah, sevgilim," demiş, boynuna atlamış ve hiçbir elbiseyi alamamış olsa da Seth'e hiç darılmamıştı.

Çılgınlar gibi gezmişlerdi o hafta sonu. Mary kabinde binlerce dolarlık dünyanın en görkemli elbiselerini denerken, Seth ara ara gizlice kabine girmiş ve kızı daracık bölmede sıkıştırıp tutkulu öpücükler almıştı. Mağaza çalışanlarından gizli bu kaçak oynaşmalarından ikisi de o kadar keyif almışlardı ki, ilk evlendiklerinde bile bunu yapmayı sürdürmüşlerdi.

Ta ki her şey berbat olana kadar...

Seth, pembe elbisesini tutup kendi etrafında dönen o sevimli kızın hayaline gülümsedi. "Mary..." diye fısıldadı bir an sonra. Elini uzattığında hayal yok oldu. Ardında tatlı kahkahaları kalmıştı.

Genç adam en sonunda darmadağınık evinde, aldatılmış kalbiyle, yapayalnız bir halde kanepesinde sızdı. Sabah uyanması ise gürültüyle çalan kapı yüzünden oldu.

Uzun, sarı, karışmış saçlarını ya da üzerinden kaymış tişörtünü düzeltmeden aheste adımlarla kapıyı açtı. Sindy'nin temizlik için geldiğini sanırken karşısında Mary ve Janet'ı görünce şaşırmıştı.

"Özür dilerim Seth... Bakıcı kız Gemma bugün bir iş görüşmesine gidecekmiş," diyen Mary'nin sözlerini küçük kızı sürdürdü. "Annem de hastaneye gidiyormuş babacığım. Yani bana sen bakacaksın!"

"Hastane mi? Neden?" diyen genç adam çatık kaşlarıyla kadına bakarken Mary gözlerini kaçırıp panikle "E...evet... Şey için... Şey... Ha, ayağım için gideceğim," diyebildi bir an sonra. "Akşama doğru dönerim."

"Akşam mı?" diye gürleyen genç adam ayak muayenesinin en fazla bir saat süreceğini anlayıp Mary'nin sonrasında şu meşhur ahmak, Bay Clark'la görüşeceğini sanıp bağırmıştı.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. İşim bitince gelirim işte," diyen kadın ise elleri titrerken eğilip Janet'ı öptü.

Seth ona sinirle bakıyordu ancak Mary'deki bir şey de dikkatinden kaçmadı. Bitkin ve hayli üzgün görünüyordu. Kollarından tutup kadına neyi olduğunu sormak istese de yapmadı. Belki de

sevgilisiyle kavga etmişti. Bu detay genç adamı daha da öfkelendirirken, kadına son kez kötü bir bakış atıp kızını kucağına aldı. Ardından hızla evine girdi ve kapıyı Mary'nin suratına çarptı.

Genç kadın tek damla gözyaşını silip arabasına yöneldi. Bir eli karnındaydı.

Seth onu izledi. Kızgın ifadesiyle Mary'ye pencereden bakarken kızının sesiyle ona döndü. Zorlukla gülümsedi küçük kıza. Yarım saat kadar onunla sıkıcı bir bebek oyunu oynadıktan sonra pes edip "Bebeğim, buraya gel," dedi.

Janet o an oyununu unutup koşarak babasının kollarına atladı. Sonrasında keyifli sesiyle bir sırrı fısıldar gibi konuşmaya başladı. "Bugün o aptal Gemma'yı görmediğim için çok mutluyum babacığım."

Genç adam kızını çekip kaygıyla sordu. Bakıcısı kötü mü davranıyordu yoksa? "Ne yapıyor o kız?"

Janet omuz silkti. "Çok salak biri. Hem de çirkin. Zaten o aptal Bay Clark'ı da evimize o getirdi."

Seth kızının sözleriyle kaskatı kesildi. O adam bakıcının bir tanıdığı mıydı? Sert sesini zorlukla alçaltarak "O adam, Bay Clark eve mi geldi?" diye sordu.

"Ah, evet. Çok korkunç biri o. Kocaman gözlükleri, şiş bir kafası ve diken diken saçları var. Ondan çok korkuyorum."

Genç adam öfkesine zorlukla hâkim olurken Mary'nin o aşağılık adamı evine getirmesi karşısında ilkel bir nefretle elini yumruk yaptı. "O adam sana bir şey mi yaptı yoksa?"

Babasının sesindeki hiddet küçük kızı kaygılandırdı. Bu yüzden hızlıca yanıt verip "Ah, hayır babacığım. O ne yapabilir ki? Aptal bir çim adam işte!" diye söylendi.

Seth fısıldadı. "Çim adam mı? Çim adam!"

"Evet, babacığım... Bay Clark, Gemma'nın bana hediye ettiği korkunç bir çim adam. Annem görmeden onu çöpe atacağım."

Seth muhtemelen kızının son cümlesini işitmedi. Bay Clark bir çim adam mıydı yani? O gerçekte olmayan biri miydi? Karısını

hamile bırakan? Ah, lanet olsun! "Mary!" diye fısıldadığında kadının tüm planını çözerek hışımla ayağa fırladı.

Kahretsin! Bay Clark diye biri yoktu ve sevdiği kadın az önce hastaneye gitmişti. Seth artık bunun sebebini biliyordu. Anlamıştı! Mary'nin kederli ifadesi ve yıkık omuzları... O kadın, bebeği aldırmak için gitmişti.

İkisinin bebeğini...

BÖLÜM 21

Mary, o bebeği aldıracaktı!

Seth'in bu yargıya varmasının pek çok mantıklı nedeni vardı. Maryson'ı tanıyordu. Onu on üç yaşından beri, tepeden tırnağa tanıyordu hem de. Bakışlarındaki en gizli anlamı okuyabileceğini biliyordu. Kendi gözlerindeki öfke perdesi yüzünden, onu olduğu kişiden çok daha kötü biri gibi gördüğünü, aslında görmeye çalıştığını itiraf edecek kadar dürüst davrandı. Mary'ye sarf ettiği tüm sözlerin, kendi öfkesinden ileri geldiğini biliyordu. Onu kırarak, kendisini terk etmesinin hesabını bu yolla soracağını sanan bir zavallı olmuştu. Yıllar boyu... Mary'den nefret ederek, onun nefretine karşılık vereceğini düşünmüştü. Anlaşılan bu kin duvarı gerçekleri gizlemişti. Mary masumdu! Her zaman olduğu gibi... Suçlu olan kendisiydi. Her zaman olduğu gibi... Ve şimdi sevdiği kadının delice bir hata yapmak üzere olduğunun da farkındaydı. O gözlerdeki tereddüdü, acıyı, zorlukla verdiği anlaşılan kararları görmüştü. İstese Mary'yi baştan ayağa okuyabilirdi ancak sadece kendi bildiklerini okumuştu bu zamana kadar. Berbat bir his genç adamın kalbine çöreklenip orada kaldı.

Janet'la ilgilenmesi için hemen birini bulması gerektiğini fark ettiğinde, soğukkanlı olmaya gayret ederek "Bebeğim, benim biraz işim var ama Sindy seninle ilgilenecek," dedi.

Küçük kız hayal kırıklığını gizleyemedi ancak hep olduğu gibi yine uysal davrandı. "Peki, ama nereye gideceksin babacığım?"

"Anneni getirmeye," dedi genç adam. Sesinde çaresizlik vardı. Janet bunu fark etmeyerek gülümsedi. Hayal kırıklığının yerini sevinç almıştı. Seth kızının saçlarını öperek evden çıktı. Sindy'yi bulması ve evine yollaması kısa sürmüştü. Zor

olan Mary'yi bulmaktı. Açmayacağını bilse de telefonunu aradı. Uzun çalışlardan sonra gelen mekanik sese küfretti. Birkaç seçenek Seth'in aklında öne çıkıyordu. Mary'nin gidebileceği hastaneler sınırlıydı. En azından kötü bir yerlere gitmezdi. Geriye lüks, pahalı hastaneler, özel klinikler kalmıştı. Janet'ı doğurduğu hastane, genç adamın en makul bulduğu seçenek olunca aracını doğrudan oraya sürdü. Yol boyunca düşüncelerin azgın, boğucu saldırılarına maruz kalmıştı. Çıkmazda gibiydi. Mary'nin yapmak üzere olduğu şeyi yapmamasını, buna cesaret etmemesini diliyordu ancak bir yanı... Bir yanı o kadını hiçbir şeyin durduramayacağını söylüyordu. Maryson Turner'dı o. Doğru bildiği şeyden katiyen geri adım atmazdı ve eğer o bebeği aldıracaksa, yapmadan dönmezdi.

Seth öfkeyle dişlerini sıktı. Sakin trafikte, öldürücü bir kuvvetle yumruğunu direksiyona vurunca, geniş caddede uzun korna sesi yankılandı.

"Lanet olsun! Mary sakın, sakın yapma!" demesi ne işe yarayabilirdi ki? Mary uzaktı, uzaktaydı. Ve yıllar sonra ellerine geçen o fırsat, şimdi yitip gidiyordu. Seth kadında kabahat bulmuyordu. Kendi suçunu kabul etmişti. Aptal ve boş bir gurur uğruna bunca yıl sevdiği kadından kaçmıştı. Ya da kaçabildiğini sanmıştı. Oysa sığındığı tek yer kendi karanlık yalnızlığı olmuştu. Mary'ye dokunamamak, ona sarılamamak, delice özlediği dudaklarından öpememek, o siyah, gece kadar karanlık saçlarına ellerini geçirememek ve onu ne kadar sevdiğini söyleyememek uzun yıllardan sonra bile içinde durmaksızın büyüyen bir yara gibiydi. Onu hiçbir şeyi, hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu. Hem de her gördüğünde. Nefret ettiğini söylese bile ona bakmaya doyamıyordu. Ve böyle anlarda Janet'ın varlığına bir kez daha şükrediyordu. Küçük kızı ikisinden bir parçaydı. Bir zamanlar coşkuyla yaşanan aşklarının bir meyvesiydi. Janet olmasaydı Mary sonsuza kadar hayatından çıkmış olurdu. Şimdi ise bir parçalarını daha hayatından çıkarıyor olabilirdi. Seth, sevdiği kadından bir çocuğa daha sahip olmanın o muhteşem hissiyle

aracın hızını arttırdı. Mary'nin bu trajediyi yaşamasına izin veremezdi. Ve her şeyi böyle berbat etmesine de...

"Aptalsın Mary!" diye söylenirken kliniğin binasını gördü. Sabırsız adımları, öfkeli çehresiyle aracını keskin bir hamleyle park edip koşarak binaya girdi. Karşısına çıkan herkesi öldürmeye azmetmiş bir seri katil gibiydi. Bakışları sert, hareketleri kavgacıydı. Danışmaya vardığında neredeyse gürlemeye yakın bir sesle "Maryson Turner. Karım. O nerede?" diye sordu.

Genç bir kız vardı masada. Karşısındaki adamdan korkarak sandalyesini geriye itti. Bakışlarıyla güvenliği durumdan haberdar ederek "Kim dediniz?" diye karşılık verdi.

"Karım! Maryson Turner. Buraya geldi mi? Bebeğini aldıracaktı. Lanet olsun yapmış bile olabilir!"

"Kayıtlara bakalım," diyen genç kız önündeki bilgisayar ekranını atik hareketlerle inceledi. "Kaydı görünmüyor."

"Nasıl görünmez?" diye bağıran Seth, kızı iyiden iyiye korkutmaya devam etti. "Kayıtsız olmalı. Gizlice halletmek istemiştir. Doktor adıyla bakın!"

"A...ama efendim!"

"Eski doktorunun adı..." Genç adam kısa bir an düşündü. "Peter Holden'di. 2009'da ilk çocuğumuzun doğumunu gerçekleştirdi. Oralarda bir yerlerdedir!"

"Bir saniye," diyen kadın birkaç *tik* sesi çıkartan rutin hareketlerle bilgileri kontrol etti. "Doktor Holden iki yıl önce kliniğimizden ayrılmış."

"Nereye gitmiş? Hangi hastane?"

"Maalesef efendim, onu göremiyorum."

Seth buradan hiçbir şey öğrenemeyeceğini anlayıp bir küfür daha savurdu. Çaresiz hissettiği tüm durumların Mary ile bir ilgisi vardı. Hayatta her şeye karşı durabilirdi ama o kadına... Hayır! Yıllar önce kazara ona vurduğunda da böyle hissetmişti. Elinden bir şey gelmemesi genç adamı delirtiyordu.

İlk gençlik yıllarında yakın arkadaşı olan, ancak sonradan New York Polis Departmanı'na katılan Lucas isimli bir adamı

aradı. Mary'nin herhangi bir hastaneye kayıt yaptırıp yaptırmadığını ve şu doktorun son çalıştığı hastanenin bilgilerini öğrenmek istedi. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından Lucas, Mary'ye dair bir kayıt bulamadığı gibi doktorun da geçen yıl kalp krizinden öldüğünü söylediğinde, genç adamın elindeki tüm halatlar çekildi. Tutunabildiği tek umut kırıntısı da elinden alınmıştı ve kontrolünü yitirmek üzereydi. Yavaşça değil, süratle boğuluyordu.

Mary'nin kapalı telefonunun ardından yankılanan uğursuz sesi, milyon kez dinledi belki de. Hiç istemese de Martin'i bile aradı. Ancak ona da ulaşamadı ve karşısına telesekreterin kibar sesi çıkınca tüm küfürlerini ona iletti. Sanki çare olabilirmiş gibi.

Kalbindeki yıkım, çaresizlik, bekleyiş ve en kötü sona kendini hazırlamış olarak Mary'nin evine gitti. Belki de gelmişti. Belki de onu bulabilirdi. Belki de sahiden ayağı için doktora gitmişti. Seth yanıldığını bilse de, tüm çıkış yollarını denemeliydi. Neredeyse bir yayayı ezecek kadar hızlı kullandığı aracının polislerce durdurulacağını bile düşünmeden doğrudan kadının evine gitti. Yoktu. Bekledi. Belki saatlerce... Dirseğini arabanın camına dayayıp, avucuna yasladığı başındaki feci ağrıyla durdu ve karısını bekledi. Hava kararmaya başlamıştı. Seth'in ruhu da öyle. Artık güneşin solgun ışıklarının bile zor seçildiği o sıkıntılı akşamda, ansızın parlak bir araba farı Mary'nin lüks evinin önünde son buldu. Genç adam hızla arabasından inip oraya koştu.

Sonunda!

Mary'yi görüyordu. Omzundan kaymış, elinde sürünen çantasıyla, düşmüş omuzları ve dağılmış bedeniyle yıkık bir harabe gibi görünüyordu. Onu ayağa kaldırmak istiyordu. Yaşadığı duygu yoğunluğuyla hiçbir şey düşünemeden kadına erişti ve onu kollarına aldı. Öyle sıkı sarıldı ki, Mary şaşkınlığını bile yeterince yaşayamadı. İrkilen kadın, tüm duyularından yoksun, bir duvar gibi adamın kollarında ezildi.

"Mary... Tanrım! Mary, iyi misin? Bana iyi olduğunu söyle!" Seth'in o endişeli sesi, genç kadını dünyada olduğuna ikna etti. İnleyerek boştaki elini kaldırdı ve adamın dirseğine tutundu.

"Seth," diye fısıldadı, sadece kendisinin duyacağı şekilde.

Ancak adam onu duydu. "Buradayım," dedi bir tür şifacı gibi. Sadece sesiyle, onun ruhunu iyileştirircesine kadını daha sıkı sardı. "Lütfen, bebeğimizi aldırdığını söyleme!"

İyileştirdiği yarayı daha derinden kanattı bu söz. Mary kendini çekmek için hamle yaptı ama bu boğucu kıskaçtan kurtulamadı. Bir an sonra taşındığını, ardından kalçasının altında soğuk betonun olduğunu hissetti. Seth onu götürmüş ve evin önündeki merdivene oturtmuştu.

Akşam kızıllığında New York'un boşalmış, kasvetli bu semtinde, ikisinden başka uzaktaki parkta bisiklet süren bir genç ve elindeki fileyi zorlukla taşıyan yaşlı bir kadın vardı. Ancak dünya onlar için durmuş gibiydi. Genç adam, kadını çok değil, biraz çekip yüzüne baktı. Kollarıyla ona sarılmaya devam ediyordu.

"Mary! Tanrı aşkına, yapmadığını söyle!"

Kadının mavi gözlerinden inen damlalar öylesine hızlıydı ki, Seth takip bile edemedi. Dudakları titreyen ve bir çocuk gibi çığlığı basmak üzere olan Mary sadece hıçkırdı. Seth'e bakarken ona inanamıyormuş gibi, yaşadığı bir rüyaymış gibi bakıyordu. Yeni bir dalga yanaklarından inerken elini kaldırıp adamın sert çehresine dokundu. "Gerçek değilsin!" diye mırıldandı. "Hayal görüyorum!"

"Mary! Sevgilim... Ben gerçeğim. Bana bak! Kocana..."

Mary yeni bir hıçkırık eşliğinde yüzünü Seth'in kot ceketine dayadı. Konuşurken bilinçsiz gibiydi. Bir ruh gibi. Etten ve kemikten değil, sadece gözyaşındanmış gibi. "Sana ihtiyacım var, lütfen... Lütfen beni bırakma!"

"Asla," dedi adam. Eğildi ve kadının yüzünü kaldırdı. Parmaklarıyla yanaklarını sildi. Nasırları Mary'nin canını yakmak yerine daha iyi hissettirdi. Seth, onun sakinleştiğini görünce nispeten sert bir sesle "Söyle! Yaptın mı? Oğlumuzu öldürdün mü?" diye sordu.

Kızgın sesiyle Mary irkildi. Gözlerini kısıp, o koyu gözlere baktı. Sonra bakışlarını kaçırdı. *'Oğlumuz'* mu demişti? Genç kadın hemen şimdi öleceğinden korktu.

"Mary! Yaptın mı?"

"O... O senin çocuğun değil demiştim," diyen kadın çaresizce yalanına sığındı. Seth'in birdenbire karşısına çıkmasının şokunu atlatamamışken, bebeğin kendisinden olduğunu nasıl öğrendiğini sorgulayamadı. Sadece "Senden değil," dedi bir kez daha.

"Bay Clark'tan mı?" diye gürledi adam. Öfkesi canlanmıştı. Mary'nin inatla yalanını sürdürmesine dayanamıyordu.

Genç kadın yılmadı. Kararlıca "Evet, Bay Clark'tan," dedi.

"Bir çim adamdan yani, öyle mi?"

"Ne?"

"Lanet olsun, Mary! Bana yalan söylemeyi kes artık. Biliyorum her şeyi. Çocuğun benden olduğunu biliyorum!"

Mary ne kadar itiraz ederse etsin, Seth'i ikna edemedi. Sonunda pes ederek başını eğdi. Seth'in sorularını istemiyordu, sadece onun varlığını istiyordu. Öfkesinin ve hesap sormasının ne kadar yaraladığını görmüyordu. Kadın onun sesiyle, bakışıyla, kaskatı bedeniyle güçlü hissedeceğine daha da devriliyordu.

Sonunda bir kez daha o kaçınılmaz soru geldi. "Mary," diye tısladı genç adam. "Yaptın mı?"

Defalarca tekrarlandı bu soru. Mary ne diyeceğine karar veremedi. Kalbi ve beyni amansız bir savaştaydı. Kendisi ise çaresiz, bitkin ve ölüyor gibi hissediyordu. Gerçek ve yalan arasında gidip geliyordu. Cevapların sonuçlarını tartar gibiydi. Yine de biliyordu ki, Seth bebeğin kendisinden olduğunu öğrenmişti. Bunu inkâr edemezdi.

"Oğlumuz..." diye mırıldanırken çenesinde o baskıcı, katı teması hissetti.

"Gözlerime bak ve bana yapmadığını söyle!"

"Yaptığımı söylersem?" diye fısıldadı kadın. Sesi zor duyuluyordu ancak adamın hücrelerine bile nüfuz edecek güçlü bir çığlık gibi yankılanmıştı.

Seth, "Hayır!" diyerek sertçe ikaz etti sevdiği kadını. "Yapmış olamazsın! Lanet olası, bana doğruyu söyle! Mary, yaptın mı?"

Maryson Turner, hayatındaki en zorlu kararın kıyısında durmuştu. Geleceği vereceği cevaba bağlıysa, gerçeği söylemeyi seçti. Bir yardım cümlesi gibi, ıssız bir adaya düşmüş zavallı bir kazazedenin, kuma yazdığı *imdat* yazısı gibi fısıldadı. "Yapamadım..."

Adam sadece bir an ona baktı ve doğruyu gördü. Sevdiği kadını çekip kendine bastırdı. "Teşekkür ederim, sevgilim. Teşekkür ederim." Tepesini öptü ve kokusunu içine çekti. "Bizim çocuğumuz o... Bizim ailemiz!"

"Hayır!" diye atıldı kadın. Şimdiye kadar yapmadığı bir şekilde bağırmıştı. "Aile mi?" diye sorarken, o yıkık kadının yerine dişli bir rakip gelmiş gibiydi. "O bebeği şimdi aldıramadım ama yapacağım!" dedi fevri bir tavırla.

Adam onu acıtırcasına sıktı. "İzin vermem!"

"Neden? Neden yapıyorsun bunu? Biz ayrıldık... Asla bir aile olamayız. Ve ben... Ben daha fazla kaldıramam!"

"Yapamazsın Mary! Oğlumu öldüremezsin, anladın mı?"

Genç kadının gözlerine yeni bir tufan birikti. Sesi ağlamanın etkisiyle kesik kesik çıkarken "Yapmam gerek..." diye inledi. Elinin tersiyle yanağını silip zorlukla devam etti. "Bir kez daha dayanamam Seth! Tüm o velayet davalarını, uzayan duruşmaları görmek istemiyorum. Janet'i bıraktığım gibi, çocuğumu bir kez daha, lanet olası hafta sonları sana getiremem. Tüm o süreci çekemem. Sonra seni... Seni bana karşı savaşırken görmeye katlanamam!"

"Savaşmayacağız Mary! Tanrım... Seni bundan sonra asla bırakmayacağım. Sen benimsin. Çocukların da benim çocuğum, benim ailem!"

Mary şoke olmuş bir ifade ile sevdiği adama baktı. Heyecanının bedenini esir aldığını inkâr edemezdi. Ciddi anlamda titremeye, kalbindeki çarpıntının sonu olacağını düşünmeye başladı. Seth'in dedikleri cümle cümle, harf harf zihninde tekrarlandı. Sevinmek üzereydi ancak kendine geldi. Bu vaatlerin gerçekleşmesine imkân yoktu. Yüzüne yayılan kederli ve alaycı tavırla "Beni bırakmayacaksın, öyle mi?" diye sordu.

Adam sertçe "Evet!" dedi.

"Sevgilin ve ailenle aynı yerde mi yaşamayı planlıyorsun?"

"Benim tek sevgilim var, o da sensin Mary! Ailem de sensin. Her şeyim sensin!"

Kadın inler gibi bir sesle ona inanmadığını gösterdi. "Benimle çocuk için beraber olamazsın! Hayatında bir zorunluluk olarak, üstlenilmesi gereken bir sorumluluk olarak yaşayamam!"

"Mary, anlamıyor musun? Her şey seni sevdiğim için kahrolası. Bunu göremiyor musun gerçekten? Aramıza giren yıllara rağmen seni sevmekten asla vazgeçmediğimi..."

"Sus," dedi kadın, işaret parmağını adamın dudaklarına dayayarak. "Sus... İnanamam!" İnanmak için delirse de itiraz ediyordu.

"İnanmalısın bebeğim. Beni ruhumun derinliklerine kadar tanıyan tek kişi sensin. Aşkımı görmen gerek!"

"Bana iki gün önce fahişe diyordun, benden nefret ediyordun, bana kızıyordun..."

"Çünkü senden nefret etmem gerekiyordu. Beni terk etmiştin, lanet olası! Tam altı yıl boyunca, beni sensiz bıraktın!"

Mary o an ne diyeceğini bilemedi. Acizdi ve kalbi çırpınıyordu. Seth'in kollarındaydı ama daha fazlasını istiyordu. Ona inanamayan gözlerle baktı. "Seni terk etmedim," dedi bağırarak!

"Boşanma davası açtın?" diyen adam hesap sorar gibi gergindi.

"Ve sen de kabul ettin!" Kadın da suçluyordu.

"Çünkü benden nefret ediyordun. Seni incitmiştim ve beni artık sevmediğinden emindim."

"Hayır! Senden asla nefret etmedim Seth. Ah, Tanrım! Sadece özür bekledim, sadece pişmanlık... Bana sarılmanı ve hiçbir yere gitmeyeceğini söylemeni bekledim. Bunu yıllarca bekledim ama artık... Artık umudum bile kalmadı!"

Genç adam bu noktada dayanamadı ve kadının ensesini kavrayıp kendine çekti. Dudaklarına öylesine şiddetli bir öpücük bıraktı ki, Mary'nin ona itaat etmekten başka çaresi kalmadı. Akşam iyice çökmüştü. Hava ılıktı ancak bu iki âşık için fazlasıyla

yakıcıydı. Mary tüm bedeniyle sevdiği adama dönüp titreyen ellerini boynuna sardı. Seth kadını kendine alabildiğine çekti ve uzun uzun öptü. Bir an çekilecek kadar iradeye sahip olduğunda "Beni affet bebeğim. Seni incittiğim için her günüm kendimden nefret etmekle geçti. Eğer o güne dönebilseydim, o yumruğu atmak yerine seni kendime çeker ve tıpkı böyle öperek sustururdum!"

Ve onu öperek bir kez daha susturdu.

Dakikalar boyunca, susamış da bir çağlayana kavuşmuş gibi Mary'yi öptü. Öyle pervasız, öyle korumacıydı ki kadın da ona kapıldı. Ona kapılmak güzeldi. Bambaşkaydı. Yıllar önceki gibi sevilmek ve sevmek... Tüm dünyadan bağımsız, sadece bu adama esir olmak bildiği en güzel şeydi. Ancak o Maryson Turner'dı. Yılların bir kaya kütlesine çevirdiği soğuk yanı adamı itti.

"Sana inanamam!" derken hızla ayağa kalkmıştı. "Git Seth! Lütfen git... Beni hamile olduğum için isteyen bir adamı istemiyorum!"

Seth yüzündeki öfkeli ifadeyi silmedi. Kadına bir düşman gibi bakıyordu. "Mary delirme! O sadece her şeyi yoluna koyacak küçücük bir sebep. Oğlumuz bizim cesaret etmemizi sağlayan bir neden, bir umut! Bir aile olmamızı sağlayan şey!"

Kadın, mantıklı konuşan Seth'e alışamıyordu. Kendisine bağırması, bu noktada çekip gitmesi gerekiyordu ancak bu adam gururunu çiğneyip diretiyordu. "Her neyse!" dedi kapıya giden son basamağa çıkarak. "Git, şimdi git! Düşünmem gerek!"

Mary aceleyle çantasından anahtarını çıkarıp, beceriksiz birkaç hamleden sonra kapıyı açtı. Seth ona bu zamanı tanıyıp kadını izledi. Ancak kapıyı kapamadan hemen önce ayağını araya geçirdi ve Mary'nin kaçışını engelledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı genç kadın.

Seth ona sinirle bakarken, kapıyı sertçe sonuna kadar açtı. "Şimdi sana evin erkeği kimmiş, onu göstereceğim. Maryson Lyons olmaya hazır mısın benim asi kadınım!"

"Ma...Maryson Lyons mu?" diyen kadın, Seth'in soyadını yıllar sonra bir kez daha kendi isminin yanında işitince heyecandan titredi.

Genç adam kararlı bir ifadeyle "Evet," dedi. "Az önce sana evlenme teklif ettim ve görünüşe göre kabul etmekten başka şansın yok!"

Maryson Lyons... Seth, Mary'ye az önce böyle seslenmiş ve dünyanın en kötü evlenme teklifini yapmıştı. Teklif bile sayılmazdı aslında. Direktifti. Emirdi. Alçak adam, *'Benimle evlenmekten başka çaren yok,'* demiş, sonra onu kendine çekip sarılmıştı. Sarılmak da denemezdi buna. Zira Mary'yi hükmü altına alıp, onu bir kafes gibi çepeçevre sarmıştı.

Mary gerçek bir çıkmazda, ellerini Seth'in sert göğsüne yaslamış halde, inanamayan gözlerle bakıyordu. Bu adam, az önce evine zorla mı girmişti? Ah, evet! Sadece evine mi, görünüşe göre aklına da girmeye çalışıyordu. Kalbine girdiği zaten çok önceden olan bir konuydu. Bunu düşünmeyi geçiştirip kaşlarını çattı. Güçlü kadını göstermenin zamanı gelmişti. Yeterince saliya sümük akıtmıştı.

"Bırakır mısın beni?" diye sordu kibarca.

Seth küstah bir şekilde gülümsedi. "Kadınlar hamilelikte cadılaşır Mary. Görünüşe göre sen cadıyken bir meleğe döndün. Bu ne nezaket?"

Genç kadın alayla güldü. "Kabalığı tercih edeceğinin farkındayım Seth Lyons. Ama onun da seni durduramayacağını biliyorum."

"Doğru bildin. Hiçbir oyunun bana sökmez. Şimdi şu kimliğini ver de evliliğimizi bir an önce halledelim!"

Mary, bu sözlerdeki kibre inanamayarak Seth'in iri, kaslı kollarında çırpındı. Sinirden bağırırken sesi adamın kulağını tırmaladı. "Bırak beni lanet olası!"

"İşte böyle bebeğim. Benim kadınım bu!"

"Senin kadının evinde! Sindy miydi o ufaklık?"

"O benim çalışanım. Para karşılığı evimin işlerini yapıyor sadece!"

Mary mavi gözlerini kıstı. Alaycı bir tavırla "Para karşılığı yaptığı tek şey temizlik mi?" diye sordu.

"Saçmalamayı kes Maryson Lyons!"

"Sen de bana Maryson Lyons demeyi kes. Çünkü o çirkin ve aptal soyadını bir daha almayacağım!"

"İddiasına var mısın?" diyen genç adam, kadının belini kuvvetle kavrayan sağ elini çekip ensesine götürdü. Başını kendine doğru yükseltirken eğildi ve Mary'nin dudaklarına doğru konuştu. "Benim ailem olacaksın Mary! Bundan kaçamayacağını biliyorsun!"

Mary onun kollarında, böylesine yoğun ve arzu dolu bir tutuşla dururken yutkundu. Gözlerini Seth'in koyu, karanlık gözlerine dikmemek için eğdi ancak bu defa onun dudaklarıyla karşılaştı. Kendi dudaklarına fena halde yaklaşmış o çekici dudaklarıyla... Başını çekmeye çalıştı ancak boynunu sıkan o güçlü ele direnemedi. Gözlerini yeniden kaldırıp adamın arzulu gözleriyle buluştu. "Benimle sadece bebek için bir araya geldiğini bilirken, seninle nasıl evlenebilirim?"

"Bunu sadece seni sevdiğim için istiyorum kahrolası! Şu beyninde, durmadan konuşan, soğuk, geveze, hiçbir bok bilmeyen o kibirli avukatı sustur ve benim Mary'm ol! On sekiz yaşındaki halinle... Hiçbir şey düşünmeden bana geldiğin, kollarıma atladığın halinle..."

"Yani bir beyinsiz olduğum halimle, öyle mi? O zamanlar bir tamirci parçasına âşık olacak kadar akılsız bir kızdım ama bugün değil Seth. Ben tam otuz üç yaşındayım ve inan bana aklım gayet başımda."

"Bu yüzden mi tamirhanemde, bir tamirci olarak aşağıladığın halde üzerime atladın?"

Kadın utançla gözlerini kaçırdı. Hâlâ Seth'in kollarında, onun sımsıkı kuşatması altındaydı. Konuşma yapmak için ne kadar rahatsız bir pozisyondu bu. Pekâlâ, başka her şey için son derece

muhteşem bir pozisyondu ama konuşmak için değil. Üstelik karşı koyacağı bir adama bu kadar yakın durmamalıydı. Kendini yenilgiye itti. Yine bir duvarı ne kadar kımıldatabilirse o kadarını yaptı.

"Bırak beni," diye inledi.

Seth ona gülümsedi. Bu, kibirli ve adeta *Ben bir piç kurusuyum!* diyen bir gülüştü. *Seni yakaladım!* da diyordu bir yandan... Mary yakalandığını biliyordu. Ailesinden aldığı, o güçlü, soğukkanlı yarını bugün konuşturamıyordu çünkü yıllardan sonra bile Seth'in karşısında ne yapacağını bilemeyen hoppa bir kıza dönüşüyordu. Tıpkı şimdi olmak istediği, olmak üzere olduğu gibi...

Direndi. Kabul edemeyeceği bir gerçek vardı. "Hamile olmasaydım asla benimle evlenmezdin!"

"Yapardım!" diye gürledi adam ve kadını nihayet bıraktı.

Mary, kendini evinde bir yabancı gibi hissetti. Bir adım geriye kayıp başını sallarken "Bir daha aynı hataları yapacağız. Bir kez daha birbirimizi rakip olarak göreceğiz, inciteceğiz," dedi.

"Hayır, lanet olası. Seni asla rakibim olarak görmedim. İncittim evet ama söz veriyorum bir daha olmayacak!"

"Para girecek aramıza... Bütün o kahrolası maddi şeyler yine görünmez duvarlar oluşturacak."

"Artık senden fazla kazanıyorum Mary. Üçüncü şubemi açtım. New York'un orta yerinde..."

Kadın elinde olmaksızın gülümsedi. Bu adama dayanamıyordu. Yıllardan beri arzuladığı tek şey, onunla yeniden birlikte olmaktı. Bunu kendine bile dürüstçe itiraf edememiş olsa da, her gece yatağında, o devasa boşlukta kendini küçücük hissederdi. Seth'in dokunuşunu hissetmek ya da sadece orada olduğunu bilmek güzeldi. Ancak altı yıldır o adam yoktu. Altı koca yıl her gece oru düşünmüştü. Onunla yeniden evlendiğinde yapmayacağı hatalara dair bir liste bile hazırlamıştı ama umutsuz bir vakaydı işte. Oysa şimdi sevdiği adam bunu teklif ediyordu. Tüm o hayallerin gerçekleşeceğini vaat ediyordu. Mary bu muhteşem teklife hazırdı ama çocuk için evlenemezdi. Onu ne kadar

sevse de, Seth için bir sorumluluk, bir pranga, özgürlüğe vurulmuş bir zincir olamazdı.

Başını salladı. "İnanmıyorum Seth! Bu soru daima beynimi kemirecek. Benimle ikinci çocuğumuz için evlendiğini unutmayacağım. Üstelik... Üstelik bu çocuğu istemiyorum da..."

"İstemiyor musun?" diye gürledi genç adam. Kadının tüm o aptalca cümlelerinden en yakıcı olanı buydu. Onu bir şekilde ikna ederdi evliliğe ama çocuğunu aldıracağına inanamazdı.

Sinirlendiğini hisseden genç adam eski karısına doğru bir adım attı. Bakışlarında tehdit vardı. Mary geriye gitti. "Son kez soruyorum!" dedi dişlerinin arasından. "Benimle evleniyor musun?"

Mary'nin gözleri doldu. Yapmak istiyordu ama... Kahretsin, yapamazdı. "Hayır!" dedi. "Buna katlanamam. Böyle bir evlilik..."

"Kes sesini!" diye bağırdı adam. Hızla eski karısıyla arasındaki tüm mesafeyi kat edip, onu kolundan kavradı. "Yürü!" diye emretti sonra.

Mary yarı yarıya bir dehşetle "Nereye?" diye sordu.

"Yapmak istemediğin şeyi yapmayacaksın Maryson Turner! Ve yapmak istediğini de yapacaksın!"

Genç kadın hiçbir şey anlamadı. Ancak sevdiği adam tarafından yeniden 'Turner' soyadıyla anılmak korkuya neden oldu. Seth'in kaba tutuşuyla, onun kolları arasında evden çıktı. Seth, arabaya yönlendirince "Nereye götürüyorsun beni?" diye sordu.

Genç adam yanıt vermek yerine kadına mümkün olan en öfkeli bakışı attı. Dakikalar boyunca da hiç konuşmadı. Bu uzun yolculuğu kadının durmaksızın süren soruları, adamın ketum sessizliğiyle aştılar. Araba karanlığa rağmen ışıl ışıl parlayan bir binanın tam önünde durdu. Mary o binayı tanıdı. Ağzını açmıştı ki, Seth arabadan indi. Genç kadın şaşkınlık içinde kapıyı açmaya çalışırken, sevdiği adam gelip o kapıyı açtı. Ardından kadının kolundan yeniden kavrayıp kabaca arabadan indirdi. Savurdu ama bırakmadı. Kadının düşme tehlikesini göze alamazdı.

Müthiş bir öfkenin yerleştiği gözleriyle "Git!" diye bağırdı.

İşaret ettiği yere dönen Mary, kliniğin ruhsuz binasına bakarken "N...Ne?" diye inledi.

"Yapmak istiyordun hani? Oğlumuzu öldüreceğini söylemiştin. Git ve yap, lanet olası!"

"Bu...Bunlar ne demek anlamıyorum!"

"Şu demek," diyen genç adam, kadının kollarını kavrayıp acımasızcasına sıktı. "Klinik açık... Eğer çocuğumuzu aldırmak istiyorsan git ve bunu yap. Geldiğinde yine burada olacağım. Yine sana evlenme teklif edeceğim ve senin yine, kabul etmekten başka seçeneğin olmayacak!"

"Seth?" diye inledi genç kadın bu sözler üzerine. Ona sarılmayı ne kadar da istiyordu. Acımasız sözleri karşısında "Kalbimi kırıyorsun..." dedi. Sesi mahzun ve incecikti.

"Hayır," diye sertçe araya giren genç adam, kadını binaya doğru itti. Hafifçe... "Mary, eğer çocuğu istemiyorsan ve seninle onun için evlendiğimi sanıyorsan gidip ondan kurtul, tamam mı? Bu iş bittiğinde de Maryson Lyons olacaksın! Çünkü seni seviyorum aptal kadın!"

Mary ona inanmaz gözlerle bakıp yeniden önüne döndü. Bu sabah geldiği ve masada yatarken kaçarak gittiği binaya baktı. Bu çocuğu aldırmakta kararlıydı. Sadece bugün değil. Biraz daha geçince o çocuğu aldıracaktı çünkü bir kez daha o davaları, velayet duruşmalarını çekemeyeceğini biliyordu ama böylesine hazır olamazdı. Belki de yapmalıydı! Tabii ya... Böylece bütün sorunlarından kurtulurdu. Bir adım daha attı binaya doğru. Gözyaşları yanaklarını ıslatırken bir adım daha attı. Ancak orada kaldı.

Sadece kendisinin duyacağı şekilde hıçkırdı. "Yapamam!"

Sonra arkasını döndü ve orada duran sert çehreli, öfkeli adama baktı. Daha fazla bekleyemedi. Ansızın koşmaya başladı. Seth'e, sevdiği adama doğru... Genç adam hafifçe gülümserken tek adımda kadına yetişti ve onu hızla kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. Dudaklarına ne zaman yapıştığını hatırlamıyordu ancak dakikalar sonra kendini çektiğinde nefes nefese "Mary, benim kadınım!" diye fısıldadı.

Mary inleyerek ona sokuldu. "Yapamazdım Seth... Senden bana hediye kalan hiçbir şeyi yok edemem! Oğlumuza, belki de ikinci kızımıza kıyamam! Lanet olsun! Seninle evleneceğim şanslı piç kurusu!"

"Biliyorum bebeğim. En başından beri biliyordum!" diyen genç adam yarım bir gülüşle kadına baktı, sonra yeniden öptü onu. Hırsla... Çekildiğinde "Ve... tam burada olan," diyerek bakışlarını kadının karnına getirip "Oğlumuzu doğuracağını da biliyorum!" dedi.

Mary onun inatçılığı karşısında gülümsedi. Yanakları hâlâ ıslaktı. Seth, onun yüzüne doğru uzanıp ıslak yanakları öptü.

"Bir daha kalbimi kırarsan, iki çocuğumu da alıp giderim seni tamirci parçası Seth Lyons!" dedi şakayla karışık.

"Asla!" dedi genç adam ve sevdiği kadının dudaklarına sokulmak için hamle yaptı. Ancak Mary kafasını hafifçe çekip alnını adamın alnına yaslayıp mırıldandı. "Sadece kalbimi değil, burnumu da bir daha kıramazsın."

Seth kendini berbat hissederken "Özür dilerim," dedi kısık sesle.

Mary kahkaha atarken, sesi geniş caddede yankılandı. Arzuyla, tutkuyla ama en çok da aşkla, sevdiği adamla öpüşmeye başladı.

BÖLÜM 22

Martin Turner havaalanında kızgın bir boğa gibi karısını arıyordu. Kızgın olmasının yanında fazlasıyla tedirgindi de. İlkim'in gitmiş olma ihtimali–hem de o sünepe adamla–sadece buradakilerle değil, tüm dünya ile savaşma isteğine neden oluyordu. Yıkıp dökmek, dağıtmak istiyordu. Genç adam bir boğa gibi köpürüyor olabilirdi ama yasak bir yerdeydi. Türkiye'de, bu yabancı ülkede, dilini bilmediği insanların arasında birini arıyordu. Fena halde herkese benzeyen ama aslında kimseye benzemeyen birini... Kendine özel olan o kadını, kendisine ait olan o kadını arıyordu. Onu bulduğunda tek kelime etmesine izin vermeden, bir eşya gibi davranacak, gerekirse omzuna atarak onu götürecekti. Belki öncesinde pataklardı biraz. Hayır, sonrasında pataklamalıydı. Kimsenin görmediği bir yerde, baş başa olduklarında bunu yapmalıydı ancak herkesin içinde döveceği biri vardı. O adam. Suat denen sünger beyinli.

Genç adam, gözü dönmüş bir halde karısını ve o sünepe hocayı ararken güvenlik noktasındaki yığılmayı fark edip oraya yöneldi. Kahrolası uçağın sırası da burası olmalıydı. Bakışları bir anlığına uçuş ekranına kayınca orada New York uçuşuna dair bir şey göremedi. Boston uçuşu vardı ama İlkim'in ona binmesi için bir sebep olamazdı. Aktarma güzergâhlarını bilmiyor olsa da Stanford'a gitmek için California ya da San Francisco uçağına binmeliydi ama o da yoktu. Çatık kaşları ve her saniye kabaran öfkesiyle gişeye yöneldi. Uzun kuyruklara aldırmayarak insanları bir tür makineli tüfekle tarar gibi etkisiz hale getiren bir sertlikle görevli bankosuna vardı. Onun bu korkutucu ve heybetli görüntüsünden ürken yolcular itiraz bile edememişlerdi.

"California, San Francisco, Los Angeles ya da New York uçuşu en yakın ne zaman?" diye sordu gergince.

Görevli kız bezgin bir ifadeyle başını kaldırdı. Belli ki itiraz edecekti ancak karşısındaki adamın sinirli ifadesiyle sadece kekeledi. "Ne...neresi demiştiniz?"

Martin sakin olmaya gayret ederek şehirleri bir kez daha tekrarladı. Kadın hızlı bir taramayla bugün için sadece New York uçuşunun olduğunu ancak onun da gece yarısı olacağının bilgisini verdi.

Bu cevap, Martin'i rahatlatmalıydı ancak genç adamın en uzak olduğu duygu rahatlamaydı. Sonuca gidecek bir başka soruyu seçti. "Yolcularımız arasında İlkim Turner adına bir kayıt var mı?"

"Bu bilgiyi veremem efendim."

"Bence bunu yapabilirsin," diyen genç adam, kısık mavi gözleriyle kızı tehdit etti. Kız itiraz edecek güce sahip olmasa da, görevini kötüye kullanmadı. Kararlı bir sesle "Bu bilgiyi vermem mümkün değil!" dedi.

"Lanet olsun!"

Martin karşısındaki bir kadın olmasaydı, muhtemelen yakalarına yapışmış olurdu. Tehlikeli mavi gözleriyle kötü bakışlar atıp, kaba bir tavırla oradan ayrılırken diğer bir şirkete gitti. Sıra olmadığı için gerginliğine yeni bir gerginlik eklenmedi ama zaten patlamak üzereydi. Orada da işe yarar bir bilgi bulamayınca, çıkmaza girmiş olarak bir bankın üstüne çöktü. Sinirden yumruğunu metala geçirmemek için kendine zorlukla hâkim oluyordu. Öfkesi ve metaneti adeta bir savaş halindeydi. Birilerine dalmak için müthiş bir istek duyuyordu. Ancak sonra inanılmaz bir şey oldu.

Bezginçe başını kaldırdığı o an, gözüne ilişen hayalle ayağa fırladı. İlkim'di bu. Kötü kıyafetleri içinde bir yerlere gidiyordu. O olduğuna emindi ancak gerçek olduğundan o kadar da emin değildi. Koşmaya yakın adımlarla, ruhunu götüren geminin buz tutmuş, kaygan bir denizde sürüklenmesine izin verdi. Limanı bu kadındı. Gemisini güvenle demirleyeceği limanı. Ve bundan

sonra okyanuslara açılmasını engelleyen şey, bu kadının aşkıydı. Eğer gördüğü bu kadın basit bir hayal değilse...

Hayır, değildi.

Martin onu, İç Hatlara giden dar ve uzun bir koridorda kıstırdı. Öylesine sertçe çekti ki, İlkim bir an için bir terör saldırısında havaya uçtuğunu düşündü. Ayakları yere bastığında kıskıldığı kapanı fark etti. Bu kocasıydı, sevdiği adam! Kalabalıkta kocasını kaybettiğinde evine gitmek istemişti. Çünkü ne ismini söyleyen bir anons duymuştu, ne de karışan güvenlik noktasını görmüştü. Martin'in arayıştan vazgeçip gittiğini sanmış, o da gitmek istemişti.

Oysa hâlâ buradaydı ve kendisi de yakalanmıştı. "Bı...bırak beni," dedi ürkerek. Martin'in öldüresiye baktığı gözlerinden korkarak kekelemek normaldi. Düşüp bayılsa dahi kendine kızamazdı.

"Bırakmak mı?" dedi adam. Sesi bir kayaya çarpan rüzgâr gibi sertti. "Seni yakaladım dört göz fosil! Demek gidiyorsun?"

"Gidiyorum ama evime!" diyen İlkim kocasının tutuşundaki sertlikle rahatsızca inledi.

Martin onu bırakmak bir yana, azıcık gevşetmedi bile.

"Uff, bırak!" diyen genç kadın hafifçe düşmüş gözlüğünden ötürü rahatsız hissediyor, onu itelemek için müthiş bir istek duyuyordu. Artık dayanamayacak bir noktaya gelince, adamın kollarında çırpınırken şaşı bakarak gözlüğünü işaret etti.

Genç adamın kaşları çatıldı.

"Gözlüğümü iter misin?" diye sorarken bir kuş gibi cıvıldamıştı ancak bu masumane tavır Martin'i etkilemedi. Aksine tek kaşı alayla, eğlenir bir ifadeyle kalktı. Bu söz dinlemez kadına işkence etmenin pek çok yolu vardı ama en etkililerinden biri de gözlüğün düşmesiydi muhtemelen. Gözlüğü bilerek biraz daha indirdi ve tam burnunun ucuna getirip İlkim'e gerçek bir eziyet yaşattı.

Genç kadın kocasını fazlasıyla net gören çıplak gözlerine rağmen, burnunun ucundaki gözlükle deli gibi çırpındı. "Çığlık atacağım!" dedi bağırarak.

Adamın yanıtı küstahça gülümsemek oldu. "Bana uyar bebeğim!"

Oradan geçen birkaç turist onları izledi ancak müdahale eden olmadı. Herkes onları samimice sarılan sevgililer sanıyordu.

"Şu adam nerede?" diye gürledi Martin. Sesi eko yaparak hissizce yankılandı.

İlkim şaşı bakıp durduğu gözlüğünü unutmaya çalışarak sordu. "Hangi adam?"

"Hocan! Suat denen şu ölü adam!"

"Ölü mü? Aman Allahım, onu öldürdün mü?"

Kızın saçma sorusu Martin'in keyfini yerine getirdi. Biraz cık... "Ölmedi ama öldüreceğim. Eğer seninle sahiden Amerika'ya gitme hayalleri kurduysa, cesedini Stanford'un orta yerine gömeceğimden emin olabilirsin!"

İlkim acı içinde kasılıp inledi. "Se...seni haydut!" Bir yandan delice korkarken, bir yandan da itiraz etmek sadece ona göreydi. Pes ederek "O yanımda yok!" diye üsteledi. "Bu sana oynadığım bir oyundu sadece."

"Ne oyunu kahrolası dört göz?"

"Amerika'da peşimden gelmediğin için burada, Türkiye'deki havaalanında delirmeni istedim!"

Genç adam elbette delirmişti ancak işittikleriyle deliliğin çok daha tehlikeli bir yanını yaşıyordu. Cinayet işlemeye yakın yanını. "Yani sen... Tüm bunları sadece aptal bir intikam için mi yaptın?"

"Aptal mı? Hıh! Filmlerde adamlar sevdiği kadın gitmesin diye havaalanını basıyorlar ama sen, elime bileti verip beni gönderdin, yaşayan taş!"

Martin kızın bu fazla sevimli yanıtıyla elinde olmaksızın onun dudaklarına baktı. Aşağı sarkmış, üzgün ve öpülesi dudaklarına...

Neredeyse öpecek kadar eğildiğinde İlkim de hazır bir şekilde susttu ve kolları arasında çırpınmayı kesti.

Ancak Martin'in tek yaptığı kızı itmek oldu. Öyle ki İlkim itilmenin şiddetiyle arkasındaki duvara çarptı.

"Bir daha bana oyun oynarsan, seni pişman ederim pırasa!"

Genç kız ona alınganca baksa da kendini toparladı. Bir miktar gururu susmak bilmiyordu. "Bizim buralarda bir deyim vardır. Hem suçlu, hem güçlü diye! İşte tam olarak seni yansıtıyor kalıtsal diktatör!"

"Görmeyeli cesaret dopingi mi aldın bebeğim? Dilin fazla açılmış. Anlaşılan bir müdahale gerekli... Tıbbi bir müdahale!"

"Şimdi de dilimi kesmekle mi tehdit ediyorsun beni? Sen, kim olduğunu sanıyorsun? Üzerimde böylesine hak..."

Genç adam karısının sözünü kesip, bağırır gibi yanıt verdi. "Üzerinde sadece hak değil, işkence de kullanmamı istemiyorsan kes sesini. Eğer susmazsan, haber bültenlerinize fazlasıyla skandal bir şekilde çıkacaksın!"

"Ne, nasıl skandal? Beni öldürerek mi skandal çıkaracaksın?"

Adam onu tepeden tırnağa süzdü. Arsız bir sırıtışla "Hayır," dedi. "Ahlaka aykırı bir görünüş yeterli rezaleti sağlar."

İlkim utançla kızardı ama asıl utancı Martin tarafından oldukça kaba bir şekilde sürüklenirken yaşadı. Eskiden olsa belki sessizce boyun eğer ve acısını içinde yaşardı ancak şimdi değişmişti. Biliyordu. Değişiminin farkındaydı. Kendini transgenik bir insan olarak tanımlıyordu şu anda. Onu İlkim yapan, kendine özgü gen diziliminin içine yabancı bir gen aktarılmıştı. Bunu yapan Martin'di. Ona biraz cadaloz, biraz çenebaz, biraz azgın, biraz da cesur kadınların genlerini yerleştirmişti sanki bu adam. Bu adam onu, genetiği değişmiş bir organizmaya çevirmişti. Eski İlkim'den eser yoktu artık. O kekeme ve kariyer delisi kız, bir adamın aşkıyla kabuğunu kırmış, özünden sıyrılmıştı.

Tüm dünyaya hükmedebilecek kadar güçlü bir erkekle yaşayıp, tüm dünyanın hükmedebileceği kadar sönük biri olarak kalamazdı!

Ve anlıyordu ki aşk, Genetik Mühendisliği'ne ait bir konuydu. İnsanı baştan ayağa değiştiren, organik, saf, temiz varlığını GDO'luya çeviren tehlikeli bir hormon gibiydi. Aşk, İlkim gibi bir kızı, bir Amazon'a dönüştürecek kadar büyük, sarsıcı, manipülatif bir duyguydu. Ve kahretsin ki, harika bir histi!

İlkim dönüştüğü bu kadının Martin'le başa çıkabilmek için yeterli olmadığının da bilinceydi. Ancak eski İlkim gibi ezik kalamazdı. Binlerce yıllık mağara adamlarının kadınlarının, saçlarından sürüklendiği gibi götürülmeyi kabul edemezdi. Kendini çekip karşı koymak istedi ancak bir duvarı ne kadar hareket ettirebilirdi ki? Yine de son bir çabayla "Bıraksana!" diye bağırdı.

Martin ona kötü bir bakış attı sadece. Genç kız kaale alınmamanın öfkesiyle "Beynin oluşumunu sağlayan Laminin Gamma 3 geni sende yok anlaşılan. Baksana ne dediğimi anlamıyorsun. Söylesene, o taş kafanın içinde beyin yerine ne var?"

Genç adam sadece alayla güldü. Ona ne yapacağını gösterir gibi küstahça, çapkınca ve açık bir şehvetle baktı. İlkim heyecandan kasılıp kendini ona bıraktı. Ne zaman çıktıklarını, ne zaman Martin'in arabasına bindiklerini bilmiyordu. Her şey o kadar süratli ve ani olmuştu ki, genç kız kocasına odaklanmışken diğer her şeyi unutmuştu. Bir yandan heyecanlı, diğer yandan gururlu olmaya çalışarak ne kadar zaman böyle durabileceğini düşünüyordu. Martin'in çekiminde, onun özlemiyle dolmuşken karşı koymak, ah ne kadar da zordu!

Son bir gayretle konuşmaya başladı. "O kadını yalnız mı bıraktın?" diye sordu kollarını göğsünde birleştirerek.

Martin bezgince baktı. "Yine mi şu konu?"

"Partnerini bir valiz gibi gittiğin her yere götürür müsün?"

"Bayan Stone sadece bir iş ortağı ve bu kurumsal bir durum dört göz."

"Ben de mi senin için kurumsal bir konuyum? Çünkü buraya benim için geldiğini sanıyordum."

"O beni delirtmeden önceydi!"

"Ne zaman delirdin peki?" diyen genç kadın bir an cümlesini tamamlayıp tamamlamamakta kararsız kalsa da, çenebaz yanı beyninde durmadan konuşuyordu. Devam etti. "Sana bıraktığım parayı gördükten sonra mı, görmeden önce mi?"

Martin'e para konusunu hatırlatması hiç iyi olmamıştı, zira genç adam adeta kızgın bir lav nehrine bürünmüş gibiydi. Ansızın kıza dönüp derinden çatılmış kaşlarıyla baktı. "Beni alt ettiğini mi sanıyorsun? Beni, komodine bıraktığın parayla kızdırabileceğini ya da gururumu kırabileceğini mi sanıyorsun?"

İlkim büyük bir hata yapmak üzere olduğunun farkında olmaksızın hızlıca yanıt verdi. "Bir parça bile olsa gururunun kaldığına emin misin? Çünkü benimle evlendiğinde zaten o gururu babama satmıştın. Sadece gurur mu? Onurunu ve haysiyetini de. Neydi? Yüzde on hisseye karşılık mı? Ah, benim bıraktığım para bir gecelik hizmet için yetersiz gelmiş olmalı. Gurursuz ve pazgöz birine ödeme yapmak için birazcık cimri davranmış olabilirim. Birkaç katını bırakıp..."

Genç kadın cümlesini tamamlayamadan öylesine kuvvetle öne itildi ki, ne olduğunu bile kavrayamadı. Martin azgın İstanbul trafiğinde lüks cipini ani bir manevrayla durdurmuş ve savrulmanın etkisiyle İlkim kontrolsüzce öne kaymıştı. Genç kadın yüzüne düşen saçları, burnuna inen gözlüğünü düzeltemedi, zira korkudan ölmek üzereydi. Kaza yaptıklarını düşünmüştü ve bu korkunç düşünceyle panik içinde kocasına baktı. Martin yaralanmuşsa, kendisi de oracıkta ölürdü. Ancak korkuyla beklediği hiçbir şey olmadı. Başını çevirdiğinde Martin'i orada, şoför mahallinde, sapasağlam, bir o kadar kaskatı ve öfkeli gördü. Mavi gözlerinden oklar fırlıyor ve her bir öldürücü ok, kızın kalbine saplanıyordu sanki.

"İn!" dedi genç adam.

İlkim başını kaldırdı, saçlarını çekti ve gözlüğünü iteledi. "N..Ne?"

"İn dedim, lanet olası!"

"Nereye ineyim?"

"Arabamdan in ve defol git!"

"A...anlamadım!"

Genç adam, karısının anlamasını sağlayacak şey sanki ona acı vermekmiş gibi kolunu sıktı. İri avucunda ezilen koluyla İlkim inledi. Sonra onu itti ve "Sana arabamdan in dedim," diyerek tehlikeli bir tonda tısladı.

İlkim ona inanamaz gözlerle bakıyordu. "Be...beni kovuyor musun?" diye sorarken tedirgince kekelemişti.

"Evet!" diyen genç adam, bakışlarını karısından çekip yola verdi. Arkasında kornalar çalıyordu ve trafikte katiyen durmaması gereken bir yerde duruyordu. "Defol git, dört göz! Sakın ama sakın bir daha karşıma çıkma!"

"Ne? Nasıl? Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Hiç olmadığım kadar hem de! Bundan sonra seni hayatımda istemiyorum. Bu iş bitti. Şimdi, son kez uyarıyorum. İn bu arabadan ve hayatımdan defol!"

Genç kadın korkunun anbean bedenini, ruhunu, yaşayan her bir zerresini esir aldığını hissetti. Öyle güçlü bir yoksunluk ve derin bir acı hissetti ki, saniyeler boyunca ne yapacağını bilemedi. Elleri titrerken gözlüğüne dokundu. Martin bu sırada gürledi. "İn diyorum!"

İlkim korkuyla sıçradı ve dolu dolu gözleriyle ona baktı. Az önce söylediği sözlerin ağır olduğunu biliyordu ama... Ama Martin'in bu kadar ileriye gideceğini asla düşünmemişti. Ağır yaralı bir hasta gibi eli zorlukla kapıya ulaştı. Kolu çevirdi ve çıkan sesle beraber yapmak üzere olduğu şeye inanamayarak bir kez daha kocasına baktı.

Martin hissiz ve soğuk bir tavırla karısına döndü. Bakışları trafik gürültüleri arasında kesişti. Adam taviz vermedi. Hiç kimseden duymayacağı, hiç kimsenin söyleyemeye cesaret edemeyeceği hakaretler karşısında, İlkim'i hayatından defetmek dışında bir seçenek bulamadı. Sevgi gibi boktan bir duyguya da aldıramayacaktı şu an. Şu an İlkim'i öldürmemeye çabalarken, aşk gibi zırvalıkları düşünmeyecekti.

Kısık sesi, öfkeli bakışlarıyla "Defol!" dedi.

Genç kadının yanağından tek damla gözyaşı indi. Usulca... Ancak sonraki hareketleri çok hızlı oldu. Kendini çılgınlığa yakın bir hareketle arabadan attı ve koşarak kaldırıma çıktı. Orada, Martin'in baktığı yerde durdu. Gözyaşları hâlâ akıyor, gözlüğünün altından yanaklarına süzülüyordu. Genç adam o ağlamaklı ifadeyi gördü. Berbat bir his kalbini durduracak gibi oldu ama o kadar öfkeliydi ki, bu öfke duvarı kalbinin önüne bir barikat gibi kurulmuştu. İlkim'in o barikattan geçmesine olanak yok gibiydi. Martin ona bakarken, o da öylece kıpırtısız bakıyordu. Elleri kol çantasının uzun askısına sımsıkı yapışmıştı ve saçları hafifçe sağa dalgalanıyordu. Güzel ve çaresiz görünüyordu ama Martin bir saniye daha durursa İlkim'e yenilebileceğini anlayıp gaza bastı. Bir kez olsun dönüp bakmadı ve onu hayatından tamamen çıkardığına söz verdi kendi kendine!

❧

Bu ayrılık öncekinden çok daha beterdi. İlkim neredeyse her gün ağladı, her gün annesine sarıldı, her gün onun şefkatinin hiç olmadık taraflarını gördü ve her gün Martin'e küfretti. Onu özlemek geçen bir aydan daha yakıcı, daha öldürücüydü. Bir ay önce ayrıldıklarında birkaç hafta sonra güç bela kitaplarını okuyabilmişti ancak bu ayrılıkta eli tek bir nota bile uzanmadı. Eğer depresyon buysa İlkim tam olarak dibine kadar yaşadı ve neredeyse passiflora krizine girip ölecek kadar tüketti bu depresyon şurubunu.

Kocasından hiçbir haber alamadığı gibi ona ulaşamadı da. Denedi ama... Aşkı için savaştı ve Martin'i aradı. Telefonlardaki uğursuz telesekreter sesinden başka bir şey çıkmadı karşısına. Mary'yi bile aradı ancak o da yoktu. Ev telefonunu açan olmuyordu ve cep telefonu numarası kendisinde olmadığı için ona ulaşamıyordu. İlkim hayatta hep yalnız olmuştu belki ama hiç bu kadar çaresiz bir yalnızlık hissetmemişti.

Babasının görüşme taleplerini, annesinin sosyal aktivitelerini reddedip birkaç hafta öncesinden Amerika'ya gitti. Stanford Üniversitesi için erkenden kayıt yaptırıp, eski parlak öğrencilik günlerine dönmek umuduyla okulu ve kampüsü gezdi. İki hafta

sonra da New York'a giderek kocasına ulaşmaya çalıştı. Her yer kapı duvar olup, genç kızın acısını daha da katladı. Amerika'ya ilk geldiklerinde kaldıkları otele, onun şirketine bile gitti ancak Martin Turner kendisiyle asla görüşmedi. Genç kadına sunulan tek şey, kibirli ve havalı sekreterler tarafından kocasının şirketlerinden gönderilmekti.

İlkim, sevdiği adamı tamamen kaybettiğini biliyordu. Hayatında sadece bir kez sevmiş, bir kez sevilmiş, bir kez naz yapmış ancak her gün öldüren iki yıkıcı ayrılık yaşamıştı. Öncekinde Martin gelip af dilediği halde onu biraz zorlamak, tatlı bir naz yapmak adına verdiği savaşı kaybetmişti. Ne ummuştu ki? O adamın gururunu yerle bir ettikten sonra, umarsızca peşinden koşacağım mı sanmıştı? Oysa kendisi zavallı, aheste bir ölüme terk edilmiş, yaralı bir kalple bir başına bırakılmıştı. Stanford günlerinin yaralarını sarmayacağını, ancak biraz olsun dindireceğini umarak oraya döndüğünde Martin'e bıraktığı hediyenin görülmüş olmasını diledi. O hediye hatalarını affettiremezdi belki ama kocasının kalbini bir an titretse yeterdi. Ona eski, güzel, aşk dolu günlerden bir hediye bırakmıştı ve elinde bir tek bu umudu kalmıştı.

Birkaç hafta daha geçince artık tamamen umutlarını tüketmişti. Yüksek lisans derslerinin başlamasına henüz vakit vardı ancak öncesinde zamanını ve aklını meşgul edecek, yabancı öğrenciler için verilen özel bir programa başvurdu. Kalacak bir öğrenci yurdu bulması, fonları ayarlaması, danışma birimiyle günleri koordine etmesi kısa sürede hallettiği rutinler olmuştu. Neyse ki bu aşamaların tümünde kendisine yardım eden bir dosta da sahip olmuştu. Rex isimli bir genç Stanford'a geldiği ilk gün İlkim'e kazara çarpıp evraklarını düşürmüştü. Sırası karışan bir sürü evrakı da yine beraberce toparlayıp bir kafeteryada sandviç yemişlerdi. Rex de İlkim gibi gözlüklüydü ve tıpkı onun yaptığı gibi sıklıkla gözlüğünü iteliyordu. Yaşı, genç kızdan büyük, Martin yaşlarındaydı ancak görünüşü daha küçüktü. Ekonomi Bölümü'nde doktora yapan Rex, klasik bir İngiliz'di. İlkim aksanlardan pek anlamıyordu ancak Rex'in abartılı aksanını

sevmişti. Kısa, yana yatırılmış, siyah saçları, fıldır fıldır gözleri vardı genç adamın. Boyu uzundu ama Martin gibi değildi. Yakışıklı bile sayılabilirdi. İlkim'in aylar önce yakışıklı bulacağı bir tipi vardı ancak genç kız onu biraz olsun çekici bulmuyordu. Martin'den sonra, onun öldürücü çekiminden sonra tüm erkekler hemcinsi gibiydi. Kimsede onda bulduğu şeyleri bulamaz, kimseyi onu sevdiği gibi sevemezdi. Zaten Rex'in de böyle bir beklentisi yoktu. İlkim bu iyi çocuğun gözlerindeki hayranlığı görüyordu. Muhtemelen kendisinden hoşlanıyordu ama ona katiyen umut vermeyecekti.

Yazın artık dayanılmayacak kadar sıcak olduğu bir pazartesi günü, kurstan çıkıp bahçede Rex'i bekledi. Bugün şehirdeki müzeleri ziyaret edeceklerdi. Bu, ilk kez Rex ile kampüs dışına çıkması, onunla gerçek bir buluşma yapması demekti. İlkim bunun bir çıkma gibi görülmemesini umarken Ekonomi Fakültesi'nin karşısındaki yolda çimlerin üzerine oturdu. Giydiği geniş tişört ve dar kotu içinde klasik bir tipi vardı. Rex'in kendisinde ne bulduğunu merak ediyordu. Peki ya Martin? O ne bulmuştu? Âşık olduğunu söylemişti ancak genç kadın bu aşkın tamamen bittiğini düşünüyordu. Oteldeki birlikteliklerinin üzerinden beş ay geçmişti. O günün ertesinden beri onu görmemişti. Özlem yakıcı ve artık dayanılmaz olmuştu. Kalbindeki bitmek bilmeyen acı, sıcak güneşle birleşmiş olacak ki, genç kadının rahatsız hissetmesine neden oldu.

Kafasını kaldırıp gözlüğünün ardından güneşe bakarken ani bir baş dönmesiyle gözlerini hızla kaçırdı. Berbat hissediyor, kusacakmış gibi tüm yedikleri boğazına yükseliyordu sanki. Oturmak işkencesini katladığında ayağa kalktı. Ancak böylesi çok daha kötü oldu ve dengesizce sallandı. Birkaç adım ötedeki banka tutunmuştu ki önünde devasa, kocaman bir Chrysler marka cip durdu. Bu aracı tanıyordu. Ah, bayılmak üzereydi. Hem fiziksel, hem de duygusal anlamda başı dönüyordu. Elini kalbine koydu ve ayaklarının dibindeki araca nefes nefese baktı.

Siyah camlardan ötürü hiçbir şey göremediği bir an aracın kapısı açıldı. Martin'in heybetli bedeniyle indiğini gören genç

kadın adeta çökerek banka oturdu. Baş dönmesi artmıştı. Dizleri titrerken kocası tüm vücuduyla karşısında durdu. Mavi gözlerini ruhsuzca kapatan bir güneş gözlüğü takmıştı ve üzerinde onu öldürücü derecede yakışıklı gösteren simsiyah bir takım elbise vardı. İlkim ayağa fırladı. Ona koşmak, göğsüne kapanmak istedi ama bunu yapacağı sırada Martin'in elindeki şeyi gördü. Uzun uğraşlardan sonra bulduğu ve ona aldığı çok pahalı o hediyeydi. İlkim'in kocasına aldığı şey bir tabloydu. İki ay önce onun evinde okyanusu seyrederken Martin'in arkadan gelip saçındaki bandı çözmesi, yanağını okşaması ve ta gözlerinin içine bakarken konuşmasını hatırlamıştı. *'Seni böyle denize bakarken gördüğümde Miranda tablosu geldi aklıma...* demişti genç adam.

Ve İlkim'in ona hediye ettiği şey, bu ünlü tablonun gerçekten pahalı bir röprodüksiyonuydu.

Genç adam elinde bu tabloyu tutarken kızın karşısında durdu. Katı ifadesini gözlemlemek kolaydı. Kıza bakıyordu ancak çehresi sertti. İlkim ne kadar sarsılmışsa, Martin de o kadar kayıtsız ve duygusuz görünüyordu. Genç kadın affedilmediğini anladı. Bir umutla kocasının peşi sıra geldiğini düşünmüştü. Bu düşüncenin yok olması için genç adama bakmak yetiyordu. İlkim'in heyecanının birazını göstermiyordu.

Genç kadın karamsar bir şekilde kaşlarını çattı. Ağlamak üzereydi. Burnu sızlıyordu ancak kendini tuttu. Ayağa kalkmış olduğunu o an fark etti. Koşmak için bunu yapmıştı ancak şimdi kaskatı duruyordu. Martin'den herhangi bir teşvik görmesine imkân yoktu. Acıyla yutkunduğu sırada genç adam sessizliği bölerek kızgın bir tonda "Bunu sana iade etmek için geldim," dedi. Güneş gözlüğünü çıkarıp karısına baktı ancak bakışlarında küçümseme vardı.

İlkim inler gibi "Bunun için mi geldin?" diye sordu.

"Hiç gelmemiş olmamı mı dilerdin dört göz!"

Tamamen gelmiş olmanı dilerdim, dedi içinden. Dışından ise hiç bir şey demeden baktı ona. Dakikalarca süren bakışmalarından sonra kendisinin bu adam için tamamen bitmiş olduğunu anladı. Martin o kadar sarsılmaz ve fikrinden caymaz duruyordu

ki. İlkim ümitsizlik içinde kalakaldı. Fiziksel rahatsızlığı, ruhsal sıkıntısı karşısında alt olurken genç kadın, kalbine narkozsuz cerrahi müdahale yapılıyormuş gibi hissetti. O kadar acı çekiyordu ki...

"Ö...özür dilerim," dedi kekeleyerek.

Martin'in kaşları çatıldı.

"Sana söylediğim tüm sözler için pişmanım... Hakkım yoktu."

Genç adamın kızgınlığında bir değişme olmadı. Hiçbir şey söylemeden tepeden bakmaya devam etti.

İlkim artık dayanamadı ve kendi gururunu hatırladı. "Boşanma evraklarını gönderirsin!"

Bu akıl almaz cümle karşısında Martin onun boşanmaya çoktan hazır olduğuna kanaat getirip daha da öfkelendi. "Canın cehenneme!" dedikten sonra tabloyu kıza uzattı.

İlkim hışımla aldı tabloyu ve gelişigüzel yere bıraktı. "Senin yerine bir müzeye bağışlarım!" dedi çenesini dikleştirerek. Ağlamadığı için kendiyle gurur duydu.

Adam sinirlice gülümsedi. "Kendini de bırakmalısın belki de. Hâlâ bir antika gibi görünüyorsun dört göz," der demez hışımla arabasına yöneldi. Bir saniye için orada, kapıyı açmadan durdu ve karısına baktı. Bakışları sarsıp, bağırıp çağırmak istediği karısına kenetliyken gözlerini kaçırdı. Ve o an uzaktan gözüne biri ilişti ancak üzerinde durmadı. Arabasına binmeden önce birinin İlkim'e seslendiğini işitmişti. Sinirle koltuğuna oturdu ve zaman kaybetmeksizin aracını çalıştırdı. Dikiz aynasından baktığı İlkim'in yanına son derece vasat tipte bir erkek gelince daha da öfkelendi ve elinden bir kaza çıkmaması, devasa kampüste bir cinayet işlememek için onları görmezden gelip hızını olabildiğine arttırıp oradan ayrıldı.

Bahanesi saçmaydı. İlkim'i görmek için onun hediyesini iade etmeyi seçmişti ancak bu kadar öfkeleneceğini bilmiyordu. Kansının boşanmaya çoktan hazır oluşu Stanford'dan çıkana kadar genç adamı tam anlamıyla delirtmişti. Boşanma konusunu açmadığı halde İlkim'in bunu gündeme getirmesi karşısında

yumruğunu direksiyona geçirdi. Çıkmazdaydı. Yaptığı hiçbir şeyin mantıklı bir yanı yoktu. Oysa karısı yeni bir hayata başlamış, yeni dostluklar bile kurmuştu. Hem de karşı cinsle. Martin bu düşünce karşısında aracını bir duvara toslayabileceğini düşünüp sağa çekti. Kaşları çatılmış, ifadesi daha da sertleşmişti. İlkim'in bir erkekle görüşüyor olmasını durup seyredemezdi. Üstelik o adamda bir şey vardı. Tanıdık bir şey...

Martin belli belirsiz gördüğü o adamın birine fena halde benzediğini düşünüp dururken korkunç, aynı zamanda ölümcül bir hatırlama yaşadı. O adamı tanıyordu. İlkim'e seslenen, o gözlüklü, vasat adamı tanıyordu.

Lanet olsun! O adam... Aylar önce herkesin içinde yere devirdiği ve burnunu kırdığı bir numaralı, tehlikeli düşmanı Rothman'ın ta kendisiydi.

Ve şimdi İlkim'in yanındaydı!

BÖLÜM 23

Hayatında korkuya yer olmayan biri için ne kadar tuhaf bir histi bu. Yaşarken ölümü hissetmekle eş değerdi. Nefes almayı değil, nefesini vermeyi, her solukla beraber ölüme yaklaşmayı anbean tatmaktı. İlkim'e bir şey olma ihtimali, onu kaybetme ihtimali ya da... Ya da en kötüsü... Bu düşünceler, genç adamı o saniyeden itibaren dağıtmaya başladı.

Öfkeyi bile geçen bir hırsla bakışları kısıldı. Araç kullanırken bu kadar sinirli olmak İlkim'i kurtarayım derken kendi sonu olmak üzereydi. Ancak Martin Turner'ı o an ne trafikteki tehlikeler, ne de ölüm korkutabilirdi. Korku tam kalbindeydi. İlkim'di o korkunun adı. Ondan vazgeçtiğini sanırken, onu tamamen terk ettiğini düşünürken başına gelebilecek tehlike karşısında bu kadar sarsılması İlkim'i hayatından asla çıkarmadığına, çıkaramayacağına bir işaretti. O kadına, o dört göz fosile sandığından çok daha fena halde âşıktı. Onun için deliriyordu. Ve eğer başına bir şey gelirse yaşamak bir yana, kendinden nefret ederek azar azar ölmeyi tadacaktı. İlkim'i hiç hak etmediği bir yalnızlığa ittiği için kendinden şimdiden nefret ediyordu.

Sayısız düşmanı vardı. Hep olmuştu. Şimdi onlardan en tehlikelisi karısını alıkoymuştu. Martin, o adamın Rothman olduğundan emindi. Gözünün önüne gelen o kamufle olmuş görüntüde, adamın sinsi bakışlarını net olarak tanımıştı. O aşağılık, zarar vermek için İlkim'i seçmişti! Hayır, o kıza zarar veren en başta kendisiydi. Sevdiği kadını açık hedef haline getiren kendi bencilliği, gururu ve öfkesiydi. Lanet olsun! Bilmeliydi. Önceden tahmin etmeliydi. Kızı tek başına yaşayacağı, yapayalnız bir hayata sürüklerken onun kendisi yüzünden ne kadar tehlike altında olduğunu fark etmeliydi. Yapamamıştı...

"Dayan sevgilim," diye fısıldadı farkında olmayarak. O kadını sadece kısa bir süre önce öylece bırakıp gittiğine inanamıyordu. O alçak adamın onun en yakınına kadar sızdığını düşünmek ise kanını donduruyordu. Hiç tatmadığı yoğun, öldürücü hislerle aracın hızını arttırdı. Yetişemezse ne olacağını kestiremiyordu.

Kampüse yeniden geldiğinde İlkim'i, terk edip gittiği yerde bulamadı. Aracından inmeyerek tüm kampüsü baştan sonra taradı. Yoktu. Bölümüne, danışmaya, ulaşabildiği herkese sordu onu. Öğrencileri durdurdu tek tek.

"Buralarda elinde bir tablo olan gözlüklü bir kız gördün mü? Büyük gözlükleri var!"

Sorduğu kişi de tıpkı İlkim'in yaptığı gibi gözlüğünü iteleyerken "Bayım buradaki kızların yarısı gözlüklüdür," dedi.

"Ama hiçbiri onun kadar güzel değil!" diye gürledi genç adam. Burada hiçbir şey öğrenemeyeceğini anladığında derin bir nefes aldı. Deliler gibi oradan oraya koşturamazdı. Bir yolu yöntemi olmalıydı. Telefonunu çıkarıp tek tuşa basarak en yakın adamı Adler'ı aradı. Ona Rothman'ın özel numarasını derhâl bulmasını emretti. Yardımcısı numarayı bulana kadar genç adam saniyeleri yıllar gibi yaşadı. Kalbindeki dayanılmaz ağrı, bedenini tüketen o alçak korkuyla neredeyse telefonu fırlatacaktı. Elindeki cihaz çaldığı an öfkeyle açtı. Tek saniye kaybetmeden numarayı aldı ve doğrudan aradı.

Üç uzun çalış! Üç asır gibi. Sonunda dördüncü çalışta o sesi işitti. Sinsi, alaycı, keyifli, lanet olası o sesi. Rothman keyifli bir kahkaha ile söze başladı.

"Demek o adam sahiden sendin Turner. Seni karının yanından geçerken gördüm ama emin olamamıştım. Stanford'da olduğuna göre benim de orada olduğumu sonunda anladın demek!"

"Sonunda mı?" diye gürledi genç adam.

"Bunca aydır beni unuttuğun için darılmıştım dostum. Kendimi hatırlatmak için senin küçük kız çok işime yaradı!"

Martin öfkeden kasıldı. Rothman gibi bir sorunu unuttuğu doğruydu. Hayatına İlkim girdikten sonra bütün gündemi o kadın

olmuştu. Onu sevdiğinden beri de her şeyi, herkesi unuttuğunu bilyordu. Rothman'ı bile. Ancak bu aşağılık adamın hamle yapmasını beklemiyordu. Hayır, kendisine karşı hamle yapmamıştı zaten! Hedef olarak İlkim'i seçmişti.

"Bu anı bekliyordum!" dedi Rothman. Sesi kendinden emin çıkıyordu.

"Karıma dokunursan, seni yüzlerce parçaya bölerim aşağılık herif!"

Karşıdan kötü bir kahkaha sesi geldi. Martin burada, aptal bir telefona mahkûm kalmaktan nefret ederek "Neredesiniz? İlkim nerede?" diye bağırdı.

Pierce Rothman boğazını temizledi. Daha kısık bir sesle "Merak etme, o da yerinden memnun," dedi. Martin yanıt veremeden adam başka bir yere bağırdı. "Geliyorum tatlım."

'Tatlım' diye İlkim'e mi diyordu? Martin geniş göğsünden yükselen öfkeli bir soluk aldı. Bu andan itibaren sadece kendisine ya da aşağılık düşmanına değil, İlkim'e de kızıyordu. Lanet olası insanlara nasıl bu kadar kolay güvenebilmişti o aptal?

"Karımı bırak ve hesabını benimle gör!" diye tısladı telefona doğru.

"Karın mı?" diyerek düşük perdeden kahkaha atan Rothman "Onun ilgiye muhtaç, zavallı, terk edilmiş bir kadın olduğunu gördüm dostum. Ama merak etme, ona bir şey yapmadım," dedi. Ancak daha tehlikeli bir tonda "Henüz," diye fısıldadı. "Önce onunla biraz oynayacağım!"

Ve telefon kapandı!

Martin elinde ölümüne bir kuvvetle sıktığı cihazı şüphesiz paramparça ederdi ama İlkim'e ulaşabilmesinin tek yolu da bu cihazdı. Elinden gelmeyen şeyler için nefretle homurdanmak, birilerine sıkı bir yumruk atmayı istemek çare olmuyordu. Elini ayağını bağlayan bu görünmez iplerle tek adım atamıyordu. İlkim'i özlemişti ve onu kaybetme korkusuyla baş edemiyordu. Ellerini gür, uzunca saçlarına geçirdi. Heybetli gövdesi kasılmış, mavi gözleri kararmıştı. Sinirliydi ve birini öldürmek istiyordu. Hem

de aklına gelen en cani şekillerde. Ancak bu fevri, öfkeli tavırları İlkim'i getiremezdi. Mantıklı olanı yapmalı, düşünmeliydi. İlkim için 'olduğu yerden memnun' demişti o aşağılık adam. O halde kızın gitmekten mutlu olacağı, memnun olacağı bir yer olmalıydı. O an Stanford Üniversitesi gibi yerleşim yerlerinden, büyük metropollerden uzak bir yerleşkede nereye gidebileceklerini düşündü. İlkim'i götürmek için ikna edebileceği bir yerler... Karısının ilgisini çekecek bir tür Bilim Vakfı olabilirdi bu. Zamanı, öylece durarak ya da Rothman'ın hamlelerini bekleyerek geçiremeyeceğini anladığında cipine bindi. Bir yandan adamdan gelecek yeni bir çağrı bekliyordu. Onun bir teklif sunacağından neredeyse emindi. Ve sunduğu her ne olursa olsun kabul edecekti.

Yeniden adamını arayıp üniversiteye ev sahipliği yapan Palo Alto kentinin bilim ve araştırma merkezlerinin ismini aldı. Ancak burası Silikon Vadisi'ndeki pek çok büyük şirketin merkezlerine de ev sahipliği yapan bir tür teknoloji şehriydi. İlkim'i buradaki her binada bulabilirdi. Her yerde olabilirlerdi çünkü lanet olası her sokak, her köşe başı laboratuar ve çalışma birimleriyle doluydu. Seçenekleri kısmalıydı. Biyoloji ya da genetikle ilgili olanları bulmalıydı. O an aklına başka, bambaşka bir fikir geldi. İlkim tabloyu bir müzeye bağışlayacağını söylemişti kızgınlıkla. Şimdi bunu yapıyor olabilir miydi? Ne olursa olsun başlamak için nispeten iyi bir noktaydı. Karısının aklını okuyabilecek kadar onu tanıdığını düşünüyordu genç adam. O kız bir melekti. Lanet olası bir iyilik meleğiydi. Dünyanın en saf, en temiz kalmış insanı bile olabilirdi ki, Martin bu konuda birileriyle iddiaya bile tutuşabilirdi. Kahrolası Miranda tablosu... Pekâlâ onu bir müzeye bağışlamak istemesi de olasıydı. O tabloyu kendine saklayacak biri değildi ve dediğini yapmak için harekete geçmiş olmalıydı. Yaranı dokunacak şekilde ondan hemen kurtulmak istemiş olabilirdi. Zayıf bir dayanak noktası olsa da buradan başlamaya karar verdi genç adam.

"Umarım o aptal davranışım doğru şeyi yapmana sebep olur sevgilim!" derken tabloyu iade etmek için geldiğine seviniyordu.

Bir umut... O pahalı tablo bu küçük şehrin bir müzesine hediye edilebilirdi.

Genç adam cılız bir umutla şehirde bulunan üç küçük müze ve iki müzayede evine gitmeye karar verdi. Öncesinde adamlarına talimat verdi. Bulabildikleri her adamı buraya yollayıp şehrin tümünü tarayacaklardı. New York'tan buraya tek başına gelmişti ancak İlkim'i tek başına bulamayabilirdi. Brian Adler destek ekibi yollarken o karısını arayacaktı. Aracını son sürat kullanırken de, geç kalmamak için dua ediyordu. Hayatında dua ettiği tek andı bu. Dindar biri olmamıştı. Kimseden yardım istemeyecek kadar da bencil davranmıştı tüm hayatı boyunca ama... Ama şimdi elinden hiçbir şey gelmiyordu. Muhtaç olduğu o manevi güce tutundu. İlkim'i kendisine getirecek, onu yeniden kollarına verecek olan şey, tam da böylesine bir ilahi dokunuştu.

Bir saat sonra ilk gittiği müzede İlkim ve o adama benzeyen kimsenin gelmediği bilgisini aldı. Kısa bir mesafedeki diğer müzede de aynı cevabı aldığında umutları tükenmişti. İlkim gittikçe yok olan bir hayal gibiydi. Ellerini uzatıp onu tutmak isterken, sevdiği kadın yavaşça siliniyordu. Hem de yardıma muhtaç bir şekilde... Hem de o kirli ellerin altında...

"Siktir!" diye bağırdı elini direksiyona geçirirken. Rothman'ı bulursa onu hemen öldürmemeye ant içti. İşkence ede ede yapacaktı bunu. Elbette İlkim'in gözlerinin önünde değil. O kızın, kirli dünyasında işi yoktu. Lanet olsun! Kendi varlığından nefret ediyordu. Öylesine bir meleğin dünyasına giren bir şeytan olmasından ötürü kendine kızıyordu. Kötü, karamsar, berbat hisleriyle son müzeye sürdü aracını. Tükenmişti ve umutsuzdu. Ömrü boyunca sevdiği, sevebileceği tek kadını kaybediyordu. Ancak henüz müzeye varmadan, yol üstünde durmuş olan araca giden bir gölge belirdi uzakta. Aşina olduğu bedeni, sarsak adımlan tanımıştı. Bu kadın... Bu kadın karısıydı. Sönük, rüküş, sıradan, buna rağmen öldürücü derecede güzel olan İlkim'di bu.

Keskin bir manevrayla tekerlekler asfaltta gürültü kopardı. Rothman sese döndüğünde, onu gördü. Martin'in arabasının üzerlerine geldiğini fark etti. Kapıyı açmaya çalışan İlkim'in kolunu

tutup, bir tür çuval gibi hızla arabasının arka koltuğuna itti. Silahını doğrulturken "Kımıldama," diye tehdit etti.

İlkim kayıp düşen gözlüğünü düzeltmeye çalışırken olayı idrak bile edemedi. Muhtemelen ismini Rex sandığı adamın doğrulttuğu silahı bile görmemişti. Kendine gelir gibi olduğunda öncelikle duruşunu düzeltti. Arka koltukta düzensizce otururken çekiştirilmiş olan kazağını tutup "Ne oluyor Rex?" diye sordu.

Adam sinirli bir bakış atıp, dikkatini yeniden yola verdi. "Rex değil güzelim Rothman!"

"Ro...Rothman mı? Nasıl yani, ben anlamıyorum!"

Adam peruğunu ve derecesiz gözlüğünü çıkardı. Sonra üstten iliklenmiş kareli gömleğinin düğmesini açıp "Ben Pierce Rothman güzelim. İyi bak, tanımadın mı beni?" diye sordu alaycı sesiyle. Bir yandan arkalarından gelen araçla mesafeyi açmaya çalışıyordu.

İlkim sinsi bir korkunun kanına yayıldığını hissetti ama adamın sözleriyle anlamlı bir uyanış yaşamadı. "Anlamıyorum!"

Adam adeta tükürük saçar gibi bağırdı. "Seni aptal! Sarışın bir kadın olarak kocanın toplantısını bastığında, Turner'ın saldırdığı adamım ben. Kendi ayaklarınla bana geldin. Zavallı!"

Genç kadın bu cümleleri zorlukla algıladı. Aklı direkt olarak o toplantıya gitti. Martin'in bir sürü adamla bir arada olduğu bir toplantıydı. Onu başka kadınlarla basacağını sanmıştı oysa sadece adamları görmüştü. Tabii görebildiği kadarıyla... Çünkü o gece gözlüğünü takmamıştı. Martin'in birine küfrettiğini, onu yere yıktığını da hatırlıyordu ama adama pek dikkat etmemişti. Üstelik miyop gözleriyle onu görmemişti bile.

"Sen, sen o musun?" dedi korkuyla. Aynı anda kapıyı yokladı. Kilitliydi.

"Evet güzelim, ben oyum. Doğrusu planım, kimliğimi bu kadar çabuk açık etmek değildi ama mecbur kaldım. Lanet olası kocan peşimizde."

İlkim dehşetle arkasını dönüp arka camdan Martin'in cipini seçti. Kocasını görmenin, ona kavuşmanın özlemi kaçırılmasına

hile daha önemliydi. Serbest kalmak için değil Martin'e kavuşmak için bağırdı. "Bırak beni, Bırak!" .

Rothman kötü kötü gülerken silahını uzattı. "Bunu görüyor musun? Şimdi kafanda bir kara delik açılmasını istemiyorsan kes sesini!"

İlkim sustu. Elleriyle kendini sararken korkudan gözleri dolmuş, aklı durmuştu. Düşünemiyordu bile. Bir şeyler bulmalıydı ama ne? Allah kahretsin! Martin de tehlikedeydi ve kendisi... Ürpererek "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

O anda yana devrildi. Araç ani bir hamleyle yan yola girmiş, İlkim'in bedeni de dengesizce kayarak koltuğa yığılmıştı. Genç kadın hızla doğrulup arkalarına baktı. Martin'in arabasını göremiyordu. Neredeydi o?

"Lütfen bırak beni. Şimdi bırak ve kaç... Kocam seni yakalarsa öldürür! Beni bırakırsan söz veriyorum peşine düşmemesi için onu ikna edeceğim."

"Beni asla yakalayamayacak tatlım. İntikamımı almak üzereyken seni bırakmamı nasıl istersin? Oyunu kuralına göre oynamalıyız. Merak etme kocan seni bulacak ama bulduğunda benim işim bitmiş olacak!" diyen adam, dikiz aynasından kızın boynunun altını, göğüslerini süzerken sırıttı. İlkim elleriyle kendini kapattı. Ölümle tehdit edilseydi bu kadar korkmazdı ama bu berbattı.

"B...bana ne yapacaksın?" diye sordu ağlamaklı.

"Beraber eğleneceğiz!"

Genç kadın o andan itibaren deli gibi çırpınmaya başladı. Kapıları yoklayıp aracın camlarına vururken etrafta kimseyi göremedi. Araç orman yoluna girmişti ve Martin yoktu. Toprak yolda ardından toz bulutu çıkaran arabayla ölümüne gittiğini anladı. Ellerini cama yasladı ve gözlerini yoldan ayırmadı. Kocası... Kahramanı gelirdi. Gelmeliydi... Yutkunurken, gözyaşları çoktan inmeye başlamıştı. Martin'i istiyordu. Kötü adamların olduğu filmleri asla sevmemişti. Şimdi de sevmiyordu. Kurtarıcısı gelmeliydi. Geç olmadan sevdiği kadını bulmalı ve kötü adamın işini bitirmeliydi.

Geçen her saniye ile birlikte bu ümidi yok oldu!

Martin yumruğunu ardı ardına direksiyona geçirdi. Araya giren o lanet olası kamyondan dolayı Rothman'ın hangi yola girdiğini görememişti. Öylesine ani bir manevrayla gözden kaybolmuştu ki, karşısındaki dar yollardan sağa mı sola mı gideceğini kestirememişti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra yollardan birini seçti. Kalbinin doğru yolu götürdüğünü umarak arabasıyla diğerine göre daha geniş olan toprak yola girdi. Kentin dışına çıkalı çok olmuştu ve etrafta kimseler yoktu.

Eğer yeterince soğukkanlı olabilseydi, gördüğü tek tük kişilere Rothman'ın aracını sorardı ancak şu an mantıktan uzak sadece kalbinin rotasında gidiyordu. İlkim'e gidecek yolu bulacaksa eğer bu, içindeki aşkla olacaktı. Tuhaf ve mistik bir şeydi ancak genç adam o manevi güce, aşkın gücüne hiç olmadığı kadar inandığını fark etti. İlkim'in başına bir şey gelmemeliydi. Kahretsin! Gelirse... Ona bir şey olursa...

Düşünemedi devamını. Aklına getirmek bile soluğunu kesiyordu.

Cipi engebeli toprak yolda sağa sola kaykılarak giderken önündeki izleri takip etti. Rothman'ın aracının markasını tam olarak görmemişti. Grand Cherokee olabileceğini tahmin ederken, tekerlek izlerinin o araca ait olup olmadığını anlayamadı. Bir zamanlar Seth Lyons ile otomotiv işine de girmişti ancak o aşağılık adam kız kardeşini darp edince bu ortaklık da bitmişti. Belki uzun süren bir iş olsaydı şu an böylesine bir karmaşa yaşamazdı. Bu durumda Rothman ile beraber Seth'e küfredebilirdi.

Öfkesi yavaş yavaş kontrolü ele alıyordu. Tekerlek izi daha ince ve karanlık bir yola sapınca Martin de bunu yaptı. Orman sıklaşıyordu. Öyle ki, gündüz olmasına ve hava kırk beş dereceye yakın sıcak olmasına rağmen ormanın serinliği ve karanlığı hissedilebiliyordu. Buralarda böylesine sık ormanlara rastlamak ilginçti. Martin o dar yolu da sabırla geçerken artık tümden umudun

yitirmişti. Adamını arayıp cep telefonu sinyallerini sordu. Onu gözlerinin önünde kaybetmenin derin sinirini yaşıyordu.

❧

Araba durunca İlkim kendini koltuğun en ucuna attı. Rothman denen adamın arabadan inip kendi tarafına yaklaştığını görünce sinebildiği kadar sindi ama yok olamazdı ya? Keşke bunu yapabilseydi... Ya da ölebilseydi! Genç kız artık ölüme bile sıcak bakıyordu çünkü adamın niyetini okumuştu. O sinsi gözlerinde, o iğrenç gülüşünde yapacağı şeyin işareti vardı; tecavüz!

İlkim ağlayarak ve koltuktan kayarak dizlerini kucağına çekip küçücük kaldı. Aracın kapısı açıldığında "Lütfen," diye yalvarmaya başladı. "Yapma, lütfen yapma! Lütfen. Yalvarırım!"

Rothman nafile bir gayretle kurtulmaya çalışan kadına bakışında keyifliydi. "Seni küçük fare. Kaçabileceğini mi sandın?"

"Hayır... hayır," diyerek elleriyle adamı tırmalamaya çalışan genç kadın sadece kendi canını yakarken kolundan çekilip hışımla arka koltuğa yatırıldığını fark etti. Aynı anda kollarının üzerindeki iğrenç ellerle bir kafese alındığını hissedip deli gibi çırpınmaya başladı.

"Dokunma bana! Lütfen yapma... Ne istersen veririm. Para... Hisse, ortaklık... Babam... Babam çok zengin."

"İstediğim tek şey sensin güzelim," diyen adam, o korkunç ağırlığını kızın üzerine verirken İlkim ruhsuz, duygusuz kesilip, satma tutmuş gibi titremeye başladı. Üzerinde adamın nefesini, omuzlarında, bacaklarında onun ellerini hissediyordu. Bilinci durmuş, hücreleri işlevlerini kesmiş, yavaşça ölüyor gibiydi. Gözyaşları azgın iki nehir olarak durmaksızın çağıldıyordu.

"Seni o gün sarışın halinle gördüğümden beri hayallerimi süslüyorsun güzelim. Gönül rızasıyla kollarıma geleceğini bekledim ama çok uğraştırıcısın. Kocan gelmeden acele etmemiz gerek!"

"Hayır," diyerek kendine gelen genç kadın tüm gücünü kullanıp sağ elini kaldırdı ve adamın yüzünü, tırnakları kısa olmasına rağmen kanatan bir vahşilikle çizdi.

Rothman elini yanağına götürürken "Seni lanet olası dört göz!" diyerek kızın boynunu sıkmaya başladı.

Zorlukla konuşan İlkim, "Ki...kimse bana dört göz diyemez!" dedi ve dizini olabildiğince sert bir hamleyle kırıp, adamın tam bacak arasına müthiş sertlikte bir darbe indirdi. Sonra fısıldayarak "Kocamdan başka!" dedi. Ardından bir kez daha dizini kırdı ve bir kez daha adamı neredeyse on saniye boyunca felç eden bir darbe indirdi.

Rothman kızı bırakıp iki elini birden bacak arasına götürürken İlkim onu itmeye, altından kaçmaya çalıştı. Üzerine abanmış bir adama tek yapabildiği çaresizce karşı koymaktı. Üstelik adam da kendine gelmişti ve gözlerindeki o ölümcül öfkeyle kıza bakmaya başlamıştı. Adamın az sonra yapacaklarını açıkça görür gibi kalbi gümbürdeyen genç kız, tam anlamıyla dehşete kapıldı. Adamın acısı yüzüne yerleşmiş, öfkesi gözlerine birikmişti. Burada birazdan öleceğini anlayıp nefes nefese kaldı. Onu itmeye çalışmak bile artık imkânsız hale geldiğinde acı içinde inledi. Gözleri dolu dolu, yüzü sırılsıklam, özlemle, son bir umut kırıntısıyla "Martin," diye inledi. En azından ölürken sevdiği adamı yanında istiyordu. Umutsuzca onu diliyordu. Ölecekse kocasının, ilk ve son aşkının kollarında ölmek istiyordu. Rothman'ın adi tecavüzünden önce ölmek ise o anki tek duasıydı!

"Seni fahişe, şimdi bunun bedelini ödeyeceksin," diyen adam incecik kanların aktığı yüzündeki o korkunç ifadeyle sağ elini kaldırdı. Kızı bayıltacak ve işini bitirmesini sağlayacak o tokadı atmaya hazırlanırken kolu bir anda arkadan çekildi. Aynı anda bedeni havalandı ve kendini toprak yolda sırtüstü yatarken buldu. Ağaç dalları arasından sızıp gözlerinin içine vuran şiddetli gün ışığından kendisine bunu yapanın kim olduğunu göremedi. Serseme döndüğü o an güneşi kapatan bir gölge karşısında belirdi.

"Öldün sen!" dedi kati, kararlı, kalın bir ses. "Seni yüzlerce parçaya böleceğim Rothman!"

Sesin sahibi, dediğini yapacak kadar nefretle ve hiddetle söylemişti bu sözleri. O an Rothman, Martin Turner'ı gördü. Hızla hareket edip, yumruğunu savurarak onu itti. Martin'i deviremedi

ama dengesini sarstı. Sonra tek bir saniye bile kaybetmeden beldeki silahı çıkarıp ateş etti. Ancak kurşun hedefine isabet etmedi. Genç adam öldürücü bir gülümsemeyle Rothman'ın üzerine çullandı ve ardı ardına yumruklarını indirdi. Ta ki yüzü tanınamayacak hale gelene, kopkoyu kanlar içinde kalana kadar. Kendinden geçen adamı orada bıraktı. Onu sonra öldürecekti.

Karısına döndü. Arabanın önünde çökmüş, bitkin bir halde duran sevdiği kadına baktı. Güç bela ona yetiştiğinde İlkim hızla Martin'in gövdesine kapandı. Ağzından dökülen incecik hıçkırıklar, korkuyla titreyen bedeniyle adama sokuldu. İnanamıyordu. Onun tenini, ısısını, gücünü hissedebildiğine inanamıyordu. Kendini çekip adamın yüzünü avuçladı. "Aşkım," dedi zorlukla. O kadar güçsüzdü ki, inledi adeta. "Geldin, geldin."

"Geç kaldığım için özür dilerim bebeğim," dedi genç adam. Kanlı elleriyle karısının yüzüne dokunmadı. Kıyafetinin üstünden belini kavrayıp ait olduğu yere, göğsüne bastırdı. "İyi misin?" diye sordu telaşla.

Kadın hızla başını salladı. "İyiyim," dedi nefes nefese. "Sen buradasın, nasıl iyi olmam?"

Adam, karısının gözlerinin içine baktı. Kızaran gözleri, dağılmış saçları ve gözlüksüz yüzüne. Onu ne kadar sevdiğini yeniden anladı. Dağınık ve berbat hissediyordu ama bir o kadar da iyiydi. İlkim'e bir şey olmamıştı. Sevdiği kadın iyiydi. Dünyanın en büyük mutluluğunun bu olduğunu fark etti. Duraklamadan emreder gibi konuştu. "Seni seviyorum... Seviyorum dört göz... Her şeyden çok!"

"Biliyorum..." diye mırıldandı genç kadın. Bakışları üzüntüyle bükülmüştü ancak derinlerde büyük bir pişmanlık vardı. "Affettin mi beni? Ne olur affettiğini söyle. Martin... Lütfen, affet beni. Hatalarım için... Ah, ben aptal bir kadınım!"

"Sen tanıdığım en zeki kadınsın!"

"Hayır," diyen İlkim yüzünü çekip adamın dudaklarını öptü. Bir saniyeliğine... İkisinin de görünürde yarası yoktu ama ikisi de yaralı gibi, güçsüz ve acılıydı. Kalplerindeki özlem onları

bitirmişti sanki. Kız adamın ensesine sarılıp onu kendine çekti. "Affet aşkım."

"Seni affettim sevgilim. Ya sen?"

Genç kadın başını salladı. Zorlukla "Beni sevmeseydin ne yapardım ben?" diye inledi.

"Seni daima seveceğim bebeğim. Hadi, gidelim artık!" diyen genç adam, karısını yerden kaldırmak için hareket ettiğinde İlkim "Hayır!" diye bağırdı.

Ve o an ikisinin kısık cümlelerini bölen güçlü bir silah sesi yankılandı. Mermi Martin'in gövdesine saplandı. Bu sesle beraber İlkim'in çığlığı ormanı inletti. Ancak Martin Turner ölmeye niyetli değildi. Kendi silahını çekip Rothman'ın kafasına ateş etti ancak adamın aniden dönmesiyle mermi omzuna isabet etti. Martin silahla değil, elleriyle onun işini bitirmek için üzerine abandı. Adam dağılmış suratı yüzünden seri hareket edemediği için silahını yeniden çekecek zamanı bulamamıştı. Üstelik Martin de onun bileğini tutmuş ve silahını fırlatmıştı. Genç adam oluk oluk akan kanını fark etse de, kalan son gücüyle Rothman'ı öldürmeye ant içti. İki adam yine birbirlerinin üzerine atladıklarında yumruklar, darbeler, havada uçuştu. Birbirlerine yapışıp, biri diğerini yere yığmaya çalışırken bir el silah sesi daha duyuldu.

Orman kuşları, aniden çıkan bu gür sesle aynı anda kanat çırpıp havalandılar. O an iki adam da aynı anda yere yığıldı.

Beş gün sonra...

İrkilerek uyandı. Her zamanki gibi kötü bir kâbus görüyordu. Soluk soluğa kendine geldiğinde boynu tutulmuş, beline fena bir ağrı saplanmıştı. Ancak onu uyandıran bu ağrılar değil, mide bulantısıydı. Öğürerek kendini lavaboya attı. Dakikalar boyunca kusmaya çalıştı ancak yapamadı. Zamanını daha fazla burada geçiremezdi. Kendini unutup koşarak o odaya girdi yeniden. Ve gördüğü şey üzerine dayanamadı, ağlamaya başladı. Tıpkı beş gündür her an yaptığı gibi...

Dakikalar sonra ayak sesleri işitti. Dönüp bakmadı bile. Gözünü yataktaki kişiden alamıyordu. Başka birine bakarsa ona ihanet eder gibi hissediyordu. "Sen de bir kez muayene edilmelisin!" dedi arkasındaki ses.

Bu Mary'nin sesiydi. İlkim, yorgun bir tavırla omuz silkti. Kadına dönüp bakmayı reddetti. Gözlerini Martin'den çekmeden "Ben...Be...ben iyiyim," dedi zorlukla. Hıçkırıkları boğazına dizildi. Gözlerinden inen irice damlalar ellerine düştü. Hayır, ikisinin kenetlenmiş ellerine. Kendi ellerinin içindeki hareketsiz, hissiz duran kocasının eline düşmüştü bir damla da. Eğilip öptü o eli.

"Lütfen..." diye inledi. "Uyan artık."

"O uyanacak, tatlım."

Mary'nin teskin edici dokunuşları omuzlarını kavradığında İlkim gözlerini kapattı. Daha sıkı tuttu Martin'in elini.

Konuşmak bile acı veriyor gibiyken "Biraz yalnız bırakır mısın bizi?" diye sordu. Kelimeler yarım yamalak çıkmıştı.

Mary dönüp kapının orada dikilen Seth'e baktı. Genç adam üzgünce başını sallarken, Mary elini hafifçe çıkıntı yapan karnına bilinçsizce götürdü. Bebeğinden güç alır gibi "Peki," dedi. "Ama sen de tedavi edilmesin İlkim. O günden beri muayene edilmeyi reddettin. Bu hiç doğru değil!"

İlkim gözlüğünü iteledi. Sertçe "Benim hiçbir şeyim yok!" dedi. "Ama kocam... O... Benim yüzümden böyle..."

"Kendini böyle mi cezalandırıyorsun? Ne zaman anlayacaksın, Martin senin yüzünden vurulmadı!"

"Hayır, benim yüzümden vuruldu! Benim için bu halde! O iyileşene kadar bekleyeceğim. Sonsuza kadar sürse bile."

"İlkim... Tatlım..."

"Mary, lütfen!" diyerek yutkunan genç kadın burnunu çekti. "Lütfen beni onunla yalnız bırak!"

Mary kızın yüzünü avuçlayıp başını kendine kaldırdı. Eliyle yanaklarını silerken "Kendine dikkat et, harap oldun," dedi.

İlkim'in gözlerinden yeni bir gözyaşı dalgası indi. Şu an umurunda olan en son kişi kendisiydi. "İ...iyiyim," dedi gözlerini kapatıp.

Mary kızın tepesinden öperek odadan çıktı.

O gider gitmez genç kadın ayağa kalktı. Martin'in başına gitti ve gözlerini sevdiği adamın yüzünde gezdirdi. Ellerini dudaklarına bastırıp hıçkırıklarına engel olmaya çalışırken baygın haldeki adama özlemle baktı. Buraya ait değildi o! O heybetli, dev gibi cüssesiyle aptal bir hastane yatağına hiç de uymuyordu. Güçlü kolları, sert gövdesiyle böyle bitkin, baygın ve kötü olmasına dayanamıyordu genç kadın.

Elini uzatıp, kocasının alnına düşmüş saçlarını okşadı. "Aşkım, lütfen uyan... Sensiz olamıyorum."

İnledi ve ağlamaya devam etti. Gözyaşları gözlerini buğulandırırken gözlüğünü çıkardı. "Sana ihtiyacım var, Martin Turner. Hemen uyanmalısın. Sana deli gibi ihtiyacım var. Bana sarılmana, düşmemi engellemene, öpücüklerine ihtiyacım var. Dört göz fosil demene bile ihtiyacım var. Hadi kalk artık! Dayanamıyorum..."

Gözyaşlarını silmeden dakikalar boyunca ağlamaya devam etti. Martin'in kapalı gözlerine bakmaya katlanamıyordu. Başının üstündeki karmaşık cihazlara, kollarını saran kablolara ya da hastane kıyafetine... Sevdiği bu güçlü kuvvetli adamı, o simsiyah, göz alıcı takım elbiseleri içinde görmeyi, o kendinden emin, bir kral gibi sarsılmaz gözlerinin çapkınca üzerinde gezinmesini, küstah dudaklarını saran incecik bir tebessümün sebebi olmayı, o güçlü kollarıyla sarılmayı istiyordu. Hataları ve aptallıkları için özür dilemeyi istiyordu. Onu ne kadar sevdiğini, ona delirecek kadar âşık olduğunu, uğruna her şeyi, okulunu, kariyerini bile bırakmaya hazır olduğunu haykırmak istiyordu. Eğer Martin isterse ömrünün tümünde bir evde tıkılı kalmaya bile razı geleceğini söylemek istiyordu. Eğer isterse sadece ona bakarak bile yaşayabileceğinin vaadini vermek istiyordu.

Ancak bunların hiçbirini söyleyemedi. Kalbinden onun kalbine geçen bir yol kurdu sadece. Sessizce dualar etti. Beş gündür olduğu gibi Martin'in yeniden uyanması, kendine gelmesi,

yaşaması için elinden gelen her şeyi yaptı. Hiçbiri onu kaldırmaya yetmedi. O uyanana kadar doğru düzgün yemek yemeyi, muayene edilmeyi reddetti ve doktorların çıkması yönündeki ikazları dışında bu odadan çıkmadı.

Beş gün boyunca... Martin'in vurulduğu o günden bu yana onun yanından hiç ayrılmadı. Tüm bunların tek kabahatlisi olarak kendisini gören genç kız hayatının en ağır beş gününü yaşadı. Doktorların 'uyanmasını bekliyoruz' açıklamasına bile inanmadı. Kocası gerçekten uyanana kadar, mavi gözleriyle yeniden buluşana kadar kimseyi dinlemedi.

"Seni seviyorum," derken eğilip kocasının alnını öptü. "Aşkım," diye fısıldadı ve gözlerini kapatıp dua etmeye başladı.

O an inanılmaz bir şey oldu. Martin'in gözkapakları titreşti. Genç adam usulca, saniyeleri bulan bir yavaşlıkla kaldırdı gözlerini. Tepesinde durup, ellerini açmış, gözleri kapalı, dudakları titreyen kadını görünce kaşları çatıldı. Kendine gelemeden bedenini saran o müthiş acılarla kasıldı.

"Bebeğim," dediği zorlukla. Sesi o kadar cılızdı ki, İlkim işitmedi.

"Dört..." dedi ve durdu. Zorlu bir soluk aldı. Göğsünden hafif bir hırıltı çıkarken "Dört göz sev...sevgilim," dedi zayıf bir sesle.

İlkim o an gözlerini açıp başını eğdi. "Aman Allahım," diyerek çığlığı bastığında ikisinin bakışları buluştu. Ağlamaklı dolu dolu koyu yeşil gözler, aşkla bakan bir çift mavi, yorgun gözle kenetlendi. Genç adam hafifçe, olabildiğine hafif, adeta görünmeyen bir gülüşle karısına gülümsedi. "İlkim..." diye mırıldandı.

Kız panikle elleriyle ağzını kapattı ve "Uyandın, aşkım... Uyandın," diye bağırdı.

"Sana hesap... sormadan... ölmeye niyetim yok," diyen adamın muzip bakışları kızın kararmış dünyasını aydınlattı.

Seni seviyorum, diyecekken sadece tek kelime kurabildi. O an, birdenbire iki büklüm oldu ve ağzından korkunç bir çığlık yükseldi. Martin kıza ne olduğunu takip edemedi ancak İlkim'in

inlemeleri, acıyla çıkan sesiyle kafasını güç bela çevirdi. Kız tek eliyle yatağa tutunmuşken, diğer elini karnına koymuştu.

Ters giden, lanet olası çok kötü bir şeyler oluyordu. İlkim'in acı oldu inlemelerini duyan bir hemşirenin ardından odaya çok sayıda doktor ve hemşire doluştu. Bir kısmı genç kızı tutarken, Martin'le ilgilenen kısmı adamı delice öfkelendirdi. O kalın sesiyle "Çekil," diyebildi.

Ve o an hemşirelerin kollarına yığılan İlkim'i gördü. Kızın eli hâlâ karnındaydı ve gözleri kaymış, bayılmıştı.

Martin yapabilseydi dünyayı yıkardı ancak yumruk yaptığı eli, keskin gözleriyle "İlkim!" diye bağırabildi sadece.

Karısının, karnından aşağısında, tam bacaklarının arasındaki lekeyi de o an fark etti!

Bu... Bu kan mıydı?

BÖLÜM 24

Yaşadığı şey kâbus olmalıydı! Şüphesiz, tam şu an, Martin Turner'ın hayatındaki en berbat andı. Berbat olması yetmiyordu. Kahredici bir çaresizlik, hiçbir şey yapamamak ve öylece seyretmek canını fiziksel ağrılardan daha çok yakıyordu. Gürledi ama tüm eti yarılıyormuş gibi acılar hissetti. Omuzlarından bastıran eller, bir türlü kalkmasına izin vermeyen lanet olası doktorlar ve kargaşa... Herkese bağırdı, küfretti! En çok da kendine... Kalkacak gücü bulamayan aciz bedenine kızdı. Ayağa kalkmalı, İlkim'i o ellerden kurtarmalı, kendine hapsetmeliydi. Onu böyle cansız, böyle renksiz görmeye katlanamıyordu ancak elinden gelen tek şey kalbinin parçalanışına tanık olmaktı.

"İlkim!" dese de karısı onu işitemedi.. İlkim kendinden geçmişti. Martin'in aklında en son kalan, kızın solgun, baygın çehresi oldu. Birkaç saniye sonra genç adam da sakinleştirici verilerek yeniden uyutulmuştu.

❧

"Onun neyi var? Tanrı aşkına, bana bir şey söyleyin!"

Martin yeniden uyanır uyanmaz İlkim'i hatırladı. Onu hatırlaması o kadar kolaydı ki. Burada, belki günlerdir uyutulurken bile onu rüyalarında görmüştü. Hatırlıyordu... İlkim'in gözlüğünü iteleyişini bile rüyasında görmüş, onunla bir ışık huzmesi içinde olduğunu, onun cılız bedenine sımsıkı sarıldığını hissetmişti. Rüyası net değildi ve bir bütünlüğü yoktu ama biliyordu ki, o kadın oradaydı. Biliyordu ki, onun ayrılmaz bir parçasıydı. Onu son gördüğü hali ise... Ah, bu ölümdü!

Başında dikilen doktora kaşlarını çatmıştı. Açık renk gözleri koyu bir öfke yüklenmişken "Karıma ne oldu? İyi mi?" diye bağırdı yapabildiği kadarıyla.

Mary bu sırada koşarak içeriye girdi. "Ah, Tanrım! Martin... Benim küçük kardeşim!" derken kızarık gözleri yeniden dolmuştu.

"Mary, Tanrı aşkına kes şu trajediyi! Bana İlkim'den haber ver. O... Karım nerede?"

"Karınız gayet iyi Bay Turner. Ancak düşük tehlikesi var ve hâlâ bu tehlike sürüyor."

"Ne tehlikesi?"

Martin'in açık bir hiddet içeren sorusuyla Mary kardeşinin alnını okşarken, ona müthiş bir sevecenlikle baktı. Öyle ki gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Mary'yi, o soğuk kadını böylesine duygu yüklü gören genç adam "Mary," diye tısladı. "Neden ağlıyorsun, lanet olası? İlkim'in neyi var?"

"İlkim'in bir bebeği var!" dedi genç kadın hiç duraklamadan. "O hamile! Sizin... Sizin bir çocuğunuz olacak!"

Martin Turner için dünya bu saniyede durdu. Genç adamın gözleri kadının yüzünde anlamsızca dolanırken ancak saniyeler sonra kendine geldi.

"Çocuğumuz mu?" diye sordu boğuk sesiyle.

"Evet hayatım. Karın hamile!"

Daima sert olan bir adamı ancak bu cümle dağıtabilirdi. İlkim'in o zayıf bedeninde ikisine ait küçücük bir şey mi vardı yani? Bir çocuk... Bir insan... Bir dünya! İkisinin en özeli... İkisinin aşklarının bir kanıtı! İkisinin ortak hayatlarının bir meyvesi, ikisinin çocuğu. Baba olacağı gerçeği ve muhteşem bir aile için gerekli her şey... Kalbinde korkunun yanında müthiş bir huzur, mutluluk hissetti. Bu hissi tarif etmek imkânsızdı ancak genç adam bunu çöldeki bir vahaya benzetti. Umutsuzluk içinde bir umuttu o bebek. Sevdiği kadın anne olacaktı, ailesi olacaktı. Genç adam karısını görmek, onu öpmek ihtiyacıyla kıvrandı. Özlem yakıcıydı ve vücudundaki hiçbir ağrının bu kahrolası ağrının yanında esamesi bile okunmuyordu.

"Onu görmek istiyorum!" diye bağırdı. Olabildiğine yüksekti sesi.

Doktor itiraz etti. "Kalkamazsınız!"

Martin ölümcül bir öfkeyle "Bana sen mi engel olacaksın?" diye sordu.

"Bakın..."

Bu sırada araya giren Mary "Doktor, lütfen," diyerek uzlaşmacı bir sesle devam etti. "Birkaç dakika için göremez mi?"

"Yaraları henüz çok yeni..."

"Lanet olsun, ben iyiyim!" diyen Martin, Mary'ye bakıp "Nereden vuruldum?" diye sordu. Olayı hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Doktor araya girdi. "Sırtınızdan vuruldunuz. Yoğun bakımdan da henüz çıktınız."

"Bu lanet olası yara beni öldürmez doktor. Öldürse de umurumda değil. Karımı görmem gerek!"

Mary'nin yalvaran bakışlarına karşılık Martin'in bakışları şiddete meyilliydi. Doktor yavaş hareket etmesi karşılığı genç adama izin verdi. Ancak gerekli kontroller yapıldıktan sonra. Sonunda o gün, iki saat sonra Martin iki doktor ve Mary'nin gözetiminde yataktan çıktı. Yürümesinde problem yoktu ve üzerinde bileklerine kadar gelen berbat bir hastane kıyafeti vardı. Serumlu kolu ve sargılı gövdesiyle yürüyen bir enkaz gibiydi. Buna rağmen aldırmadı. İlkim'i görmezse delirebilirdi.

Mary'nin yardımıyla karısının odasına götürüldüğünde, onu öyle çaresiz bir halde gördüğü o ilk an kendinden nefret etti. Hastane odasında olmayı hak etmiyordu. Bu kadın korunmaya, sevilmeye, asla bırakılmamaya muhtaçtı. Onu bu hale getiren kendi aptal gururuydu. Tüm bunlara sebep olan ahmaklığına başka zaman küfretmeyi seçti. Şu an aklı bir tek İlkim'deydi. Onunla konuşmaya, ona bakmaya ihtiyacı vardı.

"Çıkabilirsin," dedi Mary'ye dönmeden.

Mary kardeşine oturması için yardım edip onları yalnız bıraktı. Martin karısına bakarken bedenindeki ağrıya aldırmadı. Gözleri İlkim'in güzel yüzündeydi. Genç kadın, kendinde değildi

ama tam olarak baygın sayılmazdı. Uyuyordu ve halsizdi. Yarı aralık gözleriyle dudakları titriyor, zaman zaman hareket ediyordu. Kaşlarının çatışı acısı varmış gibi hissettiriyordu.

"Aşkım," diye fısıldadı genç adam. Karısının ellerini tutup uzun uzun öptü. İlkim kendine gelir gibi oldu. Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında parlak ışıkla beraber yeniden kaşları çatıldı. Bir şeyler hissedecek kadar kendine gelmeye başlıyordu Bilinci yavaşça yerine gelirken usulca başını çevirdi.

"Bebeğim," dedi bir ses. Tanıdıktı. Hoştu. Aşk olduydu. Kadını yaşadığına ikna edecek kadar dünyeviydi. Onu bulutlara yükseltecek kadar da manevi... Kalbi heyecanla atarken avuçlarındaki eli sıktı. Kocasının derin mavi gözlerine bakıp hafifçe gülümsedi. "Aşkım... Uyandın. Yaşıyorsun," dedi zorlukla.

O tanıdık sesin sahibi ayağa kalkıp yatağının başında durdu. Yoğun duyguların tesiriyle bakan gözleri umutla aydınlanmıştı. "Artık senin de uyanma zamanın meleğim."

İlkim yutkundu. Martin'in hâlâ hastane kıyafetleri ve kolundaki serumla olması karşısında fena halde sarsıldı. Boğazına yumru, kalbine korku yerleşti. "İyi misin?" derken kalkmaya çalıştı.

Adam kadının omuzlarına dokunmak için eğildi. O an sırtından, vurulduğu yerden kötü bir acı saplandı. Aldırmayarak ona tebessüm etti. "Kalkmaman gerek!" dediğinde sesi İlkim'in canını yaktı. Çok güçsüzdü o ses. Gürleyen, bağıran, çağıran o güçlü sese benzemiyordu.

"Benim bir şeyim yok!"

"Hayır, var meleğim. Şimdi uzanmaya devam etmen gerek."

İlkim hatırlamaya çalıştı. Neler olduğunu az çok hatırladığında "Ben yorgunluktan bayılmış olmalıyım. Kaç saattir tembel tembel uyuyorum. Lütfen izin ver aşkım, gerçekten iyiyim!"

"Sen hastasın sevgilim. Kalkmaman gerek!"

"Ne? Hayır... Benim bir şeyim yok. Hasta olan sensin... Ben sadece stres ve yorgunluktan güçsüz düşmüş olmalıyım!"

"Ve karnındaki ufacık şeye dikkat etmediğin için de risk altındasın."

"Efendim?"

Martin karısına bakarken sakin, kararlı ve hafif keyifli bir şekilde konuşmasını sürdürdü. "İlkim, sen hamilesin sevgilim!"

Genç kız işittikleriyle kalakaldı. Saniyeler sonra gözlerini sonuna kadar açtığında yeşil gözlerinde canlı kalan bir şeyler kıpırdandı. Bakışlarına yerleşen canlılık, ifadesine yansıyan heyecanla Martin onu sımsıkı öpmek istedi. Belli ki İlkim kararsızlık ve çelişkiler yaşıyordu. Muhtemelen periyodik durumunu kontrol edip bilimsel bir kesinlik kazanmak istiyordu. "Ben... Ben..." diye kekelerken de genç adam onun cümlesini tamamladı.

"Sen anne oluyorsun bebeğim. Çocuğumuzun annesi!"

"Aman Allahım..." diyen genç kadının eli derhâl karnına gitti. Bu haberi genelde kadınlar kocalarına verirdi ama kendi durumları yine rutinlere tersti. Onlar yine sıra dışıydı. Kocasının verdiği haberle gülümseyen İlkim, safça gözlerini sonuna kadar açtı. "Sen de baba oluyorsun o halde?" diye sorduğunda Martin sırıttı. "Sarırım öyle!"

Genç kadın ağlamaklı bir sesle "Bebeğim..." dedi. "Bebeğimiz... O bizim..." Devamını getiremedi. Bu tuhaf hisse alışması gerekiyordu. "Ama, ama neden? Neden yatıyorum?"

Martin ne diyeceğini bilemedi. İlkim üsteledi. Boğazı yanarken acıyla yutkundu "Aşkım, lütfen söyle... Kötü, kötü bir şey mi var?" Kendini halsiz hissetmesinden kötü bir şey olduğunu anlaması güç değildi. Konuşmakta bile zorlanıyor gibiydi.

Genç adam başını salladı. "Sadece kalkmaman gerekiyor. Tehlike sürüyor sevgilim," dediğinde hafifçe gülümsedi ancak bunu yapmak bile o kadar zordu ki! Müthiş bir duygusal yoğunluk altında karısına baktı. Bu kadına kadar, kalbinin varlığından bile habersizdi. Ama şu an bir vincin altında ezilmiş gibi güçlü bir baskı hissediyordu o lanet olası organda. İkisi de sessizce göz göze geldiler. İkisi de konuşamayacak, tek kelime edemeyecek kadar yorgundu. Hem bedensel, hem ruhsal olarak... Sadece birbirlerine baktılar. Gözle görülebilecek, elle tutabilecek kadar cismiydi aşkları. Genç kızın gözleri dolana ve şakağından ürkek bir damla gözyaşı akana kadar gözlerini ayırmadı sevdiği

adamdan. Artık dayanamadığı bir an ellerini kaldırıp yüzünü kapattı. Hafifçe sarsılan omuzları, ağlarken çıkan incecik sesi Martin'e ölümcül bir acı veriyordu.

Uzandı ve kızın ellerini yüzünden çekti. "Seni seviyorum," dedi boğuk sesiyle. "Ve sakın ağlama... Bebeğimize hiçbir şey olmayacak!"

"Olmasın, aşkım... Lütfen... Seni istiyorum, onu istiyorum. Hayatımızı istiyorum! Aile olmak..."

"Hepsi olacak bebeğim. Yeter ki sadece sözümü dinle. Bu defa bunu yap!"

Bu zorba adamdan emir almak bile İlkim'in acısını hafifletti. Onun güven veren sesi, aşk dolu dokunuşu karşısında gülümsedi. Hatta bir an sonra gülümseyişi tebessümü aşarak tatlı bir kahkaha oldu.

Gözlerinden hâlâ yaşlar akarken muzipçe adamı süzdü. "Çok komik görünüyorsun."

Martin üzerindekileri o an fark etti. Beyaz bir hastane elbisesi giymişti. Kendine bakmak bile istemiyordu. Kaşlarını yalandan çatıp karısına baktı. "Şu an bunların içinde bulunmam senin kabahatin biliyorsun değil mi? Eğer o adamın beni öldürmesine izin verseydin, bu aptal şeyleri giymeyecektim. Ölmek ve bu kıyafetleri giymek arasında tercih yapabilseydim ilkini seçerdim."

"Ah, hayır! Böyle şeyler söyleme aşkım. Hiç komik değil!"

"Ne o, az önce çok eğleniyordun dört göz sevgilim."

İlkim gülümseyerek gözlüğünü itelemek istedi. O an gözlüğünün olmadığını fark edip dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim," dedi mahcupça. Bakışları Martin'in yakışıklı yüzünde gezindi ve onu ne kadar çok sevdiğini yeniden fark etti.

Adamın can alıcı mavi gözleri kalbini titretirken Martin sakince "Hayatımı kurtardın bebeğim," dedi.

İlkim o berbat anları hatırlayamadı önce. Şaşkınca "Ben mi?" diye sordu.

"Evet, Rothman'ı sen vurdun."

"Ö...öldü mü?" diye kekeledi genç kız. İlk aklına gelen buydu.

"Hayır bebeğim. Öldürmeyen bir yerden, tam kıçından vurduğun için sadece bir süre oturamayacak! Gerçi ona yapacaklarından sonra... Her neyse..."

İlkim sırıttı. O kötü, kâbus dolu anları yavaş yavaş hatırlarken dehşetle yanıt verdi. "Silahı nasıl aldığımı hatırlamıyorum bile. Tek hatırladığım ateş ederken gözlerimi kapattığım... Aman Allahım seni de vurabilirdim!"

Martin ona saniyelik bir gülüş attı. "İsabet yeteneğine hayranım bebeğim. Kalbimi de on ikiden vurmuştun."

İlkim sesli bir kahkaha atıp yapay bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Hasta yatağındaki zavallı hamile bir kadına bu kadar berbat espri yapılmamalı. Bu gerçekten bir işkence."

Martin de tıpkı onun gibi yapay bir şekilde kızmış göründü.

İlkim kocasına dokunmak için elini uzattı. Martin de karısının üzerine eğildi ancak canı yanıyordu. Bunu İlkim'e göstermemeye gayret ederek ona yaklaştı. Kadının dokunuşuyla gözleri kapandı.

"Yaşayan taş, ölü bir taş olmadığı için çok mutluyum!"

Amerikalı adam azarlar gibi "Bu benim esprimden bile berbattı," dedi.

İlkim sırıttı. "Kabul ediyorum."

Ve aynı anda gülümsediler. Sonra sessiz, derinden bakışlarla gözleri birbirine kenetlendi. Martin tüm acılarına, bir enkaza dönmüş bedenine rağmen, güç bela eğildi ve karısının dudaklarını öptü. Sımsıcak, iyileştirici, tüm ilaçlardan, tüm tıbbi müdahalelerden bile daha etkili bir öpücüktü bu. İkisi de diğerinin dudaklarıyla tedavi oldu.

❧

"Onunla eninde sonunda konuşman gerekecek. Tüm hayatınız boyunca birbirinizi görmezden gelemezsiniz. Karşılaşmanız kaçınılmaz..."

Seth, orada durup kendisine direktifler veren Mary'nin, bu sevimsiz sözleriyle kaşlarını çattı. Martin'le karşılaşmayı istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti. O adamla aralarının iyi

olmasına asla imkân yoktu. İki ezeli düşman, zorunlu dost olamazdı. Yine de üzülmüştü. Karısının durumuna ve yaşadığı zorluklara... Mary'ye bir şey olma ihtimalini düşünmek dahi tüm bedeninde ağır bir işkence uyandırırken, o adamın hak etmediği halde bir sürü olay yaşaması karşısında soğuk bir üzüntü hissetmişti. Bu elbette ona katlanmak demek değildi. Zira Martin Turner sağlığına kavuşacak ve birbirlerinden nefret etmeye devam edeceklerdi. Mary'nin erkek kardeşi olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O kibirli piç kurusuyla yapmak istediği tek şey sıkı bir dövüştü.

Buna rağmen şu an Mary'yi incitmemeye gayret etti. Bir adet çekilmez, cadı, haddinden fazla akıllı, kurnaz ve elbette en önemlisi hamile bir kadını sinirlendirmemeliydi.

"Onunla konuşmaya çalışırım ama ikinci dakikada yumruklarıma engel olamayabilirim hayatım!"

Ah, hayır! Bu cümle hedeflediği gibi anlayışlı tarafından uzak, şiddet içeriyordu ancak daha iyisini söyleyememişti.

Mary mutfak tezgâhına yaslanıp somurttu. Eli kaçınılmaz olarak karnına gitmişti. Farkında olmadığı belli olan hareketlerle karnını okşarken Seth sırıttı. Sevdiği kadının küçük bir çıkıntı yapan karnına bakmak bile genç adamı mutlu ediyordu.

"En azından onunla dalaşma ve onu sinirlendirme yeter, Seth Lyons!"

"Erkek kardeşinin nasıl bir ahmak olduğundan haberin yok değil mi?"

"Sana kıyasla mı? Yoksa bağımsız bir değerlendirme mi istersin?"

Seth müstakbel karısına derinleşen bir öfke ile bakarken gürlercesine "Ben ahmak değilim," dedi...

Mary arsız bir gülümseyişle sordu, "Emin misin?"

Seth, katı bir ifadeyle ağır ağır hareket ederek yerinden kalktı. Kadına bakarken sinirli görünüyordu ancak Mary'nin gözünü korkutmaktan çok uzaktı. Usulca erişti ona. Gözleriyle kadını baştan ayağa küstahça süzerken Mary irkildi. Bakışların temas

etmekle bir ilgisi yoktu ancak Mary kendisine dokunuluyormuş gibi ürperdi. Daha çok dayandı mutfak tezgâhına ve gözlerini kıstı. Arzuyla beklediği halde Seth'in teması gelmedi. Adam, bilerek kadına dokunmadı ancak ellerini iki yanından tezgâha dayayıp üzerine eğildi. Kadını kendinden oluşan bir kafese almıştı.

"Söylesene ne zaman evleneceksin benimle?" diye sorduğunda sesi kadının tüm duyularını açan bir sihir gibiydi.

Mary yutkundu. Biraz da terlemeye başlamıştı. 'Hamileliğin etkileri' diye geçirdi içinden ve heyecanla kalbi gümbürdedi. İçindeki paniğe rağmen dışarıdan soğuk, aldırmaz kadını başarıyla oynadı. "Beni hâlâ ikna etmedin!" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Ne istiyorsun ikna olmak için? Bu yeterli değil mi?" diyen genç adam son cümlesinin ardından kadının şişkin karnına baktı.

Mary onu yapmacık bir sinirle itti. "Yaptığın şeyden gurur mu duyuyorsun?".

"Evet, bedeninin üzerindeki etkimden gurur duyuyorum Mary."

Ve kadının bedeninde, bir kez daha olmadık etkiler bırakmak için biraz daha yaklaştı. Maryson Turner ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, Seth onun içini okuyordu. Dokunmadan, biraz daha yaklaşıp işkencesini sürdürürse kollarına atlayacağından, tam da burada ona sahip olacağından emindi. Kadının boynuna biriken minicik ter damlalarına bakarak bile bunu anlamak mümkündü. Arzunun vücuda gelmiş haliydi bu kadın. Ve bentleri yıkılmıştı. Mary oynadıkları küçük tutku oyununu sonlandırarak kendini öne itti. Bedenleri birbirine değince Seth sırıttı. O yandan gülüşüyle o kadar kibirli görünüyordu ki, Mary onu yumruklamak istedi. Tabii istediklerini aldıktan sonra...

Kollarını adamın boynuna sararken "Seninle evlenmeyeceğim," dedi işveli bir şekilde.

Seth onun belini kavradı. Sertçe. Vücudunu hissetmeye doyamıyordu. Kadının dudaklarına bakan koyu gözleri aydınlanırken "Seni ikna edecek etkili numaralar biliyorum bebeğim," diye fısıldadı dudaklarına doğru.

"Hmm," diyen genç kadın, adamı beklemeden uzandı ve onu sarsıcı bir öpüşle kendine bastırdı. Diliyle ağzının derinliklerine daldığında Seth kaba bir ses çıkardı. Mary'ye göre bir ayı homurtusu gibi olsa da çok çekiciydi. Arzunun karanlık tarafıyla süratle, hırsla dakikalar boyu öpüştüler. Kadın, kendini çektiğinde dudakları sızlıyordu. "Beni ikna etmek için böyle bir şeyden mi bahsediyorsun? Eğer kast ettiğin numara buysa bu tür şeyler beni ikna edemez Seth Lyons. Üstelik gerizekâlı hormonlarımın istilası altında olduğumu biliyorum. Kendi numaralarından önce benim şartlarımı kabul ederek başlayabilirsin. Belki isteklerimi yaparsan seninle evlenmeyi düşünebilirim."

"Neymiş bunlar?" diye gürledi genç adam. Sesi kadının alnındaki bir tutamı havalandırdı. Mary başını kaldırdı ve ona şımarık bir bakış attı. "Bir daha asla kalp şekilde rosto yemeyeceksin!" dedi buyurgan bir tavırla.

Adam anlamayarak bağırdı. "Ne?"

Mary, Sindy'nin yaptığı ve açık bir aşk ilanı olan o malum gecedeki kalpli yemeği hatırlattığı halde Seth'in anımsamadığını görüp bencilce mutlu oldu. Devam etti sonra. "Ve havluların yerini değiştireceğiz! Ve yemek masasının... Evindeki her şeyin!"

Adam sırıttı. "Bu lanet olası şeyleri istediğin şekle koyabilirsin deli kadın. Ama şu rosto işini..."

"Hayır!" diye gürledi kadın.

Seth onu sertçe öperek susturduğunda "Başka ne istiyorsun?" diye devam etti.

"Ve Martin'le balığa çıkmanı istiyorum. Yani hastaneden çıktıktan sonra, her şey düzeldikten sonra..."

Bu kadarı Seth'in sabrını taşırmaya, onu öfkeli bir boğaya çevirmeye yetti. Kadına itiraz etmedi. Direkt kendini ondan çekti ancak Mary son anda tişörtünü yakalayıp gidişini engelledi.

"Notch Gölü'nde bu mevsimde çok balık olur. Üstelik muhteşem bir manzarası var. Siz balık tutarken biz kadınlar..."

Adam onun sözünü öfkeyle kesti. "İki kahrolası hamile kadınla oraya gidecek değiliz Maryson Lyons!"

"Doğumdan sonra gideriz."

"Asla olmaz!"

"O halde evlenmiyoruz!" diyen Mary adamı itti ve onun kasesinden kaçmak için hamle yaptı. Ancak bu hareketi öfkeli kocasının sert tutuşuyla engellendi. Seth, Mary'yi kendine çekti. Onu güvenli bir şekilde tutsa da bakışları tekinsizdi.

"Orada balık değil, birbirimizi avlamak isteyeceğiz! Sen ve şu kız, İlkim... İkiniz de dul kalabilirsiniz!"

Mary sırıttı. "Ah, beni iki çocuğumla bırakıp gitmezsin sen."

"Asla gitmem!" diyen adam kadını çekti ve ona sırıttı. Mary'nin devam etmek üzere açılan dudaklarına zaman tammadı. Onu yakan bir tutkuyla öpmeye başladı.

"Yine mi kardeşimle konuşmaya çalışıyorsun baba!"

Bu ses Janet'a aitti. Anne ve babasını daha önce de öpüşürken basan küçük kıza Seth bu akıl almaz yalanı söylemişti. Annesini öperek karnındaki ufaklıkla konuşuyordu. Panik halinde birbirlerinden kaçan ebeveynlerine bezgince bakan küçük kız "Ben artık kocaman oldum. Tam altı yaşındayım. On yıl sonra on altı yaşımda olacağım. On altı! Düşünebiliyor musun baba? Kocaman bir kız olacağım. Lütfen bana yalan söylemeyi kesin!" dedi. Evlilik haberini de gerçek bir olgunlukla karşılamış, çok fazla soru sormamıştı. Anne ve babasını bir arada görmenin heyecanı, bir kardeş geliyor olmasının sevincini de doyasıya yaşamıştı. Yine de bu kadar sıkı fıkı bir anne babaya alışması zaman alacaktı. Onları daima kavga ederken görmüştü ne de olsa...

"Bebeğim," diyen Mary kızına yaklaşıp önünde diz çöktü. İki bukleye ayrılmış sarı saçlarını okşarken konuyu hızla değiştirdi. "Sana harika bir haberim var. Baban ve Martin dayın balığa çıkacaklar. Üstelik bizi de götürecekler ve harika bir göl kıyısında muhteşem bir piknik yapacağız."

"Yaşasın!" diyen Janet babasına kocaman açılmış, parlak mavi gözleriyle baktı. Seth kızma zoraki gülümsese de Mary'ye sinirli bir bakış atıp devasa bedeniyle onların yanından geçti. Mutfaktan çıkmadan önce de işaret parmağını kadına uzatıp

tehdit edercesine konuştu. "Cesedimi çiğnemen gerek Maryson Lyons!" diye bağırdı.

Mary karnını okşayıp sinirli kocasına şuh bir öpücük attı. O pikniğin yapılacağından adı gibi emin, sinsi bir kadının bakışlarına sahipti.

"Lanet olsun!" diyen Seth, kadına kötü bakışlar atıp evden çıktı. Ona bunun hesabını soracaktı. Tam bu gece, yatak odalarında... Kadını ikna edecekti. Aptal erkek kardeşiyle işi olmayacağını gösterecekti.

İki hafta sonra hem Martin, hem de İlkim hastaneden taburcu edildi. Genç adamın yaraları tamamen iyileşmişti ancak eskisi kadar hareket etmesi şimdilik yasaktı. İlkim'e ise bir ay daha hareket etme yasağı konulmuştu. Doktorların dediğine göre bebeğin tutunması için daimi bir yatış şarttı. Risk devam ediyordu. Genç kız çaresiz kabul etti ancak bebeğine bir şey olmaması için gerekirse ömrü boyunca yatmaya hazırdı.

Maryson ve Martin'le birlikte evlerine gitti. Okyanus kıyısındaki o sevdiği villaya. Çıkıp giderken bir daha dönmeyeceğini düşündüğü o görkemli eve. Doğrudan yatak odasına götürülürken artık hayatının tümünün burada geçeceğini bilerek gülümsedi. Martin'in hayatına dâhil olmayı çok sevmişti. Bundan sonra belirsizlik yoktu, yalanlar ya da anlaşmalar da... Sadece mutluluk olacaktı. İlkim bunu her şeyden çok istiyordu. Bebeğiyle, kocasıyla, eğitimi ve kariyeriyle sonsuza kadar huzur içinde yaşayacaktı. Hayatının önceliklerinin nasıl da değiştiğini o an anladı. Kendini bildi bileli değil ilk sırayı, ilk beş'i kimseye kaptırmayan eğitimle ilgili hayaller şimdi aklına bile gelmiyordu. Onlar öncelik olmaktan çıkıp, yan mutluluk sebeplerine dönüşmüştü. Öncelik sırasında ailesi geliyordu. *Aile...* Bu kelimeye hasret büyümüş bir çocuktu. Ebeveynlerinin gerçek ilgisini, sevgisini asla yaşamamıştı. Hayatındaki yapaylığı başarılı olarak gidermeye çalışmıştı ancak soğuk okul duvarlarından daha fazlasını bulamamıştı. Oysa şimdi bir aileye sahip olmanın dünyanın en önemli şeyi olduğunu görüyordu. Başarılı olurken yaşadığı hiçbir tatmin

böylesi bir memnuniyetle yarışamıyordu. Bunu kendisine veren adama büyük bir aşkla bakarken onu yeniden bulduğu ve kaybetmediği için her an şükrediyordu.

Son kontroller yapıldıktan sonra hemşire de çıkmıştı. İkisini evlerinde, huzurlu, mutlulukla dolacak aşk yuvalarında baş başa bırakmak isteyen Mary ise kapı eşiğinde durup hafifçe öksürdü.

Birbirlerine dalmış gitmiş olan, sıradan şeyler konuşup, herhangi bir sesi duymayan İlkim ve Martin'e bakarken sırıttı.

"Şey, merhaba... Evinizi soymaya geldim de, mücevherler nerede?" dediğinde bile onu işiten birilerini bulamadı. Elinde olmadan kahkaha attığında İlkim kadını fark edip "Mary, otur lütfen. Bugün pek iyi bir ev sahibi değilim," dedi gözlüğünü iteleyerek.

"Ah, anlıyorum tatlım ama sanırım önümüzdeki yıllarda bunu telafi edebilirsin. Şimdi... Gitmem gerekiyor. Biliyorsunuz benim de bir kocam var ve..."

"Ve sen onunla evli değilsin Mary! Şu lanet adamdan kocanmış gibi bahsetme, çünkü evlenmene izin vermeyeceğim!"

Mary, açık bir hiddetle bu cümleleri kuran erkek kardeşine baktı ve pek de utanmadan karnını gösterdi. İlkim'in hâlâ dümdüz olan karnına göre bir hayli belirgindi anne olacağı. Sevecen bir tavırla "Onun çocuğunu taşıyorum," dedi.

"Bunun için de seni affetmeyeceğim!" diye gürledi genç adam.

İlkim uzandı ve yatağın kıyısında oturmuş olan kocasının elini tuttu. "Buna hakkın yok aşkım."

Martin, İlkim'e döndüğünde neredeyse ona kızmanın eşiğinde duruyordu. Ancak yağmurda kalmış, ıslak bir kedi yavrusunun bakışlarına sahip olan karısına sadece gülümseyebildi. Sonrasında Mary'ye dönüp nispeten daha sakin bir sesle "O adamla dost olmamı bekleme!" dedi.

"Aslında çok iyi dost olmanız gerek. Doğada aynı familyada bulunan türler iyi anlaşmaz mı İlkim? diyen Mary'ye öfkeli bir bakış atan genç adam "Bu da ne demek?" diye sordu.

Yanıt İlkim'den geldi. Martin'in elini sıkarken "Hiçbir şey," dedi. Onu biraz daha kızdırırlarsa ne olacağını kimse tahmin edemezdi.

Genç adamın azgın bir boğa kadar sinirli ifadesi iki kadını da bir hayli keyiflendirirken birbirlerine bakarak kahkaha attılar. Martin bu durum karşısında hışımla ayağa fırladı ancak Mary koşarak gözden kayboldu. Genç adam sahiden Seth'e iyi bir yumruk çakamadığı için öfke duyuyordu. Onunla bir kez olsun kozlarını paylaşacaktı, bundan emindi. Pekâlâ, kız kardeşi son derece hatalı bir karar verip yeniden o adama dönmüş olabilirdi ama İlkim'in işbirlikçi olmasına izin vermeyecekti. Karısına döndüğünde yüzündeki gerginlik açıkça okunuyordu.

İlkim ona anlayışla baktı. Elini yatağın boş kısmına koyarak "Buraya gel," dedi. "Sana sarılmak istiyorum."

Bu isteği nasıl reddedilirdi ki? Bu kadına deli olurken ve onu aylardır çılgınlar gibi özlerken Martin adeta koşarak dolandı yatağın çevresini. Ayrılıkları süresince İlkim'den uzak kalmıştı. Ve sonrası... Kahrolası hastane odaları içinde ayrı geceler, uzak saatler geçirmişlerdi. Onu özlemişti.

Kendini yatağa bıraktığında kızın omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti. İlkim'i oraya, ait olduğu yere, göğsüne bastırdı. Genç kız elini, adamın gömleğinin üstünden kalbine götürdü. Onu hastane kıyafetleri içinde uzun süre görmediği için mutluydu. Kendisini bırakmadığı için, yaşadığı için de... Ve ikisinden bir parça taşıdığı için de mutluydu.

Kafasını kaldırıp adamın kısılmış, tavanı seyreden gözlerine baktı. Martin de başını indirdi ve gözleri buluştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu genç kadın.

Adam hafifçe gülümsedi. "Oğluma koyacağım ismi," derken kendinden öylesine emin görünüyordu ki, İlkim onun otoritesine hayran kaldı.

"Oğlun olacağından eminsin, öyle mi?"

Genç adam omuz silkti. "İçimde öyle bir his var. Sanırım bunu yakında öğreneceğiz," derken elini kaldırıp, kadının karnını

yerleştirdi. İri avucuyla okşadı orayı. İlkim hâlâ zayıftı. Biraz olsun şişkinlik yoktu karnında.

"Öğrenmeyelim."

"Anlamadım?"

"Cinsiyeti diyorum, bize sürpriz olsun. Ben öğrenmek istemiyorum."

Martin bu fikri makul bulmamış olacak ki karşı çıktı. "Belirsizlikten hoşlanmam bebeğim."

Genç kız usançla gözlerini kıstı. "Cinsiyetçilik yaptığını düşüneceğim."

Martin kaşlarını çatarak "Bu duyduğum en saçma şey," dedi gergince.

"Ben de sürprizlerden hoşlanırım aşkım. Lütfen... Bize harika bir sürpriz olacak bu."

Genç adam karısının hevesli gözlerine yenik düştü. Yüzünü tutup üzerine eğildi. "Peki, bebeğim, sen nasıl istersen."

"Ah, bu mafya benim sözümü mü dinliyor? Bundan sonra da aynı performansı bekliyorum," diyen İlkim adamı şefkatten uzak arsızca öptü.

"Bu evde daima benim sözüm geçer!" diye gürledi genç adam. Ancak kızı kendinden çekmedi. Kızarken bir yandan onu öpmeye devam etti.

İlkim gülümsedi. Gülümsemekten fazlasını yapıp kahkaha attı. "Ben seninle ne yapacağım yaşayan taş?" dedi kocasına biraz daha sokularak.

"Ben seninle ne yapacağımı biliyorum," dedi adam, karısını kendine biraz daha çekerek. Elleri teninde keşfe çıkmaya başlamıştı.

❧

Üç hafta sonra işler dayanılmazdı. İlkim asla normal bir kadın olmamıştı, normal bir kadın gibi sıradan zevklere sahip değildi ve hamileliği de normallikten uzaktı. Olmadık şeyler istemesi bir yana, inatla ve ısrarla bilgisayar ekranından notları okumak istemesi Martin'i tam anlamıyla delirtiyordu. Onun uslanmaz bir

ders delisi olduğu açıktı. Neden diğerleri gibi mücevherler istemiyordu, daha fazla kıyafet ve lüks peşinde değildi? Diğer kadınlar gibi neden kahrolası dekorasyon işleriyle uğraşmıyor, evi değiştirmekle ilgilenmiyordu? Ama hayır, onun istekleri de tuhaftı! Latince okuma isteği, genetiğin son haberleri, New Scientist dergisinin son sayısı ve elbette hamilelikte iyice ortaya çıkan o İlkimce dili! Her şeye rağmen–çekilmez, tuhaf ve hiçbir zaman olmadığı kadar dırdırcı olmasına rağmen–Martin ondan usanmıyordu. Zaman zaman sabrı taşıyor olsa da bunu İlkim'e katiyen göstermiyordu. O her koşulda, üstüne titrenen, bir isteği iki edilmeyen bir kraliçe muamelesi görüyordu ve genç adam, onu, ülkesinin, hayatının, tabii kalbinin de kraliçesi olmasından gurur duyuyordu.

İlkim açısından ise bu durum çok sıkıcıydı. Biraz yürüyüşe, ayaklarını hissetmeye deli gibi muhtaçtı. Sadece tuvalet ihtiyacı için kalkmasına izin vardı ve bazen bu ihtiyacını bilerek abartıyordu. Martin'in kollarında taşınmanın zevkini elbette seviyordu. Kocası, o sert kayası, yaşayan taşı, Amerikan mafyası nasıl böylesine düşünceli bir erkeğe dönüşmüştü, inanamıyordu. Nasıl böylesine evhamlı, panik atak ve elbette boğucu derecede ilgili... İlkim ona şaşırıyordu! Şirketine bile gitmiyordu. İşleri her gün eve getiren asistanları, telekonferans yoluyla katıldığı toplantılarıyla her şey sorunsuz görünüyordu ama İlkim ona görünmez bir zincir vurduğu için suçluluk duyuyordu.

Elindeki tablete kaşlarını çatarak bakan kocasının omzuna başını yaslamış, elindeki kırmızı, sulu elmayı iştahla yerken kafasını çevirip tabletin ekranına baktı. "Sana gerçekten zorluk çıkarıyorum değil mi?" diye sordu incecik bir sesle.

Martin karısının sesiyle tableti yana bıraktı. Kolunu kaldırıp İlkim'i göğüs kafesine yaslarken "Seni taşıdığım için mi?" diye sordu.

Genç kadın işleriyle ilgili konuşmuştu ancak dürüstçe "O da var," dedi. "Sen de vuruldun ama buna rağmen beni kucaklamakta hiçbir sakınca görmüyorsun."

Martin muzip bir bakış attı. "Böyle yemeye biraz daha devam edersen, bu işi bir vince bırakacağım. Bu senin için sorun olur mu bebeğim?"

Genç kız gözlüğünü itelerken, camların ardından kocaman açılı gözlerini. Ani hareket yapmamaya dikkat ederek doğrulmaya çalıştı ancak kocası bırakmadı onu. "Kilo mu aldım?" diye sordu hayret ve korkuyla.

Almıştı. Yanakları tombikleşmiş, karnı şişmiş, kalçaları büyümüştü. O incecik kız gittikçe genişliyordu. Martin ona aşkla bakıp yalan söyledi. "Hayır, bebeğim. Her şey normal," dedi. Kilo alması umurunda olmazdı ancak İlkim'in diğer kadınlarla benzer tek yönü buydu. Kilolar konusunda fazla hassastı. Onu üzmek istemezdi.

"Ah, kilo aldığımı biliyorum. Ama yirmi dört saat yatarsam tabii ki Holstein ineğine dönerim. Hareket etmem gerek!"

Bu yanıt kocasını gerdi. Ona çatık kaşlarıyla bakarken "Kendi sağlığın ve bebeğimizin sağlığı için böyle kalmaya devam etmek zorundasın! Sakın bir aptallık yapma!"

"Bana güvenmiyorsun değil mi?" diyen İlkim sahici bir alıngarlıkla baktı ona. "Bu yüzden işe gitmiyorsun. Sürekli evdesin ve benim gardiyanlığımı yapıyorsun. Sen gidersen ayağa kalkıp dans edeceğimi falan mı sanıyorsun?"

"Dans mı? Hayır, bebeğim ama aptal bir konferansa koşmayacağından emin olamıyorum."

İlkim kocasının kendisini bu kadar iyi tanıması karşısında hayrete düştü. Haklıydı! Bu evde gün boyu yalnız kalmaktansa her riski göze alıp bir bilim konferansına kaçabilirdi. Ah, bu düşünceli adamı ne kadar çok seviyordu böyle. Sonunda canını sıkan asıl soruyu sordu.

"Fazla kilo alırsam bu seni..."

"Bu beni rahatsız etmez bebeğim. Sadece odadan çıkamayacak kadar abartma yeterli"

Genç kadın kahkaha atarak dirseğini kocasının göğsüne hafifçe vurdu. Martin sırıtırak karısının bileğini kavradı. Elindeki

elmayı kocaman ısırdı. İlkim ona inanmayarak baktı ve ağlayacak gibi dudaklarını astı. "Ben yemeyeyim diye elmamı yedin, değil mi? Yersem kilo alırım, duba gibi olurum. Belki de sumoculara dönerim."

"Bebeğim şu an iştahımı kabartacak kadar mükemmelsin. Sadece beş kilo aldın ve seni doyasıya okşayabiliyorum. İşte böyle," diyen genç adam karısının dolgun göğüslerinden birini kavradığında İlkim sıçradı. Adamın dokunuşlarına iki aydır hasretti ve onu çok özlemişti. Elleriyle yaptığı şey karşısında heyecandan titredi. Martin'in de gözlerindeki arzuyu gördüğünde arsızca "Seni o kadar çok özledim ki," diye fısıldadı.

Genç adam çapkınca gülümsedi. "Ben de sevgilim."

Elleriyle kışkırtıcı dokunuşlar yaparken yavaşça aşağıya indi ve kadının tişörtünün altına kaydı. Çıplak teninde eli yukarıya tırmanırken İlkim heyecan içinde ona baktı. Yanakları kızarmış, elindeki elmayla aynı renge bürünmüştü. Kendini öne savurduğunda Martin diğer eliyle kızın ensesini sertçe kavrayıp dudaklarına sımsıkı kapandı. Onu vahşice, tutkudan gözü dönmüşçesine öperken ikisi de soluk soluğa bu hissin tadına vardı.

Öpüşmelerini bölen kapı sesine kadar...

Martin Turner zevkinin yarım kalması karşısında fena halde sinirlenerek kadının yüzünü okşadı. "Bekle beni," dedi derinden sesiyle.

İlkim az önceki saldırgan kadın kendisi değilmiş gibi gözlerini kaçırdı. Mırıltı gibi "Bekliyorum," dedi.

Genç adam görkemli villasının kapısına giderken, İlkim de elmasından bir ısırık daha alıp uzanmaya devam etti. Dakikalar sonra *tık tık* diye sesler duymaya başladı. Topuklu ayakkabı sesiydi bu. Mary'nin de hamilelikten ötürü yüksek şeyler giymediğini bilerek merakla başını çevirdi. Aynı anda o gür, güçlü sesi duydu.

"Aman Allahım! Benim zarif kelebeğim üç yüz yıl yaşamış dev bir caretta carettaya dönmüş!"

"Anne!"

İlkim doğrulmak istese de Martin'in gür ikazıyla kalakaldı. "Hemen orada kalıyorsun İlkim Turner!" demişti adam. Üstelik babasının yanında! Genç kız bu emir üzerinde durmadı. Annesi ve babası buradaydı. Hamile olduğunu iki gün önce annesine telefonda söylemişti. Sadece bu kadarını... Ebeveynlerine Martin'in vurulduğunu ve kendisinin de düşük tehlikesi geçirdiğini söylememişti. Bir hastane macerasından bahsetmişti ancak yüzeysel olarak geçiştirmiş, sadece kalkmaması gerektiğini anlatmıştı.

İlkim ailesinin ziyaretini beklemiyordu ancak onları gördüğüne sevindi. Bir an sonra sevincinin yerini şaşkınlık aldı. Bir annesine, bir babasına bakarken "Siz, siz beraber mi geldiniz?" diye sordu. Bu, dünyada gözleriyle görebileceği bir başka mucizeydi. Bu iki kavgalı insanı en son kendi düğününde yan yana görmüştü.

Ayşen Hanım arkasındaki adama göstermeden zarifçe dudağını büktü. "Zorunluluktan hayatım! Beni bilirsin, klas takılırım ve avamlıkla işim olmaz ama mecbur kaldım işte."

"Sen mi klas'sın! Seni ilk gördüğümde afiş dağıtıyordun!"

Haldun Acaroğlu'nun sesi ortama dolduğunda genç kız usançla "Lütfen! Yapmayın!" dedi. "En azından kızınızın evinde!"

"Şu kaba, göbekli adamla tek ortak noktamızın sen olması avunduğum tek şey duble browni kekim!"

"Anne, ben duble değilim!"

"Ah, kesinlikle öylesin bir tanem. Söylesene yanaklarına ne yaptın, pamuk mu tıkattın? Ya şu kalçaların? Tanrım! O kalçalardan yirmi tane Victoria Secret mankeni çıkar!"

"Anniiiiii..." diyen genç kız dişlerinin arasından tıslarken, Ayşen Hanım onu hoşnutsuzca süzmeye devam etti. "Tamam tamam... Neyse ki kocan Türkçe anlamıyor ama bir adam bu kadar şişmiş bir kadına ne kadar süre katlanabilir?"

"Ben sana tam yirmi yıl katlandım ya!"

"Ben asla şişman bir kadın olmadım!"

"Tabii, o yüzden seni kucağımda kapıdan geçirmemi istediğin o ilk gecemizde az kalsın bel fıtığı oluyordum!"

Ayşen Hanım dehşete yakın bir şekilde inlerken Haldun Acaroğlu'nun yanıtı İlkim'i gülümsetmişti. Genç kadın ilk kez babasına sevecenlikle baktı. Onu hâlâ affetmemişti ancak kendi bildiklerini okuyarak intikamını aldığını biliyordu. Bakışları babasıyla buluşunca uzanıyor olmaktan ötürü utandı.

Doğrulmak için hamle yaparken "Anne, lütfen yardım et oturayım," dedi.

Annesi uzanamadan, Martin sabırsız adımlarla geldi ve kızın belini kavrayıp onu güvenle oturttu. Ona iyice yaklaştığı bir an fısıltıyla "Lanet olası İngilizce konuş!" diye buyurdu.

İlkim kocasının kaş çatışıyla sırıttı. "Duymaman gereken şeyler bunlar," dediğinde Martin kıza sert bir bakış attı. İlkim gayriihtiyari uzandı ve adamın yüzüne dokundu. Ona aşkla baktığı bir an homurtuya benzer bir ses duydular. Haldun Acaroğlu'nun sesiydi bu.

"Ah, XXL olsan da neyse ki bana çektiğin için hâlâ çok güzelsin minik, şişko tırtılım. İyi misin hayatımın anlamı?"

Genç kız annesine yanıt verirken babasının sesini işitti. Yaşlı adam oturmadan önce Martin'e bakarak "Seninle biraz konuşalım," demişti.

Martin kendinden emin, dimdik dururken usulca başını salladı. Ancak itiraz eden biri vardı. İlkim bir babasına, bir de kocasına baktı ve "Ne konuşacaksanız burada konuşun!" dedi gergince.

"Ah, bırak şu kaba adamları birbirlerini yesinler, kaymaklı şekerparem."

Annesinin dolduruşuna gelmedi genç kadın. "Benim hakkımda konuşacaklarsa burada konuşacaklar! Lütfen kocacığım," dedikten sonra karnına baktı. "Biliyorsun durumlar hassas, beni üzmek istemezsin değil mi?"

Martin'in ağzından bir küfür çıkabilirdi, neyse ki kendini tutmayı başardı. O adamla yalnız konuşmak ve bundan sonra hayatlarına karışmamasını gerekirse tehditle söyleyecekti ancak İlkim planını bozmuştu. Karısına çatık kaşları ve kesinlikle öfkeli bir ifadeyle bakarken onun yanına oturdu. İlkim taviz vermedi.

babasına döndü. "Evet babacığım, seni dinliyoruz. Lütfen otur," dedi Türkçe olarak.

"Peki, kızım," diyen yaşlı adam tam karşılarına gelecek bir tekli koltuğa kuruldu. Gür, gri kaşları çatıktı. "Ben diyecektim ki eğer hisseleri hâlâ istiyorsa ona verebilirim!"

Martin yandan hafifçe gülümsedi. "Anlaşmaya uymadım," derken elini kaldırıp kızın omzuna attı.

"Şu anlaşma!" diyen İlkim gözlüğünü iteledi ve iğneleyici seyle konuşmaya devam etti. "Uydun işte, benimle evlendin! Alabilirsin o hisseleri. Hak ettin kocacığım!"

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Hayır, bebeğim. Bir şartı ihlal ettim?" dedi çapkınca.

Kız atıldı. "Ne şartı?"

Martin önce karısının şiş karnına, sonra gözlerine baktı. Kimsenin duymayacağı şekilde eğilip kulağına fısıldadı. "Sana dokunmamam gerekiyordu. Şu hamile haline bakarsak dokunduğum çok belli!"

"Ah, ahlaksız adam!" diyen genç kadın adama sinirle bakarken başını eğdi. Babasına bakamayacak kadar utanıyordu.

"Her neyse! Hisselerin canı cehenneme... Ben alacağımı aldım ve artık anlaşma lafını duymak istemiyorum!"

Haldun Acaroğlu sıkıntılı bir bakış atıp "Hak ettin genç adam! Sayende şirketimdeki casuslardan kurtuldum," diyerek damadına gururla baktı.

"Nasıl?" diye atıldı İlkim.

Martin bezgince ofladı. Kimse cevap vermeyince genç kadın, kocasına dönüp "Anlatsana lütfen. Burada zavallı bir hamile kadın var," diyerek yüzünü eğdi.

"Hatırlarsan ilk tanıştığımızda senden şüphelenmiştim. Peşime takılan bir casus olduğunu sanmıştım!"

"Ah, evet. Sonra da beni kaçırmıştın," diyen genç kadın kocasının sözlerini böldü. Babasının duyamayacağı şekilde fısıldamıştı.

"Evet," diyen Martin devam etti. "O gün senin cebine dinleme cihazı koyan bir adam vardı. Bunu babana söylemiştim. O da herkesi kovmuş anladığım kadarıyla."

"Yılmaz denen şerefsiz, rakip şirketin adamıymış"

Yılmaz denen adamı tanıyordu İlkim. O adamla konuştuğunu ve çevirmenlik yapması karşılığında yüz lira istediğini hatırlıyordu. Demek o sırada cebine dinleme cihazı koymuş ve Martin'i böyle şüphelendirmişti. Tüm o tesadüflerin ve yanlış anlamaların kendilerini bugüne getirdiğini fark edip gülümsedi. Sonra babasıyla hesaplaşmaya gittiğinde şirkette değişen personelleri hatırladı. Babası, damadının ikazıyla tüm birimleri elden geçirmişti demek. İkisinin birlikte bir şeyler yapmasına sevindi. Tabii kendisi dışında...

"Benimle ilgili olmadığı sürece her türlü anlaşmayı yapabilirsiniz," diyerek adamlara baktı.

Martin bir kez daha karısının kulağına eğilip "Özür dilerim bebeğim," dedi. "Ama senin üzerine anlaşma yaptığım için asla pişman değilim."

İlkim ona somurttu. "Yüzde on hisseyi unutma Bay Turner!"

Kadının alıngan tavrıyla Martin kimseye aldırmadı ve onu çekip alnından öptü. "O anlaşmayla yüzde on hisseyi almadım bebeğim, dünyada cenneti satın aldım!"

Kadın eridi. Nasıl erimezdi ki? O mavi gözlerdeki aşka, dolmak üzere olan gözlerindeki sevinçle baktı. Burnu sızladı ve dudakları titredi. "Hamilelikten ötürü her şeye ağlıyorum, yoksa hiç de romantik değilsin!" dedi inatla.

Adam gülümsedi. "Asla romantik olmayacağım!"

"Yalancı mafya, seni seviyorum."

"Seni seviyorum benim matricaria chamomilla'm!"

"Ah, bana Latince papatya mı dedin, işte bu çok romantik."

"Hayır, bebeğim romantik değil bilimsel."

"Bilim de romantiktir!"

"Tanrım, asla uslanmayacaksın değil mi?"

Ve ikisi bir kez daha gülümseyip bakıştılar. Anne ve baba, orada bir yerlerde unutuldu. Belki dakikalar sonra Ayşen Hanım'ın topukluları zeminde yankılanınca İlkim ailesini hatırladı. Kızarmış yanaklarıyla babasına bakarken o katı, o duygusuz yüzde keyif gördü. Babası mutlu gibiydi. Hatta biraz daha zorlarsa gülümseyebilirdi de. Ancak yaşlı adam bunu yapmadı. Yerine homurtu çıkardı ve eski karısına baktı. "Kızın sana çekmediği için mutluyum!" dedi.

"Hahay! O benim aynım. Asıl sana çekseydi evde kalırdı zavallı kızım."

Ayşen Hanım cevabı yapıştırdı ancak İlkim annesini işitmedi bile. Elini okşayan kocasının elini tuttu. Kalbi aşktan patlamak üzereydi.

❧

Günler sonra bir gece yarısı İlkim nefes nefese uyandı. Solukları sesli çıkarken göğsü inip kalkıyordu. Yanında derin bir uykuda olan kocasını uyandırmakta gecikmedi. Ona dokunduğu an Martin'in gözleri açıldı.

"Uyan aşkım! Çok kötü bir şey oldu!"

Genç adam anında doğruldu ve karısına baktı. Elleriyle İlkim'in yüzünü avuçlayıp sımsıcak teniyle kaygılandı. "Ne oldu bebeğim? Kanaman mı var yoksa? Tanrım sancın mı var? Cevap ver..."

İlkim kurumuş dudaklarını yalayıp başını salladı. "İ... iyiyim," dedi zorlukla. "Sadece sanırım aş eriyorum. Of, çok fenayım, canım çok çekti," diye inledi ardından.

"Ne yemek istiyorsun bebeğim. Söyle bana... Hemen getireceğim."

Martin yataktan çıkmaya hazırlanırken İlkim kolunu tutup onu engelledi. "Yiyecek bir şey değil. Şey ben... Ben epigenetiğe aş eriyorum sanırım!"

"Efendim?" Adamın mavi gözleri şaşkınca açılmıştı. Kızın ne dediğini anlamamış olarak "Neye aş eriyorsun?" diye sordu.

"Off, tuhaf biliyorum ama notlarıma... Epigenetik konusuna aş eriyorum aşkım. Lütfen bana notlarımdan birkaç sayfa okur musun?"

"Tanrı aşkına, sen... Gecenin bir yarısı o lanet olası notlarını okumamı mı istiyorsun?"

"Özür dilerim aşkım. Söz veriyorum sadece bir sayfa!"

Adam bir an karısına baktı ve ona inandı. İnanılmayacak kadar tuhaftı isteği ama o İlkim'di işte! Geleceğin bilim kadını. Uzandı ve onu öptü. Tatlı sersemliği karşısında ona olan aşkı kabardı.

"Nerede notların?" derken eliyle kadının yüzündeki saçları çekti.

İlkim işaret parmağını kaldırıp tam karşı duvarda, sadece kendi kitaplarına ayrılmış büyükçe kitaplığı gösterdi. Kitabın yerini tarif ederken Martin sabırla kalktı ve yaklaşık beş dakika sonra elinde kalınca bir kitapla yatağa oturdu.

"Hmm, sayfa 456 olması lazım..."

Genç adam bu deli kadına şaşırmayı bırakmalıydı ama yapamıyordu. "Bu kitabı ezberlediğinden eminim," derken sırıttı.

İlkim dudağını ısırdı ve kocasının göğsüne sırnaştı. Şuh bir tavırla "Senin o karizmatik sesinden dinlemeyi çok seviyorum," dedi.

"Kitaplarının yarısını ben de ezberlemek üzereyim, farkında mısın bebeğim?"

"Ah, ne güzel işte... Stanford'a beraber gideriz."

"Sen delirmişsin!" diyen adam yapay bir öfke ile baktı.

"Anne ve babası bilim insanları olan bir kız çocuğu düşün. Ne harika olur!"

"Annesi kesin öyle olacak ama babası bilimden nefret ediyor. Bilime dair ilgilendiği tek konu, eşlerle yapılan bazı eylemler!"

"Oh, sen gerçekten ahlaksız bir adamsın!"

"Senin yüzünden bebeğim, bu kadar çekici bir kadın olmamalıydın," diyen genç adam karısının dudaklarına çapkınca baktı. Onu kısa bir an öptükten sonra saçlarını okşadı. "Ve bir

kız çocuğundan önce bir oğlumuz olacağı için dediğin varsayım da geçersiz kalıyor!"

"Hayır, kesinlikle kız olacak!" diye atıldı İlkim.

"Erkek olacak! Babası gibi güçlü ve kararlı bir erkek."

"Annesi gibi zeki bir kız!"

"Kızımız gelmek için biraz bekleyecek sevgilim. Şu an karnındaki şey oğlumuz."

"Peki, iddiasına var mısın?"

Genç adam tek kaşını kaldırıp "Elbette varım!" dedi. "Neyine?"

İlkim dudaklarını büzüp düşünüyormuş gibi yaptı. "Imm, kızımız olursa sen de üniversiteye başvuracaksın."

Martin Turner otoriter bir sesle "Ben zaten iki üniversite bitirdim," dedi.

"Evet, ama sıkıcı finans bölümlerini... Ben bilimsel bir şeyler düşünüyorum."

Genç adam kaşlarını çatıp "Seninle bir öğrenci gibi okula gidip geleceğim, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, çok harika olacak!"

"Bebeğim ben öğrenci olamayacak kadar olgun bir adamım."

"Ah, insanlar yetmiş yaşında mezun oluyor. Hem ikimiz aynı anda mezun olup diplomalarımızı yan yana duvara asarız."

Karısının heyecanlı tavrıyla Martin gülümsedi. "Nasılsa kaybedeceksin. Kabul ediyorum. Ben kazanırsam da..."

"Sakın okulu bırakmamı isteme!"

"Bu sana yapacağım en büyük kötülük olur. Üstelik okula gitmediğin için evden yüksek lisans yapmak isteyebilirsin ve bu da benim sorum olur."

"Zeki bir adamsınız Bay Turner"

"Karım kadar değil!" diyen genç adam dayanamayarak onu uzun uzun öptü. Hafifçe çekildiğinde konuşmaya devam etti. "Eğer ben kazanırsam o gözlüklerden kurtulacaksın. Lens veya ameliyat... Hangisi gerekiyorsa onu yapacağız. Ama gözlük yok. Tabii, bir de cep telefonu taşımayı kabul etmen gerek."

Genç kadın burun kıvırsa da bir an sonra "Peki!" diye atıldı. "Hepsi kabul! Nasılsa kızımız olacak."

"Oğlumuz olacak!"

"Şey," diyen İlkim yeniden kararsızca bakınca genç adam duraklamadan "Söyle," diye buyurdu.

"Şartıma bir ekleme daha yapabilir miyim?"

"Elbette bebeğim. İstediğin eklemeyi yapabilirsin."

"Eğer ben kazanırsam Seth ile konuşacak ve onunla barışacaksın. Sonra şu pikniğe çıkacağız! Mary'nin ısrar ettiği..."

Martin'in gözleri hiddetle parladı. "O adamla konuşurum ama sadece kız kardeşimin peşini bırakması için."

"Onlar evlenecek ve Mary hamile."

"Biliyorum, lanet olsun!"

"Kabul mü?"

"Seth denen o adamla pikniğe çıkmayacağım!"

"Kaybetmekten korkuyorsun değil mi?"

Genç kadının taktiği işe yaradı. Martin sinirle "Peki," diye bağırdığında İlkim tatlı bir kahkaha attı. "Sen gerçekten tam bir quercus kütüğüsün ve görünüşe göre seni hâlâ yontamadım!"

Martin çapkınca sırıtıp onu belinden kavradı. Eli yavaşça kalçasına giderken tenini okşadı. "O halde genetiği bırakıp marangozluk üzerine eğitim almalısın," diye fısıldadı.

Kadının kahkahası yatak odalarını doldururken "Biliyor musun, ben senin bu haline âşığım ormanların kralı!" diyerek o mavi gözlere kenetlendi.

"Ben senin her haline âşığım kampüslerin kraliçesi!"

İtiraflar ve aşk sözcükleri içinde uzayan dokunuşlar, öpüşmeler altında birbirlerine sokuldular. Loş odanın içinde sarmaş dolaş bir halde aşklarının keyfini sürerken İlkim bakışıyla bir yerlere atılmış kitabı işaret etti.

Martin kitabı alırken bile karısını bir an olsun kendinden ayırmadı. Onu göğsüne hapsetti. Elleriyle sakinleştirici dokunuşlar yaparken çekici sesiyle okumaya başladı.

"Epigenetik biyolojide DNA..."

İlkim dayanamadı ve elini kaldırıp kitabı kapattı. Bunu söylemeliydi. Heyecan ve coşkuyla "Ah, seni seviyorum yaşayan taş," dedi.

Adam kadının dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmeden önce gülümsedi ve fısıldadı. "Seni seviyorum, dört göz fosil!"

BÖLÜM 25

Sekiz Ay Sonra...

Tam bir yıl önceydi... Aslında tam olarak bir yıl öncesi sayılmazdı ama mevsim aynıydı... Farklı olarak, Amerika'da değillerdi. Türkiye'de bulunuyorlardı. İkisi de kötü bir bardaydı. Orada karşılaşmışlardı. Martin o zamanlar o tür bir yere giderken ne hissettiğini hatırlamıyordu. Hangi akla hizmet gittiğini de... Muhtemelen öfkeli olmalıydı. Hep öfkeli olurdu. İlkim'e kadar... Kafasını dağıtmak için gittiğini tahmin etmek zor değildi. Hatırlamadığı tüm o detaylara rağmen İlkim'in o kalabalık, gürültülü bardaki sarsak halini net bir şekilde hatırlıyordu. Sarhoş gibi salınmasını... Sonra devrilmek için göğsünü bulmasını... O ana şükredeceğine inanamazdı. Oysa şimdi durmuş bunu yapıyordu. Kucağına kıvrılmış, uyumak üzere olan hamile karısına bakarken gülümsüyordu. O öfkeli adamın sorumluluk sahibi, evine bağlı bir adam olduğuna inanamıyordu. Aylardır da böyleydi.

Başını eğip, İlkim'in kulağına doğru fısıldadı. "Uyudun mu bebeğim?"

Kadın kedi miyavlaması gibi bir ses çıkarmanın yanında yine bir kedi gibi daha da sırnaştı genç adama. "Uyumak üzereyim."

Martin hafifçe tebessüm etti. Şöminede usulca yanan ateşin önünde, kucağına tünemiş olan kadını biraz daha sıkı sardı. Elleri yüzüne dökülmüş saçlarını okşarken "Burada uyumaya devam edersen boynun tutulabilir," dedi.

İlkim gözleri kapalı şekilde sırıttı. "Bir taşın üzerinde uyumaya alıştım."

Martin daha da eğilip onun boynunu öptü. Bir omzunu gevşekçe açıkta bırakan kazağını biraz daha çekiştirip, çıplak teninde dudaklarıyla oyalandı. Kokusunu ve ısısını içine çekti. Onun hoşnut ifadesiyle daha da şevklenirken çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

O an genç kadının gözleri açıldı. Kısık, mahmur gözleri kocasının mavi gözleriyle buluşunca adeta parladı. Zamandan ve mekândan soyutlanmış gibi hissediyordu. Öylesine kopmuştu ki her şeyden, görebildiği ve hissedebildiği tek şey Martin olmuştu. Kalbinde bir ordunun adımları varmış gibi çarpıyordu. Ona bakarken bu kadar heyecanlanmak olağan mıydı, bilmiyordu. Bildiği tek şey, sıcacık bir yaz esintisi yüzüne vururken muhteşem bir nehrin kıyısında durmanın o huzurlu duygusuydu. Bu adam onun hem yazı, hem sıcağı, hem de nehriydi... Her şeyiydi.

Bedenini kaldırıp içinden geçen kavuşma için dudaklarını uzattı. Martin bu daveti almasaydı da kızı öpecekti. Dudakları birbirini bulduğunda bu defa ikisi de gözlerini kapattı. Yavaş, sakin, tadına doyasıya vardıkları bir öpüşmeydi bu.

İlkim elini Martin'in güçlü çenesine dayadı. Bir an kendini çekti. Gözleri arzuyla canlanmıştı. Ancak sesi yine bu arzudan ötürü boğuktu. "Beni neden seviyorsun?" diye sordu tebessümle.

Martin bu tebessüm için bile onu sevebilirdi. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sevilecek en doğru kadınsın."

Genç kız daha da geniş gülümsedi ancak itiraz edeceği bir şey vardı. "Hayır... Somut bir şeyler söyle. Neden seviyorsun beni? Gözlerim ya da saçlarım yüzünde mi, ya da yüksek IQ'm? Ah, pekâlâ kazaklarım yüzünden olmadığını biliyorum."

Martin hafif bir kahkaha atarken "Hayır, kazaklarını sevmiyorum," dedi dürüstçe. Sevimliliği karşısında dayanamayarak onu bir kez daha öptü. Dünyanın en önemli şeyini söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir ciddiyete büründü sonra. Kelimeler o karizmatik sesiyle İlkim'in ruhunu okşamaya başladı. "Seni seviyorum çünkü... Çünkü bende eksik olan her şeysin... Nezaket, zarafet, akıllılık, merhamet, duyarlılık, güzellik, masumiyet... Ve sen tertemizsin bebeğim. Hiç dokunulmamış bir papatyasın.

Hazineler gibi saklanmış... Ama sadece bunlar değil. Sen benim gibi bir adama katlandın. Beni sevdin ve beni hayatına kabul ettin. Sen beni tamamladın dört göz..."

İlkim'in gözleri dolmak üzereydi. Burnunun sızladığını biliyordu ancak fazla hassas görünmek istemiyordu. Gülümsedi. Müthiş bir aşkla baktı Martin'e. Kendini toparladı ve şımarıkça devam etti. "Yani aslında beni iç güzelliğim için seviyorsun. Çünkü dıştan bir mutant gibiyim. Aslında gözlerim çirkin, saçlarım fırça gibi... Vücudum da varile benzediği için bunları saymıyorsun bile. Tabii bir de sarışın olmama meselesi..."

Martin işaret parmağını kızın durmak bilmeyen, çıkık dudaklarına bastırıp onu susturdu. Yüzünde yapay bir öfke vardı. Bu, İlkim'e kızdığının bir işareti olsa da, onun alınganlıklarını bile seviyordu. Yavaşça konuşurken sesi otoriterdi.

"Sen çok güzelsin! Sadece güzel olduğunun farkında değilsin. Ama seni biraz da bu yüzden seviyorum. Çoğu kadının en büyük sorunu olan makyajın, hayatında yeri yok. Mücevherler ve pahalı şeylerle beni iflasa sürüklemiyorsun. Tanrıya şükürler olsun ki, güzellik merkezlerinin kapılarında da saatlerce bekletmiyorsun!"

"Daha önce çok bekledin sanırım? Benim gibi bakımsız bir kızla evlendiğin için mutlu olmalısın!" diyen İlkim somurttu.

Ah, bu hamilelik... İlkim'in dönüştüğü kadın diğerleri gibi dış görünüşü her şeyden üstün tutmuyordu ancak kesinlikle diğerlerine de benziyordu. Tüm kadınlar gibiydi. Kıskanç ve fazla sorgulayıcı. Basit değil en karmaşık yoldan gidenlerden.

Martin onun asık suratına gülümseyerek baktı bu defa. "Sen gelmeden önce Mary'den başka hiçbir kadın hayatımda önemli bir yere sahip olmadı. Çok ilişkim oldu belki ama ilk ve son kez sana âşık oldum bebeğim. Sen benim kaderimsin. Ailemsin, karımsın ve doğacak olan çocuklarımın annesisin. Sen sadece güzellik uğruna hayatımda yer alan biri değilsin. Ya da bir tek zekân için değil. Sen her şeyin toplamısın. Mantıklı ve mantıksız tüm sebeplerin... İç ve dış, bütün güzelliklerin toplamısın!"

İlkim konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Genç adam birkaç saniye boyunca sustu. Karısının gözlerine heyecanını açık eden bir coşkuyla baktı sonra. Yeniden konuştuğunda sesinin tınısından aşkı okunabiliyordu. "Sen benim geçmişimi silen bir silgisin. Ve sen benim geleceğimi yazan bir kalemsin!"

Genç kadın bu noktadan itibaren direnmeyi bıraktı. Yanaklarından kayan gözyaşları genç adamın avucuna düşerken inler gibi fısıldadı. "Seni çok seviyorum... Seni..." Devam edemedi. Kelimeler o kadar yetersizdi ki...

Sessizliği bölen yeniden genç adam oldu. "Peki, sen neden beni seviyorsun?" diye sordu.

Kocasının sorusuyla İlkim muzipçe sırıttı. O yoğun duygusallıktan çıkmak için bir oyun buldu. Uzun bir süre düşünüyormuş gibi yaparken genç adam kaşlarını çattı. Ardından adeta köpürerek "Tanrı aşkına, bu kadar zor mu bir neden bulmak?" diye sordu.

İlkim omuz silkip muzipliğini sürdürdü. "Sanırım benim durumum Stockholm Sendromu*," dedi dilini çıkararak.

Martin eğilip onu yeniden öptü. "Neyse ki bu da bir sebep!"

"Hayır... Aslında daha iyi sebeplerim var," diyen genç kadın elini sevdiği adamın yüzünde dolaştırırken soruyu beklemeden cevabı vermeye başladı.

"Martin Turner... Seni seviyorum çünkü sen, hayallerimin bile ötesinde bir mutluluk verdin bana. Bir kalbim olduğuna inandırdın beni. Herkes tarafından değersiz görülürken bana değer verdin. Beni bir kadına, bir sevgiliye, bir eşe ve şimdi de bir anneye çevirdin."

Karnını sıvazlayan İlkim tebessüm ederken gözlerini o mavi gözlerden bir an olsun çekmedi. "Güçlü olduğumu hissettim senin yanında. Korunduğumu... Dünyada hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğine inandım. Veremez de, biliyorum. Sen korursun beni. Ve sen sonra beni sevdin. Ah, hem de bilimsel bir aşk

* Stockholm Sendromu: Rehine alınan kişinin kendisini kaçıran kişiye âşık olma durumu.(Ed.)

ilanıyla açıkladın sevgini. Daha önce hayallerimde bir profesörle evlenmek vardı ama bilimsel bir aşk ilanını ben bile hayal edemezdim. Aşka bile inanmıyordum ki. Birinin beni seveceğini bilmiyordum. Annemim browni kekinden, babamın egolarını tatmin eden bir robottan ötesi olabileceğimi düşünemezdim bile. Oysa bir gün sen çıktın ve hayatıma bir virüs gibi karıştın. Tüm sistemim çözüldü. Ah, beni bambaşka bir organizmaya çevirdin. Pupa, kelebeğe dönüştü!"

Martin bu cümlelerdeki içtenlikten büyülendi. İlkim için bunları yapabildiyse, kendiyle gurur duyması için muhteşem bir sebebi vardı. Onun cevabıyla kalbindeki mutluluğun bir sel gibi taşacağını hissetti. Gözlüksüz yüzünü uzun uzun inceledi. Miyop gözlerinin bu kadar yakınlıkta sorun olmayacağını biliyordu. Görüşünde bir sorun yoktu. Birbirlerinin kalbinin derinliklerine kadar sokulabiliyorlardı. Yine de içinde anbean yükselen tarifsiz heyecanla kızı biraz daha kendine doğru kaldırdı. O an başka bir detayın farkına vardı. Belki onu sevmesine neden olan bir diğer şey de bilim aşkıydı. İlkim'in kendine has diline bayılıyordu.

Genç adam tüm bu farkındalıkla mırıldandı. "Seni seviyorum dört göz," dedi gülümseyerek.

İlkim de gülümserken bir an sonra kaşları hafifçe çatıldı. Martin onun tereddüdünü görünce "Neyin var?" diye sordu.

"Şey... Şu karanlık işlerin hakkında hiç konuşmadık. Bunca zamandır evliyiz ve biliyorum ki beni, hayatımızı, evliliğimizi tehlikeye atacak bir şeyler yapmazsın ama yine de öğrenmek istiyorum. Mary bana senin elbette bir mafya, yani filmlerdeki gibi kötü adamlardan biri olmadığım söyledi ama senden de duymalıyım aşkım. Mafya babası değilsin değil mi?"

Martin ansızın kahkaha atınca İlkim de rahatladığını fark etti. Ah, bu keyifli seste içini rahatlatan bir şeyler vardı. Genç adam karısının çenesini okşarken "Hayır, bebeğim. Ben Sicilyalı değilim. Ailem Tennesseeliydi. Bildiğim kadarıyla Don Carleone isminde bir büyükbabam da yoktu," dedi.

"Ah, dalga geçmeyi kes lütfen. Bu ciddi bir mesele..."

"Peki... Belki televizyondaki gibi bir mafya babası değilim ama bazı şeyleri kendim çözmeyi severim. Bilirsin kanunlara ve lanet olası yıllarca süren davalara gerek olmadan."

İlkim gözlerini açarak başını salladı. Kocasının karanlık bir adam olduğunu biliyordu ancak gözlerinin önüne gelen rüküş, çizgili takımlar giymiş, sivri şapkalı mafyalardan biri olmadığına emindi. Hem aylardır onun eve gece geç saatlerde geldiğini görmemişti. Sorumlu, sıradan bir aile babası olmanın hakkından geliyordu. Mary ve Janet'la ilgileniyor, Seth'le hiç yüz yüze görüşmemiş olsa bile kız kardeşinin ailesine değer veriyordu. Düğünlerine bile gitmişti üstelik. Dahası düğün sonuna kadar da Seth'e katlanmıştı. Ve tüm bu iyilik örneği davranışlara ek olarak karısının ayaklarını yerden kesip, dünyasını aydınlatıyordu. İlkim onun mevcut karanlığında bile aydınlanmış, parlamış, canlanmış hissediyordu.

Gülümseyerek "Don Carleone olmadığına sevindim," dedi. Ardından Martin'in anlamayacağını bilerek Türkçe konuşurken sırıttı. *"Pabucumun Mafyası..."*

Genç adam kızın endişelerini sildiği için mutluydu. "Mafya babası olmadığıma sevinirken, bir bilim profesörü olmadığıma üzülmedin değil mi?"

"Elbette hayır. Sıradan bir iş adamı, bir aile babası olmanı seviyorum. Yine de mafya olmadığın konusunda ikna olamıyorum," diyen genç kadın muzipçe dudaklarını öne uzattı. "Ah, öyle bakma! Organ mafyası olduğunu inkâr edemezsin herhâlde. Ne de olsa kalbimi çaldın..."

Genç adam bu defa daha gürültülü bir kahkaha attı. Karısını kucağına alıp yatak odalarına taşırken gözlerini onun koyulaşmış gözlerine dikti. "Seni seviyorum..."

İlkim kollarıyla onu daha sıkı sararken "Seni..." dedi ve durdu.

O an genç kızın kaşları çatılınca Martin gergince sordu. "Sevgilim?"

İlkim'in konuşamaması bir yana acıyla dolu incecik bir ses dudaklarından firar etti. "Ahhh!" diye inledi. "Aşkım, sanırım kızımız geliyor!"

"Tanrım! Ne?"

"Sancım... Sancım başladı..."

Martin o an kalakaldı. Dünyanın en beceriksiz adamı olmanın o berbat hissini iliklerine kadar yaşarken ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Karısı doğuruyordu ve kendisi korkudan ölüyordu. İçinden geçen binlerce endişe eşliğinde aklına ilk gelen şeyi sordu. "E...emin misin?"

İlkim büyükçe bir nefesi bıraktı. Yanaklarını yeniden şişirdi ve derin derin soluklanırken "Şu an karnımda... ahh... bir sondaj çalışması yapılmıyorsa eminim... Offf, çok acelemiz var aşkım, hemen götür bizi!" diye söylendi.

Genç adam gittikçe yükselen panikle "Lanet olsun, nereye?" diye bağırdı.

"Pandomim gösterisine! Ah, nereye olabilir yaşayan taş, hastaneye!"

"Tamam! Valiz! Lanet olası doğum valizi... O neredeydi?" diyen genç adam karısını bırakmadan gözleriyle etrafı kontrol ederken "Kahretsin, bunu sana yapmamalıydım!" diye bağırdı.

İlkim kocasının bu umutsuz telaşıyla acı içinde kasılırken bile kahkaha atabildi. "Bunu yaptığında zevkten ölüyordum!"

Genç adam karısının cümlesiyle durdu ve ilk kez o an biraz olsun sakinleşti. Kalbinde endişe kadar mutluluk da vardı. Sırıtırken "Ben de!" dedi çapkınca.

İlkim utançla kızardı ancak yeni bir sancı dalgası gelince tekrar inledi. "Valiz, ıhhh, çıkış kapısının orada! Martin, sevgilim, ahhh... Panik yapmayacağımıza söz vermiştik..." derken adamı sakinleştirmek için yüzünü kavradı. Yeterli olmayınca uzandı ve onu öptü.

Martin gevşeyerek "Sen iyi misin meleğim? Korkma sakın, sana bir şey olmasına izin vermem!" dedi sertçe.

"İyiyim ben. Sen varken hiçbir şeyden korkmuyorum. Şimdi... Önce Mary'yi ara, sonra valizi al ve ardından bizi hastaneye götür! Ahh..."

"Tamam... Seni kısa bir süreliğine kanepeye bırakacağım ama sakın korkma yanındayım sevgilim!"

Genç kadın kocaman gülümserken "Biliyorum, acele et," dedi zorlukla. Sancısı hafifleyince daha rahat konuşabildi. "Ve unutma doğum yapan benim, panik olması gereken de. Bu lükse ben sahip olmalıyım Martin Turner. Sen evimizin başkanısın. Ne yapılacağını daima bilirsin."

"Biliyorum sevgilim," diyen genç adam Mary'yi ararken diğer yandan İlkim'in yanına geldi ve terli yüzünü okşadı.

Mary henüz telefonu açmıştı ki, hızla konuşmaya başladı. "Hala olmaya hazır mısın Maryson?"

❧

Genç adam durmuş tepeden onları izliyordu. Doğum yapmış karısının yüzünde gezinen bakışları buğuluydu. Öylesine bir huşuyla dolmuştu ki, mutluluğu neredeyse maddeseldi. Bu kadına delice âşık olmasının pek çok sebebi vardı ve şimdi bir sebep daha eklenmişti. Hayır, iki sebep...

Ailesi çok güzeldi. Gözleri bir sağa, bir sola kayıyordu. İlkim'in iki yanında bulunan çocuklarına... Kızına ve oğluna. O kadar küçüklerdi ki. Huzurlu bir uykuyla annelerine sokulmuşlardı. Genç adam şükretti. Katı, tehlikeli, karanlık dünyasına giren şeylerin sayısı her geçen gün artıyordu. Bunu veren İlkim'di. Dört göz fosili... İkiz bebeklerinin annesi, sevdiği kadın... Baba olmanın o tarifsiz hissiyle kalbini, ruhunu, hayatını mutlulukla kuşatan o kadın. Neredeyse gözleri dolmak üzereydi. Hayatındaki en yoğun duygusal baskıydı bu. Birbirine dolanmış düğümler gibi karmaşık hissediyordu. Sokağa çıkıp bağırmak ve kalbinin mutluluktan patlamak üzere olduğunu herkesin bilmesini istiyordu. Mavi, keskin gözleri karısının yüzüne doğru yükseldi. Sözsüz ve sonsuz bir teşekkürle gülümsedi.

İlkim de gülümsedi. Çok yorgundu. Dokuz ay boyunca sürekli temkinli davranmışlar, her an bir tehlike çıkabilir korkusuyla yaşamışlardı. Genç kadın, aylarca iki çocuğunu taşımış, bilerek doktordan cinsiyetlerini öğrenmemişlerdi. İkiz bebekleri

olacağını duymak öncesinde büyük bir şoka, ardından müthiş bir sevince neden olmuştu. Belki iki çocukla baş etmek zor olacaktı ancak bunu bir sorun olarak görmemişlerdi. Cinsiyetlerini ise sonuna kadar öğrenmemekte direnmişlerdi. İlkim bir kız, bir de erkek doğurmuştu. Bundan öte bir mutluluk olabilir miydi?

Genç kadın onca saatlik sancılar ve zorlu doğumdan sonra bebeklerini kucağına aldığında feryadı basmıştı. Martin, İlkim'in bu kadar çığlık çığlığa ağladığını ilk kez görmüştü. Neredeyse dolu gözleriyle gülümsemişti o ağlarken... Mutluluk gözyaşları ikisine de çok yakışmıştı.

Sanki ikisi de bu sessiz ittifakla, aşklarını kelimelere gerek kalmadan bir kez daha derinden hissederken sessizliği bölen, çığlığa yakın, gür bir ses oldu.

"Yaşasın! İki tane!" diyen Janet koşturarak odaya girdi. Annesi arkasından seslenip "Tatlım, gürültü yapma, İlkim çok yoruldu,"diye ikaz etti küçük kızı.

İlkim, Mary'nin ikazıyla başını salladı. "Ben iyiyim."

Janet parmak uçlarında yürüyüp genç annenin yanında durdu. Bebeklere bakarken mavi gözleri kocaman açılmıştı.

İlkim, minik kızın şaşkınlığıyla tebessüm edip "Bana bir öpücük ver tatlım," dedi.

Janet, İlkim'in yanağına sesli bir öpücük kondurup "Onları da öpebilir miyim?" diye sordu.

Genç kadın usulca başını salladı. Küçük kız, bebeklerden önce kız olanı, sonra oğlanı öptü. Coşkusu sesine yansırken "Yaşasın. Joseph ile bana arkadaş olacaklar," dedi.

"Ah, evet kızım... Sanırım başımızı uzun yıllar şişireceksiniz," diyen Mary, kucağındaki minik oğlu Joseph'la İlkim'e yaklaştı. Bir abla şefkatiyle "İyi misin canım?" diye sordu.

İlkim sadece Martin'de değil, Mary'de de aile olmanın o şahane duygusunu tatmıştı. Minnetle gülümsedi. "Evet. Çok uykum var. Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim."

"Daima!" Genç kadın gülümsedi.

"Ama ben iki çocukla nasıl yapacağım? Ah, korkuyorum Mary?"

"Korkma hayatım. Göreceksin çok harika olacak. Benim de iki çocuğum var. Sana destek olacağım. Ve sonra Martin var."

İlkim'in gözleri kocasını buldu. Sevdiği adam konuşamayacak kadar mutlu görünüyordu. Genç adam karısının bütün kaygılarını silmezse rahatlamayacaktı. Otoriter sesiyle "Gerekirse, dünyanın bütün bakıcılarını getiririm," dedi.

O kadar güçlü ve sarsılmazdı ki, İlkim hiçbir şeyden korkmadı o an. Sırıtırken "Bir tanesi yeterli olur sanırım," dedi.

Martin daha fazla duygusal olmayı kendine yedirememiş olacak ki arsızca gülümsedi. Gözleri tutkuyla, ilgiyle karısındaydı. Muzipçe sordu. "Gözlüğünden ne zaman kurtuluyoruz sevgilim?"

İlkim'in misillemesi gecikmedi. "Üniversiteye ne zaman başvuruyorsun kocacığım?"

Mary hiçbir şey anlamadan onlara bakarken "Ne oluyor?" diye sordu.

İlkim kadına döndü ve genişçe gülümsedi. "Mary hemen bir piknik ayarlamalıyız. Seth ve Martin bir kutlama verecekler."

"Ne? Yani ikisi mi? Yan yana mı gelecek?"

"Kesinlikle gelecekler!"

"Cesedimi çiğnemen gerekli!" diyerek bağıran Martin hem kız kardeşine, hem de karısına sinirle bakarken İlkim güçsüzce kahkaha attı.

"Pabucumun mafyası sözünde duracaksın!"

❧

Martin Turner böylesi bir kalabalığa alışkın değildi. Hayır! Bir yıl öncesine kadar tek başına yaşadığı bir hayatın hem yazarı, hem oyuncusu, hem de yönetmeydi. Şimdi başrollere üç kişi eklenmişti. Karısı ve çocukları... Görünüşe göre yönetmen de artık kendisi değildi. Hayatını yönetmekte pek bir işe yaramıyordu artık. Ondan başka herkesin sesi çıkıyordu ve köşede durmuş tüm bu kaos dolu sahneleri izliyordu.

Evi de hayatı gibi ilk kez böylesi bir kalabalığa ev sahipliği yapıyordu. Neredeyse herkes konuşuyordu. Gürültüler ve uğultular yetmezmiş gibi bebek ağlamaları da kafasının içindeki dev bir mikseri çalıştırmaya başlamıştı. Ellerini saçlarına geçirdi ve sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ne kadar çabalarsa çabalasın başındaki ağrı dinmiyordu. Tüm bu kadınlardan ve çocuklardan kaçmazsa delirebilirdi. Kendini mutfağa attı. Gidebileceği tek yer orasıydı. İlkim'den ve ikizlerinden en fazla bu kadar uzaklaşabilirdi. Daha fazlasına tahammülü yoktu. Ama misafirlerden kaçmak için evrenin diğer ucuna gidebilirmiş gibi hissediyordu. Karısının annesi ve baş belası kız kardeşi olmazsa daha da rahatlardı muhtemelen. Bir de kahrolası Seth Lyons tabii! Onu evinde görmediği için mutluydu. Tek keyfi buydu. Bu keyif de iki dakika sonra sabote edildi. Seth mutfağa girmişti.

Martin onun bu eve gelmeyeceğinden emindi oysa. Mary'yi uyarmıştı. *'O adamla istediğin kadar evlen ama benden uzak tut!'* demişti. Kahrolası mutfağına da girmemesi gerekiyordu bu yüzden.

Seth de şüphesiz bundan hoşnut değildi ancak yüzündeki sırıtma da Martin'e kıyasla daha memnun olduğunu gösteriyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye gürledi Martin onu görünce.

Seth omuz silkti. "Karımı almaya geldim."

Genç adamın o sert bakışlı mavi gözleri çok uzun zaman önce bu kadar öfkeli parlamıştı. Düğündeydi. Mary ve Seth evleniyorlardı. Bu yıkıcı öfkesi yüzünden düğünde pek fazla kalamamıştı. Çünkü damadı hastanelik edebilir, sonrasında bir kız kardeşten olabilirdi. Artık gerçeği kabullenmiş olsa bile Seth'e olan kızgınlığı dinecek gibi değildi. Mary'nin aptalca hislerinin esaretinde olduğunu ve kaçınılmaz olarak bir kez daha boşanacaklarından emindi. Kadınları anlayamıyordu. Kendisine vuran bir adama ikinci kez nasıl güvenebilirdi? Hoş, İlkim de bu kadınlardan biri değil miydi? Onca eziyetten sonra hâlâ Martin'i seviyordu. Tuhaftı. Her neyse... Ne olursa olsun bu, Seth'in aşağılık bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Mary'ye kötü davranırsan..." diyerek konuşmaya b ğında Seth elini kaldırıp onun sözünü kesti.

"Modası geçmiş tehditlerini dinlemek istemiyorum Turner!"

"O halde ne yapman gerektiğini biliyorsun. Daha doğrusu ne yapmaman gerektiğini..."

Seth uzlaşmacı sesiyle "Ben Mary'yi seviyorum," dedi. Bakışları kavga ister gibi değildi. Martin ona şüpheci baksa da, Seth kendinden emindi. Martin'e bir ağabey gibi, yaşça ondan büyük olmanın avantajıyla bakıyordu. Belki Martin boy ve cüsse olarak ondan daha yapılıydı ama Seth bilgelik olarak kendini üstün görüyordu.

"Mary, benim sevdiğim tek kadın. Seveceğim tek kadın. Geçmişte de böyleydi, gelecekte de böyle olacak. Onun hakkında endişelenmeni anlıyorum ama sadece saçmalıyorsun. Karıma bir kez zarar verdim ve o da bunun kaza olduğunu biliyor."

Martin tek kaşını alayla kaldırdı. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde yaydığı güçle, kavgaya hazır olduğunu ve sıkı birkaç yumruk çakmak için fazla hevesli olduğunu gösterdi.

Seth bu düşmanca duruş karşısında yavaşça gerginleşirken, kavgacı yanını dizginlemeyi başardı. "Hadi ama, gevşe biraz dostum! Mary güvende. Tehdit altında değil. Sadece sen bizim ailemizi tehdit ediyorsun. Mary'ye zarar veren sensin!"

"Seni aşağılık herif!" diyen Martin hışımla Seth'in üstüne yürüdü. Düğmeleri açık oduncu gömleğinin yakalarını kavrayıp tısladı. "Ben mi tehdidim?"

"Tanrı aşkına, çekil! Çeneni kırmak istemiyorum!"

"Denesene!"

Seth de gerildi ve elleri karşılık vermek üzere havaya kalktı. O an bir alkış sesi mutfakta yükseldi. Hindi gibi kabarmış olan iki adam ansızın birbirlerinden koptular. Mary'nin bakışları iki küçük çocuğu azarlar gibi bir kocasının, bir erkek kardeşinin üzerinde gezindi.

"Bu evde üç tane bebek olduğunu sanıyordum ama iki tane de buradaymış! Söylesenize, ne zaman gerçek birer erkek olacaksınız?"

"Mary!" diye gürledi Seth. "Gerçek erkek derken dikkatli ol tatlım!" diye fısıldadı.

Mary'nin dalga geçen kahkahası bir çınlama gibi yayılırken alayla konuştu. "Bence birazdan pipilerini açıp sidik yarışı yapacak olan iki küçük oğlan çocuğu var burada!"

Bu defa Martin gürledi. "Maryson Turner! Tanrı aşkına, hep bu kadar edepsiz miydin?"

"Onun adı Maryson Lyons seni hergele!"

Seth'in ikazıyla Martin bir kez daha öldürücü bir öfkeyle baktı. Mary elini alnına dayadı ve iç çekti. "Ben sizinle ne yapacağım? Gerçekten bıktım artık!"

"Onu benden uzak tut yeter!" diyen Martin, Seth'e son bir bakış atıp mutfaktan çıkmak için hamle yaptığında Mary onun önünde durdu. Martin'in omuzlarına bile ulaşmayan boyuna rağmen kardeşini devirecek kadar kararlı bakıyordu.

Genç adam gergince "Çekil önümden!" dedi kız kardeşine.

"Çekileceğim ama bir şey söylemem gerek," diyen Mary'nin o kızgın yüzündeki ifade yavaşça gevşedi. Martin gelecek olan şeyden hoşlanmayacağından emindi. Onun yüzündeki sinsi ifadenin şu an bile kendisini memnun etmediğini biliyordu.

"Ne planlıyorsun?" diye sordu kısık sesiyle.

Mary erkek kardeşinin önünden çekildi. Önce ona, sonra Seth'e baktı. "Ah, önemli bir şey değil. Sadece bir hatırlatma... İkinizi de bulmuşken söylemek istedim. İlkim ve ben Mayıs ayında iki günlüğüne gidip tatil yapacağımız bir göl evi tuttuk. Hani şu sizin bize balık avlayacağınız o muhteşem piknik için."

Erkekler aynı anda bağırdı. "Ne?"

Mary yapmacık bir dehşetle kulaklarını tıkarken "Lanet olsun! Bir de kadınların çığlık attığı söylenir. Bu da neydi böyle!" diye sordu.

"Beni delirtme kahrolası! Göl evi tuttuk da ne demek?"

Martin'e son derece kararlı bakışlar atan Mary sadece gülümsedi. Bu yanıt yeterliydi. Bu sözsüz tepkide *'İkiniz de bal gibi o pikniğe geleceksiniz!'* diyordu.

Martin daha fazla dayanamadı ve mutfaktan çıktı. Mary'nin ne yaptığı umurunda değildi. Hiçbir güç Seth Lyons'la oraya gitmesini sağlayamazdı.

Martin çıkar çıkmaz Seth kalçasını mutfak tezgâhına yaslayıp, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Mary ona bakarken yutkundu. Sevdiği adama bakmak bile nefesini keserken onu edepsizce süzdü. Kolları kıvrılmış gömleği, altındaki siyah, dar tişörtüyle Seth tam bir serseri gibi görünüyordu. Eskitilmiş gri kotuna bakarken gözleri arzusunu tetikleyen yere gelince yarım bir gülüş attı. Seth'in tavrı biraz olsun gevşememişti. Ayartıcı bakışlarıyla gittikçe yaklaşan kadına başını salladı.

"Beni kadınlığını kullanarak ayartamazsın Mary!"

"Gerçekten yapamaz mıyım Seth?"

"Hayır!"

Mary ona iyice sokulup elini göğsüne yasladı. Uzun siyah saçlarını, oğlunu doğurduktan sonra kesmişti. Neredeyse omuzlarına bile değmiyordu. Bu yüzden yapmak istediği gibi şuh bir şekilde saçlarını sağa savuramadı ancak kısık bakışlarından okunan arzu yoğundu.

"Seth," diye fısıldadı. "Beni ne kadar seviyorsun?"

Genç adamın çatık kaşları şüpheyle biraz daha çatıldı. "Neden soruyorsun Mary?"

"Çünkü Martin'le çocuk gibi dalaştığını gördükçe beni o kadar da sevmediğini düşünüyorum." Elini yavaşça aşağıya kaydırdı. Ellerinin altındaki kasların gerildiğini hissedebiliyordu. "Doğru mu bu?"

Genç adam sertçe o eli tuttu ve dudaklarına doğru kaldırdı. Mary'nin avucunun içine doğru eğildi. Orayı usulca öptükten sonra dudaklarını çekmedi. Öpücükleriyle bileğine geldi ve çıplak kolunu izlemeye başladı. Mary gözlerini kapatıp Seth'e biraz daha yaslanırken adamın diğer eli ensesini kavrayıp, yandan biraz daha kendine bastırdı. Dudakları şimdi dirseğinden göğsüne doğru yön tutmuştu.

"Mary! Beni delirtiyorsun," diye mırıldandı.

Arzudan delirdiğini söylemek istiyordu muhtemelen. Mary bundan emindi ancak bir an sonra Seth'in dokunuşu sertleşince öfkeden de delirdiğini gördü.

Gözleri açılınca adamın koyu gözlerini tam yüzünde buldu. "Senin için o lanet olası hergeleye katlanacağım! O aptal pikniğe gideceğim. Ama eğer onu orada öldürürsem, sebebi sensin..."

Mary coşkuyla "Ah, Seth. Teşekkürler sevgilim," dedikten sonra o kızgın gözlerdeki öfkeye aldırmadan parmakları üzerinde yükselip Seth'in dudaklarına yapıştı. Yavaş ve kısa bir öpücük olacakken Seth'in haşin tavrıyla ateşli bir hal aldı.

Mary kendini zorlukla geriye atabildiğinde arsızca gülümsedi. "Evimize gitmeliyiz. Başkalarının mutfağında sevişemeyiz!"

"Ben Janet'ı ve tüm o lanet olası ıvır zıvırı alıyorum. Sen Joseph'i al ve iki dakika içinde dışarıda ol!" diyen Seth kadını bırakıp mutfaktan çıktı. Ardında bıraktığı kadın ise zafer kazanmış halde kendinden gurur duyarak gülümsüyordu.

Mary ve ailesinin gidişi evdeki kalabalığı azaltmamıştı. Dört kişi eksildiği halde, Martin hâlâ bir stadyum dolusu insanla bir eve hapsolmuş gibi hissediyordu. Böyle hissetmesinin tek sebebi elbette biricik kayınvalidesiydi. Ayşen Hanım bebeklerden kız olanı kucağına almış kıkır kıkır söyleniyor, henüz doğru düzgün ayağa kalkamayan İlkim'i de nefes nefese gülümsetiyordu.

Bir köşede ağır bir tavırla oturan Haldun Bey ise kucağındaki minicik bebeğe bakıp, hafifçe tebessüm ediyordu. Martin adamın göbeği üzerinde neredeyse kaybolan oğluna bakınca, onun halinden memnun olduğunu gördü. Uzandığı yumuşak şişkinliği sevmiş olmalı ki yüzünde hoşnut bir uyuklama ifadesi vardı. Genç adam küçücük oğluna bakarken sırıttı. İtiraf etmeliydi ki, büyükbabasının kucağında her zamankinden daha şirin görünüyordu. O yaşlı bunağı da sırf oğlunu memnuniyet içinde tutuyor diye sevmek üzereydi. Neredeyse! Haldun Acaroğlu, Noel Baba gibi görünüyordu. Genç adam bu düşünceyle kahkahasını tuttu ve kayınpederinin yanındaki koltuğa oturdu. Onunla rutin iş konularından sohbet ederken İlkim ve annesinin Türkçe

cümlelerini nafile bir gayretle anlamaya çalışıyordu. Birkaç marka ismi duyduğunda modadan bahsettiklerini düşündü.

"Ah, kanatsız meleğim, bence bu küçük yaratığın adı Coco Chanel olabilir!"

İlkim gözlüğünü iteleyip annesine dehşetle baktı. "Kızıma Coco Chanel adını vermeyeceğim anne!"

"Ama o modada bir devrim yaptı hayatım! Torunum da belki isminden biraz olsun ilham kapar. Annesine benzemesindense zevk timsali bir modacıya benzemesi daha iyidir."

"Modadan ziyade, bilimde devrim yapmasını tercih ederim. Ancak saygın bir üniversitede iyi bir eğitim alması bile yeterli olur. Bu yüzden ona Coco Chanel demektense Marie Curie ismini koymayı yeğlerim anneciğim."

"Şu Madam Curie mi? Radyoyu bulan kadın mı? Ah, neden olmasın? Belki benim küçük, pembe kurdelem büyüyünce bir müzisyen olur."

İlkim annesine gülümserken "Radyoyu değil, radyumu buldu anneciğim. Radyoaktiviteyi yani..."

"Ah, bu korkunç bir şey tatlım. Radyasyon değil mi bu? Radyasyon cildi kırıştırır! Belki de torunumun adı Elizabeth olmalı. Ünlü aktris Elizabeth Taylor gibi. Büyüyünce gözleri menekşe renginde olacak."

İlkim kızının gözlerinin menekşe gibi değil ama mavi olduğunu biliyordu. Yine de Elizabeth ismine sıcak bakarken annesi yeniden atıldı ve coşkuyla devam etti. "Ya da Jane olmalı. Jane Austen... En güzel aşk romanlarının yazarı..."

Genç kız annesinden gelecek diğer yanıtlardan korkarken ona gerçeği söyledi. "Aslında, kızıma bir isim bulmuştuk," derken kollarını uzattı. Ayşen Hanım bebeği İlkim'in kucağına bırakırken minik kız avucunu usulca ağzına tıktı. "Kızımın adı Daisy olacak. Bu ismi Martin koymak istedi."

Büyükanne, dudaklarını astı. "Daisy mi? Papatya mı yani? Gardenya, Begonya, Tuberose, hatta gül bile dururken neden gösterişsiz bir papatya benim platin alyansım, ha?"

Genç kadının gözleri hızla Martin'i buldu. Aynı anda kocası da kendisine dönünce bakışları adeta çarpıştı. İkisi de gülümsediler. İlkim kalbindeki yoğun aşkla mırıldandı. "Çünkü papat yarın bir anlamı var."

"Her neyse... Peki ya oğlana bir isim buldunuz mu?"

"Hayır, onu ben bulacağım işte."

İlkim'in yanıtıyla Ayşen Hanım coşkuyla ellerini çırptı. "Mert, Yiğit, Yağız, Efe," diye sıralamaya başladı. "Güçlü ve kuvvetli bir anlamı olmalı," derken İlkim'in gülümseyen yüzüyle gözleri kısıldı. Oğluna bir isim bulmuş gibiydi. Yaşlı kadın aklına gelen korkunç bir düşünceyle dönüp eski kocasına baktı. Haldun Bey damadıyla bir konu hakkında konuşuyordu. Elleri adeta titreyerken İlkim'in bacağını dürttü.

"Bana bak kızım, sakın bana küçük oğluna babanın ismini verdiğini söyleme!"

"Haldun mu?"

"Evet! Ah, Allah korusun, bu Amerikalılar Haldun'u telaffuz ederken u'yu 'o' diye okursa bittik."

"Haldon... Anneee!"

"Don ya! O adamdan ancak biçilmelik don çıkar," diyen Ayşen Hanım hoşnutsuz bakışlarını eski kocasından çekip yeniden kızma çevirdi. "Yapmayacaksın değil mi İlkim? Babasına çekmiş olan yakışıklı, güçlü, kuvvetli torunuma Haldun ismini vermeyeceksin değil mi benim zekâsı gökdelen kızım. Hem, Haldun'dan bebek adı mı olurmuş?"

Genç kadın annesini rahatlatarak "Hayır, anne. Ben daha çok genetikçilerden bir liste hazırlamayı düşünüyorum," dedi.

Ayşen Hanım kocaman, derin bir nefes aldı. İlkim onun kaygıları karşısında kahkaha atmak istiyordu. Anne ve babası nasıl olmuştu da evlenmişlerdi? Hoş, annesinin maddi bir beklenti karşılığı evlendiğini biliyordu. Bunun için onu suçlamıyordu ancak boşandıkları için küçükken ikisini de suçlamıştı. Artık bu detayın üstünde durmuyordu. Anne ve babası gibi tamamen farklı olan iki insan bazen birlikte yapamıyordu. Bazen de kendisi ve

Martin gibi dünyanın en güzel yuvasını kurabiliyorlardı. İlkim zar kutuplarını çekim gücüne artık sadece bilimsel anlamda değil, romantik anlamda da inanıyordu. Martin ona zıttı. Her şeyiyle bambaşka bir adamdı ama sadece ona bakarken bile güçlü bir çekime kapılıyordu. Onsuz tek bir saniye geçiremiyordu.

❧

Anne ve babasını otele gönderdikten sonra İlkim yatak odasına çekilmek istedi. Henüz bir haftalık anneydi. Doğumdan önceki temkinlik hali alışkanlık olmuştu. Bugünkü misafirlerden dolayı da kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Neredeyse sabahtan beri konuşuyordu. Çenesinin bu kadar çalıştığı başka bir anı hatırlamıyordu. Etrafı toparladıktan sonra yatağa uzandı ve kocasını bekledi. Birkaç dakika sonra gözleri ve kalbi mutluluğa doydu. Martin'in çocukları taşımasını zevkle izliyordu. Bebekler, genç adamın her bir kolunda o kadar tatlı duruyordu ki! O güçlü adam, çocukları kucağındayken adeta bir kristal fanus tutar gibi dikkatliydi. Oysa tutuşu o kadar özenliydi ki, İlkim ona sonsuza kadar güveniyordu.

Genç adam minik oğlunu beşiğe koymadan önce kızını dikkatlice yatağa bıraktı. İlkim müthiş bir huşuyla işini bilen bu adamı izliyordu. Oğlunu beşiğine yerleştirdikten sonra tekrar kızını kucağına aldı. Ve incecik bir ses duyuldu. Daisy uyanmıştı. Sesi çok cılızdı, bir kedi miyavlamasını andırıyordu. Martin ayakta durup kucağındaki kızına baktı. Alnına dokunmaktan bile ürker gibi dikkatli bir öpücük bırakırken mavi gözleri aydınlanırcasına kızının yüzünde dolaştı. "Papatyam," diye fısıldadı.

İlkim'i bile unutmuş halde babalığın keyfini çıkarıyordu. "Acıktın mı meleğim?" diye sorarken minik bebekten esneme sesi yükseldi. "Tam bir uykucu," diyen genç adam parmaklarıyla kızının avucunu ağzından çekti. Bebek bir kuş gibi yeni bir şeyler arayarak öne uzattığı ağzını sağa sola çevirdi. Martin'in gülüşü genişlerken "Hiç doymayacak mısın papatyam?" diye sordu. Ardından "Sevgilim, bence bu kızım..." diyerek başını kaldırmıştı ki, cümlesi yarım kaldı. Karısını böyle görmeyi beklemiyordu. İlkim'in yüzündeki o muhteşem ifadeyi görünce çapkınca sırıttı.

"Beni seyretmekten zevk mi alıyorsun dört göz aşkım?"

"Evet, yaşayan taş," diyen İlkim gözlüğünü çıkarıp kenara koydu. "Yaklaş," dedi mırıldandı. "Seni yakından seyretmek istiyorum. Babalık sana çok yakıştı sevgilim."

"Ve sana da annelik..." diyen genç adam sevdiği kadına delici bir bakış attı. Nasıl bir baba olacağına dair endişelerinin yanında, İlkim hakkında da kaygılanmıştı. Daha çok gençti karısı. Yirmi dört yaşındaydı ve hayatının en önemli meselesi kariyeriydi. Ve şimdi iki çocuk annesiydi. Onu sevmenin, ona âşık olmanın yanında onu takdir de ediyordu. Usulca karısına doğru yürüdü. Kızını, İlkim'in kucağına koyarken daha da eğilip dudaklarını öptü. İlkim ona tutkuyla karşılık verdi. Genç adam kendini güç bela çektiğinde yatağın etrafını dolandı. İlkim'in yanına gelip oturdu ve karısına dikkatlice sarılıp göğsüne yasladı. Minik kızları annesinden süt emerken İlkim'de başını geriye atıp o güçlü omza dayadı.

Martin "Teşekkür ederim," derken genç kadının saçlarını öptü.

İlkim gözlerini kaldırdı. "Ne için?"

"Hayatındaki öncelikleri ertelediğin için..."

"Bu da ne demek?"

"Okulun, yüksek lisansın, doktoran ve tüm o planlardan bahsediyorum. Bir süre için bekleyecekler..."

İkiz bebeklerinin doğması bir yana, hamilelik bile sürpriz bir şekilde hayatlarının ortasına düşmüşken, rutin planları da tepetaklak olmuştu. İlkim'in eğitim hayatına bir süreliğine ara verilmişti. Hamileliği riskli olunca Stanford'daki dersleri dondurmuştu. Ancak genç kadın bundan hiç şikâyetçi değildi. Gülümseyerek "Benim önceliğim ailem," diye mırıldandı. Gözlerindeki yorgunluk silinmiş gibiydi. Şimdi daha canlı, daha heyecanlı parlıyordu o gözler. "Eğitimim bekleyebilir. Üstelik notlarım yüksek olduğu için New York'ta bir üniversitede doğrudan doktora yapabilirim. Hem de, yüksek lisans için yıllarımı harcamış olmam. Eskiden yalnızken, yüksek lisansı bir gereklilik olarak görürdüm, yani kendim için. Şimdi kendim için olduğu kadar ailem için de geleceği planlamalıyım."

Martin karısının bu anaç ve kadınca kaygılarıyla, sadece bir yıl içinde ne kadar olgunlaştığını, büyüdüğünü anladı. Parmaklarıyla yanağını okşarken "Burada bir okula gidersen daha iyi olur elbette, ama sen nereyi istersen biz orada olacağız sevgilim!" dedi.

"Ah, aşkım... Benim de teşekkür etmem gereken bir konu var. Yazın Türkiye'de kalmayı kabul etmen çok önemliydi. Sana ülkemi sevdirmek istiyorum."

Martin anlayışla göz kırptı. "Meleğim... Ben senin olduğun her yeri severim."

İlkim'in kalbi heyecanla çarpıyordu. Durmadan, durakladan gerçeği söyledi. "Sana rastlamasaydım ne yapardım? Ne kadar sıkıcı bir hayatım olurdu, düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de..."

Ve aynı anda uzanıp birbirlerini öptüler. Martin geri çekildiğinde dehşetli, büyük bir kâbusu atlatmış gibi derin bir nefes aldı. "Ve aklıma gelmişken benim de üniversiteye gitmem konusunda ısrarcı olmadığın için de teşekkür ederim."

İlkim sırıtıp "Ben iddiayı kaybeden tarafımla üstüme düşeni yapacak ve gözlüğümden kurutulacağım. Ancak iddiayı kazanan tarafımla sen de üstüne düşen diğer şeyi yapacaksın. Yani, Seth'le barışman yeterli olacaktır," dedi.

Martin somurttu. Genç kadın, onu daha da sinirlendirmemek için bu konuyu kapattı. Nasılsa o gün de gelecekti. Sonra başka bir konunun endişesiyle dudaklarını büktü. "Oğlumuza hâlâ bir isim bulamadım."

"İstediğin ismi vermekte özgürsün," dedi genç adam.

"Genetikçilerin mi, botanikçilerin mi listesini hazırlayacağıma karar veremedim ki!"

"Oğlumuza bir bilim adamının ismini vermeye kararlı mısın?"

İlkim hafifçe dönüp Martin'e baktı. Şakağını genç adamın çenesine sürterken "Bu konuyu konuşmuştuk," dedi. "Belki de oğlumuzun ismi Gregor, olmalı. Gregor Mendel..."

"Bezelyeyi bulan adam mı?" diyen Martin alayla sorunca İlkim onu bilgece yanıtladı. "Genetik bilimi bezelyelerle başladı!"

Genç adam sırıttı. Bu deli kadını asla anlamayacaktı. Uzlaşarak "Başka kim var?" diye sordu.

"James D. Watson ve Francis Crick. DNA'yı buldular.

"James olabilir bebeğim."

"Ama Türk bilim adamlarından da bir liste hazırladım."

Martin iç çekişle gülümsedi. "Kimi istersen!"

"Cahit Arf matematikçi, Turhan Baytop önemli bir botanikçi..." Durdu ve düşündü. "Sonra Mehmet Öz var."

"Şu televizyonda program yapan doktor mu? Mary bir ara deli gibi izliyordu."

Genç kadın başını sallarken dudaklarını büzdü. Küçük kızını doyurup beşiğine koydu. Bir an sonra heyecanla "Buldum," diye seslendi.

Martin kollarını başının altında birleştirmiş, sırtını yatak başlığa dayamış halde karısına bakarken "Ne buldun?" diye sordu.

"Barış olmalı... Evet, kesinlikle..." diyerek kendi kendine Türkçe konuşan genç kız sonrasında kocasına İngilizce olarak bulduğu ismi ve anlamını açıkladı. "Oğlumuzun adı Barış olacak sevgilim. Biliyorsun, bizim hikâyemiz savaşla başlamıştı. Ancak savaş bittiğinde ikimiz de kazanmıştık. Aşktı kazanan ve aşk bizim Barış'ımız oldu."

Martin bilim adamları dışında bir isim–üstelik çok da makul bir isim–bulan karısına kollarını açtı. Ondan uzak kalamıyordu. İlkim'i göğsüne çağırdı. Karısı kendisine sokulurken çenesinden tutup yüzünü yaklaştırdı. Çekici sesiyle "Onaylıyorum," dedi. Sonra İlkim'i uzun uzun öptü.

SONSÖZ

Asla yapmayacağını düşündüğü şeyi yapıyordu. *Seth Lyons'la balık avlıyordu.* Aslında onu avlamak istiyordu ama başında karısı ve kız kardeşi gibi iki kanun koruyucusu varken bu zordu. Mecburen sadece sıkıntıyla somurtuyordu.

Martin Turner, küçükken onları buraya getiren amcası sayesinde balık tutmayı öğrenmişti. Notch Gölü'ne ait yıllar önceki güzel anıların kötüleriyle yer değiştirmesinden korkuyordu. Ve neredeyse huşuyla dua ediyordu. Seth'i öldürmemek için...

Mayıs ayının sonları olmasına rağmen hava yeterince sıcak değildi. Havaya rağmen, çıplak gözlerle görülebilecek en güzel yeşili bu kadar yakından seyredebilmek bir şanstı. Burada, New York'un insanın yakasına yapışan o boğucu gürültüsünden uzak, renklerin ve doğadaki saf seslerin arasında şahane bir hayatın tadına varılabilirdi. İnsan, böylesi bir huzurun ortasında hücrelerinin bölünmesini bile hissedecek kadar kendiyle yalnız kalabilirdi ama kimse bu lükse sahip değildi. Kahretsin, kendiyle yalnız kalmayı değil, karısıyla, çocuklarıyla, kız kardeşi ve iki yeğeniyle yalnız kalmak istiyordu. Kısaca bu adamdan uzak kalmak!

Martin oflayarak oltayı salladı ve göz ucuyla Seth'e baktı. Oturdukları kayalar birbirine hafifçe uzak olmakla beraber diğerinin kovasını görecek kadar yakın sayılırdı. Adamın kovası boş gibiydi, ama emin olamıyordu. Kendisi ise sadece iki tane balık avlamıştı. Bu koşullarda kimse bir üstünlük elde edememişti ancak Martin altta kalmaya niyetli değildi.

"Gölün balıklarının kökünü kurutacağını sanıyordum Turner!"

Seth'in alaycı cümlesiyle öfke ateşi kulaklarına tırmanan genç adam sakinleşmek için derince soludu. "Senin kökünü kurutmak isterdim lanet olası," diyerek kendi kendine mırıldandı. Vereceği yanıt birbirlerine dalmalarına neden olabilirdi ve bu da Mary'nin azarlarını dinlemek demekti. Martin buna katlanamazdı.

"Balık avlamıyorum! Sadece bu lanet olası zamanın geçmesini diliyorum!" diyerek Seth'e baktı.

Sarışın adam, omuz silkti. "Ben de burada olmaktan mutlu değilim. Aslında bakarsan bebek bezi değiştirmeyi bile tercih ederim!"

Martin elinde olmadan sırıttı. Tanrı aşkına, Mary'ye inanamıyordu. Seth'e bunu da mı yaptırmıştı? Pekâlâ, dürüst olmak gerekirse kendisi de bebeklerin bezini değiştirmişti ancak bir kez... Hayır, iki kez! Ama bunu itiraf edecek değildi. Kimsenin bilmesine de gerek yoktu.

Seth, Martin'in içini okumuş gibi alayla sordu. "Hadi dostum, sakın bana çocuklarının bezini değiştirmediğini söyleme!"

"Kahretsin, Seth Lyons! Burada durup boktan konulardan mı konuşacağız?" diyen Martin bezgince genç adama baktı.

Seth yarım bir gülüşle "Seninle konuşabileceğimiz tek şey bu," dedi sırıtarak.

Martin o gurur kırıcı itirafı yapmayacaktı. "Canın cehenneme!" diyerek ayağa kalktı. Kovasında iki balık vardı ve bunu Seth'e göstermeden götürmek istiyordu. Kız kardeşinin kocasının yanından geçerken gözleri onun kovasına takılınca yarıya kadar dolu olduğunu gördü. Lanet olası adam, ne ara bu kadar balık avlamıştı? Doğru ya! Kendisinden önce gelmişti. Muhtemelen sinsice pusuya yatmıştı. Martin Turner bunu hazmedemezdi. Karanlık, ciddi bir adam olmasına rağmen bu ciddiyetine uymayan bir şekilde ayağını kovaya sertçe vurdu ve plastik kova adeta uçarak göle düştü. Kaza süsü vermeye bile niyetli değildi.

Yarım bir gülüş attı ve çekip gitmek için döndü. Ancak Seth, bu kasti faul'ü affetmeyecekti. Sarışın adam hışımla ayağa fırladığı gibi Martin'in yakalarına yapıştı. Martin de elindekileri attı ve aynı sertlikle rakibinin montunu kavradı.

Seth dişleri arasından "Seni öldüreceğim Turner!" diye fısıldadı.

Martin'in mavi gözleri alayla koyulaştı. "Beni öldürürsen Mary seni boşar dostum!"

Bu arada "Martin dayı, baba! Bakın ben ne yaptım!" diyen Janet onlara seslenince adamlar birbirlerini bir kez daha zorunlu olarak bıraktılar. İkisi de diğerine atamadığı o yumruğun gerginliğiyle bir boğa gibi soluyordu.

"Tatlım, ne yaptın?" diyen Seth kızına gülümsedi.

Martin de gülümserken küçük kızın yüzü asılmıştı. "Şey... Siz ne yapıyordunuz?"

Seth, kızının az önceki kavgayı gördüğünü anladı. Panikle "Hiçbir şey," dedi. "Martin dayın yakaladığım balıkları şakayla suya attı. Bu beni kızdırdı ve onu dostça uyarıyordum."

"Martin bunu neden yaptın? Ne yiyeceğiz şimdi?"

Martin Turner, Seth'in balıklarını fırlattığı için pişman değildi ama küçücük yeğenin sorusuyla vicdan azabı hissetti. Bu hissi bir saniye içinde silerken omuzları kasıldı ve devasa bedeniyle bir adım öne çıktı. "Ben daha büyük balıklar tutacağım. Babanın tuttukları yavru balıklardı. Sarurım onları yemek istemeyiz. Bu yüzden yeniden suya bıraktım."

"Aman Tanrım. Yavru balıklar mı? Yani Joseph, Daisy ve Bang gibi küçücük bebekler miydi?"

Seth sinirle oflarken Martin hafifçe sırıttı. "Evet tatlım. Çok küçüklerdi. Onları yemek canilik olurdu."

"O halde iyi yapmışsın," diyen küçük kız arkasına sakladığı şeyi çıkarıp genç adama doğru iki adım attı. Martin eğildi ve Janet'ın vereceği şeyi görmek için ellerine baktı. Papatyadan iki tane taç tutuyordu. Güneş, sarı, upuzun saçlarına arkadan vururken bir altın huzmesi gibi bütün bedeni ışıldayan Janet taçlardan birini uzattı. "Bunu İlkim'e yaptım ama bence sen vermelisin."

Genç adam genişçe gülümserken kızın elindeki tacı aldı. "Neden sen vermiyorsun güzelim?" diye sorarken Janet göz kırptı. "Sen verirsen İlkim belki seni öper."

Martin arsızca sırıtıp Janet'a aynı şekilde göz kırparak karşılık verdi. İlkim'le öpüşmek için bu taca ihtiyacı yoktu ancak muhteşem bir hediye olduğunu kabul etmeliydi. "Sen bir dâhisin meleğim," diyerek kızı çekip simsıkı sarıldı. Janet iki kocaman öpücük verdikten sonra Martin'in kollarından çıktı ve bu defa babasına koştu.

"Bunu da annem için yaptım babacığım!"

Seth kızını hızlıca kucakladı ve havaya kaldırıp omuzlarına oturttu. "O halde götürüp annemize verelim."

Janet, o güçlü omuzlara oturur oturmaz elindeki diğer papatya tacını kahkahalar atarak babasının başına geçirdi. "Önce sana taktım babacığım!" derken sesi ormanı inletti. Seth kızına müdahale etmedi ve onu eve götürmeye başladı.

Martin durup onları izlerken buldu kendini. Lanet olsun, bir de sırıtıyordu. Seth denen o kahrolası adamın yaptığı hiçbir şey kendisine keyif vermemeliydi ancak itiraf etmeliydi ki, o adamın ailesine gösterdiği özeni takdir ediyordu. Mary'ye koruyucu bir eş, çocuklarına iyi bir baba olmuştu. Üstelik kız kardeşi Mary, o adama bakarken bir liseli gibi kızarıyordu. Martin onların aşklarından emindi. Yine de bu, onu onayladığı anlamına gelmiyordu. Ya da sevdiği... Kahrolası Seth Lyons'a sıkı bir yumruk çakmadan hiçbir şeyi kabul etmeyeceğini de biliyordu.

Gülüşerek giden baba-kıza bakarken elindeki papatya tacını fark etti. İlkim'i bulmak ve onu öpmek istiyordu. Tüm bu gerginliğin, Seth ile kavgasının ortasında karısını öpmesini hatırlatan Janet'in tacını nazikçe tutup ahşap eve doğru yürüdü. Gölün kıyısındaki devre mülklerden en büyüğünü tutmuşlardı. Erkekler balık avlarken kadınlar çocuklarıyla sıcak, şömineli evde rahatlarını kaçırmadan oturabileceklerdi.

Martin, İlkim'i öptükten sonra ona yapacaklarına dair düşüncelerle iyice keyiflendi. Tabii bebeklerinden ve diğer gürültücü tayfadan fırsat bulabilirse... Büyük bir neşeyle, Johnny Cash'in *Walk The Line* şarkısını ıslıkla çalarken elleri ceplerinde yürümeye başladı.

İlkim'i evin dışında, yere çömelmiş otları incelerken bulacağını bilmeliydi. Oradaydı işte. Eteklerini kucağında toplayıp yere eğilmişti. Upuzun, mavi çiçekli bir etek giymişti. Hava serin olmasına rağmen üstüne kısa kollu, beyaz, geniş bir tişört geçirmişti. Saçlarını yana almıştı. Artık eskisi gibi bağlamıyordu o saçları. Açık dolaşıyordu ve Martin ona bakarken bile zevkten içi ürperiyordu.

Karısına yaklaşırken sessizliğe büründü. Yavaş, çok yavaş adımlarla yürüdü. Bir süre boyunca onu izlemek istiyordu. Gözlerini böylesine bir zevkle ödüllendiriyordu adeta. İlkim'in elleriyle bir bitkiyi okşadığını görünce onun ilgisini bu kadar çok çeken şeyi merak etti. Biraz da kıskanmıştı üstelik...

"Dünyayı kurtaracak şey mi o?" diye sordu.

Genç kadın, bu tok sesle ansızın irkildi ve dengesini yitirip popo üstü otlara düştü. "Ah, korktum," derken eteği bacaklarından sıyrılmış, tenini açığa çıkartmıştı.

Genç adam onun yanına oturdu ve eteğini düzeltme bahanesiyle bacaklarını okşadı. Tutkulu sesiyle "Özür dilerim bebeğim," der demez yüzünü avuçladı ve dudaklarına, onu şaşkınlığa sürükleyen ateşli bir öpücük bıraktı.

İlkim gözlerini kırpıştırıp sevdiği adama baktı. Dudakları hâlâ sızlarken "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bir sebep mi gerekiyor?" diyen genç adam, düşünmesine fırsat vermeden onu yeniden sertçe öptü.

İlkim kollarını boynuna dolayıp, elleriyle kocasının hafif uzun saçlarını okşayarak karşılık verdi.

Martin birazdan diğerlerine uygunsuz vaziyette yakalanabileceklerini fark edip öpüşünü sonlandırdı. Mavi, aydınlanmış gözleriyle karısının gözlüksüz gözlerine baktı. İlkim, iddiayı kaybettiği için lens takmayı kabul etmişti. Bu onun o güzel gözlerinin ortaya çıkması demekti. Martin o koyu yeşil gözlere aşkla baktı. "Ne inceliyordun sevgilim?"

"Ah, o mu? İkizler uyurken biraz doğayla baş başa kalayım derken bunu gördüm. Mimosa pudica," dedi. Ardından Türkçe

olarak devam etti. "Küstüm çiçeği." Ancak çiçeğin adını İngilizce olarak nasıl çevirmesi gerektiğine karar veremeyince genişçe gülümsedi. "Kuzey ve Orta Amerika'da görülen bu bitkinin Türkçede ilginç bir karşılığı var. Ona dokununca küsüp kendini çektiğ söyleniyor. Aslında hücreler ve yapraklar su kaybedince turgor basıncı düşüyor. Ah, her neyse işte... Tam olarak bu o çiçek mi, değil mi karar veremedim. Küsecek mi diye merak edip dokundum ama sanırım beni ciddiye almadı. Hâlâ kıpırtısız duruyor."

"Öyleyse bu bitki bir dişi. Baksana kadın ırkı gibi her şeye küsüyor."

İlkim ofladı. Tıpkı çiçeğin yapması gereken gibi alınganlıkla doldu. Çiçek ona alınmalıydı ancak genç kadın bir bitkiye alındı ve "Bana küsmedi," diye mırıldandı.

"Sana kim küsebilir ki? Sen mükemmelsin bebeğim."

Genç kızın yapmacık somurtmasının yerini keyifli bir gülüş alırken kocasına döndü. "Belki de senden korktu ve bana küsmeye cesaret edemedi. Ah, Martin Turner istediğinizde çok tehditkâr olabiliyorsunuz."

"İşte bunda haklısın. Kimse benim kadınımı üzemez ve ona küsmeye cesaret edemez!" diyen Martin'in yapay tehdidiyle genç kadın bir kahkaha attı ve kendini geriye bıraktı. Genç adam omuzlarından kavrayıp onu gövdesine bastırdı. İlkim görmeden arkada bir yerlere bıraktığı papatya tacını aldı ve kızın saçlarına yavaşça geçirdi. "İşte bir kraliçeye yakışan bir taç... Üstelik papatyaların kraliçesinin tacı da papatyadan!"

Genç kız heyecanla atılıp ellerini saçlarına geçirdi. Zarif papatyalardan yapılmış taca dokundu. Kocaman açılmış gözleriyle "Çok güzel!" dedi. Sonra hevesle "Ah, bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Martin sırıttı. Alaycı, çekici ve yalancının biri olduğunu gösteren bir gülüştü bu. İlkim dirseğini hafifçe onun koluna geçirdi. "Sen yapmadın!"

"Janet'ın hediyesi. Sana vermemi istedi."

İlkim yalandan surat astı. "Demek senin fikrin değildi?"

Ah, bu kadınlar! Belki az önceki bitki küstüm çiçeği değildi ama karısı kesinlikle o çiçeğin bir başka türüydü. Genç adam sinirli bir ifade takındı ancak alttan alta eğleniyordu. Alınmış olan karısına çapkınca bir bakış attı. "Benim yapmamı mı istersin?"

"Yapamazsın!" diyen İlkim dudaklarını büzdü.

"Şimdi görürsün. Janet'ın yaptığından bile güzel olacak," diyen genç adam hışımla ayağa kalktı. İki dakika içinde ellerinde incecik papatyalarla geri döndü. Yeniden karısının yanına çöküp işe koyuldu. İri ellerinde ezilen papatyalardan değil bir taç yapmak, onları bir arada tutmasına bile imkân yoktu.

İlkim kıkır kıkır gülerken Martin sert çehresiyle karısına döndü. "Lanet olası papatyalar!" deyip bir de sessiz bir küfür savurduktan sonra ellerindeki çiçekleri fırlattı.

Genç kadının kıkırdaması kahkaha oldu. Dayanamadı ve kendini kocasına savurdu. Martin'i yere yıkamazdı belki ama genç adam bilerek kolayca devrildi. Üzerinde İlkim uzanıyordu. Ellerini onun kalçasına koydu. Tüm öfkesi buhar olmuştu. "Kraliçem," diye fısıldadı. Gözleri kızın yüzünü tutkuyla dolaştı.

İlkim'in dudaklarına şuh bir gülüş yerleşti. Canlı, çıplak, yeşil gözleri kocasının mavi safirden gözleriyle kesişti. "Aşkım," derken genç adam ensesini kavradı ve dudaklarını kendi dudaklarına bastırdı.

❧

Tatilin ikinci gününde kesinlikle yeni bir balık faciası olmayacaktı. Martin Turner bu defa o kahrolası kovayı dolduracaktı. Hava düne göre neredeyse boğucu derecede sıcak olsa da, gölün kıyısına gitti ve güneşin altında beklemeye başladı. Sadece birkaç dakika sonra iki kocaman balık avlayarak keyiflendi. Yenisini beklerken Seth de yüzündeki o meydan okuyan ifadeyle yanına geldi.

"İyi şanslar Turner!" dedi genç adam.

Martin umursamazca "Sana da!" diye karşılık verdi.

Seth onun kovasına baktı. "Bugün yolunu şaşırmış iki balık bulabilmişsin. Şanslısın!"

"Onlar yolunu şaşırmadı, ben yakaladım!"

Seth sırıtır gibi oltayı göle attı. Martin derin bir nefes bırakıp keyfinin kaçmasına izin vermedi. Sessizlikle geçen yarım saatin ardından Martin iki balık daha yakalayabildiği halde Seth henüz açılışı bile yapmamıştı.

"Seth Lyons, bu işten anlamadığını itiraf edip, eziyetine bir son verebilirsin dostum!" diyen Martin ona dalga geçer bakınca bu defa Seth'in ifadesi sertleşti. Genç adam bezgince ayağa kalktı ve "Senin dediğin gibi olsun!" diyerek omuz silkti.

Martin onun pes ettiğine inanamıyordu. Doğrusu biraz daha laf dalaşına girecek kadar keyifliydi. Ancak Seth'in ne planlandığını bilmiyordu. Sarışın adam balık tutmaktan vazgeçmiş gibi görünüp aheste bir şekilde bilerek yanından geçti. Sonra, Martin'in dün yaptığının aynısını yaptı. Ayağını onun balık kovasına vurdu ve tüm balıklar yeniden göle uçtu.

Martin sinirden köpürerek elindeki oltayı bıraktı. Ayağa kalktığında "Bu defa seni elimden kimse alamayacak!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Seth ona güldü. "Davran o halde!" dediğinde ikisi aynı anda ileri atılıp birbirlerinin üstüne çullandılar. Göle bu kadar yakın durup, böylesine hiddetli bir kavga etmek akıl işi değildi. Boşa savrulan yumruklardan sonra engebeli zeminde sendelemiş olsalar da, yeniden birbirlerinin yakasına yapıştıklarında kadınlar da gürültüyü duyup dışarı çıkmış ve kocalarını görmüştü.

"Tanrım! Şu hergeleler adam olmayacak!" diyen Mary sinirle onlara bakarken İlkim kaygıyla "Ayıralım Mary," diye inledi.

Genç kadın hiç de oralı olmadı. "Bırak, güzelim. Birbirlerini yesinler!"

İlkim yine de onlara doğru koştu ve yakınlarına kadar gelip "Durun lütfen!" diye bağırdı.

Mary'nin karşılığı gecikmedi. "Ah, sakın durmayın. Harikasınız. Devam edin!" diye söylendi.

Martin kadınları işitince bir an Seth'i unuttu ve onlara döndü. Seth de karısının sesine dönünce iki koca beden sarsakça

yalpaladı. Martin fırsattan istifade bir yumruk geçirmek için gelince Seth de aynısını yaptı. Bu keskin hamlelere ek olan kayalık arazi yüzünden dengelerini yitireceklerini muhtemelen bilmiyorlardı. Ancak ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar fizik kuralları her şeyin üstündeydi ve şimdi iki adam dengenin olmadığı bir evrende göle doğru düşüşe geçmişti. Aynı anda sağa doğru yalpaladılar ve yanlarındaki küçük kayalıklara takılıp gölün içine de aynı anda devrildiler. İkisinin cüssesiyle çıkan *cumburlop* sesiyle Mary kocaman bir kahkaha attı. İlkim de kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

Bir süre suyun içinde debelenen adamlar belli ki birkaç yumruk savurabilmişlerdi. Ancak bir an sonra elleri hâlâ birbirlerinin yakalarında ayağa fırladılar. Üzerlerinden akan buz gibi göl suyu ve sırılsıklam olmuş halleriyle gerildiler. Yumruklaşmaya devam edeceklerdi ama o an ikisi de nefes nefese durdu.

Kadınların kahkahası ormanı inletirken bir saniye sonra inanılmaz bir şey oldu.

Tepeden tırnağa sular içinde kalan iki devasa adam da kahkaha atmaya başlamıştı. Güçlü sesleri, kaba gülüşleriyle yarıya kadar gömüldükleri suyun içinde küfrederken bir yandan da kahkaha atıyorlardı.

"Tanrım, ne kadar şapşallar," diyen Mary'nin, gülmekten gözlerinden yaşlar gelmişti.

İlkim de farksız sayılmazdı ve koca adamların haline bayılana kadar gülmek istiyordu.

Seth gülümsemesi arasında elini uzatırken, Martin "O yumruğu çaktığım için gerçekten rahatladım," deyip adamın elini kuvvetlice sıktı.

Seth, Martin'in omzuna hafifçe vurdu ve "Ben de," dedi boğuk sesiyle.

"Bundan böyle o yumruklar bir ateşkes anlaşması olacak."

"Kabul ediyorum."

Mesele çözülmüştü. İkisi de birer yumrukla diğerinden intikamını almıştı. Bundan sonrası için o amansız düşmanlığın

biteceği açıktı. İki adam, yeniden tokalaşırken kafalarını çevirip sevdiği kadınlara baktılar.

Seth, karısının kısa saçlarıyla ne kadar güzel göründüğünü düşündü. Durup seyredilesi olan Mary'sinin yüzündeki keyifle ve o tatlı kahkahasıyla tarifsiz bir mutlulukla doldu. Çocuklarının annesi, hayatının aşkı olan bu kadına sahip olduğu için kendini dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordu. Onu kaybetmemek–onu bir kez daha kaybetmemek–için her şeyi yapardı. Koyu gözleriyle kadını tepeden tırnağa titretir bir aşkla bakıyordu.

Ve Martin... Sıcak esintilerle açık, uzun saçları hafifçe dalgalanan biricik papatyasına, sevdiği kadına bakarken sırıttı. İlkim'i böylesine gülerken görmek, içindeki aşkın kabarmasına, dolup taşmasına neden oluyordu. Ailesi onun her şeyiydi ve ona böylesine bir mutluluğu veren kadına her saniye daha çok âşık olmaktan başka bir şey yapamıyordu. İkisi ne kadar farklı olsalar da aşkları birdi, tekti. Kalpleri aynı duyguyla çarpıyordu.

Şüphesiz, kadınlar da bu kavgacı, yontulmaz, sert ancak bir o kadar da âşık olunası adamlar için aynı şeyi hissediyorlardı. Belki birazdan mutluluktan ağlayacak kadar da yoğun hislerin etkisine girmişlerdi. Neyse ki erkeklerin hain planlarını fark edebildiler. Çünkü Seth, Martin'e dönmüş ve tek kaşını kaldırmıştı. Martin, adama bakıp sırıtmıştı. Sonra ikisi kadınlara dönmüştü.

"Anlaşılan bizi izlemek çok eğlenceli, neden bize katılmıyorsunuz?" diyen Martin, İlkim'e baktığında Mary çığlığı bastı.

"Kaç İlkim, kaç!"

Ve genç kadın ne olduğunu anladığında Mary çoktan arkasını dönüp koşmaya başlamıştı. Seth de koşarak sudan çıkıyordu ve Martin... Kahretsin! Kocası sırılsıklam bir dev gibi üstüne geliyordu.

İlkim eteklerini topladı ve "Hayır," diye bağırıp Martin'den kaçmaya başladı.

"Kaçamazsın," diyen kocası peşine düşerken İlkim gülmekten koşamıyordu bile!

Âşık olmak güzel bir şeydi... Harika bir şey... Sonsuz mutluluk veren türde bir şey...

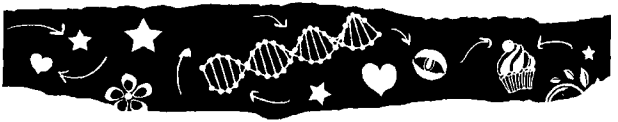
Ve oradaki herkes, bu mutluluğu yalın, apaçık bir şekilde hücrelerine kadar hissediyordu.

SON

Birbirlerinden nefret eden iki insandı onlar... Ama evlendiler!

Uslanmaz bir asosyal olan İlkim'in hayatındaki tek amaç başarılı bir bilim kadını olmaktır. Onun modayla, makyajla işi yoktur ve gözlüğünün ardındaki dünyada ders notlarıyla mutludur.
Evlenmek için hayallerinin profesörünü beklerken, karşısına tehlikeli, kaba, bilimden anlamayan, öfkeli bir işadamı çıkar. Martin Turner... Bu Amerikalı adamla asla evlenmemesi gerektiğini bilse de, muhteşem kariyerinin anahtarının onun ellerinde olması işleri rayından çıkaracaktır.

Genç kız, ilk andan beri koşarak kaçmak istediği bu yakışıklı ve karanlık adama, hayatının tüm ideallerini çiğneyerek tutkuyla çekilirken, ilk kez gerçek bir kadın gibi hissetmeye başlar.
Ve genç adam, gizli çıkarları uğruna evlendiği bu kızı Amerika'ya götürdüğü gün ondan kurtulma planları yaparken, sessiz karısı hayatının merkezine yerleşir.
Aşk, nefreti gölgesi gibi takip ederken, bu nefretten bir aşk doğabilir mi?

Peki ya sırlar açığa çıktığında gerçek aşk yalanlara direnebilir mi?

